

บุตรมนุษย์
อรรถาธิบายแบบที่ละเอียด
ข่าวประเสริฐของลูกา

โดย

จอห์น อาร์ ไรซ์ D.D., Litt. D.

บรรณาธิการ, THE SWORD OF THE LORD

บทนำ

แม้ว่าลูกามีเพียง 24 บทในขณะที่มัทธิวมิ 28 บท ข่าวประเสริฐของลูกาก็ยาวกว่าข่าวประเสริฐของมัทธิว ตามที่คุณจะเห็นได้โดยการนับจำนวนหน้าในพระคัมภีร์สักเล่มที่ไม่มีหมายเหตุ

ใน *The International Standard Bible Encyclopaedia* Dr. A.T. Robertson กล่าวว่าสารบบของ Muratori, Irenaeus, Tertullian และ Clement of Alexandria เอ่ยชื่อลูกาว่าเป็นผู้แต่งข่าวประเสริฐเล่มที่สามนี้ Harnack และ Dr. Robertson เห็นพ้องตรงกันกับนักวิชาการสายอนุรักษนิยมเกือบทุกคนว่าลูกาเป็นผู้แต่งหนังสือลูกาและกิจการของพวกเขา

Matthew Henry เตือนใจเราว่า Jerome กล่าวว่าลูกาเกิดในเมืองอันติโอก Origen และ Epiphanius กล่าวว่าเขาเป็นหนึ่งในเจ็ดสิบคนนั้นที่พระเยซูทรงส่งออกไปในลูกา 10 นั้นไม่น่าเป็นไปได้ ดูเหมือนว่าเขาจะเป็นคนต่างชาติ ในโคโลสี 4:10,11 เปาโลเอ่ยชื่ออาริสทาร์คัส มาระโก และยูลุส “ซึ่งพวกเขาอยู่ในคณะที่เข้าสู่หน้” นั่นคือ พวกยิวที่เป็น “เพื่อนร่วมทำการ” ของเปาโล จากนั้นเขาเอ่ยชื่อเอปาฟรัสและลูกาและเดมาส (ข้อ 12-14) ในฐานะผู้ช่วย ไม่ได้ถูกระบุชื่อว่า “อยู่ในคณะที่เข้าสู่หน้” นั่นคือ ไม่ใช่พวกยิวตามที่เราเข้าใจคำ ๆ นี้ บางคนคิดว่าใน 2 โครินธ์ 8:18 เมื่อเปาโลพูดถึง “ผู้ซึ่งการยกย่องของพี่น้องผู้นั้นอยู่ในข่าวประเสริฐทั่วคริสตจักรทั้งปวง” เขาก็พูดถึงลูกา เพื่อนร่วมเดินทางของเขาในการเดินทางส่วนใหญ่ และบางคนเสนอแนะว่า “พี่น้องคนนั้น” มีความเชื่อมโยงกับทิตัสผู้ซึ่งเพิ่งถูกกล่าวถึงและว่าชายผู้ที่ถูกกล่าวถึงคนนั้นซึ่งน่าจะเป็นลูกา เป็นพี่น้องกันกับทิตัส แน่แน่นอนว่านั้นไม่ได้รับการพิสูจน์

ลูกาถูกเขียนขึ้นเมื่อไร? Dr. A.T. Robertson ใน I.S.B.E. กล่าวว่า “ข่าวประเสริฐเล่มนี้ถูกเขียนขึ้นก่อนหนังสือกิจการอย่างแน่นอน (กิจการ 1:1) และขณะที่เปาโลยังมีชีวิตอยู่ ถ้า 1 ทธ. 5:18 ถูกถือว่าเป็นคำพูดที่ยกมาจากลูกา 10:7 ซึ่งเป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน แต่เป็นความจริงที่ว่าวิธีที่เป็นธรรมชาติมากที่สุดในการตีความการปิดฉากแบบฉับพลันของหนังสือกิจการ หลังจาก 2 ปีในกรุงโรม (กิจการ 28:31) คือข้อเท็จจริงที่ว่าเขียนหนังสือเล่มนั้นเสร็จ ณ เวลานั้น...Harnack กล่าวว่า: ‘ดูเหมือนเป็นที่แน่นอนแบบไร้ข้อกังขาว่าหนังสือทั้งสองเล่มนั้นที่แสดงลำดับเหตุการณ์ตามประวัติศาสตร์ได้อย่างดีเยี่ยมถูกเขียนขึ้นขณะที่เปาโลยังมีชีวิตอยู่’” ฉะนั้น จึงเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ลูกาถูกเขียนขึ้นก่อนปี ค.ศ. 66

Ellicott คิดว่าลูกาอาจมีอายุพอ ๆ กับอัครทูตเปาโล เนื่องจาก “เปาโลไม่เคยพูดถึงลูกาแบบที่เขาพูดถึงเหล่าสาวกที่เป็นคนหนุ่มกว่า เช่น ทิโมธี หรือทิตัส ว่าเป็น ‘ลูก’ หรือ ‘บุตรในความเชื่อ’”

ถ้าเราเชื่อว่าทุกคำในพระคัมภีร์ “ถูกหายใจออกโดยพระเจ้า” (คำ ๆ นั้นที่แปลเป็น “ได้รับการดลใจ” ใน 2 ทธ. 3:16) และว่า “ทุกคำ...ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ. 4:4) เราก็ไม่ต้องคาดเดาว่าลูกาคัดลอกจากมาระโกหรือจากสำเนาคัดลอก “Q” ที่ลึกลับ เป็นตำนาน และไม่มีใครเคยเห็นมาก่อน และในลูกา 1:3 ลูกาบอกเราว่าเขามี “ความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัดมาตั้งแต่ต้น” แต่ตรงตัวมากกว่าก็คือ “จากเบื้องบน” (คำกรีกนี้คือ อาโนเธ็น) ฉะนั้นเราจึงเชื่อได้ว่าเนื้อหาได้มาจากการสืบสวนแบบนักวิชาการและการไล่ตามแหล่งข้อมูลต่าง ๆ แต่โดยการเปิดเผยโดยตรงจากพระเจ้า

Dr. Robertson แม้มีแนวโน้มที่จะถือตามคนเหล่านั้นที่เชื่อเรื่องสมมติฐานทางเอกสารเกี่ยวกับข่าว

ประเสริฐทั้งสามเล่มที่มีเนื้อหาเหมือนกัน ก็กล่าวใน I.S.B.E. ว่า “แต่ถ้ามันเป็นความจริงที่ว่าลูกาใช้ประโยชน์จาก Q เหมือนอย่างมาระโก เขาก็ไม่เป็นเพียงผู้คัดลอก เราไม่มีทางแก้ปัญหเกี่ยวกับข่าวประเสริฐที่มีเนื้อหาเหมือนกันสามเล่มได้เลยโดยคิดว่าทั้งสามเล่มเป็นเพียงการคัดลอกของเอกสารที่มีอยู่ก่อนแล้ว” เขากล่าวอีกว่า “ประเด็นของเรื่องทั้งหมดนี้ก็คือว่า การวิพากษ์วิจารณ์มากมายเกี่ยวกับข่าวประเสริฐทั้งสามเล่มนั้นกำลังพยายามทำสิ่งที่เป็นไปได้ เพราะความหลากหลายที่มากมายเหล่านั้นไม่สามารถสืบบย้อนไปยัง ‘แหล่งที่มา’ ใด ๆ ได้เลย”

และ Bishop Ryle กล่าวใน *Expository Thoughts on the Gospel* ว่า “มันคงเป็นการเสียเวลาเปล่าจริง ๆ ที่จะซักถามว่าลูกาได้รับข้อมูลที่เขาให้เราในข่าวประเสริฐของเขาจากแหล่งใด เราไม่มีเหตุผลอันดีที่จะเชื่อว่าเขาได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรากระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ หรือได้ยินพระองค์สั่งสอน การกล่าวว่าเขาได้รับข้อมูลของเขาจากมารีย์หญิงพรหมจารี หรืออัครทูตคนใด ก็เป็นเพียงการคาดเดา ขอให้เรารู้เป็นพอฟ่ลูกาเขียนโดยได้รับการตลใจจากพระเจ้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาไม่ได้ละเลยวิธีการธรรมดาต่าง ๆ ในการได้มาซึ่งความรู้ แต่พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงนำพาเขา ไม่น้อยไปกว่าผู้เขียนพระคัมภีร์ทุกคนที่เหลือ ในการเลือกสิ่งที่เขาจะเขียน พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงให้ความคิด การจัดเรียง ประโยค และแม้แต่ถ้อยคำแก่เขา และผลลัพธ์ก็คือว่า สิ่งที่ลูกาเขียนจะต้องไม่ถูกอ่านในฐานะ ‘คำของมนุษย์’ แต่ในฐานะ ‘พระวจนะของพระเจ้า’ (1 ธส. 2:13)”

และเขากล่าวอีกว่า “ไม่มีการหนุนใจตรงนี้เลยสำหรับคนเหล่านั้นที่วางใจในประเพณีที่ไม่ถูกบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร และเสียงของคริสตจักร ลูกาทราบดีถึงความอ่อนแอของความทรงจำของมนุษย์ และประวัติศาสตร์พร้อมเสมอที่จะเปลี่ยนแปลงรูปร่างของมันทั้งโดยการเพิ่มเติมและการปรับเปลี่ยน เมื่อมันฟังพาแต่คำบอกเล่าและคำรายงาน ดังนั้นเขาจึงทำอะไร? เขาใส่ใจที่จะ ‘เขียน’ ”

ความแตกต่างที่ชัดเจนบางประการในข่าวประเสริฐของลูกา

ลำดับพงศัพธ์ของพระเยซูในลูกา 3 ย้อนรอยพระเยซูกลับไปถึง “อาดัม ซึ่งเป็นบุตรชายของพระเจ้า” เห็นได้ชัดว่านั่นเป็นลำดับพงศัพธ์ของมารีย์ แต่มันแสดงภาพพระเยซูในฐานะบุตรชายของมนุษย์ชาติ, อัดัมคนที่สอง, มนุษย์ต้นแบบ, มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ ดังนั้นมันจึงแสดงให้เห็นมากขึ้นเกี่ยวกับความเมตตากรุณาของพระเยซู ความสนพระทัยของพระองค์ในเหล่าผู้หญิงและเด็ก ๆ ในคนยากจน ในคนเจ็บป่วย คำอุปมาเรื่องหญิงม่ายที่อยู่ต่อหน้าผู้พิพากษาอธรรม เรื่องคนต้นเรือนอธรรม เรื่องชาวสะมาเรียที่ดี เรื่องบุตรน้อยหลงหาย เรื่องการเลี้ยงใหญ่ และเรื่องเงินมินา ไม่ถูกเล่าซ้ำในข่าวประเสริฐเล่มอื่น ๆ

ในหนังสือลูกา พระเยซูไม่ถูกแสดงภาพโดยเฉพาะในฐานะกษัตริย์ที่จะเสด็จมานั้นของพวกยิว เหมือนในมัทธิว และไม่ใช่ในฐานะผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ของพระเจ้า เหมือนในมาระโก และไม่ใช่ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า เหมือนในยอห์น แต่ในฐานะบุตรมนุษย์ ต้นแบบสำหรับคริสเตียนทุกคน ด้วยเหตุนี้ ในหนังสือลูกาจึงมีเนื้อหาเกี่ยวกับการชนะจิตวิญญูณมากกว่า มีชายคนหนึ่งที่ไปหาเพื่อนของเขาตอนที่เขาค้นเพื่อขอขนมปังสามก้อนให้เพื่อนอีกคน-แน่นอนว่าแสดงภาพคริสเตียนคนหนึ่งแสวงหาอาหารแห่งชีวิตให้แก่เหล่าคนบาป บทที่สิบห้าของลูกา พร้อมกับเรื่องต่าง ๆ ของมันเกี่ยวกับแกะที่หลงหาย เหยี่ยวที่หายไป และบุตรน้อยหลงหาย

แสดงให้เห็นว่าพระคริสต์ทรงรักเหล่าคนบาปและทรงแสวงหาที่จะชนะพวกเขา เรื่องการเลี้ยงใหญ่ที่ลูกบันทึกลงไว้ในลูกา 14 ก็เหมือนกัน เฉพาะในลูกาที่เราได้รับการบอกเล่าเรื่องราวอันแสนวิเศษนั้นเกี่ยวกับความรอดของโจรที่ใกล้ตายผู้นั้น

ลูกามีการเน้นย้ำเกี่ยวกับพระวิญญูณบรสิฐที่มากกว่าชาวประเสริฐเล่มอื่น ๆ ที่เหลือ ขณะที่มัทธิวกล่าวถึงพระวิญญูณบรสิฐที่สิบสองครั้ง และมาระโกน้อยกว่านั้นอีก ชาวประเสริฐของลูกากล่าวถึงพระวิญญูณบรสิฐที่สิบเจ็ดครั้ง เฉพาะลูกาเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับเศคาริยาห์และเอลีซาเบธที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญูณและคำพยากรณ์ของพวกเขาและเรื่องราวแสนมหัศจรรย์นั้นเกี่ยวกับกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา และเราเรียนรู้ว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจะต้อง “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญูณบรสิฐตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา” เฉพาะในลูกาที่มีเล่าว่าหลังจากพระเยซูทรงรับบัพติศมาด้วยพระวิญญูณบรสิฐแล้ว หรือหลังจากที่พระวิญญูณบรสิฐทรงมาอยู่บนพระองค์แล้วเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาและอธิษฐาน พระองค์ก็ทรงเข้าไปในธรรมศาลาในแคว้นกาลิลีและทรงยกข้อความจากอิสยาห์ 61:1 และ 2 ให้พวกเขาฟัง และทรงบอกพวกเขาว่า “ในวันนี้พระคัมภีร์ตอนนี้ก็สำเร็จในหูของท่านทั้งหลาย” นั่นคือ “พระวิญญูณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐ...” เฉพาะลูกามีพระสัญญาอันของลูกา 11:13 ที่ว่าพระเจ้าจะ “ประทานพระวิญญูณบรสิฐแก่คนเหล่านั้นที่ขอจากพระองค์” และพระบัญชาอันของลูกา 24:49, “แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าท่านทั้งหลายจะประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน”

ในการเชื่อมโยงกับคำพูดของขนมปังนั้นให้แก่เหล่าคนบาป Ellicott เตือนใจเราว่า:

“ประการสุดท้าย เราจะสืบทอดหมายเหตุไปไม่ได้ว่า ขณะที่เราอ่านข่าวประเสริฐของเขา เขาเน้นย้ำมากเป็นพิเศษยิ่งกว่ามัทธิวหรือมาระโก เกี่ยวกับคำอธิษฐานเหล่านั้นของพระคริสต์ เขาทำให้เราเรียนรู้ว่าขณะที่พระเยซูกำลัง ‘อธิษฐาน’ ตอนที่พระองค์รับบัพติศมา ฟาสาพรรคจึงเปิดออก (3:21); ว่าขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐาน สี่พระพักตร์ของพระองค์เกิดการเปลี่ยนแปลง และสง่าราศีแห่งการจำแลงพระกายมาปกอยู่บนพระองค์ (9:29); ว่าพระองค์กำลัง ‘อธิษฐาน’ ตอนที่พวกสาวกมาและทูลขอพระองค์ให้สอนพวกเขาอธิษฐาน (11:1); ว่าพระองค์ทรงอธิษฐานเพื่อเปโตรแล้วเพื่อที่ความเชื่อของเขาจะไม่ขาด (22:32) ในชีวิตแห่งการอธิษฐาน ไม่น้อยไปกว่าชีวิตแห่งความยากจนที่ตัวเองเลือก ชีวิตของพระองค์เป็นต้นแบบซึ่งเหล่าสาวกของพระองค์จะต้อง-แต่ละคนตามขนาดของตนและตามฤทธิ์เดชของพระองค์-พากเพียรที่จะเลียนแบบ” (เล่ม 6 หน้า 242)

เนื่องจากหนังสือกิจการจะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับฤทธิ์เดชมหัศจรรย์ของพระเจ้าที่มาอยู่บนเหล่าสาวกขณะที่พวกเขากระทำตามพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ นั้น ลูกาก็ให้พระเยซู ผู้ทรงเป็นต้นแบบของเรา เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญูณบรสิฐ เพื่อเป็นแบบอย่างของเรา และพระเยซูทรงเป็นแบบอย่างของเราเช่นกันในการอธิษฐาน

ลูกา 1

ข้อ 1-4:

1:1 เพราะว่ามีหลายคนได้ลงมือเพื่อเรียบเรียงเรื่องราวของสิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย

1:2 เหมือนอย่างที่เราได้เห็นสิ่งเหล่านั้นไว้แก่พวกเรา ผู้ซึ่งตั้งแต่แรกเป็นพวกสักขีพยาน และเป็นพวกผู้รับใช้ของพระวจนะนั้น

1:3 ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการดีเช่นกัน โดยได้มีความ

เข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัดมาตั้งแต่ต้น ที่จะเขียนถึงท่านตามลำดับ เรียบท่านเรโอฟีลัส ที่ไครพอย่างสูง

1:4 เพื่อท่านจะได้ทราบถึงความแน่นอนของเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งในสิ่งเหล่านั้นท่านได้รับคำสั่งสอนมาแล้ว

บทนำของลูกา

มีบันทึกเหตุการณ์ที่ไม่ได้รับการดูแล “มากมาย” เกี่ยวกับชีวิตของพระคริสต์ คำเรียก หลายคน ในที่นี้ไม่มีทางหมายถึงบันทึกเหตุการณ์ที่ได้รับการดูแลสองเล่มนั้น-มัทธิวและมาระโก-ซึ่งอาจถูกเขียนขึ้นก่อนลูกา ชาวประเสริฐของยอห์นถูกเขียนขึ้นต่อมาจากภายหลัง มีบันทึกเหตุการณ์อื่น ๆ อีกมากมายที่ไม่ได้รับการดูแลที่ลูกาหมายถึง

บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้โดยคริสเตียนที่เชื่อถือตรงจำนวนมากที่เผยแพร่ข่าวประเสริฐฟังพาคำบอกเล่าของพวกเขาอัครทูตและผู้รับใช้คนอื่น ๆ แห่งพระวจนะซึ่งรายงานเหตุการณ์อันหลากหลายในชีวิตของพระคริสต์ที่พวกเขาได้เห็น หรือที่พวกเขาได้ยินมา พวกมันเป็นบันทึกเหตุการณ์แบบ “คำบอกเล่า” ซึ่งฟังพาคำบอกเล่าของผู้อื่น และบันทึกเหตุการณ์เหล่านั้นถูกฝัดร่อน เหมือนที่คนดีที่สุดอาจกระทำได้ จากบันทึกเหตุการณ์มากมายที่หลากหลายและบ่อยครั้งก็ขัดแย้งกัน พวกเขาได้เขียน “เรื่องราวของสิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย” ข้อ 1 กล่าว

อย่างไรก็ตาม เราต้องจำให้ขึ้นใจว่าพวกมันไม่ใช่บันทึกเหตุการณ์ที่ได้รับการดูแล เป็นธรรมดาอยู่แล้วที่มนุษย์ไม่สามารถทราบ “ความแน่นอน” ของสิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาได้ยินมาจากบันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ของมนุษย์และไม่สมบูรณ์แบบ สิ่งที่ลูกาจะเขียนนั้นมาจาก “ความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัด” สิ่งนั้นไม่มีผู้เขียนที่ไม่ได้รับการดูแลใครคนไหนจะมีได้ ฉะนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการบันทึกเหตุการณ์ที่เป็นระเบียบ ได้รับการดูแล และสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับชีวิตของพระคริสต์ซึ่งถูกเขียนพร้อมกับการแต่งแต้มสีสันทนาการเน้นหนักโดยเฉพาะที่พระเจ้าจะประทานให้แก่ลูกา

จงหมายเหตุให้ถึงความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างบันทึกเหตุการณ์เหล่านั้นที่ผิดพลาดได้และไม่ได้รับการดูแลซึ่งลูกากล่าวถึง กับบันทึกเหตุการณ์ที่ได้รับการดูแลซึ่งเขาจะเขียนจาก “ความเข้าใจอันสมบูรณ์แบบ” จนเรโอฟีลัสและคนอื่น ๆ “จะได้ทราบถึงความแน่นอนของเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งในสิ่งเหล่านั้นท่านได้รับคำสั่งสอนมาแล้ว” ชาวประเสริฐของลูกากล่าวอ้างรายงานที่สมบูรณ์แบบอย่างผิดพลาดไม่ได้เกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่มันบันทึก นั่นเป็นคำกล่าวอ้างการได้รับการดูแลจากพระเจ้า งานเขียนต่าง ๆ ของมนุษย์ซึ่งไม่ได้รับการดูแลจากพระเจ้า ย่อมไม่สมบูรณ์แบบอย่างผิดพลาดไม่ได้

แหล่งข้อมูลอันสมบูรณ์แบบของลูกาล้วนมา “จากเบื้องบน”

ในข้อ 3 ลูกากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการดีเช่นกัน โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัดมาตั้งแต่ต้น ที่จะเขียนถึงท่านตามลำดับ เรียบท่านเรโอฟิลัส ที่เคารพอย่างสูง”

แต่คำว่า “ตั้งแต่ต้น” เป็นคำแปลที่ไม่ดีพอกจากคำกรีก อาโนเธ็น ที่ถูกใช้ตรงนี้ Sir William Ramsey และอีกหลายคนที่ได้ติดตามนักวิชาการชาวอังกฤษที่โดดเด่นท่านนั้นคิดว่าลูกาเคยพูดคุยกับมารีย์และจึงได้เรียนรู้เกี่ยวกับการประสูติจากหญิงพรหมจารีและว่าเราได้สืบเสาะอย่างระมัดระวังโดยการค้นคว้า สิ่งเหล่านั้นซึ่งเขาเขียนถึงในข่าวประเสริฐของลูกา นั้นเป็นความคิดที่ผิด ในประการแรก เพราะว่ามันตัดออกความสมบูรณ์แบบของการเปิดเผยจากพระเจ้าและทำให้เราเข้าใจว่าเรามีตรงนี้แค่คำบอกเล่าที่ไม่สมบูรณ์แบบของมนุษย์ และของผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ที่ผิดพลาดได้ ผู้ซึ่งทำเต็มที่แล้ว ในการสืบเสาะจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ พูดคุยกับเหล่าประจักษ์พยาน และจากนั้นจึงเขียนข่าวประเสริฐของเขา นั้นไม่มีทางสอดคล้องกับรายงานที่ว่าลูกา “มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัด” ยกเว้นพระเยซูคริสต์เพียงผู้เดียว ไม่มีมนุษย์คนใดในโลกนี้ ตั้งแต่บาปของอาดัมที่ “มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัด” ยกเว้นตามที่มีนถูกเปิดเผยโดยพระเจ้า การตรากตรำทั้งหมด การสืบสวนทั้งหมด การชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานทั้งหมดโดยมนุษย์ไม่เคยก่อให้เกิด “ความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัด” ที่เกี่ยวข้องกับการประสูติ ชีวิต งานรับใช้ การสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษและการคืนพระชนม์ การสั่งสอนและการขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูคริสต์

เช่นเคย นั้นไม่สอดคล้องกับสิ่งที่พระคัมภีร์สอนบ่อยครั้งเหลือเกินและชัดเจนเหลือเกินเกี่ยวกับการตั้งใจที่พระเจ้าทรงหมายถึง และ 2 ทิโมธี 3:16 ประกาศว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการตั้งใจของพระเจ้า” นั่นคือ เรออบนยูสทอส นั่นคือ ถูกหายใจออกโดยพระเจ้า ในมัทธิว 4:4 พระเยซูซึ่งยกคำพูดจากพระราชบัญญัติ 8:3 ตรัสถึงพระคัมภีร์ว่า “ทุกคำ...ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” และถ้าข่าวประเสริฐของลูกาเป็นพระคัมภีร์ และถูกหายใจออกโดยพระเจ้า และถ้าทุกคำมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า ตามที่มันเป็นจริง ๆ นั้นถ้อยคำเหล่านั้นก็ไม่ใช่ผลลัพธ์ของการสืบสวนและการค้นคว้าของมนุษย์ แค่คำบอกเล่าของมนุษย์

1 โครินธ์ 2:9 ไม่ยอมรับอย่างชัดเจนว่าการเปิดเผยของพระเจ้าสามารถมาได้โดยสิ่งที่เหล่าประจักษ์พยานเคยเห็นหรือสิ่งที่หูเคยได้ยินหรือสิ่งที่ได้เข้าไปในใจของมนุษย์: “แต่ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘นัยน์ตาไม่ได้เห็น และหูไม่ได้ยิน และไม่เคยได้เข้าไปในใจของมนุษย์ สิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์’ และสิ่งเหล่านั้นมาได้อย่างไร? ข้อ 10 บอกเรา: “แต่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นแก่พวกเราโดยทางพระวิญญาณของพระองค์” และข้อ 13 กล่าวว่า “การเปิดเผยเหล่านี้จากพระเจ้า ในพระคัมภีร์มา ‘ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ’”

ถ้า “นัยน์ตาไม่ได้เห็น และหูไม่ได้ยิน และไม่เคยได้เข้าไปในใจของมนุษย์” สิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกเขียนในพระคัมภีร์ ลูกาก็ไม่ได้เรียนรู้สิ่งที่เขาเขียนจากเหล่าประจักษ์พยาน และลูกาไม่ได้เรียนรู้เนื้อหาในหนังสือกิจการจากเปาโล และบิดาคริสตจักร Papias ก็คิดผิดในการคิดว่ามาระโกเขียนสิ่งที่เปโตรบอกเล่าแก่เขา การ

คั้นคว่ำของมนุษย์ หรือเหล่าประจักษ์พยาน หรือความทรงจำ ไม่สามารถทำให้เกิดพระคัมภีร์ที่ได้รับการดลใจ
ได้เลย

เมื่อพระเจ้าตรัสแก่อิสยาห์ ในอิสยาห์ 51:16 ว่า “เราได้ใส่บรรดาถ้อยคำของเราในปากของเจ้า...”
และทรงบอกเยเรมีย์ ในเยเรมีย์ 1:9 ว่า “ดูเถิด เราเอาบรรดาถ้อยคำของเราใส่ในปากของเจ้าแล้ว” เราก็แน่ใจ
ได้ว่าถ้าชาวประเสริฐของลูกาเป็นพระคัมภีร์ที่ได้รับการดลใจเหมือนกับพระคัมภีร์ตอนอื่น ๆ พระเจ้าเองก็
ประทานถ้อยคำเหล่านั้นซึ่งลูกาเขียน สติปัญญาของมนุษย์ การสังเกตการณ์ของมนุษย์ วิจารณ์ญาณของ
มนุษย์ การชั่งน้ำหนักของมนุษย์เกี่ยวกับเหล่าประจักษ์พยานและแหล่งที่มาต่าง ๆ ก็ไม่มีทางผลิตส่วนใดเลย
ของพระวจนะที่ผิดพลาดไม่ได้นี้ของพระเจ้าและพวกมันไม่สามารถทำให้เกิดชาวประเสริฐของลูกาได้ ถ้ามันได้
รับการดลใจจากพระเจ้าตามคำนิยามของพระคัมภีร์เองเกี่ยวกับการดลใจ ลูกาก็ไม่ได้สืบเสาะสิ่งสารพัดอย่าง
ซมิซมันมาตั้งแต่ต้นและรู้จักพวกมัน “อย่างสมบูรณ์แบบ” จนคน ๆ หนึ่งสามารถ “ทราบความแน่นอน” ของ
สิ่งที่เขาอ่านได้

แต่คำว่า อาโนเอ็น เห็นได้ชัดว่า หมายถึง “จากเบื้องบน”

แทนคำแปลของฉบับคิงเจมส์ซึ่งกล่าวว่า “...โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัด
มาตั้งแต่ต้น” มันควรอ่านว่า “...โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัดมาจากเบื้องบน”
เพราะว่าคำตรงนี้ที่แปลเป็น “ตั้งแต่ต้น” มีความหมายตรงตัวว่าจากเบื้องบน ตามที่มันถูกแสดงให้เห็นในที่อื่น
ๆ ในภาคพันธสัญญาใหม่

ในยอห์น 3:31 เราอ่านว่า “พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือสิ่งสารพัด ผู้ที่มาจาก
โลกก็เป็นฝ่ายโลกและกล่าวตามอย่างโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือสิ่งสารพัด” แต่คำว่า
จากเบื้องบน ซึ่งถูกใช้สองหนตรงนี้ เป็นคำแปลของคำกรีก อาโนเอ็น ที่ถูกใช้ซ้ำ พระคริสต์ทรงมาจากเบื้องบน
ชาวประเสริฐของลูกาก็มาจากเบื้องบนเช่นกัน

ในยอห์น 19:11 พระเยซูทรงตอบปีลาตว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากได้ประทาน
อำนาจนั้นให้แก่ท่านจากเบื้องบน” และคำว่า “จากเบื้องบน” ตรงนี้ก็เป็นคำแปลของคำกรีก อาโนเอ็น ตามที่
ถูกใช้ในลูกา 1:3 ในยากอบ 1:17, ยากอบ 3:15 และ 17 คำกรีก อาโนเอ็น ถูกแปลเป็น จากเบื้องบน และเห็น
ได้ชัดว่าไม่สามารถถูกแปลให้หมายความว่า “ตั้งแต่ต้น” ได้

เหล่านักวิชาการผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งรวมถึง Erasmus, Gausson, B.H. Carroll, C.I. Scofield, James M.
Gray, Spurgeon และอีกหลายคน เห็นพ้องตรงกันว่าคำนั้นควรถูกแปลเป็น “จากเบื้องบน” คำกรีก อาโนเอ็น
เป็นคำนั้นในยอห์น 3:3 ที่ถูกแปลเป็น “ใหม่ (อีก)”- “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่...” และในยอห์น 3:7, “ท่านทั้ง
หลายต้องบังเกิดใหม่” คำว่า “ใหม่ (อีก)” เป็นคำแปลหนึ่งของ อาโนเอ็น และเห็นได้ชัดว่าหมายความว่าคน ๆ
หนึ่งต้องบังเกิด “จากเบื้องบน” ไม่ใช่ “ตั้งแต่ต้น”

คำกรีก อาโนเอ็น ไม่ถูกแปลที่ไหนอีกในพระคัมภีร์ว่า “ตั้งแต่ต้น” ยกเว้นในการแปลผืนนี้ในลูกา 1:3
มันถูกแปลเป็น “ตั้งแต่แรก” หนเดียวในกิจการ 26:5

ความหมายนั้นในลูกา 1:3 เรียกร้องคำแปล “จากเบื้องบน” เฉพาะถ้าลูกาได้รับ “ความเข้าใจ...เกี่ยวกับสิ่งสารพัดมาจากเบื้องบน” มันจึงสามารถเป็น “ความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบ” ได้ และเมื่อนั้นเท่านั้นผู้อ่านจึงจะสามารถ “ทราบถึงความแน่นอนของเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งในสิ่งเหล่านั้นท่านได้รับคำสั่งสอนมาแล้ว” ซึ่งแก้ไขบันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ไม่แน่นอนและไม่ได้รับการใส่ใจของคนอื่น ๆ

“ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการดีเช่นกัน” (ข้อ 3) ลูกาเห็นว่าเป็นการดีเพราะว่าพระเจ้าทรงเห็นว่าเป็นการดีก่อน ในกิจการ 15:28 พวกอัครทูตและพวกผู้ปกครอง หลังจากการประชุมใหญ่นั้นที่กรุงเยรูซาเล็ม เขียนไว้ว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์และพวกเราเห็นแล้วว่าเป็นการดีที่จะไม่วางภาระบนพวกท่านมากไปกว่าสิ่งจำเป็นเหล่านี้” ฉะนั้นลูกา ซึ่งได้รับการใส่ใจจากพระเจ้า จึงถูกนำพาให้รู้สึกถึงความจำเป็นที่ต้องมีข่าวประเสริฐของเขา และได้รับการใส่ใจให้เขียนมันด้วยความเข้าใจอันสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัดจากเบื้องบน

“ที่จะเขียนถึงท่านตามลำดับ” (ข้อ 3) ฉะนั้นเราจึงสามารถคาดหวังในหนังสือลูกา เช่นเดียวกับในมัทธิวและในมาระโก บันทึกเหตุการณ์ที่เป็นระเบียบมากขึ้นเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงอยากให้เราทราบเกี่ยวกับการประสูติ ชีวิต งานรับใช้ การสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ ลูกาจึงเป็นหนึ่งใน “ข่าวประเสริฐเหล่านั้นที่มีเนื้อหาเหมือนกัน” ข่าวประเสริฐของยอห์นไม่ได้ดำเนินตามลำดับเดียวกัน และในกรณีส่วนใหญ่แล้ว ไม่เจตนาที่จะให้เนื้อหาเดียวกัน

เราพบว่าเหตุการณ์เดียวกันหลายตอนในชีวิตของพระคริสต์ถูกบอกเล่าในลำดับเดียวกันกับในมัทธิวและในมาระโก

ข้อ 5-12:

1:5 ในรัชกาลของเฮโรด กษัตริย์แห่งยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อ เศคาริยาห์ อยู่ในเวรของอาบียาห์ และภรรยาของท่านอยู่ในพวกบุตรสาวของอาโรน และชื่อของนางคือ เอลีซาเบธ
1:6 และเขาทั้งสองเป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า โดยดำเนินตามบรรดาพระบัญญัติและกฎทั้งสิ้นขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไร้ที่ติ
1:7 และเขาทั้งสองไม่มีบุตร เพราะว่าเอลีซาเบธเป็นหมัน และบัดนี้เขาทั้งสองก็อายุมากแล้ว
1:8 และต่อมา ขณะที่เศคาริยาห์ทำหน้าที่ปุโรหิตต่อพระพักตร์พระเจ้า ตามลำดับเวรของท่าน

1:9 ตามธรรมเนียมของหน้าที่ปุโรหิต สลากของท่านคือให้เผาเครื่องหอมบูชาเมื่อท่านเข้าไปในพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า
1:10 และบรรดาประชาชนเป็นอันมากก็อธิษฐานอยู่ภายนอกในเวลาแห่งการเผาเครื่องหอมนั้น
1:11 และทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่ท่าน โดยยืนอยู่ข้างขวาแทนบูชาแห่งเครื่องหอม
1:12 และเมื่อเศคาริยาห์เห็นทูตสวรรค์องค์นั้นแล้ว ท่านก็ตกใจ และความกลัวก็ตกมาสู่ท่าน

เศคาริยาห์และเอลีซาเบธ

“...ในรัชกาลของเฮโรด กษัตริย์แห่งยูเดีย” นี่คือเฮโรดมหาราช กษัตริย์องค์แรกในตระกูลเฮโรด กษัตริย์ได้อาณัติที่เข้มแข็งและเฉลียวฉลาดองค์หนึ่งที่อยู่ภายใต้จักรวรรดิโรม เขาเป็นคนชั่ว มีความผิดในการ

ฆาตกรรมมากมาย ซึ่งรวมถึงการฆ่าเด็กชายเล็ก ๆ ที่ไร้ความผิดในเมืองเบธเลเฮมซึ่งมีอายุสองปีลงมา (มธ. 2:16) เขาเสียค่าใช้จ่ายไปมากมายในการสร้างพระวิหารอันงดงามนั้นซึ่งตั้งอยู่ในสมัยของพระคริสต์ เฮโรด ตายขณะที่พระกุมารเยซูอยู่ในอียิปต์ (มธ. 2:19) อาร์เคลาสส์ โอรสของเฮโรด สืบทอดราชบัลลังก์ต่อจากเฮโรด มหาราชบิดาของตนจนถึงปี ค.ศ. 6 และถูกถอดจากบัลลังก์และตามมาด้วยโอรสอีกคนของเฮโรดมหาราช นั่นคือ เฮโรดอันติพาส ซึ่งมีนามว่า “เฮโรดเจ้าเมือง” (มธ. 14:1; ลูกา 3:19) นี่คือนักผู้ซึ่งตัดศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา เฮโรดผู้ซึ่งเห็นด้วยกับปีศาจที่จะประหารชีวิตพระคริสต์ (ลูกา 23:7; กิจการ 4:27) เฮโรดองค์ที่สาม, เฮโรดอากริปปา, หลานชายคนหนึ่งของเฮโรดมหาราช ครองราชย์ในฐานะกษัตริย์ใต้อาณัติในแคว้นยูเดีย และเข้มแข็งคริสตจักร (กิจการ 12:1-4) ความตายของเขาถูกบอกเล่าในกิจการ 12:23

ชายคนที่สี่ที่ชื่อว่าเฮโรด, เฮโรดอากริปปาที่ 2, เป็นโอรสของเฮโรดแห่งกิจการ 12:1 และเป็นหลานชายของเฮโรดมหาราช ชายผู้ซึ่งเปาโลถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าในกิจการ 25:13-27 และในกิจการ 26 ผู้ครอบครองเหล่านี้ล้วนถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้ครอบครองที่อยู่ใต้อาณัติในฐานะส่วนหนึ่งของจักรวรรดิโรม

เศคาริยาห์เป็นปุโรหิตคนหนึ่ง เขาสืบเชื้อสายมาจากอาโรน และภรรยาของเขาเอลีซาเบธก็อยู่ในเชื้อสายปุโรหิตของอาโรนเช่นกัน เราถูกบอกว่า “และเขาทั้งสองเป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า” และนั่นคงบ่งบอกตรงถึงความชอบธรรมด้านจิตใจ ไม่ใช่แค่ความถูกต้องด้านพิธีการ อับราฮัมเป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า: “และท่านเชื่อในพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนับว่าท่านนั้นเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” (ปฐม. 15:6) โรม 4 บอกเราอย่างชัดเจนมาก ๆ ว่าอับราฮัมจึงเป็นต้นแบบสำหรับทุกคนในเรื่องของความรอด และเราถูกเตือนใจในปฐมกาล 15:5-8:

“และพระองค์ทรงนำท่านออกมากลางแจ้ง และตรัสว่า “บัดนี้ จงมองดูฟ้าสวรรค์และนับดวงดาวเหล่านั้น ถ้าเจ้าสามารถนับพวกมันได้” และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า “เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น” และท่านเชื่อในพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนับว่าท่านนั้นเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า “เราเป็นพระเยโฮวาห์ที่ได้พาเจ้าออกมาจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย เพื่อให้แผ่นดินนี้แก่เจ้า เพื่อรับมันให้เป็นมรดก” และท่านทูลว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์จะทราบได้อย่างไรว่าข้าพระองค์จะรับแผ่นดินนี้เป็นมรดก”

นั่นเป็นความชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า เหล่าวิสุทธิชนสมัยพันธสัญญาเดิมได้รับความรอดแบบเดียวกันกับที่ผู้คนรับความรอดตอนนี้ โดยการวางใจพระผู้ช่วยให้รอดที่พระเจ้าจะทรงจัดหาให้ ฉะนั้นกิจการ 10:43 จึงบอกเราว่า “บรรดาศาสนิกชนเป็นพยานถึงพระองค์ว่า โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย”

สำหรับวิสุทธิชนสมัยพันธสัญญาเดิม เหมือนกับสำหรับเราวันนี้ พระเยซูคริสต์ทรงเป็น “พระเยโฮวาห์เป็นความชอบธรรมของพวกเรา” (ยรม. 23:6) และโรม 10:4 บอกเราว่า “เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ”

สองคนนี้ เศคาริยาห์และเอลีซาเบธ “เป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า โดยดำเนินตามบรรดาพระบัญญัติและกฎทั้งสิ้นขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไร้ที่ติ” ฉะนั้นเมื่อพวกเขาถือรักษาพระบัญญัติต่าง ๆ ด้าน

พิธีการ พิธีการเหล่านั้นก็ไม่ใช่ว่าแบบอันว่างเปล่าแต่แสดงภาพพระผู้ช่วยให้รอดที่จะมานั้น ลูกแกะปัสกา แสดงภาพพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเรา การเข้าสู่หน้เด็กทารกเพศชายแสดงภาพการเข้าสู่หน้ของจิตใจ การบังเกิดใหม่ งานของปุโรหิตแสดงภาพงานแบบปุโรหิตของพระผู้ช่วยให้รอดที่จะมานั้น พวกเขาถือรักษา พิธีการเหล่านี้ ซึ่งชี้ไปที่พระคริสต์ ในความเชื่อฟังและความเชื่ออันเรียบง่าย เหมือนกับที่เหล่าคริสเตียนที่ดีวัน นี้รับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ซึ่งชี้ย้อนไปยังการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์แต่ไม่ได้พึ่งพาพิธีนั้นเพื่อจะรับ ความรอด

“และเขาทั้งสองไม่มีบุตร เพราะว่าเอลีซาเบธเป็นหมั้น และบัดนี้เขาทั้งสองก็อายุมากแล้ว” ในที่นี้เรามีกรณีเหมือนอย่างของอับราฮัมและซาราห์ ต้องใช้การอัศจรรย์อย่างหนึ่งเพื่อจะช่วยให้ซาราห์ ซึ่งอายุเก้าสิบปี แล้ว กลับคืนสู่สภาพเยาว์วัยของหญิงคนหนึ่งที่เคยคลอดบุตรได้ และอับราฮัม ซึ่งมีอายุหนึ่งร้อยปี (ปฐมก. 21:1-7) “ก็เท่ากับว่าตายแล้ว” เท่าที่เกี่ยวข้อกับการเป็นพ่อของเด็กคนหนึ่งได้ (ฮบ. 11:12) ฉะนั้นจะต้องใช้การ อัศจรรย์หนึ่งในกรณีของเอลีซาเบธและเศคาริยาห์ เอลีซาเบธอับอายมานานหลายปีแล้วกับคำครหาว่าเป็น หมั้น (ข้อ 25) แต่บัดนี้ สองสามีภรรยาที่ดำเนินตามทางพระเจ้าและชอบธรรม ซึ่งได้อธิษฐานขอบุตรชายคน หนึ่งอย่างจริงจัง จะเห็นคำอธิษฐานของตนได้รับคำตอบแล้ว

มันสำคัญตรงที่ว่าเศคาริยาห์ “ตามธรรมเนียมของหน้าที่ปุโรหิต” ถึงเวรที่จะต้องเผาเครื่องหอมที่แทน เเผาเครื่องหอมนั้นในพระวิหาร เครื่องหอมนั้นเป็นตัวแทนคำสรรเสริญและคำอธิษฐานที่ถวายแด่พระเจ้า มัน ทำจากเครื่องเทศต่าง ๆ น้ำหอมอย่างหนึ่งซึ่งถูกพรรณนาในอพยพ 30:34-38 ห้ามมิให้ทำเครื่องหอมเช่นนั้นไว้ สำหรับใช้ส่วนตัว แต่บัดนี้ เนื่องจากคำอธิษฐานมากมายเหล่านั้นจะได้รับคำตอบแล้ว และเนื่องจากจะมีการ ขึ้นขมยินดีและคำสรรเสริญใหญ่โตถวายแด่พระเจ้า เมื่อถึงเวลาที่จะต้องถวายเครื่องหอมนั้น ทูตสวรรค์ของ พระเจ้าก็มาปรากฏแก่เศคาริยาห์ ขณะที่ “บรรดาประชาชนเป็นอันมากก็อธิษฐานอยู่ภายนอกในเวลาแห่งการ เเผาเครื่องหอมนั้น” ทูตสวรรค์องค์นั้นก็ปรากฏ

เหล่าทูตสวรรค์มีส่วนอันเป็นสุขในเหตุการณ์ต่าง ๆ

ที่เกี่ยวข้องกับการประสูติของพระผู้ช่วยให้รอด

ประการแรก ทูตสวรรค์นั้นปรากฏแก่เศคาริยาห์ในข้อ 11 จากนั้นทูตสวรรค์กาบรีเอลก็ปรากฏแก่มา รีย์ในข้อ 26 เพื่อประกาศการประสูติของพระเยซู และ “ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า” ปรากฏแก่โยเซฟใน ความฝันหนึ่งโดยบอกเขาว่ามารีย์จะมีบุตรโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (มธ. 1:20)

เมื่อพระเยซูประสูติ ทูตสวรรค์นั้นก็ประกาศข่าวดีแก่เหล่าผู้เลี้ยงแกะที่เฝ้าอยู่ในทุ่งหญ้าใกล้เมือง เบธเลเฮม (ลูกา 2:8-12) และพลโยธาหมู่ใหญ่แห่งสวรรค์ก็ร่วมแซ่ซ้องสรรเสริญ (ลูกา 2:13,14)

จากนั้น “ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันโดยกล่าวว่า “จงลุกขึ้น และพาภุมารกับมารดาของภุมารนั้น และหนีไปยังประเทศอียิปต์” (มธ. 2:13) น่าแปลกแต่มีนัยสำคัญตรงที่ว่า เมื่อทูตสวรรค์องค์หนึ่งปรากฏแก่มนุษย์ ปกติแล้วคำพูดแรก ๆ ของเขาต้องเป็น “อย่ากลัวเลย” เราไม่คุ้นเคย เลยกับผู้ส่งสารจากสวรรค์เหล่านี้ ผู้ปรนนิบัติเหล่านี้สำหรับเรา ซึ่งแม้เรามองไม่เห็น ก็ล้อมรอบเราอยู่! “ทูต สวรรค์ของพระเยโฮวาห์ตั้งค่ายล้อมรอบบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และทรงช่วยพวกเขาให้รอดพ้น” (สดด.

ข้อ 13,14:

1:13 แต่ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่ท่านว่า “อย่า	ท่านจะตั้งชื่อของบุตรนั้นว่า ยอห์น
กลัวเลย เศคาริยาห์เอ๋ย ด้วยว่าได้ทรงฟังคำ	1:14 และท่านจะมีความปริดาและยินดี และคน
อธิษฐานของท่านแล้ว และภรรยาของท่าน คือนาง	เป็นอันมากจะเปรมปรีดีในการเกิดของบุตรนั้น
เอลีซาเบธ จะคลอดบุตรชายคนหนึ่งแก่ท่าน และ	

ประกาศการเกิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

“ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว” เราอาจเชื่อได้ว่าตลอดสามสิบปีและนานกว่านั้น น่าจะตลอดหลายปีแห่งชีวิตสมรสของพวกเขา เศคาริยาห์และเอลีซาเบธได้อ้อนวอนขอให้พระเจ้าประทานบุตรชายคนหนึ่ง และบัดนี้ทรงฟังคำอธิษฐานของพวกเขาแล้ว มันเป็นใจความหลักที่พบบ่อยในภาคพันธสัญญาเดิมที่บรรดาหญิงที่เป็นหมันอธิษฐานอย่างจริงจังมากที่สุดเพื่อขอบุตรคนหนึ่ง ในปฐมกาล 11:30 เราอ่านว่า “แต่ซารายเป็นหมัน นางหามิบุตร” ซารายที่ว้าวุ่นใจ ซึ่งอยากได้บุตรคนหนึ่งกระทั่งโดยใช้ตัวแทน ยกฮาการ์สาวใช้ของตนให้แก่สามีของตนเพื่อจะคลอดบุตรคนหนึ่งให้แก่ตน (ปฐมก. 16:1-4) และอับราฮัม ซึ่งความหวังถูกผิดผ่อนมานานเหลือเกิน แทบไม่อยากจะเชื่อว่าพระเจ้าจะประทานบุตรชายคนหนึ่งผ่านทางซาราค: “แล้วอับราฮัมจึงซบหน้าของตนลง และหัวเราะ และพูดในใจของท่านว่า “บุตรคนหนึ่งจะถูกคลอดให้แก่ชายที่มีอายุหนึ่งร้อยปีได้หรือ และซาราค ผู้มีอายุได้เก้าสิบปีแล้ว จะคลอดบุตรหรือ” (ปฐมก. 17:17) แต่พระเจ้าทรงทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จจริงแล้ว

น่าแปลกพอสมควรทีเดียว เรเบคาห์ก็เป็นหมันอยู่สักระยะหนึ่ง “และอิสอัคอ้อนวอนต่อพระเยโฮวาห์เพื่อภรรยาของท่าน เพราะนางเป็นหมัน และพระเยโฮวาห์ประทานตามคำอ้อนวอนของท่าน และเรเบคาห์ก็ตั้งครรภ์” (ปฐมก. 25:21)

และราเชลก็ขอร้องยาโคบว่า “ขอให้ข้าพเจ้ามีบุตร หรือไม่ข้าพเจ้าก็จะตาย” (ปฐมก. 30:1) ในที่สุดพระเจ้าก็ทรงตอบและประทานโยเซฟและเบนยามินให้แก่นาง

เลอาห์เป็นหมันอยู่ช่วงหนึ่งหลังจากให้กำเนิดบุตรชายบางคน “และพระเจ้าทรงสดับฟังเลอาห์ และนางก็ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนที่ห้าให้แก่ยาโคบ” (ปฐมก. 30:17)

เรื่องราวเกี่ยวกับการที่นางฮันนาห์อธิษฐานและต่อรองกับพระเจ้าว่า ขอให้พระองค์ประทานบุตรคนหนึ่งให้แก่นางผู้เป็นหมัน และเมื่อซามูเอลเกิด นางจะให้พระเยโฮวาห์ทรงยืมเขาตราบเท่าที่เขาจะมีชีวิตอยู่ ถูกเล่าอย่างมหัศจรรย์ใน 1 ซามูเอล บทที่ 1

“หญิงมั่งมี” ชาวชูแอมคนนั้นเป็นหมันจนกระทั่งศาสดาพยากรณ์เอลีซาอ้อนวอนเพื่อนางและพระเจ้าประทานบุตรคนนั้นให้ (2 พงศ์กษัตริย์ 4:8-17)

บัดนี้เศคาริยาห์และเอลีซาเบธได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าและคำอธิษฐานของพวกเขาเป็นที่สดับฟังแล้ว! เอลีซาเบธ หญิงชราคนหนึ่ง จะคลอดบุตรชายคนหนึ่งผ่านทางสัมผัสอัศจรรย์นั้นจากพระเจ้า

เราต้องจดจำไว้ว่านี่ไม่ใช่การเกิดจากหญิงพรหมจารีเหมือนอย่างการประสูติของพระเยซู แต่ที่พระเจ้าทรงฟื้นฟูความเยาว์วัยของสามภรรยาคนหนึ่งให้กลับมีบุตรได้ แม้ว่าพวกเขาแก่เกินกว่าที่จะมีบุตรได้ตามปกติแล้ว

เศคาริยาห์และเอลีซาเบธจะชื่นชมยินดีกับการเกิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา และคนอื่น ๆ อีกมากมายก็จะชื่นชมยินดีเช่นกัน ตามที่เราเห็นในลูกา 1:58: “และบรรดาเพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของนางได้ยินว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงพระเมตตาอันใหญ่หลวงแก่นาง และเขาทั้งหลายก็เปรมปรีดีกับนาง” แต่ในเชิงสัญลักษณ์ผู้คนที่นับไม่ถ้วนในเวลาต่อมาจะชื่นชมยินดีในงานรับใช้ของชายผู้หนึ่งที่พระเจ้าส่งมา!

ข้อ 15-17:

1:15 เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และจะไม่ดื่มน้ำองุ่นหรือสุราเลย และเขาจะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา	เขาทั้งหลาย
1:16 และลูกหลานของอิสราเอลหลายคน เขาจะนำให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของ	1:17 และเขาจะนำหน้าพระองค์ในจิตวิญญาณ และฤทธิ์เดชของเอลียาห์ เพื่อห่มใจของพ่อทั้งหลายให้เข้าหาลูก ๆ และคนที่ไม่เชื่อฟังให้เข้าหาสติปัญญาของคนชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สมแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า”

ความยิ่งใหญ่ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็น “ใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เขาไม่ได้รับการต้อนรับอย่างเป็นทางการจากพวกผู้นำทางศาสนาในสมัยของเขา เขาเรียกพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีว่า “โอ ชั่วอายุแห่งชั่วร้ายทั้งหลาย” (มธ. 3:7) พระเยซูทรงถามคำถามนี้กับผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ว่า “บัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์หรือเป็นของมนุษย์” และพวกเขาจึงให้เหตุผลกับพวกเขาเอง โดยกล่าวว่า “ถ้าพวกเราจะกล่าวว่า ‘มาจากสวรรค์’ เขาก็จะกล่าวแก่พวกเราว่า ‘ทำไมพวกท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’ แต่ถ้าพวกเราจะกล่าวว่า ‘เป็นของมนุษย์’ พวกเราก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนทุกคนถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง” (มธ. 21:25,26)

ยอห์นทำให้เฮโรดอากริปปาโมโห โดยบอกเขาตรง ๆ เมื่อเขาได้รับภรรยาของฟิลิปน้องชายของตนว่า “เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่ท่านจะรับนางมาเป็นภรรยา” และเฮโรดจำคุกยอห์น และสุดท้ายแล้ว เพราะคำยุยงของภรรยาที่เล่นชู้ของฟิลิปซึ่งเขาได้แย่งมา เขาก็ให้คนไปตัดศีรษะยอห์นในคุก (มธ. 14:1-12; มก. 6:14-29; ลก. 9:7-9) แต่ยอห์นก็เป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าและน่าจะเป็นใหญ่มากขึ้นไปอีกเพราะว่าเขาสร้างความชื่นเคืองแก่คนเหล่านั้นที่เขาควรสร้างความชื่นเคืองและกล่าวโทษบาปที่ควรถูกกล่าวโทษ

ยอห์นเป็น “ใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า” พระเยซูตรัสคำการวะให้แก่อยอห์นแบบยิ่งใหญ่จริง ๆ ในลูกา 7:24-29! พระเยซูทรงยกย่องความหนักแน่นแบบหยาบกระด้างของเขา ตรัสว่าเขาเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง “และยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์เสียอีก”-เขาเป็นทูตที่ทรงสัญญาไว้ในวันแห่งมาลาคีย์ 3:1

และ “ในท่ามกลางคนเหล่านั้นที่เกิดจากพวกผู้หญิง ไม่มีศาสดาพยากรณ์ผู้ใดที่ใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา” พวกฟาริสีและพวกนักกฎหมายปฏิเสธบัพติศมาของยอห์นและกล่าวว่า “เขามีผีตนหนึ่งเข้าสิงอยู่” (ลูกา 7:30,33)

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็น “ใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เป็นใหญ่ในความบริสุทธิ์ ด้านศีลธรรม เขาไม่ดื่มทั้งน้ำองุ่นและสุรา เห็นได้ชัดว่าเขาถือ “คำปฏิญาณของนาซีร์” เหมือนที่ชายและหญิงทั้งหลายได้กระทำ “เพื่อแยกตัวออกจากน้ำองุ่นและสุราหรือแม้กระทั่งน้ำองุ่นเปรี้ยวหรือผลองุ่นหรือลูกเกด ไม่ตัดผมของตน แต่แยกตัวออกจากน้ำองุ่นและสุรา” (กตว. 6:2) เราเห็นในบทที่หกของกันดารวิถีว่าผู้ที่ เป็นนาซีร์แยกตัวออกจากน้ำองุ่นและสุราหรือแม้กระทั่งน้ำองุ่นเปรี้ยวหรือผลองุ่นหรือลูกเกด ไม่ตัดผมของตน แต่แยกตัวออกจากน้ำองุ่นและสุรา “เพราะการถวายตัวแด่พระเจ้าของเขาอยู่บนศีรษะของเขา” คำปฏิญาณ ของผู้เป็นนาซีร์บางครั้งก็เป็นแบบตลอดชีวิต เหมือนที่เราคิดว่ามันเป็นในกรณีของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและ ในกรณีของแซมสัน (ผวจ. 13:5) ในกรณีอื่น ๆ มันอาจเป็นแค่ช่วงเวลาจำกัด แบบที่เราคิดว่ามันเป็นกับอัครทูตเปาโล (กิจการ 21:23-26) ดังนั้นยอห์นจึงไม่เคยแต่งงาน สละทิ้งความเพลิดเพลินแบบปกติและความสุขสบายของชีวิต และกล้าไปสู่ความมรณาของตนในฐานะมรณะสักขี

แต่ยอห์นเป็น “ใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เราเข้าใจว่า หลัก ๆ แล้วในฐานะผู้ชนะจิตวิญญาณคนหนึ่งที่ย่อมอานุภาพและเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ เขาเทศนาแก่ฝูงชนทั้งหมดนั้นด้วยฤทธิ์เดช มากเสียจน “ชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และคนตลอดทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ก็ออกไปหาท่าน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน โดยสารภาพบาปทั้งหลายของตน” (มธ. 3:5,6)! และเราถูกบอกว่า “ลูกหลานของอิสราเอลหลายคน เขาจะนำให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย” (ข้อ 16) เขาถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนเอลียาห์ผู้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ศาสดาพยากรณ์และนักเทศน์ผู้เปี่ยมอานุภาพนั้นที่ภูเขาคารเมล

เหมือนกับที่เอลียาห์ ชายคนเดียว ได้หยุดยั้งเส้นทางแห่งการนับถือรูปเคารพของทั้งประชาชาติได้ชั่วคราว เราก็ถูกบอกเกี่ยวกับยอห์นว่า “เขาจะนำหน้าพระองค์ [พระเยซู] ในจิตวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลียาห์” ฉะนั้นคำพยากรณ์นั้นในมาลาคีย์ 4:5 และ 6 ซึ่งบอกล่วงหน้าเกี่ยวกับเอลียาห์ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ทำให้สำเร็จจริงแล้วในการสำเร็จจริงอันยิ่งใหญ่ครั้งแรกของมัน พระเยซูจึงตรัสว่า “เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และพวกเขาไม่ได้รู้จักท่าน แต่ได้ทำแก่ท่านสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาได้ปรารถนา บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์จากพวกเขาเช่นเดียวกัน” (มธ. 17:12)

จงหมายเหตุการปฏิวัติทางศีลธรรมในการฟื้นฟูเหล่านั้นภายใต้ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา เขาจะ “หันใจของพ่อทั้งหลายให้เข้าหาลูก ๆ และคนที่ไม่เชื่อฟังให้เข้าหาสติปัญญาของคนชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สมแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า” ดู ลูกา บทที่ 3 ที่พวกคนเก็บภาษี หรือพวกข้าราชการ ถูกหันมาสู่ความซื่อสัตย์ พวกเขาที่เป็นคนลามกและชอบใช้ความรุนแรงถูกหันมาสู่ความสุจริต ในนัยสำคัญด้านศีลธรรมบางประการ คำพยากรณ์นั้นของอิสยาห์เกี่ยวกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ในอิสยาห์ 40:3-5 ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในการที่ “หุบเขาทุกแห่งจะถูกยกขึ้น และภูเขาทุกแห่งจะถูกทำให้ต่ำลง และทางคดจะถูกทำให้เป็นทางตรง และบรรดาทางที่ขรุขระจะถูกทำให้เป็นทางราบ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์จะถูกเปิดเผย และ

บรรดาเนื้อหนังจะเห็นสง่าราศีนั้นด้วยกัน เพราะพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้กล่าวมันแล้ว”

การฟื้นฟูที่แท้จริงหมายถึงการปฏิบัติทางศีลธรรม มันเป็นเช่นนั้นในสมัยของ Wesley และของ Moody, R.A.Torrey, Billy Sunday, Sam Jones และ Bob Jones, Sr. และมันเป็นเช่นนั้นทั่วทั้งประชาชาติภายใต้ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

นี่เป็นคำกล่าวที่น่าอัศจรรย์และมีเอกลักษณ์ ไม่เคยมีกล่าวเกี่ยวกับบุคคลอื่นใดในพระคัมภีร์เลยว่าเขา “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา” ตอนเห็นเทอโคสต์พวกอัครทูตและคนอื่น ๆ ในกลุ่มหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้น “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ซึ่งเป็นคำตอบแก่คำอธิษฐานแบบไม่ลดละของพวกเขาเอง ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เห็นได้ชัดว่าเป็นคำตอบแก่คำอธิษฐานอันไม่ลดละของเศคาริยาห์และเอลีซาเบธ บิดาและมารดาของเขา อิสยาห์ 44:3 กล่าวว่า “เพราะเราจะเทน้ำลงบนผู้ที่กระหาย และน้ำที่ไหลลงบนดินแห้ง เราจะเทวิญญาณของเราบนเชื้อสายของเจ้า และพรของเราบนลูกหลานของเจ้า”

“เราจะเทวิญญาณของเราบนเชื้อสายของเจ้า” พระคัมภีร์ตอนนี้กล่าว ฉะนั้น เพราะความกระหายของเศคาริยาห์และเอลีซาเบธ เราจึงเชื่อว่า พระเจ้าได้ทรงเทพระวิญญาณบริสุทธิ์ออกมาบนเด็กนั้น, ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา, ตั้งแต่เวลาที่เขาเกิด ทารกน้อยยอห์นถูกอุทิศถวายทั้งหมดแต่พระเจ้าจริง ๆ จนพระเจ้าทรงให้เด็กที่ยังไม่คลอดออกมานั้นตื่นในครรภ์มารดาของเขาเมื่อมารีย์ทักทายเอลีซาเบธ (ข้อ 41)! เด็กที่ยังไม่รู้ผิดชอบชั่วดี ซึ่งไม่เป็นคนบาปที่รู้ตัว อาจเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตามที่พระเจ้าทรงเลือก เหมือนอย่างยอห์น แต่ถ้าเขาเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณต่อไปอยู่ เมื่อถึงเวลาที่เขารู้ตัวว่าตนเป็นคนบาปที่หลงหายและมีความผิด เขาก็คงหันมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้าและวางใจพระองค์ แน่แน่นอนว่าพระเจ้าคงจะไม่ให้คนบาปคนหนึ่งที่ดี้อริ้นและไม่ยอมกลับใจใหม่ เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณต่อไปเรื่อย ๆ

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” นั้นไม่ถูกกล่าวถึงในมัทธิว มาระโก หรือยอห์น ข่าวประเสริฐของลูกามีการเน้นย้ำเป็นพิเศษเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ฉะนั้นเอลีซาเบธ (ข้อ 41) เศคาริยาห์ (ข้อ 67) และสิเมโอนผู้ชรา (ลูกา 2:25-27) จึงถูกกล่าวถึงในลูกาเท่านั้นว่า “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ฉะนั้นลูกาเท่านั้นมีคำอุปมาเกี่ยวกับเพื่อนคนหนึ่งแสวงหาขนมปังแห่งสวรรค์ให้แก่เหล่าคนบาป (ลูกา 11:5-8) และพระสัญญาแสนมหัศจรรย์นั้นของลูกา 11:13, “ฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลาย ผู้เป็นคนชั่วร้าย ยังรู้ว่าจะให้ของกำนัลดี ๆ แก่บุตรทั้งหลายของตนอย่างไร พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่คนเหล่านั้นที่ขอร้องจากพระองค์มากยิ่งขึ้นกว่าสักเท่าใด” เฉพาะลูกาจากข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มมีพระบัญชาที่ว่า “ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าท่านทั้งหลายจะประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” (ลูกา 24:49)

การเน้นหนักที่สำคัญที่สุดตรงนี้ก็คือการเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณทำให้ยอห์นเป็นผู้ซนขจรจิต วิญญาณที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง: “และลูกหลานของอิสราเอลหลายคน เขาจะนำให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย” (ลูกา 1:16) นั่นเป็นผลลัพธ์ที่ไม่อาจเลี่ยงได้ของการเป็นพยานที่เต็มเปี่ยมด้วยพระ

วิญญาณ มันเป็นเช่นนั้นในกิจการ 2:4 และกิจการ 4:31 นั่นเป็นพระสัญญาของกิจการ 1:8, “แต่พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกท่าน และพวกท่านจะเป็นพยานฝ่ายเรา” มันเป็นเช่นนั้นกับบาร์นาบัส: “ด้วยว่าบาร์นาบัสเป็นคนดี และเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเต็มเปี่ยมด้วยความเชื่อ และคนเป็นอันมากได้ถูกเพิ่มเข้าที่บงศ์พระผู้เป็นเจ้าของเขา” (กิจการ 11:24) การเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณเป็น ‘การประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน’ เพื่อจุดประสงค์อันเฉพาะเจาะจงในการชนะจิตวิญญาณทั้งหลาย ฉะนั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจึงมีสิ่งทีคริสเตียนทุกคนถูกบัญชาให้มีในเอเฟซัส 5:18 เราถูกบัญชาตรงนั้นว่า “จงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ”

ข้อ 18-25:

1:18 และเศคาริยาห์จึงกล่าวแก่ทูตสวรรค์ว่า
“ข้าพเจ้าจะทราบสิ่งนี้ได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้า
เป็นคนชราแล้ว และภรรยาของข้าพเจ้าก็อายุมาก
แล้ว”

1:19 และทูตสวรรค์นั้นจึงตอบและกล่าวแก่ท่านว่า
“เราคือกาบรีเอล ที่ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า
และถูกส่งมาเพื่อพูดกับท่าน และเพื่อนำข่าวดีเหล่านี้
มาแจ้งแก่ท่าน

1:20 และดูเถิด ท่านจะเป็นใบ้ และไม่สามารถพูด
ได้ จนถึงวันที่สิ่งเหล่านี้จะบังเกิดขึ้น เพราะท่านไม่
เชื่อบรรดาถ้อยคำของเรา ซึ่งจะสำเร็จตามเวลา
กำหนดของพวกมัน”

1:21 และประชาชนคอยเศคาริยาห์ และ
ประหลาดใจที่ท่านซักซ่ายอยู่นานเหลือเกินในพระ
วิหาร

1:22 และเมื่อท่านออกมาแล้ว ท่านไม่สามารถพูด
กับพวกเขาได้ และพวกเขาจึงรับรู้ว่าคุณได้เห็น
นิมิตในพระวิหาร เพราะท่านทำไม่ทำมือกับพวก
เขา และยังคงพูดไม่ออก

1:23 และต่อมา ทันทีที่วันเหล่านั้นแห่งการ
ปรนนิบัติของท่านสำเร็จแล้ว ท่านก็จากไปยังบ้าน
ของท่านเอง

1:24 และหลังจากวันเหล่านั้น เอลีซาเบธภรรยา
ของท่านก็ตั้งครรภ์ และซ่อนตัวอยู่เป็นเวลาห้า
เดือน โดยกล่าวว่า

1:25 “องค์พระผู้เป็นเจ้าของฉันได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่
ข้าพเจ้า ในวันที่วันเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทอดพระเนตร
ดูข้าพเจ้า เพื่อนำความอดสูของข้าพเจ้าที่มีอยู่
ท่ามกลางคนทั้งปวงไปเสีย”

เศคาริยาห์ถูกทำให้เป็นใบ้เพราะความไม่เชื่อของเขา

ทูตสวรรค์องค์นั้นที่นำข่าวมาประกาศเกี่ยวกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาแก่เศคาริยาห์คือ “กาบรีเอล ที่ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า” มีทูตสวรรค์อยู่หลายล้านองค์- “จำนวนทูตสวรรค์เหล่านั้นนับเป็นโกฏิ ๆ เป็นแสน ๆ” (วิว. 5:11) ยกเว้นทูตสวรรค์ที่ตกต่างองค์นั้น นั่นคือลูซิเฟอร์ (อสย. 14:12) มีอีกแค่สององค์ที่ถูกเอ่ยชื่อในพระคัมภีร์: กาบรีเอล ตอนที่ประกาศเรื่องการเกิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและประกาศเรื่องการประสูติของพระเยซูแก่มารีย์ (ลูกา 1:26) และที่ปรากฏแก่ดานีเอลในดานีเอล 8:16, ดานีเอล 9:21; และเทพบดีมีคาเอล “ซึ่งถูกกล่าวถึงว่ามีความเกี่ยวข้องเป็นพิเศษกับชนชาติอิสราเอลและกับการฟื้นคืนชีพเหล่านั้น” Scofield กล่าว (ดนล. 10:13-21; 12:1; ยด. 9; 1 ธส. 4:16)

จากบริบทตรงนี้ เราทราบเกี่ยวกับกาบรีเอลที่ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าอย่างใกล้ชิด ในฐานะผู้ส่งสารที่ได้รับความโปรดปรานเป็นพิเศษผู้หนึ่งของพระเจ้า เหล่าทูตสวรรค์ “ทั้งสี่นั้นเป็นบรรดาวิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่ถูกส่งไปให้ปรนนิบัติคนเหล่านั้นที่จะเป็นทนายาททั้งหลายแห่งความรอด” (ฮบ. 1:14)

ดูเหมือนเป็นไปได้ว่า “ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ผู้ประกาศเรื่องการประสูติของพระคริสต์แก่พวกคนเลี้ยงแกะในลูกา 2:9 คือกาบรีเอลองค์เดิมนี่ ไม่ใช่ “ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง” แต่ “ทูตสวรรค์องค์นั้น”

“และดูเถิด ท่านจะเป็นใบ้ และไม่สามารถพูดได้” เศคาริยาห์ถูกบอกเช่นนั้น เพราะความไม่เชื่อของเขา ประการแรก นั้นให้ภาพประกอบของบาปแห่งความไม่เชื่อ มันเป็นเรื่องธรรมดา เศคาริยาห์กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะทราบสิ่งนี้ได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าเป็นคนชราแล้ว และภรรยาของข้าพเจ้าก็อายุมากแล้ว” มันคงต้องใช้การอัศจรรย์หนึ่ง อับราฮัมและซาราห์สงสัยเช่นกันเมื่อได้รับคำสัญญาเกี่ยวกับการเกิดแบบอัศจรรย์ที่คล้ายกันของอิสอัค (ปฐมก. 16:1-4; ปฐมก. 17:17; ปฐมก. 18:11-15) แต่การเป็นใบ้ไปจนกว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเกิดก็ไม่ใช่อุปสรรคเป็นหลักแต่เป็นการรับประกันต่างหาก ทุกวันเศคาริยาห์ ซึ่งพูดไม่ได้ มีพยานหลักฐานว่าพระเจ้าจะทรงทำให้คำตอบที่ทรงสัญญาไว้นั้นสำเร็จจริงแก่คำอธิษฐานอ้อนวอนอันแสนยาวนานของเขา หลายเดือนที่นิ่งเงียบนั้นจนกระทั่งยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเกิดได้ทำให้เกิดพัฒนาการอันแสนมหัศจรรย์ของความเชื่อและการเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณในตัวเศคาริยาห์ ตามที่เราเห็นจากข้อ 62 ถึง 79

“และประชาชนคอยเศคาริยาห์ และประหลาดใจ...” ข้อ 10 บอกเราแล้วว่า “และบรรดาประชาชนเป็นอันมากก็อธิษฐานอยู่ภายนอกในเวลาแห่งการเผาศรีอหอนั้น” สำหรับหลายคนเหล่านี้ มันไม่ใช่แค่รูปแบบหรือพิธีการหนึ่งเท่านั้น แน่แน่นอนว่าหลายคนเข้าใจว่าเครื่องหอมนั้นที่ถูกถวายภายในพระวิหารแสดงภาพคำอธิษฐานและคำสรรเสริญเหล่านั้นของประชากรของพระเจ้าและหลายคนน่าจะอธิษฐานไปแล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาบางคนกำลังตั้งตาคอยพระเมสสิยาห์นั้น มันไม่ยากเลยสำหรับพวกเขาบางคนที่จะเชื่อในสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณและนำอัศจรรย์ เพราะว่า “พวกเขาจึงรับรู้ว่าคุณได้เห็นนิมิตในพระวิหาร” (ข้อ 22)

เราถูกเตือนใจเกี่ยวกับสิเมโอนผู้ชราซึ่งเผ้าคอยที่จะได้เห็นพระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงสัญญาไว้นั้นก่อนที่เขาจะเสียชีวิต (ลูกา 2:25-35) และเกี่ยวกับนางอันนาหญิงม่ายผู้อยู่ฝ่ายวิญญาณนั้น ในลูกา 2:36-38 เราจำได้เกี่ยวกับพวกยิวที่ส่งพวกปุโรหิตและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถามยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาว่าเขาเป็นพระเมสสิยาห์นั้นหรือไม่ (ยอห์น 1:19-21) และพวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ที่ช่างคิดเหล่านั้นผู้ซึ่งทราบจากมีคาห์ 5:2 ว่าพระเมสสิยาห์ควรประสูติในเมืองเบธเลเฮม (มธ. 2:4-6) และแม้แต่หญิงชาวสะมาเรียผู้นั้นก็กล่าวว่า “ดิฉันทราบว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา ผู้ซึ่งถูกเรียกว่า พระคริสต์...” (ยอห์น 4:25) และพวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออกก็กำลังตามหาพระผู้ช่วยให้รอดนั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีผู้คนที่รับความรอดแล้วหลายคน ที่ผ่านทางพิธีการและคำสอนเหล่านั้นของพวกศาสนาดาบยากรณ์ ได้เรียนรู้ที่จะวางใจในพระเมสสิยาห์ที่จะมานั้นและรับความรอดแล้ว

วันทั้งหลายแห่งการรับใช้ของเศคาริยาห์ในพระวิหารเสร็จสิ้นแล้ว เขากลับไปบ้านของเขาและเอลีซาเบธก็ตั้งครรภ์ นางมีความชื่นบานใหญ่โตในการที่การถูกครหาว่าเป็นหมันของนางถูกเอาออกไปแล้ว

ข้อ 26-30:

1:26 และในเดือนที่หก ทูตสวรรค์กาบรีเอลได้ถูกส่งมาจากพระเจ้า ให้มายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลีชื่อ นานาซาเร็ธ

1:27 มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นกันไว้กับชายคนหนึ่งซึ่งชื่อของเขาคือ โยเซฟ เป็นคนในวงศ์วานของดาวิด และหญิงพรหมจารีคนนั้นชื่อมารีย์

1:28 และทูตสวรรค์องค์นั้นได้เข้ามาข้างในถึงเธอ และกล่าวว่า “จงจำเรียวเถิด เธอผู้ซึ่งเป็นที่

โปรดปรานมาก องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรในท่ามกลางสตรีทั้งปวง”

1:29 และเมื่อมารีย์เห็นทูตสวรรค์องค์นั้นแล้ว เธอก็ตกใจเพราะคำกล่าวของทูตนั้น และพิจารณาในใจของเธอว่า ลักษณะแห่งคำที่ทักทายนั้นมีความหมายว่าอะไร

1:30 และทูตสวรรค์องค์นั้นจึงกล่าวแก่เธอว่า “อย่ากลัวเลย มารีย์เอ๋ย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว

กาบรีเอลปรากฏแก่มารีย์

ทูตสวรรค์กาบรีเอลที่ได้รับการยกของค์เดมิ นั้นก็นำข่าวสารมาแจ้งแก่มารีย์เช่นกัน เมืองนานาซาเร็ธยังมีอยู่จนถึงวันนี้ แมร์ราซินีเฮเลน่า มารดาของคอนสแตนติน ผู้ซึ่งเลือกสถานที่ ๆ เชื่อกันว่ามารีย์ได้รับการแจ้งข่าว นั้นให้เป็นถ้ำแห่งหนึ่งและได้สร้างโบสถ์หลังหนึ่งไว้บนนั้น ตามมาด้วยอาคารขนาดใหญ่หลังหนึ่งที่ตอนนั้นกำลังถูกก่อสร้างโดยโรม จริง ๆ แล้วไม่มีอาคารหรือสถานที่ใดเลยที่สามารถระบุได้ว่ามีความเชื่อมโยงเป็นพิเศษกับครอบครัวบริสุทธิ์นั้น Church of St. Joseph ถูกสร้างขึ้นเหนือถ้ำแห่งนั้นซึ่งเชื่อกันว่าเป็นบ้านของโยเซฟและนางมารีย์ โดยที่ไม่มีพยานหลักฐานใดเลย “เนินเขาแห่งการตกลงไป” (“hill of precipitation”) ที่อยู่นอกกรุงนั้นน่าจะเป็นสถานที่ที่ถูกกล่าวถึงในลูกา 4:29

แล้วทำไมพระเจ้าจะประสูติในเมืองนานาซาเร็ธแทนที่จะเป็นกรุงเยรูซาเล็มหรือเมืองอื่นที่ผู้คนรู้จักมากกว่า? ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระองค์จะต้องรับการเหยียดหยามใด ๆ ก็ตามเกี่ยวกับความยากจนและความอัปยศที่จะทำให้พระองค์เป็นตัวแทนของเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ยากจน ทำบาปและทนทุกข์นี้ ตั้งแต่ทักทิลปีเลเซอร์ กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย กวาดต้อนชาวแคว้นกาลิลีไปเป็นเชลย (2 พงศ์กษัตริย์ 15:29) และจากนั้นก็กวาดต้อนพวกที่เหลืออยู่ของบรรดาเผ่าที่อยู่ฝ่ายเหนือไปเป็นเชลย (2 พงศ์กษัตริย์ 17:6) กาลิลีก็เป็นส่วนหนึ่งของแผ่นดินนั้นที่ถูกเหยียดหยาม หลังจากการกวาดต้อนไปเป็นเชลยนั้น พวกยิวที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าก็รวมตัวกันในหรือรอบ ๆ กรุงเยรูซาเล็ม เมื่อเยรูซาเล็มและแคว้นยูเดียได้รับการฟื้นฟูในสมัยของเอสราและเนหะมียะ ขณะเดียวกัน พื้นที่ส่วนนั้นของบรรดาเผ่าที่อยู่ฝ่ายเหนือก็ถูกอาศัยอยู่โดยชนชาติอื่น ๆ (2 พงศ์กษัตริย์ 17:24-41) พวกยิวได้กระจัดกระจายไปและแม้ว่าบ้านเกิดในสายบรรพบุรุษของเหล่าทายาทของดาวิดอยู่ในแคว้นยูเดีย รอบกรุงเยรูซาเล็ม มารีย์และโยเซฟก็อาศัยอยู่ในเมืองนานาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี ซึ่งเป็นแคว้นบ้านนอกที่ถูกเหยียดหยามในท่ามกลางพวกยิวดี ๆ

มารีย์เป็น “หญิงพรหมจารีคนหนึ่ง”

ทูตสวรรค์องค์นั้นมา “ถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง” เรื่องนี้มีความสำคัญมากในแผนการของพระเจ้า

และเป็นการอัศจรรย์ที่เกรียงไกรมากเสียจนเราไม่ประหลาดใจเลยที่มันถูกบอกไว้ล่วงหน้าแล้ว พระเจ้าทรงสัญญาแก่เอวาแล้วว่า “เชื้อสายของนาง” จะทำให้หัวของงูนั้นฟกช้ำ นั่นคือ เชื้อสายของหญิงคนหนึ่ง ไม่ใช่ของหญิงคนหนึ่งและชายคนหนึ่ง (ปฐม. 3:15) เยเรมีย์เล่าเกี่ยวกับความมหัศจรรย์นั้นที่ว่า “ผู้หญิงคนหนึ่งจะล้อมผู้ชายคนหนึ่ง” โดยปราศจากกระบวนการตามปกติของการสืบพันธุ์ (ยรม. 31:22) และอิสยาห์ 7:14 ก็สัญญาไว้ว่า “ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล”

เหล่าผู้แปลของฉบับ Revised Standard Version บอกเราว่าคำฮีบรู อัลมาห์ ในอิสยาห์ 7:14 ควรถูกแปลเป็นแค่ “หญิงสาว” และว่าคำจริง ๆ สำหรับหญิงพรหมจารีคือ เบธูลาห์ อย่างไรก็ตาม พวกเขาคิดผิด เบธูลาห์ ไม่ได้หมายถึงหญิงพรหมจารีเสมอไป โยเอล 1:8 กล่าวว่า “จงคร่ำครวญเหมือนอย่างหญิงพรหมจารีคนหนึ่งซึ่งคาดไว้ด้วยผ้ากระสอบเพื่อสามีแห่งวัยสาวของเธอ” คำที่แปลเป็นหญิงพรหมจารีตรงนี้คือ เบธูลาห์ และหมายถึงหญิงม่ายคนหนึ่ง ไม่ใช่หญิงพรหมจารีคนหนึ่ง คำว่า เบธูลาห์ ซึ่งแปลเป็นหญิงพรหมจารี มักถูกใช้ในเชิงสัญลักษณ์เพื่อหมายถึงเมืองต่าง ๆ ที่นับถือรูปเคารพซึ่งมีความผิดในการเล่นขี้ผึ้งวิญญานและจึงไม่แสดงสัญลักษณ์ถึงความเป็นพรหมจารี

ในทางกลับกัน คำว่า อัลมาห์ ในภาษาฮีบรู ในทุกกรณี ดูเหมือนจำเป็นที่จะต้องหมายถึงหญิงพรหมจารีไม่ว่าถูกใช้ตรงไหนในภาคพันธสัญญาเดิม แต่ข้อพิสูจน์ที่ดีที่สุดว่าพจนานุกรมและพจนานุกรมเหล่านั้นคิดผิดก็คือนี้:

1. เหล่าผู้แปลของฉบับคิงเจมส์ ฉบับ English Revised Version และฉบับ American Revised Version แปลคำนั้นในอิสยาห์ 7:14 ว่า “หญิงพรหมจารี”
2. ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น ฉบับแปลเซปทัวจินต์ของภาคพันธสัญญาเดิมในภาษากรีก ซึ่งเสร็จสมบูรณ์นานแล้วก่อนสมัยพระคริสต์ เมื่อภาษาฮีบรูยังเป็นภาษาหนึ่งที่มีชีวิต แปลคำว่า อัลมาห์ เป็นคำกรีก พารเธโนส ซึ่งทุกคนยอมรับว่าต้องหมายถึงหญิงพรหมจารี
3. ข้อพิสูจน์ที่มีน้ำหนักมากขึ้นไปอีกก็คือว่าพระเจ้าเองทรงยกอิสยาห์ 7:14 ในภาคพันธสัญญาใหม่ (มธ. 1:23) และทรงยกข้อความมาว่า “ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะมีเด็กในครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาทั้งหลายจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล...” คนเหล่านั้นที่เชื่อว่ามีมารีย์เป็นหญิงพรหมจารีตามที่พระคัมภีร์กล่าว ควรที่จะไม่มีความยุ่งยากเลยในการเชื่อว่าพระเจ้าทรงบอกเกี่ยวกับการประสูติจากหญิงพรหมจารีไว้ล่วงหน้าแล้ว

มารีย์ “เป็นที่โปรดปรานมาก ...ได้รับพระพรในท่ามกลางสตรีทั้งปวง” ตรงนี้เราเข้าใจว่ามารีย์เป็นลูกของพระเจ้าคนหนึ่งทีกลับใจเชื่อและเกรงกลัวพระเจ้า ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ” เธอ “เป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว” ฉะนั้นเราจึงรู้สึกแน่ใจว่าเธอได้แสวงหาความโปรดปรานของพระเจ้าและได้รับมันแล้ว เห็นได้ชัดว่าเธอยอมรับน้ำพระทัยของพระเจ้าทันที ว่าเธอเชื่อสิ่งที่ทูตสวรรค์องค์นั้นบอกเธอ ว่าเธอยินดีเผชิญคำครหาและความยุ่งยากใด ๆ ก็ตามที่จะมาสู่เธอในฐานะมารดาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่จะมานั้น

ข้อ 31-35:

1:31 และคูเถิด เธอจะตั้งครรรภในครรรภของเธอ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ และจะตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู

1:32 บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงถูกเรียกว่า เป็นพระบุตรขององค์ผู้สูงสุด และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิด บรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน

1:33 และท่านจะครอบครองเหนือวงศัวานของยาโคบเป็นนิตย และอาณาจักรของท่านจะไม่มีการ

สิ้นสุดเลย”

1:34 แล้วมารีย์กล่าวแก่ทูตสวรรค์นั้นว่า “สิ่งนี้จะ เป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังไม่ได้ร่วมกับ ชายคนใด”

1:35 และทูตสวรรค์องค์นั้นตอบและกล่าวแก่เธอ ว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิเดชของผู้สูงสุดจะปกคลุมเธอ เหตุฉะนั้น องค์บริสุทธิ์ซึ่งจะบังเกิดมาจากเธอด้วยจะถูกเรียก ว่า พระบุตรของพระเจ้า

ประกาศเรื่องการประสูติของพระผู้ช่วยให้รอด

มารีย์หญิงพรหมจารีจะตั้งครรรภบุตรชายคนหนึ่ มารีย์ได้อธิษฐานขอเรื่องนี้มาก่อนไหม? เธอ “เป็นที่ พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว” นี้เป็นความโปรดปรานที่เธอได้เสาะหาไหม? ความว่องไวของเธอในการเชื่อและ ความเต็มใจของเธอที่จะยอมรับความเสียใจและความอับอายที่ไม่อาจเลี่ยงได้ บ่งชี้ว่าเธอได้อธิษฐานขอสิ่งนี้ จริง ๆ อย่างน้อยการที่เธอแสวงหาความโปรดปรานของพระเจ้ก็ทำให้เธอได้รับของขวัญนี้

นามของบุตรนั้นจะถูกเรียกว่าเยชู นามนั้นได้ถูกประทานให้แก่พระองค์ผ่านทางโยเซฟโดยทูตสวรรค์ นั้นเช่นกันผู้ซึ่งกล่าวว่า “...เพราะว่าพระองค์จะโปรดช่วยชนชาติของพระองค์ให้รอดจากบาปทั้งหลายของพวกเขา” (มธ. 1:21) คำว่า เยชู มีความหมายว่า พระผู้ช่วยให้รอด ทูตสวรรค์นั้นจะบอกพวกเขาคนเลี้ยงแกะในลูกา 2:11 ว่า “ด้วยว่าในวันนี้ในนครของดาวิด มีพระผู้ช่วยให้รอดผู้หนึ่งบังเกิดมา ...” มารีย์จึงจะกล่าวว่า “จิต วิญญาณของข้าพเจ้าปิตินดีแล้วในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า” (ข้อ 47) และเศคาริยาห์ที่เต็ม เปี่ยมด้วยพระวิญญาณจะสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “พระองค์ได้ทรงเยี่ยมเยียนและได้ทรงไถ่ชนชาติของ พระองค์ไว้ และได้ทรงชูเขาแห่งความรอดอันหนึ่งขึ้นมาเพื่อพวกเรา” (ข้อ 68,69) ฉะนั้นเมื่อทารกผู้บริสุทธิ์นั้น ประสูติ พระองค์จึงทรงได้รับชื่อแบบมนุษย์อันเปี่ยมสุขนี้ เยชู (ลูกา 2:21) และสิเมโอนผู้ซราจะชื่นชมยินดีว่า “ด้วยว่าตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์แล้ว” (ลูกา 2:30) และนางอันนาหญิงผู้พยากรณ์นั้น ที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณก็ถวายคำขอบพระคุณและ “กล่าวถึงพระองค์ให้แก่พวกเขาทุกคนที่คอยท่าการ ทรงไถ่ในกรุงเยรูซาเล็ม” (ลูกา 2:38)

อย่าเข้าใจผิดเลย เหตุผลที่พระเยซูได้เสด็จมายังโลกนี้ก็เพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด อัครทูต เปาโลเขียนเช่นนั้นใน 1 ทิโมธี 1:15 พระเยซูจึงตรัสว่า “เรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่บรรดาคนบาป ให้มาสู่การกลับใจเสียใหม่” (ลูกา 5:32; มธ. 9:13; มก. 2:17)

เราไม่ประหลาดใจที่เหล่าผู้แต่งเพลงชื่นชมยินดีในพระนามของพระเยซู พวกเขา กล่าวว่า:

“พระเยซู! เมื่อข้าคิดถึงพระองค์
ใจข้าก็เปี่ยมล้นด้วยความชื่นบาน”

“พระเยซู พระเยซู พระเยซู-
ข้ารู้จักพระนามอันไพเราะที่สุด”

“พระนามพระเยซูอันแสนไพเราะ
ข้าขอบขั้วขานซ้ำ ๆ ดุจเสียงดนตรี”

“พระเยซูของข้า ข้ารักพระองค์
ข้ารู้ว่าพระองค์ทรงเป็นของข้า...”

“จงนำพระนามพระเยซูติดตัวท่านไป...”

“พระนามประเสริฐ โอ ช่างแสนไพเราะ!

ความหวังแห่งแผ่นดินโลกและความชื่นบานแห่งสวรรค์”

“บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงถูกเรียกว่าเป็นพระบุตรขององค์ผู้สูงสุด” อย่าแยกสองวลีนี้ออกจากกัน พวกมันอ้างอิงถึงความเป็นพระเจ้าแท้จริงของพระเยซูคริสต์ “ในเริ่มแรกนั้นพระวาหะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาหะทรงเป็นพระเจ้า” (ยอห์น 1:1) “พระองค์ผู้ทรงอยู่ในสภาพของพระเจ้า มิได้ทรงคิดว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย แต่ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใด ๆ และได้ทรงรับสภาพของผู้รับใช้คนหนึ่ง และได้ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์” (ฟป. 2:6,7) พระองค์ไม่ทรงถูกเรียกตรงนี้ว่าบุตรคนหนึ่งของพระเจ้า แต่เป็นพระบุตรขององค์ผู้สูงสุด ความเป็นใหญ่ของพระเยซูไม่ใช่เพียงความเป็นใหญ่แบบมนุษย์ ที่มีข้อจำกัดและความอ่อนแอต่าง ๆ ของมัน ความเป็นใหญ่ในเชิงสัมพัทธ์ ไม่ใช่เลย พระองค์ทรงมีฤทธิ์เดชและความชอบธรรมและสติปัญญาทั้งสิ้นของพระเจ้า ทารกนี้ที่จะประสูติ! พระเยซูทรงเป็น “บุตรมนุษย์” แต่นั่นก็ถูกสรุปเอาตรงนี้: ที่ถูกระบุชัดเจนก็คือว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็น “พระบุตร” ที่ถูกสัญญาไว้ในนั้นของเพลงสดุดี 2:7 และ 12

จะทรงรับ “พระที่นั่งของดาวิด” เป็นมรดก

“องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน” นี่เป็นการทำตามพันธสัญญาแสนมหัศจรรย์นั้นที่พระเจ้าทรงกระทำไว้กับดาวิด ใน 2 ซามูเอล 7:16: “และราชวงศ์ของเจ้ากับอาณาจักรของเจ้าจะได้รับการสถาปนาไว้ต่อหน้าเจ้าเป็นนิรันดร์ พระที่นั่งของเจ้าจะได้รับการสถาปนาไว้เป็นนิรันดร์”

พระสัญญานั้นถูกประทานให้เช่นกันใน 1 พงศาวดาร 17:11-14:

“และต่อมา เมื่อวันทั้งหลายของเจ้าครบถ้วนแล้ว เพื่อเจ้าจะต้องไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะยกชูเชื้อสายของเจ้าไว้ต่อจากเจ้า ผู้ซึ่งจะเป็นบุตรชายคนหนึ่งของตัวเจ้า และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขาไว้ เขาจะสร้างนิเวศน์หลังหนึ่งให้เรา และเราจะสถาปนาพระที่นั่งของเขาให้อยู่เป็นนิรันดร์ เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรชายของเรา และเราจะไม่เอาความเมตตาของเราไปจากเขาเสีย เหมือนอย่างที่เราได้เอาความเมตตานั้นไปจากคนที่อยู่ก่อนเจ้า แต่เราจะให้เขาดำรงอยู่ในนิเวศน์ของเรา และในอาณาจักรของเราเป็น

นิตย และพระที่นั่งของเขาจะได้รับการสถาปนาไว้เป็นนิตย”

จงหมายเหตุให้คิดว่าพระสัญญาไม่ได้มีโดยตรงแก่ซาโลมอนทั้งหมดแต่มีแก่ “เชื้อสายของเจ้าต่อจากเจ้า” หลังจากดาวิดจะต้องตาย “เมื่อวันทั้งหลายของเจ้าครบถ้วนแล้ว เพื่อเจ้าจะต้องไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า” ซาโลมอนไม่ได้ถูกสถาปนาไว้เป็นนิตย จงหมายเหตุเช่นกันว่าพระสัญญานั้นเป็นเรื่องของอนาคต ดาวิดมีพระที่นั่งของตนอยู่แล้วแต่ไม่ได้ถูกสถาปนาไว้เป็นนิตยในตอนนั้น ในอนาคต ภายใต้เชื้อสายผู้ทรงเป็นใหญ่ยิ่งกว่าของเขา นั่นคือพระเยซู พระที่นั่งของเขาจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิตย นั่นเป็นพระสัญญาที่ประทานไว้ในอิสยาห์ 9:6 และ 7:

“ด้วยว่ามีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อพวกเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้พวกเรา และการปกครองจะอยู่บนบ่าของท่าน และนามของท่านจะถูกเรียกว่า “ผู้ที่มหัศจรรย์ ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดา นิรันดร์ องค์สันติราช” เรื่องการเพิ่มพูนแห่งการปกครองของท่านและสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุด บนพระที่นั่งของดาวิด และบนราชอาณาจักรของพระองค์ เพื่อจะเชิดชูราชอาณาจักรนั้นไว้ และเพื่อจะสถาปนาราชอาณาจักรนั้นไว้ด้วยความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนนิรันดร์กาล ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำสิ่งนี้”

ในอิสยาห์ 11 เราถูกบอกว่าหน่ออันหนึ่งจะแตกออกมาจากตออันหนึ่งแห่งราชวงศ์ของดาวิด ต้นไม้นั้นที่ถูกฟันลงชั่วระยะเวลาหนึ่งในภายหลัง “จะมีกิ่งงอกออกมาจากรากทั้งหลายของเขา” นั่นคือพระเยซู เพลงสดุดีบทที่สองกล่าวถึงพระเยซูอย่างแน่นอน และขณะที่ข้อ 1 ถึง 3 พูดถึงการไต่สวนและการตรึงกางเขนพระเยซู ข้อ 6 และ 7 ซึ่งพูดถึงการเสด็จกลับมาและการครอบครองในอนาคตของพระคริสต์ กล่าวว่า “ถึงอย่างนั้นเราได้ตั้งกษัตริย์ของเราไว้แล้วบนศิโยน ภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา” ข้าพเจ้าจะประกาศพระดำรัสสิ่งนั้น พระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดเจ้าแล้ว” ฉะนั้นเราจึงพบหลักการนั้น ซึ่งถูกปฏิบัติตามบ่อย ๆ ในภาคพันธสัญญาเดิม ว่าการเสด็จมาทั้งครั้งแรกและครั้งที่สองของพระคริสต์ถูกกล่าวถึงในพระคำตอนเดียวกัน แน่แน่นอนว่าพระเจ้าทรงเจตนาให้เราจดจำไว้ว่าการตรึงกางเขนของพระคริสต์และแม้แต่การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ โดยทั้งโลกนี้ที่เต็มไปด้วยบาปไว้กับอารยธรรมที่เสื่อมทราม เผ่าพันธุ์หนึ่งของเหล่าผู้ปฏิเสธพระคริสต์ ไม่ใช่จุดจบ! พระคริสต์จะเสด็จมาอีกทีเพื่อจะครอบครองบนพระที่นั่งของดาวิด

บางทีองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยากแสดงให้เห็นชัดเจนว่าช่วงเวลาระหว่างการเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สองของพระคริสต์ไม่เคยถูกบอกไว้ล่วงหน้า เป็นเรื่องที่คาดเดาไม่ได้ในเรื่องระยะเวลา และผู้คนของพระเจ้าทุกคนควรที่จะเฝ้าคอยการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์อยู่ตลอด

พระสัญญานั้นที่ว่าพระเจ้าจะทรง “เพาะอังกูรชอบธรรมให้ดาวิด และกษัตริย์องค์หนึ่งจะทรงครอบครองและเจริญขึ้น และจะประทานความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมในแผ่นดินโลก”-ที่ว่ากษัตริย์องค์นี้จะทรงเป็น “พระเยโฮวาห์เป็นความชอบธรรมของพวกเรา” ถูกบอกไว้ล่วงหน้าในเยเรมีย์ 23:3-6 การฟื้นคืนของอาณาจักรของดาวิดถูกพยากรณ์ไว้เพิ่มเติมในเอเสเคียล 34:11-31 และในเอเสเคียล 37:24 และ 25 และมีคาห์ 5:2 บอกเราเกี่ยวกับผู้ครอบครองนั้นในอิสราเอลผู้ซึ่งจะเกิดในเบธเลเฮม เราทราบจากพระคัมภีร์หลายตอนว่าการครอบครองนี้ของพระคริสต์ต้องรองานกว่าพระคริสต์เสด็จมาเพื่อรับคนของพระองค์ไปในฟ้าอากาศ

ตามที่ทรงสัญญาไว้ใน 1 เธสะโลนิกา 4:16,17 และใน 1 โครินธ์ 15:51 และ 52 และหลังจากอันนี้มูหนึ่งในสวรรค์ขณะที่ความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่จะเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมา “พร้อม กับพวกวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่นคน” (ยูดาส 14) เพื่อทำลายเหล่าศัตรูของพระองค์และก่อตั้ง อาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกนี้

อาณาจักรบนแผ่นดินโลกของพระคริสต์ที่จะไม่สิ้นสุดเลย

“และท่านจะครอบครองเหนืออวกาศของยาโคบเป็นนิรันดร์ และอาณาจักรของท่านจะไม่มีที่สิ้นสุดเลย” (ข้อ 33) อาณาจักรของพระเยซูเจ้าบนแผ่นดินโลกจะตั้งอยู่บน “พระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่าน” มันจะเกี่ยวข้องกับการรวบรวมชนชาติอิสราเอลกลับมาจากประเทศทั้งปวง (อพย. 30:1-6; อสย. 11:10-12; มธ. 24:31 และที่อื่น) ในเอเสเคียล 20:33-38 เราจะพบว่าชนชาติอิสราเอลที่เหลื่ออยู่ซึ่งรอดชีวิตมาหลังจากความทุกข์ลำบากนั้นจะถูกพาออกมาจากประเทศทั้งปวงเพื่อเข้าสู่ “ถิ่นทุรกันดารแห่งประชาชน” และว่าพระเจ้าจะทรง “ชำระพวกกบฏเสียจากท่ามกลางพวกเขา และคนทั้งหลายที่ละเมิดต่อเรา” และจากนั้นทรงสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลก

รายละเอียดเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์และการรวบรวมและการกลับใจเชื่อของชนชาติอิสราเอลถูกให้ไว้ในเศคาริยาห์ 12:10; นอกจากนี้การไว้ทุกข์และการกลับใจใหม่ของชนชาติอิสราเอลใน 12:10; น้ำพุแห่งความรอดที่ถูกเปิดในวงศ์วานของดาวิดสำหรับชาวกรุงเยรูซาเล็มใน 13:1; พวกยิวที่เผชิญหน้ากับบาดแผลในพระหัตถ์ของพระเยซูใน 13:6; พระบาทของพระคริสต์บนภูเขาเมกอกเทศใน 14:4; การครอบครองของพระองค์เหนือพิภพทั้งสิ้นใน 14:9

การครอบครองของพระคริสต์จะอยู่ “เหนืออวกาศของยาโคบเป็นนิรันดร์” เป็นนิรันดร์หรือ? จันแล้วเรื่องการครอบครองในยุคพันปีนั้นเล่า? มันเป็นเวลาที่ถูกกำหนดไว้หรือมันยาวนานเป็นนิรันดร์? มันเป็นเวลาที่จะต้องจำกัดหรือมันยาวนานเป็นนิรันดร์? มันเป็นอย่างนี้! ก่อนอื่นพระคริสต์จะทรงครอบครองบนพระที่นั่งของดาวิดในการฟื้นคืนของอาณาจักรของดาวิด และการครอบครองนั้นอยู่ “เหนืออวกาศของยาโคบ” โดยเฉพาะมากกว่าแต่ก็ครอบคลุมทั่วทั้งโลก หลังจากนั้น การครอบครองในยุคพันปีอันเปี่ยมสุขนั้นเป็นเวลาหนึ่งพันปี “จากนั้นวาระสุดท้ายจะมาถึง เมื่อพระองค์จะได้ทรงมอบอาณาจักรไว้แต่พระเจ้าคือพระบิดา” (1 คร. 15:24) จากนั้นท้องฟ้าอากาศและแผ่นดินโลกจะถูกชำระให้บริสุทธิ์ พวกมันถูก “สงวนไว้สำหรับไฟจนถึงวันแห่งการพิพากษาและความหายนะของบรรดาคนอธรรม” (2 ปต. 3:7) นั่นเป็นเวลาแห่งการพิพากษาสุดท้ายที่ถูกแสดงภาพในวิวรณ์ 20:11-15 และท้องฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ซึ่งถูกปลูกใหม่เหมือนสวนเอเดนแห่งหนึ่ง จะพบว่ากรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์จะลงมาจากพระเจ้าออกจากสวรรค์และพลับพลาของพระเจ้าจะอยู่กับมนุษย์และพระเจ้าพระบิดาเองจะทรงร่วมในการครอบครองเป็นนิรันดร์นั้น (วิว. 21:1-4)

‘การประสูติของพระผู้ช่วยให้รอดจะเกิดขึ้นได้อย่างไร’ มารีย์ถาม “ เพราะข้าพเจ้ายังไม่ได้ร่วมกับชายคนใด” พระวิญญาณบริสุทธิ์จะลงมาบนเธออย่างอัศจรรย์และไม่ต้องมีบิดาที่เป็นมนุษย์ ทารกนั้นจะถูกปฏิสนธิ และจากนั้นคำกล่าวนั้นอีกที “องค์บริสุทธิ์ซึ่งจะบังเกิดมาจากเธอด้วยจะถูกเรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า”

ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงถูกเรียกว่า “พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียว” นั้น (ยอห์น 3:16) นั่นคือ พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่ถูกให้บังเกิดฝ่ายร่างกายโดยพระเจ้า โดยปราศจากบิดาที่เป็นมนุษย์ การบังเกิดฝ่ายวิญญาณของเรา เมื่อคน ๆ หนึ่งบังเกิดจากพระเจ้า เป็นการบังเกิดจากพระวิญญาณ (ยอห์น 3:5) พระเยซูทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่ถูกปฏิสนธิฝ่ายร่างกายโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อ 36-40:

1:36 และคุณเกิด เอลีซาเบธญาติของเธอ นางก็ตั้งครรภ์มีบุตรเป็นชายด้วยในวัยชราของนาง และนี่เป็นเดือนที่หกแล้วกับนาง ผู้ซึ่งเคยถูกเรียกว่าเป็นหญิงหมั้น	ผู้เป็นเจ้าของเกิด ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเกิด” และทูตสวรรค์องค์นั้นจึงจากเธอไป
1:37 เพราะว่าสำหรับพระเจ้า ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งจะเป็นไปไม่ได้”	1:39 และมารีย์ลุกขึ้นในวันเหล่านั้น และออกไปถึงแดนเทือกเขาด้วยความเร่งรีบ เข้าไปในเมืองหนึ่งแห่งยูเดีย
1:38 และมารีย์กล่าวว่า “ดูหญิงคนใช้ขององค์พระ	1:40 และเข้าไปในบ้านของเศคาริยาห์ และทักทายปราศรัยเอลีซาเบธ

เอลีซาเบธและมารีย์

“เอลีซาเบธญาติของเธอ...” เอลีซาเบธ “อยู่ในพวกบุตรสาวของอาโรน” (ข้อ 5) และมารีย์เป็น “คนในวงศ์วานของดาวิด” นั่นคือ เผ่ายูดาห์ (ข้อ 27) พวกนางเป็นญาติกันได้อย่างไร? น่าจะเพราะว่ามารดาของพวกนางมาจากวงศ์วานของอาโรนและเผ่าเลวี แต่มารดาของมารีย์ได้แต่งงานกับชายคนหนึ่งในวงศ์วานของดาวิด แห่งเผ่ายูดาห์ หากคำ ๆ นั้นมีความหมายจริง ๆ ว่าญาติในความหมายที่เคร่งครัดซึ่งตอนนี้เราใช้มันเป็นปกติ นั่นก็อาจเป็นไปได้

มารีย์และเอลีซาเบธดูเหมือนจะใกล้ชิดกันมาก และทั้งคู่ก็เป็นหญิงที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าทุ่มเท และอยู่ฝ่ายพระวิญญาณมาก ๆ

“เพราะว่าสำหรับพระเจ้า ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งจะเป็นไปไม่ได้” นั่นเป็นข้อโต้แย้งเดียวกันกับที่พระเจ้าทรงใช้กับอับราฮัมและซาราห์เกี่ยวกับการอัศจรรย์ที่ทรงสัญญาไว้ชนิดเดียวกัน: “มีสิ่งใดที่ยากเกินไปสำหรับพระเยโฮวาห์หรือ” (ปฐม. 18:14) และพระเจ้าในที่นี้ก็ไม่ได้กำลังตรัสถึงการอัศจรรย์แห่งการประสูติจากหญิงพรหมจารีเท่านั้นแต่พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งบรรดาการอัศจรรย์และความเชื่อแบบคริสเตียนเป็นศาสนาแห่งบรรดาการอัศจรรย์

มารีย์กล่าวว่า “ดูหญิงคนใช้ขององค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเกิด” แน่แน่นอนว่าเธอหมายถึงการยอมจำนนแบบเด็ดขาดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า เธอกล่าวว่า “ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเกิด” ในช่วงขณะหนึ่งเธอเชื่อทุกสิ่งที่ทูตสวรรค์นั้นบอกเธอและยอมจำนนต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า ซึ่งเป็นเรื่องน่าชื่นใจสำหรับเธอ เราถูกเตือนใจเกี่ยวกับถ้อยคำของซาโลแห่งทาร์ซัส ซึ่งกลับใจเชื่อบนถนนไปเมืองดามัสกัสว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” (กิจการ 9:6)

มันไม่น่าประหลาดใจเลยที่มารีย์รู้สึกว่าคุณต้องไปพบเอลีซาเบธและบอกข่าวดีอันเปี่ยมสุขนี้แก่นาง

หญิงที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าสองคนนี้คงมีอิทธิพลต่อกันและกันและปลอบประโลมใจซึ่งกันและกันมาตลอดหลายปี ทูตสวรรค์องค์นั้นได้กล่าวแก่เศคาริยาห์และเอลีซาเบธแล้วว่า “ด้วยว่าได้ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว” (ข้อ 13) และเขากล่าวแก่มารีย์ว่า “เธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว” (ข้อ 30) พวกนางได้ร่วมใจกันอธิษฐานเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่จะมานั้นไหม? เรื่องนั้นอยู่ในใจของพวกนางไหม-เอลีซาเบธว่านางจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งที่จะเป็นผู้พยากรณ์ที่ทรงฤทธิ์ที่ไม่เคยตี้มเหล่าเลยแต่ขณะจิตวิญญาณของผู้คนมากมาย และมารีย์ว่าเธออาจกลายเป็นมารดาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด? มีสายสัมพันธ์อันน่าชื่นใจ ความผูกพันบางอย่างในความปรารถนาแห่งหัวใจของพวกนางและในคำอธิษฐานของพวกนาง ฉะนั้นในวาระแห่งพระพรฝ่ายวิญญาณอันยิ่งใหญ่ที่สุดพวกนางจึงอยากเจอหน้ากัน

มารีย์ไปจากเมืองนาซาเร็ธ ในแคว้นกาลิลีที่อยู่ทางเหนือ ลงไปยังแถบเนินเขาแห่งแคว้นยูเดีย ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม เราไม่ทราบว่าจะไปคนเดียวหรือไม่ ว่าเธอเดินไปหรือขี่ลาหรือขี่อูฐไป เป็นไปได้มาก ๆ ว่าเธออาจไปด้วยกันกับกองคาราวานของบางคนเหล่านั้นที่ไปกรุงเยรูซาเล็มเป็นประจำในฐานะผู้จาริก นำประหลาดใจที่เธอไม่ได้บอกโยเซฟผู้ซึ่งเธอได้หมั้นหมาย (ข้อ 27) แต่ไปบอกเอลีซาเบธ เกี่ยวกับพระพรของเธอ มันเริ่มปรากฏชัดเจนในเวลาต่อมาแกโยเซฟว่ามารีย์มีบุตรแล้ว จากนั้นทูตสวรรค์องค์หนึ่งรับประกันเขาว่าบุตรนั้นถูกปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (มธ. 1:20-23) การบ่งบอกนั้นก็คือนางมารีย์และเอลีซาเบธอยู่ด้วยกันบ่อย ๆ และร่วมแบ่งปันความเชื่อของพวกนางและคำอธิษฐานของพวกนาง

ข้อ 41-45:

1:41 และต่อมา เมื่อเอลีซาเบธได้ยินคำปราศรัยของมารีย์ ทารกนั้นก็ดิ้นในครรภ์ของนาง และเอลีซาเบธก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์	ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าควรมหาข้า
1:42 และนางได้กล่าวด้วยเสียงดัง และกล่าวว่า “เจ้าก็ได้รับพรในท่ามกลางสตรีทั้งปวง และผลแห่งครรภ์ของเจ้าก็ได้รับพระพร	1:44 เพราะเหตุเกิด ทันทีที่เสียงแห่งคำปราศรัยของเจ้าเข้าสู่ของข้า ทารกนี้ก็ดิ้นในครรภ์ของข้าด้วยความปีติยินดี
1:43 และแล้วนี่คืออะไรสำหรับข้าเล่า ที่มารดา	1:45 และนางที่ได้เชื่อก็ได้รับพร เพราะว่าจะมีการทำให้สำเร็จจริงของสิ่งเหล่านั้นซึ่งได้แจ้งแก่นางแล้วจากองค์พระผู้เป็นเจ้า”

เอลีซาเบธเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

มารีย์ทักทายเอลีซาเบธและทารกนั้น ยอห์น ดิ้นในครรภ์ของนาง เด็กน่าอัศจรรย์ผู้นี้- ‘ไม่มีผู้ใดเป็นใหญ่กว่านี้ซึ่งเกิดจากผู้หญิง’ พระเยซูคริสต์-เท่าที่เป็นไปได้สำหรับมนุษย์ ดูเหมือนจะอุทิศหมดทั้งตัวแก่ตำแหน่งของเขาในฐานะผู้เบิกทางคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์และที่จะขณะจิตวิญญาณหลายดวงมาถึงพระองค์ เขาไม่ตี้มเหล่า ไม่กินเติบโต ไม่ตั้งหน้าตั้งตาหาเงิน ไม่แต่งงาน เท่าที่เราทราบ เทศนาแก่ผู้คนมากมายด้วยฤทธิ์เดชมหัศจรรย์ และจากนั้นก็เปี่ยมพระพรเพื่อพระเยซู! เขาเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา ช่างน่ามหัศจรรย์ที่เด็กที่ยังไม่เกิดคนนี้ถูกพระเจ้านำพา และทราบว่ามารีย์จะกลายเป็นมารดาของพระเยซู มารีย์ถูกทักทายเช่นนั้นที่บ้านของเอลีซาเบธ

“เอลีซาเบธก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และนางได้กล่าวด้วยเสียงดัง”

การเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ซึ่งพบเห็นเป็นประจำในพระคัมภีร์ หมายถึงการได้รับฤทธิ์เดชพิเศษที่จะเป็นพยานเพื่อพระเจ้า มันเป็นส่วนหนึ่งในพระสัญญาที่ถูกยกมาจากโยเอล 2:28-32 ในกิจการ 2:15-18 ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงมาบนเหล่าคนแก่ คนหนุ่ม คนรับใช้ สาวใช้ และพวกเขาจะพยากรณ์และเป็นพยานเพื่อพระเจ้า เอลีซาเบธก็ทำเช่นนั้น

นางกล่าว “ด้วยเสียงดัง” เราคิดว่า พร้อมกับการละทิ้งวิถีปกติของนางที่เป็นแบบสุภาพเรียบร้อยและหึงหวงเสียม ฉะนั้นอารมณ์ต่าง ๆ ซึ่งถูกปลุกเร้าและถูกควบคุมโดยพระเจ้า จึงถูกใช้ในการเป็นพยาน ฉะนั้นผู้คนที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณจึงอาจมีความกล้าในการเป็นพยานซึ่งไม่ใช่เรื่องปกติ ใน Free Church ในเมืองซิดนีย์ เราถูกบอกไว้ในท่ามกลางการฟื้นฟูใหญ่หนหนึ่ง เหล่าวิสุทธิชนชาวสวีเดนซึ่งสรรเสริญพระเจ้า วกกลับไปใช้ภาษาแม่ของประเทศเก่าแก่ในช่วงนั้น โดยไม่พยายามพูดภาษาอังกฤษซึ่งเรียนมาอย่างยากลำบาก

ฉะนั้นคนเหล่านั้นที่รับความรอดในบ้านของโครเนลิอัส ซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ จึงสรรเสริญพระเจ้า “ด้วยภาษาต่าง ๆ” เราเชื่อว่าชาวอิตาลีเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในปาเลสไตน์และรู้จักภาษาอาราเมค และใช้ภาษาอาราเมคและภาษากรีกเช่นกัน สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยหลากหลายภาษา ฉะนั้นในกิจการ 19:1-7 เมื่อเหล่าสาวกที่เมืองเอเฟซัสเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณในนครใหญ่นั้นที่ประกอบด้วยหลากหลายเชื้อชาติ พวกเขาจึงพูดด้วยภาษาต่าง ๆ และพยากรณ์ นั่นคือ พูดด้วยหลายภาษาและพยากรณ์ ไม่มีการกล่าวถึงของประธานอัครอัครยแห่งการพูดภาษาต่าง ๆ และมันไม่จำเป็นในกรณีเหล่านี้ เรากำลังกล่าวว่ามีสภาพและความกล้าของการเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณเป็นเหตุให้เอลีซาเบธสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยเสียงอันดัง

ข่าวสารที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณของเอลีซาเบธ

เอลีซาเบธที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณกล่าวแก่มารีย์ว่า “เจ้าก็ได้รับพรในท่ามกลางสตรีทั้งปวง และผลแห่งครรภ์ของเจ้าก็ได้รับพระพร และแล้วนี่คืออะไรสำหรับข้าเล่า ที่มารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าจะมาหาข้า” จงสังเกตว่านี่เกิดขึ้นทันทีที่ “เอลีซาเบธได้ยินคำปราศรัยของมารีย์” เมื่อมารีย์ทักทายเอลีซาเบธ เอลีซาเบธก็ทราบในทันทีโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่ามารีย์จะเป็นมารดาของพระผู้ช่วยให้รอด คุณเห็นแล้วว่าการเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณก็เพื่อที่จะ “พยากรณ์” นั่นคือ พูดในฤทธิ์เดชของพระเจ้า เป็นพยานเพื่อพระองค์ การพยากรณ์คือการพูดที่เหนือกว่าสติปัญญาของมนุษย์ เหมือนที่เอลีซาเบธได้กระทำ นางเป็นพยานเพื่อพระเมสสิยาห์ที่จะมานั้นและนี่บ่งบอกแก่เราว่าเอลีซาเบธมีการจูนฝ่ายวิญญาณตรงกันกับพระเจ้าผ่านทางการอธิษฐานและการทุ่มเทมากมายนั้น จนพระเจ้าสามารถเปิดเผยข่าวดีของพระองค์แก่นางได้อย่างรวดเร็ว

เอลีซาเบธเรียกพระกุมารเยซูที่ยังไม่เกิดมานั้นว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้า” ฉะนั้นเราจึงเข้าใจความไว้วางใจและการยอมจำนนที่ออกมาจากใจของนางที่มีต่อพระผู้ช่วยให้รอดที่จะมานั้น เอลีซาเบธเป็นลูกคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้า

เราทราบว่าผู้คนที่มีความคิดอยู่ฝ่ายพระวิญญาณในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมเข้าใจข่าวประเสริฐเดียวกันกับที่ถูกสอนในภาคพันธสัญญาใหม่ ในกิจการ 10:43 เปโตรกล่าวแก่โครเนลิอัสว่า “บรรดาศาสนาพยากรณ์เป็นพยานถึงพระองค์ว่า โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยก

บาปทั้งหลาย” ฉะนั้นเห็นได้ชัดว่าเอลีซาเบธรู้จักพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่จะมานั้นในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าของนางเองและใจที่มีความสุขและยอมจำนนของนาง ซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ จิงสรรเสริญพระองค์!

ดูข้อ 44 อีกหน ข้อ 41 กล่าวว่า “ทารกนั้นก็ตื่นในครรภ์ของนาง” ข้อ 44 กล่าวว่าทารกนั้น, ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา, “ตื่นในครรภ์ของข้าด้วยความปีติยินดี” เราต้องเชื่อว่าพระเจ้าประทานความชื่นบานให้แก่ยอห์นทารกที่ยังไม่เกิดนั้นในความเป็นไปได้เกี่ยวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่เขาจะรับใช้

โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เอลีซาเบธเห็นความจริงที่แสนมหัศจรรย์นี้: ที่มารีย์จะได้วางใจพระวจนะของพระเจ้าและยอมจำนนต่อพระองค์อย่างเต็มที่ “นางที่ได้เชื่อก็ได้รับพร” เราเชื่อว่านางแล้วก่อนหน้านั้นเอลีซาเบธและมารีย์ได้วางใจว่าพระเจ้าจะทรงจัดหาเครื่องบูชาขึ้น พระผู้ช่วยให้รอดนั้น และบัดนี้มารีย์ก็เชื่อพระสัญญาที่เฉพาะว่าตนจะเป็นมารดาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดนี้และเอลีซาเบธมีความมั่นใจอันเต็มเปี่ยมเกี่ยวกับความจริงนี้เช่นกัน แม้ว่ามารีย์ยังไม่มีโอกาสที่จะบอกนางเลย!

ข้อ 46-56:

1:46 และมารีย์กล่าวว่า “จิตใจของข้าพเจ้ายกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้า	เยอหียันในจินตนาการแห่งใจของพวกเขาเสียแล้ว
1:47 และจิตวิญญาณของข้าพเจ้าปีติยินดีแล้วในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า	1:52 พระองค์ได้ทรงถอดบรรดาผู้มีอำนาจลงมาจากพระที่นั่งทั้งหลายของพวกเขา และทรงยกคนทั้งหลายที่มีฐานะต่ำต้อยขึ้นไป
1:48 เพราะพระองค์ทรงหวังไยฐานะอันต่ำต้อยของหญิงคนใช้ของพระองค์ เพราะดูเถิด ตั้งแต่นี้ไปคนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าพเจ้าว่าผู้ได้รับพระพร	1:53 พระองค์ได้โปรดให้คนอดอยากอิ่มด้วยสิ่งทั้งหลายที่ดี และคนมั่งมีนั้นพระองค์ทรงกระทำให้จากไปด้วยมือเปล่า
1:49 เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงกระทำบรรดาสิ่งที่ยิ่งใหญ่แก่ข้าพเจ้า และพระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ์	1:54 พระองค์ได้ทรงช่วยอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ ในการจดจำพระเมตตาของพระองค์
1:50 และพระเมตตาของพระองค์มีแก่คนทั้งหลายที่ยำเกรงพระองค์ ทุกชั่วอายุสืบ ๆ ไป	1:55 ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้แก่บรรพบุรุษของเรา แก่อับราฮัม และแก่เชื้อสายของท่านเป็นนิตย์”
1:51 พระองค์ได้ทรงสำแดงพระกำลังด้วยพระกรของพระองค์ พระองค์ได้ทรงกระจัดกระจายคน	1:56 และมารีย์อาศัยอยู่กับเอลีซาเบธเป็นเวลาประมาณสามเดือน และกลับไปยังบ้านของตนเอง

คำสรรเสริญจากหัวใจของมารีย์

มารีย์กล่าวว่า “จิตใจของข้าพเจ้ายกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้า” คำเรียก องค์พระผู้เป็นเจ้า ถูกใช้ทั่วภาคพันธสัญญาใหม่ในฐานะชื่อเรียกหนึ่งสำหรับพระเยซูคริสต์ ในภาคพันธสัญญาเดิมบางครั้งมีนัยหมายถึงพระเจ้าพระบิดาหรือเช่นในพระราชบัญญัติ 30:3, “พระเยโฮวาห์...จะกลับมา” หมายถึงพระเยซูคริสต์ หัวใจที่ยอมจำนนและให้ความรักของมารีย์สรรเสริญพระคริสต์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้า

มารีย์ชื่นชมยินดีในพระเยซูในฐานะ “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า”

เธอไม่ได้กล่าวว่า “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดนั้น” แต่ “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า” คนพวกเดียวที่ต้องการความช่วยเหลือคือคนบาปทั้งหลาย ดังนั้นมารีย์จึงขอยุ่ฝ่ายเดียวกับเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งสิ้นในฐานะคนบาปคนหนึ่งที่ต้องรับความรอด แนวคิดที่ว่ามารีย์ไร้บาปไม่ถูกบอกเป็นนัยเลยในพระคัมภีร์ หลักคำสอนของโรมที่เรียกกันว่า “การปฏิสนธิแบบนิรมล” ที่ว่ามารีย์เกิดมาแบบไร้บาป เป็นสิ่งหนึ่งที่มนุษย์คิดค้นขึ้นมาเพื่อทำให้นางมารีย์เป็นรูปเคารพอย่างหนึ่ง ไม่ใช่เลย มารีย์เป็นคนบาปคนหนึ่งเหมือนคนอื่น ๆ ทุกคน และต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดคนหนึ่ง และในขณะนี้เธอกำลังสรรเสริญพระเยซูที่ยังไม่เกิดนั้นในฐานะ “พระเจ้า ผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า”

มารีย์ได้รับพระพรอย่างมหาศาลตรงที่ว่าเธอคลอดพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดนั้น แต่นั่นเป็นพระพรฝ่ายโลกอย่างหนึ่ง พระพรแห่งชีวิตนิรันดร์ ซึ่งประทานให้แก่เธอเพราะเธอวางใจพระคริสต์และดังนั้นจึงจะอยู่เป็นนิรันดร์กับพระองค์และผู้ที่มีความรอดทุกคนในสวรรค์ ก็มีความสำคัญอย่างมหาศาลมากกว่าการที่เธออุ้มท้องพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดในร่างกายของเธอ

การยกชูพระแม่มารีย์ของพวกโรมไม่มีเขียนในพระคัมภีร์

ความพยายามใด ๆ ที่จะทำให้มารีย์เป็นมากกว่าหญิงคริสเตียนที่ตีคนหนึ่ง ซึ่งรับความรอดโดยพระโลหิตของพระคริสต์ ก็เป็นการนับถือรูปเคารพและชั่วร้ายและแย่งชิงสง่าราศีไปจากพระเยซูคริสต์และยกสง่าราศีนั้นให้แก่มารดาของพระองค์และนั่นก็เป็นการกระทำที่ผิด

ในพระคัมภีร์ ไม่มีผู้ใดเคยถูกส่งเสริมให้อิทธิฐานต่อมารีย์ มารีย์ไม่เคยได้รับการยอมรับให้เป็นคนกลางผู้หนึ่งระหว่างพระเยซูกับคนอื่น ๆ มารีย์ไม่เคยถูกเรียกว่า “พระมารดาของพระเจ้า” เธอเป็นมารดาของร่างกายมนุษย์ของพระเยซูแต่ไม่ใช่มารดาของพระเจ้า

มากกว่าหนึ่งหนพระเยซูทรงเปรียบเทียบมารดาของพระองค์กับคนอื่น ๆ ที่กระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

ในลูกา 8:19-21 เราพบว่าเมื่อมารดาของพระเยซูและเหล่าน้องชายร่วมมารดาของพระองค์อยากพบพระองค์และพบไม่ได้เพราะผู้คนที่เบียดเสียด และ “และมีบางคนทูลพระองค์ ซึ่งทูลว่า “มารดาของพระองค์และพวกน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอก ประสงค์จะเห็นพระองค์” พระเยซูก็ทรงตอบและตรัสว่า “มารดาของเราและพวกพี่น้องของเราเป็นคนเหล่านี้ซึ่งฟังพระวจนะของพระเจ้าและกระทำตามพระวจนะนั้น” คำตรัสนี้แรงกว่าเดิมด้วยซ้ำในมัทธิว 12:46-50 และในมาระโก 3:31-35 ในลูกา 11:27,28 เราอ่านว่า “และต่อมา ขณะที่พระองค์ยังตรัสคำเหล่านี้อยู่ ผู้หญิงคนหนึ่งในหมู่ประชาชนได้เปล่งเสียงดัง และทูลพระองค์ว่า “ครรถ์ซึ่งได้คลอดพระองค์และห้วงนมซึ่งพระองค์ได้เสวยนั้นก็ได้รับพร” แต่พระองค์ตรัสว่า “มิใช่เช่นนั้น แต่คนทั้งหลายที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้า และถือรักษาพระวจนะนั้นไว้ก็ได้รับพร”

การที่ผู้ใดจะฟังพระวจนะของพระเจ้าและถือรักษามันก็เป็นพรอย่างหนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าการที่ผู้ใดจะเป็นมารดาของพระเยซูในฝ่ายร่างกาย St. Augustine พูดถูกแล้วเมื่อเขากล่าวว่า “มารีย์ได้รับพระพรในการที่เธอได้เชื่อในพระคริสต์มากกว่าในการที่เธอได้คลอดพระองค์” (ถูกยกคำพูดใน New Confraternity Translation of the Bible โดยเหล่านักวิชาการคาทอลิก)

มารีย์ไม่ได้รับเกียรติเป็นพิเศษในท่ามกลางเหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่มากกว่าหญิงคนอื่น ๆ แนวคิดที่ว่านางสามารถตอบคำอธิษฐานได้ ว่านางเป็นทางนั้นไปถึงพระคริสต์ ความเท็จอันโง่เขลาที่ว่าร่างกายของนางถูกพาไปสวรรค์แล้ว-ทั้งหมดนี้เป็นความเชื่อที่มลายและการนับถือรูปเคารพ

มารีย์เข้าร่วมในการประชุมอธิษฐานนั้นก่อนถึงเพ็นเทคอสต์ (กิจการ 1:14) นางไม่เคยถูกกล่าวถึงอีกเลยในภาคพันธสัญญาใหม่และดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงอุตสาหมากเป็นพิเศษที่จะรับประกันว่าคนเหล่านั้นที่อยากบูชานางมารีย์ไม่มีข้ออ้างสำหรับการทำเช่นนั้นเลยในพระคัมภีร์

มารีย์ชื่นชมยินดี “ในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า” เธอกล่าว นั่นจัดให้เธออยู่ในประเภทเดียวกันกับคนบาปที่น่าสงสารทุกคนที่ให้ความไว้วางใจของตนอยู่ในพระเยซูคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด

พระคริสต์ทรงมาหามวลชนที่น่าสงสารเป็นพิเศษ

จงหมายเหตุคำสรรเสริญของมารีย์ในข้อ 48 และ 49 เธอเป็นคนที่มิฐาณะต่ำต้อยจาก “กาลิลีแห่งพวกคนต่างชาติ” (มธ. 4:15) ยากจน ไม่รู้หนังสือ จากครอบครัวหนึ่งที่ไม่เป็นที่รู้จัก และเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งที่ไม่ได้มีชื่อเสียงอะไร- “สิ่งดีอันใดจะออกมาจากนาซาเร็ธได้หรือ” (ยอห์น 1:46) บัดนี้เธอได้รับการยกชูและได้รับเลือกให้เป็นมารดาของพระเยซู!

ในข้อ 50 ถึง 53 คำสรรเสริญของเธอถวายแด่พระเจ้าองค์นั้นและพระผู้ช่วยให้รอดองค์นั้นที่ทรงยกชูคนยากจนผู้วางใจพระองค์และทรงนำผู้ที่มีกำลังมากที่เป็นคนโง่เขลาและเย่อหยิ่งลงมา

ในที่นี้มารีย์สรรเสริญพระเจ้าสำหรับกระบวนการอันต่อเนื่องนั้นที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทำให้สิ่งต่าง ๆ อยู่ในระนาบเดียวกันสำหรับมนุษย์ เหล่าผู้ครอบครอง พวกคุณหมอ พวกทนายความ เหล่าผู้พยากรณ์ของพระเจ้าหลัก ๆ แล้วมาจากมวลชนที่เป็นคนยากจน ผมคิดเกี่ยวกับพวกศิษยาภิบาลของคริสตจักรสองแห่งที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก-คนหนึ่งเป็นบุตรชายของช่างตัดผมในเมืองเล็ก ๆ คนหนึ่ง ซึ่งตอนนี้เป็นประธานของนิกายของเขาที่มีสมาชิกถึง 11 ล้านคน; อีกคนเป็นคนงานในเหมืองถ่านหิน ไม่ได้เรียนวิทยาลัยหรือรับการฝึกฝนพิเศษใด ๆ ผู้ซึ่งมาจากครอบครัวหนึ่งที่ต่ำต้อย ประธานาธิบดี Dwight D. Eisenhower มาจากบ้านไร่เล็ก ๆ แห่งหนึ่งในแคนซัส Lincoln มาจากกระท่อมไม้ซุงหลังหนึ่ง ประธานาธิบดี Nixon มาจากความยากจนและความไม่เป็นที่รู้จัก

ในทางกลับกัน พวกลูกชายของเศรษฐีก็เพลิดเพลินกับเงินของพ่อ หลานของเขาก็ใช้เงินนั้นและปกติแล้วคนรุ่นที่สี่ก็กลับไปสู่ฐานะธรรมดา ๆ เฉพาะในที่ ๆ มีอุปนิสัยแบบคริสเตียนอันเข้มแข็งที่ฝังอยู่ในตัว ความมั่งคั่งและความมีประโยชน์มหาศาลจึงขยายออกไปไกลเกินกว่าคนรุ่นที่สาม ความสำเร็จนั้นที่นำไปสู่ความเย่อหยิ่งจึงนำไปสู่ความเสื่อมถอย พระคริสต์ทรงมาแล้วเพื่อ “ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน” (ลูกา 4:18) พระคริสต์ตรัสว่า “ความสุขมีแก่พวกท่านที่เป็นคนยากจน”

ที่พระองค์ทรงเลือกมารีย์ให้เป็นมารดาของพระเยซูก็ให้การหนุนใจแก่คนทั้งปวงที่ต่ำต้อยและยากจน และไม่รู้หนังสือในโลก พระทัยของพระเจ้าเปิดรับคุณหากคุณจะเพียงแสวงหาพระพักตร์ของพระองค์และทำให้พระองค์พอพระทัย เหมือนที่มารีย์ได้กระทำ

มารีย์ทราบพระสัญญาเหล่านั้นของภาคพันธสัญญาเดิม

แต่คำสรรเสริญของมารีย์ก็มีให้แก่ชนชาติอิสราเอล ชนชาติของเธอเช่นกัน เธอกำลังคิดถึงความปลอดภัยของคนเป็นอันมาก เธอระลึกถึงพันธสัญญาที่ทรงทำไว้กับอับราฮัม (ดู ข้อ 55) ที่ว่าผ่านทางเชื้อสายของอับราฮัม ประชาชาติทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพร เธอชื่นชมยินดีที่ว่าผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้า ความเมตตาของพระเจ้าที่มีแก่ชนชาติอิสราเอลจะถูกขยายออกไปถึงคนทั้งโลกและตลอดไปเป็นนิรันดร์

คำสรรเสริญของมารีย์ถวายแด่พระเจ้าที่ทรงยกชูเธอขึ้นมาจากความไม่เป็นที่รู้จักและความยากจน และที่ประทานพระพรยิ่งใหญ่ให้แก่เธอก็เตือนใจเราเกี่ยวกับคำสรรเสริญของฮันนาห์ เมื่อพระเจ้าในการตอบคำอธิษฐานประทานบุตรชายคนหนึ่งให้แก่นาง อาน 1 ซามูเอล 2:1-10 นางเองก็กล่าวว่า “ใจของข้าพระองค์ปีติยินดีในพระเยโฮวาห์” นางเองก็เล่าถึงการที่พระเจ้าทรงยกชูคนต่ำต้อยและการที่พระองค์ทรงนำคนเยอหยิ่งลงมา การที่ “พระองค์ทรงยกชูคนยากจนขึ้นจากผงคลี และทรงยกชูคนขอทานขึ้นจากกองขยะ เพื่อตั้งพวกเขาในท่ามกลางบรรดาเจ้านาย...” (1 ซมอ. 2:8) เราอยากจริงจัง ๆ ว่ามารีย์อาจคุ้นเคยกับพระคำตอนมหัศจรรย์นั้นหรือไม่ ความสำนึกในพระคุณของใจดวงหนึ่งที่ได้รับบุตรชายคนหนึ่งจากองค์พระผู้เป็นเจ้าก็คล้ายกันกับของฮันนาห์หญิงหมั้นผู้ซึ่งถูกทำให้ดีใจยิ่งนัก เพราะการเกิดของซามูเอล

ข้อ 57-66:

1:57 บัดนี้เวลาที่นางเอลีซาเบธจะคลอดบุตรก็ครบถ้วนแล้ว และนางได้คลอดบุตรเป็นชาย
1:58 และบรรดาเพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของนางได้ยินว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงพระเมตตาอันใหญ่หลวงแก่นาง และเขาทั้งหลายก็เปรมปรีดีกับนาง
1:59 และต่อมาในวันที่แปด พวกเขาก็มาเพื่อให้ทารกนั้นเข้าสู่หนัด และพวกเขาเรียกทารกนั้นว่าเศคาริยาห์ ตามชื่อบิดาของทารกนั้น
1:60 และมารดาของทารกนั้นตอบและกล่าวว่า “ไม่ใช่ แต่ทารกนั้นจะถูกเรียกว่า ยอห์น”
1:61 และพวกเขากล่าวแก่นางว่า “ไม่มีผู้ใดในพวกญาติพี่น้องของเจ้าที่ถูกเรียกตามชื่อนี้”
1:62 และพวกเขาจึงทำไม้ทำมือกับบิดาของทารก

นั่นว่า ท่านอยากจะให้เรียกทารกนั้นว่าอะไร
1:63 และบิดาจึงขอกษัตริย์ชนวนมา และเขียนโดยกล่าวว่า “ชื่อของทารกนั้นคือยอห์น” และพวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจ
1:64 และปากของท่านก็เปิดออกในทันที และลิ้นของท่านก็คลายออก และท่านพูดและสรรเสริญพระเจ้า
1:65 และความกลัวก็มาสู่ทุกคนที่อาศัยอยู่รอบ ๆ พวกเขา และบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ก็เลื่องลือไปทั่วแดนเทือกเขาแห่งแคว้นยูเดีย
1:66 และบรรดาคนที่ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ก็จดจำพวกมันไว้ในใจของพวกเขา โดยกล่าวว่า “ทารกคนนี้จะเป็นอย่างไรหนอ” และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา

กำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

มารีย์พักอยู่สามเดือนกับเอลีซาเบธ หลังจากที่เอลีซาเบธตั้งครรภ์ได้หกเดือนแล้ว (ข้อ 36,56) เห็นได้ชัดว่านั่นทำให้เธออยู่จนถึงเวลาคลอดของยอห์นและมารีย์อาจอยู่ต่อเพื่อร่วมในเหตุการณ์นั้น หลังจากที่เธอ

กลับไปยังบ้านของเธอที่เมืองนาซาเร็ธ (ข้อ 56) มันก็จะเริ่มปรากฏชัดเจนแก่บรรดาเพื่อนบ้านของเธอและแก่โยเซฟคู่หมั้นของเธอ ว่าเธอท้องแล้วและจากนั้นโยเซฟก็จะเริ่มคิดมากและได้รับการเปิดเผยนั้นจากทูตสวรรค์นั้น ในความฝันหนึ่งแก่โยเซฟ ตามที่เราถูกบอกในบทแรกของมัทธิว

เราไม่ถูกบอกเกี่ยวกับคำสรรเสริญของเอลีซาเบธ หลังจากคลอดบุตรชายของนางแล้ว แต่เราทราบถึงความดีใจของนางเมื่อเหล่าเพื่อนบ้านของนางและญาติพี่น้องของนาง “เปรมปรีดีกับนาง” การชื่นชมยินดีของนางเพราะบุตรนั้นมีอยู่ต่อมาตั้งแต่ถ้อยคำแรกนั้นที่นางได้ยินว่าจะประทานยอห์นให้แก่นาง (ข้อ 25)

บุตรนั้นถูกตั้งชื่อว่ายอห์น ตอนแรกผู้เป็นแม่ยื่นกรานจะตั้งชื่อนั้น (ข้อ 60) จากนั้นผู้เป็นพ่อ เมื่อเหล่าญาติพี่น้องและมิตรสหายอยากที่จะตั้งชื่อบุตรนั้นว่าเศคาริยาห์ตามบิดาของเขาหรือญาติคนอื่นบางคน “ขอกระดานชนวนมา และเขียน โดยกล่าวว่า “ชื่อของทารกนั้นคือยอห์น” เขาไม่ได้กล่าวว่าชื่อของบุตรนั้นจะต้องเป็นยอห์น ชื่อของบุตรนั้นคือยอห์นอยู่แล้ว John เป็นชื่อภาษาอังกฤษของการกล่าวคำฮีบรูนั้น นั่นคือ โยฮานัน และคำนี้มีความหมายว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา” แต่คนส่วนใหญ่ทั่วโลกทราบความหมายของชื่อนั้นตามที่กล่าวไว้ในยอห์น 1:6, “มีชายคนหนึ่งที่ถูกส่งมาจากพระเจ้า ผู้ซึ่งมีชื่อว่า ยอห์น” ฉะนั้น คำ ๆ นี้ในความคิดของคนส่วนใหญ่จึงหมายความว่า “ชายคนหนึ่งที่ถูกส่งมาจากพระเจ้า” ผู้เขียนอรรถาธิบายเล่มนี้ถูกตั้งชื่อว่า John ตอนที่ผมเกิดและต่อมาผมก็เรียนรู้ว่าคุณพ่อและคุณแม่ของผมได้ถวายผมแด่พระเจ้า เพื่อที่จะเป็นนักเทศน์ข่าวประเสริฐในตอนนั้น ในพระคัมภีร์ที่เก่าแก่มาก ๆ เล่มหนึ่งที่คุณแม่ของผมทิ้งไว้ ผมได้พบถ้อยคำเหล่านี้ในลูกา 1:63 “ชื่อของทารกนั้นคือยอห์น” ถูกขีดเส้นได้ด้วยหมึกหนา ๆ

บัดนี้เมื่อทารกนั้นเกิดแล้ว ลิ่นของเศคาริยาห์จึงหายติดขัดและเขาสรรเสริญพระเจ้าจริง ๆ! ข่าวลือแพร่สะพัดไปทั่วเขตแดนนั้นเกี่ยวกับเด็กมหัศจรรย์ผู้นี้ ซึ่งเกิดมาจากบิดาและมารดาคนหนึ่งนานมากหลังจากที่พวกเขาแก่ชราเกินกว่าที่จะคาดหวังว่าจะมีบุตรคนหนึ่งโดยวิธีธรรมชาติ บุตรคนหนึ่งที่มาพร้อมกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา ได้รับคำทรงสัญญาว่าจะเป็นผู้เบิกทางคนหนึ่งของพระเมสสิยาห์นั้น!

และเราอ่านว่า “พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา” มันคงต้องเป็นเช่นนั้นเนื่องจากว่าเขา “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา”

เราถูกเตือนใจเกี่ยวกับโยเซฟว่า “และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และเขาก็เป็นคนที่เจริญรุ่งเรืองขึ้น” และอีกครั้ง “และนายของเขาก็เห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเขา และพระเยโฮวาห์โปรดทำให้ทุกสิ่งที่เขากระทำเจริญขึ้นในมือของเขา” (ปฐมก. 39:2,3) และอีกหน “แต่ว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และทรงสำแดงพระเมตตาแก่เขา และทรงให้เขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของพศดี และพศดีก็มอบนักโทษทั้งสิ้นที่อยู่ในคุกไว้ในมือของโยเซฟ และสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาทำที่นั่น โยเซฟก็เป็นผู้กระทำสิ่งนั้น พศดีไม่ได้เอาใจใส่สิ่งใด ๆ ที่มอบไว้ในมือของโยเซฟ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเขา และสิ่งใดซึ่งเขาได้กระทำ พระเยโฮวาห์ก็ทรงโปรดให้สิ่งนั้นเจริญขึ้น” (ปฐมก. 39:21-23)

มันเป็นเช่นนั้นกับดาวิดด้วย เมื่อเขาเป็นกษัตริย์ที่ได้รับการเจิมตั้ง เด็กเลี้ยงแกะคนนั้น ยังไม่เป็นที่รู้จักและได้รับการยอมรับตามที่ถูกลิขิตไว้ให้เป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอลและบรรพบุรุษของพระผู้ช่วยให้รอดที่

จะมานั้น เมื่อดาวิดได้รับการเจิมตั้ง “พระวิญญูณของพระเยโฮวาห์เสด็จมาสถิตบนดาวิดตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป” (1 ซมอ. 16:13)

ข้อ 67-80:

1:67 และบิดาของเขา คือ เศคาริยาห์ ก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์ และได้พยากรณ์ โดยกล่าวว่า

1:68 “สาธุการแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกอิสราเอล ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงเยี่ยมเยียน และได้ทรงไถ่ชนชาติของพระองค์ไว้

1:69 และได้ทรงชูเขาแห่งความรอดอันหนึ่งขึ้นมาเพื่อพวกเราในวงศ์วานของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์

1:70 ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้โดยปากของพวกศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์ ซึ่งเป็นอยู่มาตั้งแต่โลกนี้ได้เริ่มต้น

1:71 เพื่อที่เราทั้งหลายจะถูกช่วยให้รอดพ้นจากบรรดาศัตรูของพวกเรา และจากมือของบรรดาคนที่เกลียดชังพวกเรา

1:72 เพื่อจะทรงสำแดงพระเมตตาซึ่งทรงสัญญาไว้แก่บรรพบุรุษของพวกเรา และเพื่อจะทรงระลึกถึงพันธสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์

1:73 คำปฏิญาณนั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเรา

1:74 ว่าพระองค์จะโปรดประทานแก่พวกเรา เพื่อที่ว่าเมื่อรอดพ้นจากมือของบรรดาศัตรูของพวกเรา

แล้ว พวกเราก็จะปรนนิบัติพระองค์โดยปราศจากความกลัว

1:75 ในความบริสุทธิ์และความชอบธรรมต่อพระพักตร์พระองค์ ตลอดวันทั้งหลายแห่งชีวิตของเรา

1:76 และเจ้าทารกเอ๋ย จะถูกเรียกว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของผู้สูงสุด เพราะว่าเจ้าจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะจัดเตรียมทางทั้งหลายของพระองค์ไว้

1:77 เพื่อจะให้ความรู้เกี่ยวกับความรอดแก่ชนชาติของพระองค์ โดยการทรงยกบาปทั้งหลายของพวกเรา

1:78 โดยพระเมตตาอ่อนโยนของพระเจ้าของพวกเรา ซึ่งโดยพระเมตตาอันนั้นแสงอรุณจากเบื้องสูงมาเยี่ยมเยียนพวกเราแล้ว

1:79 เพื่อจะให้ความสว่างแก่คนทั้งหลายที่นั่งอยู่ในความมืด และในเงาแห่งความตาย เพื่อจะนำเท้าของพวกเราเข้าไปในทางแห่งสันติสุข”

1:80 และทารกนั้นก็ได้เจริญวัยขึ้น และเข้มแข็งขึ้น ฝ่ายจิตวิญญูณ และอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารทั้งหลายจนถึงวันแห่งการปรากฏของท่านแก่คนอิสราเอล

เศคาริยาห์ที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญูณ

“เศคาริยาห์ ก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์” ข้อ 67 กล่าว เรามาถึงใจความหลักที่โดดเด่นเหลือเกินในลูกาอีกที ยอห์นจะต้อง “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา” (ข้อ 15) “เอลีซาเบธก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์” (ข้อ 41) เราจึงควรมองหาการเน้นตลอดทั่วหนังสือลูกาเกี่ยวกับผู้คนที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญูณเพื่อจะเป็นพยานเพื่อพระคริสต์

“เศคาริยาห์ ก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์ และได้พยากรณ์” การเป็นพยาน ในฤทธิ์เดชของ

พระวิญญาณ ตามหลังผู้คนที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณเสมอ พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่เข้ามาสถิตอยู่ในร่างกายของคริสเตียนทั้งหลายจนกว่าหลังจากการคืนพระชนม์ของพระเยซูแล้ว (ยอห์น 7:37-39; 20:22; โรม. 8:9; 1 คร. 3:16,17; 1 คร. 6:19,20) แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงลงมา “อยู่บน” คริสเตียนทั้งหลายในฤทธิ์เดชเพื่อจะเป็นพยานเพื่อพระเจ้าในการพยากรณ์หรือเพื่อจะกระทำการเพื่อพระเจ้า ตลอดทั่วภาคพันธสัญญาเดิม พระเจ้าทรงสัญญาแก่ผู้อาวุโสเจ็ดสิบคนนั้นที่ได้รับเลือกให้ช่วยเหลือโมเสสว่า “เราจะเอาวิญญาณซึ่งมีอยู่บนเจ้าส่วนหนึ่ง และจะใส่วิญญาณนั้นบนพวกเขา และพวกเขาจะแบกภาระของประชากรนี้ด้วยกันกับเจ้า เพื่อเจ้าจะไม่ต้องทนแบกอยู่แต่ลำพัง” (กตว. 11:17) และข้อ 25 บอกเราว่าพระเจ้าทรงกระทำเช่นนั้นจริง ๆ จากนั้นข้อ 26 เตือนใจเราเกี่ยวกับเอลาดาดและเมดาด: “และวิญญาณอยู่บนเขาทั้งสอง และเขาทั้งสองอยู่ในพวกเดียวกันที่ได้ลงทะเลเปียกวันนั้น แต่ไม่ได้ออกไปยังพลับพลา และเขาทั้งสองพยากรณ์อยู่ในค่าย และชายหนุ่มคนหนึ่งวิ่งมา และบอกโมเสส และกล่าวว่า “เอลาดาดและเมดาดกำลังพยากรณ์อยู่ในค่าย”

เราทราบว่าพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงลงมาบนเหล่าศาสดาพยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่เป็นครั้งคราว เอลีชาอ่อนวอนที่ฤทธิ์เดชสองเท่าของพระวิญญาณที่เคยอยู่บนเอลีياهوจะมาอยู่บนตัวเขาและได้รับพระพรนั้น (2 พงศ์กษัตริย์ 2:9-15) เราอ่านเกี่ยวกับแซมสันมากกว่าหนึ่งหนว่า “พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์เสด็จมาสถิตอยู่บนท่านอย่างทรงฤทธิ์” (ผวจ. 14:6,19; 15:14) และคำสัญญาของทูตสวรรค์นั้นที่ว่า ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจะ “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา” ก็ถูกขยายความ: “และเขาจะนำหน้าพระองค์ในจิตวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลีياهو” ฉะนั้นเอลีياهوที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณจึงเป็นต้นแบบหนึ่งสำหรับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ฉะนั้นเอลีซาเบธและเศคาริยาห์จึงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณในบางคราวและพยากรณ์เพื่อพระเจ้า

เศคาริยาห์กล่าวว่า “สาธุการแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกอิสราเอล ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงเยี่ยมเยียนและได้ทรงไถ่ชนชาติของพระองค์ไว้ และได้ทรงชูเขาแห่งความรอดอันหนึ่งขึ้นมาเพื่อพวกเรา...” เขาทราบว่าใจความหลักที่ยิ่งใหญ่นั้นของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาควรเป็นเรื่องความรอด และการเกิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมารับประกันเรื่องการประสูติของพระผู้ช่วยให้รอดหลังจากนั้นไม่นาน

เศคาริยาห์ตระหนักถึงพันธสัญญานั้นที่พระเจ้าทรงกระทำไว้กับดาวิดและเชื้อสายของเขา (ข้อ 69) เขาทราบดีว่าพระสัญญานี้ถูกทวนซ้ำในคำพยากรณ์หลายตอนของภาคพันธสัญญาเดิม (ข้อ 70) เขาระลึกถึงพระสัญญานั้นที่ว่าชนชาติอิสราเอลจะถูกทำให้กลับคืนสู่สภาพเดิม และพันธสัญญานั้นกับอับราฮัม (ข้อ 73) ฉะนั้นโดยความเชื่อและโดยการส่องสว่างของพระวิญญาณ เขาจึงตั้งตาคอยเวลานั้นแห่งยุคพันปีเมื่อพระคริสต์จะทรงครอบครอง เมื่อชนชาติอิสราเอลจะถูกทำให้กลับคืนสู่สภาพเดิม

ทั้งหมดนี้เชื่อมโยงกับความรอดไหม? โอ ถูกต้องแล้ว การฟื้นคืนชีพของร่างกายของคริสเตียนเป็นส่วนหนึ่งของความรอด บัดนี้เรามีแต่ผลแรกเหล่านั้นเท่านั้น แต่เราจะมีความรอดที่เสร็จสมบูรณ์นั้น โรม 8:23 และ 24 บอกเราว่า “และไม่ใช้สิ่งทรงสร้างทั้งหมดเท่านั้น แต่พวกเราเองด้วย ซึ่งได้รับบรรดาผลแรกของพระวิญญาณ แม้แต่พวกเราเองก็ยังคงคร่ำครวญภายในตัวเราเอง โดยรอคอยการทรงรับเป็นบุตร คือการทรงไถ่ร่างกายของพวกเรา เพราะว่าพวกเราได้รับความรอดโดยความหวัง แต่ความหวังที่มองเห็นนั้นไม่ได้เป็นความ

หวังจริง ด้วยว่าสิ่งใดที่มนุษย์มองเห็น ทำไมเขายังหวังอยู่ในสิ่งนั้นเล่า” ความรอดไม่ใช่แค่กรรมสิทธิ์หนึ่งในปัจจุบัน มันเป็นความหวังอันเปี่ยมสุขแห่งอนาคตเมื่อความรอดจะถูกทำให้ครบบริบูรณ์ในการเป็นขึ้นจากตายของร่างกายและจากนั้นในการคืนสู่สภาพเดิมของการปกครองอันชอบธรรมในโลก และสุดท้ายแล้วในสวนเอเดนที่ถูกฟื้นคืนบนแผ่นดินโลก!

จงหมายเหตุจากข้อ 75 ว่าเศคาริยาห์เข้าใจว่าอาณาจักรของพระคริสต์บนพระที่นั่งของดาวิดและการคืนดั้งเดิมของชนชาติอิสราเอลจะอยู่ “ในความบริสุทธิ์และความชอบธรรม” และยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจะต้องเป็น “ศาสตาดพยากรณ์ของผู้สูงสุด” ที่นำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 76) และข้อ 77 มองล่วงหน้าไปยังงานรับใช้ในการประกาศข่าวประเสริฐอันยิ่งใหญ่ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาที่ชนะหลายพันคนตามที่ทูตสวรรค์นั้นสัญญาไว้ จงหมายเหตุในข้อ 78 นามนั้นสำหรับพระเยซู “แสงอรุณจากเบื้องสูง” โอ ช่างเป็นพระเมตตาจริง ๆ ที่พระเจ้าทรงส่งพระบุตรของพระองค์มา!

โลกอยู่ในความมืดแห่งบาปเช่นนั้น แต่พระคริสต์จะต้อง “ให้ความสว่างแก่คนทั้งหลายที่นั่งอยู่ในความมืด และในเงาแห่งความตาย เพื่อจะนำเท้าของพวกเราเข้าไปในทางแห่งสันติสุข”

ยอห์นเด็กมหัศจรรย์ผู้นี้ “ได้เจริญวัยขึ้น และเข้มแข็งขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ และอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารทั้งหลายจนถึงวันแห่งการปรากฏของท่านแก่คนอิสราเอล” เราเชื่อว่าเมื่อเขามีอายุประมาณสามสิบปี

ลูกา 2

ข้อ 1,2:

2:1 และต่อมาในวันเหล่านั้น มีรับสั่งจากซีซาร์ 2:2 (และการจดทะเบียนสำมะโนครัวนี้กระทำเป็น
ออกัสตัส ให้ทั่วทั้งแผ่นดินจดทะเบียนสำมะโนครัว ครั้งแรกเมื่อคีรีนิอัสเป็นเจ้าเมืองแห่งซีเรีย)

พระเจ้าทรงให้จักรพรรดิองค์หนึ่งช่วยทำให้คำพยากรณ์สำเร็จจริง

ซีซาร์ออกัสตัสเป็นจักรพรรดิที่โรมในขณะนั้น ในการปกครองที่เข้มแข็งและสมเหตุสมผล เขาได้ก่อให้เกิดความสงบสุขระดับใหญ่โตตลอดทั้งจักรวรรดิโรมและบัดนี้เขามีรับสั่งว่า “ทั่วทั้งแผ่นดินจดทะเบียนสำมะโนครัว” “ทั่วทั้งแผ่นดิน” มาจากคำเรียกหนึ่งในภาษากรีกที่ถูกใช้สิบสามครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่เพื่อหมายถึงแผ่นดินโลกที่อาศัยอยู่ได้ หลัก ๆ แล้วคือ จักรวรรดิโรม มันไม่ได้รวมถึงตะวันออกไกล, ยุโรปตอนเหนือ, และแคว้นแค้วนรอบนอกอื่น ๆ แต่มันรวมถึงยุโรปตอนใต้ กระทบถึงประเทศอังกฤษตอนใต้, แอฟริกาเหนือ, ปาเลสไตน์และรัฐบอลข่านทั้งหลาย, เปอร์เซีย และลงไปถึงอินเดีย

มันน่าจะอยู่ในปีที่ 4 หรือ 5 ก่อน ค.ศ. เมื่อพระเยซูประสูติ แม้ว่าปฏิทินของเราอิงตามเวลาตั้งแต่การประสูติของพระคริสต์ คนเหล่านั้นที่หลังจากนั้นยาวนานคำนวณเวลาประสูติของพระคริสต์ก็พลาดมันไปสองสามปีตามที่เป็นที่ทราบโดยทั่วกันตอนนี้

“จดทะเบียนสำมะโนครัว” แต่ฉบับ American Standard Version กล่าวว่า “ขึ้นทะเบียน” จริง ๆ แล้วพวกเขาไปเพื่อที่จะขึ้นทะเบียนสำหรับการเสียภาษี

ช่างวิเศษจริง ๆ ที่จักรพรรดิโลก โดยไม่รู้ตัว ถูกพระเจ้าใช้การเพื่อทำให้พระคัมภีร์สำเร็จจริง! มันถูกเขียนไว้ในมีคาห์ 5:2 ว่า “แต่เจ้า เบธเลเฮม เอฟราธาห์เอ๋ย ถึงแม้ว่าเจ้าเล็กน้อยในท่ามกลางหลายพันนั้นแห่งยูดาห์ แต่ออกจากเจ้า ท่านผู้นั้นจะออกมาสู่เรา ผู้ที่จะเป็นผู้ปกครองในอิสราเอล ซึ่งการเสด็จออกไปทั้งหลายของท่านเป็นมาจากสมัยเก่า จากนิรันดร์กาล” ฉะนั้นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจึงต้องเกิดในเบธเลเฮม โยเซฟและมารีย์เป็นคนในวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด พวกเขาจึงต้องกลับไปยังเบธเลเฮม ซึ่งเป็นบ้านสายบรรพบุรุษของดาวิด เพื่อจะขึ้นทะเบียนสำหรับการเสียภาษีและเพื่อพระคัมภีร์จะได้สำเร็จจริงดังนั้น พระเยซูเจ้าจะทรงแบกรับคำครหาของการเติบโตในแคว้นกาลิลีที่ครั้งหนึ่งเป็นพวกคนต่างชาติ ห่างไกลจากศูนย์กลางอันยิ่งใหญ่แห่งความเป็นผู้นำด้านศาสนาในกรุงเยรูซาเล็มและห่างไกลจากศูนย์กลางที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นของการเรียนรู้และการพาณิชย์ นั่นคือ เมืองตามัสกัส, กรุงเอเธนส์, เมืองเอเฟซัส, เมืองโครินธ์ และกรุงโรม แต่พระองค์ต้องเกิดในเบธเลเฮม ซึ่งเป็นบ้านสายบรรพบุรุษของดาวิด เราจำได้ว่า “พระทัยของกษัตริย์อยู่ในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์เหมือนอย่างธารน้ำทั้งหลาย พระองค์ทรงชักนำพระทัยนั้นไปทางไหน ตามแต่พระองค์โปรด” (สภษ.

21:1)

เพราะเจ็ดปีของการถูกทำให้ตกต่ำอย่างเลวร้าย เนบูคัดเนสซาร์จึงได้เรียนรู้ “ว่าผู้สูงสุดทรงปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประธานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ใดก็ตามที่พระองค์ทรงปรารถนา และทรงตั้งผู้ที่ด้อยที่สุดให้อยู่เหนือราชอาณาจักรนั้น” (ดนล. 4:17,25,30,32) ฉะนั้นจักรพรรดิโลกองค์หนึ่งจึงมีรับสั่งหนึ่งเพื่อช่วยทำให้เกิดแบบมนุษย์ของพระกุมารเยซู พระผู้สร้างและพระผู้ช่วยให้รอดของโลก เป็น

จริงได้!

เราถูกเตือนใจว่าปีลาตสั่งเขียนพระเยซู (ยอห์น 19:1) โดยไม่รู้ตัวเขากำลังทำให้อิสยาห์ 53:5 สำเร็จจริง ซึ่งกล่าวว่า “...และด้วยรอยเขียนทั้งหลายของท่าน พวกเราก็ได้รับการรักษาให้หาย” มหาปุโรหิตและเหล่าสมาชิกแห่งสภาซานเฮดรินถ่มน้ำลายรดพระพักตร์ของพระเยซู “และตีพระองค์ และคนอื่น ๆ ตบพระองค์ด้วยฝ่ามือของตน” พวกทหารเอามงกุฏหนามมาสวมให้พระองค์และ “ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาไม้ไผ่ไป และตีพระองค์บนพระเศียร” (มธ. 26:67; 27:29,30 และยอห์น 19:2 และ 3) และย่ำยีและทำให้พระพักตร์น่าสงสารของพระเยซูฟกช้ำและบวมปูดจนอิสยาห์ 52:14 ถูกทำให้สำเร็จจริง ซึ่งกล่าวว่า “...คนเป็นอันมากได้ตกตะลึงเพราะท่านฉันทัด หน้าตาของท่านเสียโฉมมากกว่ามนุษย์คนใด และรูปร่างของท่านก็เสียโฉมมากกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์คนใด” และเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่ยืนกรานว่าพวกเขาควรหักขาของพระเยซูและของโจรสองคนนั้นเพื่อที่การตรึงกางเขนจะสิ้นสุดลงก่อนตะวันตกเมื่อวันสะบาโตใหญ่นั้นจะเริ่มต้น ทหารคนหนึ่งซึ่งพบว่าพระเยซูทรงตายเสียแล้วก็ไม่สนใจคำขอของพวกเขาและ “แทงสีข้างของพระองค์ด้วยทวนอันหนึ่ง และทันใดนั้นโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมา” (ยอห์น 19:24) โดยไม่รู้ตัวว่าตนกำลังทำให้เพลงสดุดี 34:20 และเศคาริยาห์ 12:10 สำเร็จจริง, “พวกเขาจะมองดูเราผู้ซึ่งพวกเขาได้แทง” และที่กำหนดไว้เกี่ยวกับลูกแกะปัสกาว่า “และพวกเจ้าอย่าหักกระดูกซี่ของมันเลย” (อพย. 12:46; กตว. 9:12)

โอ เราแน่ใจได้ว่าในจักรวาลทั้งสิ้นไม่มีผู้ใดที่มีพลังมากหรือแข็งแกร่งจนเขาสามารถต่อต้านแผนการของพระเจ้าได้ พระเจ้าทรงทำให้จักรพรรดิ พวกปุโรหิตซิมโอน และทหารที่ไม่รู้หนังสือก่อให้เกิดการสำเร็จจริงของพระคัมภีร์ ฉะนั้นเมื่อซีซาร์ ออกัสตัสมีรับสั่งเช่นนั้น มารีย์และโยเซฟจึงจะไปยังเบธเลเฮมและที่นั่นพระเจ้าช่วยให้ออดจะประสูติ ซึ่งทำให้มีคำที่ 5:2 สำเร็จจริง

คีรีนิอัส, เจ้าเมืองแห่งซีเรีย

“(และการจดทะเบียนสำมะโนครีวนี้กระทำเป็นครั้งแรกเมื่อคีรีนิอัสเป็นเจ้าเมืองแห่งซีเรีย)”

Cyrenius เป็นการสะกดแบบกรีกของคีรีนิอัส ซึ่งเป็นชื่อภาษาลาติน เขาเป็นเจ้าเมืองแห่งซีเรีย ซึ่งในตอนนั้นรวมถึงแคว้นฟินิเซียและยูเดีย และจึงอยู่เหนือกษัตริย์เฮโรดแห่งแคว้นยูเดีย บางคนค้านว่าพวกเขาไม่รู้จักเจ้าเมืองคนใดเลยที่ชื่อว่าคีรีนิอัสจนกระทั่งหลายปีต่อมา แต่ Norval Geldenhuys ใน *The New International Commentary on the Gospel of Luke* หน้า 100 กล่าวว่า:

ลูคาพรรณนาถึงการจดทะเบียนสำมะโนครีวนี้ว่าเป็น “ครั้งแรก” และระบุว่ามันเกิดขึ้นตอนที่คีรีนิอัสเป็นเจ้าเมืองแห่งซีเรีย เขาเรียกมันว่า “การขึ้นทะเบียนครั้งแรก” เพื่อแยกแยะมันจากการขึ้นทะเบียนที่รู้จักกันดีใน ค.ศ. 6 นั้นซึ่งเขากล่าวถึงในกิจการ 5:37 เกี่ยวกับ “การขึ้นทะเบียนครั้งแรก” นี้ เราไม่มีกรกล่าวถึงโดยตรงอื่นนอกภาคพันธสัญญาใหม่ อย่างไรก็ตาม ไม่มีเหตุผลอันสมควรว่าทำไมต้องสงสัยลูคาในที่นี้ มีพยานหลักฐานบันทึกอยู่ในพระคัมภีร์แล้ว คีรีนิอัสเป็นเจ้าเมืองแห่งซีเรียชั่วระยะเวลาหนึ่งในทศวรรษแรกก่อน ค.ศ. เช่นเดียวกับตั้งแต่ ค.ศ. 6 ถึง 9

เหล่านักวิชาการจะจำได้ว่า Sir William Ramsey พิสูจน์แล้วว่าลูคาเป็นนักประวัติศาสตร์ที่น่าเชื่อถือ

มากที่สุดของศตวรรษนั้น กระทั่งโดยมาตรฐานของมนุษย์ และ Bishop Ryle กล่าวว่า:

บางคนกล่าวว่ามี การขึ้นทะเบียนสองหน ซึ่งในทั้งสองหนนั้น คริโนอิสมีความเกี่ยวข้องอย่าง เป็นทางการ แม้จะไม่ใช้ในหน้าที่เดียวกันของทั้งสองคราวนั้นก็ตาม-และลูกาก็ทราบดีเกี่ยวกับเรื่อง นี้ และจงใจใส่คำว่า “ครั้งแรก” เพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาหมายถึงการขึ้นทะเบียนครั้งแรกในสองครั้ง นั้น ในการสนับสนุนที่ขณะนี้ เราต้องจดจำไว้ว่าลูกาน่าจะถูกต้องแม่นยำมากกว่าเยอะเกี่ยวกับข้อเท็จจริง เมื่อเทียบกับเหล่านักประวัติศาสตร์ที่ไม่ได้รับการดูแล และเราไม่มีสิทธิ์ที่จะคิดเอาเอง ใน ส่วนที่เขาแตกต่างจากคนเหล่านั้น ว่าพวกเขาคิดถูก และเขาคิดผิด นอกจากนี้ มันเป็นข้อเท็จจริง อันน่าทึ่งที่ว่า จัสติน มาร์เทอร์ ผู้ซึ่งมีชีวิตอยู่ในศตวรรษที่สอง กล่าวยืนยันอย่างชัดเจนสามหนว่า พระคริสต์ประสูติในสมัยของคริโนอิส เวิร์ดสเวิร์ธกล่าวว่า “งานค้นคว้าเหล่านั้นของ Zumpt ได้ ขยายความน่าจะเป็นที่ว่าคริโนอิส ผู้ซึ่งเป็นเจ้าเมืองแห่งแคว้นซิซิลี เป็นเจ้าเมืองแห่งซีเรียด้วยใน สมัยที่พระคริสต์ประสูติ”

แต่ความมั่นใจของเราอยู่ในคำกล่าวอันเรียบง่ายแห่งพระวจนะที่ได้รับการดูแลของพระเจ้าเองและ เราแน่ใจว่ามันถูกต้องแม่นยำเด็ดขาด

ข้อ 3-5:

2:3 และทุกคนไปจดทะเบียนสำมะโนครัว ทุกคน เข้าไปในบ้านเกิดของตนเอง	เขาเป็นวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด) 2:5 เพื่อจะจดทะเบียนสำมะโนครัวกับมารีย์
2:4 และโยเซฟก็ขึ้นไปเช่นกันจากแคว้นกาลิลี โดย ออกจากเมืองนาซาเร็ธ เข้าไปในแคว้นยูเดีย มายัง นครของดาวิด ซึ่งถูกเรียกว่า เบธเลเฮม (เพราะว่า	ภรรยาที่ได้หมั้นไว้แล้วของเขา โดยท้องโตมากแล้ว พร้อมกับเด็กในครรภ์

โยเซฟและมารีย์ไปยังเบธเลเฮม

โยเซฟและมารีย์ออกจากเมืองนาซาเร็ธเพื่อจะเดินทางเป็นระยะทางเจ็ดสิบห้าหรือแปดสิบไมล์หรือ มากกว่านั้นลงไปยังเบธเลเฮม ซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าพวกเขาข้ามมายังหุบเขาแม่น้ำจอร์แดน และลงไปเส้นทางที่อยู่ระดับน้ำนั้นซึ่งเดินทางง่ายกว่า เหมือนที่คนส่วนใหญ่กระทำ มันก็ไกลกว่านั้น เราไม่ ทราบว่าพวกเขาเดินไปหรือ ตามที่เราคุ้นเคยกับภาพที่แสดง มารีย์ขี่ลาตัวหนึ่งขณะที่โยเซฟเดินไปข้าง ๆ เธอ พวกเขาอาจมาในกองคาราวานหนึ่งก็ได้ เนื่องจากคนมากมายไปที่เยรูซาเล็ม

โยเซฟเป็น “วงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด” เชื้อสายของดาวิดถูกให้ไว้ในมัทธิว 1:1-16 ที่เราถูกบอก ว่า “ยาโคบให้กำเนิดโยเซฟ สามีของนางมารีย์ ผู้ซึ่งได้ประสูติพระเยซู ผู้ทรงถูกเรียกว่าพระคริสต์” โยเซฟไม่ ถูกเอ่ยชื่อตรงนี้ในฐานะบิดาจริง ๆ ของพระเยซู แต่ในฐานะผู้ปกครองตามกฎหมาย พระคัมภีร์ระมัดระวังตรง นี้ที่จะไม่กล่าวว่าโยเซฟให้กำเนิดพระเยซู จึงเป็นการยอมรับเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารี จากนางรูธ 1:2 เราอ่านเกี่ยวกับเอลีเมเลคและนาโอมิภรรยาของเขาและบุตรชายสองคนของพวกเขา “แห่งเมืองเบธเลเฮม ยูดาห์” เมื่อเอลีเมเลคและบุตรชายทั้งสองนั้นเสียชีวิต นาโอมิก็กลับมาจากแผ่นดินโมอับพร้อมกับรูธ แต่เมื่อโบ

อาสร์บรุชเป็นภรรยา เขาก็ซื้อ “ที่ดินผืนหนึ่ง... ซึ่งเคยเป็นของเอลีเมเลศญาติพี่น้องของพวกเรา” ไกล์เบธเลเฮม (นางรูธ 4:3) จากนั้นโอเบดก็เกิดมาจากโบอาสและรูธ ซึ่งเขาเป็นบิดาของเจสซีและเป็นปู่ของดาวิด ฉะนั้นโยเซฟและมารีย์จึงต้องกลับไปยังเบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย ซึ่งเป็นเมืองของดาวิด เพื่อขึ้นทะเบียนสำหรับการเสียภาษี

จงหมายเหตุข้อ 5 ที่กล่าวว่ามารีย์เป็น “ภรรยาที่ได้หมั้นไว้แล้วของเขา โดยท้องโตมากแล้วพร้อมกับเด็กในครรภ์” ขณะนั้นเธอยังอยู่ในสถานะที่หมั้นไว้กับโยเซฟ ยังไม่ใช่ภรรยาคนหนึ่งจริง ๆ การสมรสนั้นยังไม่เสร็จสมบูรณ์ เพราะมีพยากรณ์ไว้ในอิสยาห์ 7:14 และถูกยกคำพูดมาในมัทธิว 1:23 ว่า “ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะมีเด็กในครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง” และเราถูกบอกไว้เมื่อโยเซฟ “รับมารีย์มาเป็นภรรยาของเขา” เขาก็ “ไม่ได้หลับนอนกับเธอจนกว่าเธอได้ประสูติบุตรชายหัวปีของเธอแล้ว” (มธ. 1:24,25) พระกุมารเยซูถูกปฏิสนธิในครรภ์ของหญิงพรหมจารีคนหนึ่งและถูกคลอดขณะที่มารีย์ยังเป็นหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง เธอเป็นเพียงภรรยา “ที่หมั้นไว้” ของโยเซฟเท่านั้น

พวกเขาอยู่ในเบธเลเฮมนานขนาดไหนก่อนพระผู้ช่วยให้รอดประสูติ? เราไม่ทราบ ไม่น่าจะนานนัก นักอรรถาธิบายท่านหนึ่งคิดว่าพระเจ้าน่าจะทรงจัดแจงให้เป็นเช่นนั้นและเป็นไปได้ว่าโยเซฟและมารีย์คิดว่าถ้าพวกเขาอยู่ห่างไกลจากญาติพี่น้องและมิตรสหายทั้งหมดของตนตอนที่พระผู้ช่วยให้รอดประสูติ มันก็คงไม่เป็นที่สังเกตมากนักว่าพระกุมารนั้นประสูติแค่หกเดือนหลังจากพิธีสมรสนั้นและมารีย์ก็อาจหนีพ้นคำตัดสินนิโทษที่เธออาจได้รับหากพระผู้ช่วยให้รอดประสูติในเมืองนาซาเร็ธ อันที่จริง มันดูเหมือนน่าประทับใจที่แค่ครั้งเดียวเท่านั้นมีบันทึกเกี่ยวกับการระแวงว่าพระเยซู “เกิดจากการล่วงประเวณี” (ยอห์น 8:41)

ข้อ 6,7:

2:6 และก็เป็นเช่นนั้น ขณะที่เขาทั้งสองอยู่ที่นั่น ก็ พันบุตรนั้นในผ้าอ้อม และวางบุตรนั้นไว้ในรางหญ้า เพราะว่าไม่มีที่ว่างสำหรับพวกเขาในโรงแรม
ถึงเวลาที่มารีย์จะประสูติบุตร
2:7 และนางจึงประสูติบุตรชายหัวปีของนาง และ

พระเยซูประสูติในคอกสัตว์ ไม่มีห้องพักในโรงแรม

ดาวิดมีลูกหลานมากมายและหลายคนในพวกเขาก็เป็นคนมั่งมีและโดดเด่นกว่าโยเซฟและมารีย์ โรงแรมในสถานที่แห่งนั้นมีคนแน่น ฉะนั้นพระเยซูเจ้าจึงประสูติในคอกสัตว์แห่งหนึ่งและถูกวางในรางหญ้า เราเชื่อว่าโรงแรมนั้นเป็นที่พักกองเกวียน เป็นอาคารรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าหลายหลังซึ่งทำด้วยหินที่มีประตูกว้างอันหนึ่ง ซึ่งกองคาราวานมาแวะพัก คงจะมีรางหญ้าอยู่หลายอันเพื่อให้อาหารเหล่าสัตว์ของพวกเขาและห้องพักแรมสำหรับผู้คน แต่ห้องเหล่านี้ก็เต็มหมด ใน *International Standard Bible Encyclopedia* Christie คิดว่า ณ เวลานี้ของปี พวกสัตว์ส่วนใหญ่อยู่ในทุ่งหญ้าและจึงมีที่ว่างในคอกสัตว์แห่งหนึ่งสำหรับมารีย์และโยเซฟและเป็นที ๆ พระกุมารเยซูประสูติและถูกวางในรางหญ้าอันหนึ่ง เหล่านักท่องเที่ยวดอนนี้เห็นเศษซากของ “โรงแรม” เช่นนั้นแห่งหนึ่งใกล้กับ “สระของซาโลมอน” ที่อยู่ต่ำกว่าเมืองเบธเลเฮม

ในเมืองเบธเลเฮมวันนี้ ถ้าแห่งหนึ่งถูกแสดงให้เป็นสถานที่ที่พระผู้ช่วยให้รอดประสูติและโບສ໌ສອງ

แห่ง แห่งหนึ่งเป็นของกรีกและอีกแห่งเป็นของโรมันคาทอลิก ถูกสร้างขึ้นเหนือถ้ำนั้น ประมาณปี ค.ศ. 324 St. Helena มารดาของจักรพรรดิคอนสแตนติน มาয়งปาเลสไตน์และเลือกถ้ำแห่งนี้ให้เป็นสถานที่ประสูติของพระผู้ช่วยให้รอดและสร้าง Church of Nativity ไว้เหนือถ้ำนั้น อย่างไรก็ตาม ในช่วงกว่าสามศตวรรษที่ผ่านมาตั้งแต่การประสูติของพระผู้ช่วยให้รอด สงครามได้ล้างผลาญแผ่นดินนั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก ในปี ค.ศ. 70 และอีกหนในปี ค.ศ. 135 กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายจนย่อยยับ พวกยิวถูกกระจัดกระจายออกไปยังทุกประเทศชาติ ไม่มีบ้านเรือนสักหลังในเยรูซาเล็มถูกทิ้งให้ตั้งอยู่และไม่น่าจะมีเหลือเลยสักหลังในเบธเลเฮมในระยะหกไมล์ ประมาณปี ค.ศ. 324 เฮเลนาก็เลือกสถานที่แห่งนั้นสำหรับ Church of the Holy Sepulchre ในเยรูซาเล็ม ซึ่งถูกอ้างว่าตั้งอยู่เหนือสถานที่แห่งการตรึงกางเขนนั้นและอุโมงค์ฝังศพของพระเยซู นางอ้างว่าหมายสำคัญเหนือธรรมชาติหลายประการแสดงให้เห็นว่าจะต้องสร้างตรงไหน และนางก็เลือกสถานที่สำหรับ Church of the Annunciation ในเมืองนาซาเร็ธอีก แน่แน่นอนว่าไม่มีประวัติศาสตร์ทั้งทางธรรมและทางโลกเอ่ยชื่อสถานที่แห่งการประกาศเรื่องการประสูตินั้น ประเพณีของพวกโรมันขึ้นชื่อเรื่องไม่น่าเชื่อถือ พระคัมภีร์ไม่กล่าวอะไรเลยเกี่ยวกับว่าพระเยซูประสูติในถ้ำแห่งหนึ่ง ในมัทธิว 2:11 พวกนักปราชญ์ได้พบกับพระเยซูที่เป็นเด็กเล็กในบ้านหลังหนึ่ง

ดูเหมือนเป็นไปได้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงจงใจวางแผนให้มันเป็นเช่นนั้นเพื่อที่จะไม่มีใครทราบสถานที่แน่ชัดแห่งการประสูติของพระเยซูหรือสถานที่แห่งการตรึงกางเขนของพระองค์หรือแห่งการฝังศพของพระองค์ ผมเห็นว่าเป็นไปได้ที่ Gordon's Calvary และ Garden Tomb ที่อยู่ใกล้เคียงเป็นสถานที่จริง ๆ แห่งการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์และการฝังศพของพระองค์ แต่ประเพณีหลายศตวรรษและการให้น้ำหนักของโรมไม่ยอมรับมันและดังนั้นผู้คนโดยทั่วไปจึงไม่แน่ใจ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเจ้าทรงทราบว่าคุณจะกราบไหว้บูชาสถานที่แห่งหนึ่งแทนที่พระผู้ช่วยให้รอดและสถานที่แบบนั้นอาจกลายเป็นบ่วงแร้วและรูปเคารพอันหนึ่งได้ เหมือนกับที่เคยเป็นกับรูปปั้นทองเหลืองนั้นในกัณฑ์การวิถิ 21:5-9 ซึ่งในสมัยของเฮเซคียาห์ต้องถูกทุบให้แตกเป็นชิ้น ๆ เพราะว่า “ลูกหลานของอิสราเอลได้เผาเครื่องหอมให้แก่เงื่อนนั้น และพระองค์ได้ทรงเรียกเงื่อนนั้นว่า เนหุซทาน” (2 พงศ์กัษัตริย์ 18:4) และพระเยซูทรงบอกหญิงชาวสะมาเรียคนนั้นว่า “เวลาใกล้เข้ามาแล้ว เมื่อพวกเจ้าจะไม่นมัสการพระบิดาในภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม...แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว เมื่อบรรดาผู้ที่นมัสการอย่างแท้จริง จะนมัสการพระบิดาในจิตวิญญาณและในความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นที่จะนมัสการพระองค์” (ยอห์น 4:21,23) มันคือการนมัสการจากหัวใจที่พระเจ้าทรงอยากได้ ไม่ใช่การบูชาสถานที่ น่าสนใจที่ได้เห็นถ้ำนั้นในเบธเลเฮมที่เหล่ากษัตริย์ผู้มั่งมีได้นำของกำนัลมาถวาย ที่เหล่าคนใหญ่คนโตของคริสตจักรและพวกสงฆ์และพวกบาทหลวงต่อสู้กันเพื่อแย่งชิงสิทธิ์ในการจัดขบวนแห่และเผาเทียนและแขวนโคมราคาแพง แต่พระเยซูประสูติมาเพื่อผู้คนทั้งโลก และข้อเท็จจริงนี้ก็สำคัญมากยิ่งขึ้นกว่าถ้ำแห่งหนึ่งหรือบ้านหลังหนึ่ง

“ไม่มีที่ว่างในโรงแรม”

“ไม่มีที่ว่างสำหรับพวกเขาในโรงแรม” ฉะนั้นโลกนี้จึงถูกเปิดเผยว่าไม่เข้าข้างพระผู้ช่วยให้รอดเลย ข้อเท็จจริงแห่งยอห์น 1:11 ถูกแสดงสัญลักษณ์ในที่นี้ ซึ่งกล่าวว่า “พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์เอง

และพวกของพระองค์เองนั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่” พระองค์จะ “ถูกเหยียดหยามและถูกปฏิเสธโดยมนุษย์ เป็นคนแห่งความเศร้าโศกทั้งหลาย และคุ้นเคยกับความระทมทุกข์” (อสย. 53:3) กษัตริย์เฮโรดจะพยายามฆ่า พระกุมารเยซู พวกฟาริสีจะหาโอกาสเอาหินขว้างพระองค์และถูกห้ามไว้อย่างเหนือธรรมชาติ (ยอห์น 8:59) และชาวเมืองนาซาเร็ธที่เกรี้ยวกราด ซึ่งเป็นเมืองที่พระองค์ทรงเติบโตมา ได้พยายามที่จะดันพระองค์ไปที่เนิน เขาเพื่อจะผลักพระองค์ตกหัวที่ตกลงไป (ลูกา 4:29,30) และสุดท้ายเฮโรดและปอนทัสปีลาตและเหล่าผู้ครอบครองของพวกยิวและฝูงชนจะรวมหัวกันให้พระองค์ถูกเขียนและสวมมงกุฎหนามและถูกตรึงกางเขน มันเป็น สัญลักษณ์ในการที่ “ไม่มีที่ว่างสำหรับพวกเขาในโรงแรม”

ผมอยากจริงจัง ๆ ว่าพระกุมารเยซู ซึ่งถูกฟางทิ่มในพื้นนอนแข็ง ๆ นั้นและถูกห่อตัวในผ้าอ้อม ทรงทราบ ไหมว่าไม่มีที่ว่างสำหรับพระองค์ในโลกที่ชั่วร้ายนี้?

ตอนที่ผู้เขียนยังเป็นเด็กชายอายุสี่ขวบ ในชั้นเรียนรวีของคริสตจักรในชนบท ชายที่ดีคนหนึ่งพาพวกเราที่เป็นเด็กน้อยมารวมตัวกันใกล้เข้าของเขาใน “ชั้นเรียนไฟ” และสอนบทเรียนนี้แก่เรา บนไฟใบหนึ่งที่มีสี เป็นภาพของโยเซฟ มารีย์ รางหญ้า พระกุมารเยซู และผมคิดว่า ลาตัวหนึ่ง และฟางอยู่รอบ ๆ และ “ข้อพระ คำทองคำ” นั่นคือ “ไม่มีที่ว่างสำหรับพวกเขาในโรงแรม” และใจของผมที่เป็นเด็กสี่ขวบก็ลุกไหม้ด้วยความ รู้สึกแยะที่มีต่อความชั่วของมนุษยชาติ พี่สาวของผมและตัวผมมีเตียงเล็ก ๆ ที่มีล้อหลังหนึ่งซึ่งในตอนกลางวัน ถูกพับเก็บและกลิ้งไปไว้ใต้เตียงของคุณแม่และคุณพ่อ และทุกคนที่บ้านของเรานอนในพื้นนอนแสนสบาย แต่ไม่มีที่นอนสำหรับพระกุมารเยซู! โลกช่างแสนชั่วร้ายจริง ๆ ที่ไม่มีที่ว่างให้พระเยซูเลย!

และ โอ ก่อนที่เราไปจากวลีที่พิมพ์นี้จากพระคัมภีร์ ขอให้เราทุกคนแน่ใจ-คุณเตรียมที่ไว้ในใจของคุณสำหรับพระเยซูแล้วหรือยัง?

ไม่มีห้องสวย ๆ ไม่มีที่นอนนุ่ม ๆ

ไม่มีที่นอกจากรางหญ้า ไม่มีที่สำหรับศิรัษะของพระองค์

ไม่มีคำสรรเสริญด้วยใจยินดี ไม่คิดถึงบาปของพวกเขา

ไม่มีสง่าราศี มีแต่ความเศร้าสร้อย ไม่มีที่ในโรงแรม

ไม่มีการถวายตัวน่าชื่นใจ ไม่มีใครแสวงหาพระองค์

ไม่มีการถ่อมใจลง ไม่มีที่ว่างในหัวใจ

ไม่คิดถึงพระเจ้าผู้ช่วย ไม่เสียใจเพราะบาป

ไม่มีการอธิษฐานขอความโปรดปราน ไม่มีที่ว่างในโรงแรม

ไม่มีใครรับพระองค์ไว้ ไม่มีการต้อนรับขณะอยู่บนโลกนี้

ไม่มียาทาแผลให้พระองค์ ไม่มีไม้เท้าช่วยพยุง มีแต่หอกแทง

ไม่มีใครแสวงหาสมบัติของพระองค์ ไม่มีใครร้องไห้เพราะบาป

ไม่มีใครทำตามทีพระองค์ประสงค์ ไม่มีที่ว่างในโรงแรม

ไม่มีที่ว่าง ไม่มีที่ว่างสำหรับพระเยซู

โอ จงต้อนรับพระองค์ด้วยใจยินดี

เกรงว่าท่านจะได้ยินที่ประตูลูกสาวว่า

“ไม่มีที่ว่างสำหรับเจ้า”

มารีย์จะมีลูกคนอื่น ๆ อีก

“บุตรชายหัวปี” ของมารีย์ ถ้าพระคำตอนนี้กล่าวว่า “เธอคลอดบุตรชายของเธอ” มันก็คงบ่งชี้ว่านั่นหมายถึงบุตรชายคนเดียวของเธอ แต่เมื่อเธอคลอด “บุตรชายหัวปี” ของเธอ มันก็บ่งชี้ว่าจะมีบุตรคนอื่น ๆ อีกอันที่จริง หลังจากที่พระเยซูประสูติแล้ว มารีย์และโยเซฟก็มีชีวิตปกติในฐานะสามีภรรยาและมีครอบครัวซึ่งประกอบไปด้วยลูกหลายคน ประเพณีของคาทอลิกที่ว่ามารีย์เป็นหญิงพรหมจารีตลอดไปและไม่มีลูกคนอื่น ๆ ก็ผิด ลูก ๆ ของครอบครัวนี้ถูกกล่าวถึงในมัทธิว 13:55 และ 56: “คนนี้เป็นลูกของช่างไม้ฉันมีใช้หรือ มารดาของเขาชื่อมารีย์มีใช้หรือ และพวกน้องชายของเขาคือ ยากอบ และโยเสส และซีโมน และยูดาสมิใช่หรือ และพวกน้องสาวของเขา พวกเธอทุกคนก็อยู่กับพวกเรามิใช่หรือ” ชายสี่คนนี้ถูกเรียกว่าเป็นพวกน้อง ๆ ของพระองค์ในมัทธิว 12:46; มาระโก 3:31; ลูกา 8:19 ประเพณีของคาทอลิกอยากทำให้ “น้อง ๆ” เหล่านี้เป็นเพียงญาติ ลูกพี่ลูกน้อง แต่เพลงสดุดี 69 ที่กล่าวถึงพระเมสสิยาห์ ในพระคำตอนหนึ่งที่พูดถึงพระเยซู กล่าวว่า “ข้าพระองค์กลายเป็นคนแปลกหน้าต่อพี่น้องของข้าพระองค์ และเป็นคนต่างชาติต่อบุตรทั้งหลายแห่งมารดาของข้าพระองค์” ฉะนั้นยากอบ ซีโมน โยเสส และยูดาส จึงเป็นลูก ๆ ของโยเซฟและมารีย์ คือเหล่าน้องชายร่วมมารดาของพระเยซู พวกน้องสาวไม่ถูกเอ่ยชื่อ

ยากอบ น้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า (กท. 1:19) เป็นอัครทูตที่ดูเหมือนเป็นประธานในการประชุมใหญ่ในที่เยรูซาเล็มในกิจการ 15:13 ยากอบ พี่ชายของยอห์น ถูกเฮโรดฆ่าในกิจการ 12:2 ยากอบคนนี้ได้เขียนหนังสือยากอบ และน้องชายของเขา (น้องชายร่วมมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า) ยูดาสก็เขียนหนังสือยูดาส (ยูดาส 1) ความพยายามทั้งหมดที่จะยกชูมารีย์ให้เป็นเทพเจ้า ที่จะทำให้นางเป็นคนกลางผู้หนึ่ง ผู้ที่สดับฟังคำอธิษฐาน ก็เป็นการนับถือรูปเคารพและขัดต่อพระคัมภีร์

ข้อ 8,9:

2:8 ในแดนเดียวกันนั้น มีพวกคนเลี้ยงแกะอาศัย อยู่ในทุ่งนา กำลังเฝ้าฝูงแกะของพวกเขาในเวลา กลางคืน	เป็นเจ้ามาปรากฏแก่พวกเขา และส่งราศีขององค์ พระผู้เป็นเจ้าส่งล้อมรอบพวกเขา และพวกเขาก็ กลัวยิ่งนัก
---	---

2:9 และดูเถิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้

พวกคนเลี้ยงแกะ

พวกเขาอยู่ “ในแดนเดียวกันนั้น” นั่นคือ ใกล้เมืองเบธเลเฮม มันอาจเป็น “Shepherd’s Field” ที่ตอนนี้ถูกแสดงให้เราเห็นเมื่อเราไปเยือนที่นั่น บางประเพณีกล่าวว่านี่เป็นทุ่งนาของโบอาสที่รู้เกี่ยวกับข้าวที่ตก (นางรุธ 2) อาจเป็นทุ่งหญ้าที่ดาววิดคอยเฝ้าแกะของบิดาของเขา เราไม่อาจแน่ใจได้เกี่ยวกับเรื่องใดเหล่านั้นแต่มันอยู่ใกล้เมืองเบธเลเฮม พวกคนเลี้ยงแกะ “อาศัยอยู่ในทุ่งนา” มีถ้ำหลายแห่งในทุ่งตามประเพณีนั้นที่พวกคนเลี้ยงแกะอาจไปพักผ่อนอย่างสบายมาก ๆ คอยเฝ้าฝูงแกะของตน ดูแลพวกลูกแกะที่เพิ่งคลอด ฯลฯ

มันแสนวิเศษมิใช่หรือที่พระเจ้าทรงเลือกที่จะประกาศเรื่องการประสูติของพระผู้ช่วยให้รอดแก่พวกคนเลี้ยงแกะที่ต่ำต้อย? ไม่ใช่แค่พวกปุโรหิตใหญ่ สภาซานเฮดริน เหล่าผู้นำทางศาสนาในเยรูซาเล็ม ไม่ใช่แก๊งค์กษัตริย์เฮโรด ไม่ใช่แก๊งค์กรรพรตออกัสตัส ไม่ใช่แก๊งค์พวกคนมั่งมี ไม่ใช่แก๊งค์พวกคนมีปัญญา แต่แก๊งค์พวกคนเลี้ยงแกะอันต่ำต้อย ที่ข่าวเรื่องการประสูติของพระองค์ถูกประกาศ

เป็นความจริงที่ข่าวสารเรื่องความรอดเป็น “ข่าวดีแห่งความปิติยินดีอย่างยิ่งมายังท่านทั้งหลาย ซึ่งจะมาถึงประชาชนทุกคน” (ข้อ 10) แต่ถ้าการประกาศนั้นมาถึงชนชั้นสูงที่ถูกคัดเลือกไว้ มันก็คงดูไม่เหมือนมาถึงผู้คนที่ปวง ไม่ใช่เลย มันมิให้แก๊งค์มวลชนทั้งหลาย คนยากจน คนไม่รู้หนังสือ คนบาปหนา คนไม่สำคัญ

การเน้นนี้ปรากฏบ่อยครั้งจริง ๆ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในข่าวประเสริฐของลูกา! ดังนั้นในคำสรรเสริญของมารีย์ เธอจึงกล่าวว่า “พระองค์ทรงห่วงใยฐานะอันต่ำต้อยของหญิงคนใช้ของพระองค์” (ลูกา 1:48) และ “พระองค์ได้ทรงถอดบรรดาผู้มีอำนาจลงมาจากพระที่นั่งทั้งหลายของพวกเขา และทรงยกคนทั้งหลายที่มีฐานะต่ำต้อยขึ้นไป พระองค์ได้โปรดให้คนอดอยากอึดด้วยสิ่งทั้งหลายที่ดี และคนมั่งมีนั้นพระองค์ทรงกระทำให้จากไปด้วยมือเปล่า” (ข้อ 52, 53) พระเยซูจึงเสด็จมา ทรงถูกเจิมตั้งเป็นพิเศษเพื่อที่จะ “ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน...รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้อ่านประกาศการช่วยให้พ้นแก่บรรดาเชลย และการได้รับการมองเห็นคืนมาแก่คนตาบอด ปล่อยให้คนทั้งหลายที่ฟกช้ำให้ได้รับเสรีภาพ” (ลูกา 4:18) พระเยซูจึงตรัสว่า คนที่ยากจน คนที่หิวโหย คนที่ร้องไห้ คนที่ถูกเกลียดชังจึงได้รับพระพร (ลูกา 6:20-22) และพระเยซูในคำอุปมาเรื่องชายผู้หนึ่งที่จัดการเลี้ยงใหญ่ และบางคนที่ได้รับเชิญไว้ไม่ยอมมา เจ้าของบ้านจึงกล่าวคำบัญชาว่า “จงออกไปโดยเร็วตามบรรดาถนนใหญ่และตรอกน้อยทั้งหลายแห่งนคร และพาคนยากจน และคนพิการ และคนง่อย และคนตาบอดเข้ามาที่นี่” (ลูกา 14:21) พระเจ้าทรงอยากให้เป็นที่ชัดเจน กระทั่งในคำประกาศของพระองค์แก่พวกคนเลี้ยงแกะ ว่าพระเจ้าทรงรักคนทั้งโลกและว่าความรอดมิให้แก่ “ผู้ใดก็ตาม” ที่มีใจปรารถนา นั่นช่างเข้ากันกับอุปนิสัยของพระเยซูจริง ๆ ผู้ทรง “มีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง” (มธ. 11:29) แก๊งค์คนทั้งปวงที่เข้าหาพระองค์! เราไม่ประหลาดใจเลยที่เราอ่านในลูกา 15:1 ว่า “แล้วบรรดาคนเก็บภาษีและพวกคนบาปก็เข้ามาใกล้พระองค์เพื่อจะฟังพระองค์” และในมาระโก 12:37, “ประชาชนทั่วไปก็ฟังพระองค์ด้วยความยินดี” โอ ดีจริง ๆ ที่เหล่าทูตสวรรค์นำข่าวสารนั้นมาแจ้งแก่พวกคนเลี้ยงแกะ พระเยซูทรงมาแล้วมิใช่แค่เพื่อเหล่าคนดี ไม่ใช่แค่เพื่อพวกคนมีการศึกษา ไม่ใช่แค่เพื่อเหล่าผู้นำ แต่ทรงมาถึงผู้คนมากมาย

ทูตสวรรค์องค์นั้น

จงหมายเหตุว่านี่คือ “ทูตสวรรค์องค์นั้น” ไม่ใช่แค่ “ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง” น่าจะเป็นทูตสวรรค์กาบริเอลองค์เดิมที่ได้อ่านมารีย์ (ลูกา 1:26) และที่มหาโยเซฟผู้เป็นทุกขใจ (มธ. 1:20)

ข้อ 10-14:

2:10 และทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่พวกเขาว่า	ประชาชนทุกคน
“อย่างกลัวเลย เพราะคูเถิด เรานำข่าวดีแห่งความปิติยินดีอย่างยิ่งมายังท่านทั้งหลาย ซึ่งจะมาถึง	2:11 ด้วยว่าในวันนี้เนนครของดาวิด มีพระผู้ช่วยให้รอดผู้หนึ่งบังเกิดมา ซึ่งเป็นพระคริสต์องค์พระผู้

เป็นเจ้าของ

2:12 และนี่จะเป็นหมายสำคัญแก่ท่านทั้งหลาย

คือพวกท่านจะได้พบพระกุมารนั้นพันผ้าอ้อม และนอนอยู่ในรางหญ้า”

2:13 และในทันใดนั้น มีชาวสวรรค์จำนวนมากมา

อยู่กับทูตสวรรค์องค์นั้นโดยสรรเสริญพระเจ้า และ

กล่าวว่า

2:14 “สง่าราศีจึงมีแด่พระเจ้าในที่สูงที่สุด และบนแผ่นดินโลกจึงมีสันติสุข ความปรารถนาดีจึงมีแก่

มนุษย์ทั้งหลาย”

ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์นั้น: พระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง

ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์นั้นเป็น “ข่าวดีแห่งความปิติยินดีอย่างยิ่ง” เราจึงไม่ประหลาดใจที่ข่าวประเสริฐเป็น “ข่าวดี” ตามที่คำกรีกนี้มีความหมายตรงตัว ฉะนั้นผู้ที่เป็คนักเทศน์ ครูสอนรวี ผู้ชนะจิต วิญญาณแบบส่วนตัว อาจารย์สอนที่วิทยาลัยพระคัมภีร์ ครรที่จะระลึกอยู่เสมอว่านี่ไม่ใช่ศาสนศาสตร์ที่แท้เป็นผู้นำ แต่เป็นสิ่งที่ทำให้จิตวิญญาณขึ้นบาน เปี่ยมสง่าราศี และอบอุ่นหัวใจที่เรามีส่วนร่วมด้วยเมื่อเราสอนพระวจนะของพระเจ้าและประกาศข่าวประเสริฐ โอ ช่างน่าละอายสำหรับนักเทศน์และอาจารย์บางคน ความสว่างไสวนั้นจากไปเสียแล้ว ความหวานชื่นนั้นจบลงเสียแล้ว ความตื่นเต้นได้เปิดทางให้แก่กิจกรรมแห่งความเป็นข้อเท็จจริงซึ่งน้อยยิ่งกว่า “ข่าวดีแห่งความปิติยินดีอย่างยิ่ง” นั้น

ข่าวสารนี้มีมาถึง “ประชาชนทุกคน” ไม่ใช่ถึงกลุ่มชนชั้นสูงซึ่งถูกรวมอยู่ ตามที่บางคนเชื่อ ใน “การไถ่โทษแบบจำกัด” ไม่ใช่เลย “ผู้ใดก็ตาม” ในข่าวประเสริฐนั้นคือ ผู้ที่เชื่อตรงและความรักและพระคุณของพระเจ้าไม่ถูกจำกัดและการเชิญชวนของพระองค์ก็ไม่จำกัดเช่นกัน ฉะนั้นมันจึงมา “ถึงประชาชนทุกคน”

และข่าวดีนี้ก็คือว่าพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งมาเกิดแล้ว! ทูตสวรรค์องค์นั้นไม่ได้ประกาศว่าพระกุมารเยซูนี้จะเปลี่ยนแปลงวิถีของประวัติศาสตร์มนุษย์ นั่นเป็นเรื่องไม่สำคัญ เขาไม่ได้กล่าวว่าศิลปะ วรรณคดี การศึกษา ประโยชน์สุขทั้งหลายของคนทั้งโลกจะถูกแต่งแต้มสีสัน ได้รับอิทธิพล และถูกก่อร่างโดยพระกุมารเยซูองค์เดียวกันนี้ ทูตสวรรค์องค์นั้นไม่ได้กล่าวว่าการค้าหาจะหายสาบสูญไป ว่าการมีคู่สมรสคนเดียวจะมาแทนที่การมีภรรยาหลายคน ว่าบรรดาโรงเรียน โรงพยาบาล บ้านเด็กกำพร้าและโครงการบรรเทาทุกข์ทั้งหลายทั่วโลกจะหลั่งไหลออกมาจากอิทธิพลของพระกุมารที่ประสูติวันนั้นในเมืองเบธเลเฮม โอ ไม่ใช่เลย ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องไม่สำคัญสำหรับเป้าหมายยิ่งใหญ่หนึ่งเดียวนั้น-พระเยซูเจ้าทรงมาเพื่อที่จะเป็นพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งเหล่าคนงานคริสเตียนควรให้ความสำคัญอันดับแรกแก่สิ่งที่พระเจ้าทรงให้เป็นอันดับแรก นี่เป็นเหตุว่าทำไมชื่อแบบมนุษย์ คือ เยชู ถูกตั้งให้พระองค์โดยทูตสวรรค์นั้น ทั้งในการกล่าวแก่มารีย์ (ลูกา 1:31) และแก่โยเซฟ (มธ. 1:21,25) เพราะว่าเยซูมีความหมายว่า “พระผู้ช่วยให้รอด” และเราก็พลาดประเด็นทั้งหมดนั้นของพระคัมภีร์และของการรับสภาพเนื้อหาของพระผู้ช่วยให้รอดนั้นและพระราชกิจของพระองค์ หากเราไม่จดจำไว้ว่าสิ่งเดียวที่พระเจ้าทรงรักที่สุดพระทัยคือการช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด และงานหลักเดียวของคริสเตียนทั้งหลายคือการชนะจิตวิญญาณทั้งหลายให้มารู้จักพระผู้ช่วยให้รอด ฉะนั้นแกะที่หลงหายตัวเดียวจึงต้องได้รับการเอาใจใส่มากกว่าแกะเก้าสิบเก้าตัวที่ปลอดภัยอยู่ในคอก และคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่ก็นำมาซึ่งความขึ้นบานในสวรรค์มากกว่าคนที่ชอบธรรมแล้วเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องกลับใจใหม่ (ลูกา 15:1-8)

ไม่มีข่าวดีใดที่สามารถมาถึงมนุษย์คนใดได้อย่างข่าวดีเกี่ยวกับการยกโทษบาป ความรอด การทรงไถ่

การได้กลับคืนดีกับพระเจ้า การมีบ้านในสวรรค์และชีวิตนิรันดร์!

“พระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า”

พระผู้ช่วยให้รอดนี่คือ “พระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” คำว่า คริสต์ เป็นรูปคำกรีกของคำฮีบรู เมสสิยาห์ ที่หมายถึง “ผู้ที่ถูกเจิมตั้ง” ชื่อเรียก พระคริสต์ เริ่มเป็นที่คุ้นเคยสำหรับพวกยิวแล้ว จากคำพยากรณ์เหล่านั้นในภาคพันธสัญญาเดิม ตอนแรกในเพลงสดุดี 2:2, “...ต่อสู้พระเยโฮวาห์และต่อสู้ผู้ถูกเจิมของพระองค์” และจากนั้นจากภาพเล็งของพวกมหาปุโรหิตที่เจิมตั้งดาววิดให้เป็นกษัตริย์และการอ้างอิงบ่อยครั้งถึง “ผู้ถูกเจิมของเรา” ในท่ามกลางเหล่าผู้นำยิวที่คุ้นเคยกับการใช้คำเรียก “ผู้ถูกเจิมของเรา” ซึ่งอ้างอิงถึงเหล่ากษัตริย์พวกปุโรหิต ไปจนถึงไซรัส (อสย. 45:1) และพวกศาสดาพยากรณ์ มันก็บังชี้แก่ผู้ที่มีความคิดอยู่ฝ่ายพระวิญญาณว่าพระเมสสิยาห์องค์หนึ่ง พระคริสต์ที่ถูกเจิมผู้หนึ่ง องค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จะต้องมา

บัดนี้เราอาจคาดหวังว่าจะได้พบหลายร้อยหนตลอดทั่วภาคพันธสัญญาใหม่ว่าพระเยซูทรงถูกเรียกว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” คำเรียกภาษากรีกนี้คือ คูริออส ซึ่งแปลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า, นายเจ้าข้า, จอมเจ้านาย และคำเรียกนี้เกี่ยวข้องกับคำกล่าวอ้างนั้นของพระคริสต์ผู้ทรงคืนพระชนม์ที่ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ทุกฐานะทางทั้งสิ้นทรงมอบไว้แก่เราแล้ว ทั้งในสวรรค์และในแผ่นดินโลก” นั่นคือ สิทธิอำนาจทั้งหมด

“สง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องล้อมรอบพวกเขา” เมื่อทูตสวรรค์องค์นั้นปรากฏ เราถูกเตือนใจให้ระลึกถึงสง่าราศีเซคินาห์ในพลับพลาและพระวิหาร เหนือหีบแห่งพันธสัญญานั้น ระลึกถึงเสาไฟนั้นในตอนกลางคืนและเมฆเปี่ยมสง่าราศีนั้นในตอนกลางวันที่น่าลูกหลานของอิสราเอลไป เราถูกเตือนใจเกี่ยวกับการจำแลงพระกายของพระเยซูเมื่อ “พระพักตร์พระองค์ก็ทอแสงเหมือนดวงอาทิตย์ และเสื้อผ้าของพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง” (มธ. 17:2) และเราถูกเตือนใจเกี่ยวกับใบหน้าที่ส่องแสงของโมเสสเมื่อเขาลงมาจากภูเขาซีนาย (อพย. 34:29,30) เราถูกเตือนใจว่าเมื่อ “และดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ เพราะว่าทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์ และมาและกลิ้งก้อนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์ และนั่งอยู่บนหินนั้น ใบหน้าของทูตนั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ และเสื้อผ้าของทูตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ และเพราะเหตุกลัวทูตสวรรค์นั้น พวกยามที่เฝ้าอยู่ที่ตัวสัน และกลายเป็นเหมือนคนตาย” ที่อุโมงค์ฝังศพที่ว่างเปล่านั้นของพระเยซู (มธ. 28:2-4)! บางส่วนของความสว่างนั้นอาจทำให้ใบหน้าของสเทเฟนดูเหมือนใบหน้าของทูตสวรรค์องค์หนึ่ง (กิจการ 6:15) เราจำได้ว่าเมื่อพระเยซูที่ทรงคืนพระชนม์แล้วทรงปรากฏแก่ยอห์นบนเกาะปัทมอสและประทานวิญญานนั้น “พระเนตรของพระองค์เหมือนเปลวเพลิง และพระบาทของพระองค์เหมือนทองเหลืองงาม รวากับว่าพระบาทนั้นได้ถูกลอมในเตาไฟ...และสีพระพักตร์พระองค์เหมือนดวงอาทิตย์ที่ฉายแสงด้วยกำลังของดวงอาทิตย์นั้น” (วว. 1:14-16)

พวกเขาสามารถพบพระกุมารเยซู!

“พวกท่านจะได้พบพระกุมารนั้นพันผ้าอ้อม...”

พวกเขาไม่ต้องสงสัยข่าวสารนั้นเพราะพวกเขาสามารถพิสูจน์มันได้ด้วยตัวเอง พวกเขาสามารถไปและพบพระกุมารนั้นในรางหญ้าอันหนึ่ง ถูกพันอยู่ในผ้าอ้อม!

เช่นเดียวกัน โรมัสที่สงสัย ผู้ซึ่งไม่อาจเชื่อได้ว่าพระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว ถูกพบเจอในอีก

สัปดาห์ต่อมาโดยพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงคืนพระชนม์แล้วและได้รับเชื่อย่างอ่อนหวานว่า “จงยื่นนิ้วของท่านมาที่นี่ และคู่มือของเรา และจงยื่นมือของท่านมาที่นี่ และแยงเข้ามาในสีข้างของเรา และอย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด” (ยอห์น 20:27) เช่นนั้นแหละ ผู้ที่ตั้งใจ หรือเลือกที่จะ “กระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะทราบถึงหลักคำสอนนั้นว่า หลักคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า” (ยอห์น 7:17) และ “แล้วพวกเราจะรู้จัก ถ้าพวกเราติดตามต่อไปเพื่อจะรู้จักพระเยซูฮอวาร์” (ฮย. 6:3) นี่เป็นความจริงอันเปี่ยมสุขนั้น: “จงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะทรงเข้าใกล้พวกท่าน” และ “พวกท่านจงถ่อมตัวในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูพวกท่านขึ้น” (ยก. 4:8,10)

ขอบคุณพระเจ้า เราสามารถทราบได้เสมอว่าพระคัมภีร์เป็นความจริงหรือไม่ ว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งหรือไม่ ว่าพระเจ้าทรงรักษาบรรดาพระสัญญาของพระองค์หรือไม่ พระเยซูจึงตรัสแก่อันดรูว์ และฟีลิปกล่าวแก่นาธานาเอลว่า “จงมาและดูเถิด” (ยอห์น 1:39,46)

“ให้บรรดาพวกทูตสวรรค์ทั้งสิ้นของพระเจ้านมัสการท่าน”

“และในทันใดนั้น มีชาวสวรรค์จำนวนมากมาอยู่กับทูตสวรรค์องค์นั้น” ในหมู่ทูตสวรรค์หลายล้านองค์ “นับเป็นโกฏิ ๆ เป็นแสน ๆ” (วิว. 5:11) พวกเขาจำนวนมหาศาลอยู่ที่นั่นเพื่อสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า สง่าราศีของพวกเขาเต็มทั่วท้องฟ้า! นี่เป็นการสำเร็จจริงของคำกล่าวนั้นซึ่งฮีบรู 1:6 ยกมาจากภาคพันธสัญญาเดิม “และอีกครั้ง เมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีที่ได้บังเกิดนั้นให้เสด็จเข้ามาในโลก พระองค์ก็ตรัสว่า ‘และให้บรรดาพวกทูตสวรรค์ทั้งสิ้นของพระเจ้านมัสการท่าน’” ข้อความนั้นถูกยกมาจากพระราชาบัญญัติ 32:43 ในฉบับเซปทัวจินต์ที่แปลเป็นภาษากรีก และถ้าทูตสวรรค์หลายล้านองค์ทั้งหมดนี้ของพระเจ้าไม่ได้มีส่วนร่วมต่อหน้าพวกคนเลี้ยงแกะในการสรรเสริญพระเจ้าที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งมาประสูติแล้ว จันไม่ว่าพวกเขาอยู่ที่ไหนในจักรวาลทั้งสิ้นของพระเจ้า พวกเขา ก็ทำให้มันเปี่ยมสง่าราศีด้วยคำสรรเสริญของพวกเขาที่ถวายแด่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดนั้น! การประสูติของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดหมายถึงสง่าราศีแด่พระเจ้าในคำสรรเสริญด้วยความรัก เพราะหลายล้านคนที่ได้รับการยกโทษผู้ซึ่งจะอยู่ในสวรรค์

และข่าวสารนั้นคือ “และบนแผ่นดินโลกจะมีสันติสุข ความปรารถนาดีจะมีแก่มนุษย์ทั้งหลาย” เป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าในที่นี้ทรงแสดงให้เห็นความดีงามของพระองค์แก่มนุษย์ และพระสัญญาในท้ายที่สุดของพระองค์เกี่ยวกับสันติสุขเมื่อพระคริสต์ “องค์สันติราช” (อสย. 9:6) ทรงเริ่มครอบครอง แต่การแปลของฉบับ American Standard Version น่าจะดีกว่า, “สันติสุขจะมีแก่มนุษย์ที่มีความปรารถนาดี” เพราะว่า “ไม่มีสันติสุข” พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัส “แก่คนชั่ว” (อสย. 57:21) แต่มีแก่มนุษย์ที่มีความปรารถนาดีเท่านั้น และแก่ผู้เชื่อนี้ก็เป็นการปลอบประโลมอันน่าชื่นใจทั้งสิ้นของยอห์น 14:1, “อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย” และของ 14:27, “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว สันติสุขของเรา เราให้แก่ท่านทั้งหลาย เราให้แก่ท่านทั้งหลายไม่เหมือนที่โลกให้ อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย และอย่าให้ใจของท่านทั้งหลายกลัว” มีทางหนึ่งแห่งสันติสุขอันสมบูรณ์สำหรับคริสเตียนผู้มอบภาระทั้งหลายของตนไว้กับพระเจ้าและจึงละบรรดาความกระวนกระวายใจของตนไว้ (ฟป. 4:6,7) มันไม่น่าประหลาดใจเลยที่จดหมายฝากเกือบทุกฉบับในภาคพันธสัญญาใหม่ให้คำมั่นว่า “ขอพระคุณมีแก่ท่านทั้งหลาย และสันติสุข จากพระเจ้าพระบิดาของพวกเรา

และจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” หรือบางคำกล่าวที่คล้ายกัน พลโยธาทูตสวรรค์นั้นเสนอสันติสุขแก่ มนุษย์ผู้มีความปรารถนาดี

ข้อ 15-20:

2:15 และต่อมา ขณะที่ทูตสวรรค์เหล่านั้นไปจาก พวกเขาขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกเขาคนเลี้ยงแกะได้พูดกัน และกันว่า “บัดนี้ให้เราไปยังเมืองเบธเลเฮมกันเถอะ และเห็นสิ่งนี้ซึ่งเกิดขึ้น ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแจ้งแก่พวกเรา”

2:16 และพวกเขาก็มาด้วยความเร่งรีบ และพบมารีย์ กับโยเซฟ และพระกุมารกำลังนอนอยู่ในรางหญ้า

2:17 และเมื่อพวกเขาได้เห็นสิ่งนี้แล้ว พวกเขาก็ประกาศไปทั่วเรื่องถ้อยคำซึ่งได้ถูกกล่าวแก่พวกเขา

เขาเกี่ยวกับพระกุมารนี้

2:18 และทุกคนที่ได้ยินเรื่องนี้ก็ประหลาดใจกับสิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกบอกเล่าแก่พวกเขาโดยพวกเขาคนเลี้ยงแกะ

2:19 แต่มารีย์เก็บบรรดาสิ่งเหล่านี้ไว้ และตรึงตรองพวกมันอยู่ในใจของตน

2:20 และพวกเขาคนเลี้ยงแกะได้กลับไป โดยถวายสง่าราศีและสรรเสริญพระเจ้าสำหรับบรรดาสิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาได้ยินและได้เห็น ตามที่เรื่องนั้นได้ถูกบอกเล่าแก่พวกเขาแล้ว

พวกเขาคนเลี้ยงแกะรีบไปดูพระกุมารเยซู และบอกเล่าเรื่องนั้น

เหตุใดพวกเขาคนเลี้ยงแกะเหล่านั้นจึงถูกเลือกออกมาจากฝูงชนมากมายที่เป็นคนยากจนและคนไม่รู้หนังสือและคนที่ไม่เป็นที่รู้จัก? น่าจะเพราะว่าคนเหล่านี้เป็นพวกเขาคนเลี้ยงแกะที่เชื่อ พวกเขาอาจมารู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วโดยความเชื่อในพระเมสสิยาห์ที่จะมานั้น จงหมายเหตุว่าพวกเขาเชื่อในทันทีและกล่าวว่า “บัดนี้ให้เราไปยังเมืองเบธเลเฮมกันเถอะ และเห็นสิ่งนี้ซึ่งเกิดขึ้น ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแจ้งแก่พวกเรา” ไม่มีการสงสัย ไม่มีการตั้งคำถามเลย!

จงหมายเหตุเช่นกันว่าพวกเขาอยากเห็นพระผู้ช่วยให้รอดนั้น ไม่เหมือนพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ในมัทธิว 2:4-6 ที่สามารถบอกพวกนักปราชญ์ได้ว่าพระผู้ช่วยให้รอดจะประสูติในเมืองเบธเลเฮมตามที่ทรงสัญญาไว้ในมัทธิว 5:2 แต่พวกเขาเองก็ไม่ไปพบพระองค์ ไม่เหมือนกษัตริย์เฮโรดเองที่ได้ยินและวุ่นวายใจและไม่ขึ้นบานแต่ส่งพวกทหารไปฆ่าพระกุมารเยซู! โอ คนเลี้ยงแกะเหล่านี้มีใจที่จะได้ยินข่าวประเสริฐและคุณแน่ใจได้เลยว่าข่าวดีของพระเจ้าไปถึงคนเหล่านั้นที่มีใจเปิดรับมัน

พระเยซูตรัสบ่อยครั้งเหลือเกินว่า “ผู้ที่มีหูที่จะฟัง จงให้ผู้นั้นฟังเถิด” (มธ. 13:9; 13:43; มาระโก 4:9; 4:23; 7:14; ลูกา 8:8; 14:35; และแปดครั้งในหนังสือวิวรณ์!) และพระคัมภีร์บ่นบ่อยจริง ๆ ว่าหูของผู้คนถึงจนไม่ได้ยิน! คนเลี้ยงแกะเหล่านี้ได้ยินด้วยใจยินดีเพราะว่าพวกเขาปีติยินดีในความคิดที่ว่าบัดนี้พวกเขาสามารถเห็นพระผู้ช่วยให้รอดเองได้

“พวกเขาก็มาด้วยความเร่งรีบ” ช่างเป็นความเร่งด่วนอันน่าทึ่ง! ดังนั้นเมื่อทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าบอกฟิลิปให้เข้าไปซิธรณม้านั้นของชนที่ชาวเอธิโอเปีย เขาก็วิ่ง (กิจการ 8:30) ฉะนั้นเปโตรและยอห์น

จึงวิ่งไปที่อุโมงค์ฝังศพนั้นเมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องการคืนพระชนม์ของพระเยซู (ยอห์น 20:4) ดังนั้นเมื่อพระเยซูทรงบอกศักเกียส ผู้ซึ่งขึ้นไปบนต้นไม้และคอยที่จะเห็นพระองค์ “จงรีบและลงมาเถิด เพราะว่าวันนี้เราจะต้องพักอยู่ที่บ้านของท่าน” เขาก็ “รีบและลงมา และต้อนรับพระองค์ด้วยความปีติยินดี” (ลูกา 19:4-6)

ทัศนคติแบบอ่อน ๆ ในหมู่ผู้คนของพระเจ้าเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเจ้า (วว. 3:15,16) มันไม่ใช่ความผิดพลาดเลยที่พระเจ้าทรงเลือกคนเลี้ยงแกะเหล่านี้ซึ่งพระองค์สามารถบอกข่าวดีได้ก่อนใครว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งประสูติแล้ว

และหลังจากที่พวกเขาได้เห็นพระกุมารเยซู พวกเขาทำอะไร? “พวกเขาก็ประกาศไปทั่วเรื่องถ้อยคำซึ่งได้ถูกกล่าวแก่พวกเขาเกี่ยวกับพระกุมารนี้ และทุกคนที่ได้ยินเรื่องนี้ก็ประหลาดใจกับสิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกบอกเล่าแก่พวกเขาโดยพวกคนเลี้ยงแกะ” พวกเขาไม่เพียงเล่าว่าพวกเขาได้เห็นพระกุมารเยซูด้วยตัวเองแล้ว แต่พวกเขาเล่าข่าวสารของทูตสวรรค์นั้น ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด-ข่าวดีที่มายังผู้คนทั้งปวง ฉะนั้นทุกคนที่พบกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจึงควรบอกเล่าข่าวดีนั้นด้วยใจยินดี คนเหล่านั้นที่รู้จักพระองค์ควรประกาศตัวว่าเชื่อพระองค์

และหลังจากบอกทุกคนที่พวกเขาสามารถบอกได้แล้ว “พวกคนเลี้ยงแกะได้กลับไป โดยถวายสง่าราศีและสรรเสริญพระเจ้าสำหรับบรรดาสิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาได้ยินและได้เห็น ตามที่เรื่องนั้นได้ถูกบอกเล่าแก่พวกเขาแล้ว” ทั้งหมดนี้เป็นความจริง และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา ข่าวดีนี้มีแก่นที่ทั้งปวงผู้รับพระองค์เข้าสู่ใจของตน!

มารีย์เป็นหญิงผู้หนึ่งที่อยู่ฝ่ายพระวิญญูณอย่างลึกซึ้งจริง ๆ: “แต่มารีย์เก็บบรรดาสิ่งเหล่านี้ไว้ และตรึกรอพวกมันอยู่ในใจของตน” กระแสแห่งความชื่นบานและความเชื่อและความเจ็บปวดและสง่าราศีไหลวนอย่างลึกลับอยู่ในจิตวิญญูณของหญิงผู้นี้ได้พบความโปรดปรานของพระเจ้าและที่ได้ถวายตัวเธอเองด้วยใจยินดีในฐานะหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า!

ข้อ 21-24:

2:21 และเมื่อครบแปดวันสำหรับการให้พระกุมารนั้นเข้าสู่หน้ตแล้ว พระนามของพระกุมารนั้นถูกเรียกว่า เยชู ซึ่งได้ถูกตั้งเช่นนั้นโดยทูตสวรรค์ก่อนที่พระกุมารนั้นถูกปฏิสนธิในครรภ์

2:22 และเมื่อวันทั้งหลายแห่งการชำระตัวของมารีย์ตามพระราชบัญญัติของโมเสสเสร็จสิ้นแล้ว พวกเขาก็นำพระกุมารมายังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะถวายพระกุมารแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า

2:23 (ตามที่มิเขียนไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “บุตรชายทุกคนที่ออกจากครรภ์ครั้งแรก จะได้เรียกว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า”)

2:24 และเพื่อถวายเครื่องบูชาตามที่ได้ตรัสไว้แล้ว ในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ ‘นกเขาคู่นึ่ง หรือนกพิราบแรกรุ่นสองตัว’

การเข้าสู่หน้ตของพระเยซู

กาลาเทีย 4 บอกเราว่า “เมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์นั้นได้มาถึงแล้ว พระเจ้าก็ทรงส่งพระบุตรของ

พระองค์มา ประสูติจากหญิงคนหนึ่ง ทรงถือกำเนิดใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่เคยอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อที่พวกเราจะได้รับการรับเอามาเป็นบุตรทั้งหลาย” ฉะนั้นพระเยซูเจ้าซึ่ง “ทรงถือกำเนิดใต้พระราชบัญญัติ” จึงต้องเข้าสู่หน้หลังจากแปดวัน ตามพระบัญชาอันของพระเจ้าที่ประทานให้แก่อับราฮัมว่า “และผู้ชายที่มีอายุแปดวันจะเข้าสู่หน้ในท่ามกลางพวกเจ้า เด็กผู้ชายทุกคนในชั่วอายุทั้งหลายของพวกเจ้า...” (ปฐมก. 17:12) ในการเข้าสู่หน้ครั้งนี้พระกุมารจึงถูกตั้งชื่ออย่างเป็นทางการเหมือนกับที่ในวันที่แปดพวกเขาให้ยอห์นเข้าสู่หน้และตั้งชื่อเขา (ลูกา 1:59) พวกเขาจึงตั้งชื่อให้พระองค์อย่างเป็นทางการว่า “เยซู ซึ่งได้ถูกตั้งเช่นนั้นโดยทูตสวรรค์ก่อนที่พระกุมารนั้นถูกปฏิสนธิในครรภ์” การเข้าสู่หน้แสดงภาพการบังเกิดใหม่ ฉะนั้นเปาโลจึงได้รับการดลใจให้เขียนไปถึงชาวโคโลสีว่า “ในพระองค์นั้น พวกท่านก็ได้รับการเข้าสู่หน้เช่นกันด้วยการเข้าสู่หน้ที่มีได้กระทำด้วยมือมนุษย์ โดยที่พวกท่านได้ถอดทิ้งกายแห่งบาปทั้งหลายของเนื้อหนังเสีย โดยการเข้าสู่หน้ของพระคริสต์” (คส. 2:11)

และในพระราชบัญญัติ 30:6 คือพระสัญญาที่ชัดเจนว่าเมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สองและรวบรวมชนชาติอิสราเอล “และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงทำสุหน้ใจของท่าน และใจของเชื้อสายของท่าน ให้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่าน และด้วยสุดจิตของท่าน เพื่อท่านจะมีชีวิตอยู่” คุณเห็นแล้วว่า การเข้าสู่หน้เป็นเพียงภาพประกอบ เช่นเดียวกับพิธีการอื่น ๆ ของพระราชบัญญัติและเหมือนกับที่พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าและพิธีบัพติศมาก็เป็นภาพประกอบในตอนนี

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากว่าพระคริสต์ทรงมาแล้ว ตัวจริงนั้นซึ่งเงาทั้งสิ้นของพระราชบัญญัติด้านพิธีการ แสดงภาพ ลายมือแห่งกฎต่าง ๆ ด้านพิธีการ จึงถูกตอกไว้ที่กางเขนนั้นและออกไปพ้นทางแล้ว ดังนั้นโคโลสี 2:14-17 จึงกล่าวว่า:

“โดยทรงลบทิ้งลายมือแห่งกฎต่าง ๆ ที่เคยต่อต้านพวกเรา ซึ่งได้ขัดแย้งต่อพวกเรา และได้ทรงเอามันออกไปเสียให้พ้น โดยทรงตรึงมันไว้ที่กางเขนของพระองค์ และโดยทรงปลดบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักรและบรรดาเทพผู้มีอำนาจเสีย พระองค์ได้ทรงประจานพวกเขาอย่างเปิดเผย โดยทรงมีชัยเหนือพวกเขาในกางเขนนั้น เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดปรับโทษพวกท่านในเรื่องการกิน หรือในการดื่ม หรือในเรื่องการถือเทศกาล หรือวันขึ้นหนึ่งค่ำ หรือวันสะบาโตทั้งหลาย ซึ่งเป็นเงาของสิ่งต่าง ๆ ที่จะมาภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์”

และบัดนี้เราจึง “ได้สวมมนุษย์ใหม่... ซึ่งไม่มีพวกกรีกหรือพวกยิว ผู้ที่เข้าสู่หน้หรือผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หน้” (คส. 3:10,11)

และบัดนี้ “เพราะว่าในพระเยซูคริสต์นั้น การเข้าสู่หน้ หรือการไม่เข้าสู่หน้ หาเป็นประโยชน์อันใดไม่ แต่ความเชื่อซึ่งกระทำกิจโดยความรักต่างหาก” (กท. 5:6) และพวกคริสเตียนยิวเหล่านั้นที่ได้ถูกสอนในแคว้นกาลาเทียให้กลับไปและรับการเข้าสู่หน้และพิธีการเหล่านั้นจึงกำลังพลาดประเด็นที่ว่าพระคริสต์ทรงอยู่ตรงนี้แล้ว พลาดประเด็นเกี่ยวกับใจดวงใหม่และการบังเกิดใหม่และการเอาตัวเองไปอยู่ใต้ “แอกแห่งความเป็นทาส” และดังนั้นถ้าพวกเขาจะพึ่งพาพิธีการเหล่านั้นของพระราชบัญญัติ มันก็คงจะผิด พระราชบัญญัติ “จึงเคยเป็นครูของพวกเราเพื่อนำพวกเรามาถึงพระคริสต์ เพื่อพวกเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ” (กท.

3:24) ฉะนั้นหลังจากที่พระคริสต์ทรงมาแล้วและแผนการแห่งความรอดถูกเผยให้ประจักษ์อย่างบริบูรณ์ขนาดนั้นแล้ว การกลับไปหาพระราชบัญญัติก็คงเป็นการกลับไปหาครุใหญ่และหันไปเสียจากพระคริสต์ซึ่งมันได้ประกาศแล้ว ในความหมายนั้น เปาโลจึงกล่าวแก่คริสเตียนที่ทุกซีใจเหล่านี้ที่กลับไปหาพระราชบัญญัติได้ว่า “ถ้าพวกท่านเข้าสู่หน้ต พระคริสต์จะไม่ทรงทำประโยชน์อันใดแก่พวกท่านเลย” (กท. 5:2) แต่มันก็เหมาะสมสำหรับพระเยซูคริสต์ที่จะเข้าสู่หน้ตตอนเป็นเด็กทารก เนื่องจากพระองค์ทรงเกิดภายใต้พระราชบัญญัติและทรงมาเพื่อจะทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จจริง

การพาพระกุมารเยซูมาที่พระวิหารเมื่อพระองค์ทรงมีอายุสี่สิบวันนั้นมีจุดประสงค์สองประการ ประการแรก พระองค์ต้องถูกถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ในฐานะบุตรชายหัวปี ตามที่กล่าวไว้ในอพยพ 13:2,13 และอพยพ 22:29 จุดประสงค์ประการที่สองก็คือ เพื่อที่มารีย์จะถวายเครื่องบูชาสำหรับการชำระให้สะอาดด้านพิธีการ หลังจากการคลอดบุตรคนหนึ่งและช่วงเวลานั้นของความเป็นมลทินด้านพิธีการที่ตามมา ตามที่กล่าวไว้ในเลวีนิติ 12:6-8 คำบัญชานั้นก็คือว่า:

“และเมื่อวันทั้งหลายแห่งการชำระของนางสำเร็จแล้ว สำหรับบุตรชายหรือสำหรับบุตรหญิง นางต้องนำลูกแกะหนึ่งตัวอายุไม่เกินหนึ่งปีไปเป็นเครื่องเผาบูชา และนกพิราบแรกรุ่งหนึ่งตัว หรือนกเขาหนึ่งตัว เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป มายังประตูกลับปลาแห่งชุมชน มายังปุโรหิต ผู้ซึ่งจะถวายเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทำการลบมลทินบาปให้นาง และนางจะถูกชำระให้สะอาดจากการหลั่งออกแห่งโลหิตของนาง นี่เป็นพระราชบัญญัติสำหรับผู้หญิงที่คลอดบุตรชายหรือบุตรหญิง และถ้านางไม่สามารถนำลูกแกะหนึ่งตัวมาได้ แล้วนางต้องนำนกเขาสองตัว หรือนกพิราบแรกรุ่งสองตัวมา ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา และอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และปุโรหิตต้องทำการลบมลทินบาปให้นาง และนางก็จะสะอาด”

แต่มารีย์และโยเซฟเป็นคนจนมาก ๆ พวกเขาจึงนำเครื่องบูชาแบบยากจนมา ไม่ใช่ลูกแกะตัวหนึ่งแต่เป็นนกสองตัว ช่างเหมาะสมจริง ๆ ที่พระผู้ช่วยให้รอดประสูติในความยากจนเมื่อคนส่วนใหญ่ในโลกที่ยากจนและน่าเศร้านี้ตกอยู่ในสภาพนั้น!

ข้อ 25-35:

2:25 และคูเถิด มีชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งชื่อของเขาคือ สิเมโอน และคนเดียวกันนั้นเป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า โดยคอยทำการบรรเทาทุกข์ของพวกอิสราเอล และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่บนท่าน

2:26 และได้ถูกเปิดเผยแก่ท่านโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า ท่านจะไม่เห็นความตาย ก่อนท่านได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

2:27 และสิเมโอนเข้ามาในพระวิหารโดยการทรง

นำของพระวิญญาณ และเมื่อบิดามารดาได้นำพระกุมารเยซูเข้ามา เพื่อจะกระทำแก่พระกุมารตามธรรมเนียมแห่งพระราชบัญญัติ

2:28 แล้วสิเมโอนจึงอุ้มพระกุมารไว้ในแขนทั้งสองของท่าน และสรรเสริญพระเจ้า โดยทูลว่า

2:29 “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์จากไปเป็นสุขแล้วตามพระคำรับสั่งของพระองค์

2:30 ด้วยว่าตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอด

ของพระองค์แล้ว

2:31 ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ต่อหน้าบรรดา
ชนชาติทั้งหลาย

2:32 เป็นความสว่างที่จะส่องแสงแก่พวกคนต่าง
ชาติ และเป็นสง่าราศีของพวกอิสราเอล ประชากร
ของพระองค์”

2:33 และโยเซฟกับมารดาของพระองค์ก็
ประหลาดใจในสิ่งเหล่านั้นซึ่งได้ถูกกล่าวถึง
พระองค์

2:34 และสิเมโอนก็อวยพรพวกเขา และกล่าวแก่
มารีย์มารดาของพระองค์ว่า “ดูเถิด พระกุมารนี้
ทรงตั้งไว้เพื่อการล้มลงและการเป็นขึ้นมาอีกของ
หลายคนในพวกอิสราเอล และเพื่อจะเป็นหมาย
สำคัญซึ่งจะถูกกล่าวต่อต้าน

2:35 (ใช่แล้ว ดาบเล่มหนึ่งจะแทงทะลุจิตใจของ
ท่านเองด้วย) เพื่อความคิดทั้งหลายแห่งใจของคน
เป็นอันมากจะได้ถูกเปิดเผย”

การเกิดทุนและคำพยากรณ์ของสิเมโอน

ประเพณีกล่าวไว้ว่าสิเมโอนผู้นี้เป็นบุตรชายของรับบีผู้มีชื่อเสียงนามว่า ฮิลเลล และเป็นบิดาของกามา
ลีเอล บันทึกลงในพระคัมภีร์ไม่แสดงให้เห็นเรื่องนั้น เขารอคอย “การบรรเทาทุกข์ของพวกอิสราเอล” และนั่น
เป็นชื่อหนึ่งที่เหมาะสมจริง ๆ สำหรับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด! เราจำได้ว่าบาร์นาบัสเดิมทีมีชื่อว่าโยเซสแต่พวกสาวก
ตั้งชื่อเขาว่าบาร์นาบัส, “ลูกแห่งการหนุนน้ำใจ” (กิจการ 4:36)- ชื่อหนึ่งที่น่าชื่นใจสำหรับผู้หนึ่งที่เตือนใจพวก
เขาให้ระลึกถึงพระเจ้า

เราถูกเตือนใจอีกว่าผู้คนมากมายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้ากำลังตั้งตาคอยการเสด็จมาของพระเจ้าผู้
ช่วยให้รอด ซึ่งถูกบอกล่วงหน้าบ่อยครั้งเหลือเกินในพระคัมภีร์ บางคนที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณทราบอย่าง
แน่นอนว่าเวลานั้นใกล้จะถึงแล้วสำหรับการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์นั้นของดาเนียล 9:25 และเนื่องจาก
เวลาแห่งการเสด็จมาครั้งแรกนั้นถูกกำหนดและถูกประกาศแล้ว มันจึงไม่น่าประหลาดใจเลยที่องค์พระผู้เป็น
เจ้าจะทรงเปิดเผยโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์แก่ชายผู้อยู่ฝ่ายพระวิญญาณนี้ว่าเขาจะมีชีวิตอยู่จนได้
เห็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เนื่องจากการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์เพื่อมารับคนของพระองค์ไปจะเกิดขึ้นเมื่อ
ถึงเวลาหนึ่งที่ถูกเก็บไว้เป็นความลับอย่างเข้มงวด (กิจการ 1:7; มาระโก 13:32-37) มันจึงไม่น่าเป็นไปได้ว่า
พระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงเปิดเผยแก่ผู้ใดตอนนี้เกี่ยวกับเรื่องใดที่อาจนำไปสู่การกำหนดวันที่หรือทำให้
แน่ใจทันทีได้เกี่ยวกับการรับขึ้นของพวกวิสุทธิชน

บัดนี้พระเจ้าทรงถูกพามายังพระวิหารและพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำสิเมโอนมาที่พระวิหารเพื่อ
มาพบกับพระองค์! พระเจ้าทรงปฏิบัติกับเหล่าวิสุทธิชนที่เชื่อและเป็นที่ยกย่องของพระองค์ด้วยความใส่ใจอัน
อ่อนโยนจริง ๆ!

บัดนี้ชายชราผู้นี้พร้อมแล้วที่จะสิ้นใจและอาจเสียชีวิตในไม่ช้า เขากล่าวว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า
บัดนี้พระองค์ทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์จากไปเป็นสุขแล้วตามพระดำรัสของพระองค์” *The Biblical
Illustrator* กล่าวว่า:

ผู้ทำนายชราหลายท่านปรารถนาที่จะเห็นรุ่งอรุมนั้น แต่ก็ไม่ได้เห็น ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ
ชาวเวลส์คนหนึ่งมีภาพประกอบที่ชัดเจนมาก ๆ เกี่ยวกับประเด็นนี้ ประมาณช่วงคริสตมาส จอห์น

ผู้เป็นพี่ชาย ถูกคาดหวังว่าจะกลับบ้านมาจากลอนดอนโดยรถไฟรอบเที่ยงคืน บรรดาน้อง ๆ ต่างตื่นเต้นกันใหญ่ และพวกเขาทุกคนอยากรู้อยากเห็นว่าเขาจะมาถึง “คุณพ่อครับ ขอให้พวกเราลองนึกว่าจอห์นจะกลับถึงบ้านได้ไหมครับ” ทุกคนต่างขอร้อง แต่คำตอบของคุณพ่อก็คือ “อย่ารอเลย ลูก ๆ ของพ่อเอ๋ย มันจะนานเกินกว่าที่พวกเจ้าจะรอไหว พวกเจ้าจงไปนอนพักผ่อนเถอะ พวกเจ้าจะเห็นจอห์นในตอนเช้า-ไม่เร็วไปกว่านั้น”

เพื่อน ๆ เอ๋ย เหล่าศาสตราจารย์สมัยโบราณต่างคาดหมายพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง-- พระเยซูผู้เป็นพี่ชายใหญ่ของพวกเขา พวกเขาคงปีติยินดียิ่งนักที่ได้เห็นพระองค์ในเนื้อหนัง แต่พวกเขาต่างก็ถูกบังคับให้เข้าไปในที่นอนเย็นซีดแห่งหลุมศพก่อนการเสด็จมาถึงของพระองค์ ดาวิดร้องทูลว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอให้ข้าพระองค์ได้เห็นเขาแห่งความรอดที่ข้าพระองค์ได้ร้องเพลงไพเราะขนาดนั้นด้วยเถิด” “ไม่ได้ ลูกของเราเอ๋ย เจ้าต้องไปนอนพัก” โยบวิงวอนว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอให้ข้าพระองค์ได้เห็นพระเจ้าผู้ไถ่ที่ทรงพระชนม์อยู่ของข้าพระองค์เถิด” “ไม่ได้ ลูกของเราเอ๋ย เจ้าต้องไปนอนพัก แต่เจ้าจะเห็นพระองค์หลังจากที่เจ้าตื่นขึ้นในรุ่งเช้าแห่งการเป็นขึ้นจากตาย” มาลาคี่ร้องทูลว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์เป็นคนท้ายสุดในพวกเขาทุกคนเลย โปรดให้ข้าพระองค์ได้เห็นดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมที่ข้าพระองค์ได้ร้องเพลงด้วยความชื่นใจขนาดนั้นด้วยเถิด”

“ไม่ได้ ลูกของเราเอ๋ย เจ้าต้องไปนอนพัก มันจะนานเกินกว่าที่เจ้าจะรอไหว” และพวกเขาก็ไปนอนพักในหลุมศพที่เย็นซีดของตนอย่างเงียบสงัด แต่สุดท้ายแล้ว สิเมโอนผู้ชราที่ก้าวเข้าไป และวิงวอนอย่างจริงจังว่า “โอ! พระบิดาของข้าพระองค์ รถไฟเกือบจะเทียบชานชาลาแล้ว ตามตารางของดานิเอลพี่ชายของข้าพระองค์ โปรดให้ข้าพระองค์ได้อยู่รอจนได้เห็นการบรรเทาทุกข์ของพวกอิสราเอลด้วยเถิด” “ได้สิ ลูกของเราเอ๋ย เจ้าได้รับตามคำขอของเจ้าแล้ว” พระบิดาตรัส และวิสุทธิชนชราผู้นี้ได้รับอนุญาตให้ได้เห็นรุ่งอรุณนั้น และเขาปีติยินดียิ่งนักเพราะความเจิดจรัสของมันจนเขาอธิษฐานขอความตาย-- (ช่างเป็นวิสุทธิชนที่เข้มแข็งจริง ๆ!)-- “ข้าแต่องค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์จากไปเป็นสุขแล้วตามพระคำรับสั่งของพระองค์ ด้วยว่าตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์แล้ว” -- *Bible Illustrator* -- (จาก *Gray and Adams Bible Commentary*, หน้า 298, 299)

จงอ่านคำสรรเสริญที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณของสิเมโอนอีก! พระคริสต์ทรงถูกเรียกว่า “ความรอดของพระองค์” ซึ่งพระเจ้า “ทรงจัดเตรียมไว้ต่อหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย” โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เขาทราบว่าการเสด็จมาของพระเยซูคือในฐานะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง ว่าจุดประสงค์ของพระองค์คือการช่วยให้รอด ว่ามันมีให้แก่ผู้คนที่ต่าง พวกคนต่างชาติและพวกยิว

จงหมายเหตุคำพยากรณ์นั้นของสิเมโอนที่กล่าวแก่มารีย์, “ดูเถิด พระกุมารนี้ทรงตั้งไว้เพื่อการล้มลงและการเป็นขึ้นมาอีกของหลายคนในพวกอิสราเอล” พระคริสต์ทรงถูกตั้งไว้เพื่อการล้มลงของพวกเฮโรดและ

พวกฟาริสีและพวกสะดูสีและทุกคนที่ปฏิเสธพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด โดยยึดมั่นอยู่กับพิธีการต่าง ๆ แห่งพระราชบัญญัติแต่ทรงถูกตั้งไว้เพื่อการเป็นขึ้นของทุกคนผู้วางใจในพระองค์

และบัดนี้จึงสังเกตถ้อยคำเหล่านั้นที่กล่าวแก่มารีย์: “ใช่แล้ว ดาบเล่มหนึ่งจะแทงทะลุจิตใจของท่านเองด้วย” ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เขาหมายถึงความเสียหายของการได้เห็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดไม่ได้รับการยอมรับ ถูกปฏิเสธ ถูกไต่สวน และถูกตรึงกางเขน

“...เพื่อความคิดทั้งหลายแห่งใจของคนเป็นอันมากจะได้ถูกเปิดเผย” ความตื่นเขิน ความไม่จริงใจ และความไร้ผลของความเชื่อแบบคริสเตียนที่เน้นแต่รูปแบบปรากฏก็ต่อเมื่อถูกนำมาเทียบกับพระคริสต์และข่าวประเสริฐเท่านั้น

ข้อ 36-38:

2:36 และมีหญิงคนหนึ่งชื่อ อันนา เป็นศาสดาพยากรณ์หญิง บุตรสาวของฟานูเอล ในเผ่าอาเซอร์ นางเป็นคนชรามากแล้ว และได้อยู่ด้วยกันกับสามีเป็นเวลาเจ็ดปีตั้งแต่วางเป็นสาวพรหมจารีของนาง

2:37 และนางเป็นม่าย อายุประมาณแปดสิบสี่ปี ผู้ซึ่งมิได้ไปจากพระวิหารเลย แต่รับใช้พระเจ้าด้วย

บรรดาการอดอาหารและการอธิษฐานทั้งหลาย ทั้งกลางคืนและกลางวัน

2:38 และในขณะนั้นผู้หญิงคนนี้ก็เข้ามาขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน และกล่าวถึงพระองค์ให้แก่พวกเขาทุกคนที่คอยท่าการทรงไถ่ในกรุงเยรูซาเล็ม

คำเทศน์ของอันนา

อันนาเป็นศาสดาพยากรณ์หญิง ไม่ใช่ชนกเทศน์ ศาสดาพยากรณ์หญิงไม่เคยเป็นชนกเทศน์ ศาสดาพยากรณ์หรือศาสดาพยากรณ์หญิงเป็นผู้หนึ่งที่พูดในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่กฏเหล่านั้นของพระคัมภีร์ก็ยังปรับใช้ได้ “วิญญาณทั้งหลายของพวกผู้พยากรณ์นั้นย่อมอยู่ใต้บังคับของพวกผู้พยากรณ์” (1 คร. 14:32) ในพระบัญชาของพระเจ้า “จงให้บรรดาผู้หญิงของพวกท่านนิ่งเสียในคริสตจักรทั้งหลาย เพราะว่าไม่ได้อนุญาตให้พวกเขาพูดได้ แต่พวกเขาได้รับคำบัญชาว่าให้เชื่อฟัง”-กฏข้อนี้มีพื้นฐานอยู่บนข้อเท็จจริงหนึ่งที่ย้อนกลับไปยังสมัยอาดัมและเอวาและธรรมชาติของพวกผู้ชายและพวกผู้หญิง ฉะนั้นศาสดาพยากรณ์หญิงจึงเป็นพยานแก่บุคคลทั้งหลาย ไม่เคยแก่ชุมชนที่มีทั้งสองเพศอยู่รวมกัน และเหล่าศาสดาพยากรณ์บางครั้งก็เป็นพยานแก่บุคคลเป็นรายตัวและบางครั้งก็แก่ชุมชน

อันนาเป็นคนเผ่าอาเซอร์ ตอนเป็นกลุ่ม เผ่านั้นไม่ได้กลับมาจากการตกเป็นเชลย แต่คนจำนวนมากในทั้งสิบสองเผ่าที่บัดนี้ถูกรวมอยู่ในพื้นที่ของแคว้นยูเดีย นางมีอายุเท่าไร? พระคัมภีร์ดูเหมือนจะกล่าวว่านางแต่งงานนานเจ็ดปีและจากนั้นก็เป็นผู้ม่ายนานแปดสิบสี่ปี ซึ่งคงทำให้นางมีอายุเกินหนึ่งร้อยปี บางคนคิดว่าข้อ 37 หมายความว่าอายุรวมของนางคือแปดสิบสี่ปี แต่นาง “รับใช้พระเจ้าด้วยบรรดาการอดอาหารและการอธิษฐานทั้งหลาย ทั้งกลางคืนและกลางวัน” ฉะนั้นจึงไม่น่าประหลาดใจที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงอยู่บนนางและทรงเปิดเผยแก่นางว่าพระกษัตริย์องค์พระผู้เป็นเจ้าและนาง “กล่าวถึงพระองค์ให้แก่พวกเขาทุก

คนที่คอยทำการทรงไถ่ในกรุงเยรูซาเล็ม” นี่บ่งชี้ว่าคงมีคนเป็นจำนวนมากที่คอยทำพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง ที่เห็นว่าตัวเองเป็นคนบาปที่มีความผิดและพวกเขาหลายคนได้วางใจในพระผู้ไถ่ของพระเจ้าผู้ซึ่งยังไม่ปรากฏ

บัดนี้เหตุการณ์เหล่านั้นของมัทธิว 2 การปรากฏของพวกนักปราชญ์ ฯลฯ ยังไม่ได้เกิดขึ้นจนหลังจาก ช่วงสี่สิบวันนี่และหลังจากการถวายพระกุมารเยซูในพระวิหาร พวกเขาแทบจะยังไม่ได้ไปที่พระวิหารหลังจาก คำเตือนของทูตสวรรค์นั้นในมัทธิว 2:13 และอันที่จริง พระคำข้อถัดไป ข้อ 14 กล่าวชัดเจนว่า “เขาก็พากุมาร กับมารดาของกุมารนั้นไปในเวลากลางคืน และออกเดินทางเข้าไปในประเทศอียิปต์”

ฉะนั้นการมาของพวกนักปราชญ์จึงไม่ได้เกิดขึ้นทันทีตอนที่พระเยซูประสูติ พวกเขาอาจมองเห็นดาว ดวงหนึ่งปรากฏตอนที่พระองค์ประสูติ: พวกเขาอาจใช้เวลาเดินทางนานหลายสัปดาห์ เราไม่ทราบ เราทราบว่า เมื่อพวกนักปราชญ์ปรากฏตัว พระกุมารเยซูก็ไม่ได้อยู่ในคอกสัตว์แล้วแต่อยู่ในบ้านหลังหนึ่ง (มธ. 2:11) เรา ทราบว่าเฮโรด “ฆ่าเด็ก ๆ ทุกคนที่อยู่ในบ้านเบธเลเฮม และในเขตแดนทั้งสิ้นของที่นั่น ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ตามเวลาซึ่งท่านได้ซักถามอย่างขยันขันแข็งจากพวกนักปราชญ์นั้น” (มธ. 2:16) ดูเหมือนเป็นไปได้ว่าช่วง สองปีนั้นเป็นความพยายามของเฮโรดที่จะทำให้แน่ใจว่าตนจะได้ตัวพระกุมารเยซูและว่า “ตามเวลาซึ่งท่านได้ ซักถามอย่างขยันขันแข็งจากพวกนักปราชญ์นั้น” หมายถึงเวลาที่ดาวนั้นปรากฏและจึงเป็นช่วงเวลาแรกสุดที่ พระกุมารนั้นคงจะประสูติ ที่เป็นไปได้มากที่สุดก็คือว่าพวกนักปราชญ์นั้นมาไม่นานหลังจากการปรากฏตัวของ พระเยซูในพระวิหาร

ข้อ 39,40:

2:39 และเมื่อโยเซฟกับมารีย์ได้กระทำบรรดาสิ่ง เหล่านี้ตามพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า เสร็จแล้ว พวกเขาก็กลับไปยังแคว้นกาลิลี ไปยังนา ซาเร็ธเมืองของพวกเขาเอง

2:40 และพระกุมารนั้นก็ได้เจริญวัยขึ้น และเข้ม แข็งขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ เต็มเปี่ยมด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าสถิตอยู่บนพระองค์

กลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ

ข่าวประเสริฐของลูกาไม่เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับการหนีไปอยู่ในอียิปต์ เราไม่ทราบว่าช่วงเวลานั้นนานเท่าไร จนกระทั่งกษัตริย์เฮโรดเสียชีวิต

ข้อ 39 กล่าวว่า “และเมื่อโยเซฟกับมารีย์ได้กระทำบรรดาสิ่งเหล่านี้ตามพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสร็จแล้ว...” นี่หมายถึงไม่ใช่แค่การถวายพระกุมารในพระวิหารแต่รวมถึงคำพยากรณ์ในภาค พันธสัญญาเดิมนั้นเช่นกัน, “และได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากอียิปต์” (ฮชย. 11:1) นั่นเป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติ (นั่นคือ ภาคพันธสัญญาเดิม) และต้องถูกทำให้สำเร็จจริงเช่นกัน แต่เรื่องของการออกมาจากอียิปต์นั้น และของชนชาติอิสราเอลที่ออกมาจากอียิปต์ในฐานะภาพเล็งหนึ่งของพระคริสต์ที่ทรงออกมา ก็เป็นบทเรียนหนึ่งโดยเฉพาะสำหรับพวกยิวและจึงถูกรวมอยู่ในมัทธิว มันจึงไม่จำเป็นต้องถูกรวมอยู่ในหนังสือลูกา

เมื่อกลับมาจากอียิปต์และกลัวอารเคลาอัส โอรสของเฮโรด ซึ่งครองราชย์อยู่ในแคว้นยูเดีย พวกเขาจึง “เลียงไปยังบริเวณต่าง ๆ แห่งแคว้นกาลิลี” (มธ. 2:22) และบัดนี้โยเซฟและมารีย์ก็กลับมายังนาซาเร็ธซึ่งเป็น

เมืองของพวกเขาและพวกเขาจะอาศัยอยู่ที่นั่นและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดก็อยู่กับพวกเขา จนกระทั่งพระองค์ทรงมีอายุประมาณสามสิบปี

พระเยซูเจ้า ตอนเป็นเด็ก ทรงเติบโตในฝ่ายร่างกาย แต่มั่นน้าแปลกมิใช่หรือที่พระองค์ “เข้มแข็งขึ้น ฝ่ายจิตวิญญาณ เต็มเปี่ยมด้วยสติปัญญา” เราไม่ทราบว่าจะทราบมากขนาดไหน ตอนเป็นเด็ก แต่เราทราบว่าพระองค์ต้องผ่านการเรียนรู้ซึ่งแสดงภาพมนุษยชาติที่ปวง และเราทราบว่าพระองค์ต้องเรียนรู้ความเชื่อฟังผ่านการทนทุกข์ (ฮบ. 5:8) และเราต้องจดจำไว้ว่าพระเยซูเจ้า “ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใด ๆ และได้ทรงรับสภาพของผู้รับใช้คนหนึ่ง และได้ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์ และเมื่อทรงปรากฏในสภาพของมนุษย์คนหนึ่งแล้ว พระองค์ได้ทรงถ่อมพระองค์ลง และยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาแห่งกางเขนนั่น” (ฟป. 2:7,8)

ฉะนั้นไม่ว่าจะต้องใช้สิ่งใดก็ตามเพื่อให้พระเยซู ผู้ทรงไม่มีบาปเลย เข้ากันกับพวกเราที่เหลือ ต้องใช้ความยากจนและความไม่รู้ในตอนแรกใด ๆ ก็ตาม และความจำเป็นต้องศึกษาเล่าเรียนและเติบโต พระเยซูเจ้าก็ทรงยินดีรับไว้บนพระองค์เอง เราพบในยอห์น 13:4 ว่าพระเยซูเจ้า “ทรงถอดเสื้อผ้าของพระองค์ออกวางไว้”: นั่นเป็นเพียงภาพที่เหมือนกับวิธีที่พระองค์ทรงเข้ามาในโลกนี้ พระองค์ทรงถอดเสื้อผ้าฝ่ายสวรรค์แห่งความเป็นพระเจ้าออกวางไว้ ส่งราศีที่ส่องแสงนั้นที่ทำให้พระองค์ทรงเทียบเท่ากับพระบิดา และทรงถ่อมพระองค์ลงและทรงรับข้อจำกัดและความยากจนและการทนทุกข์ใด ๆ ก็ตามที่จำเป็นไว้บนพระองค์เองเพื่อให้พระองค์เป็นมนุษย์ต้นแบบคนหนึ่ง เป็นแบบอย่างที่เหมาะสมสำหรับเราทั้งหลายที่อยากเดินตามรอยพระองค์หลังจากที่เราได้รับความรอดแล้ว

ข้อ 41-52:

2:41 บัดนี้บิดามารดาของพระกุมารเคยไปยังกรุงเยรูซาเล็มทุกปี ๆ ในงานเลี้ยงแห่งเทศกาลปัสกา

2:42 และเมื่อพระกุมารมีพระชนมายุสิบสองพรรษา เขาทั้งหลายก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมแห่งงานเลี้ยงนั้น

2:43 และเมื่อพวกเขาครบกำหนดวันเหล่านั้นแล้ว ขณะที่พวกเขากำลังกลับไป พระกุมารเยซูก็ยังค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และโยเซฟกับมารดาของพระองค์ก็ไม่ทราบเรื่องนี้

2:44 แต่เขาทั้งสอง ซึ่งคิดว่าพระกุมารนั้นอยู่ในหมู่คนเหล่านั้น จึงเดินทางไปได้วันหนึ่ง และเขาทั้งสองเสาะหาพระองค์ในท่ามกลางญาติพี่น้องของพวกเขาและพวกคนที่รู้จักกัน

2:45 และเมื่อเขาทั้งสองหาพระกุมารไม่พบ พวกเขาจึงวกกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีก โดยเสาะหาพระองค์

2:46 และต่อมา หลังจากสามวันแล้ว เขาทั้งสองได้พบพระกุมารในพระวิหาร กำลังนั่งอยู่ในท่ามกลางพวกอาจารย์ ทั้งฟังพวกอาจารย์ และได้ถามคำถามทั้งหลายกับพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่

2:47 และทุกคนที่ได้ยินพระกุมารก็ประหลาดใจในความเข้าใจและคำตอบทั้งหลายของพระองค์

2:48 และเมื่อเขาทั้งสองเห็นพระองค์แล้ว พวกเขาก็ประหลาดใจ และมารดาของพระองค์จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมลูกจึงทำแก่พวกเราอย่างนี้ ดูเถิด พ่อของลูกกับแม่เสาะหาลูกด้วย

ความเศร้าใจ”

2:49 และพระองค์จึงตรัสกับเขาทั้งสองว่า “พวกท่านเสาะหาฉันทำไม พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ฉันจะต้องกระทำพระราชกิจของพระบิดาของฉัน”

2:50 และเขาทั้งสองไม่เข้าใจถ้อยคำนั้นซึ่ง

พระองค์กล่าวแก่พวกเขา

2:51 และพระองค์ก็ลงไปกับพวกเขา และมายัง

เมืองนาซาเร็ธ และอยู่ใต้ความปกครองของพวกเขา

เขา แต่มารดาของพระองค์ก็เก็บบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในใจของตน

2:52 และพระเยซูทรงจำเจริญขึ้นในด้านสติปัญญา

และในด้านความสูง และเป็นที่ยอมรับกับ

พระเจ้าและมนุษย์

พระเยซูตอนอายุสิบสองปี

ช่วงปีที่เจ็ดสิบเจ็ดนั้นผ่านพ้นไป นำสิ่งเกิดวาระหว่างเวลานั้นที่พระเยซูทรงมีอายุสี่สิบวันกับเวลานั้นที่พระองค์ทรงมีอายุสามสิบปี (ลูกา 3:23) เรามีแค่เหตุการณ์เดียวที่เท่านั้นในชีวิตของพระองค์

แต่ละปีมารีย์และโยเซฟไปที่กรุงเยรูซาเล็ม กองคาราวานของผู้คนปกติแล้วก็ไปด้วยกัน พวกยิวที่ยำเกรงพระเจ้าซึ่งขึ้นไปที่พระวิหาร พวกเขาไป “ในหมู่คนเหล่านั้น” (ข้อ 44)

พวกเขาไม่ได้หยุดหงิดเลย โดยเริ่มเดินทางออกจากกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งคิดเป็นระยะทางเจ็ดสิบกิโลเมตรหรือแปดสิบลี้ไมล์กลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ: เด็กชายเยซูไม่เคยทำให้พวกเขาทุกข์ใจ ไม่เคยไม่เชื่อฟังพวกเขา ไม่เคยแม้แต่จะไม่เอาใจใส่เกี่ยวกับพวกเขา ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่หยุดหงิดกับการเริ่มเดินทางกลับไป แต่พอสิ้นการเดินทางในวันแรก (คงใช้เวลาหลายวันในการเดินทาง) พวกเขา ก็ไปเฝ้าท่ามกลางผู้คนหมู่นั้น น่าจะตั้งค่ายพักแรมด้วยกันหรือที่โรงแรมแห่งหนึ่งด้วยกัน และตามหาพระเยซูแต่ก็ไม่เจอพระองค์

เราแน่ใจได้ว่าพระเยซูเจ้าทรงวางแผนเหตุการณ์นี้ไว้แล้ว แม้กระทั่งตอนนี้พระองค์ก็ทรงทราบว่า “ฉันจะต้องกระทำพระราชกิจของพระบิดาของฉัน” และพระองค์ทรงทราบว่าโยเซฟและมารีย์ต้องถูกทำให้เข้าใจอีกครั้งว่าโยเซฟไม่ใช่บิดาของพระองค์แต่พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระองค์ ชีวิตของพระองค์จะต้องไม่ปกติธรรมดา นอกจากนั้น เราแน่ใจได้ว่าความสนใจอันลึกซึ้งและหลงใหลของพระองค์เกี่ยวกับพระคัมภีร์เป็นของจริง ฉะนั้นพวกเขาจึงพบพระองค์ในพระวิหารหลังจากผ่านไปสามวัน “กำลังนั่งอยู่ในท่ามกลางพวกอาจารย์ ทั้งฟังพวกอาจารย์ และโต้ถามคำถามทั้งหลายกับพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่” เราไม่ประหลาดใจเลยว่า “ทุกคนที่ได้ยินพระกุมารก็ประหลาดใจในความเข้าใจและคำตอบทั้งหลายของพระองค์” (ข้อ 47)

พวกเราที่เหลืออาจถูกสอนได้ แต่เราก็เรียนรู้อย่างไม่ได้เรื่องจริง ๆ เราอ่านแต่เราก็ไม่เข้าใจมันทั้งหมด เราอ่านแต่ไม่เข้าใจเราก็ลืม ความคิดของเราถูกจำกัดแต่ที่แยกไปก่อนนั้น การทุ่มเตงของเราก็จำกัด การใส่ใจของเราก็ถูกเบี่ยงเบน ความสนใจของเราก็ถูกแบ่งแยก หาเป็นเช่นนั้นไม่กับพระเยซูเจ้า เราจะไม่ประหลาดใจเลยในเวลาต่อมาเมื่อเราพบว่าในทุกเหตุการณ์ และเมื่อประยุกต์ใช้กับทุกสถานการณ์ ความคิดของพระองค์จดจำพระคัมภีร์บางตอน คำพยากรณ์บางเรื่องที่ต้องถูกทำให้สำเร็จจริง บางบทเรียนที่ต้องนำไปประยุกต์ใช้

จงหมายเหตุข้อ 48 มารีย์เป็นทุกข์ใจ “ลูกเอ๋ย ทำไมลูกจึงทำแก่พวกเราอย่างนี้ ดูเถิด พ่อของลูกกับแม่เสาะหาลูกด้วยความเศร้าใจ” แต่ต้องไม่ทิ้งไว้ราวกับว่าพระองค์กำลังยอมรับโยเซฟเป็นบิดาของพระองค์คนอื่น ๆ อาจไม่ทราบแต่พระองค์และมารีย์และโยเซฟทราบว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียว

นั้นของพระเจ้า ผู้เดียวเท่านั้นที่ถูกให้บังเกิดในฝ่ายร่างกาย เกิดจากมารดาที่เป็นหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง และทรงเป็นพระเจ้าในรูปกายมนุษย์

พวกเขาไม่เข้าใจเรื่องนี้อย่างถ่องแท้ในตอนนั้น แต่เราไม่ประหลาดใจที่มารดาของพระองค์ “เก็บบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในใจของตน” นางคงจำได้ถึงคำเตือนของสิเมโอนที่ว่าดาบเล่มหนึ่งจะแทงทะลุจิตใจของนาง (ข้อ 35) และในข้อ 19 เราอ่านว่า “แต่มารีย์เก็บบรรดาสิ่งเหล่านี้ไว้ และตรึกตรองพวกมันอยู่ในใจของตน” หญิงผู้หนึ่งที่ดำเนินตามทางพระเจ้าและอยู่ฝ่ายพระวิญญาณยินดีรับหน้าที่ของนางและยินดีนับว่าตัวเองเป็นหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่เหมือนเดิม เราจะไม่ประหลาดใจเลยที่ต่อมาในยอห์น บทที่ 2 นางก่อนผู้ใด คาดหวังให้พระเยซูกระทำการอัศจรรย์หนึ่ง และพระองค์ก็ทรงกระทำ

คราวนี้จึงเปรียบเทียบข้อ 52 กับข้อ 40: “พระเยซูทรงจำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา และในด้านความสูง และเป็นที่ยอมรับกับพระเจ้าและมนุษย์” เราทราบว่าพระเยซูทรงถ่อมพระองค์ลงอย่างมีสติและโดยเจตนา บัดนี้พระองค์ได้ทรงเรียนรู้อย่างสมบูรณ์แบบในที่ ๆ เราเคยเรียนรู้อย่างไม่สมบูรณ์แบบ พระองค์ทรงจำเริญขึ้นในส่วนสูง อาจเป็นไปได้ว่าพระองค์ทรงเป็นชายตัวสูง เพราะอยู่ใน Garden Tomb ใน Gordon's Calvary ที่เยรูซาเล็ม ดูเหมือนว่าอุโมงค์นั้นซึ่งในตอนแรกมีไว้สำหรับชายตัวเตี้ยกว่า จำเป็นต้องถูกขุดออกเพิ่มตรงส่วนเท้าเพื่อทำให้เกิดที่ว่างสำหรับพระเยซูที่ตัวสูงกว่า แต่พระองค์ทรงจำเริญขึ้น “เป็นที่โปรดปรานกับพระเจ้าและมนุษย์”

พระเยซูเจ้าทรงเป็นที่โปรดปรานมากขึ้นกับพระเจ้าได้อย่างไร? พระองค์ผู้ทรงทำให้พระเจ้าพอพระทัยในทุกสิ่งเนี่ยนะ?

มีนัยสำคัญตรงที่ว่าความรักของพระเจ้าล้วนเป็นมาโดยพระคุณและฉะนั้นพระองค์จึงทรงรักคนชั่วและไม่ใช้แค่คนดี แต่มีอยู่บางนัยเช่นกันที่ “พระเจ้าทรงรักผู้ให้ที่มีใจเราจริง” (2 คร. 9:7) มากกว่าคนที่ไม่ให้ด้วยใจเราจริง เป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงรักโลกแต่พระเยซูทรงรักขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นมากเป็นพิเศษ (มาระโก 10:17-22) และพระองค์ทรงรักมารีย์และมารธาและลาซารัส (ยอห์น 11:5)

ฉะนั้นถ้ามารีย์สมควรได้รับความรักของพระเจ้าและพระเยซูเจ้า “ทรงจำเริญขึ้น...เป็นที่โปรดปรานกับพระเจ้า” ความสามารถของพระเจ้าที่จะรักพระบุตรของพระองค์ก็คงเพิ่มพูนมากขึ้นเรื่อย ๆ ขณะที่พระเยซูเจ้าทรงเปิดเผยในความชอบธรรมและความงดงามของพระองค์ในฐานะมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบผู้นั้น อาตมคนที่สองนั้น ผู้เป็นตัวแทนสำหรับเผ่าพันธุ์ที่ทำบาปทั้งหมดนั้น

พระองค์ทรงจำเริญขึ้น “เป็นที่โปรดปรานกับ...มนุษย์” เราพบเช่นนั้นในลูกา 4:16,17 ว่าพระองค์ทรงไปที่ธรรมศาลาตามธรรมเนียมของพระองค์ในวันสะบาโตและเห็นได้ชัดว่า ตามธรรมเนียม พวกเขาขอให้พระองค์อ่านพระคัมภีร์ พระองค์ทรงเป็นคนหนุ่มต้นแบบ จนกระทั่งพระองค์ทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ จนกระทั่งพระองค์ทรงเริ่มเทศนาและถ้อยคำที่ลูกใหม่ของพระองค์ฟ่องใจและทำให้ขัดเคืองใจ พระองค์ทรงเป็นสารพัดที่น่าชื่นชม แต่การเป็นพยานที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณก็ทำให้ผู้คนที่รักบาปขัดเคืองใจ พระเยซูเจ้าทรงได้รับการชื่นชมและความรักจากคนดี ๆ ทั้งปวง แต่ต่อมาพระองค์ก็ทรงได้รับการด่าว่าที่เหล่าคนชั่วมิให้แก่พระเจ้าและให้แก่ความชอบธรรม

ลูกา 3

ข้อ 1,2:

3:1 บัดนี้ในปีที่สิบห้าในรัชกาลของทิเบริอัส ซีซาร์
ปอนทือสปีลาตเป็นเจ้าเมืองแห่งแคว้นยูเดีย และ
เฮโรดเป็นเจ้าเมืองแห่งแคว้นกาลิลี และฟีลิปน้อง
ชายของเฮโรดเป็นเจ้าเมืองแห่งแคว้นอิทุเรียกับ
บริเวณแห่งแคว้นตราโคไนตีส และลิซาเนียสเป็น

เจ้าเมืองแห่งแคว้นอาบีเลน

3:2 อันนาสกับคายาฟาสเป็นพวกมหาปุโรหิต

เวลานั้นพระวาระของพระเจ้ามาถึงยอห์นบุตรชาย
ของเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร

เหล่าจักรพรรดิโรมในภาคพันธสัญญาใหม่

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเริ่มต้นเทศนา “ในปีที่สิบห้าในรัชกาลของทิเบริอัส ซีซาร์” ซีซาร์ผู้ปกครองราชย์ต่อจากซีซาร์ ออกัสตัส จักรพรรดิแห่งโรมในสมัยที่พระคริสต์ประสูติ ขณะนี้ทิเบริอัสมีอายุเจ็ดสิบหรือเจ็ดสิบเอ็ดปีแล้ว เขาตายในปี ค.ศ. 37 ประมาณเจ็ดปีต่อมา ทิเบริอัสซึ่งเป็นเมืองเล็ก ๆ นั้น อยู่บนชายฝั่งตะวันตกของทะเลกาลิลี ถูกตั้งชื่อตามเขา โดยถูกกล่าวถึงในยอห์น 6:23 ทะเลกาลิลีบางครั้งถูกเรียกว่า “ทะเลทิเบริอัส” (ยอห์น 6:1;21:1) เมื่อทิเบริอัสตายในปี ค.ศ. 37 คาลิกูลาก็ครองราชย์ต่อจากเขาในฐานะจักรพรรดิโรม ผู้ซึ่งไม่ถูกกล่าวถึงในภาคพันธสัญญาใหม่ และจากนั้นในปี ค.ศ. 41 คลาวดิอัส ซีซาร์ก็ครองราชย์ต่อจากเขา โดยถูกกล่าวถึงในกิจการ 11:28 ในปี ค.ศ. 54 เนโรกลายเป็นจักรพรรดิที่กรุงโรมและครองราชย์จนถึงปี ค.ศ. 68 นี่คือซีซาร์ผู้ซึ่งเปาโลถูกจำคุกในรัชกาลของเขาและถูกตัดศีรษะประมาณปี ค.ศ. 66

บัดนี้ปีลาตเป็นเจ้าเมืองในแคว้นยูเดีย ยูเดียถูกลดสถานะจากอาณาจักรหนึ่งกลายเป็นแคว้นหนึ่งและมีผู้ว่าราชการคนหนึ่งแทนที่กษัตริย์องค์หนึ่ง เหมือนในสมัยของเฮโรดมหาราชตอนที่พระคริสต์ประสูติ เฮโรดที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ในลูกา 3:1 คือเจ้าเมืองแห่งแคว้นกาลิลี บุตรชายของเฮโรดมหาราช และฟีลิปเป็นเจ้าเมืองแคว้นอิทุเรีย อิทุเรียเป็นแคว้นหนึ่งทางตอนเหนือของแคว้นกาลิลีและของทะเลกาลิลี และอาบีเลนเป็นแคว้นหนึ่งที่อยู่ขึ้นไปทางเหนืออีก

อันนาสและคายาฟาส-มหาปุโรหิตสองคน?

ในข้อ 2 เราถูกบอกว่า “อันนาสกับคายาฟาสเป็นพวกมหาปุโรหิต” จริง ๆ แล้วคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตในปีนั้นตามกฎหมาย (ยอห์น 11:49) และยอห์น 18:13 บอกเราว่าพวกเขาเจ้าหน้าที่ของพวกเขายึดพระเยซูไปและ “พาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาส ผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตในปีเดียวกันนั้น” ฉะนั้นอันนาส ซึ่งมีอิทธิพลมากมายเหนือลูกเขยของตน จึงใช้สิทธิอำนาจบางประการแห่งตำแหน่งมหาปุโรหิต หลังจากจับกุมพระองค์ พระเยซูก็ถูกพาไปหาอันนาสก่อน และจากนั้นอันนาส “ได้ส่งพระองค์ซึ่งถูกมัดอยู่ไปยังคายาฟาสผู้เป็นมหาปุโรหิต” (ยอห์น 18:24)

ผ่านไปสามสิบปียอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็ปรากฏตัว

ในลูกา 1:80 เราได้อ่านข้อความที่ทายเกี่ยวกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาตอนเป็นทารกว่า “และทารกนั้นก็ได้เจริญวัยขึ้น และเข้มแข็งขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ และอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารทั้งหลายจนถึงวันแห่งการปรากฏของท่านแก่คนอิสราเอล”

บัดนี้เรากระโจนข้ามไปยังการเริ่มต้นงานรับใช้ของยอห์นเลย เมื่อเขาอายุสามสิบปี (ยอห์นแก่กว่าพระเยซูหกเดือน-ลูกา 1:36- และพระเยซู ตอนที่มารับบัพติศมาจากยอห์น ทรง “มีพระชนมายุประมาณสามสิบพรรษา”- ข้อ 23) ก่อนหน้านั้นเขาใช้ชีวิตแห่งการแยกออกในฐานะนาซีร์ “ในถิ่นทุรกันดาร” แค่มายังถึงพื้นที่หนึ่งที่ไม่มีความอาศัยอยู่ เราอาจกล่าวได้ว่าในแถบชนบท ซึ่งหลีกเลี่ยงเมืองใหญ่ ๆ และผู้คน นิสัยของยอห์นเป็นแบบเรียบง่ายและลูกทุ่ง: “และยอห์นแต่งกายด้วยผ้าขนสัตว์ และด้วยหนังสัตว์ที่คาดเอวของท่าน และท่านได้รับประทานพวกตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า” (มาระโก 1:6) เสื้อผ้าแบบเรียบง่ายของเขาเห็นได้ชัดว่าเป็นเรื่องสมควรออกความเห็น เพราะพระเยซูตรัสเกี่ยวกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่ออะไร คุณได้อ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ แต่ท่านทั้งหลายได้ออกไปเพื่ออะไร คนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ คุณเกิด คนทั้งหลายที่นุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มก็อยู่ในบรรดาพระราชวังของกษัตริย์ทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายได้ออกไปเพื่ออะไร ศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งหรือ ใช่แล้ว เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลาย และยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์เสียอีก” (มธ. 11:7-9)

ข้อ 3-6:

3:3 และท่านจึงเข้ามาทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องบัพติศมาแห่งการกลับใจใหม่ เพราะการทรงยกบาปทั้งหลาย	กระทำบรรดาหนทางของพระองค์ให้ตรงไป
3:4 ตามที่มีเขียนไว้แล้วในหนังสือแห่งบรรดาถ้อยคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งกล่าวว่า “เสียงของผู้หนึ่งที่ยืนในถิ่นทุรกันดารว่า ‘ท่านทั้งหลายจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จง	3:5 หุบเขาทุกแห่งจะถูกถมให้เต็ม และภูเขาและเนินทุกแห่งจะถูกทำให้ต่ำลง และทางคดจะถูกทำให้เป็นทางตรง และบรรดาทางที่ขรุขระจะถูกทำให้เป็นทางราบ
หลายจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จง	3:6 และบรรดาเนื้อหนังจะเห็นความรอดของพระเจ้า”

ยอห์น นักเทศน์ข่าวประเสริฐแห่งภาคพันธสัญญาใหม่

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถูกเข้าใจผิดอย่างมหาศาลโดยเหล่านักอรรถาธิบาย ในหมายเหตุของ Scofield Bible เกี่ยวกับกิจการ 19:1-7 Dr. Scofield ดูเหมือนจะพลาดประเด็นเกี่ยวกับการเทศนาและบัพติศมาของยอห์นไปทั้งหมด เขากล่าวเกี่ยวกับคนเหล่านี้ที่เชื่อแล้วและรับบัพติศมาแล้ว นั่นคือ “สาวก” เหล่านี้ ตามที่พระคัมภีร์เรียกพวกเขา: “เปาโลรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าพวกที่ได้ชื่อว่าสาวกเหล่านี้ไม่มีการอยู่ฝ่ายพระวิญญาณและฤทธิ์เดชเลย คำตอบของพวกเขาแสดงให้เห็นข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาเป็นผู้เข้าจารีตยิว เป็นเหล่าสาวกของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ซึ่งตั้งตาคอยกษัตริย์องค์หนึ่งที่จะมา ไม่ใช่พวกคริสเตียนที่มองย้อนกลับไปยังการไถ่หนึ่งที่เสร็จสิ้นแล้ว” เมื่อพระเจ้าตรัสว่าเหล่าสาวก ก็ไม่มีใครมีสิทธิ์ที่จะกล่าวว่า “พวกที่ได้ชื่อว่าสาวก” และคนที่คิดว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาแค่กำลังสร้างพวกเข้าจารีตยิว ไม่ใช่พวกคริสเตียน ก็เข้าใจผิดงานรับใช้ของเขาไปทั้งหมด

และนั่นก็เป็นแนวโน้มในท่ามกลางพวกที่แบ่งแยกสมัยประทานที่ยิ่งใหญ่บางท่าน ฉะนั้นหมายเหตุของ Dr. Scofield เกี่ยวกับยอห์น 1:17 จึงกล่าวว่า “ในฐานะสมัยประทานหนึ่ง พระคุณเริ่มต้นด้วยการ

สิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระคริสต์...จุดแห่งการทดสอบไม่ใช่การเชื่อฟังพระราชบัญญัติอีกต่อไป ในฐานะเงื่อนไขแห่งการรับความรอด แต่เป็นการยอมรับหรือการปฏิเสธพระคริสต์ พร้อมกับการทำดีที่เป็นผลอย่างหนึ่งของความรอด...” (ฉบับเก่ากว่าของ Scofield Bible) แต่ “การเชื่อฟังพระราชบัญญัติในฐานะเงื่อนไขแห่งการรับความรอด” ไม่ถูกสอนตรงไหนเลยในพระคัมภีร์ ไม่มีในพระราชบัญญัติของโมเสสและแน่นอนว่าไม่ใช่ในการเทศนาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

แนวโน้มของนักอรรถาธิบายบางท่านที่จะทำให้เกิดแผนการแห่งความรอดที่แตกต่างออกไปก่อนการเสด็จมาของพระคริสต์ หรือกระทั่งเรื่อยมาจนถึงวาระแห่งการตรึงกางเขนนั้น ก็เป็นการทำผิด บางทีมันอาจมีที่มาจากแนวคิดที่อยากให้เห็นเทคอสต์เป็นช่วงเวลาแห่งการถือกำเนิดของคริสตจักรแทนที่ความเข้าใจที่ว่า “ที่ชุมนุมอันใหญ่และคริสตจักรของบุตรหัวปี ผู้ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว” (ฮบ. 12:23) นั้นรวมผู้ที่รับความรอดทุกคนแห่งทุกยุคสมัยเข้าไว้แล้ว Scofield ไม่สามารถแม้แต่จะจินตนาการว่าทำไมพระเยซูถึงมาหา ยอห์น เพื่อจะรับบัพติศมาตามที่หมายเหตุในมัทธิว 3:15 นั้นบอกเป็นนัย: “เหตุใดพระองค์ผู้ไม่ต้องกลับใจใหม่จึงทรงยืนกรานที่จะรับพิธีกรรมหนึ่งซึ่งบอกเป็นนัยถึงการสารภาพ (ข้อ 6) และการกลับใจใหม่ (ข้อ 11) ก็ไม่ถูกอธิบายโดยตรงที่ไหนเลย” ผู้ที่เชื่อเรื่องการให้บัพติศมาเด็กทารก ผู้ซึ่งไม่ได้เห็นบัพติศมาว่าเป็นการถูกฝังกับพระคริสต์ ที่แสดงภาพการถูกฝังและการคืนพระชนม์ของพระองค์และการฝังมนุษย์เก่าในเชิงสัญลักษณ์ของผู้เชื่อและการเป็นขึ้นเพื่อดำเนินชีวิตใหม่ ก็พลาดประเด็นที่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นต้นแบบ-แบบอย่างของเราเมื่อพระเยซูตรัสว่า “เพราะเหตุนี้สมควรที่พวกเรา” จะรับบัพติศมา

ยอห์นมา “ประกาศเรื่องบัพติศมาแห่งการกลับใจใหม่ เพราะการทรงยกบาปทั้งหลาย” ไม่ใช่ บัพติศมาเพื่อการยกบาปทั้งหลาย แต่เป็นการกลับใจใหม่เพื่อการยกบาปทั้งหลายและบัพติศมาที่แสดงภาพธุรกรรมนั้น แต่การกลับใจใหม่ก็ไม่แตกต่างไปจากแผนการแห่งความรอดนั้นที่ประทานให้ทุกแห่งในพระคัมภีร์

น่าสนใจที่ข่าวสารของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและข่าวสารของพระเยซูถูกสรุปย่อในถ้อยคำเดียวกันนี้ มีกล่าวไว้เกี่ยวกับยอห์นว่าเขาเทศนาว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มธ. 3:2) มีกล่าวเกี่ยวกับพระเยซูว่า “ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูได้ทรงตั้งต้นประกาศ และตรัสว่า “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว”” (มธ. 4:17) และพระเยซูทรงเทศนาเรื่องการกลับใจใหม่ต่อไปในฐานะเป็นวิธีที่จะรับความรอดในลูกา 13:3 และ 5 และเปาโลเทศนาเรื่องการกลับใจใหม่ในฐานะเป็นแผนการแห่งความรอดในกิจการ 17:30,31 เปโตรเทศนาสิ่งเดียวกันในกิจการ 2:38; กิจการ 3:19 และ 2 เปโตร 3:9 กล่าวที่พระเจ้าทรงประสงค์ “ให้คนทั้งปวงมาถึงการกลับใจเสียใหม่” ฉะนั้น การกลับใจใหม่และความเชื่อที่ช่วยให้รอดจึงเป็นวิธีที่แตกต่างของการกล่าวถึงความจริงเดียวกันนั้น คน ๆ หนึ่งหันจากบาปและการกบฏของตนเพื่อจะวางใจในพระเยซูคริสต์

ในยอห์น 3:16-18 เรามีแผนการแห่งความรอดในถ้อยคำของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: ผู้ที่เชื่อในพระคริสต์จะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์ แต่ในบทเดียวกันนั้น เริ่มต้นที่ข้อ 27 เราได้ยินยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาพูดและในข้อ 36 เขากล่าวว่า “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ และผู้ที่ไม่เชื่อพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่บนเขา” ยอห์นเทศนาข่าวประเสริฐเดียวกันกับที่พระเยซูทรงเทศนาและเช่นเดียวกับนัก

เทศน์คนอื่น ๆ ทุกคนในพระคัมภีร์เทศนา

แต่จำเป็นที่มันต้องเป็นเช่นนี้ มีแผนการแห่งความรอดอยู่หนึ่งเดียวเท่านั้นตลอดมา ในกิจการ 10:43 เราอ่านว่า “บรรดาศาสดาพยากรณ์เป็นพยานถึงพระองค์ [พระคริสต์] ว่า โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย” ศาสดาพยากรณ์ทุกคนในภาคพันธสัญญาเดิมเทศนาแผนการแห่งความรอดเดียวกันนั้น-ความเชื่อในพระคริสต์ อับราฮัมจึง “เชื่อในพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนับว่านั่นเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” (ปฐม. 15:6) และในโรม 4 อับราฮัมถูกยกชูแก่คริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่ทุกคนในฐานะแบบอย่างหนึ่งของการรับความรอดโดยความเชื่อในพระคริสต์

มาระโก 1:1 เริ่มต้นเรื่องราวของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาด้วยถ้อยคำเหล่านี้, “การเริ่มต้นแห่งข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า” ฉะนั้นยอห์นจึงเป็นนักเทศน์สมัยภาคพันธสัญญาใหม่คนหนึ่ง บัพติศมาของเขาเป็นบัพติศมาของภาคพันธสัญญาใหม่ ไม่มีที่ใดเลยในภาคพันธสัญญาเดิมที่มีการบอกใบ้เกี่ยวกับบัพติศมาว่าเป็นการประกาศตัวของคน ๆ หนึ่งต่อหน้าผู้คนว่าตนมีความเชื่อในพระคริสต์แล้ว เหมือนที่ยอห์นเทศนามันและปฏิบัติมัน พระเยซูเองทรงรับบัพติศมาจากยอห์น อัครทูตทุกคนก็รับบัพติศมาจากยอห์น เมื่ออัครทูตอีกสิบเอ็ดคนนั้นร่วมใจกันอธิษฐานและเลือกชายอีกคนเพื่อแทนที่ของยูดาสในฐานะพยานคนหนึ่งเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ คน ๆ นั้นก็ต้องมา “จากชายเหล่านี้ซึ่งได้ร่วมคณะกับพวกเราตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้ามาและออกไปท่ามกลางพวกเรา ตั้งแต่บัพติศมาของยอห์น...” และบัพติศมานั้นซึ่งยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นคนให้ก็เป็นบัพติศมาของคริสเตียน มีความหมายเดียวกันทุกประการกับที่บัพติศมาตามพระคัมภีร์มีวันนี้สำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย

เกี่ยวกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา พระเยซูตรัสว่าไม่เคยมีมนุษย์คนใดที่เกิดจากผู้หญิงที่เป็นใหญ่กว่าเขา และนั่นทำให้เขาเทียบเท่ากับโมเสส อับราฮัม ดาวิด เอลียาห์ เปโตร ยอห์น และเปาโล ในหมู่ทุกคนเหล่านั้น ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเพียงคนเดียวเท่านั้น “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ กระทั่งตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา” และอาจเป็นไปได้ว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นผู้ชนะจิตวิญญูณที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพระคัมภีร์ทั้งหมด มีสัญญาไว้ว่า “ลูกหลานของอิสราเอลหลายคน เขาจะนำให้หันกลับมาหองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย” (ลูกา 1:16) และเราถูกบอกไว้ว่า “แล้วชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และคนตลอดทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ก็ออกไปหาท่าน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน โดยสารภาพบาปทั้งหลายของตน” (มธ. 3:5,6) เปโตรและอัครทูตคนอื่น ๆ ที่เห็นเทศออสต์และหลังจากนั้นทันที ในเยรูซาเล็มอาจมีฝูงชนและกลุ่มคนขนาดใหญ่เช่นนั้นที่เป็นคนบาปที่สำนึกผิดและกลับใจเชื่อ แต่เท่าที่เรารู้ ไม่มีผู้ประกาศข่าวประเสริฐคนอื่นในภาคพันธสัญญาใหม่ที่มีฝูงชนใหญ่โตขนาดนั้นหรือผู้กลับใจเชื่อมากมายขนาดนั้น

คำพยากรณ์ของอิสยาห์เกี่ยวกับยอห์น

ข้อ 4 ถึง 6 ตรงนี้ยกพระคำแสนอัศจรรย์ตอนนั้นมาจากอิสยาห์ 40 ข้อ 3 ถึง 5 ซึ่งถูกนำไปใส่ดนตรีใน Handel's Oratorio, *The Messiah* ส่วนของข้อความที่ยกมาจากอิสยาห์ที่ให้ไว้ในข้อ 4 ถูกยกมาในมัทธิว 3:3 และเป็นส่วนที่ประยุกต์ใช้โดยตรงมากที่สุดกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ข้อ 4 และ 5 ตรงนี้ ไม่เพียงอ้างอิงถึงการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์แต่ถึงการเสด็จสมบูรณ์ของพระราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์ในการเสด็จ

มาครั้งที่สองของพระองค์ เพราะแน่นอนว่าเมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้นหุบเขาทุกแห่งจะถูกถมให้เต็ม ภูเขาและเนินเขาทุกลูกจะถูกทำให้ต่ำลง ทางคดจะถูกทำให้เป็นทางตรง และเมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้น “บรรดาเนื้อหนังจะเห็นความรอดของพระเจ้า”

จงหมายเหตุว่าในพระคำตอนนี้งานรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถูกเชื่อมโยงอย่างแน่นอนกับยุคพันธสัญญาใหม่ทั้งหมด เขาเป็นนักเทศน์ภาคพันธสัญญาใหม่ ไม่ใช่ศาสดาพยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิม เหมือนกับที่โยเอล 2:28-32 บอกล่วงหน้าถึงการเทออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์มาบนผู้คนทุกชนิดตลอดทั้งยุคภาคพันธสัญญาใหม่นี้, “วันสุดท้ายเหล่านั้น”, อิสยาห์ก็บอกล่วงหน้าเช่นกันถึงการเสด็จมาและชัยชนะอันสมบูรณ์ในท้ายที่สุดของพระเยซูเจ้า และเหมือนกับที่เปโตรในกิจการ 2:14-16 ยกคำพูดของโยเอล ยกคำพยากรณ์เมื่อเหตุการณ์นั้นเริ่มที่จะเกิดขึ้น ในที่นี้ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็ยกคำพยากรณ์ของอิสยาห์เมื่อเหตุการณ์นั้นเริ่มที่จะเกิดขึ้นเช่นกัน ยอห์นไม่เพียงเป็นผู้เบิกทางของพระคริสต์ในการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ แต่ในชัยชนะและการครอบครองในท้ายที่สุดของพระคริสต์ด้วย

น่าสนใจที่ว่าในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมหลายตอน การเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สองของพระคริสต์ถูกกล่าวถึงพร้อมกันในฐานะส่วนประกอบของข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์แบบเหมารวมอันยิ่งใหญ่ประการเดียว ดังนั้นอิสยาห์ 61:1 และ 2 จึงบอกล่วงหน้าถึงการเจิมตั้งพระเยซูคริสต์ หลังจากที่พระองค์รับบัพติศมา เพื่อจะประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจนแต่ในประโยคเดียวกันนั้น มี “และวันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของพวกเรา” อย่าให้ผู้ใดคิดว่าพระราชกิจของพระคริสต์เสร็จสิ้นไปแล้วจนกระทั่งหลังจากการรับขึ้นไปนั้นเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาในสง่าราศีเพื่อจะครอบครองเหนือแผ่นดินโลกและจากนั้นจะเห็นแผ่นดินโลกเองถูกทำให้กลายเป็นสวนเอเดนแห่งใหม่ (อสย. 51:3; อสค. 36:35) นั่นเป็น “การสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่” ของมัทธิว 19:28, “การตั้งขึ้นใหม่ของสิ่งสารพัด” ของกิจการ 3:21 ฉะนั้นคำเรียก “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ที่ถูกใช้หลายครั้งเหลือเกินในพระคัมภีร์จึงไม่ได้หมายถึงการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์แต่หมายถึงการเสด็จมาครั้งที่สองแบบเปี่ยมชัยชนะของพระองค์

ข้อ 7-9:

3:7 และท่านได้กล่าวแก่ประชาชนที่ออกมาเพื่อจะรับบัพติศมาจากท่านว่า “โอ ชั่วอายุแห่งร่ำรวยทั้งหลาย ใครได้เตือนพวกเจ้าให้หนีจากพระพิโรธที่จะมาถึงนั้น

3:8 เหตุฉะนั้นจงเกิดผลทั้งหลายให้สมกับการกลับใจใหม่เถิด และอย่าเริ่มที่จะกล่าวภายในพวกเจ้าเองว่า พวกเรามีอับราฮัมเป็นบรรพบุรุษของพวกเขา

เรา เพราะข้าพเจ้ากล่าวแก่เจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรทั้งหลายเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้

3:9 และบัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้ทั้งหลายแล้ว ด้วย ฉะนั้นต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีจะต้องถูกตัดลงและถูกโยนทิ้งในไฟ”

ความจริงอันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับแผนการแห่งความรอดของพระเจ้า

ในที่นี้ยอห์นเรียกพวกคนที่ไม่กลับใจเชื่อว่า “โอ ชั่วอายุแห่งร่ำรวยทั้งหลาย” นี้เป็นสิ่งเดียวกันที่พระเยซูทรงหมายถึงเมื่อพระองค์ตรัสแก่นิโคเดมัสว่า “ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่” ตรงนี้ในภาษาที่ทิมเทงมีการ

พรรณนาถึงความเสื่อมทรามของใจที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ ความแปดเปื้อนของบาปที่ฝังอยู่ภายใน เขายืนยันให้คนเหล่านั้นที่มาขอรับบัพติศมา ที่ประกาศศรัทธาว่าพวกเขากำลังกลับใจใหม่จากบาปทั้งหลายของตนและวางใจพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด “เกิดผลทั้งหลายให้สมกับการกลับใจใหม่” เขาเรียกร้องว่าควรมีชีวิตที่ถูกเปลี่ยนแปลงหลังจากมีการกลับใจใหม่

ในที่นี้เขาเทศนาอย่างชัดเจนเรื่องการบังเกิดใหม่แสนอัศจรรย์ แต่เพราะว่าพวกยิวเหล่านี้เป็นลูกหลานของอับราฮัมไม่ได้ทำให้พวกเขาเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า “พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรทั้งหลายเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้” นี่สอนว่าความรอด “มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทิตัส 3:5) มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถสร้างคนบาปที่หลงหายคนหนึ่งให้เป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าได้ และนั่นคือการบังเกิดใหม่แสนอัศจรรย์ซึ่งเกิดขึ้นทันทีเมื่อคน ๆ หนึ่งหันใจของตนจากบาปมาวางใจพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

“ขวนขวายไว้ที่โคนต้นไม้ทั้งหลายแล้ว” นั่นคือ การพิพากษาจะมาสู่บรรดาคนบาปที่ไม่กลับใจใหม่ ผลที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้คือใจที่สำนึกผิดซึ่งหันเสียจากบาป มันไม่ได้หมายถึงการประพาศิตินฐานะแผนการแห่งความรอด แต่หมายความว่า การกลับใจนั่นเองเป็นการหันมาหาพระคริสต์เพื่อขอความเมตตา “...ถูกโยนทิ้งในไฟ”: เราต้องตีความว่านั่นหมายความว่าเหมือนกับที่พระเยซูทรงหมายความว่าในเรื่องราวของพระองค์เกี่ยวกับเศเรฐฐีนันและลาซารัสที่ถูกบันทึกไว้ในลูกา 16:19-31 นี่เตือนใจเราเกี่ยวกับคำเตือนเรื่องความทรามาน “ด้วยไฟและกำมะถัน” ในวิวรณ์ 14:10 และบึงไฟนั้นในวิวรณ์ 20:15 และทำไมเราถึงควรคิดว่าเมื่อพระเจ้าตรัสว่า “ไฟ” บ่อยขนาดนั้นพระองค์ก็ไม่ได้หมายถึงไฟเล่า?

ข้อ 10-14:

3:10 และประชาชนจึงถามท่านว่า “แล้วพวกเราจะต้องทำประการใด”

3:11 ท่านตอบและกล่าวแก่พวกเขาว่า “ผู้ใดที่ไม่มีเสื้อคลุมสองตัว จงให้ผู้นั้นแบ่งกับคนที่ไม่มี และผู้ใดที่มีอาหาร จงให้ผู้นั้นทำแบบเดียวกัน”

3:12 แล้วพวกเก็บภาษีก็มาเพื่อจะรับบัพติศมาด้วย และกล่าวแก่ท่านว่า “อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด”

3:13 และท่านกล่าวแก่พวกเขาว่า “อย่าเก็บภาษีเกินกว่าส่วนซึ่งถูกกำหนดไว้สำหรับพวกท่าน”

3:14 และพวกทหารก็เรียกร้องจากท่านเช่นเดียวกัน โดยกล่าวว่า “และพวกข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด” และท่านกล่าวแก่พวกเขาว่า “อย่ากดขี่ผู้ใด และอย่ากล่าวหาผู้ใดเป็นความเท็จ และจงพอใจกับค่าจ้างของพวกเจ้าเถิด”

ผลทั้งหลายของการกลับใจใหม่

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาชัดเจนในเรื่องแผนการแห่งความรอด “พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรทั้งหลายเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้” เขาสอนเรื่องการบังเกิดใหม่ที่เหนือธรรมชาติและการกลับใจใหม่ การเปลี่ยนแปลงของทัศนคติของหัวใจที่มีต่อบาป การหันมาหาพระเจ้าในฐานะเป็นวิธีนั้นที่จะรับการ

บังเกิดใหม่ นี่ไม่ได้ขัดกับความรอดโดยความเชื่อซึ่งพระองค์ทรงสอนในยอห์น 3:36

แต่การกลับใจใหม่ต้องมีผลบางอย่างของการกลับใจใหม่ตามมา การประพฤติดีไม่ใช่หนทางแห่งความรอด แต่การประพฤติดีควรเกิดขึ้นตามมา พระคัมภีร์กล่าวเช่นนั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก เอเฟซัส 2:8 และ 9 บอกเราว่า “ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะรอดได้” แต่จากนั้นมันก็เสริมในพระคำข้อถัดไปว่า “เพราะว่าพวกเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่ดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อที่พวกเราจะดำเนินในการเหล่านั้น” เราได้รับความรอดโดยพระคุณแต่รับความรอด “ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่ดี” และแม้ว่าโรม 8:1 กล่าวว่า “เหตุฉะนั้นบัดนี้ จึงไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์” ข้อ 4 ก็กล่าวว่า “เพื่อความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ซึ่งไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ” ใจดวงใหม่ยอมเลี้ยวไม่ได้ที่จะหมายถึงการเปลี่ยนแปลงในด้านทัศนคติและแรงจูงใจต่าง ๆ ดังนั้นจึงควรมีการเปลี่ยนแปลงที่สังเกตเห็นได้ในชีวิตของคน ๆ หนึ่งหลังจากได้รับความรอดแล้ว

พระคัมภีร์ไม่เคยบ่งชี้ว่าเราสามารถบอกได้ว่าใครรอดและใครไม่รอดโดยวิธีที่พวกเขาดำเนินชีวิต คำตรัสของพระเยซูในมัทธิว 7:16, “ท่านทั้งหลายจะรู้จักพวกเขาได้โดยผลทั้งหลายของพวกเขา” ใช้กับพวกผู้พยากรณ์เท็จ ในข้อ 15 และ 16 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “จงระวังพวกผู้พยากรณ์เท็จ ซึ่งมาหาพวกท่านในเครื่องนุ่งห่มของแกะ แต่ภายในพวกเขาเป็นสุนัขป่าที่ตะกละตะกลาม ท่านทั้งหลายจะรู้จักพวกเขาได้โดยผลทั้งหลายของพวกเขา มนุษย์เก็บผลงุ่นทั้งหลายจากบรรดาต้นไม้หนามหรือ หรือผลมะเดื่อทั้งหลายจากบรรดาต้นผักหนามหรือ” เราสามารถบอกได้ว่าใครเป็นผู้พยากรณ์เท็จโดยคำสอนของเขา คนที่ไม่ยอมรับเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารี ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ การไถ่โทษโดยพระโลหิตของพระองค์ และการคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์ เขาก็เป็นผู้พยากรณ์เท็จ และคนที่ไม่เชื่อหลักคำสอนตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ “ก็ไม่มีพระเจ้า” ไม่ได้ได้รับความรอด ตามที่ 2 ยอห์น ข้อ 9 ถึง 11 บอก แต่เราจะต้องไม่ตัดสินว่าผู้ใดรอดหรือไม่รอด เราต้องจดจำไว้ว่า “มนุษย์มองดูที่รูปลักษณ์ภายนอกแต่พระเยซูฮาว์ทรงมองดูที่จิตใจ” และคำเตือนที่จริงจังนั้นเกี่ยวกับการตัดสินเรื่องใจของมนุษย์ ซึ่งเรามองไม่เห็น ก็ถูกให้ไว้โดยพระเยซู: “อย่ากล่าวโทษ เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่ถูกกล่าวโทษ” (มธ. 7:1)

แต่ในเรื่องของการเป็นพยานต่อผู้คน คริสเตียนทั้งหลายควรดำเนินชีวิตในแบบที่พวกเขาจะเป็นที่รู้จักชัดเจนในฐานะคริสเตียน พระเยซูตรัสว่า “โดยสิ่งนี้คนทั้งปวงจะทราบว่าคุณทั้งหลายเป็นสาวกของเรา ถ้าพวกท่านมีความรักต่อกันและกัน” (ยอห์น 13:35) คริสเตียนทั้งหลายที่ไม่รักซึ่งกันและกันอย่างที่พวกเขาควรรักก็ไม่เป็นที่ดูออกเสมอไปว่าเป็นคริสเตียน

เท่าที่เกี่ยวข้องกับการเป็นพยานต่อผู้อื่น “เช่นนั้นแหละ ถ้าความเชื่อไม่มีการกระทำ มันก็ตายเสียแล้ว โดยอยู่เพียงลำพัง ไร้แล้ว คนหนึ่งอาจกล่าวว่า “ท่านมีความเชื่อ และข้าพเจ้ามีการกระทำ” จงแสดงความเชื่อของท่านที่ปราศจากบรรดาการกระทำของท่านให้ข้าพเจ้าเห็น และข้าพเจ้าจะแสดงให้ท่านเห็นความเชื่อของข้าพเจ้าโดยบรรดาการกระทำของข้าพเจ้า” ในฐานะพยานคนหนึ่งต่อผู้คน ชีวิตของคริสเตียนคนหนึ่งเป็น

หนทางเดียวที่จะพิสูจน์ว่าเราเป็นคริสเตียน

นั่นไม่เปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ว่าในสายพระเนตรของพระเจ้า ผู้ใดที่วางใจในพระคริสต์ก็ถูกนับว่าชอบธรรมในทันที และฉะนั้นในกาลาเทีย 3:11 เราจึงอ่านว่า “แต่ที่ว่าไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติในสายพระเนตรของพระเจ้านั้นก็เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้ว เพราะว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’” และโรม 3:20 กล่าวอีกว่า “เพราะฉะนั้น โดยการกระทำเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติ จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ ถูกนับว่าชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นคือความรู้เกี่ยวกับบาป” ใช่แล้ว ความรอดเป็นมาโดยพระคุณล้วน ๆ และคน ๆ หนึ่งถูกนับว่าชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าทันทีเมื่อเขาหันมาหาพระองค์ด้วยใจที่สำนึกผิด วางใจพระเยซูเพื่อรับการยกโทษ ฉะนั้นคน ๆ หนึ่งจึงถูกนับว่าชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าโดยความเชื่อล้วน ๆ และไม่พึ่งการประพฤติ แต่คน ๆ หนึ่งถูกมองว่าชอบธรรมในสายตาของมนุษย์โดยบรรดาการประพฤติของเขาด้วย

การเทศนาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาว่าผู้คนควรกลับใจใหม่และถูกสร้างให้เป็นลูก ๆ ของพระเจ้า และ “เกิดผลทั้งหลายให้สมกับการกลับใจใหม่” (ข้อ 8) ก็เหมือนกับการเทศนาของอัครทูตเปาโล ในกิจการ 26:20 เขาบอกกษัตริย์อากริปาถึงลักษณะการเทศนาของเขา: “แต่ได้สำแดงในตอนแรกแก่คนเหล่านั้นแห่งเมืองดามัสกัส และที่กรุงเยรูซาเล็ม และตลอดทั่วเขตแดนทั้งหลายแห่งแคว้นยูเดีย และจากนั้นแก่คนต่างชาติว่าพวกเขาควรกลับใจเสียใหม่และหันมาหาพระเจ้า และกระทำการทั้งหลายซึ่งสมกับการกลับใจเสียใหม่”

ฉะนั้นเมื่อผู้คนถามยอห์นว่า “แล้วพวกเราจะต้องทำประการใด” หลังจากกลับใจใหม่แล้ว “ท่านตอบและกล่าวแก่พวกเขาว่า “ผู้ใดที่มีเสื้อคลุมสองตัว จงให้ผู้นั้นแบ่งกับคนที่ไม่มี และผู้ใดที่มีอาหาร จงให้ผู้นั้นทำแบบเดียวกัน” และพวกคนเก็บภาษีที่กลับใจใหม่ก็ถูกบอกว่า “อย่าเก็บภาษีเกินกว่าส่วนซึ่งถูกกำหนดไว้สำหรับพวกท่าน” พวกทหารถูกสั่งว่า “อย่ากดขี่ผู้ใด และอย่ากล่าวหาผู้ใดเป็นความเท็จ และจงพอใจกับค่าจ้างของพวกเจ้าเถิด” นี่เป็นเพียงการประยุกต์ใช้เชิงปฏิบัติของพระบัญชาที่ว่า “เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตัวเจ้าเอง” (ลนต. 19:18; มธ. 22:39) ในที่นี้มีการสอนการแสดงออกของความรักที่มีต่อกันและกัน ในที่นี้ยอห์นให้การแสดงออกของกฎทองคำนั้น: “เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่พวกท่าน พวกท่านจงกระทำอย่างนั้นแก่พวกเขาเหมือนกัน” (มธ. 7:12) นี่ก็เป็นคำสอนแบบที่พระเยซูตรัสในคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียที่ติดนั้น (ลูกา 10:30-37) และจงสังเกตว่าความกรุณาและความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และการคิดถึงผู้อื่นนี้ไม่ได้จำกัดอยู่ที่มิตรสหายเท่านั้น และไม่ใช้แค่กับพวกคนดีเท่านั้น

โอ เมื่อเราหันมาหาพระคริสต์แล้วเพื่อขอความเมตตา ชีวิตคริสเตียนคนหนึ่งก็ควรส่องแสงออกไปพร้อมกับบรรดาผลของการกลับใจใหม่ ในสายพระเนตรของพระเจ้าไม่มีมนุษย์คนใดถูกนับว่าชอบธรรมโดยบรรดาการกระทำของพระราชบัญญัติหรือโดยการประพฤติ แต่ในสายตาของมนุษย์ พยานหลักฐานของใจดวงหนึ่งที่ถูกเปลี่ยนแปลงแล้วคือชีวิตหนึ่งที่ถูกเปลี่ยนแปลง

ข้อ 15-18:

3:15 และขณะที่ประชาชนกำลังรอคอยอย่างคาด

หวัง และทุกคนก็ตรึงตรองอยู่ในใจของตนถึงยอห์น

นว่า ท่านเป็นพระคริสต์หรือไม่
3:16 ยอห์นจึงตอบ โดยกล่าวแก่พวกเขาทุกคนว่า
“แท้จริง ข้าพเจ้าให้ท่านทั้งหลายรับบัพติศมาด้วย
น้ำ แต่จะมีพระองค์ผู้หนึ่งที่ทรงมีฤทธิ์ยิ่งกว่า
ข้าพเจ้าเสด็จมา ผู้ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรที่จะแก้สาย
รัดรองเท้าของพระองค์ พระองค์นั้นจะทรงให้ท่าน
ทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และ
ด้วยไฟ

3:17 ผู้ซึ่งพลั่วของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของ
พระองค์ และพระองค์จะทรงชำระลานข้าวของ
พระองค์ให้ทั่ว และจะทรงรวบรวมข้าวสาลีไว้ในยุ้ง
ฉางของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วย
ไฟที่ไม่รู้ดับ”
3:18 และท่านประกาศคำเตือนสติของท่านอีก
หลายประการแก่ประชาชน

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์

พระคำตอนข้างบนนี้คล้ายกันมากกับอันที่อยู่ในมัทธิว 3:1-12 และมาระโก 1:1-8 แต่ในข่าวประเสริฐ
ของยอห์นมีให้ไว้มากกว่าเยอะ (ดู ยอห์น 1:15-37)

จงหมายเหตุในข้อ 15, “และขณะที่ประชาชนกำลังรอคอยอย่างคาดหวัง และทุกคนก็ตริกรออยู่ใน
ใจของตนถึงยอห์นว่า ท่านเป็นพระคริสต์หรือไม่” เราจึงเห็นว่ามีผู้คนมากมายที่กำลังตั้งตาคอยการปรากฏของ
พระผู้ช่วยให้รอด เราถูกเตือนใจเกี่ยวกับสิเมโอนและอันนาผู้ดำเนินตามทางของพระเจ้า ในพระวิหารโดยตั้งตาคอย
การเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอด (ลูกา 2:25-37) มันไม่น่าประหลาดใจเลยที่ “ประชาชนกำลังรอคอย
อย่างคาดหวัง” เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ แม้แต่กษัตริย์เฮโรดก็ดูเหมือนจะทราบแล้วเกี่ยวกับคำ
พยากรณ์เหล่านั้นเรื่องการเสด็จมาของพระคริสต์ เพราะเขาได้ถามพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีว่าพระ
คริสต์จะประสูติที่ไหน (มธ. 2:4) และพวกบุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็บอกเขาว่าตามที่กล่าวไว้ในมีคาห์
5:2 พระคริสต์จะประสูติในเมืองเบธเลเฮม พวกเขาคาดหวังพระเมสสิยาห์เพราะโมเสสบอกพวกเขาแล้วว่า
“พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงให้ผู้พยากรณ์ผู้หนึ่งเกิดขึ้นในท่ามกลางท่าน จากพี่น้องของท่าน เหมือน
อย่างข้าพเจ้า พวกท่านต้องตั้งใจฟังท่านผู้นั้น” (อพย. 18:15) ฉะนั้นผู้คนจึงถามยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาว่า
“ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นหรือ” และเขาก็ตอบว่า “ไม่ได้เป็น” (ยอห์น 1:21) พวกเขา กำลังคาดหวัง
“ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น” ที่โมเสสสัญญาไว้

พวกเขามีพระสัญญาหนึ่งในมาลาคีย์ 4:5 ในพระคำข้อรองสุดท้ายในภาคพันธสัญญาเดิม “ดูเถิด เราจะ
ส่งเอลิยาห์ผู้พยากรณ์มายังพวกเจ้าก่อนการมาของวันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวนั้น คือวันของพระเยโฮวาห์”
และดังนั้นในพระคำข้อเดียวกันพวกเขาจึงถามยอห์นว่า “ท่านเป็นเอลิยาห์หรือ”

พวกเขามีคำพยากรณ์เหล่านั้นของอิสยาห์ 53, ของเพลงสดุดี 2, ของเพลงสดุดี 22 และอีกมากมาย
และดาเนียล 9:25 ได้กำหนดเวลานานหกสิบเก้าสัปดาห์แห่งปีทั้งหลายไว้แล้ว ตั้งแต่คำบัญชาให้สร้างกรุง
เยรูซาเล็มขึ้นใหม่ภายใต้ไซรัสนจนถึงการเสด็จมาของ “พระเมสสิยาห์ ประมุขของคัมภีร์” และดังนั้นพวกนัก
ปราชญ์จากทิศตะวันออกจึงทราบอย่างชัดเจนว่าเวลานั้นมาถึงแล้วและมองหาดาวดวงนั้นซึ่งประกาศการมา
ของพระคริสต์ ผู้คนเหล่านั้นทั้งหมด “รอคอยอย่างคาดหวัง” แน่ใจว่านี่เป็นส่วนหนึ่งของแผนการทั้งหมด
ของพระเจ้าที่ว่า “เมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์นั้นได้มาถึงแล้ว พระเจ้าก็ทรงส่งพระบุตรของพระองค์มา”

(กท. 4:4)

บัพติศมาของยอห์นและ “บัพติศมาด้วย พระวิญญาณบริสุทธิ์” ที่มีพยากรณ์ไว้นั้น

ยอห์นกล่าวว่า “แท้จริง ข้าพเจ้าให้ท่านทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ...” เห็นได้ชัดว่าการให้บัพติศมาด้วยน้ำของยอห์นมีส่วนที่เฉพาะเจาะจงในการประกาศงานรับใช้ของพระคริสต์ บัพติศมาในน้ำไม่ได้แสดงภาพสิ่งใดเลยของพระราชบัญญัติด้านพิธีการ มันแสดงภาพการถูกฝังและการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ แสดงภาพการสละทิ้งสิ่งสารพัดเพื่อพระคริสต์ นับว่ามนุษย์เก่าที่บาปหนานั้นตายไปแล้วและถูกฝังแล้ว ถูกทำให้เป็นขึ้นจากหลุมศพน้ำนองนั้นแล้วเพื่อดำเนินชีวิตใหม่โดยพระคริสต์ ยอห์นซึ่งปรากฏตัวหลายร้อยปีหลังจากศาสตพยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิมคนสุดท้าย มีข่าวสารที่เป็นของภาคพันธสัญญาใหม่อย่างแน่นอน

ในฐานะผู้ส่งสารของพระเจ้า ชายคนหนึ่งอาจให้บัพติศมาแก่ผู้เชื่อใหม่คนหนึ่งเหมือนที่ยอห์นได้กระทำและเหมือนกับที่เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าวันนี้กระทำได้ แต่พระเยซูเจ้า ซึ่งถูกแสดงภาพและถูกประกาศในที่นี้ ทรงอยู่เหนือการเปรียบเทียบ ทรงฤทธิ์มากยิ่งขึ้นกว่ายอห์น ซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่เป็นใหญ่ที่สุดที่เคยเกิดจากบรรดาผู้หญิง และพระเยซู “จะทรงให้ท่านทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ” ข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มเน้นคำกล่าวของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาว่าพระเยซูจะทรงให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดู มัทธิว 3:11; มาระโก 1:8; ยอห์น 1:33 การเน้นที่พระคัมภีร์ให้แก่คำกล่าวนี้ก็บ่งชี้ถึงความสำคัญของมัน และพระเยซูตรัสเรื่องนี้อีก และด้วยการเน้นแบบเดิม ในกิจการ 1:4 และ 5: “และเมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมอยู่กับพวกเขา จึงกำชับพวกเขาว่า พวกเขาไม่ควรออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา ซึ่งพระองค์ตรัสว่า “ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ เพราะว่ายอห์นได้ให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกไม่ก็วันนับจากนี้”

Dr. Scofield คิดว่า “ผู้เชื่อทุกคน...ถูกให้บัพติศมาโดยพระวิญญาณ” ในหมายเหตุเกี่ยวกับกิจการ 2:4 ที่พระคำตอนนั้นกล่าวว่า “และพวกเขาทุกคนก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” และเขายกข้อพระคำอ้างอิงตรงนี้, 1 โครินธ์ 12:12,13 ดังนั้นเขาจึงสอนว่า “เป็นไปได้” ว่าคริสเตียนทุกคนในโลกถูกให้บัพติศมาเข้าในพระกายของพระคริสต์แล้วที่เพ็นเทคอสต์ โดยทำให้บัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเพียงเรื่องสมัยประธานอย่างหนึ่ง การก่อตัวขึ้นของคริสตจักรที่เพ็นเทคอสต์ เราคิดว่าทัศนะนั้นแพร่หลายในหมู่พวกอาจารย์กลุ่ม Plymouth Brethren บัดนี้มันเป็นความจริงที่ว่า 1 โครินธ์ 12:13 ระบุว่าคริสเตียนเหล่านั้นที่เมื่อโครินธ์ถูกให้บัพติศมาเข้าในพระกายของพระคริสต์แล้วโดยพระวิญญาณ นั่นคือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำการอัศจรรย์หนึ่งแห่งการบังเกิดใหม่และจึงทรงให้ผู้ที่กลับใจเชื่อเข้าอยู่ในคนกลุ่มนั้นที่จะถูกเรียกออกไปเมื่อถึงการรับขึ้นนั้น “ที่ชุมนุมอันใหญ่และคริสตจักรของบุตรหัวปี ผู้ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว” นั้น (ฮบ. 12:23) พระวิญญาณบริสุทธิ์ในฐานะตัวแทน ทรงให้บัพติศมาหรือทรงจุ่มผู้ที่กลับใจเชื่อแต่ละคนเข้าอยู่ในคนกลุ่มนั้นที่จะถูกรับขึ้นไป 1 โครินธ์ 12:12 และ 13 ไม่ได้อ้างอิงถึงเพ็นเทคอสต์หรือต้นกำเนิดของคริสตจักรเลย ฉะนั้นทัศนของ Dr. Scofield จึงดูเหมือนเป็นการตีความที่แปลกมาก ๆ

อันที่จริงพระคัมภีร์ไม่กล่าวถึงเพ็นเทคอสต์เลยด้วยซ้ำว่าเป็นเวลาแห่ง “การก่อตั้งของคริสตจักร”

และเราเชื่อว่าคริสตจักรนั้นซึ่งจะถูกเรียกออกไปเมื่อถึงการรับขึ้นนั้น เมื่อพระคริสต์เสด็จมา จะรวมวิสุทธิชนทุกคนแห่งยุคสมัยที่จะถูกเรียกออกไปและรวมตัวกันในสวรรค์ และจึงเป็น เอ็คเคลเซีย หนึ่งในที่แท้จริง “คริสตจักร” หนึ่งในที่แท้จริง

ไม่ว่าจะอย่างไร ในที่นี้ ในคำสอนของยอห์นและของพระคริสต์ มีการเน้นแบบผิดธรรมดาเรื่อง “การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” และชี้ไปยังพื้นที่คอสต์ในถ้อยคำที่ชัดเจนของพระเยซูในกิจการ 1:4 และ 5 เราเชื่อมั่นหมายถึงการเทออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์มาบนผู้คนของพระเจ้า บัพติศมาหมายถึงการจุ่มมิดหรือการท่วมทับหรือการปกคลุม และแน่นอนว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงถูกเทออกมาที่พื้นที่คอสต์ทรงปกคลุมและล้อมรอบผู้คนเหล่านั้นของพระเจ้าจริง ๆ ซึ่งรอคอยอยู่ในห้องชั้นบนนั้นและพวกเขา “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ”

ฉะนั้นเราจึงเชื่อว่าพระสัญญาที่ว่าพระคริสต์จะทรง “ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” จริง ๆ แล้วหมายความว่าพระเยซูเจ้าเองทรงเป็นผู้ที่เทพระวิญญาณบริสุทธิ์ออกมาบนผู้คนของพระองค์เมื่อพวกเขาทำตามข้อกำหนดเหล่านั้นของพระองค์ และนั่นเป็นวิธีที่เปโตรอธิบายการเทออกแสนมหัศจรรย์นั้นที่พื้นที่คอสต์ ในกิจการ 2:32 และ 33 เขากล่าวว่า “พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว พวกเราทุกคนเป็นพยานถึงเรื่องนี้ เหตุฉะนั้น เมื่อทรงถูกยกชูให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาแล้ว พระองค์จึงทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ซึ่งบัดนี้พวกท่านเห็นและได้ยินแล้ว” พระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่ “ส่ง” เหล่าสาวกของพระองค์ไปชนะจิตวิญญาณทั้งหลาย เหมือนกับที่พระบิดาได้ทรงส่งพระองค์มา (ยอห์น 17:18; ยอห์น 20:21, 22) พระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่ประทานการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่พวกเขาและบัดนี้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่คริสเตียนทุกคนเมื่อพวกเขากลับใจเชื่อเพื่อที่จะสถิตอยู่ภายใน แต่พระคริสต์ก็ทรงเป็นผู้ที่ประทานฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่คนเหล่านั้นที่รอคอยพระองค์และเป็นพยานเพื่อพระองค์เช่นกัน ฉะนั้นเมื่อทหารคนหนึ่งเอาหอแห่งสี่ข้างของพระเยซู “ทันใดนั้นโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมา” (ยอห์น 19:34) โลหิตนั้นที่แสดงภาพการไถ่โทษบาป น้ำนั้นที่แสดงภาพฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ถูกซื้อให้คริสเตียนทุกคน

พระคริสต์ทรงให้บัพติศมาด้วยไฟ

แต่คำกล่าวนั้นในมาระโกหรือยอห์นก็กล่าวถึงแค่คำสัญญาที่ว่า “พระองค์จะทรงให้ท่านทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ขณะที่ในมัทธิวและลูกาเขาเสริมว่า “และด้วยไฟ” และคำเรียกนี้ก็ถูกอธิบายในข้อพระคำถัดไป ว่าพระคริสต์ “จะทรงรวบรวมข้าวสาลีไว้ในยุ้งฉางของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ” พระคริสต์ผู้จะทรงเทพระวิญญาณบริสุทธิ์ออกมาบนผู้คนของพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ผู้ทรงมีสิทธิอำนาจแห่งการพิพากษา พระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่จะส่งผู้คนไปนรก แต่จำไว้ว่าพระองค์ตรัสแล้วว่า “ภูตธนาภาพทั้งสิ้นทรงมอบไว้แก่เราแล้ว ทั้งในสวรรค์และในแผ่นดินโลก” นั่นคือ สิทธิอำนาจทั้งปวง (มธ. 28:18) และพระเยซูตรัสในยอห์น 5:22 ว่าพระเจ้า “ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตรแล้ว” ฉะนั้นพระคริสต์เองทรงเป็นผู้ที่จะตรัสแก่คนเหล่านั้นที่ไม่รอดซึ่งอยู่ทางซ้ายมือของพระองค์ ในการพิพากษาบรรดาคนต่างชาติที่มีชีวิตอยู่เมื่อพระองค์จะเสด็จกลับมาเพื่อก่อตั้งอาณาจักรของพระองค์ว่า “เจ้าทั้งหลายจงถอยไป

จากเรา พวกเจ้าที่ถูกสาปแช่ง จงเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งใหม่อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและเหล่าทูตของมันนั้น” (มธ. 25:41) และมัทธิว 13:41 และ 42 บอกเราว่าบุตรมนุษย์เองทรงเป็นผู้ที่ “จะส่งพวกทูตสวรรค์ของท่านออกไป และพวกทูตนั้นจะรวบรวมออกไปจากอาณาจักรของท่านทุกสิ่งที่ทำให้สะดุด และบรรดาคนซึ่งทำความชั่วช้า และจะทิ้งพวกเขาลงในเตาไฟ ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” คนเหล่านั้นใส่ร้ายและนำเสนอพระเยซูแบบผิด ๆ ซึ่งแสดงภาพพระองค์ว่ามีแต่ความรักและไม่เคยมีพระพิโรธต่อเหล่าคนบาปที่มีกบฏ แสดงภาพพระองค์ว่าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งแต่ไม่แสดงภาพพระองค์ว่าเป็นผู้พิพากษาเช่นกัน พระคริสต์ผู้จะทรงรวบรวมข้าพเจ้าเหล่านั้นไว้ในยู้งฉางของพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์องค์เดียวกับที่จะเผาแกลบนั้นในนรก “ด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ”

ข้อ 19,20:

3:19 แต่เฮโรดเจ้าเมือง เมื่อถูกตำหนิโดยยอห์น	ซึ่งเฮโรดได้กระทำนั้น
เพราะเหตุนางเฮโรเดียสภรรยาน้องชายของเฮโรด	3:20 ก็เพิ่มสิ่งนี้เหนือสิ่งสารพัด ที่เฮโรดได้ขัง
ชื่อฟิลิป และเพราะเหตุบรรดาการชั่วร้ายทั้งหมด	ยอห์นไว้ในคุก

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถูกจับขังคุก

เพราะว่าพระคัมภีร์ตอนนี้ให้ข่าวสารของยอห์นมาตลอด มันจึงเสริมเหตุการณ์ต่าง ๆ ตรงนี้ที่เกิดขึ้นในเวลาต่อมาหลังจากที่พระเยซูทรงรับบัพติศมาแล้ว เฮโรดผู้ชั่วร้าย ผู้ซึ่งได้ล่อลวงและรับภรรยาของฟิลิปน้องชายของตนมา ถูกยอห์นตำหนิอย่างรุนแรงเพราะเรื่องนั้นและ “เพราะเหตุบรรดาการชั่วร้ายทั้งหมดซึ่งเฮโรดได้กระทำนั้น” สุดท้ายแล้วนี่จะส่งผลให้ยอห์นถูกประหารชีวิตเพราะความเคียดแค้นของนางเฮโรเดียสผู้ชั่วร้ายหญิงเล่นชู้คนนั้น ตามที่เราในมัทธิว 14:1-12 และมาระโก 6:14-29 เชื่อกันว่าการติดคุกของยอห์น และการถูกตัดศีรษะของเขาในเวลาต่อมา เกิดขึ้นที่พระราชวังฤดูหนาวของเฮโรดที่มาคาเอรัส ทางทิศตะวันออกของทะเลตาย ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นผู้ที่ได้ให้บัพติศมาพระเยซู ก่อนการติดคุกของยอห์น แม้ว่าการติดคุกนั้นถูกกล่าวถึงตอนแรกในที่นี่ก็ตาม

ข้อ 21,22:

3:21 บัดนี้เมื่อบรรดาคนทั้งหลายรับบัพติศมาแล้ว	นกเขาเสด็จลงมาบนพระองค์ และมีเสียงหนึ่งมาจากสวรรค์ ซึ่งตรัสว่า “ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา
ต่อมา พระเยซูก็ทรงรับบัพติศมาด้วย และเมื่อทรง	เราโปรดปรานท่านมาก”
อธิษฐานอยู่ ฟ้าสวรรค์ก็แหวกออก	
3:22 และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรูปสัณฐานดุจ	

บัพติศมาของพระเยซู

มีรายละเอียดมากกว่านี้ให้ไว้ในมัทธิว 3:13-17:

“แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหายอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน แต่ยอห์นพูลห้ามพระองค์ โดยกล่าวว่า “ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ และพระองค์เสด็จมาหาข้า

พระองค์หรือ” และพระเยซูตรัสตอบท่านว่า “บัดนี้จึงยอมให้เป็นอย่างนั้นเถิด เพราะเหตุนี้สมควรที่เราทั้งสอง จะทำให้ความชอบธรรมทั้งสิ้นสำเร็จ” แล้วท่านก็ยอมทำตามพระองค์ และพระเยซู เมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมา แล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นมาจากน้ำ และดูเถิด ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายก็แหวกออกให้แก่พระองค์ และพระองค์ ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจนกเขา และสถิตอยู่บนพระองค์ และดูเถิด มีเสียง หนึ่งจากสวรรค์ ซึ่งตรัสว่า “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปรานมาก”

เราเชื่อว่าพระเยซูทรงเดินจากแคว้นกาลิลีไปยังแม่น้ำจอร์แดนซึ่งเป็นที่ ๆ ยอห์นกำลังให้บัพติศมา เป็นธรรมดาที่ยอห์นรู้ตัวดีและลงเอยเกี่ยวกับการให้บัพติศมาพระองค์ผู้ทรงเป็นใหญ่กว่าเขาเองมากยิ่งนัก แต่ พระเยซูทรงสอนที่นั่นว่าบัพติศมามีไว้สำหรับคริสเตียนทุกคน: “เพราะเหตุนี้สมควรที่เราทั้งหลายจะทำให้ ความชอบธรรมทั้งสิ้นสำเร็จ”

จงหมายเหตุว่าลูกาบอกว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรูปสัณฐานดุจนกเขาเสด็จลงมาบนพระองค์” และมัทธิวกว่าว่า “พระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจนกเขา และสถิตอยู่ บนพระองค์” เราไม่ถูกบอกว่าคนอื่น ๆ เห็นการสำแดงนี้หรือไม่เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมาอยู่บนพระเยซู แน่แน่นอนว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมาพระเยซูเห็นการสำแดงนั้น เพราะยอห์นกล่าวในยอห์น 1:31-34:

“ และข้าพเจ้าก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรงเป็นที่ประจักษ์แก่คนอิสราเอล ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมาด้วยน้ำ” และยอห์นเป็นพยาน โดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมา จากสวรรค์เหมือนนกเขา และพระวิญญาณนั้นทรงสถิตอยู่บนพระองค์ และข้าพเจ้าก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่ พระองค์ผู้ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาเพื่อให้บัพติศมาด้วยน้ำ พระองค์นั้นเองได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเจ้าจะเห็นพระ วิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นเองเป็นผู้ซึ่งให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ และข้าพเจ้า ก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระเจ้า”

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาอยู่ในถิ่นทุรกันดารจนถึงเวลาที่ต้องแสดงตัวแก่ชนชาติอิสราเอล (ลูกา 1:80) ดังนั้นเขาจึงมีการติดต่อสัมพันธ์กับพระเยซูชุน้อยมาก แม้ว่ามารดาของทั้งคู่ดูเหมือนใกล้ชิดกันมากก็ตาม แต่ พระเยซูทรงเติบโตในเมืองนาซาเร็ธ เป็นไปได้ว่ายอห์นไม่เคยรู้จักพระเยซูเลย หรือเป็นไปได้ว่าเขารู้จักพระเยซู ทราบเกี่ยวกับการอยู่ในทางของพระเจ้าและความบริสุทธิ์ของพระองค์ แม้ว่าเขาไม่ได้ทราบจนกระทั่งนกเขา แห่งสวรรค์นั้นปรากฏเพื่อมาสถิตอยู่บนพระองค์ว่าจริง ๆ แล้วนี่คือพระบุตรของพระเจ้า พระสุรเสียงของ พระเจ้าตรัสเสียงดังในที่นี้จากสวรรค์ มันเกิดขึ้นแบบนี้ด้วยตอนที่พระเยซูทรงอยู่บนภูเขาแห่งการจำแลงพระ ภาคนั้น (มธ. 17:5; มก. 9:7; ลก. 9:35) มันเกิดขึ้นอีกในยอห์น 12:28

เราจะหมายเหตุในข้อ 23 ว่าพระเยซูทรงมีอายุประมาณสามสิบปี เรื่อยมาจนถึงเวลานี้พระองค์ไม่เคย เทศนาเลยสักครั้ง ไม่เคยกระทำการอัศจรรย์ใด ไม่เคยชนะจิตวิญญาณเลยสักดวง ในยอห์นบทที่ 2 หลังจาก พระองค์ทรงรับบัพติศมา เราเห็นว่าพระเยซูทรงไปที่บ้านคานาในแคว้นกาลิลีและที่งานสมรสนั้นทรงเปลี่ยนน้ำ ให้เป็นน้ำองุ่นและ “การเริ่มต้นแห่งการอัศจรรย์ทั้งหลายนี้ พระเยซูได้ทรงกระทำในบ้านคานาแห่งแคว้นกาลิ ลี” (ยอห์น 2:11) ฉะนั้นพระเยซูจึงไม่ได้เริ่มต้นงานรับใช้ปวงชนของพระองค์จนกระทั่งพระองค์ทรงเต็มเปี่ยม ด้วยพระวิญญาณและเราจะพบว่าพระองค์ทรงกระทำพระราชกิจอัศจรรย์ทั้งหมดของพระองค์ในฐานะแบบ

อย่างของเราโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งลงมาอยู่บนพระองค์ และไม่ใ้แค่ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า คำอธิบายเกี่ยวกับลูกา 4:16-21

ข้อ 23-38:

3:23 และพระเยซูเองทรงเริ่มมีพระชนมายุ
ประมาณสามสิบพรรษา โดยทรงเป็น (ตามที่ถูกคิด
กันในตอนนั้น) บุตรชายของโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตร
ชายของเฮลี

3:24 ซึ่งเป็นบุตรชายของมัทธิธ ซึ่งเป็นบุตรชาย
ของเลวี ซึ่งเป็นบุตรชายของเมลคี ซึ่งเป็นบุตรชาย
ของยัันนาย ซึ่งเป็นบุตรชายของโยเซฟ

3:25 ซึ่งเป็นบุตรชายของมัทธิธอี้อัส ซึ่งเป็นบุตร
ชายของอาโมส ซึ่งเป็นบุตรชายของนาอูม ซึ่งเป็น
บุตรชายของเอสลี ซึ่งเป็นบุตรชายของนั้กกาย

3:26 ซึ่งเป็นบุตรชายของมาอาท ซึ่งเป็นบุตรชาย
ของมัทธิธอี้อัส ซึ่งเป็นบุตรชายของเสเมอิน ซึ่งเป็น
บุตรชายของโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรชายของยูดาห์

3:27 ซึ่งเป็นบุตรชายของโยอันนา ซึ่งเป็นบุตรชาย
ของเรซา ซึ่งเป็นบุตรชายของเศรุบบาเบล ซึ่งเป็น
บุตรชายของเซอัลทีเอล ซึ่งเป็นบุตรชายของเนรี

3:28 ซึ่งเป็นบุตรชายของเมลคี ซึ่งเป็นบุตรชาย
ของอัดดี ซึ่งเป็นบุตรชายของโคสั้ม ซึ่งเป็นบุตร
ชายของเอลมาดัม ซึ่งเป็นบุตรชายของเอร์

3:29 ซึ่งเป็นบุตรชายของโยซี ซึ่งเป็นบุตรชายของ
เอลีเอเซอร์ ซึ่งเป็นบุตรชายของโยริม ซึ่งเป็นบุตร
ชายของมัทธิธ ซึ่งเป็นบุตรชายของเลวี

3:30 ซึ่งเป็นบุตรชายของสิเมโอน ซึ่งเป็นบุตรชาย
ของยูดาห์ ซึ่งเป็นบุตรชายของโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตร
ชายของโยนนาน ซึ่งเป็นบุตรชายของเอลียาคิม

3:31 ซึ่งเป็นบุตรชายของเมเลอา ซึ่งเป็นบุตรชาย
ของเมนันัน ซึ่งเป็นบุตรชายของมัทธิธธา ซึ่งเป็น
บุตรชายของนาธัน ซึ่งเป็นบุตรชายของดาวิด

3:32 ซึ่งเป็นบุตรชายของเจสซี ซึ่งเป็นบุตรชาย
ของโอเบด ซึ่งเป็นบุตรชายของโบอาส ซึ่งเป็นบุตร
ชายของสัลโมน ซึ่งเป็นบุตรชายของนาโชน

3:33 ซึ่งเป็นบุตรชายของอัมมีนาดับ ซึ่งเป็นบุตร
ชายของราม ซึ่งเป็นบุตรชายของเฮสโรน ซึ่งเป็น
บุตรชายของเปเรศ ซึ่งเป็นบุตรชายของยูดาห์

3:34 ซึ่งเป็นบุตรชายของยาโคบ ซึ่งเป็นบุตรชาย
ของอิสอัค ซึ่งเป็นบุตรชายของอับราฮัม ซึ่งเป็น
บุตรชายของเทราห์ ซึ่งเป็นบุตรชายของนาโฮร์

3:35 ซึ่งเป็นบุตรชายของเศรูก ซึ่งเป็นบุตรชายของ
เรกู ซึ่งเป็นบุตรชายของเปเลก ซึ่งเป็นบุตรชายของ
เอเบอร์ ซึ่งเป็นบุตรชายของเชลาห์

3:36 ซึ่งเป็นบุตรชายของเคนัน ซึ่งเป็นบุตรชายของ
อารฟักซาด ซึ่งเป็นบุตรชายของเซม ซึ่งเป็นบุตร
ชายของโนอาห์ ซึ่งเป็นบุตรชายของลาเมค

3:37 ซึ่งเป็นบุตรชายของเมธูเสลาห์ ซึ่งเป็นบุตร
ชายของเอโนค ซึ่งเป็นบุตรชายของยาเรด ซึ่งเป็น
บุตรชายของมาหะลาเลล ซึ่งเป็นบุตรชายของ
เคนัน

3:38 ซึ่งเป็นบุตรชายของเอโนช ซึ่งเป็นบุตรชาย
ของเซท ซึ่งเป็นบุตรชายของอาดัม ซึ่งเป็นบุตรชาย
ของพระเจ้า

วงศ์ตระกูลของพระเยซูทางสายมารีย์

จงเปรียบเทียบกับวงศ์ตระกูลที่ให้ไว้ในมัทธิว 1:1-17 วงศ์ตระกูลนั้นเป็นของพระคริสต์ในฐานะ
กษัตริย์ของพวกยิว และย้อนไปถึงดาวิดและอับราฮัมและเห็นได้ชัดว่าเป็นวงศ์ตระกูลทางสายโยเซฟ ผู้ปกครอง

ตามกฎหมาย เพราะมัทธิว 1:16 กล่าวว่า “และยาโคบให้กำเนิดโยเซฟ สามีของนางมารีย์ ผู้ซึ่งได้ประสูติพระเยซู ผู้ทรงถูกเรียกว่าพระคริสต์” Dr. Scofield กล่าวในหมายเหตุของเขาเกี่ยวกับลูกา 3:23:

ในมัทธิว ที่ไร้ข้อกังขาว่าเรามีวงศ์ตระกูลของโยเซฟ เราถูกบอก (1:16) ว่าโยเซฟเป็นบุตรของยาโคบ ฉะนั้นในความหมายใดเขาจึงถูกเรียกว่าเป็น “บุตรของเฮลี” ในลูกา? เขาไม่มีทางเป็นทั้งบุตรของยาโคบและของเฮลีโดยการให้กำเนิดตามธรรมชาติได้ แต่ในลูกาไม่ได้กล่าวว่าเฮลีให้กำเนิดโยเซฟ ฉะนั้นคำอธิบายตามธรรมชาติก็คือว่าโยเซฟเป็นลูกเขยของเฮลี ผู้ซึ่งเป็นลูกหลานคนหนึ่งของดาวิดเช่นเดียวกับตัวเขา ที่ในกรณีนั้นเขาควรถูกเรียกว่า “บุตรของเฮลี” (“บุตร” ไม่อยู่ในภาษากรีก แต่ถูกใส่เข้ามาอย่างถูกต้องแล้วโดยเหล่าผู้แปล) ก็คงสอดคล้องกับการใช้คำของพวกยิว (เทียบ 1 ซมอ. 24:16) ข้อสรุปจึงเลี่ยงไม่ได้ที่ว่าในลูกาเรามีวงศ์ตระกูลของมารีย์ และโยเซฟเป็น “บุตรของเฮลี” เพราะเขาหมั้นไว้กับบุตรสาวของเฮลี วงศ์ตระกูลในลูกาเป็นของมารีย์ ซึ่งเฮลีบิดาของนางสืบเชื้อสายมาจากดาวิด

น่าสนใจเช่นกันที่ว่าวงศ์ตระกูลสายโยเซฟย้อนกลับไปทางซาโลมอน บุตรของดาวิด (มธ. 1:6,7) และทางเยโคนิยาห์ (มธ. 1:11) ขณะที่วงศ์ตระกูลจริง ๆ ของพระเยซูสายมารีย์ย้อนกลับไปทางนาธัน บุตรอีกคนของดาวิดและละเชื้อสายของซาโลมอนออกไป รวมถึงเยโคนิยาห์ด้วย เยโคนิยาห์คนนี้คือเยโคนิยาห์แห่งเยเรมีย์ 22:28-30 และข้อ 30 กล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “พวกเจ้าจงเขียนว่าชายคนนี้ไม่มีบุตร เป็นชายที่ไม่เจริญขึ้นในวันทั้งหลายของเขา เพราะไม่มีคนแห่งเชื้อสายของเขาสักคนหนึ่งที่จะเจริญขึ้น โดยประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และครอบครองในยูดาห์อีกต่อไป” นั่นเป็นความจริงต่อนั้นในการตกเป็นเชลย แต่ถ้าพระเยซูเป็นบุตรของโยเซฟจริง ๆ และจึงสืบเชื้อสายมาทางโคนิยาห์หรือเยโคนิยาห์ พระองค์ก็ไม่สามารถครอบครองอย่างที่พระองค์จะทรงครอบครองได้เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาเพื่อประทับบนพระที่นั่งของดาวิดตามพระสัญญานั้นของลูกา 1:33 และพระคัมภีร์อีกหลายตอน

มันบอกเป็นนัยตรงนี้เช่นกันว่าวงศ์ตระกูลตรงนี้ในลูกาสืบย้อนไปถึงอาดัมและถึงพระเจ้า และนั่นบ่งชี้ว่าชาวประเสริฐตามที่ลูกาเล่าถูกเขียนเกี่ยวกับพระเยซูในฐานะบุตรมนุษย์ มนุษย์ต้นแบบผู้นั้น เราจะพบว่าพระเยซูทรงถูกเรียกว่า “บุตรมนุษย์” แปรสลับครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่: ยี่สิบเก้าครั้งในมัทธิว สิบสี่ครั้งในมาระโก ยี่สิบหกครั้งในลูกา สิบครั้งในยอห์นและครั้งเดียวในหนังสือกิจการ พระองค์ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และกษัตริย์แห่งสง่าราศี ทรงชอบเรียกพระองค์เองว่า “บุตรมนุษย์”

ความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ผู้ทรงรับสภาพเนื้อหนังเปล่งประกายออกมาจริง ๆ ในวงศ์ตระกูลเหล่านี้ในลูกาและในมัทธิว! พระองค์ทรงเป็นบุตรของมนุษยชาติทั้งสิ้น ไม่ใช่แค่บุตรของอับราฮัม และของชนชาติยิว แต่เป็นบุตรของราห์บหญิงโสเภณีนั่นและบุตรของรูธหญิงชาวโมอับนั้นและพระผู้ช่วยให้รอดของพวกคนต่างชาติเช่นเดียวกับพวกยิว พระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์ บุตรของกษัตริย์ดาวิดในด้านหนึ่ง และของทุกคนเหล่านั้นที่มาก่อนดาวิดและคนเหล่านั้นที่มาทีหลังเขาผ่านทางสายของนาธัน ไม่ใช่กษัตริย์องค์หนึ่ง ฉะนั้นมารีย์ผู้ต่ำต้อย ในบ้านของชาวชนบทหลังหนึ่งในเมืองนาซาเร็ธ จึงเป็นมารดาของพระผู้ช่วยให้รอด

พระคริสต์ทรงเป็นบุตรของคนมั่งมีและคนยากจน อับราฮัมและดาวิดเป็นคนมั่งมี แต่สำหรับมารีย์ผู้

ต่ำต้อยนั้น ไม่มีที่ให้อาหาร และลูกน้อยของเธอ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ทรงเกิดมาในคอกสัตว์

ความแปดเปื้อนใด ๆ ของบาปที่มีอยู่ในมนุษยชาติที่ตกต่ำและน่าสังเวช ก็ใกล้ชิดกับพระเยซู แม้ไม่เคยอยู่ในพระเยซูเลยก็ตาม พระองค์ผู้ไม่เคยทำบาปเลยทรงมาจากสายของเผ่ายูดาห์และทามาร์ลูกสะใภ้ของเขาเมื่อนางรับบทเป็นหญิงโสเภณี พระองค์ทรงมาจากสายของราหับหญิงโสเภณีชาวคานาอันที่เมืองเยรีโค ผู้ซึ่งกลับใจเชื่อและได้รับการช่วยให้รอดชีวิตและแต่งงานกับสัลโมนซึ่งโอบาสปูของดาวิดเกิดมาจากนาง พระองค์ทรงมาจากสายของดาวิดและบัทเชบาหลังจากที่ดาวิดได้ล่อลวงบัทเชบาและสังขมาสามีของนาง โอ พระเยซูเจ้า ผู้ไม่ทรงมีบาปเลย ทรงรักมนุษยชาติและทรงเอาพระองค์เองลงมาอยู่ในท่ามกลางเผ่าพันธุ์ของเราที่บาปหนา ตกต่ำและน่าสังเวช พระองค์ทรงทำให้พระองค์เองเป็น “บุตรมนุษย์” อย่างแท้จริง

ฉะนั้นพระเยซูเจ้าจึงทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว ยังทรงมีร่างกายแบบมนุษย์อยู่เหมือนเดิม เป็นร่างกายที่รับสง่าราศีแล้ว ทรงมีร่างกายแบบที่เราจะมี ร่างกายที่กินและดื่มต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ และเราเชื่อว่าเป็นร่างกายที่เหมือนร่างกายที่สมบูรณ์แบบของอาดัมในสวนเอเดนก่อนบาปได้เข้ามา และในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ มนุษย์ที่เป็นพระเจ้า พระคริสต์จะเสด็จกลับมาเพื่อประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและครอบครองเหนือวงศ์วานของยาโคบตามที่ทูตสวรรค์นั้นสัญญาไว้กับมารีย์ ก่อนพระองค์ประสูติ (ลูกา 1:32,33) และเหนือผู้คนทั้งโลก (ดนล. 2:44) โอ และแท้จริงแล้ว ฮีบรู 4:15 บอกเราว่า:

“เพราะว่าพวกเราไม่มีมหาบุโรหิตซึ่งไม่สามารถถูกสัมผัสด้วยความรู้สึกแห่งความเจ็บป่วยทั้งหลายของพวกเรา แต่ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างพวกเราในทุกประการ ถึงกระนั้นก็ยังปราศจากบาป”

และฮีบรู 7:26-28 ปลอดภัยเราอีกด้วยถ้อยคำเปี่ยมสุขเหล่านี้:

“ด้วยว่ามหาบุโรหิตเหล่านี้แหละที่เหมาะสมสำหรับพวกเรา ผู้ทรงบริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวง และประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย พระองค์ผู้ไม่ต้องทรงถวายเครื่องบูชาทุกวัน ๆ เหมือนอย่างมหาบุโรหิตเหล่านั้น ผู้ซึ่งถวายสำหรับบรรดาบาปของตนเองก่อน และจากนั้นก็ถวายสำหรับประชากร เพราะพระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว เมื่อพระองค์ได้ทรงถวายพระองค์เอง ด้วยว่าพระราชบัญญัตินั้นแต่งตั้งมนุษย์ที่มีความอ่อนกำลังขึ้นเป็นมหาบุโรหิตหลายคน แต่คำทรงปฏิญาณนั้นซึ่งมาภายหลังพระราชบัญญัติ แต่งตั้งพระบุตรขึ้น ผู้ถึงความสำเร็จเป็นนิรันดร์”

ช่างเหมาะสมจริง ๆ ที่ทูตสวรรค์เหล่านั้นประกาศแก่พวกคนเลี้ยงแกะว่า “ในวันนี้ในนครของดาวิด มีพระผู้ช่วยให้รอดผู้หนึ่งบังเกิดมาให้แก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งเป็นพระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” ใช่แล้ว แก่พวกคนเลี้ยงแกะ แก่คนยากจน คนอ่อนแอ คนรู้น้อย คนบาปหนา แก่ผู้สูงส่งและด้อยต่ำ ยิวและคนต่างชาติ แก่กษัตริย์และทาส พระเยซูทรงเป็นบุตรมนุษย์และพระผู้ช่วยให้รอดที่เหมาะสมและมหาบุโรหิตที่เหมาะสมสำหรับเผ่าพันธุ์ที่ทำบาปทั้งหมดนั้น

ลูกา 4

ข้อ 1,2:

4:1 และพระเยซูซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เสด็จกลับไปจากแม่น้ำจอร์แดน และทรงถูกนำโดยพระวิญญาณเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร
4:2 ทรงถูกทดลองโดยพญามารเป็นเวลาสี่สิบวัน

และในวันเหล่านั้นพระองค์ไม่ได้เสวยอะไรเลย และเมื่อสิ้นสี่สิบวันแล้ว หลังจากนั้นพระองค์ทรงหิว

การทดลองของพระคริสต์

พระเยซู “ซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” เนื่องจากบัดนี้พระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้วและทรงเริ่มต้นที่จะเป็นต้นแบบสำหรับคริสเตียนทั้งหลายและที่จะเข้าสู่งานรับใช้ปวงชนของพระองค์ในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเยซูจึงต้องถูกทดลองจนถึงขีดสุดเพื่อที่จะทำให้พระองค์เป็นตัวแทนที่เหมาะสมสำหรับมนุษย์ที่ทำบาป ฉะนั้นพระองค์จึง “ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างพวกเราในทุกประการ ถึงกระนั้นก็ยังปราศจากบาป” (ฮบ. 4:15) ถ้าพระผู้ช่วยให้รอดที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณจะต้องกระทำการสิ่งมหัศจรรย์หลายประการในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ก็ต้องแสดงให้เห็นว่าคน ๆ หนึ่งสามารถถูกทดลอง แต่ก็ต่อสู้จนประสบความสำเร็จและยังเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณและทำงานของพระเจ้าต่อไปได้อยู่

“สี่สิบวัน” สี่สิบดูเหมือนจะเป็นตัวเลขพิเศษสำหรับการทดสอบ ประชาชาติอิสราเอลอยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี โยนาห์เทศนา “สี่สิบวัน และกรุงนินะเวห์จะถูกคว่ำ” การชะลอนานสี่สิบวันซึ่งในระหว่างนั้นกรุงนินะเวห์จะกลับใจใหม่ได้ (โยนาห์ 3:4) การเขียนไม่เกินสี่สิบปี (อพย. 25:3; 2 คร. 11:24) ดูเหมือนพระเจ้าจะทรงให้ความสำคัญอย่างมากกับการทดสอบชนชาติอิสราเอลเป็นเวลาสี่สิบปีนั้น (อพย. 12:35; กตว. 14:33; สดด. 95:10) และสามหนในการครอบครองของพวกผู้วินิจฉัย หลังจากการละทิ้งความเชื่อครั้งใหญ่และพระเจ้าทรงช่วยให้รอดพ้น ชนชาติอิสราเอลมีช่วงพักสงบสี่สิบปีก่อนการทดสอบเพิ่มเติม (ผวฉ. 3:11; 5:31; 8:28) ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงถูกทดลองในทุกด้านจนถึงขีดสุด แต่ก็ปราศจากบาป

ข้อ 3,4:

4:3 และพญามารกล่าวแก่พระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินนี้ให้กลายเป็นอาหาร”
4:4 และพระเยซูทรงตอบมัน โดยตรัสว่า “มิเขียนไว้แล้วว่า ‘มนุษย์จะมีชีวิตอยู่โดยอาหารอย่างเดียวไม่ได้ แต่โดยพระวจนะทุกคำของพระเจ้า’”

การทดลองแรก: ความปรารถนาต่าง ๆ ของร่างกาย

จงหมายเหตุว่าเมื่อเราพูดถึงการทดลองของพระเยซู เราก็ไม่ควรหมายถึงแค่การทดลองสามประการนี้โดยเฉพาะซึ่งถูกกล่าวถึงในข้อ 3 ถึง 12 แต่พระองค์ทรง “ถูกทดลองโดยพญามารเป็นเวลาสี่สิบวัน” ก่อนหน้าการทดลองสามประการนี้ และจากนั้นการทดลองก็สิ้นสุดเพียงแค่ว่า “ชั่วคราว” (ข้อ 13)

การทดลองนั้นเป็นเรื่องอาหารก่อนเมื่อพระเยซูทรงหิวจนแทบต้องหลังจากอดอาหารนานสี่สิบวัน แต่พระเยซูก็ไม่ยอมแพ้ต่อการทดลองนั้น พระองค์จะทรงสร้างขนมปังขึ้นมาเหมือนที่ในตอนแรกนั้นพระองค์ได้

ทรงสร้างก้อนหินเหล่านี้และทรงสร้างสิ่งสารพัดก็ทำได้ แต่พระองค์ไม่สามารถทำแบบนี้ได้อย่างถูกต้องได้
ประการแรก พระองค์ทรงถูกพระวิญญาณนำให้อดอาหารและพระองค์ต้องเชื่อฟัง ประการที่สอง พระองค์ต้อง
ต่อสู้การทดลองทุกอย่างนั้นและไปให้ถึงระดับใดก็ตามของความหิวที่มนุษย์ที่อ่อนแอและนำเสนอสารคนอื่นใดจะ
สู้ทน และพระเยซูยังต้องปฏิเสธการทดลองนั้น การมีชีวิตอยู่โดยพระวาระของพระเจ้าช่างมีความสำคัญ
มากกว่าอาหารที่ต้องรับประทานจริง ๆ!

ตรงนี้ในข้อ 4 พระเยซูทรงยกข้อความจากพระราชบัญญัติ 8:3 “ว่า ‘มนุษย์จะมีชีวิตอยู่โดยอาหาร
อย่างเดียวไม่ได้ แต่โดยพระวาระทุกคำของพระเจ้า’” คำพูดนี้ตามที่ให้ไว้ในมัทธิว 4:4 ซึ่งบอกเล่าเหตุการณ์
เดียวกันนั้น กล่าวว่า “แต่โดยพระวาระทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” พระเยซูกำลังให้การ
สนับสนุนของพระองค์แก่คำกล่าวอ้างของพระคัมภีร์ที่ว่าทุกคำในต้นฉบับเดิมนั้นมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า
นั่นคือการตลใจด้านถ้อยคำที่อยู่เหนือการจับผิด

การทดลองในที่นี้มีแก่นมนุษย์ฝ่ายร่างกาย-ความเจ็บปวดที่คอยรบกวนและความปรารถนาแห่งความหิว
คริสเตียนทุกคนต้องตัดสินใจอยู่เสมอว่าตนจะ “ทำลายกิจการทั้งหลายของร่างกายเสีย” (รม. 8:13) หรือไม่
เขาต้องเรียนรู้ที่จะ “ปฏิเสธตัวเอง...และตามเรามา” (มธ. 16:24) พระเยซูตรัส ไม่มีคนงานคริสเตียนคนใดจะ
รับใช้พระเจ้าได้เยอะจนกว่าเขาเต็มใจที่จะยากจน หิวโหย เจ็บป่วย ขาดแคลนเสื้อผ้าดี ๆ หรือบ้านสวย ๆ และ
ความสบายและความหรูหราที่คนอื่น ๆ ใช้อย่างไม่เห็นคุณค่า พระเยซูจึงทรงถูกทดลองในเรื่องนี้ที่เป็นบรรดา
ความต้องการฝ่ายเนื้อหนังของพระองค์-ความใคร่อยากฝ่ายร่างกายตามปกติ

เกี่ยวกับวาระทั้งหลายแห่งการทดลอง 1 ยอห์น 2:16 ดูเหมือนจะให้โครงร่างภายใต้สามหัวข้อ,
“เพราะว่าสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือราคะตัณหาของเนื้อหนัง และราคะตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งแห่ง
ชีวิต ไม่ได้เป็นของพระบิดา แต่เป็นของโลก” เมื่อเอวาได้ทำบาป นางก็ “เห็นว่า ต้นไม้นั้นเหมาะสำหรับเป็น
อาหาร”: นั่นเป็นตัณหาของเนื้อหนัง “และมันสบายตา”: นั่นเป็นตัณหาของตา การดึงดูดของความสวยงาม
สิ่งต่าง ๆ ที่น่าปรารถนาและน่าดึงดูด “และเป็นต้นไม้นั้นหนึ่งที่น่าปรารถนาเพื่อทำให้คนหนึ่งเกิดปัญญา” นั่น
คือ ความเย่อหยิ่งของชีวิต ความปรารถนาที่จะมีความโดดเด่น และการประสบความสำเร็จและความเป็นที่
นิยมชมชอบ ดังนั้นเอวาจึงถูกทดลองและล้ม และอาดัมก็ล้มเช่นกัน

การทดลองทั้งสามประการที่ถูกให้เป็นรายการในที่นี้ดูเหมือนจะเดินตามโครงร่างเดียวกัน พระเยซู
ทรงถูกทดลองโดย “ตัณหาของเนื้อหนัง” ความต้องการและความปรารถนาต่าง ๆ ฝ่ายร่างกายตามธรรมชาติ
พระองค์ทรงถูกทดลองโดย “ตัณหาของตา” นั่นคือ พระองค์ทรงเห็นอาณาจักรและประชาชาติที่สวยงาม
ทั้งหมดของโลกนี้ซึ่งพระองค์จะได้ครอบครองอย่างชอบธรรมเมื่อถึงเวลา โอ พระองค์คงปรารถนาความ
สมบูรณ์แบบที่สวยงามนั้น ความชอบธรรมที่เปี่ยมสง่าราศีนั้นและความบริสุทธิ์และความดีงามชั่วนิรันดร์
เหมือนกับที่คริสเตียนดี ๆ ทั้งหลายวันนี้ปรารถนามัน และการทดลองถัดไปนั้นมีต่อ “ความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต”
ที่จะได้รับการยกย่องจากฝูงชน คำสรรเสริญและการนมัสการซึ่งพระองค์ทรงสมควรได้รับ

แต่พระเยซูทรงปฏิเสธการทดลองนี้ที่จะสนองความต้องการต่าง ๆ ตามธรรมชาติของร่างกายในเรื่อง
อาหาร ไม่เลย นั่นต้องไม่มาเป็นอันดับแรก พระบุตรของพระเจ้าที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณต้องแสวงหา

อาณาจักรของพระเจ้าก่อน พระองค์จึงทรงตอบซาตานด้วยพระคำมกริรตอหนึ่ง โดยยกคำพูดมาจากพระราชบัญญัติ 8:3 มนุษย์จะต้องไม่ให้อาหารมาก่อน ความต้องการต่าง ๆ ฝ่ายร่างกายมาก่อน เนื้อหนังมาก่อน พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงถูกทดลองทรงทราบว่าบัดนี้ ในช่วงเวลาทดสอบอันเลวร้ายนี้ พระองค์ต้องไม่เอาความคิดต่าง ๆ ของพระองค์หรือความปรารถนาต่าง ๆ ของพระองค์ไปจากน้ำพระทัยของพระบิดา โอ ขอให้คริสเตียนทุกคนจดจำไว้ว่าเขาต้องกินพระวจนะของพระเจ้าทุกวันมากกว่าตอบสนองความต้องการต่าง ๆ ฝ่ายร่างกายของเขาในเรื่องอาหาร

ข้อ 5-8:

4:5 และพญามาร เมื่อนำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขา สูงลูกหนึ่งแล้ว ได้สำแดงบรรดาราชาอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกในช่วงเวลาหนึ่งให้พระองค์ทอดพระเนตร
4:6 และพญามารกล่าวแก่พระองค์ว่า “อำนาจทั้งสิ้นนี้เราจะยกให้แก่ท่าน และสง่าราศีของราชอาณาจักรเหล่านั้น เพราะว่าอำนาจนั้นได้ถูกมอบไว้แก่เราแล้ว และผู้ใดก็ตามที่เราปรารถนาจะให้

เราจะให้อำนาจนั้นแก่ผู้นั้น
4:7 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านจะนมัสการเรา สิ่งสารพัดเหล่านั้นจะเป็นของท่าน”
4:8 และพระเยซูทรงตอบและตรัสแก่มันว่า “เจ้าจงถอยไปข้างหลังเรา ซาตานเอ๋ย เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘ท่านจงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน และท่านจงปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว’”

การทดลองที่สอง: ตัณหาของตา

การบรรลุ ความสำเร็จ ความสุข

นี่เป็นการทดลองที่จะให้พระเยซูไปสู่การครอบครองอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์ในอำนาจ โดยไม่ต้องไปที่กางเขนนั่น พระองค์สามารถหลีกเลี่ยงความละอาย ความยากจน การถูกข่มขู่ การถูกถ่มน้ำลายรด และสวนเกตเสมณี เหนือที่ไหลเป็นเลือด ผุ่งชนที่เยาะเย้ย การถูกปรับโทษต่อหน้าผู้คน การถูกเขี่ยดิน การถูกทำให้อับอายและความเจ็บปวดที่ฆ่าพระองค์บนกางเขนนั่นได้ พระองค์สามารถหลีกเลี่ยงความล่าช้าอันยาวนานนั้นขณะที่ข่าวประเสริฐถูกประกาศก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองนั้นได้

คุณเห็นแล้วว่า สิ่งที่ซาตานยื่นเสนอให้พระเยซูจริง ๆ แล้วเป็นสิ่งที่พระองค์จะต้องได้รับอยู่แล้วโดยไม่ต้องพึ่งซาตานเลย และพระเยซูคริสต์จะต้องเป็น “พยานที่สัตย์ซื่อ และเป็นบุตรหัวปีที่ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย และผู้ทรงครอบครองของกษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลก” (วิว. 1:5) พระองค์ทรงเป็น “อัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและเป็นอวสาน... ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด” บัดนี้พระองค์ทรงมีฤทธานุภาพแห่งนรกและความตาย (วิว. 1:18) โอ พระองค์จะทรงขี่ม้าขาวเสด็จมา ตามมาด้วยเหล่าทูตสวรรค์และพลโยธาทั้งสิ้นแห่งสวรรค์ และ “ออกจากพระโอษฐ์ของพระองค์มีพระแสงอันคมเล่มหนึ่ง ซึ่งด้วยพระแสงนั้นพระองค์จะได้ทรงฟันฟาดบรรดาประชาชาติ และพระองค์จะทรงครอบครองประชาชาติเหล่านั้นด้วยคทาทำด้วยเหล็ก และพระองค์ทรงเหยียบบ่อเย้าอ่งแห่งความดุเดือดและพระพิโรธของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และบนเสื้อผ้าของพระองค์ และบนต้นขาของพระองค์ พระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้ว่า “พระมหากษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้า

นายทั้งปวง” (ว. 19:15,16) พระองค์ทรงเป็น “ผู้เสวยสุขและผู้ทรงมีฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายทั้งปวง ผู้ทรงมีความเป็นอมตะแต่องค์เดียว...” (1 ทธ. 6:15,16) ฉะนั้นทุกหัวเข่าจะคุกกราบลงต่อพระองค์ในสวรรค์และแผ่นดินโลกและนรกและ “‘ลึนทุก ลึนจะกล่าวยอมรับ’ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าพระบิดา” ดู ฟิลิปปี 2:10,11 ฉะนั้นสิ่งสรรพที่ได้ถูกสร้างขึ้นในสวรรค์และแผ่นดินโลก “สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและสิ่งซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าจะพวกเขาจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้มีอำนาจ สรรพสิ่งทั้งสิ้นได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงก็ดำรงอยู่โดยพระองค์” (คส. 1:16,17) เพื่อที่ว่า “ในสรรพสิ่งทั้งปวงพระองค์จะได้ทรงเป็นเอก” (ข้อ 18)

โอ สิ่งที่ซาตานสัญญาไว้กับพระเยซูก็เทียบไม่ได้เลยกับที่พระเจ้าพระบิดาทรงจัดเตรียมไว้แล้วสำหรับพระองค์ แต่ซาตานอยากให้พระองค์ได้รับมันโดยวิธีที่ง่าย ซาตานยื่นเสนอมงกุฎที่ไม่ต้องมีกางเขน ยื่นเสนอการครอบครองให้แก่พระเยซูโดยไม่ต้องสิ้นพระชนม์

แต่ขอให้เราจดจำไว้ว่าถ้าพระคริสต์ได้ทรงครอบครองโดยไม่ต้องสิ้นพระชนม์ พวกเราที่เหลือก็คงตกนรกไปแล้ว เพราะข่าวประเสริฐเดิมนั้นที่ใคร ๆ ก็รับความรอดได้โดยมันประกาศชัดว่า “พระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:3,4)

ซาตานเกลียดชังเรื่องการสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษของพระคริสต์มากจริง ๆ! มันจึงให้เฮโรดพยายามฆ่าพระองค์ตอนที่พระองค์เป็นทารก เมื่อเขาฆ่าเด็กทารกเพศชายคนอื่น ๆ แห่งเมืองเบธเลเฮม (มธ. 2:16) ฉะนั้นพวกพาริสีจึงประชุมกันเพื่อจะทำลายพระเยซูก่อนถึงเวลา (มธ. 12:14) แต่ก็ทำไม่สำเร็จ ยอห์น 10:31 บอกเราว่า “พวกยิวจึงหยาบบรรดาก่อนห็นขึ้นมาอีกเพื่อจะขว้างพระองค์” แต่ก็ทำไม่ได้ และตรงนี้ในลูกา 4:28,29 เราเรียนรู้ว่าบรรดาเพื่อนบ้านของพระองค์ในแคว้นกาลิลีลุกขึ้นด้วยความโมโหในธรรมศาลานั้นและ “ผลักพระองค์ออกไปจากนคร และพาพระองค์ไปยังขอบหน้าผาของเนินเขาที่นครของพวกเขาถูกตั้งอยู่บนนั้น เพื่อพวกเขาจะโยนพระองค์ลงไป” แต่พระองค์ก็ทรงหลบไปได้

โอ ถ้าซาตานสามารถฆ่าพระเยซูได้ก่อนที่พระองค์ทรงทำให้พระคัมภีร์สำเร็จจริงก็คงแย่! ถ้ามันเกิดขึ้นในวันอื่นใดนอกจากวันแห่งการฆ่าลูกแกะปีศาจนั้น! ถ้าพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ที่อื่นนอกจากบนต้นไม้ต้นหนึ่งตามที่มีพยากรณ์ไว้ ถ้าพระองค์ทรงตายโดยวิธีอื่นใดนอกจากพร้อมกับรอยแผลในพระหัตถ์และในพระบาทของพระองค์ วิธีอื่นใดนอกจากพร้อมกับหอกเล่มหนึ่งที่แทงซี่ข้างของพระองค์ ตามที่มีพยากรณ์ไว้ ถ้าพระองค์ทรงตายที่ไหนสักแห่งโดยไม่ทำให้คำพยากรณ์เหล่านั้นของเพลงสดุดี 22 สำเร็จจริง หรือโดยที่ไม่มีรอยเขียนและการถูกทุบตีของอิสยาห์ 53! ซาตานอยากทำลายแผนการตามพระคัมภีร์นั้น เพราะว่าถ้าพระเยซูจะต้องเป็นพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง พระองค์ก็ต้องสิ้นพระชนม์ “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์”

ฉะนั้นในคืนก่อนการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ในสวนเกทเสมนี ซาตานจึงพยายามที่จะฆ่าพระองค์และพระเยซูตรัสว่า “จิตใจของเราโศกเศร้ายิ่งนัก แทบจะตายได้เลย” (มธ. 26:38; มาระโก 14:34) เมื่อพระ

เยชูทรงอธิษฐานว่า “ขอให้ถ้อยนี้เลื่อนพันไปจากข้าพระองค์เถิด” พระองค์ก็ไม่ได้กำลังอธิษฐานขัดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าแต่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า ฮีบรู 5:7 บอกเราเกี่ยวกับเรื่องนี้: “ผู้ซึ่งในวันเวลาแห่งเนื้อหนังของพระองค์นั้น เมื่อพระองค์ได้ถวายบรรดาคำอธิษฐานและการวิงวอน ด้วยทรงกันแสงอันรุนแรงและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และได้ถูกสดับฟังเนื่องจากพระองค์ได้ยำเกรง”

โอ ที่นี่เป็นการทดลองนี้ซาตานพยายามที่จะให้พระเยซูทำลายข่าวประเสริฐและไปครอบครองโดยไม่ต้องถูกตรึงกางเขนและไม่ต้องช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด! และน้ำหนักร่างกายทั้งหมดในจักรวาลถูกวางอยู่บนตาชั่งในวันซีซาด้านนั้นเมื่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ทรงถูกทดลองทรงปฏิเสธคำเชิญชวนนั้นเพื่อที่จะเสด็จไปที่กางเขนนั่นและชำระหนี้บาปและเชิญชวนผู้คนมากมายให้มาหาพระองค์และเรียกพระองค์ว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด!

ข้อ 9-13:

4:9 และมันก็นำพระองค์มายังกรุงเยรูซาเล็ม และวางพระองค์บนยอดหลังคาอันหนึ่งของพระวิหาร และกล่าวแก่พระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงทิ้งตัวลงไปจากที่นี่เถิด
4:10 เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระองค์จะทรงกำชับเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน เพื่อให้รักษาท่านไว้
4:11 และในมือของพวกเขา เหล่าทูตสวรรค์จะ

ประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดท่านจะกระแทกเท้าของท่านเข้ากับก้อนหิน”
4:12 และพระเยซูตรัสตอบมันว่า “มีคำกล่าวไว้ว่า ‘ท่านอย่าลองต้องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน’”
4:13 และเมื่อพญามารทำการทดลองทุกอย่างเสร็จสิ้นแล้ว มันก็ละพระองค์ไปชั่วคราว

การทดลองที่สาม: ความรักและการให้เกียรติ และคำสรรเสริญเยินยอของผู้คน

การทดลองที่สามนั้นมีต่อ “ความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต” มันไม่ผิดที่คน ๆ หนึ่งจะอยากได้รับความรักและมิตรภาพ ที่มีคนชื่นชมอุปนิสัยของเขา รู้จักความชอบธรรมของเขา ยกย่องความงามและความดีของเขา ดังนั้นเราจึงแน่ใจได้ว่าพระเยซูทรงปรารถนาวันแสนขึ้นบานนั้นเมื่อผู้คนจะมาจากทิศเหนือและทิศตะวันออกและทิศใต้และทิศตะวันตกเพื่อนั่งลงกับอับราฮัมและอิสอัคและยาโคบในอาณาจักรของพระเจ้า ผมแน่ใจว่าพระองค์ทรงปรารถนาวันนั้นเมื่อพลโยธาทั้งสิ้นแห่งสวรรค์และบนแผ่นดินโลกและในนรกจะคุกเข่าลงต่อพระองค์ และเมื่อเสียงร้องประสานฮาเลลูยาจะถูกขับขานอย่างเปี่ยมสง่าราศีมากกว่าที่เคยขับขานมาตามที่ยอห์นในคำพยากรณ์บอกไว้ล่วงหน้า: “...ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังของประชาชนจำนวนมากในสวรรค์ ที่กล่าวว่า “ฮาเลลูยา ความรอด และสง่าราศี และพระเกียรติ และฤทธิ์เดชจงมีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา” (วิว. 19:1)

ฉะนั้นพระเยซูเจ้าจะแสดงฤทธิ์เดชที่เป็นการอัศจรรย์เพื่อจะได้รับคำยกย่องจากผู้คนมากมายหรือ?

พระองค์จะพิสูจน์พระองค์เอง ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ โดยการแสดงพระราชกิจมหัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์แก่ทุกคนหรือ? พระองค์จะแสดงให้เห็นหรือว่าพระองค์ไม่ทรงถูกผูกมัดโดยข้อจำกัดต่าง ๆ ของมนุษย์และความเปราะบางและความอ่อนแอแบบมนุษย์? จงให้พระองค์กระโจนลงมาจากยอดพระวิหารเลย มุมนั้นของยกพื้นพระวิหารที่กำแพงกรุงเยรูซาเล็มสูงถึงเจ็ดสิบฟุตในมุมที่แหลมคมหนึ่งที่อยู่เหนือหุบเขาซิโดโรน พระองค์ทั้งตัวลงมาเลยก็ได้ และซาตานเตือนความจำพระองค์เกี่ยวกับพระสัญญาในเพลงสดุดี 91:11 และ 12 ว่า “พระองค์จะทรงกำชับเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน เพื่อจะรักษาท่านไว้ในทางทั้งปวงของท่าน เขาทั้งหลายจะเอามือของพวกเขาประคองชูท่านไว้ เกรงว่าท่านจะกระแทกเท้าของท่านเข้ากับก้อนหิน”

ไม่ได้ พระเยซูจะไม่ทรงแสดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์เพียงเพื่อจะได้ผู้ติดตาม พระองค์จะทรงเลี้ยงอาหารคนที่หิวโหยห้าพันคนเพราะความเมตตากรุณาของพระองค์ และทรงเลี้ยงคนสี่พันคนอีก แต่ทุกครั้งที่พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่บางประการ พระองค์จะทรงยืนยันกรณว่าไม่ให้บอกเล่าแก่ผู้ใด เพราะความเมตตากรุณาของพระองค์ พระองค์ทรงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย พระองค์ทรงทำให้คนตายเป็นขึ้น พระองค์ทรงกระทำกิจใหญ่โตเมื่อผู้คนวางใจพระองค์ แต่ทั้งหมดนี้พระองค์ทรงกระทำมิใช่เพื่อสำแดงความแข็งแกร่งของพระองค์แต่เพราะความเมตตากรุณาแห่งพระทัยของพระองค์ พระองค์จึงทรงวางแบบอย่างให้แก่เราทุกคน เมื่อพระองค์ทรงอยู่ต่อหน้าปีลาต ผู้ว่าราชการชาวโรมผู้นั้นอัศจรรย์ใจที่พระองค์ไม่ยอมแก้ต่างอะไรเลย พระเยซูไม่ทรงตอบเลยสักคำ (มธ. 26:11-14; มก. 15:2-5) พระเยซูจะทรงนำเสนอคติของพระองค์จนพระองค์ไม่ต้องถูกปรับโทษและถูกตรึงกางเขนเลยก็ได้ พระองค์จะทรงเรียกทูตสวรรค์สิบสองกองให้มาปกป้องพระองค์เลยก็ได้ แต่พระองค์ก็ไม่ได้ทำเช่นนั้น ไม่เลย “เหมือนแกะต่อหน้าพวกผู้ตัดขนของมันเป็นไป้อยู่ในไถ ท่านก็ไม่อ้าปากของท่านเลยฉนั้น” (อสย. 53:7)

โอ พระเยซูจะทรงมีเวลาให้แก่เสียงปรบมือและคำสรรเสริญและการเทิดทูนของหมู่ชน แต่ก่อนอื่นพระองค์ต้องเป็นพระเยซูที่อ่อนสุภาพและต่ำต้อย ถูกผู้คนรังเกียจและปฏิเสธ กางเขนนั้นและความละอายของมัน พร้อมกับการถ่มน้ำลายรด การถูกทรยศโดยยูดาส การถูกฆ่าโดยพวกฟาริสีและพวกโรม การถูกทอดทิ้ง กระทั่งโดยเหล่าสาวกของพระองค์-ทั้งหมดนี้ต้องมาก่อน

ฉะนั้นพระคริสต์จึงทรงปฏิเสธคำเชิญนั้น การทดลองนั้นในด้าน “ความเยอหยิ่งของชีวิต” และพระองค์ทรงตอบการใช้พระคัมภีร์แบบเทียมเท็จของซาตานด้วยพระคัมภีร์อีกตอน, “พวกท่านอย่าลองดีพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่าน” (อพย. 6:16)

ฉะนั้นขอให้เราจดจำไว้ว่าไม่มีผู้ใดควรพยายามที่จะสำแดงฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติเพื่อจะทำให้ผู้คนประทับใจ คนเหล่านั้นที่ขอบพูดภาษาแปลก ๆ หรือกระทำการอัศจรรย์หรือหยิบงูขึ้นมา หรือคนเหล่านั้นที่อยากมีความสำเร็จฝ่ายวิญญาณแบบมหัศจรรย์อื่น ๆ เพื่อจะได้เสียงปรบมือของผู้คน ก็ตกในการทดลองนั้นที่พระเยซูมิได้ทรงยอมแพ้

และซาตาน “ละพระองค์ไปชั่วคราว”

พระเยซูเจ้าทรงให้ภาพประกอบที่ชัดเจนจริง ๆ สำหรับเพลงสดุดี 119 ข้อ 9 และ 11 ซึ่งกล่าวว่า

“คนหนุ่ม ๆ จะชำระทางของตนให้บริสุทธิ์ได้อย่างไร โดยการเอาใจใส่ต่อทางนั้นตามพระวาระของพระองค์” และอีกที “พระดำรัสของพระองค์นั้นข้าพระองค์ได้ซ่อนไว้ในใจของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์”

ฉะนั้นพระเยซู ซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระคัมภีร์และมุ่งมั่นอย่างถาวรที่จะทำให้พระบิดาพอพระทัย และที่จะไถ่โทษบาป จึงทรงตอบซาตานและตอบการตรวจค้นในพระทัยของพระองค์เองด้วยพระคัมภีร์ และเราก็ทำแบบนั้นได้เช่นกัน

มีการถกเถียงใหญ่โตเกี่ยวกับว่าพระเยซูทรงทำบาปได้หรือไม่ ขอให้เราจดจำว่าพระคัมภีร์กล่าวว่า พระองค์ “ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างพวกเราในทุกประการ ถึงกระนั้นก็ยังปราศจากบาป” (ฮบ. 4:15) ผมคิดว่าเราอาจกล่าวได้ว่าพระองค์ไม่สามารถยินยอมที่จะทำบาปได้ พระองค์ทรงถูกทดลองให้ทำบาปแต่พระองค์ทรงมีศีลธรรมและดีงามและชอบธรรมและมุ่งมั่นอย่างสุดพระทัยที่จะกระทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาจนพระองค์ไม่มีทางยินยอมที่จะทำบาปได้ พระองค์คงทำบาปได้หากพระองค์สามารถยินยอมที่จะทำบาปได้ แต่พระองค์ทำบาปไม่ได้เพราะว่าพระองค์คงจะไม่ยินดีที่จะทำบาป

ข้อ 14,15:

4:14 และพระเยซูได้เสด็จกลับไปในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณมาอย่างแคว้นกาลิลี และชื่อเสียงของพระองค์ก็เลื่องลือไปตลอดทั่วบริเวณนั้นโดยรอบ

4:15 และพระองค์ทรงสั่งสอนในบรรดาธรรมศาลาของพวกเขา โดยได้รับการสรรเสริญจากทุกคน

พระเยซูยังทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระเยซูทรงกลับไป “ในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ” จงหมายเหตุให้ตีว่าเนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมาในรูปกายหนึ่งแล้วบนพระเยซูในลูกา 3:23 เมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมา จากนั้นพระเยซูซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณก็ทรงกลับไปจากแม่น้ำจอร์แดนซึ่งเป็นที่ ๆ พระองค์ทรงรับบัพติศมา (ลูกา 4:1) และ “ทรงถูกนำโดยพระวิญญาณเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร” เพื่อจะถูกทดลอง (พระคำข้อเดียวกัน) ฉะนั้นบัดนี้ เราพบว่าฤทธิ์เดชมหันต์ของพระเจ้ายังอยู่บนพระองค์เหมือนเดิม เพราะว่าสิ่งที่ลงมาตอนพระองค์รับบัพติศมานั้นไม่ใช่แค่พระพรชั่วครวอย่างหนึ่ง ไม่ใช่แค่การทรงรับรู้ต่อหน้าผู้คนของพระเจ้าพระบิดาแต่มันเป็นการประทานฤทธิ์เดชอันบริสุทธิ์ และตั้งแต่นั้นมาที่พระองค์ทรงรับบัพติศมาไปจนถึงความมรณาของพระองค์และจนถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์และหลังจากนั้นอีก ไปตลอดการครอบครองในยุคพันปีของพระองค์บนแผ่นดินโลก พระเยซูเจ้าจะทรงเต็มเปี่ยมแบบไร้ขีดจำกัดด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างต้นแบบที่สมบูรณ์แบบ มนุษย์ผู้หนึ่งที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ บุตรมนุษย์ผู้นั้น

ยอห์น ผู้ซึ่งตัวเขาเองเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์มาตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา บอกเราในยอห์น 3:34 เกี่ยวกับพระเยซูว่า “เพราะพระเจ้าไม่ประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแก่พระองค์” โอ พระผู้ช่วยให้รอดที่สมบูรณ์แบบและไร้บาป ผู้ทรงมุ่งมั่นในทุกรายละเอียดที่จะกระทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาในการชดใช้หนี้บาปและไถ่คนบาป ทรงเหมาะสมที่จะเต็มเปี่ยมอยู่เสมอ แบบไร้ขีดจำกัดอย่างสมบูรณ์แบบด้วยพระ

ข้อ 16-21:

4:16 และพระองค์เสด็จมายังเมืองนาซาเร็ธ ที่ซึ่ง
พระองค์ได้ทรงเจริญวัยขึ้น และตามธรรมเนียม
ของพระองค์ พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาใน
วันสะบาโต และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่าน
4:17 และหนังสือของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้
ถูกส่งให้แก่พระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงคลี่
หนังสือนั้นออก พระองค์ก็พบสถานที่ที่เขียนไว้ว่า
4:18 ‘พระวิญญานขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่
บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้า
ไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์
ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ

ให้ร้องประกาศการช่วยให้พ้นแก่บรรดาเชลย และ
การได้รับการมองเห็นคืนมาแก่คนตาบอด ให้
ปล่อยคนทั้งหลายที่ฟกช้ำให้ได้รับเสรีภาพ
4:19 เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์
พระผู้เป็นเจ้า’
4:20 และพระองค์ทรงม้วนหนังสือนั้น และ
พระองค์ส่งหนังสือนั้นคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ และทรง
นั่งลง และตาของพวกเขามุ่งทุกคนที่อยู่ในธรรมศาลา
ก็เพ่งดูที่พระองค์
4:21 และพระองค์จึงเริ่มตรัสแก่พวกเขาว่า “ในวัน
นี้พระคัมภีร์ตอนนี้ก็สำเร็จในหูของท่านทั้งหลาย”

**พระเยซู ต้นแบบของเรา ทรงกระทำงานรับใช้และการเทศนา
และการอัศจรรย์ทั้งหมดของพระองค์ในฤทธิ์เดชของพระวิญญานบริสุทธิ์**

ในข้อพระคำตอนข้างบนเรามีความจริงแสนมหัศจรรย์ประการหนึ่งที่ชัดเจน พระเยซูทรงกลับมาที่
เมืองนาซาเร็ธซึ่งเป็นที่ ๆ พระองค์ทรงอยู่มาเกือบสามสิบปีและตามธรรมเนียมของพระองค์ พระองค์ทรงไปที่
ธรรมศาลานั้นในวันสะบาโตหนึ่ง พระองค์ทรงเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางในฐานะนักเรียนพระคัมภีร์ที่เก่งที่สุด
เป็นผู้ชอบธรรมและดำเนินตามทางของพระเจ้ามากที่สุดในกลุ่มพวกเขา และฉะนั้นแน่นอนว่าพวกเขาขอร้องให้
พระองค์อ่าน พระองค์ทรงหยิบม้วนหนังสืออิสยาห์และทรงคลี่ไปจนกระทั่งพระองค์พบอิสยาห์ 61:1,2 และ
ทรงอ่าน, “พระวิญญานขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้
ประกาศข่าวประเสริฐ”

พระเยซูเจ้าทรงถูกเจิมตั้งให้เทศนา ทรงมีอายุสามสิบปีและพระองค์ไม่เคยเทศนาเลยจนกระทั่งการ
เจิมตั้งอันบริสุทธิ์นั้นมาถึง พระองค์ไม่เคยทำการอัศจรรย์เลยจนกระทั่งหลังจากพระองค์ทรงรับบัพติศมา และ
จากนั้นพระองค์ก็ทรงไป ตามที่พยากรณ์ในบทที่ 2 บอกเรา ยังบ้านคานาแห่งแคว้นกาลิลีและที่นั่นทรงเปลี่ยนน้ำให้
เป็นน้ำองุ่นที่งานสมรสนั้นและ “การเริ่มต้นแห่งการอัศจรรย์ทั้งหลายนี้ พระเยซูได้ทรงกระทำในบ้านคานา
แห่งแคว้นกาลิลี”

ให้เรายอมรับมันเถิด: เมื่อพระเยซูทรงเทศนาคำเทศนาหนึ่ง พระองค์ก็ได้เทศนามันในความสมบูรณ์
แบบแห่งสติปัญญาในฐานะพระบุตรของพระเจ้า แต่พระองค์ทรงเทศนามันในฐานะมนุษย์ที่ตีคนหนึ่ง มนุษย์ที่
ไร้บาปคนหนึ่ง มนุษย์คนหนึ่งที่ได้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์ เป็นความจริงที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า
แต่พระองค์ได้ทรงถ่อมพระองค์ลงและทรงรับสภาพของผู้รับใช้คนหนึ่งไว้บนพระองค์เอง พระองค์ได้ทรงถอด

วางเสื้อผ้าแห่งความเป็นพระเจ้าและรูปลักษณ์ของพระเจ้าเพื่อมาปรากฏในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง พระองค์ทรงเรียกพระองค์เองว่า “บุตรมนุษย์” และฉะนั้นพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์จึงต้องถูกกระทำในวิถีเดียวกันกับที่เราสามารถทำมันได้ เพราะพระองค์ตรัสไว้ในยอห์น 14:12 ว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเรา การงานเหล่านั้นซึ่งเรากระทำนั้น เขาก็จะกระทำเช่นกัน และเขาจะกระทำการงานทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพราะว่าเราจะไปยังพระบิดาของเรา” พระองค์ตรัสไว้แล้วในยอห์น 8:12 ว่า “เราเป็นความสว่างของโลก” และอีกที “ ตราบใดที่เราอยู่ในโลก เราเป็นความสว่างของโลก ” (ยอห์น 9:5) แต่ในมัทธิว 5:14 พระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก” เราเองก็เป็นความสว่างชนิดเดียวกันกับที่พระเยซูทรงเป็น อันที่จริง พระคริสต์ทรงอยู่ในเราและพระองค์และพวกเราเป็นเหล่าผู้ช่วยให้รอดของคนบาปทั้งหลายด้วยกัน

ในคำอธิษฐานแบบมหาปุโรหิตนั้น พระเยซูทรงอธิษฐานต่อพระบิดาว่า “พระองค์ทรงส่งข้าพระองค์เข้ามาในโลกแล้วฉันใด ข้าพระองค์ก็ส่งพวกเขาเข้าไปในโลกแล้วฉันนั้น” (ยอห์น 17:18) และวันนั้นที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตาย พระองค์ทรงระบายลมหายใจบนพวกสาวกและตรัสแก่พวกเขาว่า “พระบิดาของเราทรงส่งเรามาแล้วฉันใด เราก็กส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” และเมื่อพระองค์ได้ตรัสสิ่งนี้แล้ว พระองค์ทรงระบายลมหายใจออกบนพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” (ยอห์น 20:21,22) ความจริงนี้ที่ว่าพระเยซูทรงเป็นบุตรมนุษย์ผู้หนึ่งที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณและที่ว่างนรับใช้ทั้งหมดของพระองค์อยู่ในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกแสดงออกในที่นี้ พระองค์ทรงถูกเจิมตั้งให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน มันถูกแสดงออกอย่างชัดเจนมากขึ้นในกิจการ 10:37,38:

“พระดำรัสนั้น ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านทั้งหลายก็ทราบอยู่แล้ว ซึ่งได้ถูกประกาศตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และตั้งต้นจากแคว้นกาลิลี หลังจากการให้รับบัพติศมาซึ่งยอห์นได้ประกาศนั้น ว่าพระเจ้าได้ทรงเจิมพระเยซูแห่งนาซาเร็ธด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธิ์เดชอย่างไร ผู้ซึ่งได้เสด็จไปทั่วกระทำดี และรักษาบรรดาคนที่ถูกกดขี่โดยพญามาร ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตอยู่กับพระองค์”

พระเจ้าทรงอยู่กับพระเยซู นั่นคือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่กับพระองค์ พระเจ้าพระบิดาทรงเจิมตั้งพระเยซูชื่อนาซาเร็ธด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และการอัครรรยทั้งหมดของพระองค์ การเทศนาทั้งหมดของพระองค์ การชนะจิตวิญญาณทั้งหมดของพระองค์ล้วนถูกกระทำในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

นั่นเป็นเหตุว่าทำไมเพลงสดุดีบทที่สองถึงเรียกพระองค์ว่า “ผู้ถูกเจิม” คำฮีบรูที่แปลเช่นนั้นคือ เมสสิยาห์ คำกรีกคือ คริสตอส หรือ พระคริสต์

ฉะนั้นเมื่อดาวิดถูกเจิมตั้งให้เป็นกษัตริย์ เขาจึงกำลังเป็นภาพเล็งถึงบุตรที่ยิ่งใหญ่กว่าผู้นี้ของดาวิดซึ่งจะเป็นกษัตริย์ที่ถูกเจิมตั้ง และเมื่ออาโรนถูกเจิมตั้งให้เป็นมหาปุโรหิต เขาจึงกำลังเป็นภาพเล็งถึงมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา มันสำคัญที่น้ำมันปริมาณเยอะถูกเทลงบนศีรษะของอาโรนจนมัน “ไหลอาบลงมาบนหนวดเครา...ที่ได้ไหลอาบลงไปถึงชายเสื้อของท่าน” (สดด. 133:1,2) คุณเห็นแล้วว่ามันแสดงภาพฤทธิ์เดชที่ไร้ขีดจำกัดของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ประทานให้แก่พระเยซูเจ้า เนื่องจาก “พระเจ้าไม่ประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแก่พระองค์” (ยอห์น 3:34) พระเยซูไม่มีความประะบางและความบาปหนาที่บ่อยครั้งจำกัดฤทธิ์เดชของ

พระวิญญาณบริสุทธิ์บนตัวเรา

ฉะนั้น ฮีบรู 9:14 จึงบอกเราว่าเมื่อพระเยซูทรงไปที่กางเขนนั้น พระองค์ “โดยทางพระวิญญาณนิรันดร์ได้ทรงถวายพระองค์เองโดยปราศจากจุดต่างพร้อยแต่พระเจ้า” กิจการ 1:2 กล่าวว่าก่อนเสด็จขึ้นสวรรค์ “พระองค์โดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้ตรัสคำบัญชาทั้งหลายแก่พวกอัครทูต ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้แล้วนั้น” และเมื่อพระองค์ทรงกลับมาเพื่อครอบครอง พระองค์จะทรงมาเป็น “หน่อแตกออกมาจากตอแห่งเจสซี และจะมีกิ่งงอกออกมาจากรากทั้งหลายของเขา และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะสถิตอยู่บนท่านนั้น คือวิญญาณแห่งสติปัญญาและความเข้าใจ วิญญาณแห่งการปรึกษาและอาณาภาพ วิญญาณแห่งความรู้และความยำเกรงพระเยโฮวาห์...” (อสย. 11:1,2) และดังนั้นในสถานบริสุทธิ์ของพระวิหาร คันประทีปทองคำเหล่านั้นที่เผาไหม้น้ำมันมะกอกที่บริสุทธิ์จึงแสดงภาพพระเยซู ผู้ทรงเป็นความสว่างของโลก ที่ลุกไหม้ในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ฉะนั้นพระเยซู ต้นแบบอันเปี่ยมสุขของเรา จึงมิได้เทศนาจนกระทั่งพระองค์ทรงถูกเจิมตั้งให้เทศนา ความน่าละอายควรเต็มอยู่ในใจของทุกคนที่พยายามทำงานของพระเจ้าโดยปราศจากฤทธิ์เดชของพระเจ้า!

เราจำได้เรื่องนาดับและอาปีฐ บุตรชายของอาโรน ผู้ซึ่งถูกเจิมตั้งให้เป็นปุโรหิตแต่พวกเขาเอาไฟธรรมดาใส่บนแท่นบูชาขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงห้ามไว้แล้วและตรัสว่าพระองค์จะทรงจัดหาไฟที่เหนือธรรมชาติให้ เลวีนิติ 10:1 และ 2 บอกว่า “ไฟก็พุ่งออกมาจากพระเยโฮวาห์ และเผาผลาญเขาทั้งสอง และเขาทั้งสองก็ตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์” โอ ในที่ธรรมาสันกันแล้ว ในที่ขึ้นเรียนกันแล้วที่มีไฟที่ผิดปกติแบบแทนที่ไฟจากพระเจ้า! พระเจ้าทรงรังเกียจมันและทรงแข่งสาปมันจริง ๆ! ไม่ใช่สติปัญญาแบบมนุษย์ ไม่ใช่พรสวรรค์ ไม่ใช่บุคลิกภาพ แต่ฤทธิ์เดชแห่งการเจิมของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือสิ่งที่ผู้คนของพระเจ้าทุกคนต้องการ

แต่ขอให้เราหยุดเพื่อตีความไฟบุลย์ทั้งสิ้นที่พระคริสต์ทรงนำมาให้ พระองค์ทรงมารับการเจิมตั้ง “ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศการช่วยให้พ้นแก่บรรดาเชลย และการได้รับการมองเห็นคืนมาแก่คนตาบอด ให้ปล่อยคนทั้งหลายที่พกซ้ำให้ได้รับเสรีภาพ เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” โอ คนยากจนได้รับการประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา! พระเจ้าทรงอยากได้คนเก็บภาษีและหญิงโสเภณี พระองค์ทรงอยากให้เราไปค้นดูตามทางหลวงและสุ่มทุมพุ่มไม้เพื่อจะได้พวกเขา มา พระองค์ทรงอยากได้แกะหลงหายตัวเดียวนั้นและเราก็ควรอยากได้เช่นกัน

โอ มีการรักษาให้หายสำหรับผู้มีใจแตกสลาย มีการช่วยให้รอดพ้นสำหรับผู้ตกเป็นเชลยของบาป! บ่อยครั้งจริง ๆ ที่เราเห็นพระเจ้าทรงเอาความอยากดีไปจากคนขึ้นมาและเอานิสัยชอบเสพยาไปจากคนติดยา! บ่อยครั้งจริง ๆ ที่เราเห็นพระองค์ทรงทำให้คนเล่นซู้และหญิงโสเภณีเป็นคนบริสุทธิ์ ทรงทำให้คนไม่เชื่อกลายเป็นวิสุทธิชนที่เชื่อ! โอ ท่านทั้งหลายที่ถูกบังตาและถูกจองจำและพกซ้ำ พระเยซูทรงมาเพื่อพวกคุณ

น่าสังเกตที่พระเยซู ซึ่งยกคำพูดมาจากอิสยาห์ 61:1 และ 2 ทรงหยุดตรงกลางของประโยคหนึ่ง ส่วนที่เหลือของประโยคนั้นคือ “...และวันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของพวกเรา เพื่อปลอบประโลมใจบรรดาคนที่ไว้ทุกข์” “วันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของพวกเรา” ไม่ใช่ตอนนี้แต่คือตอนการเสด็จมาครั้งที่สองนั้น พระ

เยชูจึงไม่อ่านส่วนนั้น จงหมายเหตุข้อ 21 ให้ดี, “และพระองค์จึงเริ่มตรัสแก่พวกเขาว่า “ในวันนี้พระคัมภีร์ตอนนี้ก็สำเร็จในหูของท่านทั้งหลาย”” บัดนี้เป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้ยินพระเยซูตรัสเมื่อพระองค์ทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อ 22-30:

4:22 และทุกคนเป็นพยานรับรองพระองค์ และประหลาดใจด้วยบรรดาคำอันประกอบด้วยพระคุณซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และเขาทั้งหลายกล่าวว่า “คนนี้เป็นบุตรชายของโยเซฟมิใช่หรือ”

4:23 และพระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจะกล่าวคำสาขัตข้อนี้แก่เราเป็นแน่ว่า ‘หมอเอ๋ย จงรักษาตัวเองเถิด สิ่งใดก็ตามที่พวกเราได้ยินว่าได้ถูกกระทำในเมืองคาเปอร์นาอุม จงกระทำในบ้านเมืองของท่านที่นี่ด้วย’”

4:24 และพระองค์ตรัสว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีศาสดาพยากรณ์คนใดที่ได้รับการยอมรับในบ้านเมืองของตนเอง

4:25 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีหญิงม่ายหลายคนในอิสราเอลในวันเวลาของเอลียาห์ เมื่อฟ้าสวรรค์ถูกปิดเสียเป็นเวลาสามปีกับหก

เดือน เมื่อเกิดการกันดารอาหารใหญ่ทั่วทั้งแผ่นดิน

4:26 แต่เอลียาห์มิได้ถูกส่งไปยังหญิงม่ายคนใด เว้นแต่ไปยังบ้านศาเรפת นครหนึ่งในแคว้นไซดอน ไปยังหญิงคนหนึ่งที่เป็นหญิงม่าย

4:27 และมีคนโรคเรื้อนหลายคนในอิสราเอลในวันเวลาของเอลีชาศาสดาพยากรณ์ แต่ไม่มีผู้ใดในพวกเขาที่ได้รับการรักษาให้หายสะอาด เว้นแต่แต่อามานชาวซีเรีย”

4:28 และพวกเขาทุกคนในธรรมศาลา เมื่อพวกเขาได้ยินสิ่งเหล่านี้ ก็เต็มไปด้วยความโกรธเคือง

4:29 และลุกขึ้น และผลักพระองค์ออกไปจากนคร และพาพระองค์ไปยังขอบหน้าผาของเนินเขาที่นครของพวกเขาถูกตั้งอยู่บนนั้น เพื่อพวกเขาจะโยนพระองค์ลงไป

4:30 แต่พระองค์ซึ่งดำเนินผ่านไปในท่ามกลางพวกเขา ก็เสด็จไปตามทางของพระองค์

เกิดอะไรขึ้นเมื่อพระเยซูตรัสแก่เหล่าเพื่อนบ้านก่อน

ในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์?

บัดนี้อิสยาห์ 61 ถูกทำให้สำเร็จจริงเป็นครั้งแรก และพวกเขาเห็นพระเยซูตอนนี้ไม่ใช่แค่ในฐานะชายหนุ่มคนหนึ่งที่มีสิทธรม และเป็นแบบอย่างที่ดี ชอบธรรม สะอาด และดีงาม แต่มีการเผาไหม้ในคำตรัสของพระองค์ที่บาดใจพวกเขา ความดีงามของมนุษย์ไม่มีวันแทนที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ บัดนี้พระเยซูทรงมีฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และขอให้เราเรียนรู้บทเรียนที่ว่าไม่สำคัญว่าคุณเป็นคนมีสิทธรมและเที่ยงธรรมขนาดไหน คุณมีความกรุณาต่อบรรดาเพื่อนบ้านของคุณขนาดไหน คุณอาจถวายเป็นสักขีพยานรับของของคุณ คุณอาจสวดขอร้องในคริสตจักร มีการเผาเดี่ยวในครอบครัว ชำระหนี้อย่างซื่อตรง รักและอ่านพระคัมภีร์-แต่ทั้งหมดนั้นจะไม่ชนะจิตวิญญาณทั้งหลายเลย ถ้าคุณไม่ถูกเจิมด้วยฤทธิ์เดชของพระเจ้า คุณก็ทำงานของพระเจ้าไม่ได้ แม้แต่พระเยซูเจ้าก็ไม่เคยทำการอัศจรรย์ใด ๆ และไม่เคยเทศนาและไม่เคยชนะจิตวิญญาณเลยสักดวงจนกระทั่งพระองค์

ทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมา

แต่บัดนี้พวกเขาต่างอัศจรรย์ใจ: “คนนี้เป็นบุตรของโยเซฟมิใช่หรือ? นี่เป็นชายหนุ่มคนเดียวกันกับที่เรารู้จักมายี่สิบกว่าปีหรือ?” พวกเขาเห็นว่ามันแปลกจริง ๆ! โอ ฤทธิ์เดชของพระเจ้าสร้างความแตกต่างได้จริง ๆ!

แต่การเป็นพยานและการพยากรณ์ในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่ความหวานชื่นและความเบาสบายทั้งหมด บางครั้งมีขวานเล่มนั้นในมือของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มีเสี้ยวขณะที่พระเยซูทรงไล่พวกที่รับแลกเงินออกไปจากพระวิหาร บัดนี้ถ้อยคำของพระองค์เผาไหม้ใจของคนเหล่านี้ บรรดาชาวเมืองของพระองค์ทำไมพระองค์ถึงไม่สำแดงฤทธิ์เดชของพระองค์ที่นี่และทำการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระองค์ทรงกระทำในเมืองคาเปอร์นาอุม? “พวกเราเป็นเพื่อนบ้านของเจ้านะ!” แต่ความไม่เชื่อของพวกเขา การไม่ยอมกลับใจใหม่ของพวกเขา ทำให้มันไม่เหมาะสมสำหรับพระองค์ที่จะทำการอัศจรรย์ใดที่นั่น พระองค์ทรงเตือนความจำพวกเขาว่าเอลียาห์ถูกส่งไปหาหญิงม่ายคนเดียวและนาอามานชาวซีเรียคนเดียวเท่านั้นที่ได้รับการชำระให้หายสะอาดในท่ามกลางคนโรคเรื้อนมากมายเพราะความชั่วอันเลวร้ายและความไม่เชื่อของผู้คนเหล่านั้น

การเทศนาชนิดนี้ทำให้ผู้คนเกิดบันดาลโทสะ มันทำแบบนั้นตอนนี้ การเทศนาตรง ๆ ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาทำให้เขาต้องติดคุกและถูกฆ่าตาย การเทศนาตรง ๆ ของเปาโลทำให้เขาติดคุกหลายรอบ เขาถูกทุบตี หลายครั้งเขาเป็นต้นเหตุให้เกิดการจลาจลและความวุ่นวายและไม่มีอาหารรับประทาน ไม่มีเพื่อน เขามีรอยแผลเป็นอยู่บนร่างกายของเขา และสุดท้ายแล้ว หลังจากติดคุกมานาน เขาก็ถูกตัดศีรษะ การเทศนาชนิดที่ถูกต้องจะนำการต่อต้านมา พระเยซูทรงถูกผู้คนรังเกียจและปฏิเสธ และนั่นเป็นส่วนของคนเหล่านั้นผู้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

พวกเขา “พาพระองค์ไปยังขอบหน้าผาของเนินเขาที่นครของพวกเขาถูกตั้งอยู่บนนั้น เพื่อพวกเขาจะโยนพระองค์ลงไป” ข้อ 29 กล่าว แต่มันไม่ใช่เวลาที่พระองค์จะต้องตาย พระองค์จึงทรงหลบหนีไปได้ พวกเขา ยังเรียกจุด ๆ หนึ่งของเนินเขาสูงหนึ่งทีนั้นว่า “เนินเขาแห่งการตกลงไป” ซึ่งประเพณีกล่าวว่าเป็นเนินเขาสูงที่นั่นที่พวกเขาตั้งใจจะโยนพระผู้ช่วยให้รอดลงมาจากที่นั่น

ตั้งแต่นี้ไป เราเดินตามรอยพระบาทของพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ “บุตรมนุษย์” ผู้นั้น ไปจนจบข่าวประเสริฐของลูกา

ข้อ 31,32:

4:31 และพระองค์เสด็จลงมายังเมืองคาเปอร์นาอุม นครหนึ่งแห่งแคว้นกาลิลี และได้สั่งสอนเขาทั้งหลายทุกวันสะบาโต

4:32 และคนทั้งหลายก็ประหลาดใจด้วยหลักคำสอนของพระองค์ เพราะคำของพระองค์ประกอบด้วยฤทธิ์เดช

บัดนี้พระเยซูทรงให้เมืองคาเปอร์นาอุมเป็นบ้านของพระองค์

พระเยซูเคยไปเยือนเมืองคาเปอร์นาอุมมาก่อนแล้วและได้กระทำกิจการอันทรงฤทธิ์ที่นั่นก่อนที่พระองค์ทรงกลับไปยัง “บ้านเมืองของพระองค์” คือเมืองนาซาเร็ธ (ข้อ 23) เหล่าชาวเมืองของพระองค์ได้ยิน

เรื่องนั้นแล้ว ตำนานพระองค์ว่าพระองค์ไม่กระทำกิจการใหญ่โตในเมืองนาซาเร็ธเหมือนที่เมืองคาเปอร์นาอุม แต่บัดนี้พระองค์ทรงย้ายไปอยู่ในเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว มัทธิว 4:13 กล่าวว่า “และเมื่อออกไปจากเมืองนาซาเร็ธแล้ว พระองค์ก็เสด็จมาและประทับในเมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ริมชายฝั่งทะเล ในบรรดาเขตแดนแห่งเศบูลุนและนัฟทาลี” เราเชื่อว่านางมารีย์มารดาของพระองค์และลูกคนอื่น ๆ ของนางไปกับพระองค์ด้วย เราเชื่อว่าโยเซฟตายไปแล้วเนื่องจากเขาไม่ถูกกล่าวถึงเลยในพระคัมภีร์ตั้งแต่การเดินทางรอบนั้นไปกรุงเยรูซาเล็มเมื่อพระเยซูทรงมีอายุสิบสองปี (ลูกา 2:41-51)

เมื่อทรงทำให้เมืองคาเปอร์นาอุมเป็นบ้านของพระองค์ พระองค์ “ได้สั่งสอนเขาทั้งหลายทุกวันสะบาโต” เราเชื่อว่าเป็นประจำ และตั้งแต่นั้นไป “กิจการอันทรงฤทธิ์ส่วนใหญ่ของพระองค์” จะถูกกระทำในเมืองเล็กเหล่านั้นที่อยู่รอบส่วนปลายด้านทิศเหนือของทะเลกาลิลี: เมืองโคราซิน เมืองเบธไซดา และเมืองคาเปอร์นาอุม (มธ. 11:20-23) ช่วงเป็นพระพรแสสมหัตถ์จริง ๆ สำหรับเมืองคาเปอร์นาอุมที่พระเยซูจะอาศัยอยู่ที่นั่น ที่ประชาชนเหล่านั้นทั้งหมดจะได้เห็นพระองค์ บรรดาการอัศจรรย์ของพระองค์ ได้ยินพระองค์ พูดคุยกับพระองค์! เมืองนั้น “ถูกยกขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์” ตามที่พระเยซูตรัสในมัทธิว 11:23 เราจึงไม่ประหลาดใจที่การพิพากษาของพระเจ้าได้ลบเมืองนั้นออกไปแล้วจนกระทั่งไม่มีสิ่งใดหลงเหลืออยู่เลยนอกจากเศษซากปรักหักพังของธรรมศาลาเก่าแห่งหนึ่งและแม้กระทั่งเมืองนั้นก็ไม้อาจถูกระบุได้นานหลายศตวรรษ

ผู้คนเหล่านั้น “ประหลาดใจด้วยหลักคำสอนของพระองค์ เพราะคำของพระองค์ประกอบด้วยฤทธิ์เดช” มีฤทธิ์เดชที่เผาไหม้ ปรับโทษ ปลุกให้ตื่น รุนแรงตั้งอายุหมุนในพระวาระของพระเจ้าเมื่อถูกหอบไปโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และตั้งแต่พระเยซูทรงได้รับฤทธิ์เดชแห่งการเจิมของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมา (ลูกา 2:22) พระองค์ก็ทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณมาตลอด (ลูกา 4:1,14,18) และนั่นก็เป็นความจริงตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป ไม่ใช่ทุกคนจะชอบคำสั่งสอนของพระองค์แต่มันจะเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดช ทรงพลังในทุกแห่งหนที่พระองค์เสด็จไป ไม่มีการลดลงในฤทธิ์เดชหมุนนั้นเพราะว่า “เพราะพระองค์ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงส่งมาแล้วนั้น ทรงกล่าวพระวาระทั้งหลายของพระเจ้า เพราะพระเจ้าไม่ประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแก่พระองค์” (ยอห์น 3:34)

จงให้ทุกคนที่ไร้ฤทธิ์เดชโยนทิ้งข้ออ้างทั้งหลายของตนไปเสียเถิด ที่พวกเขาไม่มีผู้คนมารุมล้อม ที่ผู้คนไม่ยอมฟัง ที่ไม่มีผลลัพธ์ที่เปลี่ยนแปลงชีวิต “เพราะคำของพระองค์ประกอบด้วยฤทธิ์เดช” เป็นความจริงเกี่ยวกับพระเยซู มันเป็นความจริงเช่นกันเกี่ยวกับนักเทศน์สมัยพระคัมภีร์อีกมากมายและอีกหลายคนตั้งแต่สมัยพระคัมภีร์เป็นต้นมา เราเองก็ได้รับคำบัญชาว่า “จงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ” (อฟ. 5:18) พระสัญญาเรื่องของการประทานของพระวิญญาณ “ตกแก่พวกท่าน และแก่ลูกหลานของพวกท่าน และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ห่างไกลออกไป คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของพวกเราจะทรงเรียกนั้น” (กิจการ 2:39)

ข้อ 33-35:

4:33 และในธรรมศาลามีชายคนหนึ่ง ซึ่งมีไฟ
โสโครกตนหนึ่งเข้าสิง และร้องออกมาด้วยเสียงดัง

4:34 โดยกล่าวว่า “ปล่อยพวกเราไว้แต่ลำพังเถิด
พวกเราเกี่ยวข้องกับท่านเล่า ท่าน พระเยซู

แห่งนาซาเร็ธ ท่านมาเพื่อจะทำลายพวกเราหรือ
ข้ารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด คือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า”
4:35 และพระเยซูตรัสห้ามมัน โดยตรัสว่า “เจ้าจง

นิ่งเสีย และออกมาจากเขาสี” และเมื่อผีนั้นได้
ทำให้เขาล้มลงในท่ามกลางแล้ว มันก็ออกมาจาก
เขา และมีได้ทำอันตรายเขาเลย

พระเยซูทรงขับพวกผีออก

ขายน่าสงสารคนนี้ “มีผีโสโครกคนหนึ่งเข้าสิง” คำกรีกนี้คือ ดาอิมอน นั่นคือ ผีตนหนึ่ง (demon) ไม่ใช่ ดีอาบอลอส ผู้ซึ่งเป็น “พญามารและซาตาน” ผู้กล่าวโทษนั้น ลูซีเฟอร์ที่ตกต่า่นั้น (อสย. 14:12) “เจ้าแห่งอำนาจของย่านอากาศ” (อฟ. 2:2) ผู้ทดลองพระผู้ช่วยให้รอดนั้น และศัตรูผู้ร้ายกาจแห่งจิตวิญญาณของเรา ไม่ใช่พระนั้นของโลกนี้ (2 คร. 4:4) นั่นคือพญามารนั้น ซาตาน แต่เป็นผีตนหนึ่ง วิญญาณชั่ว เหมือนผีเหล่านั้นที่มักเข้าสิงผู้คนในสมัยนั้นและบ่อยครั้งก็เข้าสิงผู้คนตอนนี้เช่นกัน ประมาณสามสิบครั้งในข่าวประเสริฐเล่มนี้มีการกล่าวถึงการขับพวกผีหรือพวกผีโสโครกออก ฉะนั้นเราจึงนับว่าเป็นหนึ่งในพระราชกิจหลักของพระเยซูเจ้า ในการประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน รักษาคนที่ซ้าใจ ประกาศการช่วยให้พ้นแก่พวกเขลย ทำให้คนตาบอดกลับมามองเห็นและปลดปล่อยคนทั้งหลายที่พกซ้าให้เป็นไท ตามที่พระองค์ทรงได้รับการเจิมให้กระทำและทรงกระทำแล้ว (ดู ข้อ 18; อสย. 61:1,2) วิญญาณชั่วเหล่านี้บางครั้งเป็นต้นเหตุของความเจ็บป่วย (“ผีแห่งความเจ็บป่วย” ลูคา 13:11) บางตนก็ทำให้ผู้คนหูหนวกและเป็นใบ้ (มาระโก 9:17,25) และบางครั้งเหล่าวิญญาณชั่วก็ทำให้ผู้คนเสียดิ ป่วยทางจิตเหมือนคนถูกผีเข้าชาวกาตาราผู้นั้น (ลูคา 8:27-38) บางครั้งพวกมันก็ทำให้ผู้คนมีมากกว่าสติปัญญาแบบมนุษย์เกี่ยวกับอนาคตหรือเปิดเผยความลับต่าง ๆ เช่น “หญิงสาวคนหนึ่งที่ถูกสิงด้วยวิญญาณแห่งโซคะตา...ผู้ซึ่งทำให้พวกเจ้านายของเธอได้รับผลประโยชน์เป็นอันมากโดยการทำนาย” แห่งกิจการ 16:16 ดูเหมือนชัดเจนว่าคำสั่งห้ามนั้นในพระราชบัญญัติ 18:10,11 เรื่อง “คนใดที่...ใช้การทำนาย หรือที่เป็นหมอดู หรือเป็นคนใช้คาถา หรือเป็นแม่มด หรือเป็นคนทำเสน่ห์ หรือเป็นคนทรง หรือเป็นพ่อมด หรือเป็นหมอผี” หมายถึงการปรึกษากับวิญญาณชั่วเหล่านั้น ฉะนั้นพวกคนทรงเจ้าเข้าผีและพวกหมอดูจึงเป็นคนชั่วร้ายเสมอ บางครั้งก็ถูกผีสิงอยู่ตอนนี้ และเป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอนหากพวกเขาสามารถทำนายอนาคตหรือเปิดเผยความลับที่ไม่มีใครรู้ได้

พระเยซูประทานให้แก่สาวกสิบสองคนนั้น “อำนาจให้พวกเขาต่อต้านผีโสโครกทั้งหลาย เพื่อขับพวกมันออก และเพื่อรักษาความเจ็บป่วยทุกประเภทและโรคภัยทุกชนิดให้หาย” (มธ. 10:1; มก. 6:7; ลก. 9:1,2) และคำบัญชาให้ขับพวกผีออกนั้นก็ถูกให้ไว้ร่วมกับพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ในมาระโก 16:15-18 ท่ามกลางหมายสำคัญเหล่านั้นที่จะติดตามคนทั้งหลายที่เชื่อคือ “ในนามของเรา พวกเขาจะขับผีออกหลายตน” (มาระโก 16:17) แน่แน่นอนว่าไม่ได้หมายความว่าทุกคนที่รับความรอดแล้วจะขับพวกผีออก แต่เฉพาะคนเหล่านั้นที่มีความเชื่อเพื่อจะได้รับฤทธิ์เดชนี้เท่านั้นถึงจะได้รับมัน

ในยุคสมัยที่สลัซซัซซันเหล่านี้ เราคิดว่าการถูกผีสิงไม่เด่นชัดในท่ามกลางผู้คนที่หูตาสว่าง ถึงกระนั้นคนบ้าคนหนึ่งก็ฆ่าพยาบาลไปแปดคนอย่างไรเหตุผลในเมืองซิกาโก้ สองวันก่อนที่เมืองแมนเชสเตอร์ รัฐเทนเนสซี นายอำเภอคนหนึ่งและผู้ช่วยถูกยิงโดยผู้ป่วยทางจิตคนหนึ่งอย่างไรเหตุผล แน่แน่นอนว่าอาชญากรรมมากมาย การตกเป็นทาสสุราและยาเสพติดมากมาย การลुकلامของลัทธิคอมมิวนิสต์มากมาย เป็นผลงานของ

พวกผีที่กระทำต่อมนุษย์ งานที่แยบยลมากกว่าของพวกผีคือ การทำตัวเหมือนเหล่าทูตสวรรค์แห่งความสว่าง และหลอกลวงผู้คนของพระเจ้า เราจึงได้รับคำบัญชาว่า “จงพิสูจนวิญญานเหล่านั้นว่าวิญญานเหล่านั้นมาจากพระเจ้าหรือไม่” (1 ยอห์น 4:1) มีความเกี่ยวข้องกันระหว่างพวกครูสอนเท็จที่ละทิ้งความเชื่อกับเหล่าวิญญานชั่ว “พวกอัครทูตเทียมเท็จ เป็นบรรดาคณงานที่หลอกลวง ที่แปลงร่างเป็นเหล่าอัครทูตของพระคริสต์” (2 คร. 11:13) ฉะนั้นมันจึงไม่น่าแปลกใจเลยที่นรก ซึ่งถูกจัดเตรียมไว้สำหรับพญามารและเหล่าทูตของมัน จะเป็นบ้านของเหล่าคนบาปที่ปฏิเสธพระคริสต์เช่นกัน

แต่การถูกผีสิงแบบที่เราเห็นในสมัยพระคัมภีร์ มักถูกพบในหลายประชาชาติที่นับถือภูติผีวันนี้ พวกมิชชันนารีสมัยแรก ๆ ในประเทศจีนรายงานหลายกรณีเช่นนั้นและพวกหมอผีในแอฟริกาดูเหมือนจะถูกผีสิงจริง ๆ บ่อย ๆ

โอ แต่ข่าวประเสริฐในฤทธิ์เดชของพระเจ้าก็มีไว้สำหรับคนเหล่านี้เช่นกัน และคริสเตียนทั้งหลายต้องมีฤทธิ์เดชที่จะปลดปล่อยคนที่ตกเป็นทาสและคนที่ตกอยู่ในความมืดที่อยากเป็นไท

จงสังเกตว่าผีเหล่านั้น (หลายตน) รู้จักพระเยซู ข้อ 34 กล่าวว่าพวกมันร้องออกมาว่า “ปล่อยพวกเราไว้แต่ลำพังเถิด พวกเราเกี่ยวข้องกับท่านแล้ว ท่าน พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ท่านมาเพื่อจะทำลายพวกเรา หรือ ข้ารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด คือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” ผีตนอื่น ๆ แสดงให้เห็นว่าพวกมันรู้จักพระเยซูคริสต์ (ข้อ 41) ฉะนั้นผีกองนั้นในตัวชายถูกผีสิงชาวคาทาราจึงอ้อนวอนว่า “พวกเราเกี่ยวข้องกับพระองค์แล้ว พระเยซู พระองค์ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์มาที่นี่เพื่อจะทรงมานพวกเราก่อนเวลานั้นหรือ” (มธ. 8:29) พวกมันดูออกว่าพระเยซูเป็นเจ้านายและผู้ครอบครองจักรวาล รู้ว่าวันหนึ่งพระองค์จะทรงโยนพวกมันทิ้งในบึงไฟที่ถูกเตรียมไว้สำหรับพญามารและเหล่าทูตของมัน ยากอบ 2:19 กล่าวว่า “ท่านเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว ท่านก็กระทำติดอยู่แล้ว พวกผีปีศาจก็เชื่อเช่นกัน และตัวสั้น” พวกผีอาจทำให้ผู้คนกลายเป็นพวกคนไม่เชื่อและพวกถือแนวคิดเสรีนิยมทางศาสนาแต่พวกมันเองรู้จักพระเยซูและเชื่อเรื่องพระองค์ จำไว้ว่าวิญญานชั่วตนนั้นที่พวกบุตรชายของเสวาพยายามที่จะขับออกตบและกล่าวว่า “พระเยซู ข้ารู้จัก และเปาโล ข้าก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้ใดแล้ว” (กิจการ 19:15)

ข้อ 36,37:

4:36 และพวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจ และพูดกัน	สิทธิอำนาจและฤทธิ์เดช และพวกมันก็ออกมา”
ในท่ามกลางพวกเขาเอง โดยกล่าวว่า “คำนี้เป็น	4:37 และชื่อเสียงของพระองค์ก็เลื่องลือไปใน
อะไรหนอ เพราะว่าท่านสั่งผีโสโครกทั้งหลายด้วย	สถานที่ทุกแห่งของบริเวณที่อยู่รอบนั้น

พระวจนะประกอบด้วยฤทธิ์เดช

ข้อ 32 กล่าวว่า “คนทั้งหลายก็ประหลาดใจด้วยหลักคำสอนของพระองค์ เพราะคำของพระองค์ประกอบด้วยฤทธิ์เดช” มีสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดชในพระเยซูคริสต์ และคนของพระเจ้าผู้ที่สามารถขับพวกผีออก ทำให้คนขึ้นมาเลิกดื่ม ทำให้หญิงโสเภณีเป็นคนบริสุทธิ์ ทำให้คนไม่เชื่อกลายเป็นผู้เชื่อที่ถ่อมใจ ทำให้อาชญากรกลายเป็นวิสุทธิชน ก็ได้รับความสนใจและความเคารพและมีคนฟัง Billy Sunday, Sam Jones,

Bob Jones, Spurgeon, Wesley และผู้ชนะจิตวิญญาณที่เปี่ยมด้วยฤทธิ์อีกมากมายสามารถได้รับความสนใจจากผู้คนและฝูงชนเพราะฤทธิ์เดชอันเด่นชัดของพระเจ้าที่ทำให้ชาวโลกที่น่าสงสาร มีใจหิวโหยและว้าวุ่นนี้ให้ความนับถือและสนใจฟัง!

ข้อ 38,39:

4:38 และพระองค์ทรงลุกขึ้นออกไปจากธรรมศาลา และเสด็จเข้าไปในบ้านของซีโมน และแม่ยายของซีโมนป่วยเป็นไขหนัก และเขาทั้งหลายอ่อนวอนพระองค์เพื่อนาง

4:39 และพระองค์ทรงยืนอยู่เหนือนาง และทรงห้ามไข้ และไข่นั้นก็ออกไปจากนาง และในทันใดนั้นนางก็ลุกขึ้นและปรนนิบัติเขาทั้งหลาย

พระเยซูทรงรักษาแม่ยายของเปโตรให้หาย

พอออกไปจากธรรมศาลา พระเยซูก็ “เสด็จเข้าไปในบ้านของซีโมน” บ้านของเปโตรอยู่ที่เมืองเบธไซดา (ยอห์น 1:44) เขาอาจย้ายไปที่เมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว แต่มันไม่ถูกกล่าวถึง และเราเชื่อว่าเมืองเบธไซดาอยู่ห่างไปแค่ประมาณสี่ไมล์ทางทิศตะวันออก เมืองเบธไซดาถูกกล่าวถึงว่าเป็นหนึ่งในเมืองเหล่านั้นที่พระราชกิจทรงฤทธิ์ส่วนใหญ่เหล่านั้นถูกกระทำ (มธ. 11:20,21) ฉะนั้นอาจเป็นไปได้ว่าการอัศจรรย์นี้และอันอื่น ๆ ในข้อ 40 และ 41 และอีกมากมายถูกกระทำที่เมืองเบธไซดาหรือใกล้เมืองนั้น

“แม่ยายของซีโมน...” ฉะนั้นเปโตรจึงแต่งงานและข้อกำหนดของนิกายโรมันเรื่องบาทหลวงที่ไม่แต่งงานจึงถูกคิดขึ้นมาทั้งหมดและไม่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ พวกเขาขอร้องให้พระเยซูรักษาหญิงผู้ที่ป่วยจับไข้และพระองค์ทรงรักษาให้หายในทันที! พระเจ้าไม่รักษาคนป่วยให้หายเสมอไป แต่บ่อยครั้งพระองค์ก็ทรงรักษาให้หาย ปกติแล้วพระเจ้าทรงใช้สื่อกลางที่เป็นมนุษย์ในการรักษาร่างกายให้หายหรือเพื่อชนะจิตวิญญาณ แต่แน่นอนว่าบางครั้งพระองค์ก็ทรงรักษาคนป่วยให้หายโดยไม่ต้องใช้ยารักษาโรคหรือพวกหมอเลย ในการตอบคำอธิษฐานของผู้ที่เชื่อ ฉะนั้นยากอบ 5:13-16 จึงสอนเราให้อธิษฐานเพื่อคนป่วย แต่เฉพาะ “การอธิษฐานแห่งความเชื่อ” ได้รับความสำคัญว่าจะรักษาผู้ป่วยให้หาย ถ้าพระเจ้าประทานความเชื่อเช่นนั้นให้ พระองค์ก็สามารถประทานการรักษาให้หายนั้นและจะประทานให้ แต่หนามในเนื้อของเปาโลไม่ได้ถูกเอาออกไป (2 คร. 12:1-10) กระเพาะที่อ่อนแอและไม่ได้รับการรักษาให้หายของทีโมธีก็ต้องการวิตามินเหล่านั้นของน้ำผลไม้ (1 ทธ. 5:23) และบ่อยครั้งพระพรทั้งหลายที่ดีที่สุดของพระเจ้าก็มาทางความอ่อนแอ

ข้อ 40-44:

4:40 บัดนี้เมื่อดวงอาทิตย์กำลังตกดิน พวกเขาทุกคนที่มีคนป่วยเป็นโรคต่าง ๆ ก็พาพวกเขามาหาพระองค์ และพระองค์ทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนพวกเขาทุกคน และทรงรักษาพวกเขาให้หาย

4:41 และผีหลายตนก็ออกมาจากคนหลายคนด้วยโดยร้องออก และกล่าวว่า “ท่านเป็นพระคริสต์บุตรของพระเจ้า” และพระองค์โดยทรงห้ามพวกมัน ไม่ทรงอนุญาตให้พวกมันพูด เพราะว่าพวกมันทราบแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์

4:42 และเมื่อสว่างแล้ว พระองค์ก็เสด็จออกไป และเสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร และประชาชนแสวงหาพระองค์ และมาหาพระองค์ และหวังเหนี่ยวพระองค์ไว้ เพื่อพระองค์จะไม่เสด็จไปจากพวกเขา

4:43 และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “เราต้องประกาศอาณาจักรของพระเจ้าแก่คนอื่น ๆ เช่นกัน ด้วยว่าเพราะเหตุนี้เองเราจึงถูกส่งมา”

4:44 และพระองค์ทรงประกาศในธรรมศาลาทั้งหลายแห่งแคว้นกาลิลี

แรงดึงดูดของพระคริสต์ผู้ทรงช่วยให้รอดและรักษาให้หาย

คนมากมายได้รับการรักษาให้หาย เราตัดสินใจว่าในทุกกรณีพวกเขาอยากรับการรักษาและพวกเขามาเพื่อจุดประสงค์นั้นและคนอื่น ๆ ก็วิงวอนเพื่อพวกเขา ทุกคนที่เป็นเช่นนั้นได้รับการรักษาให้หาย ข้อ 40 บอกเรา แต่คำตรัสของพระองค์ที่เมืองนาซาเร็ธในข้อ 25 ถึง 27 บ่งชี้ว่าที่ใดมีความเชื่อเล็กน้อยก็มีการรักษาให้หายเพียงเล็กน้อยและพระพรเพียงเล็กน้อย

โอ ผู้คนที่นี่ที่มารวมตัวกันในตอนเย็นเมื่อการอวยพรมาถึง แน่แน่นอนว่าพระผู้ช่วยให้รอดทรงได้พักผ่อนตอนดึกแต่พอรุ่งเช้ามาถึง “พระองค์ก็เสด็จออกไป และเสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร” นั่นคือ สถานที่แห่งหนึ่งที่ไม่มีความเชื่อ เหตุผลหนึ่งก็คือ พระองค์ต้องการอยู่ลำพังเพื่อจะอธิษฐาน อีกประการคือ พระองค์ทรงมีภาระที่ลูกโซนยิ่งนักเพื่อชาวแคว้นกาลิลีทั้งหมดนั้น ฉะนั้นแม้ผู้คนวิงวอนให้พระองค์อยู่ต่อ พระองค์ก็เสด็จไปและทรงเทศนาในธรรมศาลาแห่งอื่น ๆ ของแคว้นกาลิลี

ลูกา 5

ข้อ 1-3:

5:1 และต่อมาขณะที่ประชาชนกำลังเบียดเสียด
พระองค์เพื่อจะฟังพระวจนะของพระเจ้า พระองค์
ประทับยืนอยู่ข้างทะเลสาบเยนเนซาเรท
5:2 และทอดพระเนตรเห็นเรือสองลำจอดอยู่ข้าง
ทะเลสาบนั้น แต่พวกชาวประมงได้ขึ้นจากเรือ
เหล่านั้นแล้ว และกำลังซักอวนทั้งหลายของพวกเขา

การเทศนากลางแจ้ง

“ทะเลสาบเยนเนซาเรท” คือทะเลน้อยยกาลิลีนั้น การเทศนาที่ยอดเยี่ยมของ Wesley และ Whitefield เป็น “การเทศนาในทุ่ง” ไม่มีคริสตจักรใดสามารถจุผู้คนเหล่านั้นได้ และ Wesley หลังจากต่อสู้ดิ้นรน ก็อยากไปจากประเพณีของนิกายแองกลิกันที่เน้นรูปแบบของเขาและไปเทศนาในที่ ๆ ผู้คน คนยากจน คนที่ไม่ได้สังกัดคริสตจักรใด คนไม่รู้หนังสือ คนที่บาปหนาจะแห่กันมาฟังเขา ฉะนั้น Spurgeon จึงไปที่ Surrey Music Hall และหอประชุมขนาดใหญ่อื่น ๆ และจากนั้นก็สร้างกระโจมที่จุคนได้ 5,000 คนซึ่งมีคนแน่นขนาดเสมอจนแทบไม่มีที่ยืน เพื่อจะฟังเขา ฉะนั้นงานฟื้นฟูใหญ่ ๆ จึงเกิดขึ้นในคืนทั้งหลายหลัง ในหอประชุมขนาดใหญ่ ในกระโจมแบบหยาบ ๆ

ผู้ใดที่ติดตามพระเยซูต้องไปหาฝูงชนและอาจไปในที่ ๆ ฝูงชนอยู่ เปาโลเทศนาในระเบียงชั้นบน ในบ้านเรือนของผู้คน ริมหาดทราย บนหาดฟ้าเรือ งานรับใช้ของพระเยซูมีขึ้นในหมู่ผู้คนมากมาย ปกติแล้วในที่โล่งแจ้ง หรือที่ใดก็ตามที่ผู้คนมารวมตัวกันได้ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเทศนาแก่ผู้คนมากมายริมแม่น้ำจอร์แดน ไม่มีอาคารคริสตจักรสักหลังถูกกล่าวถึงในภาคพันธสัญญาใหม่! และมีบอกเราเกี่ยวกับคริสตจักรนั้นที่กรุงเยรูซาเล็มว่า “และในพระวิหารและตามบ้านเรือนทุกแห่ง พวกเขาไม่งดเว้นที่จะสั่งสอนและประกาศพระเยซูคริสต์ทุก ๆ วัน” (กิจการ 5:42)

พระพรมีแก่นักเทศน์ผู้หนึ่งและคริสเตียนผู้หนึ่งที่ไม่ยอมจำกัดการเป็นพยานของตนให้อยู่แต่ในอาคารคริสตจักรแห่งหนึ่งแต่นำมันไปถึงผู้คนทุกแห่งหน

ตอนนั้นเรือสองลำ “จอดอยู่ข้างทะเลสาบนั้น” นั้นคือน่าจะถูกผูกไว้กับท่าเรือหนึ่งหรือถูกดึงออกมาพื้นน้ำเพียงเล็กน้อย ชาวประมงเหล่านั้นทำงานแล้วในตอนกลางคืนเมื่อพวกเขาคิดว่าน่าจะจับปลาได้มากกว่า (ดู ยอห์น 21:1-3)

ข้อ 4-11:

5:4 บัดนี้เมื่อพระองค์ตรัสสอนเสร็จแล้ว พระองค์
ตรัสแก่ซีโมนว่า “จงออกเรือไปที่นี่น้ำลึก และหย่อน
อวนทั้งหลายของพวกเขาท่ามกลางเพื่อจับปลา”
5:5 และซีโมนทูลตอบพระองค์ว่า “พระอาจารย์
เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายทอดอวนตลอดทั้งคืน
แล้ว และได้อะไรเลย แต่อย่างไรก็ตามตามพระ

คำรัสของพระองค์ข้าพระองค์จะหย่อนอวนนั้นลง”

5:6 และเมื่อพวกเขากระทำสิ่งนี้แล้ว พวกเขา ก็ ล้อมปลาไว้เป็นอันมาก และอวนนั้นของพวกเขา ขาด

5:7 และพวกเขาจึงทำไม้ทำมือแก่พวกผู้ร่วมงาน ของพวกเขา ซึ่งอยู่ในเรืออีกลำหนึ่งว่า คนเหล่านั้น ควรมาและช่วยพวกเขา และคนเหล่านั้นก็มา และ ทำให้เรือทั้งสองลำนั้นเต็ม จนกระทั่งเรือเหล่านั้น เริ่มจมลง

5:8 เมื่อซีโมนเปโตรเห็นดังนั้น เขาก็กราบลงที่ พระชนาของพระเยซู โดยทูลว่า “ขอเสด็จไปจาก

ข้าพระองค์เถิด เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนบาป โอ พระองค์เจ้าข้า”

5:9 เพราะว่าเขาประหลาดใจ และทุกคนที่อยู่กับ เขา ด้วยปลาเป็นอันมากซึ่งพวกเขาจับได้นั้น

5:10 และยากอบและยอห์นบุตรชายทั้งสองของ เศเบดี ซึ่งเป็นพวกผู้ร่วมงานกับซีโมนก็ประหลาด ใจเหมือนกัน และพระเยซูตรัสแก่ซีโมนว่า “อย่า กลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปท่านจะจับคน”

5:11 และเมื่อพวกเขานำเรือเหล่านั้นของพวกเขา มาถึงฝั่งแล้ว พวกเขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด และตามพ ระองค์ไป

พระเยซูทรงเรียกเปโตร อันดรูว์ ยากอบและยอห์น

พระเยซูจะทรงเรียกชายสี่คนในที่นี้ให้เป็นที่เหล่าสาวกของพระองค์ นั่นคือเหล่าผู้เรียนรู้ เพื่อจะถูก ทำให้เป็นพวกอัครทูต เพื่อจะเป็นพยานและพูดด้วยสิทธิอำนาจเพื่อพระองค์ในคริสตจักรเหล่านั้นจนกว่าพระ คัมภีร์จะถูกเขียน แต่พระองค์จะทรงสอนพวกเขาว่างานรับใช้นั้นหมายถึงการจับผู้คนเหมือนจับปลา ช่างเป็น ภาพประกอบที่สวยสุด! เหมือนกับที่พวกเขาได้ตรากตรำทั้งคืนโดยไม่เกิดผล (ข้อ 5) บัดนี้เมื่อพวกเขาหย่อน อวนที่เพิ่งซักเสร็จของพวกเขาลงไป “พวกเขาก็ล้อมปลาไว้เป็นอันมาก” ปลาที่จับได้เกินปกตินี้มากพอที่จะ ทำให้อวนของพวกเขาขาดได้ ยากอบและยอห์น บุตรของเศเบดี และหุ้นส่วนของเปโตร ถูกเรียก เรือทั้งสองลำ มีปลาอยู่เต็ม: “เต็ม จนกระทั่งเรือเหล่านั้นเริ่มจมลง” นั่นคือ คลื่นพัดน้ำเข้ามาข้ามด้านข้างของเรือ

เห็นได้ชัดว่านี่เป็นการอัศจรรย์หนึ่งของพระเจ้า นี่ไม่ใช่การจับปลาได้ตามปกติแต่เป็นปลาที่มารวมตัว กันอย่างน่าอัศจรรย์ ต่อหน้าการอัศจรรย์เช่นนั้นเปโตรถูกฟุ้งใจด้วยจิตสำนึก: “เขาก็กราบลงที่พระชนาของ พระเยซู โดยทูลว่า “ขอเสด็จไปจากข้าพระองค์เถิด เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนบาป โอ พระองค์เจ้าข้า”” โอ แต่พระเยซูตรัสแก่ชายทั้งสองคนนั้น แต่ตรัสแก่ซีโมนเป็นหลักว่า “อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปท่านจะจับคน”

ช่างเป็นบทเรียนที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ ตรงนี้!

1. การรับใช้พระเจ้าคือการจับคนตั้งจับปลา มันเป็นเหมือนผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่งที่ได้ตามแกะที่หลงหาย มันเป็นเหมือนหญิงคนหนึ่งที่มีความหาเหรียญเดียวที่หายไปนั้นโดยยอมแลกทุกอย่าง มันเป็นเหมือนบิดาผู้หนึ่งที่ ต้อนรับบุตรที่ผลาญทรัพย์นั้นด้วยความกระตือรือร้น มันเป็นเหมือนผู้รับใช้คนหนึ่งที่ไปเชิญผู้คนให้มาร่วมงาน เลี้ยงซึ่งไปหาคนยากจน คนง่อย คนตาบอด และในทางหลวงและตามสุ่มทุมพุ่มไม้เพื่อจะยั้งคนยอผู้คนให้เข้า มา

2. แต่การทำงานเพื่อพระเจ้านั้นก็เป็นกิจธุระที่เป็นการอัศจรรย์อย่างหนึ่ง D.L. Moody กล่าวว่า “มัน เป็นเรื่องโง่เขลาที่จะพยายามทำงานของพระเจ้าโดยปราศจากฤทธิ์เดชของพระเจ้า” มันไม่ใช่งานรับใช้แบบใน พระคัมภีร์ที่ไม่มีฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์เพื่อจับปลา

3. และแน่นอนว่าบทเรียนนี้ก็คือ เราควรคาดหวังฤทธิ์เดชของพระเจ้าว่าจะไปถึงผู้คนมากมาย บางคนอาจพอใจกับฝูงชนกลุ่มเล็ก ๆ และผลลัพธ์เพียงเล็กน้อยและคนไม่กี่คนที่รับความรอด แต่พระเยซูไม่ทรงพอใจ และเราไม่ควรพอใจเช่นกัน

บัดนี้พวกเขาพาเรือสองลำนั้นเข้าฝั่งและพวกเขาทั้งสองคน “ละทิ้งสิ่งสารพัด และตามพระองค์ไป” ใจของพวกเขาเลิกตลอดไปแล้วตอนนี้กับการหาเงินและการหาเลี้ยงครอบครัวของตน เพื่อจะติดตามพระผู้ช่วยให้รอดและจับคนเหมือนจับปลา

รายละเอียดเพิ่มเติมบางประการถูกให้ไว้ในบันทึกเกี่ยวกับการทรงเรียกชายสี่คนนี้ในมัทธิว 4:18-22 พระเยซูน่าจะตรัสแก่เปโตรและอันดรูว์ไปก่อนหน้านี้แล้วว่า “จงตามเรามาเถิด และเราจะกระทำพวกท่านให้เป็นชาวประมงผู้จับคน” (มธ. 4:18,19) และจากนั้นต่อไปอีกเล็กน้อยพระองค์ก็ทรงเรียกแบบเดียวกันแก่ยากอบและยอห์นผู้ซึ่งอยู่ในเรือลำหนึ่งกับเศเบดีบิดาของพวกเขา โดยกำลังชวนอวนของพวกเขาอยู่: “และในทันใดนั้น เขาทั้งสองได้ละเรือและบิดาของตน และตามพระองค์ไป” และเราเชื่อว่าจากนั้นพระเยซูทรงเทศนาในเรื่องของเปโตร และพวกเขาเอาเรือออกไปจับปลาได้เป็นจำนวนมาก และในความตื่นเต้นและผลกระทบของเหตุการณ์ทรงพลังนั้นพวกเขาจึงละทิ้งทุกสิ่งเพื่อติดตามพระเยซู เปโตรและอันดรูว์ละอวนของตน ยากอบและยอห์นละบิดาของตนและเรือลำนั้น คน ๆ หนึ่งต้องสละทิ้งบางสิ่งเสมอเพื่อจะติดตามพระเยซู

เราประทับใจเป็นอย่างมากกับข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาไปโดยไม่ได้รับคำสัญญาใด ๆ เกี่ยวกับการเลี้ยงดูครอบครัวของพวกเขา มันเป็นก้าวหนึ่งแห่งความเชื่อที่ขยับออกไปด้วยใจยินดี

และเหตุการณ์นี้ที่เป็นการจับปลาได้อย่างมหัศจรรย์ก็ถูกทำให้เกิดซ้ำอีกหลังจากที่เปโตรได้กลับสัตย์และปฏิเสธพระคริสต์และเลิกงานรับใช้ เมื่อพระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงคืนพระชนม์แล้วทรงปรากฏริมทะเลในยอห์น 21 อีกครั้งหลังจากอวนใหญ่ใหม่ที่เต็มไปด้วยปลา เปโตรได้รับการทรงเรียกใหม่และเริ่มอีกที่จะติดตามพระเยซู รอคอยในห้องชั้นบนนั้น และเทศนาด้วยฤทธิ์เดชที่ฟื้นเทคอสต์และหลังจากนั้น

ข้อ 12-16:

5:12 และต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในนครแห่งหนึ่ง ตูเถติ มีคนเป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว ผู้ซึ่งเมื่อเห็นพระเยซูก็ซบหน้าของเขาลงถึงดิน และอ้อนวอนพระองค์ โดยทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์จะโปรด พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถทำให้ข้าพระองค์สะอาดได้”

5:13 และพระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออก และถูกต้องเขา โดยตรัสว่า “เราพอใจแล้ว ท่านจงสะอาดเถิด” และในทันใดนั้นโรคเรื้อนนั่นก็ไปจากเขา

5:14 และพระองค์ทรงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใดเลย เว้นแต่ว่า “จงไปเถิด และแสดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับการชำระของท่าน ตามที่โมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นพยานต่อคนทั้งหลาย”

5:15 แต่ชื่อเสียงของพระองค์ยิ่งเลื่องลือไปโดยรอบ และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกันเพื่อจะฟัง และเพื่อจะรับการรักษาให้หายโดยพระองค์ จากความเจ็บไข้ต่าง ๆ ของพวกเขา

5:16 และพระองค์ทรงปลีกตัวออกไป เข้าไปยังถิ่นทุรกันดาร และทรงอธิษฐาน

พระเยซูทรงรักษาคนโรครื้อนให้หาย

นี่เป็นเรื่องราวที่เรียบง่าย น่าประทับใจและแสนงดงาม ความเชื่อและความต้องการร้องออกมาว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์จะโปรด พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถ...” และพระเยซูทรงตอบว่า “เราพอใจแล้ว” การรักษาคนโรครื้อนให้หายในทันทีเป็นการอัศจรรย์อย่างหนึ่ง โรครื้อนถูกใช้บ่อยในฐานะภาพเลื่องอย่างหนึ่งของบาป และนี่แสดงให้เห็นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าสามารถทำให้ใจที่มีสีดำเป็นสีขาวได้ในทันที ทำให้คน ๆ หนึ่งที่เป็นลูกของนรกกลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าพร้อมกับบ้านในสวรรค์และใจดวงใหม่บนแผ่นดินโลก

พระเยซูทรงให้ชายผู้นั้นไปแสดงตัวแก่ปุโรหิตและ “ถวายเครื่องบูชาสำหรับการชำระของท่าน ตามที่โมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นพยานต่อคนทั้งหลาย” เราอาจเห็นในเลวีนิติ 14:4 เรื่องการกำหนดให้ถวายเครื่องบูชาเล็ก ๆ เพื่อเป็นพยาน และนั่นบ่งชี้ว่าแม้กระทั่งในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมคนที่เปื้อนโรครื้อนบางครั้งก็ได้รับการรักษาให้หายอย่างอัศจรรย์และมันบ่งชี้ด้วยว่าพระเยซูไม่ได้กำลังรักษาให้หายเพื่อพิสูจน์พระองค์เองว่าเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงรักษาให้หายเพราะความเมตตากรุณาซึ่งพระองค์และพระบิดาทรงมีให้แก่ผู้คนที่ทุกข์ใจ และที่เจ็บป่วยและทำบาป

ชื่อเสียงของพระผู้ช่วยให้รอดทวีมากขึ้น คนอีกมากมายมาเพื่อรับการรักษา “และพระองค์ทรงปลีกตัวออกไป เข้าไปยังถิ่นทุรกันดาร และทรงอธิษฐาน”

บ่อยครั้งจริง ๆ ที่พระเยซูทรงปลีกตัวออกไปและอธิษฐาน! และเราควรทำเช่นนั้น

ข้อ 17-26:

5:17 และต่อมาวันหนึ่ง ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์แห่งพระราชบัญญัตินั่งอยู่ข้าง ๆ มีผู้ซึ่งมาจากทุกเมืองในแคว้นกาลิลี และแคว้นยูเดีย และกรุงเยรูซาเล็ม และฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็สถิตอยู่เพื่อจะรักษาพวกเขาให้หาย

5:18 และดูเถิด พวกผู้ชายหามชายคนหนึ่งซึ่งเป็นอัมพาตมาบนที่นอน และพวกเขาหาช่องที่จะพาคอนนั้นเข้ามา และวางคอนนั้นตรงพระพักตร์พระองค์

5:19 และเมื่อพวกเขาไม่สามารถหาทางที่พวกเขาจะนำคอนนั้นเข้ามาเพราะเหตุประชาชน พวกเขาจึงขึ้นไปบนดาดฟ้าบ้าน และหย่อนคอนนั้นลงมาตามช่องกระเบื้อง พร้อมกับที่นอนของเขา เข้ามาวางตรงกลางนั้นตรงพระพักตร์พระเยซู

5:20 และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของพวกเขา พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า “บุตรเอ๋ย บาปทั้งหลายของเจ้าได้รับการอภัยให้เจ้าแล้ว”

5:21 และพวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีเริ่มให้เหตุผลกัน โดยกล่าวว่า “คนนี่ซึ่งพูดบรรดาคำหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า ผู้ใดสามารถยกบาปทั้งหลายได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น”

5:22 แต่เมื่อพระเยซูทรงรับรู้ความคิดทั้งหลายของพวกเขา พระองค์จึงตรัสตอบพวกเขาว่า “พวกท่านกำลังให้เหตุผลถึงเรื่องอะไรในใจของท่านเล่า

5:23 ที่จะกล่าวว่า ‘บาปทั้งหลายของเจ้าได้รับการอภัยให้เจ้าแล้ว’ หรือที่จะกล่าวว่า ‘จงลุกขึ้นและเดินไปเถิด’ นั้น อันไหนจะง่ายกว่ากัน

5:24 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ทราบว่า บุตร
มนุษย์มีฤทธิ์อำนาจบนแผ่นดินโลกที่จะโปรดยก
บาปทั้งหลายได้” (พระองค์ตรัสกับคนอัมพาตว่า)
“เรากล่าวแก่เจ้าว่า จงลุกขึ้น และยกที่นอนของ
เจ้า และเข้าไปในบ้านของเจ้าเถิด”
5:25 และในทันใดนั้น เขาได้ลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้ง

ปวง และยกที่นอนซึ่งเขาได้นอนนั้น และจากไปยัง
บ้านของตนเอง โดยถวายสง่าราศีแก่พระเจ้า
5:26 และพวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจ และพวกเขา
ได้ถวายสง่าราศีแก่พระเจ้า และเต็มไปด้วย
ความกลัว โดยกล่าวว่า “พวกเราได้เห็นบรรดาสิ่ง
แปลกประหลาดวันนี้”

คนอัมพาตได้รับการรักษาให้หาย

เรื่องราวนี้ถูกเล่าอย่างแสนวิเศษในมาระโก 2:1-12 ที่นั่นเราได้เรียนรู้ว่ามีเพื่อนสี่คนที่หามชายผู้เป็น
อัมพาตคนนั้นมา จงหมายเหตุบทเรียนบางประการในที่นี้:

1. บ่อยครั้งคริสเตียนหลายคน ที่ทำงานร่วมกัน สามารถนำคน ๆ หนึ่งมาถึงพระคริสต์ได้ผู้ซึ่งคน ๆ
เดียวไม่สามารถพามาได้
  2. บ่อยครั้งฝูงชนในคริสตจักรกลับขัดขวางแทนที่จะช่วยเหลือ พวกที่ยินดี เหล่าสมาชิกคริสตจักรแต่
ในนาม คนเหล่านั้นที่ไม่มีส่วนแข็งขันในการชนะจิตวิญญาณ กลับขัดขวางงานนั้น เหมือนที่พวกเขาทำตรงนี้
  3. แต่การพาชายคนนั้นมาถึงพระเยซูก็คุ้มกับการลำบากมากเป็นพิเศษในการหามเขามา พาเขาขึ้นไป
บนคานาฟ้าบ้าน และรื้อหลังคาออก ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันก่อให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์มากมาย ที่เป็นไปได้
มากที่สุดก็คือการเปลี่ยนกระเบื้องหลังคาต้องเสียเงินเสียทองและเปลืองแรง ความพยายามใด ๆ ในการชนะ
จิตวิญญาณทั้งหลายโดยไม่ต้องเสียน้ำตา ปราศจากภาวะ ไม่ยอมแพ้ให้กับความล้มเหลวและอุปสรรคบางอย่าง
ก็ไม่น่าจะประสบความสำเร็จ
  4. ชายผู้นั้นเป็นอัมพาตแต่เขามาก่อนทุกคนมิใช่เพื่อรับการรักษาให้หายแต่เพื่อรับความรอด พระเยซู
จึงตรัสก่อนอื่นเลยว่า “บุตรเอ๋ย บาปทั้งหลายของเจ้าได้รับการอภัยให้เจ้าแล้ว” ที่สำคัญกว่าการรักษาให้หาย
ทั้งปวงและพระพรทั้งหมดคือการได้รู้จักการยกโทษบาป การยกโทษนี้เป็นอันดับแรกในพระพรยิ่งใหญ่แห่งก
นั้นในเพลงสดุดี 103:1-6
  5. เมื่อพระเยซูทรง “เห็นความเชื่อของพวกเขา” ไม่ใช่แค่ความเชื่อของชายคนนั้น แต่ความเชื่อของ
ชายสี่คนนั้นที่มองลงมาที่พระองค์จากช่องในหลังคานั้น! ความเชื่อของพวกเขาเป็นความเชื่อที่มองเห็นได้
ความอดสาหัสของพวกเขา ความอดทนของพวกเขา ความเต็มใจของพวกเขาที่จะยอมแลกด้วยทุกสิ่ง เป็นการ
แสดงออกของความเชื่อที่พระเยซูทรงมองเห็นได้
- น่าสนใจที่ได้เห็นในฮีบรู 11 ว่าโดยความเชื่อโนอาห์ได้สร้างเรือลำหนึ่ง และโดยความเชื่ออับราฮัมและ
วีรบุรุษคนอื่น ๆ ทุกคนเหล่านั้นได้กระทำให้บางสิ่ง ความเชื่อที่กระทำก็มองเห็นได้ การทำงานหนักอย่าง
ซื่อตรงเพื่อพาคนบาปทั้งหลายมาถึงพระเยซูเป็นความเชื่อที่กระทำกิจ บางครั้งเราสงสัยว่าทำไมคนบาปที่หลง
หายคนหนึ่งถึงวางใจพระเยซูคริสต์ไม่ได้? มันอาจเป็นคำถามที่ใหญ่กว่า: ทำไมคริสเตียนทั้งหลายถึงไม่
สามารถวางใจพระองค์เหมือนที่ชายเหล่านี้ได้วางใจ และทำงานเพื่อพาผู้คนมาถึงพระเยซู?
6. การรักษาชายคนนี้ให้หายพิสูจน์ให้เห็นว่า “บุตรมนุษย์มีฤทธิ์อำนาจบนแผ่นดินโลกที่จะโปรดยก

บาปทั้งหลายได้” ฤทธิ์เดชที่ช่วยให้รอด และการสำแดงแสนวิเศษบางประการของการรักษาให้หายไปด้วยกัน บ่อย ๆ ในสมัยพระคัมภีร์และพวกมันไปด้วยกันเช่นนั้นในตอนนั้น ในสมัยที่มีการฟื้นฟูใหญ่ ๆ บ่อยครั้งผมได้เห็น พระเจ้าประทานฝนให้ในช่วงภัยแล้งครั้งใหญ่ เห็นพระองค์รักษาคนป่วยให้หาย หรือผมได้เห็นพระเจ้าสำแดง ฤทธิ์เดชของพระองค์ในวิธีอื่น ๆ พระเจ้าทรงหนุนหลังคนเหล่านั้นที่วางใจพระองค์

ผลลัพธ์ของการอัศจรรย์ครั้งนี้คือความอัศจรรย์ใจและการถวายเกียรติแด่พระเจ้า และความกลัวอัน บริสุทธิ์ มันควรที่จะเป็นเช่นนั้น

ข้อ 27-29:

5:27 และหลังจากสิ่งเหล่านี้พระองค์ได้เสด็จออก	ระองค์ไป
ไป และทอดพระเนตรเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่ง ชื่อ	5:29 และเลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่สำหรับ
เลวี กำลังนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี และพระองค์ตรัส	พระองค์ในบ้านของตนเอง และมีพวกคนเก็บภาษี
กับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด”	และคนอื่น ๆ จำนวนมากที่มาเอนกายลงกับพวก
5:28 และเขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด ลูกขึ้น และตามพ	เขา

การทรงเรียกมัทธิวคนเก็บภาษี

เหตุการณ์เดียวกันถูกบันทึกไว้ในมัทธิว 9:9 และในมาระโก 2:13,14 จากมาระโกเราเรียนรู้ว่าเลวีคนนี้เป็นบุตรของอัลเฟอัส และจากบันทึกในมัทธิวเราเรียนรู้ว่าอีกชื่อของเลวีคือมัทธิว ต่อมาเขาเขียนหนังสือมัทธิว และใช้อีกชื่อของเขานั้น

เขาเป็นบุตรของอัลเฟอัส มาระโก 2:14 กล่าว แต่มาระโก 3:18, ลูคา 6:15, กิจการ 1:13 กล่าวถึง “ยากอบบุตรของอัลเฟอัส” นี่คือนักบวชคนนั้น ยากอบน้อย ไม่ใช่พี่ชายของยอห์น ฉะนั้นเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ยากอบน้อยและมัทธิวเป็นพี่น้องกัน เหมือนกับที่ยากอบและยอห์นบุตรของเศเบดีเป็นพี่น้องกัน และเหมือนกับอันดรูว์และเปโตร

มัทธิวชายคนนี้ช่างเป็นแบบอย่างที่ยอดเยี่ยมหัวใจจริง ๆ! เขาได้ยินการทรงเรียกของพระเยซู และทิ้งอาชีพที่ทำกำไรของตนในทันทีในฐานะคนเก็บภาษีและติดตามพระเยซู

เขาอาศัยอยู่ในเมืองคาเปอร์นาอุมซึ่งเป็นที่ ๆ หลายเหตุการณ์ก่อนหน้าของบทนี้ได้เกิดขึ้น แน่แน่นอนว่าเขาเคยได้ยินพระเยซูมาก่อนแล้วและประทับใจกับงานรับใช้แสนมหัศจรรย์ของพระองค์ ดูเหมือนเขาน่าจะวางใจพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดแล้วหรืออย่างน้อยเขาก็เผชิญหน้าปัญหาเรื่องการหันจากบาปอย่างชัดเจนแล้วและถวายตัวให้พระเยซูและวางใจพระเยซู และบัดนี้ในช่วงระยะเวลาเดียวเรื่องราวทั้งหมดนั้นก็ได้อยุติอย่างแน่นอนและเขาตัดสินใจแล้ว เขาไม่เพียงรับความรอดแต่ยอมจำนนอย่างแน่นอนที่จะเป็นสาวกคนหนึ่งหรือผู้เรียนรู้ภายใต้พระเยซู จากนั้นก็เป็นนักเทศน์แห่งข่าวประเสริฐคนหนึ่งที่ต้องเดินทางไปทีต่าง ๆ เป็นอัครทูตคนหนึ่ง นั่นคือ “ผู้หนึ่งที่ถูกล้างใจ”

และเลวีจะใช้อิทธิพลอันกว้างขวางของตนเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างรวดเร็วได้อย่างไร? เขาไม่ใช่คนจน เขามีคนรู้จักเยอะแยะ ดังนั้นเขาจึงจัด “การเลี้ยงใหญ่” ในบ้านของเขาเองและเชิญ “คนเป็นอันมาก”

ที่เป็นพวกคนเก็บภาษีและเพื่อนพ้องที่เป็นคนเก็บภาษีมาร่วมการเลี้ยงนี้ที่พวกเขาสามารถพบเจอและได้ยิน พระเยซูเจ้าได้!

ช่างมีปัญญาจริง ๆ ที่จะใช้ทุกรายชื่อติดต่อและอิทธิพลทุกอย่างในด้านความรักและมิตรภาพและธุรกิจ เพื่อนำพาผู้คนมาฟังข่าวประเสริฐ! คนเหล่านั้นช่างมีปัญญาจริง ๆ ที่ตั้งแผนเพื่อแจกใบปลิวและมีธรรมาสน์เพื่อประกาศข่าวประเสริฐที่งานออกร้าน และเทศกาลทั้งหลาย เพื่อจะเป็นพยานเพื่อพระเยซู! ทุกงานเลี้ยงของพ่อ-ลูกชาย ทุกงานเลี้ยงของแม่-ลูกสาว ทุกมือเย็นของการ “ช่วยเพื่อนมาสักคน” ที่คน ๆ หนึ่งสามารถจัดได้ที่จะนำพาคริสเตียนทั้งหลายมาติดต่อสัมพันธ์กันในความรักภายใต้สถานการณ์อันเหมาะสมที่สามารถประกาศข่าวประเสริฐได้ ก็ดีทั้งนั้น

ครั้งหนึ่งผู้เขียนเองได้รับเชิญให้ไปร่วมงานเลี้ยงฟุตบอลที่จัดขึ้นโดยคริสตจักรเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง สมาชิกสองหรือสามคนของทีมฟุตบอลไฮสกูลที่เข้มแข็งนั้นเป็นสมาชิกของคริสตจักรนั้น พวกเขาจัดมือเย็นมือใหญ่ ทีมฟุตบอลทั้งทีมนั้น เหล่าคุณพ่อคุณแม่ของพวกเขา โค้ชของพวกเขา หวานใจของพวกเขา ได้รับเชิญให้มาทีมนั้นได้รับเกียรติในเรื่องพลเมืองและจากนั้นผมก็ประกาศข่าวประเสริฐและสมาชิกทุกคนของทีมนั้นที่ยังไม่ได้รับความรอดก็รับเชื่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอย่างเปิดเผย อิทธิพลที่ให้ความรักของโค้ชและเพื่อนร่วมชั้นและคุณพ่อและคุณแม่ถูกรวมเข้าด้วยกันในงานสังสรรค์อันแสนสุขเพื่อชวนผู้คนมาถึงพระคริสต์ สุดยอดไปเลยเร็วเอ๋ย! คุณใช้เส้นสายทั้งหมดของคุณทางสังคมและทางธุรกิจเพื่อนำพาผู้คนมาฟังข่าวประเสริฐ!

ข้อ 30-32:

5:30 แต่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีของพวกเขาบ่นต่อว่าพวกสาวกของพระองค์ โดยกล่าวว่า “ทำไมพวกท่านจึงกินและดื่มร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาปเล่า”

5:31 และพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “บรรดาคนปกติไม่ต้องการหม้อ เว้นแต่คนทั้งหลายที่เจ็บป่วย
5:32 เรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่บรรดาคนบาปให้มาสู่การกลับใจเสียใหม่”

ทำไมพระเยซูทรงเสาะหาคนบาปทั้งหลายก่อน

“คนเป็นอันมาก” ขนาดนั้นที่เป็นพวกคนเก็บภาษีและมิตรสหายของพวกเขาที่มาพบปะกันที่บ้านของมัทธิวเพื่อร่วมการเลี้ยงนั้นทำให้พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์เดือดดาล คือพวกคนเคร่งศาสนา พวกคนเก็บภาษีที่เก็บภาษีให้พวกโรมเป็นศัตรูที่พวกยิวเกลียดชังมิใช่หรือ? รัฐบาลกำหนดให้คนเก็บภาษีคนหนึ่งในพื้นที่แห่งหนึ่งนำส่งภาษีเป็นเงินจำนวนหนึ่งเท่านั้น เงินทั้งหมดที่เขาเรียกเก็บได้เกินไปกว่านั้นก็ตกเป็นของเขาเอง ดังนั้นคนเก็บภาษีส่วนใหญ่จึงกลายเป็นผู้มั่งมีและกตัญญูมากที่สุด ดังนั้นสักเคยสเมื่อกลับใจเชื่อแล้ว จึงกล่าวว่า “คูเถิด พระองค์เจ้าข้า ททรัพย์สินของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนยากจนครั้งหนึ่ง และถ้าข้าพระองค์ได้เอาสิ่งใดจากผู้ใดโดยขอกกล่าวหาเท็จ ข้าพระองค์ยอมคืนให้เขาสี่เท่า” ฉะนั้นพวกคนเก็บภาษีจึงไม่ใช่ผู้ที่ดีปกติแล้วไม่ใช่คนดี เพื่อนฝูงของพวกเขาปกติแล้วเป็นคนเลวตามมาตรฐานอันเข้มงวดเหล่านั้นของพระราชบัญญัติของยิว ฉะนั้นพวกฟาริสีจึงถามพระเยซูว่า “ทำไมพวกท่านถึงกินและดื่มกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป?” ถ้าพระเยซูเจ้าทรงเป็นคนดี ทำไมพระองค์จึงไม่เลือกที่จะคบหาสมาคมกับเฉพาะพวกคนเคร่ง

ศาสนาและมีศีลธรรมอย่างพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์เล่า?

แต่คำตอบนั้นเปิดเผยพระทัยของพระเยซู ความหวังโยหลักแห่งพระทัยของพระองค์คือการช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด คนเหล่านั้นที่ปกติก็ไม่ต้องการหมอบและคนเหล่านั้นที่คิดว่าตัวเองปกติก็คงไม่ฟังหมอบนั้น พระเยซูจึงตรัสว่า “เรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่บรรดาคนบาปให้มาสู่การกลับใจเสียใหม่”

จงหมายเหตุให้ดีว่าจุดมุ่งหมายที่ยิ่งใหญ่หนึ่งเดียวของพระเยซูคริสต์เจ้าคือ “เพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด” ฉะนั้นใน 1 ทิโมธี 1:15 เปาโลจึงเล่าเกี่ยวกับสุภาพชนที่ดีและคู่ควรนั้นที่กำลังกล่าวไปทั่วว่า “นี่เป็นถ้อยคำสัตย์ซื่อและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ ว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อจะทรงช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด ในพวกนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอก” อย่าเข้าใจมันผิดเป็นอันขาด: พระเยซูมิได้เข้ามาในโลกเพื่อทำให้สังคมดีขึ้น เพื่อก่อตั้งองค์กรที่ทำประโยชน์ต่าง ๆ เพื่อยกมาตรฐานของความเป็นผู้หญิง เพื่อกำจัดการตกเป็นทาสและการมีภรรยาหลายคน เพื่อให้ศิลปะและวัฒนธรรมประณีตขึ้น ไม่ใช่เลย เป็นความจริงที่สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดมีต้นเหตุมาจากพระคริสต์และอิทธิพลของพระองค์และจากความรักแบบคริสเตียน ถ้าคุณเอาอิทธิพลของพระคริสต์ที่มีต่อวรรณกรรม ศิลปะ ศีลธรรมสาธารณะ และกฎหมายและการปกครองออกไป คุณก็จะกำจัดทิ้งส่วนที่ดีที่สุดแห่งอารยธรรมของเราออกไป แต่นั่นไม่ใช่เหตุผลที่ทำให้พระเยซูทรงมา สิ่งเหล่านี้เป็นผลพลอยได้ที่ไม่สำคัญ จริง ๆ แล้วพระองค์ทรงมาเพื่อจะช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด! ฉะนั้นพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ นั้นจึงมีศูนย์กลางอยู่ที่สิ่งหลักหนึ่งเดียวนี่-การชวนผู้คนมารับความรอดและช่วยให้พวกเขามีความมุ่งมั่นตั้งใจ และสั่งสอนพวกเขาให้ชนะผู้อื่น

เรื่องนี้ถูกแสดงให้เห็นชัดเจนจริง ๆ ในคำอุปมาเรื่องแกะหลง เหยี่ยวที่หายไป บุตรที่ผลาญทรัพย์ ในลูกา 15! มันถูกแสดงให้เห็นชัดเจนจริง ๆ ในคำอุปมาเรื่องชายผู้หนึ่งที่จัดการเลี้ยงใหญ่และเชิญผู้คนมากมาย ในลูกา 14 และในมัทธิว 22! เหล่าศิษยาภิบาล คริสตจักร ครูสอนรวี และคริสเตียนทุกคนที่ไม่ทำให้การชนะคนบาปทั้งหลายมาถึงพระคริสต์เป็นกิจธุระหลักจึงพลาดประเด็นของการที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงเข้ามาในโลกนี้

พระเยซูมิตรสหายของคนบาปแต่ไม่เคยร่วมเทียมแอกกับพวกเขา

พระเยซูเจ้าทรงเรียกคนบาปทั้งหลายให้มายังตำแหน่งของพระองค์เสมอ พระองค์ไม่เคยไปเข้าร่วมกับคนเหล่านั้นบนตำแหน่งของพวกเขาเลย พระเยซูเจ้าไม่มีทาง “ทำผิดเพื่อจะมีโอกาสที่จะทำถูก” พระองค์ไม่มีทาง “ทำชั่วเพื่อที่จะเกิดสิ่งดี” เปาโล ผู้ซึ่งได้รับการดลใจให้เขียนว่า “พวกท่านอย่าเข้าเทียมแอกอย่างไม่เท่าเทียมกันกับพวกคนที่ไม่เชื่อ” (2 คร. 6:14) ก็เขียนเพื่อพระเยซู อัครทูตยอห์นกล่าวว่า “ผู้ใดก็ตามที่ละเมิดและไม่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดที่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้ามีผู้ใดมาหาพวกท่านและไม่นำหลักคำสอนนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ให้เข้ามาในบ้านของพวกท่าน และอย่าขอพระเจ้าอวยพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพระเจ้าอวยพรให้เขา ก็เป็นผู้เข้าส่วนในบรรดาการกระทำชั่วร้ายของเขานั้น” (2 ยอห์น 9-11) แต่จริง ๆ แล้วนั่นเป็นพระคริสต์ที่ตรัส เพราะว่าพระวิญญานของพระเจ้าผู้ทรงเขียนพระคัมภีร์ทรงเป็นพระวิญญานของพระคริสต์ พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์จะขอให้พระเยซูเอาน้ำองุ่นใหม่ของพระองค์ใส่ไว้ในถุงหนังเก่าของพวกเขาแต่พระองค์จะไม่มีวันทำเช่นนั้นเลย พวกผู้มีอำนาจของพระวิหารที่ไม่กลับใจเชื่อต่างพากันตกใจเมื่อพระเยซูทรงว่าไ้ตะของพวกมารับแลกเงินและ

ขัดขวางกิจวัตรของพระวิหารและการทำเงินจากการขายพวกสัตว์ที่นั่น พระองค์ทรงเหยียดหยามประเพณีทางศาสนาของพวกเขา พระองค์ไม่เคยจัดประชุมภายใต้การสนับสนุนทางการเงินของพวกเขา ไม่เคยเสาะหาและไม่ได้รับคำรับรองของพวกเขา

พวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาปที่พระองค์ทรงคบหาสมาคมด้วยและที่ทำให้พระองค์ถูกเหยียดหยามโดยพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีเป็นผู้คนที่สำนึกผิดเหมือนเลวี เหมือนหญิงคนนั้นที่ร้องไห้แทบพระบาทของพระองค์ (ลูกา 7:36-50) เหมือนศักร์เศียสคนเก็บภาษีนั้นที่เมืองเยรีโคได้กลับใจเชื่อและทำการชดใช้ (ลูกา 19:1-10) คนบาปคนอื่น ๆ ก็ฟังพระองค์ด้วยใจยินดี ผู้งชนที่เป็นคนธรรมดาสามัญ แต่พระองค์ไม่ยอมคบกับพวกเขา ไม่แก้ตัวให้บาปทั้งหลายของพวกเขา พระเยซูไม่เคยบอกใบ้เลยว่าผู้ใดจะเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าได้โดยไม่ต้องบังเกิดใหม่ คนเหล่านั้นที่มีพวกศาสตราจารย์ที่ไม่เชื่อในวิทยาลัยและโรงเรียนพระคริสตธรรมทั้งหลาย คนเหล่านั้นที่รับพวกสมาชิกที่ไม่กลับใจเชื่อไว้ในคริสตจักรทั้งหลาย คนเหล่านั้นที่มีพวกถือแนวคิดเสรีนิยมทางศาสนาหรือพวกคนไม่เชื่อเพื่อช่วยสนับสนุนทางการเงินและควบคุมการรณรงค์งานฟื้นฟูหรือนิกายทั้งหลาย ก็ไม่มีข้อแก้ตัวเลยสำหรับความไม่เชื่อของพวกเขาไม่ว่าในคำตรัสหรือแบบอย่างของพระเยซู พระเยซูทรงเทศนาแก่พวกคนไม่เชื่อ ไม่ได้เทศนาโดยร่วมมือกับพวกเขา เหล่าคนบาปที่ไม่กลับใจเชื่อควรอยู่ในที่ประชุมเพื่อฟังนักเทศน์ ไม่ใช่อยู่บนยกพื้นโดยได้รับเกียรติหรือถูกนับให้เป็นเหล่าผู้นำทางศาสนา

ข้อ 33-35:

5:33 และพวกเขากล่าวแก่พระองค์ว่า “ทำไมพวกสาวกของยอห์นอดอาหารบ่อย ๆ และทำการอธิษฐานต่าง ๆ และพวกสาวกของพวกฟาริสีก็ทำเช่นกัน แต่พวกสาวกของท่านกินและดื่ม”	จะทำให้บรรดาสหายของเจ้าบ่าวอดอาหาร ขณะที่เจ้าบ่าวอยู่กับพวกเขาได้หรือ
5:34 และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “พวกท่าน	5:35 แต่วันเหล่านั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องถูกพรากไปจากพวกเขา และเมื่อนั้นพวกเขาจะอดอาหารในวันเหล่านั้น”

การอดอาหารมีไว้สำหรับเหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่หรือไม่?

ทั้งพวกสาวกของยอห์นและพวกสาวกของพวกฟาริสี “อดอาหารบ่อย ๆ” พวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์บอกพระเยซู เราจำได้ว่าฟาริสีคนนั้นที่มองว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมในคำอุปมานั้นในลูกา 18:12 กล่าวว่า “ข้าพระองค์อดอาหารสองหนในสัปดาห์หนึ่ง” บัดนี้มันไม่ผิดที่จะอดอาหาร แต่คนที่ไม่รอดเหล่านี้ไม่ได้อดอาหารเพื่อจุดประสงค์ที่ดี ในมัทธิว 23:5 พระเยซูตรัสเกี่ยวกับพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีว่า “แต่การงานทั้งสิ้นของพวกเขา พวกเขากระทำเพื่อให้เห็นมนุษย์เห็น...” คนอื่น ๆ อีกหลายล้านคนที่เป็นเหมือนพวกเขาทำกิจทางศาสนา เพื่อทำให้จิตสำนึกของพวกเขาพอใจว่าพวกเขาเป็นคนดี พวกเขาจึงหวังว่าจะได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าเพราะความเคร่งศาสนาของพวกเขา ในมัทธิว 6 พระเยซูประทานคำสั่งที่ชัดเจนว่าผู้คนที่ต้องไม่ให้ทานของตน และไม่กล่าวคำอธิษฐานของตน และไม่ทำการอดอาหารของตน เพื่อที่จะทำให้ผู้คนที่ประทับใจ หรือ “เพื่อให้เห็นมนุษย์เห็น”

ผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าบางคนเริ่มที่จะอดอาหารสัปดาห์ละหนึ่งวัน การทำเช่นนั้นไม่จำเป็นว่าจะต้อง

ทำให้พวกเขาเป็นคริสเตียนที่ดีขึ้น

อย่างไรก็ตาม ในส่วนของการรอคอยพระเจ้าอย่างจริงจังและการเห็นว่าคน ๆ หนึ่งเอาทุกเรื่องที่สำคัญน้อยกว่าออกไปจากความคิดเพื่อที่จะถวายตัวให้กับการอธิษฐานและการรอคอยพระเจ้ายิ่งขึ้น การอดอาหารก็เป็นสิ่งที่ดี คน ๆ หนึ่งอาจเสียสละการนอนสักช่วงเวลาหนึ่งเพื่อที่จะอธิษฐาน คน ๆ หนึ่งอาจเสียสละการกินอาหารสักช่วงเวลาหนึ่งเพื่อที่จะอธิษฐาน ใน 1 โครินธ์ 7:1-6 สามมีและภรรยาทั้งหลายได้รับคำเตือนอย่างชัดเจนว่าพวกเขาเป็นของกันและกัน และฝ่ายหนึ่งไม่ควรเอาเปรียบอีกฝ่ายในเรื่องความรักใคร่และหน้าที่ของชีวิตคู่ปกติ แต่พวกเขาได้รับอนุญาตให้ระงับตัวจากการปลอมประโลมตามธรรมชาตินี้หากมันเป็นการ “ตกลงกันไว้เป็นการชั่วคราว เพื่อพวกท่านจะสามารถอุทิศตัวต่อการอดอาหารและการอธิษฐาน และจงมาอยู่ร่วมกันอีก เพื่อไม่ให้ซาตานทดลองพวกท่านเพราะการกลั่นไม่อยู่ของพวกท่าน” (1 คร. 7:5) ไม่มีคุณค่าฝ่ายวิญญาณในการอดอาหารเองแต่เฉพาะในทัศนคติของความคิดที่แสวงหาที่จะพบน้ำพระทัยและการอวยพรของพระเจ้า และจึงยินดีสละทั้งความสนุกสนานและความสบายปกติชั่วระยะเวลาหนึ่ง

พระเยซูเจ้าจึงทรงอดอาหารนานสี่สิบวันเมื่อพระองค์ทรงถูกทดลองในถิ่นทุรกันดารนั้น (ลูกา 4:2) ฉะนั้นคริสเตียนกลุ่มหนึ่งจึงอดอาหารและอธิษฐานก่อนที่เปาโลและสิลาสถูกแยกตั้งไว้สำหรับการเดินทางเพื่อการประกาศของพวกเขา (กิจการ 13:2,3)

อันทาหญิงม่ายผู้นั้น “รับใช้พระเจ้าด้วยบรรดาการอดอาหารและการอธิษฐานทั้งหลาย ทั้งกลางคืนและกลางวัน” (ลูกา 2:37) และนั่นเป็นสิ่งที่ดี เช่นเดียวกับการอดอาหารของเหล่าสาวกของยอห์น พระเยซูทรงบ่งชี้ หลังจากการรักษาเด็กชายที่ถูกผีสิงนั้นให้หายอย่างมหัศจรรย์ว่า “แต่ผีชนิดนี้จะไม่ยอมออก เว้นแต่โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร” (มธ. 17:21) ความจริงจังในการอธิษฐาน ซึ่งถูกบ่งชี้โดยการอดอาหารเป็นส่วนหนึ่งของการอธิษฐานที่ประสบความสำเร็จ ฉะนั้นใน 2 โครินธ์ 6:4 และ 5 เปาโลจึงบอกว่าการอดอาหารเป็นส่วนหนึ่งของพยานหลักฐานที่แสดงถึงผู้รับใช้ที่ดีคนหนึ่งของพระคริสต์ และใน 2 โครินธ์ 11:27 เขากล่าวว่าตัวเองอยู่ “ในการอดอาหารบ่อย ๆ” และเขาอาจหมายความว่าถ้าผู้ใดสัตย์จริงต่อพระคริสต์ การไม่มีอาหารกินบางครั้งก็เป็นเหตุผลสำหรับการอดอาหาร

ฉะนั้นตรงนี้ในข้อ 35 พระเยซูจึงตรัสว่า “แต่วันเหล่านั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องถูกพรากไปจากพวกเขา และเมื่อนั้นพวกเขาจะอดอาหารในวันเหล่านั้น” ฉะนั้น หลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ เมื่อพวกเขาพร้อมตัวกันในห้องชั้นบนนั้นนานสี่สิบวันในการรอคอยพระเจ้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาบางคนหรือทุกคนอดอาหารขณะที่พวกเขาอธิษฐานและวิงวอนอย่างต่อเนื่อง (กิจการ 1:14)

ข้อ 36-39:

5:36 และพระองค์ตรัสคำอุปมาข้อหนึ่งแก่พวกเขา
ด้วยว่า “ไม่มีผู้ใดเอาชิ้นผ้าจากเสื้อใหม่มาปะเสื้อ
เก่า ถ้ามีฉะนั้นแล้วทั้งเสื้อใหม่นั้นจะขาดเสียไป
และชิ้นผ้าที่เอามาจากเสื้อใหม่นั้นก็จะไม่เข้ากับ

เสื้อเก่า
5:37 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในบรรดา
ถุงหนังเก่า มิฉะนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่า
นั้นระเบิด และน้ำองุ่นนั้นจะหกออกมา และถุง

หนังสือเล่มนั้นก็หายไป

5:39 ไม่มีผู้ใดเมื่อตีน้ำองุ่นเก่าแล้ว ประรณาน้ำ

5:38 แต่น้ำองุ่นใหม่ต้องใส่ในบรรดาถุงหนังใหม่

องุ่นใหม่ทันทีด้วย เพราะเขากล่าวว่า ‘ของเก่านั้น

และทั้งสองก็ถูกเก็บรักษาไว้ได้

ก็ดีกว่า”

คำอุปมาเรื่องเสื้อผ้าและถุงหนัง

พวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์ไม่สบายใจที่พระเยซูมิได้ปฏิบัติตามแบบแผนของพวกเขาก็ปฏิบัติตนให้สอดคล้องกับธรรมเนียมเหล่านั้นที่พวกเขาได้พัฒนาขึ้นมา พวกเขาอยากให้ระบบปฏิรูปของยิว การถวายเครื่องสัตวบูชา และตำแหน่งผู้นำของพวกเขาดำรงอยู่ต่อไป พวกเขาไม่ยอมให้พระผู้ช่วยให้รอดที่ไถ่โทษบาปผู้หนึ่งมาตายเพื่อไถ่โทษบาปและทำให้พิธีการและภาพเลื่องและคำพยากรณ์ทั้งหมดนั้นของภาคพันธสัญญาเดิมสำเร็จจริง

แต่พระเยซูทรงบอกพวกเขาในคำอุปมาสองเรื่องว่าพระเจ้าทรงรักที่จะเริ่มต้นใหม่ พระองค์ไม่ยอมตัดผ้าใหม่ชิ้นหนึ่งออกมาเพื่อปะเข้ากับเสื้อผ้าเก่าตัวหนึ่ง พวกมันจะไม่เข้าคู่กันและนั่นคงไม่ประสบความสำเร็จ การกระทำกิจของพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอลเป็นแบบแผนอย่างหนึ่งแล้ว: บัดนี้พระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งและพระคัมภีร์จะผ่านทางชนชาติยิวเพื่อที่พระพรทั้งหลายจะมาถึงชาวโลกทั้งปวงผ่านทางพระคริสต์ผู้ทรงเป็นเชื้อสายของอับราฮัม

พระเยซูทรงมีน้ำองุ่นใหม่ มันต้องไม่ถูกใส่ไว้ในถุงหนังเก่าซึ่งยึดตัวไม่ได้พร้อมกับน้ำองุ่นใหม่ เกรงว่า มันจะทำให้ภาชนะหนังเก่าเหล่านั้นระเบิด

นี่เป็นหลักการหนึ่งแห่งพระราชกิจของพระเจ้า คนของพระเจ้าบางคนที่ได้รับการเจิมอย่างยิ่งใหญ่ก่อตั้งสถาบันหนึ่ง เริ่มต้นนิกายหนึ่ง โรงเรียนแห่งหนึ่ง คณะกรรมการมิชชัน หรือคริสตจักรท้องถิ่น หลังจากความยากจนและการต่อสู้ดิ้นรนและความซื่อสัตย์ ความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย ความเห็นชอบของมนุษย์ ความกระหายที่ยั่งยืนก็ตามมา ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงลดทอนการอวยพรของพระองค์ที่มีต่อผู้ที่กระหายที่ยั่งยืน ทรงเริ่มต้นกับชายอีกคนที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ สถาบันอีกแห่ง ชั่วระยะเวลาหนึ่งพระเจ้าทรงให้ฤทธิ์เดชมาหันท้อยู่บน John Wesley และกระแสของนิกายเมธอดิสต์ มันเริ่มมีและมีอำนาจมากและหันไปเสียอย่างเป็นการจากข่าวประเสริฐและการเน้นเรื่องการชนะจิตวิญญาณและความภักดีต่อพระคัมภีร์และความกระตือรือร้นที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณของพวกเมธอดิสต์สมัยแรก ๆ ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงเอาพระหัตถ์ของพระองค์ออกไปจากสถาบันนั้นและทรงเริ่มต้นใหม่กับจิตวิญญาณกลุ่มใหม่ ๆ ที่รื้อร่น บางครั้งพวกเขาอยู่ในกลุ่มเล็ก ๆ ไม่ได้ถูกต้องเสมอไปในทุกรายละเอียดแต่มีความร้อนรนและความห่วงใยที่บริสุทธิ์เสมอ

The Northern Baptist Convention ซึ่งตอนนี้เป็น the American Baptist ครั้งหนึ่งเคยมีอิทธิพลด้านการประกาศและการชนะจิตวิญญาณที่เข้มแข็งมากที่สุดในโลกและในพื้นที่ประกาศต่างแดนแห่งหนึ่งเคยให้บังเกิดสมาชิกลับใจเชื่อถึง 2,222 คนในวันเดียว จากนั้นความกระตือรือร้นและความซื่อสัตย์เชื่อได้เสื่อมถอยและจำนวนของคริสตจักรและจำนวนของมิชชันนารีและจำนวนของผู้กลับใจเชื่อ พระเจ้าทรงเริ่มใหม่หมด

Spurgeon's Metropolitan Tabernacle ในลอนดอน ซึ่งแน่นขนัดไปด้วยผู้คนกว่า 5,000 คนเป็นประจำในวันอาทิตย์ ตามที่ผู้รู้ท่านหนึ่งเกี่ยวกับคริสตจักรในลอนดอนบอกผม ตอนนี้มีผู้เข้าร่วมประชุมแค่

ประมาณ 100 คน! คริสตจักรนั้นได้กลับไปสู่เส้นสายที่ถือแนวคิดเสรีนิยมนั้นที่สเปอร์เจียนได้ออกมาเพราะความไม่เชื่อของมัน แต่มันไม่จำเริญขึ้นเลย

คริสตจักรเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงและได้รับการยกย่องในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ล้วนล้มหายตายจากไปหมดแล้วและพวกเดียวที่เหลืออยู่คืออสุรร้ายนั้นที่เติบโตออกมาจากคนกลุ่มเล็ก ๆ ที่สัตย์ซื่อในกรุงโรม

ดังนั้นเราจึงคาดหวังได้ว่าสถานที่เหล่านั้นที่พระเจ้าทรงอวยพรจะเป็นโรงเรียนแห่งใหม่ ๆ และคริสตจักรทั้งหลายที่เพิ่งก่อตั้ง และการฟื้นฟูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเหล่านั้นจะมีอยู่ในหอประชุมใหม่ ๆ หรือเต็นท์หรือกลางแจ้ง พระเจ้าทรงละทิ้งการนมัสการที่เน้นรูปแบบ เน้นพิธีกรรม เน้นสไตล์ กลุ่มเหล่านั้นที่ถูกก่อตั้งในแบบตามประเพณีทั้งหลาย และทรงเอาน้ำองุ่นใหม่ของพระองค์ไปใส่ไว้ในถุงหนังใหม่ ๆ

ลูกา 6

ข้อ 1-11:

6:1 และต่อมา ในวันสะบาโตที่สอง หลังจากวันแรกนั้น พระองค์เสด็จผ่านไป ในบรรดาทุ่งธัญพืช และพวกสาวกของพระองค์ก็เด็ดธัญพืชทั้งหลาย และกิน โดยขยี้พวกมันในมือของตน

6:2 และบางคนในพวกฟาริสีกล่าวแก่พวกเขาว่า “ทำไมพวกท่านจึงทำสิ่งซึ่งผิดพระราชบัญญัติที่จะกระทำในวันสะบาโตทั้งหลาย”

6:3 และพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านแม้แต่เรื่องนี้หรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านเองหิว และพรรคพวกซึ่งอยู่กับท่าน

6:4 ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศน์ของพระเจ้า และได้เอามาและรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ และส่งให้พรรคพวกที่อยู่กับท่านด้วย ซึ่งผิดพระราชบัญญัติที่จะรับประทาน เว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น”

6:5 และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่แห่งวันสะบาโตด้วย”

6:6 และต่อมาในวันสะบาโตอีกวันหนึ่งเช่นกัน พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและสั่งสอน และ

ที่นั่น มีชายคนหนึ่งซึ่งมือขวาของเขาลีบ

6:7 และพวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะทรงรักษาในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อพวกเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้

6:8 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดทั้งหลายของพวกเขา และตรัสแก่คนซึ่งมีมือลีบนั้นว่า “จงลุกขึ้น และมายืนข้างหน้าในตรงกลางนี้” และเขาก็ลุกขึ้นและออกมายืนข้างหน้า

6:9 แล้วพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายสักสิ่งหนึ่ง ในวันสะบาโตทั้งหลายเป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ที่จะทำการดี หรือที่จะทำการชั่วร้าย ที่จะช่วยชีวิต หรือที่จะทำลายชีวิตเสีย”

6:10 และเมื่อทอดพระเนตรดูพวกเขาทุกคนโดยรอบ พระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า “จงเหยียดมือของท่านออกเถิด” และเขาก็กระทำดังนั้น และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง

6:11 และคนเหล่านั้นเต็มไปด้วยความเดือดดาล และปรึกษาซึ่งกันและกันว่า พวกเขาจะกระทำอะไรแก่พระเยซูได้

เหล่าสาวกที่หิวโหยกินข้าวในทุ่งนา

ในวันสะบาโต

พระคัมภีร์ตอนนี้กล่าวว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น “ในวันสะบาโตที่สอง หลังจากวันแรกนั้น” เราเชื่อว่า วันสะบาโต “แรก” นั้นหมายถึงวันนั้นในธรรมศาลาที่เมืองนาซาเร็ธ (ลูกา 4:16) “พวกสาวก” ในที่นี้เป็นเพียงเหล่าผู้ติดตาม: ลีบสองคนนั้นยังไม่ได้ถูกเลือกจนกระทั่งข้อ 12 และ 13 ในภายหลัง

ดูเหมือนเป็นไปได้ว่าสาวกเหล่านี้ที่กำลังติดตามพระเยซูหิวโหยจริง ๆ ไม่แน่ว่าพวกเขาหิวโหยบ่อย ๆ และเราควรตีความแบบตรงตัวสิ่งที่พระเยซูตรัสในมัทธิว 8:20 และลูกา 9:58, “บรรดาสุนัขจึงจอกมโพรงทั้งหลาย และนกเหล่านั้นแห่งฟ้าอากาศมีรังทั้งหลาย แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะของตน” จากมัทธิว 27:55 เราทราบว่าผู้หญิงบางคนแห่งแคว้นกาลิลีติดตามพระเยซูไปจนกระทั่งถึงกรุงเยรูซาเล็ม “โดยปรณนิตีพระองค์” และขณะที่พระองค์เสด็จผ่านเข้าไปในหมู่บ้านและเมืองเหล่านั้นของแคว้นกาลิลีมีการเอ่ยชื่อหญิงบาง

คนเช่นกันที่ “ปรนนิบัติพระองค์ด้วยทรัพย์สินของพวกนาง” (ลูกา 8:1-3)

เราเข้าใจได้ว่าทำไมพระเยซูถึงไม่สนับสนุนผู้ที่มีใจอ่อนแอไม่ให้กลายเป็นเหล่าสาวกแบบประจำของพระองค์ ถ้าเราเชื่อมโยงยอห์น 7:53 กับพระคำข้อแรกของบทต่อไป เราก็คพบว่า “และทุกคนไปยังบ้านของตน พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ” และจากนั้น “และในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารอีก” ไม่น่าจะพระเยซูทรงนอนบนพื้นดินในสวนเกทเสมนี่ไหม? เราคิดว่าพระองค์น่าจะนอนบนพื้นดิน

อย่างไรก็ตาม จริ่ง ๆ แล้วพระเยซูไม่ได้ฝ่าฝืน

พระบัญชาเรื่องวันสะบาโต

การอุทธรณ์คำมือหนึ่งในมือและเป่าแกลบออกไปเพื่อที่คน ๆ หนึ่งจะกินเมล็ดข้าวได้ก็ไม่ใช่การทำงานเลยในความหมายตามพระคัมภีร์ แม้กระทั่งในวันสะบาโตใหญ่ประจำปีสองวันนั้นซึ่งเริ่มต้นและสิ้นสุดเทศกาลปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อในอพยพ 12:14-16 คำบัญชานั้นก็ระบุเจาะจงเพียงว่า “อย่าให้มีการทำงานในลักษณะใดในวันเหล่านั้น เว้นแต่สิ่งซึ่งมีมนุษย์ทุกคนต้องกิน พวกเจ้าทำสิ่งนั้นได้เท่านั้น” (อพยพ 12:16)

พวกฟาริสีอยากให้การกระทำเช่นนี้เป็นการละเมิดวันสะบาโตตามกฎหมายต่าง ๆ ของพวกเร้าบี แต่มันไม่ใช่ และพระเยซูในที่นี้ทรงยกกรณีหนึ่งใน 1 ซามูเอล 21:6 เมื่อดาวิดได้รับขนมปังหน้าพระพักตร์สำหรับตัวเขาเอง และคนของเขาเพื่อจะรับประทาน แม้ว่าโดยอพยพ 25:30 และเลวีนิติ 24:5-9 มันมีไว้สำหรับพวกปุโรหิตเท่านั้น แต่เห็นได้ชัดว่าคำบัญชานี้เป็นคำบัญชาด้านพิธีการที่ไม่ได้เจตนาที่จะก่อให้เกิดความยากลำบากในกรณีฉุกเฉิน พระเยซูซึ่งถูกกล่าวหาว่าละเมิดวันสะบาโตอีกในการรักษาหญิงที่ทนทุกข์คนหนึ่งให้หาย ทรงเตือนใจนายธรรมศาลาผู้นั้นว่า “เจ้า คนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายทุกคนในวันสะบาโตแก้ววของตนหรือลาของตนจากคอกมัน และพามันไปให้กินน้ำมิใช่หรือ” และการรักษาหญิงคนนี้ให้หายก็สำคัญมากกว่ามิใช่หรือ? (ลูกา 13:15,16)

และอีกที ในลูกา 14:1-4 เมื่อพระเยซูทรงรักษาชายที่เป็นโรคมาน้ำคนหนึ่งให้หาย พวกนักกฎหมาย และพวกฟาริสีก็มองไปที่พระองค์อย่างกล่าวหา พระองค์ตรัสว่า “คนไหนในพวกท่าน จะมีลาหรือวัวตกลงไปในบ่อ และในทันใดนั้นจะไม่อุตุลากมันออกในวันสะบาโตหรือ” (ลูกา 14:5) เราไม่ประหลาดใจที่ “เขาทั้งหลายไม่สามารถตอบพระองค์อีกได้ในสิ่งเหล่านี้”

ไม่ใช่เลย พระเยซูไม่ได้ทำผิดเลยในการรักษาให้หายในวันสะบาโต และพระเยซูทรงถามพวกเขาอย่างเหมาะสมแล้วในข้อ 9, “ในวันสะบาโตทั้งหลายเป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ที่จะทำการดี หรือที่จะทำการชั่วร้าย ที่จะช่วยชีวิต หรือที่จะทำลายชีวิตเสีย” นี่เป็นกรณีหนึ่งที่ “ตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย แต่พระวิญญาณนั้นประทานชีวิต” (2 คร. 3:6) พวกนักกฎหมายและพวกฟาริสีสร้างกฎต่าง ๆ ของตนขึ้นมา และตีความพระราชบัญญัติโดยปราศจากความเข้าใจใด ๆ เกี่ยวกับผลกระทบฝ่ายวิญญาณของพระราชบัญญัติด้านพิธีการและคำสอนที่อยู่ภายใต้มัน

“บุตรมนุษย์ก็เป็นเจ้าแห่งวันสะบาโตเช่นกัน”

นี่ไม่ได้หมายความว่าตามที่พวกเซเวนธ์เดย์แอตเวนติสกล่าวไว้ว่า “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ของวิวรณ์

1:10 คือวันสะบาโตของยิว ไม่ใช่เลย มันหมายความว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นเจ้านายไม่เพียงของวันอื่น ๆ ทั้งหมดแต่ของวันสะบาโตทั้งหลายเช่นกัน เมื่อพระคริสต์ทรงมีวันสะบาโตแรกนั้น พระองค์ได้ทรงเสร็จสิ้นการทรงสร้างแล้วและ “ในวันที่เจ็ดพระเจ้าได้เสร็จสิ้นการงานของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงทำขึ้นนั้น” (ปฐมก. 2:2) พระองค์ทรงอวยพรวันสะบาโตตอนนั้นเพราะว่ามีความหมายฝ่ายวิญญาณอันยิ่งใหญ่เกี่ยวข้องกับมัน แม้ว่าวันสะบาโตไม่ได้ถูกบอกให้มนุษย์ทราบจนกระทั่งมันกลายเป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติด้านพิธีการในเวลาต่อมาก็ตาม เมื่อพระเจ้าทรงมองมาที่โลกที่พระองค์ได้ทรงสร้างและพบว่ามันดี พระองค์ก็สามารถหยุดพักและพระคริสต์ก็สามารถหยุดพักได้ แต่ในไม่ช้าวันสะบาโตแห่งการหยุดพักของพระเจ้าก็ถูกทำลาย: มนุษย์ได้ทำบาป! บัดนี้พระเจ้าต้องเริ่มทำงานอีก พร้อมกับบรรดาคำพยากรณ์ พระคัมภีร์ บทบัญญัติด้านพิธีการและภาพเล็งทั้งหมดนั้นที่ชี้มายังพระผู้ช่วยให้รอด จากนั้นก็การมาของพระผู้ช่วยให้รอดเอง และสุดท้ายแล้วคือการสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปและการคืนพระชนม์ของพระองค์ ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสในยอห์น 5:17 ว่า “พระบิดาของเราก็ก็นั่งทรงกระทำการอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็กกระทำ” จากนั้นเมื่อการไถ่โทษนั้นเสร็จสิ้นแล้ว พระเยซูก็สามารถร้องออกมาอย่างเปี่ยมชัยชนะบนกางเขนนั้นได้ว่า “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:30) อย่างน้อยการไถ่โทษนั้นก็เสร็จสิ้นแล้ว แม้ว่างานของการนำชาวประเสริฐไปถึงคนบาปทั้งหลายทุกแห่งหนยังเหลืออยู่สำหรับเราก็ตาม (คส. 1:24) ทั้งตอนนั้นและตอนนี้

แต่พระเยซู ผู้ทรงเป็นเจ้าของวันสะบาโต ทรงมีสิทธิ์ที่จะประทานวันสะบาโตในตอนแรกนั้นเมื่อพระองค์ประทานพระราชบัญญัติด้านพิธีการนั้น และที่จะยุติมัน ในตอนหลัง เมื่อพระองค์ทรงยุติพระราชบัญญัติด้านพิธีการนั้น

วันสะบาโตที่เป็นวันเสาร์เคยเป็นพระราชบัญญัติด้านพิธีการ

ความจริงนี้ปรากฏชัดเจนจากพยานหลักฐานหลายประการ:

1. วันสะบาโตไม่เคยถูกบัญชาแก่ผู้ใดเลยจนกระทั่งพระเจ้าประทานมันให้แก่โมเสสและชนชาติอิสราเอลในอพยพ 16:23-30 “ดังนั้นประชากรจึงได้หยุดพักในวันที่เจ็ด” (ข้อ 30) และนั่นเป็นครั้งแรกที่มนุษย์ได้ถือวันสะบาโตบนแผ่นดินโลก มันไม่เคยถูกกล่าวถึงเลยว่าอาดัม อาเบล เซธ โนอาห์ อับราฮัม อิสอัค หรือยาโคบเคยทราบเกี่ยวกับวันสะบาโตหรือเคยถือวันนั้น มันไม่เคยถูกบัญชาเลยก่อนอพยพ 16

2. วันสะบาโตไม่เคยถูกบัญชาเลยในภาคพันธสัญญาใหม่ คำบัญชาต่าง ๆ ด้านศีลธรรมของภาคพันธสัญญาเดิมถูกทวนซ้ำเกี่ยวกับการนับถือรูปเคารพ การสวดสวด การฆาตกรรม การเล่นชู้ การลักขโมย การรักเงิน และการโกหก แต่ไม่มีคำบัญชาใดเลยในภาคพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับวันสะบาโต ในรายการทั้งหมดนั้นเกี่ยวกับคุณธรรมต่าง ๆ และการทำงานที่ดีทั้งหลาย ไม่เคยมีกล่าวถึงการถือวันสะบาโตเลย และในรายการทั้งหมดนั้นเกี่ยวกับบาปต่าง ๆ ฝ่ายเนื้อหนัง การละเมิดวันสะบาโตก็ไม่เคยถูกกล่าวถึงในภาคพันธสัญญาใหม่เลย พระราชบัญญัติด้านพิธีการไม่เคยถูกบัญชาแก่ผู้ใดเลยนอกจากแก่พวกยิว

3. เป็นความจริงที่ว่าวันสะบาโตอยู่ในบัญญัติสิบประการ แต่พระเจ้าไม่ทรงแยกบัญญัติสิบประการออกจากส่วนที่เหลือของพระราชบัญญัติของพระองค์ ในบริบทของบัญญัติสิบประการนั้นพระเจ้าประทานทั้งบัญญัติด้านศีลธรรมและด้านพิธีการ บัญญัติสิบประการในอพยพ 20 ขึ้นต้นว่า “เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้า

ของเจ้า ผู้ซึ่งได้นำเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์” และในพระราชบัญญัติ 5 ที่บัญญัติสิบบประการถูกทวนซ้ำ พระคำตอนนั้นขึ้นต้นว่า “และโมเสสได้เรียกคนอิสราเอลทั้งหมด และกล่าวแก่พวกเขาว่า “จงฟัง โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย บรรดากฎเกณฑ์และคำตัดสินทั้งหลาย ซึ่งข้าพเจ้าพูดในหูของพวกท่านในวันนี้ เพื่อพวกท่านจะได้เรียนรู้พวกมัน และรักษาไว้ และกระทำตามพวกมัน” บัญญัติสิบบประการถูกกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลเป็นหลัก

4. เนหะมีย์ 9:12-14 บอกเราอย่างชัดเจนว่าวันสะบาโตเป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติด้านพิธีการ ถูกแจ้งให้ทราบที่ภูเขาซีนาย

“ยิ่งกว่านั้นพระองค์ได้ทรงนำพวกเขาในตอนกลางวันด้วยเสาเมฆ และในตอนกลางคืนด้วยเสาเพลิง เพื่อให้แสงแก่พวกเขาในทางที่พวกเขาควรจะไป พระองค์ได้เสด็จลงมาบนภูเขาซีนายด้วย และได้ตรัสกับพวกเขาจากฟ้าสวรรค์ และได้ประทานคำตัดสินอันชอบธรรม และพระราชบัญญัติที่แท้จริง กฎเกณฑ์และพระบัญญัติที่ดีแก่พวกเขา และได้ทรงให้พวกเขาทราบถึงวันสะบาโตอันบริสุทธิ์ของพระองค์ และได้ทรงบัญชาบรรดาข้อบังคับ กฎเกณฑ์ทั้งหลาย และพระราชบัญญัติต่าง ๆ แก่พวกเขา โดยมือของโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์”

5. อพยพ 31:12-14 กล่าวชัดเจนว่าวันสะบาโตเป็นหมายสำคัญอย่างหนึ่งระหว่างพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอลและมันถูกทวนซ้ำในข้อ 17 จากนั้นเอเสเคียล 20:12 กล่าวว่า “ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ให้วันสะบาโตทั้งหลายของเราแก่พวกเขาด้วย เพื่อเป็นหมายสำคัญระหว่างเราและพวกเขา เพื่อพวกเขาจะทราบว่าเราเป็นพระเยโฮวาห์ ที่กระทำให้พวกเขาบริสุทธิ์” ฉะนั้นชนชาติอิสราเอลจึงได้ถูกแยกตั้งไว้จากพวกคนต่างชาติ โดยที่วันสะบาโตถูกประทานให้แก่พวกเขาในฐานะหมายสำคัญหนึ่งแห่งการถูกแยกออกของพวกเขา

6. และโคโลสี 2:13,14 บอกเราว่าพระคริสต์ “โปรดยกโทษการละเมิดทั้งสิ้นของพวกท่านแล้วโดยทรงลบทิ้งลายมือแห่งกฎต่าง ๆ ที่เคยต่อต้านพวกเรา ซึ่งได้ขัดแย้งต่อพวกเรา และได้ทรงเอามันออกไปเสียให้พ้น โดยทรงตรึงมันไว้ที่กางเขนของพระองค์” ฉะนั้นพระราชบัญญัติด้านพิธีการจึงไม่มีผลผูกมัดแล้วตอนนี้ และข้อ 16 และ 17 ให้รายละเอียดบางประการ: “เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดปรับโทษพวกท่านในเรื่องการกินหรือในการดื่ม หรือในเรื่องการถือเทศกาล หรือวันขึ้นหนึ่งค่ำ หรือวันสะบาโตทั้งหลาย ซึ่งเป็นเงาของสิ่งต่าง ๆ ที่จะมาภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์” ฉะนั้นวันสะบาโตจึงเป็นส่วนหนึ่งของลายมือแห่งกฎต่าง ๆ ที่ถูกตอกตรึงที่กางเขนนั่นแล้ว มันเป็นเงาของสิ่งทั้งหลายที่จะมา มันเป็นภาพด้านพิธีการ เป็นบทเรียนที่มีภาพประกอบเกี่ยวกับความจริงฝ่ายวิญญาณในพระคริสต์ บัดนี้พระคริสต์ทรงมาแล้วและคริสเตียนสมัยภาคพันธสัญญาใหม่คนหนึ่งก็ไม่ถูกพิพากษาเกี่ยวกับวันสะบาโตด้านพิธีการของพวกเขาแล้ว

มันบอกเป็นนัยมาก ๆ ที่มีทิว 28 เริ่มต้นเรื่องการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ด้วย “หลังจากวันสะบาโตสิ้นสุดแล้ว” มันไม่เพียงเป็นการสิ้นสุดของวันสะบาโตใหญ่ประจำปีในวันพฤหัสบดี (วันนั้นที่ตามหลัง ‘วันเตรียม’ แห่งปีสกานัน-ยอห์น 19:14,31 ซึ่งเราคิดว่าเป็นวันพฤหัสบดีปีนั้น) แต่ยังเป็นการสิ้นสุดของวันสะบาโตประจำสัปดาห์ที่เป็นวันเสาร์ด้วย พระเยซูทรงอยู่ในหลุมศพ “สามวันและสามคืน” (มธ. 12:40) แต่การคืนพระชนม์ของพระคริสต์ยังเป็น “การสิ้นสุดของวันสะบาโต” เช่นกัน ในความหมายที่เป็นการสิ้นสุดของพระ

ราชบัญญัติด้านพิธีการสำหรับคนเหล่านั้นที่เข้าใจ

วันสะบาโตเป็น “เงาของสิ่งต่าง ๆ ที่จะมาภายหลัง” - คส. 2:17

แล้วอะไรเป็นความหมายของวันสะบาโตด้านพิธีการ? มีวันสะบาโตอยู่สองชนิดในพระราชบัญญัติด้านพิธีการ พร้อมกับความหมายสองชนิด ประการแรก วันสะบาโตประจำสัปดาห์ที่เป็นวันเสาร์เป็นภาพหนึ่งของสวรรค์ที่ได้มาโดยการประพาศติ คำบัญชาเรื่องวันสะบาโตไม่ใช่แค่ว่าพวกยิวต้องหยุดพักวันที่เจ็ด แต่ว่า “เจ้าต้องตรากตรำ และทำงานทั้งสิ้นของเจ้าทุกวัน” และฉะนั้นจึงไม่มีการทำงานในวันสะบาโต เลขหกในพระคัมภีร์เป็นตัวเลขที่หมายถึงมนุษย์ เจ็ดแสดงภาพความเป็นพระเจ้าและความสมบูรณ์แบบ และจึงแสดงภาพสวรรค์ ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงใส่เจ็ดวันในหนึ่งสัปดาห์ และพระองค์ทรงใส่เลขเจ็ดไว้ในธรรมชาติ; โน้ตเจ็ดตัวในสเกลก่อนตัวที่แปดซึ่งขึ้นต้นอีกเจ็ดตัว อีก octave หนึ่ง ไซของนกหลายชนิดฟักเป็นตัวใน 14, 21, 28, 35 วัน-ทั้งหมดคือการคูณของเลขเจ็ด ดวงจันทร์วนรอบโลกสี่รอบในเจ็ดวัน และรอบประจำเดือนปกติของผู้หญิงก็เช่นกัน

บัดนี้ ถ้าผู้ใดทำงานทั้งหมดที่เขาควรกระทำได้อย่างสมบูรณ์แบบในหกวันแห่งชีวิต เขาก็คงจะได้รับสวรรค์โดยพึ่งตัวเอง ถ้าผู้ใดไม่ได้เกิดมาผิดในหนแรกนั้น เขาก็คงไม่ต้องบังเกิดใหม่เลย ถ้าผู้ใดไม่เคยทำบาปเลย เขาก็คงไม่ต้องการการยกโทษ ถ้าอาดัมและคนอื่น ๆ ทุกคนกระทำตามพระราชบัญญัติของพระเจ้าได้อย่างสมบูรณ์แบบ ก็คงไม่ต้องมีการไถ่โทษบาปเลย โอ เช่นนั้นแล้ว วันสะบาโตด้านพิธีการจึงแสดงภาพความคับข้องใจอันเลวร้ายนั้นที่มนุษย์ธรรมดาในฐานะคนบาปเขาไม่สามารถได้รับสวรรค์โดยการประพาศติ! ฉะนั้นในเรื่องนี้ “พระราชบัญญัติจึงเคยเป็นครูของเราเพื่อนำพวกเรามาถึงพระคริสต์” (กท. 3:24) ไม่มีผู้ใดเคยได้รับสวรรค์โดยการประพาศติเลย ซึ่งสวรรค์นั้นถูกแสดงภาพโดยวันสะบาโต เพราะว่าเขาไม่มีทางทำงานทั้งหมดของพระเจ้าได้อย่างสมบูรณ์แบบ บัญญัติเรื่องวันสะบาโตในบัญญัติสิบประการนั้นเรียกร้องความสมบูรณ์แบบ ไม่มีมนุษย์คนใดเคยบรรลุมันตั้งแต่การตกต่ำนั้นนอกจากพระเยซู

แต่มีสะบาโตอีกวันที่ประทานให้ก่อนวันสะบาโตประจำสัปดาห์ที่เป็นวันเสาร์ อพยพ 12:14-16 บอกเราว่าวันนั้นที่พวกเขากินลูกแกะปัสกา ซึ่งเริ่มต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันนั้น เป็นวันหนึ่งของ “การประชุมอันศักดิ์สิทธิ์” และวันที่เจ็ดก็เป็นเช่นนั้นด้วย และ “อย่าให้มีการทำงานในลักษณะใดในวันเหล่านั้น เว้นแต่สิ่งซึ่งมนุษย์ทุกคนต้องกิน” (อพย. 12:16) วันสะบาโตแรกนั้น ซึ่งเริ่มต้นตอนตะวันตกวันที่ฆ่าลูกแกะปัสกา เป็น “วันใหญ่” นั้น นั่นคือวันสะบาโตประจำปีที่ถูกกล่าวถึงในยอห์น 19:31 “ เพราะว่าแม้แต่พระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของพวกเรา ทรงถูกถวายเป็นเครื่องบูชาเพื่อพวกเราแล้ว” (1 คร. 5:7) ในวันนั้นที่ได้ถูกพยากรณ์ไว้แล้วโดยการฆ่าพวกลูกแกะปัสกามาเกือบ 1500 ปี!

นี่เป็นคนละสะบาโตกับวันสะบาโตประจำสัปดาห์ที่เป็นวันเสาร์ นี่คือวันสะบาโตประจำปีแต่มันแสดงภาพความรอดโดยพระคุณ ไม่ใช่ความรอดโดยการประพาศติ วันนั้นที่ผู้ใดกินลูกแกะปัสกา เขาก็เข้าสู่วันสะบาโตหนึ่งแล้ว นั่นหมายความว่าคน ๆ หนึ่งได้รับการยกโทษและสันติสุขกับพระเจ้าและความรอดโดยไม่พึ่งการประพาศติและก่อนที่เขาจะทำการงานใด ๆ จากนั้นในวันเหล่านั้นที่ตามมา เขาก็อาจทำงานเพราะว่าเขาได้รับ

ความรอดแล้วแต่เขาไม่ได้ทำงานเพื่อที่จะได้รับความรอด

แต่วันที่เจ็ดของเทศกาลนั้นก็ในวันสะบาโตหนึ่งเช่นกัน และนั่นก็ยังแสดงภาพสวรรค์เหมือนเดิม ผมมีสวรรค์อยู่ในใจของผมแล้วตอนนี้ พระคริสต์ทรงอยู่ในใจของผมแล้วตอนนี้ สันติสุขในใจของผมตอนนี้ แต่นี่จะถูกทำให้สมบูรณ์แบบในสวรรค์ ฉะนั้นฮีบรู 4:9 และ 10 จึงบอกเราว่า “ฉะนั้นจึงยังมีการหยุดพักสำหรับประชาชนของพระเจ้า ด้วยว่าคนใดที่ได้เข้าไปในการหยุดพักของตนแล้ว เขาก็ได้หยุดจากบรรดาการงานของตน เหมือนพระเจ้าได้ทรงหยุดจากพระราชกิจของพระองค์” คน ๆ หนึ่งหยุดที่จะวางใจตัวเองและหยุดจากการพึ่งการประพาสของตัวเองแล้ว และจึงเข้าสู่การหยุดพักในที่นี้ แต่ “ยังมีการหยุดพัก” และคำว่า “การหยุดพัก” ตรงนี้เป็นคำกรีก สัปดาห์ติสมอส นั่นคือวันสะบาโต เรามีการหยุดพักแล้วตอนนี้และจะมีการหยุดพักในสวรรค์

ทำไมซาตานถึงใช้พวกนักกฎหมายและพวกฟาริสีมาต่อต้านพระเยซู

อย่างแข็งขันขนาดนั้นเกี่ยวกับคำถามเรื่องวันสะบาโตนี้?

ทำไมพระเยซูถึงผลักดันเรื่องนี้และยืนยันกรานที่จะรักษาให้หายในวันสะบาโต? เรื่องนี้ถูกเชื่อมโยงกับพวกสาวกที่เต็ดตรงข้าวในวันสะบาโตในลูกา 6:1-5 และในข้อพระคำที่กล่าวเนื้อหาเดียวกัน: มัทธิว 12:1-8; มาระโก 2:23-28 และอีกที่เมื่อพระเยซูทรงรักษาชายที่มีมือลีบให้หาย (ลูกา 6:10 และข้อพระคำที่มีเนื้อหาเหมือนกัน: มัทธิว 12:9-14; มาระโก 3:1-6) ในลูกา 13:10-17 ประเด็นนี้ถูกยกขึ้นมาเพราะผู้หญิงคนนั้นที่ได้รับการปลดปล่อยจากโรคภัยของนางในวันสะบาโตและในลูกา 14:1-6, กรณีของชายคนนั้นที่พระเยซูทรงรักษาให้หายจากโรคมาน้ำในวันสะบาโต ยอห์น บทที่ 5 เล่าว่าพระเยซูทรงรักษาชายคนนั้นที่อยู่ริมสระน้ำเบเรเสตาในวันสะบาโต (ยอห์น 5:9) และข้อ 16 บอกเราว่า “และเพราะฉะนั้น พวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู และหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์เสีย เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำการเหล่านี้ในวันสะบาโต” และอีกที่ในข้อ 18, “เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์เสีย เพราะพระองค์ไม่เพียงแต่ล่วงกฎแห่งวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้ตรัสว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระองค์ด้วย อันเป็นการกระทำพระองค์เองให้เสมอกับพระเจ้า”

คุณเห็นแล้วว่าความเป็นพระเจ้าและสิทธิอำนาจของพระคริสต์กำลังถูกเติมพ้น พระองค์ทรงเป็นเจ้าของวันสะบาโต และแผนการแห่งความรอดก็เข้ามาเกี่ยวข้องตามเคย ผู้คนไม่เคยได้รับความรอดโดยพระราชบัญญัติด้านพิธีการเลย และพระเยซูต้องแสดงเรื่องนั้นให้ชัดเจนว่าบัดนี้มีพันธสัญญาใหม่แล้ว พิธีการทั้งหลายทำได้แค่แสดงภาพพระคริสต์และความรอดและพวกมันต้องล่องพินไปเสีย พวกมันเป็น “เงาของสิ่งต่าง ๆ ที่จะมาภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์” (คส. 2:17)

วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า นั่นคือวันอาทิตย์ ได้รับการยอมรับในหมู่คริสเตียนตั้งแต่พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากตาย มันไม่ใช่วันสะบาโตที่ถูกเปลี่ยนเป็นอีกวันหนึ่ง อย่างที่หลายคนคิด มันคือพระคุณ ไม่ใช่พระราชบัญญัติ มันคือความสมัครใจ ไม่ใช่ถูกบัญชา เราต้องการวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อการหยุดพักและเพื่อการนมัสการ แต่ไม่มีคำบัญชาให้ถือวันนั้นเลย

ข้อ 12:

6:12 และต่อมาในวันเหล่านั้น พระองค์เสด็จออก ต่อพระเจ้าตลอดคืน
ไปยังภูเขาสูงหนึ่งเพื่อจะอธิษฐาน และได้อธิษฐาน

ชีวิตอธิษฐานของพระเยซู

พระเยซูทรงเป็นต้นแบบของเราและเราควรเดินตามรอยพระบาทของพระองค์ (1 ปต. 2:21) พระองค์ทรงส่งเราไปแล้วเหมือนอย่างที่พระบิดาทรงส่งพระองค์เข้ามาในโลกแล้ว (ยอห์น 17:18; ยอห์น 20:21) พระเยซูทรงเป็นความสว่างของโลก (ยอห์น 8:12; ยอห์น 9:5) แต่พวกเราก็เป็นความสว่างของโลกเช่นกัน (มธ. 5:14) เราจะต้องมีความคิดและการยอมจำนนและความทุ่มเทอย่างไม่เห็นแก่ตัวแบบเดียวกับที่พระคริสต์ทรงมี (ฟป. 2:5-8) และกิจการนั้นที่พระเยซูทรงกระทำ เราก็จะต้องกระทำเช่นกัน (ยอห์น 14:12) ดังนั้นชีวิตอธิษฐานของเราควรที่จะทำตามแบบอย่างของพระเยซู

มาระโก 1:35 บอกเราว่า “และในตอนเช้ามีด โดยทรงลุกขึ้นก่อนดวงอาทิตย์ขึ้นตั้งนาน พระองค์เสด็จออกไป และเสด็จเข้าไปในที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐานอยู่ที่นั่น” เราควรที่จะให้พระเจ้ามาเป็นอันดับหนึ่งในชีวิตของเรา อันดับหนึ่งในการให้ของเรา อันดับหนึ่งในความรักของเรา และอันดับหนึ่งเช่นนั้นในทุกวัน ก่อนทำการงานอื่นใด พระเยซูทรงอธิษฐาน พระองค์ทรงเข้าไปในที่เปลี่ยวเพื่อที่จะอยู่ตามลำพังกับพระเจ้า

พระเยซูทรงอธิษฐานตอนที่พระองค์รับบัพติศมา (ลูกา 3:21,22) เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงอธิษฐานขอฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อที่จะเริ่มต้นงานรับใช้ของพระองค์และเพื่อทำให้พระสัญญาและคำพยากรณ์สำเร็จจริง ซึ่งทรงให้ไว้ในการรับบัพติศมาของพระองค์ และการประกอบด้วยฤทธิ์เดชอันบริสุทธิ์นั้นจึงมา

พระเยซูทรงอดอาหารนานสี่สิบวันระหว่างและก่อนการถูกทดลองของพระองค์ (ลูกา 4:1,2) เราแน่ใจได้เลยว่า การอดอาหารนั้นไม่ใช่เรื่องของความชอบธรรมแบบพวกฟาริสีแต่รวมถึงการมีใจเชื่อตรงในการแสวงหาพระเจ้า น้ำพระทัยของพระองค์ ฤทธิ์เดชของพระองค์ พระองค์ตรัสแก่เปโตรว่า “จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อพวกท่านจะไม่เข้าในการทดลอง” (มธ. 26:41) แน่แน่นอนว่าความสำเร็จของพระองค์เองในการต่อสู้การทดลองมาในการตอบคำอธิษฐาน

ในลูกา 5:16 เราเรียนรู้ว่าเมื่อชื่อเสียงโด่งดังมาถึงพระเยซูและฝูงชนหมู่ใหญ่มาด้วยกันเพื่อจะฟังและรับการรักษาให้หาย “...พระองค์ทรงปลีกตัวออกไป เข้าไปยังถิ่นทุรกันดาร และทรงอธิษฐาน” เราอาจต้องอธิษฐานมากยิ่งขึ้นในยามที่ประสบความสำเร็จมากกว่าในตอนที่ย่ำแย่ ความเป็นที่นิยมชมชอบคือการทดลองครั้งใหญ่ ความสำเร็จควรเป็นวาระหนึ่งแห่งการตรวจค้นใจอย่างจริงจังและการเฝ้าคอยพระเจ้าเกรงว่าใจของเราอาจผยองมากเกินไปและเราสูญเสียภาระและความห่วงใยของเราไป

ฉะนั้นตรงนี้ในลูกา 6:12 เราจึงพบว่าพระเยซู “เสด็จออกไปยังภูเขาสูงหนึ่งเพื่อจะอธิษฐาน และได้อธิษฐานต่อพระเจ้าตลอดคืน” ช่างเป็นแบบอย่างอันเปี่ยมพระพรจริง ๆ! บ่อยครั้งการอธิษฐานก็สำคัญมากกว่าการนอน สำคัญมากกว่าอาหาร สำคัญมากกว่าการทำงาน

ในลูกา 9:18 เราพบว่า “ขณะที่พระองค์ทรงกำลังอธิษฐานอยู่แต่ลำพัง พวกสาวกของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์” คริสเตียนทุกคนจะว่าไปก็อยู่ตามลำพังกับพระคริสต์เมื่อเขาอธิษฐาน ในที่นี้ พวกสาวกอยู่รอบ

ตัวพระองค์ พระเยซูทรงอยู่ตามลำพัง

ในลูกา 9:28 เราพบว่าพระเยซูทรงขึ้นไปยังภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้นเพื่อจะอธิษฐาน และข้อ 29 บอกเราว่า “และขณะที่พระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ วรรณพระพักตร์พระองค์ก็ถูกเปลี่ยนไป...” ผลลัพธ์นั้น อาจไม่เด่นชัดและปรากฏแก่สายตาเราขนาดนั้น แต่ก็มีผลลัพธ์อยู่อย่างหนึ่ง อ่างเก็บน้ำแห่งฤทธิ์เดชนั้นถูกเติมเต็มอีก การเฝ้าคอยพระเจ้าฟื้นฟูเรี่ยวแรงสำหรับภาระนั้น (อสย. 40:30,31)

ในลูกา 11:1 เราพบว่าพระเยซูกำลังอธิษฐานอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่งและเมื่อพระองค์ทรงหยุด พวกสาวก ซึ่งประทับใจยิ่งนักกับความเมตตาการุณาและภาระเพื่อผู้อื่นและเพื่อฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทูลขอพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐาน”

เราแน่ใจได้ว่าพระเยซูเจ้าไม่เพียงอธิษฐานทั้งคืนในบางครั้ง หรือทรงลุกขึ้นก่อนสว่างตั้งนานเพื่อจะอธิษฐาน หรือทรงอธิษฐานเพียงลำพังหรือต่อหน้าคนอื่น แต่แน่นอนว่าพระองค์ทรงกระทำสิ่งนั้นซึ่งเราทุกคน ถูกบัญชาให้กระทำ พระองค์ทรงอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อน (1 ธส. 5:17) เราจึงแน่ใจได้ว่าการเชื่อมต่อกับอธิษฐานของพระองค์กับพระบิดาในสวรรค์ถูกคงไว้อย่างสม่ำเสมอ จนพระองค์ตรัสได้ว่า “ข้าพระองค์ทราบว่าคุณพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ” (ยอห์น 11:41,42) และแน่นอนว่าพระองค์น่าจะทรงหมายถึงการติดต่ออยู่ตลอดในการอธิษฐาน

ตรงนี้ในลูกา 6:12 พระเยซูทรงอธิษฐานทั้งคืนก่อนที่จะเลือกสาวกสิบสองคนนั้นผู้ซึ่งจะถูกเรียกว่าพวกอัครทูต และจะเป็นสาวกและผู้เรียนรู้ภายใต้พระองค์นานประมาณสามปี ในสวนเกทเสมนีพระองค์ทรงอธิษฐานแล้วซ้ำอีก (ลูกา 22:42,44,45) และฮีบรู 5:7 บอกเราว่า “ผู้ซึ่งในวันเวลาแห่งเนื้อหนังของพระองค์นั้น เมื่อพระองค์ได้ถวายบรรดาคำอธิษฐานและการวิงวอน ด้วยทรงกันแสงอันรุนแรงและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และได้ถูกสดับฟังเนื่องจากพระองค์ได้ยำเกรง” คงไม่มีใครเข้าใจพระพรและฤทธิ์เดชอันต่อเนื่องนั้นที่อยู่บนงานรับใช้ของพระเยซูได้หากเราไม่จดจำไว้ว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์คนหนึ่ง มนุษย์พระเจ้าผู้หนึ่ง แต่ทรงเป็นผู้ที่ได้จำกัดพระองค์เองให้อยู่ภายใต้ข้อจำกัดทั้งหลายแบบมนุษย์ และฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งเราก็มักได้เช่นกัน และพระองค์ทรงอธิษฐาน!

ข้อ 13-16:

6:13 และเมื่อสว่างแล้ว พระองค์ทรงเรียกพวก

ยอห์น ฟิลิปและบาร์โธโลมิว

สาวกของพระองค์มาหาพระองค์ และจากพวกเขา

6:15 มัทธีวและโธมัส ยากอบบุตรชายของอัลเฟ

พระองค์ทรงเลือกสิบสองคน ผู้ซึ่งพระองค์ทรงตั้ง

อัส และซีโมนที่ถูกเรียกว่า เกลเท

ชื่อด้วยว่าเหล่าอัครทูต

6:16 และยูดาสน้องชายของยากอบ และยูดาสิส

6:14 คือซีโมน (ผู้ที่พระองค์ทรงให้ชื่อว่าเปโตร

คาริโธ ผู้ซึ่งเป็นผู้ทรยศด้วย

รด้วย) และอันดรูว์น้องชายของเปโตร ยากอบและ

อัครทูตสิบสองคนนั้น

จงหมายเหตุอัครทูตเหล่านี้ให้ดี เปโตรขึ้นต้นรายชื่อนี้ทุกครั้งที่มีการเอ่ยชื่อพวกเขา มีพี่น้องอยู่สาม

ชุต: อันดรูว์และเปโตร, ยากอบและยอห์น, และยากอบน้อยและยูดาส (ไม่ใช่อิสคาริโอท) มีศิโมนสองคน: ซีโมนเปโตรและศิโมนที่เรียกว่าเศโลเท มียูดาสสองคน: ยูดาสน้องชายของยากอบน้อยนั้นและยูดาสอิสคาริโอท พระเยซูทรงตั้งชื่อเล่นให้ยากอบและยอห์นว่าลูกฟ้าร้อง พระองค์ทรงตั้งชื่อสกุลให้ซิโมนว่าเปโตร หินนั้น มัทธิวมีอีกชื่อหนึ่งว่าเลวี (ลูกา 5:27) ยูดาสผู้เป็นน้องนั้น ที่ไม่ใช่อิสคาริโอท ก็ถูกเรียกว่าเลเบเอัสเช่นกัน และพร้อมกับนามสกุลว่าธัดเดอัส ไม่แน่ว่าเขาเลือกที่จะไม่ใช่ชื่อยูดาสหลังจากที่ผู้ทรยศนั้นเป็นที่ประจักษ์

ข้อ 12 และ 13 บอกเป็นนัยว่าพระเยซูยังอยู่ในภูเขาภูเขานั้นซึ่งเป็นที่ ๆ พระองค์ทรงอธิษฐานทั้งคืน เมื่อพระองค์ทรงส่งคนไปตามสาวกกลุ่มหนึ่งมา จากพวกเขาพระองค์ทรงเลือกสิบสองคนนั้นที่จะถูกเรียกว่า “พวกอัครทูต” นั่นคือ พวกที่ถูกส่งไป และประทานฤทธิ์เดชมหัศจรรย์แก่พวกเขาที่จะขับพวกผีออกและรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย ตามที่เราถูกบอกในพระคัมภีร์ตอนที่มีเนื้อหาเดียวกัน, มัทธิว 10:1

สิบสองคนนี้ได้รับคำบัญชาเป็นพิเศษให้ล่วงหน้าพระเยซูไป “ยังพวกแกะหลงแห่งวงศ์วานอิสราเอล” ในนครและเมืองเหล่านั้นที่พระเยซูจะทรงตามไปทีหลัง คำสั่งที่มีรายละเอียดสำหรับการเที่ยวไปทั่วหลายนคร ถูกให้ไว้ พร้อมกับคำเตือนเรื่องการถูกข่มเหง

สิบสองคนนั้นจะต้องเป็นพยานเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระเยซูหลังจากการถูกตรึงกางเขนและการเสด็จขึ้นสวรรค์ของพระองค์ ต้องเคยอยู่กับพระองค์ในงานรับใช้ทั้งหมดของพระองค์ตั้งแต่บัพติศมาของยอห์นจนถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์ (กิจการ 1:22) ต้องมีสิบสองคน ในฐานะพยานแก่ชนชาติอิสราเอล ดังนั้นมัทธิวจึงถูกเลือกหลังจากยูดาสเสียชีวิต

คนอื่น ๆ ที่ถูกเรียกว่าอัครสาวกในเวลาต่อมาคือเปาโลและบารนาบัส (กิจการ 14:14) ยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (กท. 1:19) และพระเยซูเอง (ฮบ. 3:1)

ข้อ 17-19:

6:17 และพระองค์เสด็จลงมาพร้อมกับพวกเขา และประทับยืน ณ ที่ราบแห่งหนึ่ง และพวกสาวกของพระองค์ และประชาชนเป็นอันมากซึ่งออกมาจากทั่วแคว้นยูเดีย และกรุงเยรูซาเล็ม และจากชายทะเลแห่งเมืองไทระและเมืองไซดอน ผู้ซึ่งมาเพื่อจะฟังพระองค์ และเพื่อรับการรักษาโรคต่าง ๆ	ของพวกเขาให้หาย 6:18 และบรรดาคนที่ถูกรบกวนด้วยเหล่าผีโสโครก และพวกเขาได้รับการรักษาให้หาย 6:19 และประชาชนทั้งหมดก็พยายามที่จะถูกต้องพระองค์ เพราะว่ามีฤทธิ์ชานออกจากพระองค์ และได้รับการรักษาพวกเขาให้หายทุกคน
--	--

งานรับใช้แสนมหัศจรรย์ของพระเยซู

จงสังเกตว่าพวกเขามาจากที่ไกลและใกล้เพื่อจะฟังพระผู้ช่วยให้รอด-จากชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนรอบเมืองไทระและเมืองไซดอน จากกรุงเยรูซาเล็มขึ้นไปจนถึงแคว้นกาลิลี และเราเชื่อว่าจนถึงเมืองคาเปอร์นาอุม การรักษาให้หายเป็นส่วนหนึ่งที่ยิ่งใหญ่แห่งงานรับใช้ของพระองค์ พวกเขาฝืนถูกขับออก ผู้คนมาเพื่อรับการอวยพรและได้รับมัน ชื่อเสียงของพระเยซูแพร่ไปทุกแห่งหน เราเห็นได้เลยว่ามนุษย์ธรรมดาที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังชอบงานรับใช้ที่เป็นการรักษาโรคและการอวยพรด้านวัตถุมากกว่าการเทศนาในเรื่องฝ่ายวิญญาณ แต่ควรที่จะ

มีบทเรียนหนึ่งสำหรับเราในการที่คนของพระเจ้าผู้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณควรมีฤทธิ์เดชสำหรับสิ่งใดก็ตามที่จำเป็นในน้ำพระทัยของพระเจ้า

ข้อ 20-26:

6:20 และพระองค์ทรงแหงนพระเนตรของพระองค์ขึ้นดูพวกสาวกของพระองค์ และตรัสว่า “ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนย่อมได้รับพร ด้วยว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของพวกท่าน

6:21 ท่านทั้งหลายที่หิวเวลานี้ย่อมได้รับพร ด้วยว่าพวกท่านจะได้อิ่มบริบูรณ์ ท่านทั้งหลายที่ร้องไห้เวลานี้ย่อมได้รับพร เพราะว่าพวกท่านจะได้หัวเราะ

6:22 ท่านทั้งหลายย่อมได้รับพรเมื่อคนทั้งหลายจะเกลียดชังพวกท่าน และเมื่อพวกเขาจะแยกท่านทั้งหลายให้ออกจากพวกเขา และจะตำหนิพวกท่าน และว่ากล่าวชื่อของพวกท่านว่าชั่วร้าย เพราะเห็นแก่บุตรมนุษย์

6:23 ในวันนั้นท่านทั้งหลายจงปีติยินดี และเต้นโลดด้วยความชื่นบาน เพราะเหตุเกิด บาปแห่งของท่านทั้งหลายในสวรรค์ก็ใหญ่ยิ่ง เพราะว่าบรรพบุรุษของพวกเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่พวกศาสดาพยากรณ์เหมือนกัน

6:24 แต่วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่มีมั่งมี เพราะว่าพวกเจ้าได้รับการประเล้าประโลมของพวกเจ้าแล้ว

6:25 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่อิ่มบริบูรณ์แล้ว เพราะว่าพวกเจ้าจะหิว วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่หัวเราะเวลานี้ เพราะว่าพวกเจ้าจะโศกเศร้าและร้องไห้

6:26 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายเมื่อมนุษย์ทุกคนจะพูดถึงพวกเจ้าในแง่ดี เพราะบรรพบุรุษของพวกเจ้าได้กระทำอย่างนั้นแก่พวกศาสดาพยากรณ์เท็จ

พรอันเปี่ยมล้น

จงเปรียบเทียบพรเหล่านี้กับพรเปี่ยมล้นเหล่านั้นในมัทธิว 5:3-12 ตรงนั้นมีการเอ่ยชื่อพรเก้าประการของพรเหล่านี้ ตรงนี้มีเอ่ยชื่อพรสี่ประการ ผู้มีใจอ่อนสุภาพ คนทั้งหลายที่หิวและกระหายความชอบธรรม ผู้ที่มีใจเมตตา ผู้ที่มีใจบริสุทธิ์ บรรดาผู้ที่สร้างสันติถูกเอ่ยถึงอย่างเฉพาะเจาะจงที่นั่น ผู้ที่มีใจเมตตาถูกกล่าวถึงภายหลังที่นั่นในข้อ 36 คนทั้งหลายที่คร่ำครวญและคนทั้งหลายที่ร้องไห้เป็นพวกเดียวกัน ไม่ว่าพระองค์เสด็จไปที่ใดไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเยซูตรัสความจริงเหล่านี้ในถ้อยคำที่แตกต่างซ้ำแล้วซ้ำอีก

จงสังเกตการแบ่งความคิดในที่นี้ มีสามระยะของความได้รับพรซึ่งเป็นสภาพล้วน ๆ และไม่ใช่คุณธรรม คนทั้งหลายที่ยากจน คนทั้งหลายที่หิวโหย คนทั้งหลายที่ร้องไห้ ก็ได้รับพร คุณจะหมายเหตุว่าถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าวแก่ “พวกสาวกของพระองค์” (ข้อ 20) ฉะนั้นถ้อยคำเหล่านี้จึงไม่เป็นความจริงเสมอไปแก่พวกคนที่ไม่ได้รับความรอด คนที่ร้องไห้และยังคงทำบาปต่อไปก็ไม่ได้รับพระสัญญาเกี่ยวกับเสียงหัวเราะและการอวยพรในอนาคต คนเหล่านั้นที่เกียจคร้านหรือขี้เมาหรือเล่นพนันจนหมดเนื้อหมดตัวและหิวโหยตอนนี้ ก็ไม่ได้รับพระสัญญาว่าพวกเขาจะอิ่มหนำในภายหลัง แต่สำหรับสาวกของพระคริสต์มีพระสัญญาอันเปี่ยมพระพรว่าจะมีการสิ้นสุดของการร้องไห้ จะมีการสิ้นสุดของความหิวโหย จะมีการสิ้นสุดของความยากจน และนั่นจะเกิดขึ้นเพียงเพราะว่าพระเจ้าทรงดียิ่งนักและพระองค์ทรงรักเรา

พระพรอย่างหนึ่งในที่นี้ นั่นคือพระพรแห่งการถูกข่มเหง จะมาถึงโดยการประพฤติ การถูกข่มเหงและ

การถูกตัดขาดและการถูกตู่ว่าจะเกิดขึ้น “เพราะเห็นแก่บุตรมนุษย์” ผู้คนยอมไม่ถูกเกลียดชังเพราะว่าพวกเขาเป็นคริสเตียนแต่ชื่อหรือเพราะว่าพวกเขาเป็นแต่อุ่น ๆ พวกเขาถูกเกลียดชังเพราะว่าพวกเขาเป็นคริสเตียนที่ร้อนรน แสดงออกชัดเจนและเป็นพยาน มันสมเหตุสมผลที่ “ทุกคนที่จะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง” (2 ทธ. 3:12) คริสเตียนทั้งหลายที่ไม่ดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้า ที่ในบางวิธีเป็นที่ครหาและเป็นที่น่ารังเกียจแก่คนทั้งหลายที่อยู่รอบกายพวกเขา ย่อมไม่ถูกข่มเหง โลกเกลียดชังพระเยซูและถ้าเราเป็นเหมือนพระเยซูมากพอ โลกก็จะเกลียดชังเรา พระเจ้าไม่ทรงสร้างเราให้เป็นเครื่องบูชาที่ไม่เต็มใจ แต่เราถูกวิงวอน “ให้พวกท่านถวายเป็นเครื่องบูชาของพวกท่าน เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต” (รม. 12:1) และ “อย่าทำเหมือนกับชาวโลกนี้” ฉะนั้นคริสเตียนคนใดจะถูกข่มเหงเพราะการประพฤติดีของตนและเขาจะได้รับการอวยพรและบำเหน็จอย่างมหาศาลเพราะการทำเช่นนั้น

ทำไมถึงต้องปิตินดี และเด่นโลดด้วยความชื่นบาน? เพราะว่ามีบำเหน็จยิ่งใหญ่ในสวรรค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัญญาแล้วว่า “ถ้าพวกเรานทนความทุกข์ยาก พวกเราก็จะครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย” (2 ทธ. 2:12) เราควรชื่นชมยินดีเพราะว่าในบางวิธีเราสมควรได้รับมันและพิสูจน์ให้เห็นว่าเราเป็นพวกเดียวกับพวกศาสนาดพยากรณ์ที่ได้ล่วงหน้าไปก่อนแล้วผู้ซึ่งทนทุกข์การถูกข่มเหง ไขแล้ว และเราพิสูจน์ตัวเองแล้วว่าเราเป็นเหมือนพระเยซูในบางนัยถ้าเราถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ฉะนั้นเราจึงต้องชื่นชมยินดีในการนั้น

แต่มีวิบัติอยู่สามประการในที่นี้เช่นกันในฐานะเป็นเรื่องของสภาพและไม่ใช่แค่เรื่องของคุณธรรม มีวิบัติแก่ผู้ที่มีมั่งมี วิบัติแก่ผู้ที่อิมหนา วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่หัวเราะ คนเหล่านั้นที่มีมั่งมีตอนนี้ก็ไม่มีบำเหน็จสำหรับคนเหล่านั้นที่แจกจ่ายความมั่งมีของตนออกไป คนเหล่านั้นที่หัวเราะตอนนี้แทนที่จะร้องไห้เพราะเหล่าคนบาปก็จะร้องไห้ที่หลังเพราะขาดผลและบำเหน็จ คนเหล่านั้นที่อิมหนาดอนี้ก็จะไม่รู้จักกับพระพรแห่งการทรงเลี้ยงดูของพระเจ้า

แต่ในที่นี้เป็นวิบัติหนึ่งซึ่งตรงข้ามกับพระพรสำหรับการถูกข่มเหง, “วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายเมื่อมนุษย์ทุกคนจะพูดถึงพวกเจ้าในแง่ดี” มนุษย์ได้พูดเช่นนั้นเกี่ยวกับพวกผู้พยากรณ์เท็จเสมอ นำแปลกที่โลกนี้เกลียดชังและตรึงกางเขนพระเยซูคริสต์ และเอาหินขว้างสเทเฟนและตัดศีรษะเปาโล และเผาซาโวนาโรล่า และริดลีย์ที่เสา และได้เช่นฆ่าหลายพันคนและตู่ว่าจะข่มเหงอีกหลายล้านคน และจากนั้นในที่นี้คือใครสักคนที่ได้รับความปลอดภัยทั้งสิ้นของโลกนี้!

วิบัติจึงมีแก่คริสเตียนผู้นั้นที่ไม่สร้างความขุ่นเคืองให้แก่พวกหนังสือพิมพ์และพวกเขาก็ยกย่องเขา ผู้ซึ่งไม่ขัดใจพวกคนมั่งมีและผู้มีอำนาจและพวกเขาก็ชอบคบหาสมาคมกับเขา เขาไม่เคยประณามพวกถือแนวคิดสมัยใหม่นิยมหรือคนนอกรีต ไม่เคยติสอนพวกชอบจับผิดและพวกฟาริสี ไม่เคยกล่าวต่อต้านบาปอันน่าเกลียดเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเขาเลย คริสเตียนแบบนั้นสมควรได้รับวิบัตินี้แล้วเมื่อคนทั้งปวงพูดถึงเขาในแง่ดี

คริสเตียนทุกคนควรที่จะแน่ใจว่าตนไม่ได้ถูกข่มเหงเพราะความบกพร่องในอุปนิสัยของตนและชีวิตประจำวัน แต่เขาควรที่จะแน่ใจว่าเขาเป็นคริสเตียนที่ร้อนรนยิ่งนักจนชีวิตและการเป็นพยานของเขาจะเป็นการตู่ว่าแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าและจะมีการตู่ว่าที่ควรมีแก่ลูกของพระเจ้า

คนหนึ่งหรือรบน

ข้อ 27-31:

6:27 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายซึ่งกำลังฟังอยู่ว่า จงรักบรรดาศัตรูของพวกท่าน จงทำดีแก่คนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกท่าน	ไป อย่าห้ามเอาเสื้อของท่านไปด้วย
6:28 จงอวยพรคนเหล่านั้นที่สาปแช่งพวกท่าน และจงอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นซึ่งปฏิบัติต่อพวกท่านอย่างเหยียดหยาม	6:30 จงยกให้แก่ทุกคนที่ขอจากท่าน และสำหรับคนที่ริบเอาบรรดาสิ่งของของท่านไป อย่าทวงเอาสิ่งของเหล่านั้นคืนมาอีก
6:29 และสำหรับผู้ติดตามท่านที่แก้มข้างหนึ่ง จงหันแก้มอีกข้างนั้นให้ด้วย และผู้ที่เอาเสื้อคลุมของท่าน	6:31 และท่านทั้งหลายปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่พวกท่านอย่างไร พวกท่านจงกระทำอย่างนั้นแก่พวกเขาเหมือนกัน

การอวยพรผู้อื่นเพราะเห็นแก่พระเยซู

คริสเตียนจะต้องไม่เป็นเหมือนชาวโลก เราจะต้องรักศัตรูของเรา ทำดีต่อคนเหล่านั้นที่เกลียดชังเรา อวยพรคนทั้งหลายที่แช่งด่าเรา เราจะต้องอดทนและประนีประนอมกับคนเหล่านั้นที่เรียกร้องเกินกว่าที่ถูกต้องควรจากเรา

ข้อ 29 ถึง 31 ควรถูกเข้าใจโดยอาศัยความสว่างจากคำตรัสที่ครบถ้วนมากกว่าในมัทธิว บทที่ 5 ในข้อ 23 ถึง 26 และจากนั้นในข้อ 38 ถึง 42 อีก พระผู้ช่วยให้รอดตรัสถึงการชดใช้ การแก้ไขสิ่งเหล่านั้นที่เราได้กระทำผิดต่อผู้อื่น ทุกคนจะต้องคืนดีกับพี่น้องก่อนที่ตนถวายของกำนัลอย่างหนึ่ง (มธ. 5:24) ในข้อ 39 เราถูกบอกมิให้ต่อต้านความชั่วร้าย นั่นคือ ไม่ขัดขืนคนเหล่านั้นที่อยากเรียกร้องให้เราทำการชดใช้มากกว่าที่เขาสมควรได้รับ มัทธิว 5:40 กล่าวว่า “ถ้าผู้ใดจะฟ้องท่านถึงศาล และเอาเสื้อนอกของท่านไป ก็จงให้เขาเอาเสื้อคลุมของท่านไปด้วย” ฉะนั้นถ้าผู้ใดฟ้องร้องคุณและกล่าวว่าคุณติดค้างเงินจำนวนหนึ่งแก่เขา จงชำระมันและตกลงที่จะชำระเพิ่มขึ้นหากจำเป็น ถ้าเขาอ้างว่าคุณติดค้างเขาที่จะไปหนึ่งไมล์หรือแบกภาระของเขาเป็นระยะทางหนึ่งไมล์ ก็จงเสนอที่จะไปสองไมล์

เนื่องจากคำบัญชาอันนี้ว่าคุณจะต้องชดใช้ตาแทนตา และฟันแทนฟัน (ดู อพย. 21:24; ลนต. 24:20; พบญ. 19:21) คุณจึงต้องไม่เพียงชดใช้สิ่งที่คุณติดค้างจริง ๆ เท่านั้นแต่ชดใช้มากขึ้นด้วยหากถูกเรียกร้อง ถ้าคุณตบแก้มคน ๆ หนึ่ง คุณก็ต้องยอมให้เขาตบแก้มคุณกลับ เพื่อเป็นการชดใช้ และจากนั้นคุณก็ควรเสนอแก้มอีกข้างให้เขาตบด้วย แนวคิดก็คือว่าคริสเตียนต้องยืนกรานหนักแน่นจริง ๆ ในการชดใช้หนี้สินทุกอย่างและแก้ไขความผิดทุกอย่างจนเขาเต็มใจที่จะไปไกลมากกว่าข้อเรียกร้องที่เป็นความยุติธรรมแบบพื้น ๆ เพื่อที่จะพิสูจน์ให้เห็นความรักและความซื่อสัตย์ของเขา

ฉะนั้นสักเคียดส ผู้เชื่อใหม่คนหนึ่งที่เมืองเยรีโค จึงทูลว่า “ถ้าข้าพระองค์ได้เอาสิ่งใดจากผู้ใดโดยขอกกล่าวหาเท็จ ข้าพระองค์ยอมคืนให้เขาสี่เท่า” จิตวิญญาณแห่งการชดใช้สำหรับความผิดนี้ถูกบ่งชี้ในพระราชบัญญัติของโมเสสในอพยพ 22:1, “ถ้าผู้ใดจะลักวัวตัวผู้หรือแกะ และฆ่ามันหรือขายมันเสีย ผู้นั้นจงคืนวัวตัวผู้ห้า

ตัวแทนวัวตัวผู้หนึ่งตัว และแกะสี่ตัวแทนแกะหนึ่งตัว” และถ้าวัวผู้ หรือลา หรือแกะตัวหนึ่งถูกพบว่ามีชีวิตอยู่ในมือของเขา “ขโมยนั้นจะคืนให้เป็นสองเท่า” (อพย. 22:4)

ดังนั้นคริสเตียนจึงไม่เพียงต้องเป็นคนที่มีชื่อเสียงเท่านั้น แต่เขาต้อง “มุ่งกระทำการทั้งหลายที่ชื่อเสียงในสายตาของคนทั้งปวง” (รม. 12:17)

ตรงนี้ในลูกา 6:31 คือกฎทองคำนี้: “และท่านทั้งหลายปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่พวกท่านอย่างไร พวกท่านจงกระทำอย่างนั้นแก่พวกเขาเหมือนกัน” ถือเสียว่าคุณ ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่ง ย่อมอยากทำสิ่งที่ถูกต้อง และคุณย่อมไม่ยอมเอาสิ่งที่คุณไม่สมควรได้รับไปหรือก่อให้เกิดความสูญเสียแก่ผู้อื่น ฉะนั้นพร้อมกับความเข้าใจที่ว่าคุณย่อมอยากได้รับสิ่งที่ถูกต้องจากผู้อื่น คุณก็ต้องแน่ใจว่าทำสิ่งที่ถูกต้องสำหรับพวกเขา

ถ้าคุณมีบาปหรือความล้มเหลวอย่างหนึ่ง คุณก็ทราบเหตุผลอันดีประการหนึ่งที่ดูเหมือนจะเป็นข้ออ้างสำหรับบาปหรือความล้มเหลวนั้น โอ เช่นนั้นแล้ว จงแน่ใจว่าคุณคิดถึงสิ่งที่ดีที่สุดในใจของผู้อื่นด้วยเพราะว่าพวกเขาเองก็น่าจะรู้สึกว่าคุณบางอย่างผ่อนปรนบาปของพวกเขาหรือเป็นข้ออ้างสำหรับความล้มเหลวของพวกเขาเหมือนกัน จงผ่อนหนักผ่อนเบากับผู้อื่นเหมือนที่คุณกระทำกับตัวคุณเอง!

ข้อ 32-38:

6:32 เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายรักคนเหล่านั้นซึ่งรักพวกท่าน พวกท่านจะได้รับการขอบคุณอะไรเล่า ด้วยว่าพวกคนบาปก็ยิ่งรักคนเหล่านั้นที่รักพวกเขาด้วย
6:33 และถ้าท่านทั้งหลายทำดีแก่คนเหล่านั้นที่ทำดีแก่พวกท่าน พวกท่านจะได้รับการขอบคุณอะไรเล่า ด้วยว่าพวกคนบาปก็กระทำแบบเดียวกันด้วย
6:34 และถ้าท่านทั้งหลายให้ยืมเฉพาะแต่คนเหล่านั้นซึ่งพวกท่านหวังจะได้คืนอีก พวกท่านจะได้รับการขอบคุณอะไรเล่า ด้วยว่าพวกคนบาปก็ยิ่งให้คนบาปทั้งหลายยืม เพื่อจะได้รับคืนอีกเท่ากัน
6:35 แต่ท่านทั้งหลายจงรักบรรดาศัตรูของพวกท่าน และทำการดี และจงให้ยืม โดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก และบำเหน็จของพวกท่านจะใหญ่ยิ่ง และพวกท่านจะเป็นบุตรทั้งหลายของพระองค์ผู้สูงสุด

ด้วยว่าพระองค์ทรงกรุณาแก่คนนอกตัญญูและแก่คนชั่วร้าย

6:36 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีความเมตตาเหมือนอย่างพระบิดาของพวกท่านมีพระทัยเมตตาด้วย

6:37 อย่ากล่าวโทษ และท่านทั้งหลายจะไม่ถูกกล่าวโทษ อย่าปรับโทษ และท่านทั้งหลายจะไม่ถูกปรับโทษ จงยกโทษให้ และท่านทั้งหลายจะได้รับการอภัยโทษ

6:38 จงให้ และพวกท่านจะได้รับเช่นกัน มนุษย์จะให้ไว้ในทรวงอกของพวกท่านแบบเต็มทะนายนัย สันแน่นพูนล้น ด้วยว่าพวกท่านดวงให้ด้วยทะนายนันใด พวกท่านก็จะได้ดวงกลับด้วยทะนายนันนั้น”

เราจะต้องรักคนเหล่านั้นที่ไม่คู่ควรกับความรักของเรา

ให้แก่ผู้ที่ไม่สมควรได้รับ

ชาวโลกอาจกล่าวว่า “ฉันอยากได้สิ่งที่พุ่งมาหาฉัน” คริสเตียนจะยืนกรานแบบนั้นไม่ได้ เขาจะต้องรักคนเหล่านั้นที่เกลียดชังเขา เขาจะต้องอธิษฐานขอสิ่งดี ๆ ให้แก่คนทั้งหลายที่หลอกใช้เขาและข่มเหงเขา เขาจะ

ต้องให้แก่คนเหล่านั้นที่ไม่ยอมให้คืน เขาจะต้องให้ยืมเมื่อดูเหมือนไม่มีวิธีแหวว่าจะได้คืนเงินทองหรือสิ่งของที่ถูกยืมไป

เราทุกคนส่งการ์ดคริสต์มาสให้คนเหล่านั้นที่ส่งการ์ดมาให้เรา เราส่งของขวัญไปให้คนเหล่านั้นที่ให้ของขวัญแก่เรา เราเชิญมาที่บ้านของเราคนเหล่านั้นที่เชิญเราไปที่บ้านของพวกเขา แต่แม้กระทั่งชาวโลกก็ทำเหมือนกันมิใช่หรือ? คริสเตียนควรที่จะมาตรฐานอันมิใช่หรือ?

ใช่แล้ว คริสเตียนควรที่จะทำทุกสิ่งที่ดีกว่าเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ไม่ว่าเขาจะกินหรือดื่มหรือทำสิ่งใดก็ตาม (1 คร. 10:31) ฉะนั้นถ้าเขาอยากเป็นเหมือนพระเจ้า เขาก็ต้องรักคนเหล่านั้นที่ไม่รักเขา เขาต้องให้แก่คนเหล่านั้นที่ไม่ให้ตอบแทนแก่เขา เขาต้องหมายพิงพระเจ้าสำหรับบำเหน็จนั้น ตามข้อ 35 สัจญาและไม่พึงพารางวัลตอบแทนจากมนุษย์มากเกินไป เขาจะต้องมีใจเมตตาเหมือนที่พระเจ้าพระบิดาทรงมีพระทัยเมตตา เขาจะต้องไม่พิพากษาใจของมนุษย์ เนื่องจากเขาไม่อย่าให้มนุษย์พิพากษาใจของเขา นอกจากนี้ “ด้วยว่ามนุษย์มองดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยซูฮว่าทรงมองดูที่ใจ” (1 ซมอ. 16:7) พระเจ้ามิได้ประทานอภิสิทธิ์แก่เราในการกล่าวคำพิพากษาเกี่ยวกับผู้อื่น

เป็นความจริงที่ว่าพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับพวกผู้พยากรณ์เท็จไว้ในมัทธิว 7:15,16 ว่า “จงระวังพวกผู้พยากรณ์เท็จ ซึ่งมาหาพวกท่านในเครื่องนุ่งห่มของแกะ แต่ภายในพวกเขาเป็นสุนัขป่าที่ตะกละตะกลาม ท่านทั้งหลายจะรู้จักพวกเขาได้โดยผลทั้งหลายของพวกเขา” ผมอาจตัดสินผู้พยากรณ์คนหนึ่งโดยผลของเขา: ชายคนหนึ่งผู้ซึ่งเปิดเผยในการไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ การประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระองค์ การได้รับการดลใจและสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ การสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษบาปและการคืนพระชนม์ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ก็พิสูจน์ให้เห็นโดยผลของเขาแล้วว่าเขาเป็นผู้พยากรณ์เท็จคนหนึ่ง แต่ไม่มีคริสเตียนคนใดมีสิทธิ์ที่จะตัดสินใจโดยรูปลักษณ์ภายนอกกว่าผู้ใดรอดและใครไม่รอด

จงพิจารณาการเล่นซู้และการฆาตกรรมที่กระทำโดยดาวิด: แล้วคุณจะกล่าวไหมว่าเขาไม่ได้รับความรอด? จงฟังคำสวดและคำสาบานของเปโตร ที่ปฏิเสธพระคริสต์และเลิกงานรับใช้: คุณจะคิดไหมว่าเขาไม่ได้รับความรอด? ถ้าคุณคิดว่าดาวิดและเปโตรไม่ได้รับความรอด คุณก็คิดผิดแล้ว ฉะนั้นคุณจะต้องไม่พิพากษาใจและเหตุจูงใจของมนุษย์ ในเรื่องนี้เราจะต้องเป็นเหมือนพระบิดาของเราและเป็น “บุตรทั้งหลายของพระองค์ผู้สูงสุด”

ข้อ 38 เป็นหนึ่งในพระสัญญาที่ยิ่งใหญ่ของพระคัมภีร์ โอ เราขออ้อนวอนคุณให้ท่องจำมัน สรรเสริญพระเจ้าสำหรับมัน นำมันไปปฏิบัติ อ้าพระพรอันไพบูรณ์ทั้งหมดของมัน! โดยการถวายทรัพย์และคาดหวังให้พระเจ้าตอบแทน คน ๆ หนึ่งสามารถพิสูจน์ให้เห็นอย่างรวดเร็วมาก ๆ ว่าการเชื่อพระคัมภีร์ตามที่มันกล่าวให้ผลตอบแทนจริง ๆ ว่าพระเจ้าทรงกระทำตามพระสัญญาทั้งหลายของพระองค์ แต่เราควรที่จะพิสูจน์มันในอีกหลายพันวิธีเช่นกันนอกเหนือจากการถวายทรัพย์

ข้อ 39-46:

6:39 และพระองค์ตรัสเป็นคำอุปมาแก่เขาทั้งหลายว่า “คนตาบอดจะนำทางคนตาบอดได้หรือ เขาทั้งสองจะไม่ตกลงไปในคูน้ำหรือ

6:40 สาวกไม่ใหญ่กว่าอาจารย์ของตน แต่ทุกคนที่ดีพร้อมจะเป็นเหมือนอาจารย์ของเขา

6:41 และทำไมท่านมองดูดวงที่อยู่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่รับรู้ไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่านเอง

6:42 ท่านจะกล่าวแก่พี่น้องของท่านได้อย่างไรว่า ‘พี่น้องเอ๋ย จงให้ข้าเขี่ยผมออกจากตาของเจ้าเถิด’ เมื่อท่านเองยังไม่เห็นไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่านเอง ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน และท่านจึงจะเห็นได้ถนัด เพื่อจะเขี่ยผมออกจากตาพี่น้องของท่านได้

6:43 ด้วยว่าต้นไม้ดีจะเกิดผลเลวไม่ได้ และต้นไม้เลวทรามจะเกิดผลดีก็ไม่ได้

6:44 เพราะว่าจะรู้จักต้นไม้ทุกต้นได้โดยผลของมันเอง เพราะว่ามันจะไม่เก็บผลมะเดื่อทิ้งหลายจากบรรดาต้นไม้หนาม หรือไม่เก็บผลองุ่นทิ้งหลายจากพุ่มไม้หนาม

6:45 คนดีจากคลังดีแห่งใจของตนย่อมเอาสิ่งซึ่งดีออกมา และคนชั่วร้ายจากคลังชั่วร้ายแห่งใจของตนย่อมเอาสิ่งซึ่งชั่วร้ายออกมา ด้วยว่าจากความอุดมสมบูรณ์แห่งใจนั้น ปากของเขาก็ฟุดออกมา

6:46 และทำไมท่านทั้งหลายเรียกเราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ และไม่กระทำตามสิ่งทั้งหลายซึ่งเรากล่าว

การยกโทษให้ ความกรุณา ไม่พิพากษา

เราต้องเป็นเหมือนพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา “สาวกไม่ใหญ่กว่าอาจารย์ของตน” แต่เราควรเป็นเหมือนพระองค์ เราควรมีใจเมตตาเหมือนพระองค์ (ข้อ 36) เราควรยกโทษให้ (ข้อ 37) เหมือนที่บนกางเขนนั้นพระเยซูทรงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษพวกเขา เพราะว่าพวกเขาไม่ทราบว่าคุณจะทำอะไร” (ลูกา 23:34) เราจะนำชาวโลกที่ไม่รอดมาถึงความสว่างได้อย่างไรหากเราตาบอดพอ ๆ กับพวกเขา หากเรารักเฉพาะคนเหล่านั้นที่รักเรา หากเราให้เฉพาะแก่คนเหล่านั้นที่ให้แก่เรา หากเราให้ยืมเฉพาะเมื่อเราหวังว่าจะได้รับการใช้คืนพร้อมดอกเบี้ย? และเราจะนำผู้อื่นได้อย่างไร หากเราพิพากษาผู้อื่นโดยไม่มี ความกรุณาต่อบาปและความล้มเหลวของผู้คน และไม่มีการสำนึกอย่างถ่อมใจเกี่ยวกับความผิดบาปของเราเอง? ฉะนั้นขอให้เราหวังเรื่องไม้ทั้งท่อนในตาของเราเองมากกว่าดวงในตาของคนอื่น

คริสเตียนที่ดีควรที่จะเกิดผลเหล่านั้นของคริสเตียน ตามที่เราเห็นจากข้อ 43 ถึง 45

และพระเจ้าทรงคาดหวังให้เราดำเนินตามแบบอย่างที่ดีอดทน ไม่เห็นแก่ตัว ประกอบด้วยความรักและการยกโทษให้ของพระองค์ หากเราอยากเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 46)

ข้อ 47-49:

6:47 ผู้ใดก็ตามที่มาหาเรา และฟังบรรดาถ้อยคำของเรา และกระทำตามบรรดาถ้อยคำนั้น เรา จะแจ้งให้ท่านทั้งหลายทราบว่า เขาเปรียบเหมือนผู้ใด

6:48 เขาเปรียบเหมือนคนหนึ่งซึ่งสร้างบ้าน และขุดลึกลงไป และตั้งรากบนศิลา และเมื่อน้ำท่วมขึ้นมา กระแสน้ำปะทะบ้านหลังนั้นอย่างรุนแรง และไม่สามารถทำให้บ้านนั้นหวั่นไหวได้ เพราะมันได้

ถูกก่อตั้งอยู่บนศิลา

6:49 แต่คนที่ไต่ขึ้นและมิได้กระทำตาม เปรียบ

เหมือนคนหนึ่งสร้างบ้านบนดินไม่ก่อราก ซึ่ง

กระแสน้ำปะทะบ้านหลังนั้นอย่างรุนแรง และใน

ทันใดนั้นบ้านนั้นก็พังทลายลง และความพินาศ

ของบ้านนั้นก็ใหญ่โต”

บ้านที่สร้างบนศิลา

ในที่นี้องค์พระผู้เป็นเจ้าของคริสต์เกี่ยวกับอุปนิสัยของคริสเตียน คน ๆ หนึ่งอาจมีอุปนิสัยแบบที่จะต้านทาน พายุและการทดลองต่าง ๆ ของชีวิตได้ มันต้องอาศัยความรัก การยกโทษ และความถ่อมใจ หมายถึงพระเจ้า สำหรับบำเหน็จและไม่พึงมนุษย์ ให้แก่คนเหล่านั้นที่ไม่ให้แก่เรา รักคนเหล่านั้นที่เกลียดชังเรา มีใจเมตตา เพราะว่าพระเจ้าทรงมีพระทัยเมตตา ขอพระเจ้าโปรดประทานอุปนิสัยแบบนั้นให้แก่เราเถิด จากนั้นเมื่อพายุ แห่งการทดลอง ความยากจนหรือความเจ็บป่วยหรือการถูกข่มเหงมาถึง บ้านแห่งอุปนิสัยและการรับใช้ของเรา จะตั้งมั่นคงอยู่

มีพายุหลายลูกรออยู่ข้างหน้าสำหรับคริสเตียนทั้งหลาย เปาโลและบาร์นาบัสกลับไปยังนครต่าง ๆ ที่ พวกเขาเคยไปเยือนมาก่อนแล้วและสั่งสอนเหล่าผู้เชื่อใหม่ว่า “พวกเราจะต้องเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าโดย ผ่านความทุกข์ยากมากมาย” (กิจการ 14:22) การลองดูความเชื่อเป็นสิ่งที่ประเสริฐ 1 เปโตร 1:7 กล่าว และ เราจะต้อง “อย่าคิดว่าเป็นสิ่งที่แปลกประหลาดเกี่ยวกับการทดลองอันร้อนแรงที่เกิดขึ้นเพื่อลองใจพวกท่าน ราวกับว่าเหตุการณ์อันแปลกประหลาดได้เกิดขึ้นแก่พวกท่าน” (1 ปต. 4:12) และอุปนิสัยที่เป็นเหมือนพระ คริสต์ในความรักของมีต่อผู้อื่น ในการยกโทษให้ของมี ในความถ่อมใจ ความกรุณาและการเป็นพยาน ของมี จะต้านทานพายุเหล่านั้นได้

ลูกา 7

ข้อ 1-10:

7:1 บัดนี้เมื่อพระองค์ตรัสบรรดาถ้อยคำของพระองค์ให้ประชาชนฟังเสร็จแล้ว พระองค์จึงเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม

7:2 และผู้รับใช้ของนายร้อยคนหนึ่ง ผู้ที่นายร้อยรักมาก ป่วยอยู่ และเกือบจะตายแล้ว

7:3 และเมื่อนายร้อยได้ยินถึงพระเยซู ท่านจึงส่งพวกผู้อาวุโสของพวกยิวไปหาพระองค์ ทูลอ้อนวอนพระองค์เพื่อที่พระองค์จะเสด็จมาและรักษาผู้รับใช้ของท่าน

7:4 และเมื่อเขาเหล่านั้นมาถึงพระเยซูแล้ว เขาก็อ้อนวอนพระองค์ทันที โดยกล่าวว่า “นายร้อยคนนี้เป็นคนสมควรที่ท่านจะกระทำการนี้ให้แก่เขา

7:5 เพราะว่าเขารักชนชาติของพวกเรา และเขาได้สร้างธรรมศาลาแห่งหนึ่งให้พวกเรา”

7:6 แล้วพระเยซูจึงเสด็จไปกับพวกเขา และบัดนี้เมื่อพระองค์ยังไม่ไกลจากบ้านนั้นแล้ว นายร้อยจึงส่งเพื่อนฝูงไปหาพระองค์ โดยทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า อย่าลำบากพระองค์เองเลย เพราะว่าข้าพระองค์ไม่สมควรที่พระองค์จะเข้าอยู่

ใต้ชายคาของข้าพระองค์

7:7 ดังนั้นข้าพระองค์จึงไม่คิดว่าตัวเองสมควรที่จะมาหาพระองค์ด้วย แต่ขอตรัสเพียงคำเดียว และผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะได้รับการรักษาให้หาย

7:8 ด้วยว่าข้าพระองค์เป็นคนที่อยู่ใต้วินัยทหาร โดยมีพวกทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ และข้าพระองค์กล่าวแก่คนหนึ่งว่า ‘ไป’ และเขาก็ไป และกล่าวแก่อีกคนหนึ่งว่า ‘มา’ และเขาก็มา และแก่ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า ‘จงทำสิ่งนี้’ และเขาก็ทำสิ่งนั้น”

7:9 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินสิ่งเหล่านี้แล้ว พระองค์ก็ประหลาดพระทัยด้วยคนนั้น และพระองค์ทรงเหลียวหลัง และตรัสกับประชาชนที่ตามพระองค์มาว่า “เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความเชื่อมากเท่านี้ ไม่มีเลย ไม่เคยพบในพวกอิสราเอล”

7:10 และคนเหล่านั้นที่ถูกส่งมา เมื่อกลับไปถึงบ้านแล้ว ก็ได้พบว่าผู้รับใช้ที่ป่วยนั้นหายเป็นปกติแล้ว

ผู้รับใช้ของนายร้อยได้รับการรักษาให้หาย

เรื่องราวเดียวกันนี้ถูกเล่าในมัทธิว 8:5-13

ในบทก่อนหน้าเราพบว่าพระเยซูทรงขึ้นไปในภูเขาสูงหนึ่งเพื่อจะอธิษฐาน (ข้อ 12) ทรงเรียกพวกสาวกให้มาหาพระองค์และทรงเลือกอัครทูตสิบสองคน จากนั้นในข้อ 17, “พระองค์เสด็จลงมาพร้อมกับพวกเขา และประทับยืน ณ ที่ราบแห่งหนึ่ง” และทรงรับมือกับฝูงชนหมู่ใหญ่ที่นั่น บัดนี้พระองค์เสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว (ข้อ 1) ซึ่งเป็นบ้านของพระองค์ในระหว่างงานรับใช้เกือบทั้งหมดของพระองค์ นายร้อยผู้นี้เป็นผู้บังคับบัญชาคนหนึ่งในกองทัพโรม ปกติแล้วอยู่เหนือกำลังพลหนึ่งร้อยนาย เขาเป็นบุคคลหนึ่งที่โดดเด่น

จงเปรียบเทียบบันทึกเหตุการณ์เกี่ยวกับการเข้าหาพระเยซูของนายร้อยคนนี้กับบันทึกที่ให้ไว้ของเรื่องราวเดียวกันในมัทธิว 8:5-13 พระคำตอนนั้นกล่าวว่า “...นายร้อยคนหนึ่งมาหาพระองค์” แต่ตรงนี้ในลูกาเราถูกบอกว่าเขามาทางการเป็นคนกลางของพวกผู้อาวุโสยิวบางคน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขามาหาคนหมู่นั้นที่

ห้อมล้อมพระเยซูและขอร้องพวงผู้สาวุโสยิวบางคนที่เขารู้จักดีให้ช่วยพูดแทนเขาแทนที่เขาจะพูดกับพระเยซูโดยตรง และตรงนี้ในลูกา 7:6 เราอ่านว่าพระเยซูเสด็จต่อไปตามทางของพระองค์ไปทางบ้านหลังนั้น “และบัดนี้เมื่อพระองค์อยู่ไม่ไกลจากบ้านนั้นแล้ว นายร้อยจึงส่งเพื่อนฝูงไปหาพระองค์ โดยทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า อย่าลำบากพระองค์เองเลย เพราะว่าข้าพระองค์ไม่สมควรที่พระองค์จะเข้าอยู่ใต้ชายคาของข้าพระองค์” ในมัทธิว ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงเข้าไปใกล้บ้านหลังนั้นไม่ถูกบอกแก่เรา เราเชื่อว่านายร้อยที่ถ่อมใจและดำเนินตามทางพระเจ้าผู้ไม่ได้พูดกับพระเยซูโดยตรงแต่รู้สึกว่าคุณค่าของคุณจะทำให้เขาเช่นนั้น แน่แน่นอนว่าบันทึกเหตุการณ์ที่สั้นกว่าในมัทธิวไม่บอกรายละเอียดทั้งหมด แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าในมัทธิว 8:10 พระเยซู “ตรัสกับคนทั้งหลายที่ติดตามมาว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความเชื่อที่ยิ่งใหญ่อย่างนี้เลย ไม่เคย ไม่พบในอิสราเอล” ก็บ่งชี้ว่าชายผู้นั้นไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ด้วย ตลอดทั่วพระคัมภีร์แผนการหนึ่งที่ถูกปฏิบัติตามบ่อยก็คือว่าพระเจ้าแต่ละตอนบอกเล่าเฉพาะส่วนที่จำเป็นสำหรับพระเจ้าตอนนั้นและไม่พยายามที่จะอธิบายเรื่องต่าง ๆ ที่ถูกเล่าอย่างครบถ้วนมากกว่าในที่อื่น นั่นเป็นความจริงบ่อย ๆ ในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม และในบันทึกเหตุการณ์ที่ตรงกัน ใน 1 และ 2 ซามูเอล, 1 และ 2 พงศ์กษัตริย์, และ 1 และ 2 พงศาวดาร

จงหมายเหตุสิ่งเหล่านี้เกี่ยวกับนายร้อยผู้นี้:

1. ความกรุณาของเขาคือมีต่อผู้รับใช้ของเขา
2. เขารักพวกยิวและเป็นที่ยอมรับของพวกยิวและสร้างธรรมศาลาแห่งหนึ่งให้พวกเขา นั่นน่าจะเป็นธรรมศาลาหนึ่งที่ตั้งเคียงกันกับที่ซากปรักหักพังเหล่านั้นของธรรมศาลาแห่งหนึ่งสมัยศตวรรษที่สองได้ถูกขุดค้นพบแล้วตอนนี้ ในที่ ๆ เมืองคาเปอร์นาอุมเคยตั้งอยู่
3. แทนที่จะคิดถึงเขาในฐานะผู้กดขี่ชาวต่างชาติคนหนึ่ง พวกผู้สาวุโสชาวยิวเหล่านั้นกล่าวว่า “นายร้อยคนนี้เป็นคนสมควร” และพวกเขามาอ้อนวอนพระคริสต์แทนเขา
4. ความถ่อมใจของเขา แม้ว่าเขามีตำแหน่งที่มีเกียรติ และพวกนายร้อยน่าจะเป็นคนโอหังและเยอหยิ่ง เขากลับรู้สึกว่าคุณค่าของคุณจะทำให้พระคริสต์เสด็จมาใต้ชายคาของเขาจนเขาต้องมาหาพระคริสต์ด้วยตัวเอง
5. ที่น่าอัศจรรย์ที่สุดคือความเชื่อของเขา Ian Maclaren กล่าวว่าพระเยซูทรงอัศจรรย์ใจสองหน หนหนึ่งในมาระโก 6:6 เพราะความไม่เชื่อ และตรงนี้ในลูกา 7:9 เพราะความเชื่อแสนอัศจรรย์ของคนต่างชาติคนหนึ่งที่ ยิ่งใหญ่กว่าความเชื่อของผู้ใดที่พระองค์เคยพบในอิสราเอล เราได้พบหลายคนจิตใจของพวกเขาพร้อม แคร์รอคอยที่จะรักและวางใจพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเมื่อพระองค์จะทรงปรากฏ ไม่ต้องสงสัยเลยว่านั่นเป็นความจริงเกี่ยวกับเศคาริยาห์และเอลีซาเบธในลูกา 1 เกี่ยวกับสิเมโอนและอันนาผู้พยากรณ์หญิงนั้นในลูกา 2 มันเป็นความจริงอย่างแน่นอนเกี่ยวกับโยเซฟและมารีย์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าโคเรนลิอัส นายร้อยชาวโรมอีกผู้หนึ่ง ได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างจริงจังที่สุดและเปิดใจรับข่าวประเสริฐในกิจการ 10 ในที่นี้เราคิดว่าเป็นอีกกรณีหนึ่งที่เป็นเช่นนั้น ดูเหมือนปรากฏชัดเจนนายร้อยผู้นี้รักพระเจ้า เชื่อทุกสิ่งที่พระเยซูตรัส และยอมรับพระองค์ตามที่ปรากฏ มีความเชื่อด้วยใจรักซึ่งเป็นความเชื่อจากหัวใจ แม้ว่าพระคัมภีร์ตอนนี้ไม่กล่าวอย่างชัดเจนว่าชายผู้นี้ได้รับความรอด มันก็ถูกบอกเป็นนัยอย่างชัดเจน โรม 2:6 และ 7 บอกเราเกี่ยวกับพระเจ้าว่า “ผู้ซึ่งจะ

ประทานแก่ทุกคนตามบรรดาการกระทำของเขา แก่คนเหล่านั้นที่โดยความต่อเนื่องอันอดทนในการกระทำความดี แสงสว่างสาราคี และเกียรติ และความเป็นอมตะนั้น จะประทานชีวิตนิรันดร์” และอีกทีในข้อ 10, “แต่สง่าราศี เกียรติ และสันติสุขจะมีแก่ทุกคนที่กระทำดี แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกคนต่างชาติด้วย”

ข้อพระคำเหล่านี้ไม่ได้หมายความว่าผู้ได้รับความรอดโดยการกระทำดีของเขา โดยชีวิตที่เปี่ยมคุณธรรมของเขา พวกมันหมายความว่าแน่นอนว่าผู้ใดที่แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างซื่อตรงก็จะมีหนทางหนึ่งเปิดไว้เพื่อจะพบพระองค์ได้ ว่าเหมือนในกรณีของโครเนลิอัส พระเจ้าจะทรงถึงขั้นส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาเพื่อตามเปโตรไปเทศนาให้เขาฟัง ฉะนั้นพระเจ้าจะทรงทำให้แน่ใจโดยใช้ทุกวิถีทางว่าใจที่จริงใจและแสวงหาจะได้พบพระเจ้า และคนที่กลับใจจากบาปทั้งหลายของตนก็จะกลับใจเชื่อ ฉะนั้นเมื่อเราอ่านเรื่องราวของนายร้อยผู้นี้ต่อไป เราก็รู้สึกถึงความอ่อนโยนที่ดูเหมือนออกมาจากใจของคริสเตียนคนหนึ่งในความกรุณา ความรัก ความถ่อมใจของเขา ความเชื่อของเขา

จงสังเกตว่าความเชื่อของนายร้อยผู้นี้เรียบง่ายและซื่อตรงขนาดไหน ตัวเขาเองเป็นเจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งมีสิทธิอำนาจ เขาสามารถสั่งทหารคนหนึ่งให้มาหรือไปได้ หรือสามารถกล่าวแก่คนรับใช้ของเขาได้ว่า “จงทำสิ่งนี้” และเขาก็ทำสิ่งนั้น” และเขาคิดเกี่ยวกับพระเยซูในทันทีว่าทรงเป็นผู้สร้างและผู้ควบคุมสิ่งสารพัด โรคภัยทั้งหลายจะหายไปทันทีเมื่อพระองค์ตรัส! มันเป็นเช่นนั้นจริง ๆ และช่างเป็นสุขจริง ๆ ที่ชายผู้นี้ได้เห็นมันโดยความเชื่อ

ข้อ 11-17:

7:11 และต่อมาในวันรุ่งขึ้นพระองค์เสด็จเข้าไปยังนครหนึ่งที่ถูกเรียกว่า นาอิน และหลายคนในพวกสาวกของพระองค์ไปพร้อมกับพระองค์ และคนเป็นอันมาก

7:12 บัดนี้เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ประตูเมืองนั้น ดูเถิด มีชายคนหนึ่งตายแล้วถูกหามออกมา เป็นบุตรชายคนเดียวของมารดาของเขา และนางก็เป็นหญิงม่าย และชาวเมืองเป็นอันมากอยู่กับนาง

7:13 และเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นนาง พระองค์ทรงมีความกรุณาต่อนาง และตรัสแก่นางว่า “อย่าร้องไห้”

7:14 และพระองค์เสด็จมาและทรงแตะแครงนั้น และพวกคนที่หามคนที่ตายนั้นก็หยุดนิ่ง และ

พระองค์ตรัสว่า “ชายหนุ่มเอ๋ย เรากล่าวแก่เจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด”

7:15 และคนที่ตายนั้นก็ลุกขึ้นนั่งและเริ่มพูด และพระองค์ทรงมอบชายหนุ่มนั้นให้แก่มารดาของเขา

7:16 และความกลัวก็มาสู่พวกเขาทุกคน และพวกเขาถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า โดยกล่าวว่า “ศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นในท่ามกลางพวกเราแล้ว” และ “พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์แล้ว”

7:17 และข่าวลือเรื่องนี้เกี่ยวกับพระองค์ได้เลื่องลือไปตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และตลอดทั่วแคว้นแคว้นโดยรอบ

การทำให้บุตรชายของหญิงม่ายเป็นขึ้นจากตายที่เมืองนาอิน

เมืองนาอินน่าจะอยู่ห่างออกไปหกไมล์ทางทิศใต้ของเมืองนาซาเร็ธ และจึงห่างออกไปสี่สิบลีไมล์หรือ

มากกว่านั้นทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองคาเปอร์นาอุม บัดนี้มันเป็น “วันรุ่งขึ้น” เราจึงเชื่อว่าพระเยซูทรงเดินไปเป็นระยะทางยี่สิบไมล์นั้นหรือมากกว่านั้น เนื่องจาก “หลายคนในพวกสาวกของพระองค์ก็ไปพร้อมกับพระองค์ และคนเป็นอันมาก” มันจึงน่าจะใช้เวลาเป็นวันในการเดินไกลขนาดนั้นพร้อมกับฝูงชนหมู่ใหญ่ พอมาถึงเมืองนั้นพวกเขาก็พบกับขบวนแห่งานศพ เราเชื่อว่าศพของชายหนุ่มคนหนึ่ง บุตรชายคนเดียวของมารดาของเขา ถูกห่อในผ้าป่านพร้อมเครื่องหอมหลายชนิด “ตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว” (ยอห์น 19:40) และเช่นเดียวกับลาซารัสที่ “มือและเท้าถูกพันไว้ด้วยผ้าพันศพ และใบหน้าของเขาได้ถูกพันไว้ด้วยผ้าเช็ดหน้า” (ยอห์น 11:44) ไม่มีโลงศพสมัยนั้น เราจึงเชื่อว่าศพนั้นถูกหามโดยพวกผู้ชายบนอะไรบางอย่างที่เหมือนกับเปลหาม

พระทัยของพระเยซูเจ้าถูกนำพาด้วยความกรุณาเพราะหญิงที่ร่ำไห้คนนั้นผู้ซึ่งได้สูญเสียบุตรชายคนเดียวของตนไป พระองค์ทรงขอร้องให้นางหยุดร้องไห้ จากนั้นพระองค์ก็ทรงแตะแครงหามศพนั้นที่ศพนั้นนอนอยู่ และตรัสว่า “ชายหนุ่มเอ๋ย เรากล่าวแก่เจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด” ทันใดนั้น ในการตอบสนองต่อพระสุรเสียงนั้นซึ่งจะปลุกคนตายทุกคนให้ตื่นขึ้นวันหนึ่ง “คนที่ตายนั้นก็ลุกขึ้นนั่งและเริ่มพูด” จากนั้นพระเยซู “ทรงมอบชายหนุ่มนั้นให้แก่มารดาของเขา” ใครเล่าจะเชื่อน้ำตาให้แห้งได้เหมือนพระเยซู!

แรงจูงใจสำหรับการรักษาให้หายส่วนใหญ่เหล่านั้น การอัศจรรย์ส่วนใหญ่เหล่านั้นที่พระเยซูได้ทรงกระทำบนแผ่นดินโลก คือความเมตตากรุณา! การอัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์ไม่ใช่ เหมือนที่บางคนคิด เพื่อพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์หรือเพื่อรับรองสมัยประทานใหม่ พระเยซูทรงปฏิเสธอย่างชัดเจนที่จะประทานการอัศจรรย์ชนิดใดเพื่อพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ นอกจากหมายสำคัญของศาสดาพยากรณ์โยนาห์ นั่นคือ พระองค์จะทรงอยู่สามวันสามคืนในหลุมศพ เหมือนที่โยนาห์เคยอยู่สามวันในท้องปลาว่านนั้น (มธ. 12:40,41) และสำหรับอีกพวกที่เหลือ มีใจความหลักโปรดนีของผู้คนที่ต้องหาข้ออ้างให้ได้สำหรับข้อเท็จจริงที่ว่าไม่มีการอัศจรรย์ดูเหมือนจะเกิดขึ้นวันนี้เลยโดยการกล่าวว่าสิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้นเฉพาะในตอนต้นของสมัยประทานใหม่ แนวคิดเช่นนั้นไม่ถูกกล่าวถึงด้วยซ้ำในพระคัมภีร์ เราจะต้องไม่คิดว่าพระผู้ช่วยให้รอดที่รักทรงมีความเมตตากรุณาแก่ผู้คนที่ทนทุกข์น้อยกว่าที่พระองค์เคยมีเมื่อพระองค์ทรงดำเนินอยู่ในเนื้อหนังท่ามกลางมนุษย์

พวกชอบเย้ยหยันเกลียดแค้นแนวคิดเรื่องการอัศจรรย์จริง ๆ! แต่ถ้าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง พระผู้สร้างแห่งสิ่งสารพัด การอัศจรรย์ทั้งหลายก็คงเป็นเรื่องปกติสำหรับพระองค์และเป็นส่วนที่ไม่อาจเลี่ยงได้แห่งชีวิตของพระองค์ ถ้าการทำให้บุตรชายของหญิงม่ายคนนี้และลาซารัสเป็นขึ้นจากตายดูเหมือนเป็นเรื่องเหลือเชื่อ คุณจะเชื่อได้อย่างไรว่าวันหนึ่งทุกคนที่อยู่ในหลุมศพจะได้ยินเสียงของพระคริสต์และออกมา? ถ้าพระเจ้าทรงสร้างวาฬหรือปลาใหญ่ตัวหนึ่งได้ ทำไมปลาตัวนั้นจะกลืนโยนาห์และให้เขามีชีวิตอยู่ต่อไปสามวัน และจากนั้นก็ให้เขาออกมาไม่ได้เล่า? ถ้าพระเจ้าทรงสร้างแผ่นดินโลกนี้และระบบดาวเคราะห์ทั้งหมด คือจักรวาลนี้ โดยคำสั่งของพระคริสต์ ทำไมมันถึงเป็นเรื่องยากขนาดนั้นสำหรับพระองค์เล่าที่จะให้ดวงอาทิตย์หยุดนิ่งในความสัมพันธ์ของมันที่มีต่อแผ่นดินโลกนานหนึ่งวัน เหมือนที่ได้เกิดขึ้นตามคำบัญชาของโยชูวา?

บางคนชอบบอกว่าตอนที่พวกลูกหลานของอิสราเอลข้ามทะเลแดง มันไม่ใช่ทะเลแดงเลยแต่เป็นแค่

หนองบึงและไม่ใช่การอัศจรรย์เลย เมื่อชนชาติอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดนและน้ำนั้นถูกรั้งกลับจนพวกเขาข้ามไปบนดินแห้งได้ตอนที่เขื่อนน้ำท่วมเอ่อ พวกเขาก็กล่าวว่าเหตุดินถล่มได้ขวางแม่น้ำนั้นชั่วคราว เมื่อเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ถูกทำลาย บางคนก็ชอบกล่าวว่าการปะทุของภูเขาไฟได้ปกคลุมเมืองเหล่านั้น แต่ผู้ที่เชื่อพระคัมภีร์ต้องเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ทรงสามารถและได้ทำให้คนตายเป็นขึ้นจริง ๆ และเชื่อว่าพระองค์เองได้ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว มิฉะนั้น เหมือนที่เปาโลกล่าวไว้ใน 1 โครินธ์ 15:14 ความเชื่อของเราก็สูญเปล่าและเรายังอยู่ในบาปทั้งหลายของเรา

ผู้คนเหล่านั้น ซึ่งอัศจรรย์ใจและประทับใจ “ถวายเป็นพรแด่พระเจ้า โดยกล่าวว่า “ศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นในท่ามกลางพวกเราแล้ว” และ “พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์แล้ว”” (ข้อ 16) และฉะนั้นชื่อเสียงของพระองค์จึงเลื่องลือไปทั่วแคว้นกาลิลีและแคว้นยูเดีย

โอ พระเยซูเจ้าที่รัก พวกเราอยากให้พระองค์รักษาเหล่าคนป่วยของพวกเขา ทำให้คนตายของพวกเขาเป็นขึ้น เลี้ยงดูพวกเขาด้วยขนมปังและปลา แต่พวกเขาจะไม่ยอมใส่ใจฟังคำเรียกร้องของพระองค์ที่ต้องการให้พวกเขากลับใจใหม่และมีใจดวงใหม่ บรรดาคำเตือนของพระองค์เกี่ยวกับบทรักและการพิพากษาสำหรับผู้ที่ไม่ยอมสำนึกผิด!

ข้อ 18-23:

7:18 และพวกสาวกของยอห์นได้แจ้งสิ่งสารพัดเหล่านี้ให้ท่านฟัง

7:19 และยอห์น เมื่อเรียกสาวกสองคนของท่านมาได้ส่งพวกเขาไปหาพระเยซู โดยกล่าวว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือพวกเราจะต้องเฝ้าคอยผู้อื่น”

7:20 เมื่อคนทั้งสองนั้นมาถึงพระองค์แล้ว พวกเขา กล่าวว่า “ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาส่งพวกข้าพเจ้ามาหาท่าน โดยกล่าวว่า ‘ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือพวกเราจะต้องเฝ้าคอยผู้อื่น’”

7:21 และในโมงนั้นเอง พระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายจากความเจ็บป่วยและโรคต่าง

ๆ ของพวกเขา และให้พ้นจากบรรดาวิญญานชั่วร้าย และพระองค์ได้ประทานการมองเห็นให้แก่หลายคนที่ตาบอด

7:22 แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาทั้งสองว่า “จงไปตามทางของพวกท่าน และบอกยอห์นถึงสิ่งเหล่านั้นซึ่งพวกท่านได้เห็นและได้ยินว่า คนตาบอดมองเห็นได้ คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนถูกชำระให้หายสะอาด คนหูหนวกก็ได้ยิน คนตายแล้วถูกทำให้เป็นขึ้นมา ข้าวประเสริฐก็ถูกประกาศแก่คนยากจน

7:23 และผู้ใดก็ตามที่จะไม่สะดุดในเรา ผู้นั้นก็ได้รับพร”

คำถามของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา, “พระเยซูคือพระคริสต์นั้นหรือ?”

เราเชื่อว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาติดคุกอยู่ที่พระราชวังฤดูหนาวของเฮโรดที่เมืองมาคาเอรัส ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลตาย ถูกจับกุมตามคำสั่งของกษัตริย์เฮโรดเพราะยอห์นบอกกษัตริย์ชั่ววงศ์นั้นเกี่ยวกับบาปของเขาที่ทำกับเฮโรเดียสภรรยาของน้องชายของเขา มีฝูงชนหมู่ใหญ่แล้วที่ได้เข้าร่วมในงานรับใช้ของพระเยซูจากเมืองไทรและเมืองไซดอน ซึ่งอยู่เลยไปบนทะเลเมดิเตอร์เรเนียน จากกรุงเยรูซาเล็มที่อยู่ทางทิศใต้ และ

ทั่วเมืองทศบุรี จนยอห์นซึ่งติดคุกอยู่อยากได้ยินเกี่ยวกับงานรับใช้แสนมหัศจรรย์ของพระเยซูและการอัศจรรย์ที่ใหญ่โตเหล่านั้นซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ฉะนั้นยอห์นจึงส่งสาวกสองคนไปทูลถามว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้น หรือ หรือพวกเราจะต้องเฝ้าคอยผู้อื่น”

มีใจความหลักด้านคำพยากรณ์อยู่สองประการเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่จะมานั้นในภาคพันธสัญญาเดิม ในอิสยาห์ 51 และ 53 และในเพลงสดุดี 22 พระองค์ทรงถูกแสดงภาพชัดเจนในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดที่ทนทุกข์ ตายเพื่อรับโทษบาปของผู้อื่น ถูกเกลียดชัง ถูกรังเกียจ และแบกรับคำด่าว่า แต่ใน 2 ซามูเอล 7:10-14, ในอิสยาห์ 9:6, ในอิสยาห์ 11, ในเพลงสดุดี 2, ในการตีความความฝันของเบนุคัดเนสซาร์ในดาเนียล 2, และในอีกหลายแห่ง พระเมสสิยาห์ทรงได้รับคำทรงสัญญาว่าจะเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่จะครอบครองด้วยสง่าราศี ฉะนั้นผู้คนจึงคิดเกี่ยวกับบุคคลที่ยิ่งใหญ่สองคน “ที่จะมานั้น” ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาอาจคิดถึงเรื่องนี้อยู่ เขาอาจกำลังถามว่า: “ท่านเป็นพระเมสสิยาห์องค์เดียวผู้นั้น หรือเราควรเฝ้ารออีกคน?”

หรือเขาอาจทราบบว่าพระเมสสิยาห์จะทรงถูกเกลียดชัง ถูกรังเกียจ และถูกฆ่าตาย โอ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาทราบราคาของผู้พยากรณ์คนหนึ่งจะต้องจ่าย เพราะว่าตัวเขาเองก็มีฝูงชนหมู่ใหญ่ ให้บัพติศมาผู้เชื่อจำนวนมาก แต่การเทศนาที่ตรงไปตรงมาของเขาที่กล่าวโทษเฮโรดและเฮโรเดียสและคนอื่น ๆ ก็ทำให้เขาติดคุกเป็นอันดับแรก และต่อมาเขาก็จะถูกตัดศีรษะ ยอห์นไม่น่าจะไม่ทราบเกี่ยวกับความจริงนั้นที่พระเยซูทรงเทศนาอย่างชัดเจนขนาดนั้นในลูกา 6:22 และ 23 และในมัทธิว 5:10-12 ว่าการถูกข่มเหงนับเป็นพระพร เพราะว่าศาสนพยากรณ์ทุกคนก็ถูกข่มเหง และบำเหน็จของพวกเขาในสวรรค์ก็แน่นอน ถ้าพระเยซูทรงได้รับการต้อนรับพร้อมกับเสียงยกย่องนำยินดีและชื่อเสียงของพระองค์เลื่องลือไปทุกแห่งหน โดยไม่มีใครคัดค้านเลย พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่สัญญาไว้นั้นจริง ๆ หรือ? ถ้าเป็นจริง ๆ ทำไมพระองค์ถึงไม่ทนทุกข์การถูกข่มเหงเลย? ถ้าพระองค์จะทรงเป็นกษัตริย์องค์หนึ่งจริง ๆ ทำไมพระองค์ถึงไม่ยึดอำนาจเลย?

หลายคนคิดว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ซึ่งติดคุกอยู่ อาจรู้สึกท้อใจ เริ่มที่จะมีข้อสงสัยและอาจมีใจกลับสัตย์แล้ว เราไม่คิดอย่างนั้น พระเยซูเจ้าไม่ทรงมีคำตำหนิเลยสักคำสำหรับคำถามของเขา ตรงกันข้าม พระเยซูทรงทราบว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจะคุ้นเคยกับพระคำต่อนั้นเกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอดที่จะมาในอิสยาห์ 61:1, “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้ที่ถ่อมใจ พระองค์ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย และการเปิดคุกออกให้แก่คนทั้งหลายที่ถูกจองจำ” พระเยซูเองทรงยกพระคำต่อนี้ไปแล้ว จนถึงวรรคแรกของข้อถัดไป และประยุกต์ใช้กับพระองค์เองในธรรมศาลานั้นในเมืองนาซาเร็ธ (ลูกา 4:18,19) บัดนี้ แทนที่จะให้คำตอบ “เป็น” หรือ “ไม่เป็น” แบบตรง ๆ พระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์เดชมหัศจรรย์ของพระองค์ “และในโมงนั้นเอง พระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายจากความเจ็บป่วยและโรคต่าง ๆ ของพวกเขา และให้พ้นจากบรรดาวิญญานชั่วร้าย และพระองค์ได้ประทานการมองเห็นให้แก่หลายคนที่ตาบอด” (ลูกา 7:21) “จงไปตามทางของพวกท่าน และบอกยอห์นถึงสิ่งเหล่านั้นซึ่งพวกท่านได้เห็นและได้ยิน” พระเยซูตรัส สำหรับผู้เชื่อพระคัมภีร์อย่างยอห์น พยานหลักฐานนี้น่าจะเพียงพอแล้ว

นี่เป็นหลักการหนึ่งของพระคัมภีร์ ที่ว่าสำหรับคนชั่วและคนที่มีใจไม่เชื่อ พระเจ้าทรงเปิดช่องให้เขา

ดำเนินในความไม่เชื่อต่อไป หากเขายืนกรานเช่นนั้น พระเยซูเจ้าตรัสเป็นคำอุปมาบ่อย ๆ เพื่อที่เฉพาะคนเหล่านั้นที่มีใจที่จะฟังก็จะได้ยินและเชื่อ (มธ. 13:13-15)

จากนั้นพระเยซูทรงประกาศความจริงอันเปี่ยมสุขนั้น, “ผู้ใดก็ตามที่จะไม่สะดุดในเรา ผู้นั้นก็ได้รับพร” (มธ. 11:6) คนที่ยอมมีใจที่รักและเชื่อเกี่ยวกับพระเยซูก็จะไม่พบว่ามันยากที่จะเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์นั้นจริง ๆ แม้ว่าพระเยซูยังไม่ได้ประกาศตัวว่าทรงเป็นพระเมสสิยาห์นั้นต่อสาธารณชน จึงให้ผู้มีใจที่แสวงหาอย่างจริงจังเชื่อเถิด คนอื่น ๆ จะได้ยินคำกล่าวอ้างของพระองค์ในไม่ช้า พระองค์ยังทรงห้ามพวกผีไม่ให้ประกาศอย่างเปิดเผยว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์นั้น (ลูกา 4:41) แต่ยอห์นจะทราบโดยพยานหลักฐานนี้!

ข้อ 24-28:

7:24 และเมื่อผู้สื่อข่าวทั้งสองคนของยอห์นจากไปแล้ว พระองค์ก็เริ่มตรัสกับประชาชนเกี่ยวกับยอห์นว่า “ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ

7:25 แต่ท่านทั้งหลายได้ออกไปเพื่อดูอะไร คนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ ดูเถิด คนเหล่านั้นซึ่งนุ่งห่มผ้าดงาม และอยู่อย่างพิเศษ ย่อมอยู่ในราชสำนักของกษัตริย์ทั้งหลาย

7:26 แต่ท่านทั้งหลายได้ออกไปเพื่อดูอะไร ศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งหรือ ใช่แล้ว เรากล่าวแก่ท่านทั้ง

หลาย และยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์เสียอีก

7:27 นี่แหละคือผู้ที่ถูกเขียนถึงว่า ‘ดูเถิด เราส่งทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้ซึ่งจะเตรียมหนทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน’

7:28 ด้วยว่าเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ในท่ามกลางคนเหล่านั้นที่เกิดจากพวกผู้หญิง ไม่มีศาสดาพยากรณ์ผู้ใดที่ใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก”

คำยกย่องของพระเยซูที่ให้แก่อยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

ความรักใคร่และการเห็นชอบอย่างล้าลึกของพระผู้ช่วยให้รอดที่มีให้แก่อยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็น่าประทับใจมาก ๆ มารดาของทั้งสองเป็นญาติกัน (ลูกา 1:36) แต่ไม่มีบันทึกเลยเกี่ยวกับการที่ทั้งสองเคยอยู่ด้วยกันในวัยเด็ก ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาอยู่ “ในถิ่นทุรกันดารทั้งหลายจนถึงวันแห่งการปรากฏของท่านแก่คนอิสราเอล” (ลูกา 1:80) ยอห์นไม่ทราบว่าเป็นพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์นั้นจนกระทั่งเขาให้บัพติศมาพระองค์ เขาทราบว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ที่ตืออย่างแสนวิเศษ และรู้สึกว่าเขาไม่คู่ควรที่จะให้บัพติศมาพระองค์ (มธ. 3:14) แต่พระเจ้าได้ประทานหมายสำคัญหนึ่งแก่เขาแล้วซึ่งจะทำให้เขารู้จักพระผู้ช่วยให้รอดนั้น: “และยอห์นเป็นพยาน โดยกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาจากรสวรรค์เหมือนนกเขา และพระวิญญาณนั้นทรงสถิตอยู่บนพระองค์ และข้าพเจ้าก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ผู้ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาเพื่อให้บัพติศมาด้วยน้ำ พระองค์นั่นเองได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเจ้าจะเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นเองเป็นผู้ซึ่งให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระเจ้า” (ยอห์น 1:32-34)

ยอห์นไม่เพียงไม่ละอายที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะเด่นเกินหน้าตน แต่เขากล่าวอย่างเปิดเผยว่าเขาไม่คู่ควรที่จะแก้สายรัดรองเท้าของพระเมสสิยาห์นั้น (ยอห์น 1:27) เมื่อผู้คนมาหายอห์นและกล่าวว่า “รับบี ท่านที่อยู่กับอาจารย์ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ดูเถิด ท่านผู้หนึ่งเองให้บัพติศมา และทุกคนก็มาหาท่าน” ยอห์นก็ตอบและกล่าวว่า “มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากสิ่งนั้นถูกประทานแก่เขาจากสวรรค์ ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ข้าพเจ้ามิได้เป็นพระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้ถูกส่งมานำหน้าพระองค์ ผู้ที่มีเจ้าสาวนั้นคือเจ้าบ่าว แต่สหยาของเจ้าบ่าว ซึ่งยืนและฟังเจ้าบ่าว ก็ปีติยินดีอย่างยิ่งเพราะได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปีติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว พระองค์จะต้องยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าจะต้องด้อยลง” (ยอห์น 3:27-30)

พระเยซูทรงรักยอห์นและรู้สึกเป็นห่วงว่าผู้พยากรณ์ที่รักและสัตย์ซื่อคนนี้ไม่ควรเศร้าสร้อย ฉะนั้นในยอห์น 4:1-3 เราจึงอ่านว่าพระเยซูทรงหลบออกไปเพื่อหลีกเลี่ยงคำยกย่องของประชาชนและจะได้ไม่ดูเหมือนว่าแข่งขันกับยอห์น: “เหตุฉะฉนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบ ว่า พวกฟาริสีได้ยินว่า พระเยซูทรงมีและให้บัพติศมาพวกสาวกมากกว่ายอห์น (ถึงแม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่พวกสาวกของพระองค์เป็นผู้ให้) พระองค์จึงเสด็จออกจากแคว้นยูเดีย และไปยังแคว้นกาลิลีอีก” และบัดนี้พระองค์ทรงยกย่องยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา:

ประการแรก พระองค์ทรงยกย่องความหนักแน่นของยอห์น: ยอห์นไม่ใช่ “ต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัด” (ลูกา 7:24) เขาไม่ได้มีความผิดในเรื่องความกลัวมนุษย์ซึ่งน่าบ่งแรวมาให้ (สภษ. 29:25) เขาเชื่อฟังคำบัญชาที่เปาโลได้รับการตลใจให้เขียนในภายหลัง โนโรม 12:2, “อย่าทำเหมือนกับชาวโลกนี้ แต่พวกท่านจงรับการเปลี่ยนแปลงโดยให้ความคิดของพวกท่านเปลี่ยนใหม่เถิด...” เขาไม่ย่อการเผชิญหน้าเฮโรดด้วยบาปของเฮโรด (ลูกา 3:19,20) หรือเรียกพวกผู้นำทางศาสนาเหล่านั้นว่า “ชั่วอายุแห่งจู่ร้ายทั้งหลาย” (มธ. 3:7) เขาไม่เหมือนโอบาดีห์ที่มีหน้าที่เลี้ยงดูผู้พยากรณ์ 450 คนของพระบารุคที่โต๊ะของเยเซเบล แต่เป็นเหมือนเอลียาห์ (1 พงศกษัตริย์ 18) ขอพระเจ้าทรงโปรดให้เราฝึกเทศน์ทั้งหลายผู้ซึ่งไม่เป็นเหมือนต้นอ้อที่ถูกลมพัดไหว!

ประการที่สอง พระเยซูทรงยกย่องยอห์นที่ดำเนินชีวิตแบบเคร่งครัดในการเสียสละตัวเองและความยากจน ยอห์นไม่ได้ “แต่งกายในเสื้อผ้าเนื้อนิ่ม” แต่ด้วยผ้าคาดเอวหนังสัตว์ที่คาดอยู่รอบเอวของเขา และอาหารของเขาคือตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า (มธ. 3:4) เขาอาศัยอยู่ในทะเลทราย หรือถิ่นทุรกันดาร จนถึง “วันแห่งการปรากฏของท่านแก่คนอิสราเอล” (ลูกา 1:80) ยอห์นมีอุปนิสัยและความได้รับพรซึ่งพระเยซูทรงยกย่องเมื่อพระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนย่อมได้รับพร” และ “ท่านทั้งหลายที่หิวเวลานี้ย่อมได้รับพร” (ลูกา 6:20,21)

อัครทูตเปาโลชื่นชมยินดีในความยากจนและการตื่นรนและการทนทุกข์ของตนเพื่อพระคริสต์ เขากล่าวว่าเราสามารถพิสูจน์ “พวกเราเองให้เป็นที่ชอบ ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า” โดยความอดทน ความทุกข์ร้อน ความขัดสน ความทุกข์ใจ รอยเขี้ยว การติดคุก เหตุขุฉลุม การทำงานหนัก การอดอาหาร (2 คร. 6:4,5) มันไม่ใช่เรื่องเลวร้ายสำหรับผู้รับใช้คนหนึ่งของพระเจ้าที่จะยากจน บางครั้งต้องทนหิว ต้องนอนบนที่นอนแข็ง

ๆ และไม่ได้ใช้ชีวิตกับความสบายทั้งหมดนั้นที่คนอื่น ๆ เขามีกัน ผู้พยากรณ์ของพระเจ้าควรที่จะห่วงใยเกี่ยวกับอีกโลกหนึ่งมากกว่า บางครั้งเขาควรที่จะกินเลี้ยง แต่บางครั้งเขาควรที่จะอดอาหาร บางครั้งเขาควรที่จะได้นั่งรถยนต์ดี ๆ สักคัน แต่บางครั้งเขาก็ควรที่จะเดินไป

พระเยซูทรงยกย่องยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเพราะการปฏิเสธตนเองของเขา ที่เขาไม่ได้ “นุ่งห่มผ้างดงาม” และไม่ได้ “อยู่อย่างดีวิเศษ” และไม่ได้อยู่ “ในราชสำนักของกษัตริย์ทั้งหลาย” (ลูกา 7:25)

ประการที่สาม พระเยซูทรงยกย่องยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาในฐานะศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง: “ใช่แล้ว เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลาย และยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์เสียอีก” (ลูกา 7:26) ยอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งแต่เหนือกว่าศาสดาพยากรณ์ทุกคนที่มาก่อนเขาตรงที่ว่าเขาเป็นผู้เบิกทาง ผู้ประกาศเรื่องพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์นั้น ในแง่ศีลธรรม ไม่มีผู้ใดที่เกิดจากผู้หญิงที่เป็นใหญ่กว่ายอห์น แต่ในทางตำแหน่งเขาก็เหนือกว่ามนุษย์คนอื่น ๆ เสียอีก ผู้หญิงคนอื่น ๆ น่าจะเป็นคนดี อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ และทุ่มเทมากพอ ๆ กับมารีย์หญิงพรหมจารีผู้นั้น แต่เธอ “ได้รับพระพรในท่ามกลางสตรีทั้งปวง” เพราะว่าเธอได้รับอภิสิทธิ์ในการอุ้มท้องพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดในด้านตำแหน่งเธอเป็นใหญ่กว่าคนอื่น ๆ บางคน แม้ว่าเช่นเดียวกับมนุษย์ทุกคน เธอก็เป็นคนบาปคนหนึ่งและต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดสำหรับตัวเอง ฉะนั้นในด้านตำแหน่ง ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจึงเป็นใหญ่กว่า

และนั่นอาจให้กุญแจดอกหนึ่งเพื่อไขเปิดส่วนที่เหลือของคำตรัสนี้: “แต่ผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก” (ลูกา 7:28) ผมไม่คิดว่าในที่นี้พระเยซูเจ้าทรงหมายความว่าคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่ในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่เป็นคนดีกว่ายอห์น เพราะว่ายอห์นเองก็มีชีวิตอยู่ในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ ตรงกันข้าม เราคิดว่าเมื่ออาณาจักรของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกถูกก่อตั้ง คริสเตียนที่ต่ำต้อยที่สุดในร่างกายที่ได้รับสง่าราศี ในการร่วมสนิทอันสมบูรณ์กับพระคริสต์ โดยที่บรรดาความอ่อนแอและบาปและความผิดพลาดและความซุนซ่องหมองใจแห่งเนื้อหนังจากไปหมดแล้ว จะอยู่ในความได้รับพระพรมากกว่าที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเคยอยู่ในชีวิตบนโลกของเขา แน่แน่นอนว่ายอห์นเองก็จะอยู่ในอาณาจักรนั้นด้วย

ภาคพันธสัญญาใหม่ที่แปลโดย Charles K. Williams ให้หมายเหตุตอนหนึ่งเกี่ยวกับคำกล่าวเดียวกันที่ถูกบันทึกไว้ในมัทธิว 11:11 มันกล่าวว่า “ความเป็นใหญ่ในที่นี้ถูกวัดโดยภารกิจที่ถูกยกชูของเขาในการประกาศการมาของพระเมสสิยาห์” หมายเหตุใน Scofield Bible เกี่ยวกับพระคำตอนนั้นอ่านว่า: “เป็นใหญ่กว่าในด้านตำแหน่ง ไม่ใช่ในด้านศีลธรรม ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นใหญ่ในด้านศีลธรรมพอ ๆ กับมนุษย์คนใดที่ ‘เกิดจากผู้หญิง’ แต่ในส่วนของอาณาจักรนั้นที่เขาเพิ่งประกาศว่ามันมาใกล้แล้ว...ผู้ที่เล็กน้อยที่สุดในอาณาจักรนั้นเมื่อมันถูกก่อตั้งในสง่าราศี...จะอยู่ในความเต็มเปี่ยมแห่งฤทธิ์เดชและสง่าราศี ที่กล่าวถึงตรงนี้ไม่ใช่เรื่องสวรรค์ แต่เป็นเรื่องอาณาจักรของพระเมสสิยาห์” และเราก็เห็นพ้องตามนั้น

ด้วยทรงทราบว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจะยอมรับพยานหลักฐานนั้นของอิสยาห์ 61:1 ซึ่งเหล่าผู้สื่อสารของเขาได้เห็นความสำเร็จจริงแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า “ผู้ใดก็ตามที่จะไม่สะดุดในเรา ผู้นั้นก็ได้รับพร” (มธ. 11:6) ในความรักอันอ่อนโยนของพระเยซูและคำยกย่องที่มีให้แก่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา เราถูกเตือนความจำเกี่ยวกับความกรุณาของพระเจ้าและเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ที่มีให้แก่เอเลียห์ผู้ทุกใจ ผู้ซึ่งหนีมาจากเยเซเบล (1 พงศ์กษัตริย์ 19)

ข้อ 29-35:

7:29 และประชาชนทุกคนที่ได้ยินพระองค์ และ
พวกคนเก็บภาษี ก็ได้เห็นว่าพระเจ้าทรงยุติธรรม
โดยได้รับบัพติศมาด้วยบัพติศมาของยอห์น
7:30 แต่พวกฟาริสีและพวกนักกฎหมายปฏิเสธ
พระประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อเขาทั้งหลาย โดย
มิได้รับบัพติศมาของยอห์น
7:31 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “แล้วเราจะ
เปรียบคนแห่งชั่วอายุนี้เหมือนกับอะไรดี และพวก
เขาเหมือนอะไร
7:32 คนชั่วอายุนี้เปรียบเหมือนเด็ก ๆ ซึ่งนั่งใน
ตลาด และร้องเรียกซึ่งกันและกัน และกล่าวว่า
‘พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และพวกเธอมิได้

เด่นรำ พวกฉันได้พิลาปร่ำให้แก่พวกเธอ และพวก
เธอมิได้ร้องให้’
7:33 ด้วยว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาไม่ได้มาทั้งรับ
ประทานอาหารหรือดื่มน้ำองุ่น และท่านทั้งหลาย
กล่าวว่า ‘เรามีผีตนหนึ่งเข้าสิงอยู่’
7:34 บุตรมนุษย์ก็เสด็จมาทั้งกินและดื่ม และท่าน
ทั้งหลายกล่าวว่า ‘ดูเถิด ชายผู้กินดื่มและดื่มน้ำ
องุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับพวกคนเก็บภาษีและ
คนบาปทั้งหลาย’
7:35 แต่พระปัญญาที่ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดย
บรรดาบุตรทั้งหลายของนาง”

คำบ่นที่ไม่จริงจังและไม่คงเส้นคงวา

ของชาวโลกเกี่ยวกับพระคริสต์

และชาวประเสริฐ

หลายพันคนได้ยินยอห์นเทศนา ได้เชื่อเขาและรับบัพติศมาแล้วในการกลับใจใหม่ คำเรียก “ได้นับว่า
พระเจ้าทรงยุติธรรม” (ข้อ 29) แน่นนอนว่าหมายความว่าพวกเขาได้อยู่ฝ่ายพระเจ้า ยอมรับความผิดบาปของ
ตน เห็นว่าตนต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ไถ่บาปองค์หนึ่งซึ่งยอห์นประกาศ แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่กับพวกฟาริสี
และพวกนักกฎหมาย พวกเขาไม่กลับใจใหม่ พวกเขาไม่ยอมรับความช่วยเหลือของตน และดังนั้นพวกเขาจึงปฏิเสธข้อ
กล่าวหาเหล่านั้นที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้กล่าวโทษพวกเขาและพวกเขาไม่รับบัพติศมา จงหมายเหตุให้ตีว่า
บัพติศมาของยอห์นเกี่ยวข้องกับการกลับใจใหม่ และพวกถือบัญญัติที่เยอหีงและโอหังเหล่านั้นก็ปฏิเสธที่จะ
มาอยู่ฝ่ายเดียวกันกับพวกคนบาปที่หลงหายและขัดสน พวกเขาจึงไม่ยอมรับบัพติศมาเนื่องจากมันหมายถึง
การกลับใจใหม่จากบาปทั้งหลายของพวกเขา

บัพติศมาไม่ใช่พิธีการหนึ่งของพวกยิว มันเป็น “คำตอบของจิตสำนึกอันดีที่มีต่อพระเจ้า” (1 ปต.
3:21) เป็นการประกาศตัวต่อหน้าผู้คนที่เกี่ยวกับการกลับใจใหม่และเกี่ยวกับความเชื่อในพระคริสต์

จงหมายเหตุคำบ่นเหล่านั้นที่มีต่อยอห์นผู้ดำเนินชีวิตสมณะและเสียสละในความยากจน พวกเขากล่าว
ว่า “เรามีผีตนหนึ่งเข้าสิงอยู่” (ลูกา 7:33) แต่เกี่ยวกับพระเยซู ผู้ทรงออกไปร่วมโต๊ะและรับประทานอาหารกับ
ผู้คน พวกเขากล่าวว่า “ดูเถิด ชายผู้กินดื่มและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป
ทั้งหลาย” (ลูกา 7:34) พวกเขาเป็นเหมือนเด็ก ๆ ที่โง่เขลา ไร้ความรับผิดชอบ ไม่มีเหตุผล พระเยซูตรัส (ข้อ
32) และคนเหล่านี้พลาดสติปัญญาของพระเจ้าไปซึ่งถูกเปิดเผยแล้วในทั้งยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและพระเยซู

ข้อ 36-40:

7:36 และคนหนึ่งในพวกฟาริสีขอร้องพระองค์ให้
พระองค์ไปเสวยพระกระยาหารกับเขา และ
พระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของคนฟาริสีนั้น และ
เอนพระกายลงเสวยพระกระยาหาร

7:37 และดูเถิด ผู้หญิงคนหนึ่งในนครนั้น ซึ่งเป็น
คนบาป เมื่อนางทราบว่าจะเยชูทรงเอนพระกาย
ลงเสวยอยู่ในบ้านของคนฟาริสีนั้น จึงถือผอบ
น้ำมันหอมมา

7:38 และยืนอยู่ใกล้พระบาทของพระองค์ข้างหลัง
พระองค์ โดยร้องให้อยู่ และเริ่มชำระพระบาทของ
พระองค์ด้วยน้ำตาหลายหยด และเช็ดพระบาทนั้น

ด้วยผมทั้งหลายแห่งศีรษะของนาง และจูบ
พระบาทของพระองค์ และชโลมพระบาทด้วย
น้ำมันหอมนั้น

7:39 บัดนี้เมื่อคนฟาริสีซึ่งได้เชิญพระองค์มาเห็น
สิ่งนั้น เขาก็พูดภายในตัวเอง โดยกล่าวว่า “ท่านผู้
นี้ ถ้าท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ ก็คงจะทราบแล้ว
ว่าหญิงคนหนึ่งที่ถูกต้องกายของท่านเป็นผู้ใดและเป็น
คนลักษณะใด เพราะนางเป็นคนบาป”

7:40 และพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ซีโมนเอ๋ย เรามี
อะไรจะพูดกับท่านบ้าง” และเขากล่าวว่า “ท่าน
อาจารย์เจ้าข้า เชิญพูดไปเถิด”

พระเยซูในบ้านของฟาริสีคนหนึ่ง

ทรงช่วยหญิงที่ตกต่ำคนหนึ่งให้รอด

พระเยซูได้รับเชิญไปยังบ้านของฟาริสีคนหนึ่งเพื่อทานมื้อเย็น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระองค์ทรงมีชื่อเสียงโด่งดังจนทั้งผู้ที่รอดและผู้ที่ยังหลงหายอยากเด่นดังในการที่ได้พระองค์มาอยู่ในบ้านของตน ฟาริสีคนนั้นจึงเชิญพระเยซู (ในข้อ 36 คำว่า “*sat down to meat*” จริง ๆ แล้วควรเป็น “เอนกาย” เพื่อรับประทาน พวกเขเอนกายบนเก้าอี้ยาวรอบโต๊ะเตี้ยตัวหนึ่ง ซึ่งปกติแล้วเป็นรูปตัว U และได้รับการเสิร์ฟอาหารจากด้านในของรูปเกือกม้า) ข้อ 49 กล่าวว่า “คนทั้งหลายที่เอนกายลงรับประทานอยู่ด้วยกันกับพระองค์” ดังนั้นเห็นได้ชัดว่าคนอื่น ๆ ได้รับเชิญให้มาฟังศาสดาพยากรณ์ชาวกาลิลีองค์นี้ ฟาริสีคนนั้นเองดูเหมือนจะไม่ใช่สาวกหรือผู้เชื่อคนหนึ่งในพระคริสต์

ผู้หญิงในข้อ 37 “ซึ่งเป็นคนบาป” เห็นได้ชัดว่าเป็นหญิงโสเภณีคนหนึ่ง คำเรียกตามที่ใช้ตรงนี้มี ความหมายหนึ่งที่ชัดเจนมาก ๆ เราเชื่อได้ว่าในภูมิภาคที่อบอุ่นนั้นอาหารถูกเสิร์ฟในนอกชาน ลานกลางแจ้ง และพร้อมกับแขกจำนวนหนึ่ง มันค่อนข้างเป็นกิจสาดารณะ และหญิงที่ตกต่ำและน่าสงสารคนนั้นจึงใจมาเจอพระเยซู ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีพวกที่เฝ้าดูคนอื่น ๆ ด้วยความสนใจที่มารวมตัวกัน แต่นางนำ “ผอบน้ำมันหอม” มา นั่นคือ ผอบใส่น้ำหอมที่แกะสลักจากเศวตศิลาที่โปร่งแสง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าน้ำหอมราคาแพงนี้ถูกซื้อ มาด้วยกำไรที่ได้จากการค้าที่ชั่วของนาง หรือมันอาจเป็นของกำนัลของผู้ชื่นชมบางคนในความบาป แต่นางนำมันมาพร้อมกับมือที่รักเพื่อเป็นของกำนัลแด่พระเยซู

บางคนคิดว่าหญิงคนนี้เป็นมารีย์ชาวมัคดาลา ผู้ซึ่งพระเยซูได้ทรงขับผีเจ็ดตนออกจากนาง (มาระโก 16:9) แต่ไม่มีพยานหลักฐานเกี่ยวกับความคิดเช่นนั้น หญิงผู้นี้เป็นคนบาป แต่ไม่มีพยานหลักฐานว่านางถูกผีสิง พระคัมภีร์ไม่เคยระบุตัวนางว่าเป็นคนเดียวกันกับมารีย์ชาวมัคดาลา

คนอื่น ๆ คิดว่านี่เป็นเหตุการณ์ตอนเดียวกันกับม็อบค่าน้ำที่บ้านเบธานี ซึ่งถูกเล่าในยอห์น 12:1-11, มัทธิว 26:6-13, และมาระโก 14:3-9 และว่าหญิงโสเภณีนี้นี้คือมารีย์ น้องสาวของมารธาและลาซารัส นั่นดูเหมือนไม่น่าจะเป็นไปได้ ม็อบค่าน้ำและหญิงคนนี้อยู่ขึ้นไปในแคว้นกาลิลี ในข้อ 11-18 พระเยซูทรงอยู่ที่เมืองนาอิน ม็อบค่าน้ำที่บ้านเบธานีอยู่ในแถบชานเมืองของกรุงเยรูซาเล็มในแคว้นยูเดีย ซึ่งอยู่ห่างไกลออกไป พระเยซูทรงพอพระทัยยิ่งนักกับความรักและความทุ่มเทของหญิงคนนี้และทรงตีพระทัยยิ่งนักที่จะยกโทษบาปทั้งหลายของนาง พระองค์อาจเล่าเรื่องนี้ให้ผู้อื่นฟังก็ได้ และมารีย์แห่งบ้านเบธานีอาจมีความปรารถนาอันบริสุทธิ์นั้นที่จะนำน้ำมันหอมมาถวายพระเยซูเช่นกันและอาจทำตามแบบอย่างนี้ได้ เราไม่ทราบ แต่มารีย์คนนั้นที่นั่งแทบพระบาทของพระเยซูและซึ่ง “ได้เลือกเอาส่วนที่ดีนั้น” (ลูกา 10:42) เราแน่ใจว่าไม่ใช่หญิงโสเภณีนี้นั้นของลูกา 7:37

นี่ไม่ใช่รูปแบบหรือพิธีการแต่เป็นการเข้าหาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดด้วยความรักของคนบาปที่สำนึกผิดคนหนึ่ง น้ำตาที่ไหลหยดพระบาทของพระเยซูเป็นน้ำตาที่ไหลออกมาเพราะบาปทั้งหลายของนาง และมันเป็นการแสดงออกอันอ่อนโยนของความรักของนางที่นางเอาผมของนางลงมาและเช็ดพระบาทของพระเยซูและจูบพระบาทนั้นขณะที่นางขลิบพระบาทของพระองค์ด้วยน้ำมันหอมนั้น และพระเยซูทรงพอพระทัยกับความทุ่มเทนั้น

ฟาริสีที่ไม่กลับใจเชื่อผู้นั้นไม่อาจมองเห็นใจที่สำนึกผิดของหญิงผู้นี้ เขาคิดว่าพระเยซูคงจะถอยหนีและไม่ให้นางแตะต้องพระองค์ หากพระองค์เป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง โอ แต่เขาไม่รู้จักพระทัยอันอ่อนโยนของพระเยซู! และในที่นี่เขาก็มีค่าน้ำแบบเดียวกับที่พวกฟาริสีมักจะมีกล่าวโทษพระเยซูอยู่เสมอ ฉะนั้นเมื่อเลวีหลังจากที่เขากลับใจเชื่อ จึงจัดการเลี้ยงให้แก่บรรดามิตรสหายที่เป็นพวกคนเก็บภาษีและคนบาปและเชิญพระเยซูมา (ลูกา 5:30-32) มันจะเป็นเช่นนั้นในเวลาต่อมาในลูกา 15:1,2 มันจะเป็นเช่นนั้นเมื่อพระเยซูทรงยกโทษและช่วยคักเคียสให้รอดและเสด็จไปที่บ้านของเขา (ลูกา 19:7-10)

ข้อ 41-50:

7:41 “มีเจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งมีลูกหนี้สองคน คนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าร้อยเหรียญเดนาเรียน และอีกคนเป็นหนี้เงินห้าสิบบเหรียญ

7:42 และเมื่อพวกเขาไม่มีอะไรจะใช้หนี้แล้ว ท่านจึงโปรดยกหนี้ให้เขาทั้งสองคน เพราะฉะนั้นจึงบอกเราว่า ในสองคนนั้น คนไหนจะรักเจ้าหน้าที่มากกว่า”

7:43 ซีโมนตอบและกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคิดว่า คนที่เจ้าหน้าที่ได้โปรดยกหนี้ให้มากกว่า” และพระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านตัดสินถูกต้องแล้ว”

7:44 และพระองค์ทรงเหลียวหลังดูผู้หญิงนั้น และตรัสแก่ซีโมนว่า “ท่านเห็นผู้หญิงคนนี้หรือ เราได้เข้ามาในบ้านของท่าน ท่านมิได้ให้น้ำแก่เราสำหรับเท้าของเรา แต่นางได้ชำระเท้าของเราด้วยน้ำตาหลายหยด และได้เช็ดเท้าของเราด้วยผมทั้งหลายแห่งศีรษะของนาง

7:45 ท่านมิได้จูบเรา แต่ผู้หญิงคนนี้ตั้งแต่เวลาที่เราได้เข้ามามิได้หยุดจูบเท้าของเราเลย

7:46 ท่านมิได้ขลิบศีรษะของเราด้วยน้ำมัน แต่ผู้หญิงคนนี้ได้ขลิบศีรษะของเราด้วยน้ำมันหอม

7:47 เหตุฉะนั้น เรากล่าวแก่ท่านว่า บาปทั้งหลาย
ของนางซึ่งมีมาก ได้รับการยกโทษเสียแล้ว เพราะ
นางได้รักมาก แต่ผู้ที่ได้รับการยกโทษน้อย ผู้
เดียวกันนั้นเองก็รักน้อย”

7:48 และพระองค์ตรัสแก่นางว่า “บาปทั้งหลาย
ของเจ้าได้รับการยกโทษแล้ว”

7:49 และคนทั้งหลายที่เอนกายลงรับประธานอยู่
ด้วยกันกับพระองค์ เริ่มกล่าวภายในตัวเองว่า “คน
นี้เป็นผู้ใดเล่าที่ยกโทษบาปทั้งหลายได้ด้วย”

7:50 และพระองค์ตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า “ความเชื่อ
ของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอดแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด”

คำอุปมาเรื่องเจ้าหนี้และลูกหนี้สองคน

ซึ่งแสดงให้เห็นความรักของหญิงโสเภณีที่ได้รับการยกโทษคนนี้

ช่างน่าชื่นใจจริง ๆ ที่พระเยซูทรงเล่าเรื่องประกอบความแตกต่างในทัศนคติของฟาริสีคนหนึ่งที่พระองค์
ทรงรับประธานในบ้านของเขา กับหญิงคนหนึ่งที่ร้องไห้แทบพระบาทของพระองค์และจับพระบาทนั้นและชโลม
พระบาทนั้น! ชายคนหนึ่งมีลูกหนี้สองคน และเขายกโทษให้ทั้งคู่-ชายคนนั้นที่เป็นหนี้ห้าร้อยเหรียญและอีกคน
ที่เป็นหนี้ห้าสิบบเหรียญ เหรียญที่ว่านี้คือ เหรียญเดนาริอัน ซึ่งเท่ากับค่าจ้างหนึ่งวันในมัทธิว 20:2 ใครจะรักเจ้า
หนี้มากที่สุด? ฟาริสีคนนั้นตอบว่า “คนที่เจ้าหนี้ได้โปรดยกหนี้ให้มากกว่า” จากนั้นพระเยซู พร้อมกับถ้อยคำที่
กรุณาแต่เฉียบแหลม ทรงเตือนใจฟาริสีคนนั้นว่าเขาไม่ได้แสดงมารยาทตามปกติที่แขกคนหนึ่งสมควรได้รับเลยแก่
พระเยซู ไม่ได้ให้น้ำแก่พระเยซูเพื่อล้างพระบาทของพระองค์ ซึ่งเป็นอนุมาจากการเดินของพระองค์ไปบนเส้นทาง
ที่ไม่ได้ปูหินในรองเท้าสาน (ในบ้านทุกหลังมันเป็นธรรมเนียมปกติที่จะถอดรองเท้าสานและล้างเท้า)

ในฝั่งตะวันออกมันยังเป็นธรรมเนียมปกติอยู่ที่จะทักทายแขกคนหนึ่งหรือผู้มีเกียรติคนหนึ่งด้วยการจับ
ที่แก้มทั้งสองข้าง มีคฤศกชาวอาหรับคนหนึ่งและผมได้ทำเช่นนั้นต่อกันและกันเมื่อพวกเขาซึ่งเป็นเพื่อนเก่า
ได้พบกันอีก วิสุทธิชนที่ตามทางพระเจ้าบางคนในอดีตได้ทำเช่นนั้น ผู้ซึ่งเลี้ยงมือเย็นแก่ผมหลังจากงานฟื้นฟู
หนึ่งในเมือง Madras จับผมที่แก้มทั้งสองข้าง ในการร่วมสามัคคีธรรมแห่งความรัก แต่ซีโมนฟาริสีผู้นี้ไม่ได้
ทักทายพระเยซูแบบนั้น

มันเป็นธรรมเนียมปกติที่จะให้น้ำมันมะกอกเล็กน้อยแก่แขกคนหนึ่งขณะที่เขาทำผมของเขาให้เรียบ
และหวีผมหลังจากเดินทางมา แต่พระเยซูไม่ได้รับการปฏิบัติเช่นนั้นเลย โอ แต่ความรักของหญิงคนหนึ่งที่ได้
รับการยกโทษ ผู้ซึ่งจับพระบาทของพระองค์และชโลมพระบาทนั้นด้วยน้ำมันหอม แสดงภาพความรักที่ยิ่งใหญ่
กว่าที่ฟาริสีผู้นั้นมี

และหญิงอีกคนจึงได้รับความรอด พระเยซูตรัสชัดเจนว่า “บาปทั้งหลายของเจ้าได้รับการยกโทษ
แล้ว” และพระองค์ตรัสอีกว่า “ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอดแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด” (ลูกา 7:50) ฉะนั้นเรา
จึงทราบว่าคุณนางได้วางใจพระคริสต์และรับความรอดแล้ว

จงหมายเหตุคำถามนั้นในข้อ 49, “คนนี้เป็นผู้ใดเล่าที่ยกโทษบาปทั้งหลายได้ด้วย” มันเป็นอย่างนั้น
ตอนที่พระเยซูทรงรักษาชายอัมพาตคนหนึ่งให้หายซึ่งถูกหย่อนลงมาทางหลังคา (ลูกา 5:21) เพราะว่าถ้าพระ
เยซูสามารถยกโทษบาปได้ พระองค์ก็ไม่ใช่แค่ศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งแต่ทรงเป็นพระเจ้าพระบุตร พระผู้ช่วยให้
รอดนั้น

ลูกา 8

ข้อ 1-3:

8:1 และต่อมาภายหลังพระองค์ก็เสด็จไปทั่วทุกนครและทุกหมู่บ้าน ทรงประกาศและสั่งแต่งตั้งสาวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า และสิบสองคนนั้นก็อยู่กับพระองค์

8:2 และผู้หญิงบางคนซึ่งได้รับการรักษาให้หายจากบรรดาวิญญูณชั่วร้ายและโรคต่าง ๆ คือมารีย์

ที่ถูกเรียกว่าซามมัทดา ผู้ซึ่งผีเจ็ดตนได้ออกจากตัวนาง

8:3 และโยอันนาภรรยาของคูซา ต้นเรือกของเฮโรด และซูซันนา และผู้หญิงอื่น ๆ หลายคนซึ่งเคยปรนนิบัติพระองค์ด้วยทรัพย์สิ่งของของพวกนาง

ฝูงชนที่ติดตามพระเยซู

จงสังเกตว่าพระเยซูเสด็จไป “ทั่วทุกนครและทุกหมู่บ้าน” ในแคว้นกาลิลี และอาจไปไกลกว่านั้นด้วย โดยประกาศข่าวประเสริฐ ที่อยู่กับพระองค์ด้วยคืออัครทูตสิบสองคนนั้น และผู้หญิงจำนวนหนึ่งที่ได้รับการรักษาให้หายอย่างมหัศจรรย์หรือได้รับการอวยพรก็ติดตามไปเช่นกัน “มารีย์ที่ถูกเรียกว่าซามมัทดา ผู้ซึ่งผีเจ็ดตนได้ออกจากตัวนาง” คือมารีย์ชาวเมืองมัทดา ซึ่งอยู่บนชายฝั่งตะวันตกของทะเลกาลิลีที่มีขนาดเล็กนั้น โยอันนาเป็น “ภรรยาของคูซา ต้นเรือกของเฮโรด” เฮโรดในที่นี้เป็น “เจ้าเมืองแห่งแคว้นกาลิลี” (ลูกา 3:1) โอรสของเฮโรดมหาราชผู้ซึ่งครอบครองแคว้นยูเดียทั้งหมดตอนที่พระคริสต์ประสูติ เฮโรดผู้นี้ ที่เอาภรรยาของฟิลิปน้องชายของตนมา สั่งจับกุมยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและจากนั้นก็สั่งตัดศีรษะเขา มาเยี่ยมในกรุงเยรูซาเล็มตอนที่พระคริสต์ถูกไต่สวนต่อหน้าปีลาต (ลูกา 23:6-12) เราเชื่อว่าโยอันนาได้รับการรักษาให้หายอย่างมหัศจรรย์จากโรคภัยบางอย่าง และเป็นไปได้อย่างยิ่งที่คูซา ต้นเรือกของเฮโรด ได้กลับใจเชื่อและเต็มใจที่จะให้ภรรยาของตนไปกับพระเยซู เหมือนกับคนอื่น ๆ “ซึ่งเคยปรนนิบัติพระองค์ด้วยทรัพย์สิ่งของของพวกนาง” ฉะนั้นพระเยซูกับพวกอัครทูตจึงเลี้ยงชีพโดยอาศัยความกรุณาของหญิงดี ๆ หลายคนและคนอื่น ๆ

ข้อ 4-15:

8:4 และเมื่อประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกัน และออกมาหาพระองค์จากทุกนคร พระองค์จึงตรัสเป็นคำอุปมาว่า

8:5 “ผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืชของตน และขณะที่เขาหว่าน บางเมล็ดก็ตกริมหนทาง และเมล็ดพืชนั้นก็ถูกเหยียบย่ำ และพวกนกแห่งอากาศกินเมล็ดพืชนั้นเสีย

8:6 และบ้างก็ตกบนหิน และทันทีที่เมล็ดพืชนั้นงอกขึ้นแล้ว มันก็เหี่ยวแห้งไป เพราะมันขาดความ

ชุ่มชื้น

8:7 และบ้างก็ตกท่ามกลางต้นหนามทั้งหลาย และต้นหนามเหล่านั้นก็งอกขึ้นพร้อมกับเมล็ดพืช และปกคลุมเมล็ดพืชนั้นเสีย

8:8 และเมล็ดพืชอื่น ๆ ก็ตกบนดินดี และงอกขึ้น และเกิดผลหนึ่งร้อยเท่า” และเมื่อพระองค์ตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว พระองค์ทรงร้องว่า “ผู้ที่มีหูที่จะฟัง จงให้ผู้เหล่านั้นฟังเถิด”

8:9 และพวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์

โดยพูดว่า “คำอุปมานี้หมายความว่าอะไร”

8:10 และพระองค์ตรัสว่า “ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายทราบบรรดาข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้า แต่สำหรับคนอื่นนั้นได้ให้เป็นคำอุปมา เพื่อเมื่อพวกเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น และเมื่อพวกเขาได้ยินแล้วก็ไม่เข้าใจ

8:11 บัดนี้คำอุปมานั้นก็เป็นอย่างนี้ เมล็ดพืชนั้นคือพระวจนะของพระเจ้า

8:12 คนทั้งหลายที่อยู่ริมหนทางได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล้วพญามารมาและชิงเอาพระวจนะนั้นออกไปจากใจของพวกเขา เกรงว่าพวกเขาจะเชื่อและรับความรอด

8:13 คนทั้งหลายที่อยู่บนหินนั้นได้แก่คนเหล่านั้น

ซึ่งเมื่อพวกเขาได้ยินแล้วก็รับพระวจนะนั้นด้วยความปีติยินดี และคนเหล่านั้นไม่มีราก ผู้ซึ่งเชื่อได้แต่ชั่วคราว และในเวลาแห่งการยากลำบากก็หลงเสียไป

8:14 และเมล็ดพืชซึ่งตกท่ามกลางต้นหนามทั้งหลายนั้นได้แก่คนเหล่านั้นซึ่งเมื่อพวกเขาได้ยินแล้วก็ออกไป และถูกรัดด้วยบรรดาความกังวล และทรัพย์สมบัติทั้งหลาย และบรรดาความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ และไม่นำผลใด ๆ ไปสู่ความสมบูรณ์

8:15 แต่คนทั้งหลายที่อยู่บนดินดีนั้น ได้แก่คนเหล่านั้น ซึ่งด้วยใจซื่อสัตย์และใจที่ดี เมื่อได้ยินพระวจนะแล้ว ก็รักษาพระวจนะนั้นไว้ และเกิดผลด้วยความอดทน

การหว่านเมล็ดข้าวประเสริฐ

พระคำตอนที่มีเนื้อหาล้ำก้นอยู่ในมัทธิว 13 จงสังเกต: “เมล็ดพืชนั้นคือพระวจนะของพระเจ้า” (ข้อ 11) การประกาศและการเป็นพยานเรื่องข่าวประเสริฐจึงเป็นการหว่านเมล็ดพืช ภาพเปรียบเทียบนี้ถูกใช้บ่อยในพระคัมภีร์เกี่ยวกับความพยายามในการชนะจิตวิญญาณ เช่น ในเพลงสดุดี 126:5,6: “บรรดาคนที่หว่านด้วยน้ำตาไหลจะได้เกี่ยวในความชื่นบาน คนที่ออกไปและร้องไห้ โดยหิวเมล็ดพืชอันมีค่า จะมาอีกอย่างไม่ต้องสงสัยด้วยความชื่นบาน โดยนำบรรดาฟ่อนข้าวของเขาพร้อมกับเขา” และอิสยาห์ 32:20 กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายที่หว่านอยู่ข้างบรรดาน้ำทั้งหลายจะได้รับพร ที่ส่งเท้าของวัวตัวผู้และลาออกไปที่นั่น” และปัญญาจารย์ 11:1: “จงโยนขนมปังของเจ้าลงบนน้ำทั้งหลาย เพราะเจ้าจะพบมันอีกหลังจากผ่านไปหลายวัน” และข้อ 4-6 ที่ตามมากล่าวว่า: “คนที่เฝ้าสังเกตลมก็จะไม่หว่านพืช และคนที่จ้องมองหมู่เมฆก็จะไม่เก็บเกี่ยว เหมือนกับที่เจ้าไม่รู้ว่าทางของวิญญาณคือทางใด และบรรดากระดูกเติบโตขึ้นในมดลูกของหญิงที่มีเด็กในครรภ์ได้อย่างไร เจ้าก็ไม่รู้ถึงบรรดาพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงสร้างสิ่งสารพัดเช่นกัน ในเวลาเช้าจหว่านพืชของเจ้า และในเวลาเย็นก็อย่าหว่านของเจ้าเสีย เพราะเจ้าไม่ทราบว่าการไหนจะเจริญ การนี้หรือการนั้น หรือการทั้งสองจะเจริญดีเหมือนกัน” นี้ถูกเน้นย้ำอีกเช่นกันในกาลาเทีย 6:8,9: “คนที่หว่านแก่เนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่คนที่หว่านแก่พระวิญญาณ ก็จะเกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น และอย่าให้พวกเขาอ่อนล้าในการกระทำดี เพราะว่าในเวลาอันควรพวกเขาก็จะเกี่ยวเก็บ ถ้าพวกเขาไม่ถอดใจ”

มีกฎพระคัมภีร์อยู่ข้อหนึ่งที่ว่า “คนซึ่งหว่านอย่างเสียตาย ก็จะเกี่ยวเก็บอย่างเสียตายด้วย และคนที่หว่านอย่างบริบูรณ์ ก็จะเกี่ยวเก็บอย่างบริบูรณ์เช่นกัน” (2 คร. 9:6) พวกที่หว่านมากกว่าจะเกี่ยวเกี่ยวพืชผลได้เยอะกว่า ชาวประมงที่เหวี่ยงเบ็ดลงในน้ำเยอะกว่าก็ตกปลาได้มากกว่า คริสเตียนที่เป็นพยานอย่างจริงจังแก่ผู้คนเยอะกว่าก็ชนะจิตวิญญาณได้มากกว่า

เราไม่สามารถชนะจิตวิญญาณทุกคนได้ แต่ทุกคนสามารถชนะจิตวิญญาณใครสักคนได้

ทำไมต้องเป็นคำอุปมา?

ประการแรก เพราะว่า “...ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายทราบบรรดาข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้า แต่สำหรับคนอื่นนั้นได้ให้เป็นคำอุปมา เพื่อเมื่อพวกเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น และเมื่อพวกเขาได้ยินแล้วก็ไม่ใช่ใจ” (ข้อ 10) คำอุปมาหนึ่งจะบอกเล่าข่าวสารของมันเฉพาะแก่ผู้ที่มีใจแสวงหาและเชื่อเท่านั้น

ฉะนั้นคำอุปมาต่าง ๆ จึงมีเสน่ห์ของการเป็นเรื่องเล่าหนึ่ง เปี่ยมสีสัน จดจำง่าย ทำให้ความจริงฝ่ายวิญญาณปรากฏชัดเจนและน่าประทับใจแก่ผู้ที่มีความคิดอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ ดูว่าพระเยซูตรัสอะไรเกี่ยวกับคำอุปมาต่าง ๆ ในมัทธิว 13:10-14 และจงอธิษฐานขอให้คุณมี “หูที่จะฟัง”

คนสี่ประเภทที่ได้ยินข่าวประเสริฐ

บางเมล็ดตก “ริมหนทาง” คือบนแฉกหัวเลี้ยวและเส้นทางที่ริมขอบของทุ่งนา พื้นดินนั้นแข็ง ผู้คนเดินไปมาบนมัน และพวกนกก็กินมันไป ฉะนั้นข่าวประเสริฐบางครั้งจึงหล่นบนใจของผู้คนที่ยุ่งอยู่ และไม่สนใจพวกเขาไม่มี “หูที่จะฟัง” และฉะนั้นซาตานจึงชิงเอาพระวจนะออกไปจากใจของพวกเขาก่อนที่จะแตกหน่อและเกิดผลข่าวประเสริฐออกมา

แต่เราจะต้อง “หว่านอยู่ข้างบรรดาน้ำทั้งหลาย” ในปาเลสไตน์ที่แห้งแล้งและมีเนินเขาอยู่เยาะ พวกเขาต้องหว่านเมล็ดพืชในดินดีซึ่งมีอยู่เล็กน้อยริมห้วยเล็ก ๆ ทุกแห่ง เช่นเดียวกับในหุบเขาจอร์แดน ฉะนั้นเราจะต้องหว่านเมล็ดข่าวประเสริฐ “แก่มนุษย์ทุกคน” และใครจะทราบ “การไหนจะเจริญ การนี้หรือการนั้น หรือการทั้งสองจะเจริญดีเหมือนกัน” (ยอห์น 11:6) คนเหล่านั้นที่ไม่ยอมใส่ใจฟังมากนัก และผู้ที่อาจไม่เคยมีโอกาสรับความรอดเลย อย่างน้อยควรที่จะได้ยินข่าวประเสริฐก่อนที่จะพวกเขาไปนรก!

บางเมล็ด “ตกบนหิน” (ข้อ 6) เมื่อเมล็ดพืชเริ่มเปียก มันก็จะแตกหน่อแต่เหี่ยวแห้งในไม่ช้า ไม่อาจหยั่งรากได้ และจะตายภายใต้ดวงอาทิตย์ เหล่านี้เป็นคนเหล่านั้นที่ “เมื่อพวกเขาได้ยินแล้วก็รับพระวจนะนั้นด้วยความปิติยินดี” นั่นคือ พวกเขาคิดในแง่ดีเกี่ยวกับชีวิตคริสเตียน พวกเขาอาจเชื่อความจริงนั้นที่ถูกเทศนา และให้การยอมรับด้านความคิดแก่มัน แต่ไม่มีการกลับใจใหม่ ไม่มีการหันใจมาหาพระเยซูในความเชื่อที่ช่วยให้รอด และในวาระแห่งการลงใจ ซึ่งไม่มีการกลับใจใหม่และไม่มีการบังเกิดใหม่แสนอัศจรรย์นั้น พวกเขาก็หล่นหายไปจากความเชื่อมั่นและหลักการทั้งหลายของตน พวกเขาไม่ได้หล่นหายไปจากพระคริสต์ ผู้ซึ่งพวกเขาไม่เคยได้รู้จักจริง ๆ เลยในใจของตน

เราต้องจดจำไว้ว่าการเห็นชอบในทางความคิดต่อความจริงนั้นไม่ใช่ความรอด “ท่านเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว ท่านก็กระทำดีอยู่แล้ว พวกผีปศาจก็เชื่อเช่นกัน และตัวสัน” (ยากอบ 2:19) トラバトที่เมล็ดนั้นยังอยู่บนพื้นผิว ไม่มีรากอยู่ในจิตวิญญาณ คน ๆ นั้นก็ไม่ได้รับความรอด

บางเมล็ด “ตกท่ามกลางต้นหนามทั้งหลาย และต้นหนามเหล่านั้นก็งอกขึ้นพร้อมกับเมล็ดพืช และปกคลุมเมล็ดพืชนั้นเสีย” (ข้อ 7) แม้ว่าเมล็ดนั้นแตกหน่อและมีรากแล้วก็ตาม ฉะนั้นคนเหล่านี้ต้องเป็นตัวแทนคนเหล่านั้นที่วางใจพระคริสต์และกลับใจเชื่อแล้ว แต่จากนั้น “ถูกรัดด้วยบรรดาความกังวล และทรัพย์สมบัติทั้งหลาย และบรรดาความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ และไม่นำผลใด ๆ ไปสู่ความสมบูรณ์” (ข้อ 14) พวกเขาเป็น

ผู้คนที่รับความรอดแล้ว บังเกิดใหม่แล้ว ที่เป็นทารกคริสเตียน พวกเขาอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ไม่ใช่ฝ่ายพระวิญญาณ จึงต้องถูกป้อนนมและไม่ใช่อาหารแข็ง (1 คร. 3:1-3) คนเหล่านี้เป็นพวกคริสเตียนที่การทำงานของพวกเขาจะถูกเผา พบว่าเป็น “ไม้ หนั้วแห้ง และฟาง” ที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ และฉะนั้นการทำงานของพวกเขาก็จะถูกเผา มอด แม้ว่าพวกเขา “จะรอด แต่เหมือนอย่างรอดจากไฟ” (1 คร. 3:12-15) และแม้แต่พวกคริสเตียนที่เป็น ผู้ใหญ่มากกว่า ถ้าพวกเขาไม่ระวังให้ดี ก็อาจพบว่าตัวเอง “ถูกรัดด้วยบรรดาความกังวล และทรัพย์สมบัติทั้งหลาย และบรรดาความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ และไม่นำผลใด ๆ ไปสู่ความสมบูรณ์”

ฉะนั้นคนที่แบบดาวิตอาจตกเข้าในการเล่นชู้และการฆาตกรรม และคนที่แบบเยโฮซาฟัทอาจ เข้าในการออมชอม และคนที่แบบซาโลมอนอาจเข้าในการทดลองเหล่านั้นของความหุรหุราและภรรยา หลายคนและการนับถือรูปเคารพ ฉะนั้นคนที่แบบเปโตรอาจสงบและปฏิเสธพระคริสต์และเลิกงานรับใช้ หรือคนที่แบบมาระโกอาจทิ้งบาร์นาบัสและเปาโลในการเดินทางเพื่อประกาศ หรือคนที่แบบเดมาส อาจทอดทิ้งเปาโลในคุก

คน ๆ หนึ่งอาจ “ถูกรัดด้วยบรรดาความกังวลได้” นั้นไม่ได้ดูเหมือนเป็นเรื่องชั่วร้าย แต่คน ๆ หนึ่ง อาจว่าวุ่นใจและหมกมุ่นอยู่กับภาระต่าง ๆ จนเขาไม่อธิษฐาน ไม่รับอาหารจากพระวจนะ ไม่ไปติดดินในองค์ พระผู้เป็นเจ้าของเขา ไม่มีฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความกังวลเป็นบาปอย่างหนึ่ง มารธาคำพิพากษาว่า “ยุ่งในการ ปรมนิบัติมาก” (ลูกา 10:40) และไม่ได้นั่งที่พระบาทของพระเยซูเพื่อเรียนรู้เหมือนมารีย์

จงระวังให้ดีเกี่ยวกับการแบกภาระมากเกินไปเพราะความกังวลต่าง ๆ ของโลกนี้

และคน ๆ หนึ่งอาจ “ถูกรัดด้วย...ทรัพย์สมบัติทั้งหลาย” หรือด้วย ตามที่พระเยซูตรัสในพระคำตอนที คล้ายกันในมัทธิว 13:22, “การล่องลงแห่งบรรดาทรัพย์สมบัติ” และฉะนั้นคริสเตียนจึงได้รับคำเตือนให้ระวัง “ความโลภ ซึ่งเป็นการไหว้รูปเคารพ” (คส. 3:5) และ “การรักเงินนั้นเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วร้ายทั้งสิ้น” (หรือ ความชั่วร้ายทุกชนิด) (1 ทธ. 6:10) และผู้รับใช้ของพระเจ้าที่อยากเกิดผลต้องไม่ “โลภทรัพย์สิ่งของอัน เป็นมลทิน” (1 ทธ. 3:3)

และคน ๆ หนึ่งอาจพบว่าชีวิตคริสเตียนของตนถูกรัดด้วย “บรรดาความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้” และ จึง “ไม่นำผลใด ๆ ไปสู่ความสมบูรณ์” พระเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะให้ผู้คนของพระองค์มีความสุขแต่ไม่ใช่ หมกมุ่นอยู่กับความสุขหรือความเพลิดเพลิน พร้อมกับคนบาปทั้งหลายที่อยู่รอบตัวเราซึ่งเป็นผู้หลงหายและยังไม่รอด แน่แน่นอนว่าความเพลิดเพลินของเราทั้งหมดควรถูกเจือด้วยความหวังโยอย่างยิ่งเพื่อจิตวิญญาณทั้งหลาย พระเจ้าทรงจัดหาอาหารให้ผู้คนของพระองค์ แต่อาหารไม่ควรเป็นสิ่งหลักเด็ดขาด พระเจ้าประทานครอบครัว ที่มีความสุขและความรักที่ห่วงหาอาทรให้แก่คริสเตียนทั้งหลาย และ “ทรงสวมบรรดาความกรุณาและพระ เมตตาอันอ่อนโยนเป็นมงกุฎให้ท่าน” (สดด. 103:4) เราควรมีความสุขกับความเพลิดเพลินต่าง ๆ เมื่อพวกมัน มา แต่ไม่ควรมีใครมอบถวายชีวิตของตนให้แก่ความเพลิดเพลิน “ผู้หญิงที่ดำเนินชีวิตในการสนุกสนาน ก็ตาย แล้วขณะที่นางยังเป็นอยู่” (1 ทธ. 5:6) ฉะนั้นการหมกมุ่นอยู่กับความเพลิดเพลิน หรือการแบกภาระเกี่ยวกับการหาเงิน หรือการมีความกังวลและความวุ่นใจเกี่ยวกับงานหรือเสื้อผ้าหรือเสปียงหรือหนี้สิน ทั้งหมดนี้อาจ ขัดขวางการเกิดผลของคริสเตียนคนใดได้ และฉะนั้นจึงมีคริสเตียนหลายคนที่ไม่เคยมีการเฝ้าเดี่ยวในครอบครัว

เลย คริสเตียนหลายคนที่สูงบุหรี่ คริสเตียนหลายคนที่คบหาสมาคมกับพวกคนลามกและคนที่หยาบคายและไปโรงภาพยนตร์ และคริสเตียนหลายคนที่ไม่เคยชนะจิตวิญญาณเลย พวกเขา “ไม่นำผลใด ๆ ไปสู่ความสมบูรณ์”

แต่ของดีที่สุกก็มาหลังสุด! ขอขอบคุณพระเจ้า บางเมล็ด “ตกบนดินดี และงอกขึ้น และเกิดผลหนึ่งร้อยเท่า” (ข้อ 8) พระคำตอนที่มีเรื่องราวคล้ายกันในมัทธิว 13:23 กล่าวว่า “...ออกผลหนึ่งร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง” สัดส่วนเหล่านั้นไม่เหมือนกันเสมอไป เราอาจ

“ออกไปพร้อมกันทำให้ หว่านเมล็ดเพื่อพระเจ้า
แม้ความสูญเสียที่ได้รับทำให้เราทุกข์ใจหลายหน”

แต่มันยังเป็นความจริงอยู่เหมือนเดิมที่คนเหล่านั้นผู้ซึ่งหว่านในน้ำตาจะเก็บเกี่ยวในความชื่นบาน มันยังเป็นความจริงอยู่เหมือนเดิมที่ทุกคนสามารถชนะจิตวิญญาณใครบางคนได้ เราจะต้องหว่านเมล็ด “รินน้ำทั้งปวง” เราจะต้องนำข่าวประเสริฐ “ไปถึงมนุษย์ทุกคน” เราอาจจำให้เพราะคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธข่าวประเสริฐ และอาจทุกข์ใจที่บางคนที่รับความรอดแล้วไม่เป็นคริสเตียนที่เกิดผลและเติบโตเต็มที่ แต่ขอขอบคุณพระเจ้า กับคนอื่น ๆ บางคนที่ยังข่าวประเสริฐจะมีการเก็บเกี่ยวอันบริบูรณ์ Kimball ครูสอนชั้นเรียนของพวกเด็กผู้ชาย อาจกล่าวคำพยานที่จริงจังของตนแก่เด็กหนุ่มจำนวนมากโดยปราศจากผลลัพธ์ที่น่าตื่นตา แต่เมื่อเขาชนะ D.L. Moody เมล็ดพืชนั้นก็ออกผล “ร้อยเท่า” ผู้คนหลายแสนคนได้ยินวงดนตรีเล็ก ๆ นั้นจาก Pacific Garden Mission ในเมืองชิคาโกแล้ว ผู้ซึ่งขับร้องบทเพลงและเป็นพยานตามท้องถนนในเมืองชิคาโก แต่เมื่อผู้เล่นเบสบอลของบิกกี้คนนั้น Billy Sunday นั่งอยู่บนขอบสนามและได้ยินพวกเขา เมล็ดพืชนั้นก็ออกผล “ร้อยเท่า”

ฉะนั้นจงหว่านต่อไป และอย่าท้อใจ พวกคุณที่เป็นคริสเตียนผู้อยากชนะจิตวิญญาณเอ๋ย

ข้อ 16-18:

8:16 ไม่มีผู้ใด เมื่อเขาจุดเทียนแล้ว จะคลุมเทียน
นั้นด้วยภาชนะ หรือวางเทียนนั้นไว้ใต้เตียงนอน
แต่ตั้งเทียนนั้นไว้ที่เชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายซึ่งเข้า
มาจะเห็นแสงสว่างได้
8:17 ด้วยว่าไม่มีสิ่งใดเป็นความลับ ที่จะไม่ปรากฏ
แจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ถูกซ่อนไว้ ที่จะไม่เป็นที่ทราบ

และแพร่พรายไป
8:18 เหตุฉะนั้น จงระวังให้ดีว่าท่านทั้งหลายฟัง
อย่างไร เพราะว่าผู้ใดก็ตามที่มีอยู่แล้ว จะทรงเพิ่ม
เต็มให้แก่คนนั้นอีก และผู้ใดก็ตามที่ไม่มี แม้ว่าซึ่ง
เขาดูเหมือนว่ามีอยู่นั้นก็จะทรงเอาไปเสียจากเขา”

คริสเตียนเป็นความสว่างของโลก

จงตั้งใจตรวจดูข้อพระคำตอนที่มีเนื้อหาคล้ายกันในมัทธิว 5:13-16, มาระโก 4:21-24 ในที่นี้คือความจริงหลายประการที่พระเยซูตรัสบ่อย ๆ 1. อิทธิพลที่ช่วยให้รอดของคริสเตียน: ความสว่าง, เกลือ, คำพยาน 2. ความลับทั้งหลายย่อมถูกเผยให้ประจักษ์ สิ่งต่าง ๆ ย่อมมาสู่ความสว่าง 3. เราควรมีผู้ที่ฟัง ใจที่รับจนเพื่อจะฟังและทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า 4. การพิพากษาและการเกี่ยวที่จะมาสำหรับสิ่งที่เราหว่านไป

“จงให้ความสว่างของพวกท่านส่องออกไปต่อหน้ามนุษย์” คริสเตียนเป็นดวงสว่างดวงหนึ่งเพื่อส่องแสงในโลกที่มืดเขลาและดำมืดนี้ คริสเตียนทุกคนมีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ในร่างกายของตน เขาเป็นวิหารของพระเจ้า ในยอห์น 8:12 พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก” ในยอห์น 9:5 พระองค์ทรงขยายความว่า “ตราบใดที่เราอยู่ในโลก เราเป็นความสว่างของโลก” โอ ไม่มีข้อสงสัยเลยเกี่ยวกับความเป็นพระบุตรและความเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดหนึ่งเดียวนั้นของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ทรงไถ่โทษบาป ทว่าในมัทธิว 5:14 พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก” พระคริสต์ไม่ทรงมีวิหารบนแผ่นดินโลกนอกจากร่างกายของคริสเตียนแต่ละคน ไม่ทรงมีมือนอกจากมือของพวกเรา ฉะนั้นแท้จริงแล้วคริสเตียนทั้งหลายจึงเป็นความสว่างของโลก

ครูสอนพระคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่ท่านหนึ่งเคยกล่าวไว้ว่าพระคริสต์ทรงเป็นความสว่างเท่านั้นเหมือนดวงอาทิตย์ และเราทั้งหลาย ซึ่งเป็นเหมือนดวงจันทร์ แค่เป็นตัวสะท้อนความสว่างนั้นโดยไม่มีแสงสว่างของเราเอง แต่นั่นก็ไม่ใช่ความจริงซะทีเดียว ไม่ใช่เลย ไม่ใช่ว่า “คุณสะท้อนความสว่างของโลก” แต่ “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก” เรามีความสว่างนั้นอยู่ภายใน “พระคริสต์ในท่านทั้งหลาย อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” เป็นความจริงที่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นน้ำแห่งชีวิตและเหล่าผู้หลงหายได้รับเชิญว่า “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นรับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” (ยอห์น 4:14) แต่พระเยซูทรงสัญญาว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย จงให้ผู้นั้นมาหาเราและดื่ม ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘จากภายในผู้นั้น บรรดาแม่น้ำแห่งน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมา’ (ยอห์น 7:37, 38) โอ น้ำแห่งชีวิต ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำออกมาจากตัวตนที่อยู่ลึกที่สุดของคริสเตียน จะต้องไหลออกไปสู่ทุกคนที่อยู่รอบตัวเรา!

แต่มนุษย์ไม่จุดเทียนเล่มหนึ่งและเอามันไปไว้ใต้ถังครอบหรือใต้เตียง เทียนต้องตั้งไว้บนเชิงเทียนเพื่อจะให้ความสว่าง โอ คริสเตียนเอ๋ย ฉะนั้นจงลุกขึ้นและส่องแสงเถิด! ช่างน่าละอายจริง ๆ ที่เราไม่ประกาศในยามที่เราควรที่จะเป็นพยาน! ช่างน่าละอายจริง ๆ เมื่อเราทำตามในยามที่เราควรที่จะรับการเปลี่ยนแปลง! (รม. 12:1,2) ตรงนี้ในถ้อยคำที่แตกต่างคือพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ที่ว่าเราจะต้องออกไปหาผู้คนทั่วโลกและให้ข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน ช่างน่าละอายจริง ๆ ที่เรามีบ่อน้ำบาดาลอยู่ภายในและไม่เคยเปิดก็อกเลย! ช่างน่าละอายจริง ๆ ที่ไม่เคย “ด้วยความชื่นบานพวกเขาจะโพนน้ำออกมาจากบ่อน้ำแห่งความรอด” (อิสยา. 12:3) การดำเนินชีวิตประจำวันและการใช้คำพูดประจำวัน (ทั้งคู่เป็นสิ่งจำเป็น) คือความสว่างที่ส่องแสงนั้นของคริสเตียนแต่ละคน

ข้อ 19-21:

8:19 เวลานั้นมารดาของพระองค์และพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ และเข้ามาถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนเบียดเสียด

8:20 และมีบางคนทูลพระองค์ ซึ่งทูลว่า “มารดาของพระองค์และพวกน้องชายของพระองค์ยืนอยู่

ข้างนอก ประสงค์จะเห็นพระองค์”

8:21 และพระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “มารดาของเราและพวกพี่น้องของเราเป็นคนเหล่านี้ซึ่งฟังพระวาจาของพระเจ้าและกระทำตามพระวาจาเหล่านั้น”

มารดาและพวกน้องชายของพระเยซู

บันทึกเหตุการณ์เดียวกันถูกให้ไว้ในมัทธิว 12:46-50 และมาระโก 3:31-35 น้องเหล่านี้ของพระเยซู เกิดมาแก่มารีย์และโยเซฟหลังจากพระเยซู มารีย์เป็นหญิงพรหมจารีจนกระทั่งหลังจากคลอดพระเยซูแล้ว น้องคนอื่น ๆ มีชื่อว่ายากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาส (มธ. 13:55) ยากอบคนนี้ “น้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ถูกเรียกว่าอัครทูตคนหนึ่ง (กท. 1:19) นี่คือยากอบคนที่ดูเหมือนเป็นประธานที่การประชุมใหญ่นั้นใน เยรูซาเล็ม (กิจการ 15:13) ยากอบคนที่เขียนหนังสือยากอบ เรียกตัวเองที่นั่นว่า “ยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้า และของพระเยซูคริสต์เจ้า...” (ยากอบ 1:1) ยูดาสในที่นี้เขียนหนังสือยูดาส พวกน้องสาวไม่ถูกเอ่ยชื่อ

เราควรหมายเหตุในที่นี้ว่ามารีย์ถูกจัดให้อยู่บนเกณฑ์เดียวกันกับคริสเตียนคนอื่น ๆ นางไม่ได้มีอิทธิพล พิเศษกับพระเยซูในฐานะมารดาของพระองค์และพวกน้องชายร่วมมารดาของพระองค์ก็ไม่มีเช่นกัน พระเยซู ตรัสว่า “มารดาของเราและพวกพี่น้องของเราเป็นคนเหล่านี้ซึ่งฟังพระวจนะของพระเจ้าและกระทำตามพระ วจนะนั้น” (ลูกา 8:21) และในลูกา 11:27 เราอ่านว่า “ผู้หญิงคนหนึ่งในหมู่ประชาชนได้เปล่งเสียงดัง และทูล พระองค์ว่า “ครรรค์ซึ่งได้คลอดพระองค์และหวนมซึ่งพระองค์ได้เสวยนั้นก็ได้รับพร” พระเยซูตรัสว่า “มิใช่เช่นนั้น แต่คนทั้งหลายที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้า และถือรักษาพระวจนะนั้นไว้ก็ได้รับพร” มารีย์ได้รับความ รอดโดยพระคุณ เป็นสตรีคริสเตียนที่ดีคนหนึ่ง แต่ก็อยู่ในความสัมพันธ์เดียวกันกับพระคริสต์เหมือนกับ คริสเตียนทุกคนที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้าและประพฤติตามมัน

น่าประทับใจที่มารีย์ถูกกล่าวถึงเพียงคนเดียวหลังจากการเสด็จขึ้นสวรรค์ของพระคริสต์ นางถูกกล่าว ถึงว่าอยู่ในการประชุมอธิษฐานนั้นก่อนถึงเพ็นเทคอสต์ (กิจการ 1:14) หลังจากนั้นนางก็ไม่ถูกกล่าวถึงเลย เรื่องของการสวดภาวนาต่อพระแม่มารีย์ โดยเรียกนางว่า “พระแม่คนกลาง” โดยเรียกนางว่า “ราชินีแห่ง สวรรค์” และ “พระมารดาของพระเจ้า” ปรากฏขึ้นเป็นคำสอนนอกรีตอันชั่วร้ายในศาสนาจักรโรมันในสมัยต่อ มาอีกยาวนาน เหล่าคริสเตียนสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ไม่ได้ยกย่องมารีย์มากไปกว่าสตรีที่ดีคนอื่น ๆ และพระ เยซูคริสต์ก็ไม่ทรงกระทำเช่นกัน

คริสเตียนที่รักเอ๋ย คุณเป็นพี่น้องคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์ และผมก็เป็นเช่นกัน และร่วมกับ คริสเตียนทั้งปวง เราชื่นชมยินดีที่ “พระองค์จึงไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่า เป็นพี่น้องกัน” (ฮบ. 2:11)

ข้อ 22-25:

8:22 บัดนี้ต่อมาวันหนึ่ง พระองค์เสด็จลงเรือกับ พวกสาวกของพระองค์ และพระองค์ตรัสแก่พวก เขาว่า “ให้พวกเราข้ามทะเลสาบไปฝั่งฟากข้างโน้นเถิด” และพวกเขาก็ออกเรือไป	และพวกเขามีน้ำอยู่เต็มเรือ และตกอยู่ในอันตราย
8:23 แต่ขณะที่พวกเขา กำลังแล่นไปพระองค์ก็ บรรทมหลับ และมีลมพายุใหญ่ลงมาจากทะเลสาบ	8:24 และพวกเขามาหาพระองค์ และปลุก พระองค์ โดยทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์ เจ้าข้า พวกเรากำลังจะพินาศอยู่แล้ว” แล้ว พระองค์ทรงลุกขึ้น และห้ามลมและความ เตือดดาลของน้ำนั้น และพวกมันก็หยุด และมี

ความสงบเงียบ

8:25 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ความเชื่อของพวกท่านอยู่ที่ไหน” และพวกเขา เพราะกลัวก็

ประหลาดใจ โดยกล่าวซึ่งกันและกันว่า “ท่านผู้นี้เป็นคนลักษณะใดกันหนอ ด้วยว่าท่านสั่งแม้แต่ลมทั้งหลายและน้ำ และพวกมันก็เชื่อฟังท่าน”

พายุสงบโดยคำตรัสของพระคริสต์!

ข้อพระคำตอนที่คล้ายกันอยู่ในมัทธิว 8:23-27 และในมาระโก 4:36-41 แม้ว่าทะเลกาลิลีนั้นน้อยนั้นกว้างแค่แปดไมล์และยาวสิบห้าไมล์ ลมพายุลูกหนึ่งก็อาจนำภัยอันตรายใหญ่โตมาสู่เรือเล็ก ๆ ลำหนึ่งได้

เมื่อพวกเขาพาเรือออกไปเพื่อข้ามทะเลสาบนั้น เราไม่ประหลาดใจเลยที่พระเยซู “บรรทมหลับ” ในมาระโก เราเรียนรู้ว่าพระองค์ทรงหลับ “บนหมอนใบหนึ่ง” โอ ช่างดีจริง ๆ ที่ใครสักคนที่รักพระองค์จัดหาหมอนใบหนึ่งให้! แต่พายุนั้นก็รุนแรงมากเสียจน “พวกเขามีน้ำอยู่เต็มเรือ และตกอยู่ในอันตราย” (ข้อ 23) และมัทธิว 8:24 กล่าวว่า “...เกิดพายุใหญ่ในทะเล จนกระทั่งเรือลำนั้นถูกท่วมด้วยคลื่นทั้งหลาย...” พวกสาวกที่ตกใจกลัวปลุกพระเยซูโดยทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์เจ้าข้า พวกเรากำลังจะพินาศอยู่แล้ว” และพวกเขาดูเหมือนจะเดือดดาลเล็กน้อยที่พระเยซูทรงนอนและไม่ได้ร่วมวิตากับพวกเขาเลย เพราะในมาระโก 4:38 เราอ่านว่า “...พวกสาวกจึงมาปลุกพระองค์ และทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ท่านไม่ทรงเป็นห่วงหรือว่าพวกเรา กำลังจะพินาศแล้ว” โอ เหล่าสาวกผู้หนุนใจ! เหมือนที่บทเพลงนั้นกล่าวอย่างไร้ที่ติว่า:

“ไม่มีน้ำใดสามารถท่วมเรือลำนั้นที่ผู้ทรงเป็นเจ้าของ

มหาสมุทรและแผ่นดินโลกและผืนฟ้าทรงนอนอยู่ภายใน”

และดังนั้นพระองค์จึงทรงตำหนิพวกเขาโดยตรัสว่า “ความเชื่อของพวกท่านอยู่ที่ไหน” (ข้อ 25)

โอ ไม่มีคริสเตียนคนใดตกอยู่ในอันตรายหากเขาอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า และอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด! ผู้ที่อยู่กับพระองค์ในยามค่ำคืนก็ปลอดภัยกว่าอยู่ตัวคนเดียวในตอนกลางวัน คนที่อยู่กับพระองค์ในพายุก็ปลอดภัยกว่าอยู่ลำพังในสถานที่เงียบสงบ ผู้ที่อยู่กับพระองค์ในยามสงครามก็ปลอดภัยกว่าอยู่โดยปราศจากพระองค์ในยามสงบสุข

การขาดความเชื่อเป็นบาปอันใหญ่โต พระเยซูทรงตำหนิมันในที่นี้ พระองค์ทรงตำหนิเปโตรที่ความเชื่อสั่นคลอนเมื่อเขาเดินไปบนน้ำ (มธ. 14:31) พระองค์ทรงตำหนิพวกสาวกที่ขาดความเชื่อเกี่ยวกับอาหารหลังจากที่พระเยซูทรงเลี้ยงห้าพันคนนั้นและสี่พันคนนั้น (มธ. 16:8-11) พระองค์ทรงตำหนิพวกเขาที่ขาดความเชื่อและฤทธิ์เดชที่จะรักษาเด็กชายที่ถูกผีสิงคนนั้นให้หายในลูกา 9:41 สิ่งที่ดีที่สุดที่คน ๆ หนึ่งจะทำได้เพื่อทำให้พระเยซูเจ้าทรงพอพระทัยคือ เชื่อพระองค์ ฟังพาพระองค์ จงฝากสิ่งต่าง ๆ ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์พร้อมกับความไว้วางใจและใจที่เป็นสุข พระเยซูตรัสว่า “ในโลกนี้ท่านทั้งหลายจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เราชนะโลกแล้ว” (ยอห์น 16:33)

ข้อ 26-33:

8:26 และพวกเขาแล่นมาถึงแผ่นดินของชาวกาธาร่า ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับแคว้นกาลิลี

8:27 และเมื่อพระองค์เสด็จขึ้นบกแล้ว มีชายคนหนึ่งจากนครนั้นออกมาพบพระองค์ ผู้ซึ่งมีพวกผี

เข้าสิงอยู่นานแล้ว และมีได้สวมเสื้อผ้า และมีได้อาศัยอยู่ในบ้านใด ๆ แต่ในบรรดาอูมองค์ฝั่งศพ

8:28 เมื่อเขาเห็นพระเยซูแล้ว เขาก็ร้องออกมาและกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ และร้องด้วยเสียงดังว่า “ข้าเกี่ยวข้องกับอะไรกับพระองค์เล่า ข้าแต่พระเยซู พระองค์ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าอ้อนวอนพระองค์ ขออย่าทรมานข้าเลย”

8:29 (เพราะพระองค์ได้ทรงสั่งผีโสโครกคนนั้นให้ออกมาจากตัวชายคนนั้น ด้วยว่าผีนั้นได้เข้าสิงอยู่ในตัวเขาบ่อย ๆ และเขาถูกมัดไว้ด้วยโซ่หลายเส้น และด้วยพวกโซ่ตรวน และเขาได้หักบรรดาเครื่องพันธนาการนั้นเสีย และถูกขับเข้าไปในถิ่นทุรกันดารโดยผีนั้น)

8:30 และพระเยซูทรงถามมัน โดยตรัสว่า “เจ้าชื่ออะไร” และมันกล่าวว่า “ชื่อกอง” ด้วยว่าผีหลายตนได้เข้าสิงอยู่ในตัวเขา

8:31 และพวกมันอ้อนวอนพระองค์ขอร้องไม่ให้พระองค์สั่งพวกมันออกไปอยู่ในนรกขุมลึก

8:32 และที่นั่นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่บนภูเขาภูนั้น และผีเหล่านั้นก็อ้อนวอนพระองค์ว่า พระองค์จะทรงอนุญาตให้พวกมันเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร และพระองค์ก็ประทานการอนุญาตแก่พวกมัน

8:33 แล้วผีเหล่านั้นจึงออกมาจากคนนั้น และเข้าสิงอยู่ในสุกรฝูงนั้น และสุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งอย่างรุนแรงจากหน้าผาชันลงไปในทะเลสาบ และสำลักน้ำตาย

ผีหลายกองอยู่ในคนคลั่งชาวกาตารา

บัดนี้หลังจากเจอพายุพวกเขาก็ข้ามทะเลกาลิลีนั้นแล้ว และบนฝั่งตะวันออกเฉียงใต้คือเขตแดนของชาวกาตารา “ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับแคว้นกาลิลี” นั่นคือ อยู่บนฝั่งตรงข้ามของทะเลกาลิลีและของแม่น้ำจอร์แดนจากแคว้นกาลิลี

ชายผู้ถูกผีสิงคนนี้เป็นผู้ที่น่าสงสารจริง ๆ เขามี “พวกผีเข้าสิงอยู่นานแล้ว และมีได้สวมเสื้อผ้า และมีได้อาศัยอยู่ในบ้านใด ๆ แต่ในบรรดาอูมองค์ฝั่งศพ” เขา “ดูร้ายยิ่งนัก จนไม่มีผู้ใดสามารถผ่านไปทางนั้นได้” (มธ. 8:28) “เขาเคยถูกมัดไว้ด้วยพวกโซ่ตรวนกับโซ่หลายเส้นบ่อย ๆ และโซ่เหล่านั้นได้ถูกดึงออกจากกันโดยเขา และโซ่ตรวนเหล่านั้นถูกหักเป็นชิ้น ๆ และไม่มีผู้ใดสามารถทำให้เขาเชื่อฟังได้ และตลอดเวลา ทั้งกลางวันและกลางคืน เขาอยู่ในภูเขาทั้งหลาย และในบรรดาอูมองค์ฝั่งศพ โดยส่งเสียงร้อง และเซียดเนื้อของตัวเองด้วยก้อนหินต่าง ๆ” (มาระโก 5:4,5) เขาชื่ออะไร? เขาตอบว่า “ชื่อกอง” เขามีพวกผีทั้งกองหรือกองทัพออยู่ในตัวเขา

โอ เหล่ามนุษย์ที่ไม่เชื่อ น่าสงสารและอ่อนแอพร้อมกับความคิดที่ดำมืดและใจที่มึนงงอาจไม่ทราบ ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง แต่ผีทั้งปวงทราบเรื่องนี้! และพวกผีในที่นี้ร้องออกมาว่า “ข้าเกี่ยวข้องกับอะไรกับพระองค์เล่า ข้าแต่พระเยซู พระองค์ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าอ้อนวอนพระองค์ ขออย่าทรมานข้าเลย” ทรมานพวกมันนะหรือ? ลูกาบอกเราเกี่ยวกับชายแค่คนเดียวในพวกนี้ แต่มัทธิวบอกให้เราทราบว่า มีชายสองคนและพวกเขาพูดว่า “พวกเราเกี่ยวข้องกับอะไรกับพระองค์เล่า พระเยซู พระองค์ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์มาที่นี่เพื่อจะทรมานพวกเราก่อนเวลานั้นหรือ” (มธ. 8:29) ฉะนั้นพวกผีจึงทราบว่าพวกมันต้องยอมอยู่ใต้พระคริสต์ เมื่อถึงคราวหนึ่งแม้กระทั่งในนรกพวกมันจะคุกเข่าลงต่อพระองค์ (ฟป.

2:10) เราถูกบอกด้วยซ้ำว่าซาตาน “รู้ว่ามันเหลือเวลาเพียงนิดเดียวแล้ว” (ว. 12:12)

และบัดนี้ผีเหล่านี้ขอให้พวกมันถูกส่งเข้าไปสิงสุกรฝูงหนึ่งที่หากินอยู่ที่นั่น มี “สุกรฝูงใหญ่” และมาระโก 5:13 บอกเราว่า “พวกมันมีประมาณสองพันตัว” และเมื่อผีเหล่านั้นเข้าไปสิงสุกรเหล่านี้ “สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งอย่างรุนแรงจากหน้าผาชันลงไปในทะเลสาบ และสลักน้ำตาย” จมน้ำตาย (ข้อ 33)

ทำไมพวกผีถึงอยากเข้าไปสิงสุกรเหล่านั้น? เราเชื่อว่าส่วนหนึ่งเป็นเพราะพวกผีอยากมีบ้าน พวกมันอยากได้สิ่งมีชีวิตสักชนิดที่พวกมันสามารถมีอิทธิพลได้ มีหนทางที่จะทำอันตรายได้ พวกมันน่าจะหวังปลุกปั่นประชาชนนั้นให้เป็นผู้ต่อต้านต่อพระเยซูและนั่นก็เกิดขึ้นจริง ๆ และทำไมพระเยซูถึงทรงยอมตามคำขอของพวกมัน? อาจเป็นเพราะว่าพวกยิวถูกห้ามไม่ให้กินเนื้อหมู และถ้าคนเหล่านี้เป็นพวกยิว พวกเขาก็ไม่ควรเลี้ยงสัตว์มลทินเหล่านั้นที่พวกเขาจะใช้เป็นอาหารอย่างไม่ต้องสงสัย และคนเหล่านั้นที่เลี้ยงพวกมันก็มีความผิดเรื่องช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ละเมิดพระราชบัญญัติด้านพิธีการโดยการกินพวกมัน และฉะนั้นเราจึงเชื่อว่าพระเยซูทรงเต็มพระทัยที่จะรับคำตาวาของการนำความสูญเสียทางการเงินมาสู่เจ้าของเหล่านั้น เพื่อให้พวกเขาและพวกเราเห็นการเปรียบเทียบที่ชัดเจนว่าการมีชายคนหนึ่งที่ไม่ใช่พวกผีสิงแล้วก็สำคัญมากกว่ายิ่งกว่าการมีสุกรเหล่านั้น

ข้อ 34-39:

8:34 เมื่อคนเหล่านั้นที่เลี้ยงฝูงสุกรนั้นเห็นว่าอะไรเกิดขึ้น พวกเขาก็หนีไป และไปเล่าเรื่องนั้นในนครและในบ้านนอก

8:35 และคนทั้งหลายก็ออกมาเพื่อดูว่าอะไรเกิดขึ้นนั้น และมาถึงพระเยซู และพบชายคนนั้น ผู้ซึ่งพวกผีได้ออกไปแล้ว กำลังนั่งอยู่ใกล้พระบาทของพระเยซู นุ่งห่มเสื้อผ้า และมีสติอารมณ์ดี และพวกเขาก็กลัว

8:36 คนเหล่านั้นซึ่งได้เห็นสิ่งนั้นด้วย ได้เล่าให้พวกเขาฟังว่าคนที่เคยถูกพวกผีเข้าสิงอยู่นั้นได้รับการรักษาให้หายอย่างไร

8:37 และประชาชนทั้งหมดของแผ่นดินของซาวกา

ดาราโดยรอบอ่อนนวยพระองค์ให้เสด็จไปเสียจากพวกเขา เพราะว่าพวกเขากลัวยิ่งนัก และพระองค์จึงเสด็จขึ้นไปในเรือ และกลับไปอีก

8:38 บัดนี้ชายคนที่พวกผีได้ออกไปแล้วได้อ่อนนวยพระองค์ ขอให้เขาได้อยู่กับพระองค์ แต่พระเยซูทรงส่งเขาออกไป โดยตรัสว่า

8:39 “จงกลับไปบ้านของท่าน และแจ้งถึงบรรดาสิ่งอันยิ่งใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่ท่าน” และคนนั้นก็ไปตามทางของเขา และประกาศตลอดทั่วทั้งนครถึงบรรดาสิ่งอันยิ่งใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่เขา

พวกเขาอยากได้ฝูงสุกรมากกว่าพระเยซูเจ้า!

เกิดความปั่นป่วนจริง ๆ ในพื้นที่นั้นทั้งหมด! คนเหล่านั้นที่เลี้ยงฝูงสุกรวิ่งไปและ “เล่าเรื่องนั้นในนครและในบ้านนอก” ฝูงชนมารวมตัวกันเพื่อดูการมหัศจรรย์นั้น และนั่นคือชายผู้หนึ่งที่เคยเป็นน่าวาอดกลัวมาก เสียจนผู้คนผ่านไปทางนั้นไม่ได้ ชายคนหนึ่งที่เคยกรีดร้องโหยหวนในยามค่ำคืนและเชือดตัวด้วยก้อนหินและนอนในถ้ำซึ่งเป็นที่ ๆ พวกเขาฝังคนตายไว้ ชายคนหนึ่งที่มัดไว้ด้วยโซ่ตรวนไม่ได้และขังไว้หลังลูกกรงเหล็กไม่

ได้ และบัดนี้เขา “กำลังนั่งอยู่ใกล้พระบาทของพระเยซู นุ่งห่มเสื้อผ้า และมีสติอารมณ์ดี!” พวกเขาน่าจะดีใจ แต่พวกเขากลับหวาดกลัว คนเหล่านั้นที่ไม่รักพระเยซูเจ้าก็หวาดกลัวฤทธิ์เดชของพระองค์ คนเหล่านั้นที่ชอบทรัพย์สินของโลกและกำไรที่ได้มาโดยมิชอบของตนมากกว่า เมื่อเห็นพวกผีถูกขับออก และจิตวิญญาณหลายดวงได้รับความรอด ก็จะกลัวพระเยซูและกลัวผู้คนที่มียุทธิเดชของพระองค์ ฉะนั้น “ประชาชนทั้งหมด... อ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จไปเสียจากพวกเขา เพราะว่าพวกเขากลัวยิ่งนัก” และพระเยซูทรงไปจากพวกเขาจริง ๆ พระองค์ทรงเสด็จไปอย่างไม่ต้องสงสัย พวกเขาขับไล่ชีวิตและความรอดและการอวยพรไปเสีย บ่อยครั้งจริง ๆ ที่ความโลภคือการนับถือรูปเคารพ และผู้คนขอเลือกอาหารดี ๆ หรือธุรกิจและเงินเดือน มากกว่าพระพรไปพลูภัยเหล่านั้นที่พระเยซูเจ้าประทานให้

และจงหมายเหตุเรื่องชายที่ถูกผีสิงที่น่าสงสารคนนี้ เกิดการเปลี่ยนแปลงจริง ๆ กับชายคนนี้นี้ มนุษย์ผู้น่ากลัวคนนี้มีเรี่ยวแรงของผีคลั่ง! แต่บัดนี้เขาสวมใส่เสื้อผ้าแทนที่จะเปลือยกาย เมื่อผู้คนกลับคืนดีกับพระเจ้า พวกเขาที่มีความสุภาพอันเหมาะสมและแต่งกายเรียบร้อย การฟื้นฟูที่แท้จริงในใจของหญิงคนหนึ่งจะแก้ไขการนุ่งกระโปรงสั้น ๆ และชุดว่ายน้ำวาบหวิว และมันจะแก้ไขการสวมกางเกงขาสั้นและความเปลือยเปล่า บัดนี้แทนที่จะเสียสติ เขา “มีสติอารมณ์ดี” เขานั่งเงียบ ๆ และอยู่ที่พระบาทของพระเยซู สันติสุขมีอยู่ในใจของเขาจริง ๆ! โอ ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับฤทธิ์เดชที่เปลี่ยนแปลงนั้นของพระคริสต์และข่าวประเสริฐ

ชายน่าสงสารผู้นี้ทราบว่าเพื่อนร่วมชาติเหล่านี้ไม่ชื่นชมยินดีในการประสบสิ่งดีของเขา พวกเขากำลังคิดเกี่ยวกับการสูญเสียสุภะเหล่านั้นไป! พวกเขากำลังอ้อนวอนพระผู้ช่วยให้รอดให้จากไปเสียและพระองค์จะจากไป โอ เช่นนั้นแล้ว ถ้าเขาได้ไปกับพระเยซูก็คงดี!

แต่ไม่ได้ พระเยซูทรงบอกเขาว่า “จงกลับไปบ้านของท่าน และแจ้งถึงบรรดาสิ่งอันยิ่งใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่ท่าน” (ข้อ 39) และเขาก็ทำเช่นนั้น!

พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกว่าการกลับใจใหม่และการยกโทษบาปควรถูกประกาศในทุกประชาชาติ “เริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม” (ลูกา 24:47) เนื่องจากพวกเขาเป็นยิว พวกเขาจึงไป “หาเยวก่อน” ฉะนั้นอันตรูว์จึงไปหาเปโตรพี่ชายของตนก่อน (ยอห์น 1:40-42) ฉะนั้นคริสเตียนทุกคนจึงควรชวนชายอย่างจริงใจมากที่สุดที่จะชนะคนในบ้านของตนเอง เพื่อนบ้านและมีทรสหายโดยตรงของตน

ข้อ 40-42:

8:40 และต่อมาเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาแล้ว
ประชาชนก็ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี เพราะ
พวกเขาทุกคนกำลังคอยท่าพระองค์อยู่
8:41 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งมาชื่อไยรัส และเขา
เป็นนายธรรมศาลา และเขากราบลงที่พระบาท
ของพระเยซู และอ้อนวอนพระองค์ให้พระองค์

เสด็จเข้ามาในบ้านของเขา
8:42 ด้วยว่าเขามีบุตรสาวคนเดียวเท่านั้น อายุ
ประมาณสิบสองปี และบุตรสาวนั้นนอนอยู่เกือบ
จะตาย แต่ขณะที่พระองค์เสด็จไปนั้น ประชาชนก็
เบียดเสียดพระองค์

งานรับใช้ริมทางของพระเยซู

พระเยซูทรงข้ามทะเลกาลิลีนั้นไปยังฝั่งตะวันออก ซึ่งเป็นที่ ๆ พระองค์ทรงช่วยชาวกาตารานู้นั้นให้พ้นจากฝีกองหนึ่งแล้ว และบัดนี้เมื่อกลับมา พระองค์ทรงพบฝูงชนหมู่หนึ่งรออยู่ ตั้งแต่พระเยซูทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณหลังจากพระองค์ทรงรับบัพติศมาและทรงเริ่มการเที่ยวเทศนาของพระองค์ไปทั่วแคว้นกาลิลี ฝูงชนได้แห่แหนกันมาเพื่อจะเห็นพระองค์ ทั้งกลางวันและกลางคืนบ่อย ๆ

ลูกา 4:14 บอกเราว่า “และชื่อเสียงของพระองค์ก็เลื่องลือไปตลอดทั่วบริเวณนั้นโดยรอบ” และข้อ 37 กล่าวว่า “และชื่อเสียงของพระองค์ก็เลื่องลือไปในสถานที่ทุกแห่งของบริเวณที่อยู่รอบนั้น” ลูกา 4:40 กล่าวว่า “บัดนี้เมื่อดวงอาทิตย์กำลังตกดิน พวกเขาทุกคนที่มีคนป่วยเป็นโรคต่าง ๆ ก็พาพวกเขามาหาพระองค์ และพระองค์ทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนพวกเขาทุกคน และทรงรักษาพวกเขาให้หาย” ในบทเดียวกันนั้น ข้อ 42 เล่าว่าผู้คนเหล่านั้นติดตามพระเยซู “เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร” และ “แสวงหาพระองค์ และมาหาพระองค์ และหวังเห็นพระองค์ไว้ เพื่อพระองค์จะไม่เสด็จไปจากพวกเขา” ลูกา 5:15 บอกเราว่า “แต่ชื่อเสียงของพระองค์ยิ่งเลื่องลือไปโดยรอบ และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกันเพื่อจะฟัง”

เมื่อพระเยซูทรงเทศนาในบ้านหลังหนึ่งในเมืองคาเปอร์นาอุม มาระโก 2:1 และ 2 บอกเราว่า “มีข่าวประกาศไปว่า พระองค์ประทับอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง และในทันใดนั้นคนเป็นอันมากมาชุมนุมกัน จนถึงขนาดที่ไม่มีที่พอที่จะรับพวกเขา ไม่มี ไม่แม้แต่ที่ใกล้ประตู” และคนเหล่านั้นที่พาชาย “ป่วยเป็นอัมพาต” มาต้องรื้อดาดฟ้าหลังคาออกเป็นช่องและหย่อนผู้ป่วยลงมาทางช่องหลังคานั้นจนถึงพระเยซู เพื่อรับความรอดและการรักษาให้หาย

หลังจากที่สิบสองคนนั้นถูกเลือก ลูกา 6:17 บอกเราว่า พระองค์ “เสด็จลงมาพร้อมกับพวกเขา และประทับยืน ณ ที่ราบแห่งหนึ่ง และพวกเขาของพระองค์ และประชาชนเป็นอันมากซึ่งออกมาจากทั่วแคว้นยูเดีย และกรุงเยรูซาเล็ม และจากชายทะเลแห่งเมืองไทระและเมืองไซดอน ผู้ซึ่งมาเพื่อจะฟังพระองค์ และเพื่อรับการรักษาโรคต่าง ๆ ของพวกเขาให้หาย”

แม้ตอนที่พระองค์ทรงเดินเป็นระยะทางยี่สิบไมล์นั้นลงมายังเมืองนาอินแห่งแคว้นกาลิลี เราก็ถูกบอก ว่า “หลายคนในพวกเขาของพระองค์ไปพร้อมกับพระองค์ และคนเป็นอันมาก” (ลูกา 7:11)

จากนั้นลูกา 8:4 บอกเราว่าในการเที่ยวเทศนาของพระองค์ในแคว้นกาลิลี “ประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกัน และออกมาหาพระองค์จากทุกนคร”

ฉะนั้นเราจึงเข้าใจได้ว่าพระเยซูทรงเทศนาบนท้องถนน ริมหนทาง ริมทะเล หรือที่ใดก็ตามที่พระองค์ทรงบังเอิญไปอยู่ และฝูงชนเหล่านั้น ซึ่งประทับใจและได้รับการอวยพรมากมาย พร้อมกับเหล่าคนบาปที่ได้รับการรอดและพวกผีถูกขับออกและคนเจ็บป่วยได้รับการรักษาให้หาย มาเพื่อจะฟังคำตรัสสอนพิเศษของพระเยซู

ฉะนั้นบัดนี้พระเยซูทรงกลับมาโดยทางเรือข้ามทะเลกาลิลีนั้นและ “ประชาชนก็ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี เพราะพวกเขาทุกคนกำลังคอยท่าพระองค์อยู่” (ลูกา 8:40)

ฉะนั้นมันสำคัญที่จะต้องจดจำไว้ว่างานรับใช้ของพระเยซูไม่ใช่งานรับใช้แบบตายตัวที่ถูกระบุไว้ของ

การเทศนาในอาคารที่ประชุมคริสตจักรในวันสะบาโต พระองค์ทรงเทศนาในธรรมศาลาหลายแห่ง แต่พระองค์ทรงเทศนาเยอะกว่าและแก่ฝูงชนหมู่ใหญ่ยิ่งกว่าริมหนทาง

เราถูกเตือนใจเกี่ยวกับการเทศนาในท้องทุ่งของ Whitefield และ John Wesley และขอให้เรากล่าวว่างานฟื้นฟูที่ยิ่งใหญ่ในเด็นท์และกระโจมของเหล่าผู้ประกาศข่าวประเสริฐในสมัยก่อนก็เหมือนกับงานรับใช้ของพระเยซูมากกว่าการเทศนาแบบเป็นกิจวัตรประจำในอาคารที่ประชุมคริสตจักรวันอาทิตย์โดยเหล่าศิษยาภิบาลทางการ

พระทัยที่ลูกใหม่ของพระเจ้าช่วยให้รอดจึงลุกโชนอยู่เสมอด้วยภาระที่จะช่วยเหลือและช่วยให้รอด ฉะนั้นผลลัพธ์ที่น่าอัศจรรย์ใจจึงติดตามงานรับใช้ของพระองค์ในทุกแห่งหนที่พระองค์เสด็จไป และคนเหล่านั้นที่รับความรอดและรับพระพรภายใต้งานรับใช้ของพระเยซูจึงถูกชนะจิตวิญญาณในช่วงเวลาและสถานที่ปกติทั่วไปริมหนทาง

นิโคเดมัสมาหาพระเยซูตอนกลางคืนเพื่อฟังข่าวสารที่ว่าเขาต้องบังเกิดใหม่ หญิงที่ตกใจคนนั้นที่บ่อน้ำที่เมืองสิคาริในเมืองสะมาเรียถูกชนะจิตวิญญาณที่นั่นริมบ่อน้ำนั้น บาร์ทิเมอัสผู้ตาบอดถูกชนะริมถนนใกล้เมืองสะมาเรีย และศักเคียส ขณะที่เขาออกมาจากเมืองเดียวกันนั้น ก็ถูกเรียกให้ลงมาจากต้นไม้ที่เขาได้ปีนขึ้นไปเพื่อที่จะมองเห็นพระเยซู และได้รับความรอดที่นั่น พระเยซูทรงขัดจังหวะงานศพเพื่อทำให้บุตรชายของหญิงม่ายคนนั้นที่เมืองนาอินเป็นขึ้นจากตาย ที่งานสมรสหนึ่งในบ้านคานา พระองค์ทรงทำน้ำให้เป็นน้ำองุ่น พวกเขานำตัวหญิงคนนั้นที่ถูกจับได้ว่าเล่นซุ่มมาหาพระองค์ต่อหน้าผู้คน และพระเยซูทรงยกโทษให้นางที่นั่น เมื่อพระองค์ทรงอยู่ในบ้านของซีโมนที่บ้านเบธานี หญิงคนนั้นซึ่งเป็นคนบาปยอมมาร้องไห้เหนือพระบาทของพระองค์ที่โต๊ะทานมื้อเย็นและนางได้รับความรอด เมื่อพระเยซูทรงขึ้นไปยังเมืองไทรและเมืองไซดอนในเขตแดนของเลบานอน หญิงชาวคานาอันผู้หนึ่งมาอ้อนวอนต่อพระองค์ที่นั่น และผีตนนั้นก็ถูกขับออกจากบุตรสาวของนาง

ฉะนั้นในที่นี้ประชาชน “ทุกคนกำลังคอยท่าพระองค์อยู่” และดีใจที่ได้เห็นพระองค์ และไยรัส นายธรรมศาลา ก็ฝ่าฝูงชนเข้ามาอ้อนวอนพระเยซูให้รักษาบุตรสาวที่ใกล้ตายของตนให้หาย

เราไม่ต้องประหลาดใจเลยที่พระเยซู ซึ่งถูกฝูงชนเบียดเสียดและห้อมล้อมขณะที่พระองค์เสด็จไปยังบ้านของไยรัส ถูกตามมาโดยหญิงที่ทนทุกข์ผู้หนึ่งที่รู้สึกว่านางต้องและต้องพระองค์แล้วนางก็จะได้รับการรักษาให้หาย!

ขอให้เราเรียนรู้ก่อนอื่นเลยว่าพระเยซูเจ้าทรงว่างเสมอ พระองค์ทรงยกภาพประกอบเกี่ยวกับพระองค์เองในลูกา 11:5 เมื่อพระองค์ตรัสว่า “ผู้ใดในพวกท่านจะมีมิตรสหายคนหนึ่ง และจะไปหามิตรสหายคนนั้นในเวลาเที่ยงคืน และกล่าวแก่เขาว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ขอให้ข้ายืมขนมปังสามก้อนเถิด...’ และพระองค์ทรงเชิญชวนบรรดาผู้ที่ลำบากเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักให้มา เพราะว่าพระองค์ทรง ‘มีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง [ทรงว่างเสมอ]’ (มธ. 11:28-30)

บทเรียนอีกประการก็คือว่าเราควรที่จะเป็นเหมือนพระเยซู นั่นคือ ว่างอยู่กับกิจธุระของพระบิดาทั้งกลางวันและกลางคืนในการช่วยจิตวิญญาณทั้งหลายให้รอดและช่วยเหลือผู้ที่ทุกข์ลำบาก ใจของเราควรที่จะ

ออกไปในความเมตตาการุณาอันบริสุทธิ์ในทุกการติดต่อสัมพันธ์แบบมนุษย์ ถ้าพระเยซูยังอยู่บนโลกวันนี้ พระองค์จะทรงนั่งแท็กซี่โดยไม่พูดคุยกับคนขับเลยหรือ? พระองค์จะทรงไปเยี่ยมโรงพยาบาลโดยที่พระทัยของพระองค์ไม่ออกไปหาผู้ที่ทนทุกข์ทุกคนและเป็นพยานแก่ทุกคนที่ยอมฟังหรือ? ถ้าพระองค์ทรงเดินไปตามท้องถนนที่คลาคล่ำไปด้วยผู้คนในเมืองใหญ่ พระองค์จะไม่ทรงหยุดแวะเพื่อปลอบประโลมใจคนนี้ เพื่อรักษาคนนั้น เพื่อช่วยอีกคนให้รอดหรือ? โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดช่วยพวกเราที่จะง่วนอยู่กับกิจธุระใหญ่หนึ่งเดียวนั้น ของการช่วยจิตวิญญาณทั้งหลายให้รอด เหมือนอย่างที่พระเยซูเจ้าทรงกระทำด้วยเถิด!

ข้อ 43-48:

8:43 และผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดมาสิบสองปีแล้ว ผู้ซึ่งได้เสียทรัพย์ทั้งหมดที่นางมีอยู่นั้นเป็นค่าหมอลหลายคน และไม่สามารถได้รับการรักษาให้หายโดยผู้ใดเลย

8:44 มาข้างหลังพระองค์ และตะตองขอบเสื้อผ้าของพระองค์ และในทันใดนั้นการไหลแห่งเลือดของนางก็หยุด

8:45 และพระเยซูตรัสว่า “ใครได้ถูกต้องเรา” เมื่อทุกคนปฏิเสธแล้ว เบโตรกับคนเหล่านั้นที่อยู่กับพระองค์ ทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า ประชาชนเบียดเสียดและดันพระองค์ และพระองค์ตรัสหรือว่า

‘ใครได้ถูกต้องเรา’”

8:46 และพระเยซูตรัสว่า “ใครบางคนได้ถูกต้องเรา เพราะเรารู้ว่าฤทธิ์ชานได้ออกจากตัวเรา”

8:47 และเมื่อผู้หญิงนั้นเห็นว่านางจะซ่อนตัวไว้ไม่ได้แล้ว นางก็มาตัวสั่น และกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ นางทูลพระองค์ต่อหน้าประชาชนทุกคนว่า นางได้ถูกต้องพระองค์เพราะเหตุอะไร และนางได้หายเป็นปกติทันทีอย่างไร

8:48 และพระองค์ตรัสแก่นางว่า “ลูกสาวเอ๋ย จงได้รับการปลอบประโลมใจอันดีเถิด ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด”

แค่สัมผัสเดียว และการอัศจรรย์หนึ่งก็เกิดขึ้น

หญิงคนนั้นเป็นกรณีที่น่าสงสาร พร้อมกับการตกเลือดนานสิบสองปี นางคงเริ่มผ่ายผอมและซูบซีดไปแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย ในมาระโก 5:26 เราพบว่านางไม่เพียงใช้เงินทั้งหมดของตนไปกับพวกหมอและไม่ได้ดีขึ้นเลย “แต่กลับแย่ลงเรื่อย ๆ” ฉะนั้นกรณีของนางจึงอัศจรรย์ทางอย่างแท้จริง ในความเจ็บป่วยและความยากจนของนาง และนางอาจเสียชีวิตก่อนวัยอันควรหากพระเยซูไม่ทรงรักษานางให้หาย กล่าวในแง่ของมนุษยกรณีของนางเป็นแบบรักษาไม่หาย ช่างเหมือนกับสภาพของคนบาปที่หลงหายทุกคนจริง ๆ! การปฏิรูปทั้งหมด อิทธิพลที่ดีทั้งหมด สภาพแวดล้อมที่น่าอภิรมย์ทั้งหมด การสั่งสอนด้านศีลธรรมทั้งหมด คำปฏิญาณอย่างจริงจังทั้งหมด พิธีกรรมของศาสนจักรทั้งหมด ไม่สามารถแก้ไขโรคภัยอันเลวร้ายนั้นที่อยู่ใใจและร่างกายของคนบาปทุกคนได้ มีแต่พระเยซูที่สามารถทำเช่นนั้นได้!

จงสังเกตว่านางแค่ “ตะตองขอบเสื้อผ้าของพระองค์” (ข้อ 44) แต่นางมีความเชื่อที่สุดยอดจริง ๆ! “เพราะนางคิดภายในตัวเองว่า “ถ้าเราสามารถตะตองขอบเสื้อผ้าของพระองค์เท่านั้น เราก็จะหายเป็นปกติ”” (มธ. 9:21) และดังนั้นเมื่อนาง “สัมผัสชายเสื้อผ้าของพระองค์” (มธ. 9:20) นางก็หายปกติในทันที

จงหมายเหตุว่านั่นช่างเรียบง่ายจริง ๆ กกับการมาหาพระคริสต์! คำตอบนั้นมาถึงมิใช่โดยการตรากตรำ

ของนาง ไม่ใช่โดยคุณความดีของนาง ไม่ใช่โดยความสัจซื่อของนาง-แค่สัมผัสเดียวและนางก็ได้รับการรักษาให้หายทันที

มันมีนัยสำคัญตรงที่ว่านางไม่ได้แตะต้องพระกายของพระเยซูด้วยซ้ำ แต่แค่เสื้อผ้าของพระองค์ โอ มีนัยสำคัญตรงที่ว่าฤทธิ์เดชของพระเยซูมีอยู่ในเสื้อผ้าของพระองค์ เหมือนอย่างที่มีนัยอยู่ในเราทุกคนผู้เป็นพระกายของพระองค์และที่สัมผัสพระองค์ ฉะนั้นเมื่อชายง่อยคนนั้นที่ประตุงามของพระวิหาร ในกิจการ 3 จับมือขวาของเปโตร เท้าและกระดูกข้อเท้าของเขาก็ได้รับพลังกำลังและเขาได้รับการรักษาให้หายทันที ฉะนั้นมือของเปาโล ที่วางบนทิโมธีในการเจิมตั้ง จึงให้ของประทานแห่งฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ทิโมธี (2 ทธ. 1:6; 1 ทธ. 4:14) เพราะว่าฤทธิ์เดชของพระเยซูเจ้าสามารถถูกแสดงออกผ่านทางเสื้อผ้าของพระองค์ได้เช่นเดียวกับผ่านทางพระกายของพระองค์ และสามารถถูกแสดงออกผ่านทางพวกเราซึ่งเป็นคนของพระองค์ เพราะพระองค์ตรัสว่า “ผู้ที่เชื่อในเรา การงานเหล่านั้นซึ่งเรากระทำนั้น เขาก็จะกระทำเช่นกัน และเขาจะกระทำการงานทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพราะว่าเราจะไปยังพระบิดาของเรา” (ยอห์น 14:12) และ “พระบิดาของเราทรงส่งเรามาแล้วฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” และเมื่อพระองค์ได้ตรัสสิ่งนี้แล้ว พระองค์ทรงระบายลมหายใจออกบนพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” (ยอห์น 20:21,22)

แค่สัมผัสเดียว! ไม่มีกระบวนการที่ยืดเยื้อเลยในการช่วยให้รอด ฉะนั้น จากลูกแกะปีศาจนั้นพวกยิวจะต้องกินมือเดียวเท่านั้น และส่วนใดที่เหลือของเทศกาลนั้นจะต้องถูกเผา (อพย. 12:10) ลูกแกะปีศาจนั้น พร้อมกับเลือดที่ทาประตู แสดงภาพความรอด และฉะนั้นพวกเขาจึงต้องกินแค่มือเดียวของเทศกาลนั้น เหมือนกับที่คนบาปมาพร้อมกับความเชื่อที่ช่วยให้รอดแค่ครั้งเดียวเท่านั้น จากนั้นพวกเขาก็สามารถกินขนมปังไร้เชื้อไปตลอดเจ็ดวันนั้นเหมือนอย่างทีคริสเตียนคนหนึ่งเข้าส่วนในพระคริสต์เพื่อรับพลังกำลังและความชื่นบานและความชอบธรรมประจำวัน แต่แค่สัมผัสเดียวกระทั่งของชายเสื้อของพระคริสต์และหญิงผู้นั้นได้รับการรักษาให้หายอย่างมหัศจรรย์

ฉะนั้น อย่าให้ผู้ที่คิดว่าการคร่ำครวญยาวนานหรือพิธีกรรมและพิธีการทั้งหลายเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับความรอด

แต่นางต้องบอกเล่าเรื่องนี้! พระเยซูทรงทราบเรื่องแล้ว นอกจากฝูงชนที่เบียดเสียดพระองค์หลายต่อหลายครั้งขณะที่พระองค์เดินลงไปตามทางนั้น ความเชื่อที่ช่วยให้รอดได้สัมผัสพระองค์เช่นกัน ฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงถามว่า “ใครได้ถูกต้องเรา” พระองค์จึงไม่ได้ถามเพื่อพระองค์เองอย่างแน่นอน แต่เพราะเห็นแก่หญิงผู้นั้น นางต้องประกาศตัวว่าเชื่อพระเยซูเจ้าอย่างเปิดเผยและถวายคำสรรเสริญแด่พระองค์สำหรับการรักษาให้หายที่แสนอัศจรรย์นั้น

พระเยซูตรัสแก่หญิงนั้นว่า “ลูกสาวเอ๋ย จงได้รับการปลอบประโลมใจอันดีเถิด ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด” (ลูกา 8:48) แน่แน่นอนว่าความเชื่อของนางได้ทำให้นางหายดีในฝ่ายร่างกายและนางไม่ต้องทนทุกข์กับโรคนั้นแล้ว แต่ดูเหมือนจะแน่นอนเช่นกันว่านางได้รับความรอดไม่ต่อนี้ก็ก่อนหน้านั้น นางได้เชื่ออย่างแน่นอนที่สุดว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูทรงเรียกนางว่า

“ลูกสาวเอ๋ย” ซึ่งบ่งบอกถึงความเกี่ยวข้องกันหรือความสัมพันธ์ส่วนตัวอันน่าชื่นใจ และคงเป็นไปได้ที่นางจะวางใจพระเยซูเพื่อรับการรักษาให้หายโดยที่นางไม่ได้รักพระองค์และวางใจพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด

ในกรณีของชายคนนั้นที่ “ป่วยเป็นอัมพาต” ในลูกา 5:17-26 พระเยซูทรงยกโทษให้เขาก่อน จากนั้นการรักษาให้หายจึงถูกประทานให้เพื่อเป็นพยานหลักฐาน บารทิเมอัสที่ตาบอดได้รับการรักษาให้หายและจากนั้นก็ “ตามพระเยซูไปในทางนั้น” (มาระโก 10:52) เราไม่ควรพลาดประเด็นที่ว่าสิ่งสำคัญหนึ่งเดียวที่ผู้คนต้องการก็คือการได้รับการยกโทษและความรอด และสิ่งสำคัญหนึ่งเดียวที่พระเยซูทรงมาก็คือเพื่อช่วยบรรดาคนบาปให้รอด (1 ทธ. 1:15) ฉะนั้นหญิงคนนี้ได้ได้รับการรักษาให้หายจึงไม่เพียงแสดงภาพประกอบเรื่องของความรอดแต่น่าจะเป็นแบบอย่างที่ดีเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย

ข้อ 49-56:

8:49 ขณะที่พระองค์ยังตรัสอยู่ มีคนหนึ่งมาจากบ้านของนายธรรมศาลา โดยกล่าวแก่เขาว่า “ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว อย่ารบกวนอาจารย์เลย”

8:50 แต่เมื่อพระเยซูทรงได้ยินสิ่งนั้น พระองค์ทรงตอบเขา โดยตรัสว่า “อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้น และลูกสาวจะถูกทำให้เป็นปกติ”

8:51 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในบ้าน พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่เปโตร และยากอบ และยอห์น และบิดากับมารดาของเด็กหญิงนั้น

8:52 และพวกเขาทุกคนร้องไห้และร่ำไรรเพราะเด็กหญิงนั้น แต่พระองค์ตรัสว่า “อย่าร้องไห้เลย เด็ก

หญิงนั้นไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่”

8:53 และพวกเขาที่หัวเราะเยาะเย้ยพระองค์ โดยทราบว่เด็กหญิงนั้นตายแล้ว

8:54 และพระองค์ทรงจับพวกเขาทุกคนออกไป และทรงจับมือเด็กหญิงนั้น และทรงร้องเรียก โดยตรัสว่า “เด็กหญิงเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด”

8:55 และจิตวิญญาณของเธอก็กลับเข้ามาอีก และเธอก็ลุกขึ้นทันที และพระองค์ตรัสสั่งให้นำอาหารมาให้เธอกิน

8:56 และบิดามารดาของเด็กหญิงนั้นก็ตกตะลึง แต่พระองค์ทรงกำชับพวกเขาว่า พวกเขาไม่ควรบอกผู้ใดถึงสิ่งที่ได้ถูกกระทำ

พระพรหนึ่งที่ถูกทำให้ล่าช้า

ขณะที่พระเยซูยังทรงชักช้าอยู่ในการรักษาให้หายและเรียกร้องไห้หญิงผู้นั้นที่ได้รับการรักษาให้หายประกาศตัวต่อหน้าผู้คน คนหนึ่งก็วิ่งมาจากบ้านของโยริสกล่าวว่ “ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว อย่ารบกวนอาจารย์เลย” นายธรรมศาลาผู้นั้นเจ็บใจไหม? เขารู้สึกไหมว่ความล่าช้านั้นทำให้ลูกสาวของเขาต้องตายซึ่งเธออาจรับการรักษาให้หายก็ได้? พระคำตอนนี้ไม่บอกเรา แต่พระเยซูตรัสว่า “อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้น และลูกสาวจะถูกทำให้เป็นปกติ”

บ่อยครั้งพระเจ้าทรงมีเหตุผลที่ดีสำหรับความล่าช้าในการตอบคำอธิษฐานบางอย่าง มันท่ที่พวกเขา “อยู่พร้อมใจกันต่อเนื่องในการอธิษฐานและการอ้อนวอน” (กิจการ 1:14) นานสิบวันก่อนที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้ามาถึงที่พื้นเทคอสต์ ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่มาแบบกระจอก ๆ และไม่ควรมาในลักษณะนั้น มันไม่มาสู่คริสเตียนที่สนใจเพียงเล็กน้อยและหมดอาลัยตายอยาก

เมื่อยาโคบอธิษฐานทั้งคืนและปล้ำสู้กับทูตสวรรค์ของพระเจ้า ในปฐมกาล 32 เขาก็ไม่เพียงได้รับการช่วยเหลือให้พ้นจากโทษของเอซาวพี่ชายของเขา แต่เขายังถูกเปลี่ยนชื่อจากยาโคบเป็นอิสราเอลและกล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นพระเจ้าหน้าต่อหน้า”

ในยอห์น 11:3 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินคำวิงวอนขอให้พระองค์เสด็จมาโดยไวเพราะลาซารัสป่วย พระองค์ก็ทรงชักช้าอยู่จนกระทั่งลาซารัสต้องตาย และเมื่อพระองค์ทรงไปถึงที่บ้านเบธานี ลาซารัสก็ตายไปแล้ว! แต่พระองค์ตรัสไปแล้วว่า “ความเจ็บป่วยนี้จะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อถวายสง่าราศีแก่พระเจ้า” ความล่าช้าของพระเจ้าในการตอบคำอธิษฐานอาจหมายความว่าเราควรแสวงหาพระเจ้ามากขึ้นกว่าเดิมอีก มันไม่เคยหมายความว่าพระเจ้าทรงไม่แยแสหรือไร้ซึ่งฤทธิ์เดช

และฉะนั้นพ่อแม่จึงมีความชื่นบานใหญ่โตกว่าในการที่ลูกคนหนึ่งถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายแทนที่จะได้รับการรักษาให้หายจากความเจ็บป่วยเพียงเท่านั้น และพระเยซูทรงมีคำพยานที่ใหญ่โตมากขึ้นเกี่ยวกับฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่อยู่บนพระองค์

มีพระสัญญาที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ในฮีบรู 10:35-37: “เหตุฉะนั้นขออย่าละทิ้งความไว้วางใจของพวกท่าน ซึ่งมีค่าตอบแทนยิ่งใหญ่มากเป็นบำเหน็จ ด้วยว่าพวกท่านต้องการความอดทน เพื่อว่าหลังจากพวกท่านได้กระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าแล้ว พวกท่านก็จะได้รับตามพระสัญญานั้น ‘เพราะว่าอีกไม่นาน และพระองค์ผู้ที่จะเสด็จมาก็จะเสด็จมา และจะไม่ทรงชักช้า’”

พระเจ้าทรงตรงเวลาเสมอ

กษัตริย์ซาอูลทำบาปและวิ่งนำหน้าพระเจ้าไปเพราะว่าเขาไม่เต็มใจที่จะรอคอยพระเจ้าให้มาช่วยเหลือเขา (1 ซมอ. 13:8-14)

ฝูงชนหมู่มากไม่ได้เห็นการอัศจรรย์ของเด็กหญิงนั้นที่ถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย พระเยซู “ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่เปโตร และยากอบ และยอห์น และบิดากับมารดาของเด็กหญิงนั้น” ฉะนั้นเฉพาะอัศจรรย์สามคนนี้ได้ไปกับพระเยซูบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกาย และเฉพาะสามคนนี้ถูกขอร้องให้อธิษฐานกับพระเยซูในชั่วโมงแห่งความตึงเครียดสุดขีดนั้นในสวนเกทเซmani และเมื่อเปโตรถูกเรียกให้ไปอธิษฐานเกี่ยวกับทาปีธา และได้เห็นนางเป็นขึ้นจากตาย เปโตรก็ “ให้ทุกคนออกไปข้างนอก และคุกเข่าลงและอธิษฐาน” (กิจการ 9:40) การอัศจรรย์ทั้งหลายของพระเจ้าไม่ได้มีไว้สำหรับพวกคนที่มุ่งดูแบบไม่จริงจัง บางคนกล่าวว่าพระเจ้าไม่ทรงทำการอัศจรรย์แล้วในยุคสมัยนี้ แต่อาจเป็นไปได้ว่าถ้าพวกคนที่ไม่เชื่อกลุ่มเดียวกันนี้ได้อยู่ที่นั่นในแคว้นกาลิลี พวกเขาก็คงไม่ได้เห็นเด็กหญิงอายุสิบสองคนนั้นที่ถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายหรือการอัศจรรย์อื่น ๆ เลย และแม้กระทั่งตอนนี้ หลังจากที่เด็กหญิงนั้นกลับมีชีวิตแล้ว พระเยซู “ทรงกำชับพวกเขาว่า พวกเขาไม่ควรบอกผู้ใดถึงสิ่งที่ได้ถูกกระทำ” พระเจ้าทรงเก็บการสำแดงมหัศจรรย์เหล่านั้นไว้ให้คนเหล่านั้นที่วางใจพระองค์และเชื่อพระองค์เป็นหลัก

ฉะนั้นเมื่อพระเจ้าตรัสแก่เปาโลบนถนนไปเมืองดามัสกัส และทรงช่วยเหลือเขาให้รอด เขาก็ได้ยินเสียงหนึ่ง ที่ตรัสแก่เขาว่า ““เฮโล เฮโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม” (กิจการ 9:4) “และคนทั้งหลายซึ่งเดินทางไปด้วยกันกับเขาก็ยืนนิ่งพูดไม่ออก โดยได้ยินพระสุรเสียงนั้น แต่ไม่เห็นผู้ใด” Dr. Scofield กล่าวว่า “เทียบกับกิจการ

22:9; 26:14 มีคนคิดไปเองว่ามีคำกล่าวที่ขัดแย้งกัน คำตรัสทั้งสามตอนนั้นควรถูกจับมารวมกัน คนเหล่านั้นได้ยิน ‘เสียงพูด’ นั้นในฐานะเสียง ๆ หนึ่ง (คำกรีก โฟเน) แต่ไม่ได้ยิน ‘เสียงพูด’ นั้นในฐานะเป็นถ้อยคำที่ชัดเจนว่า ‘เฮโล เฮโลเอ๋ย’ ฯลฯ”

“เด็กหญิงนั้นไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่” พระเยซูตรัส ความตายสำหรับคริสเตียนคนหนึ่งเป็นเพียงการนอนหลับ คริสเตียนคนหนึ่งจะตื่นขึ้นมา ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสแก่พวกสาวกเมื่อลาซารัสตายไปแล้วว่า “เพื่อนของเราคือ ลาซารัส หลับอยู่ แต่เราไปเพื่อเราจะปลุกเขาให้ตื่นจากการหลับ” (ยอห์น 11:11) และคำว่า “การหลับ” ก็ยิ่งเข้ากันมากขึ้นไปอีกเมื่อช่วงเวลาแห่งความตายนั้นสั้นพอ ๆ กับที่เกิดกับเด็กหญิงคนนี้และกับลาซารัส นอกจากนี้ พระเยซูอาจทรงอยากปล่อยให้พวกซี้ตงงัยคนใดเชื่อต่อไปว่าเด็กหญิงนั้นไม่ได้ตายจริง ๆ และแค่หายดีเฉย ๆ และพระองค์อาจทรงใช้คำว่า “การหลับ” เหมือนอย่างที่พระองค์ทรงใช้คำอุปมาต่าง ๆ เพื่อบอกความจริงประการหนึ่งแต่ถูกปิดบังไว้แก่ผู้ที่ไม่เชื่อ

การฟื้นคืนชีพของเด็กหญิงตัวน้อยคนนี้เป็นการอัศจรรย์หนึ่ง แต่วันหนึ่งคนทั้งปวงที่อยู่ในหลุมศพจะได้ยินเสียงของพระคริสต์และออกมา มันคงเป็นเรื่องโง่เขลาที่จะเชื่อในการฟื้นคืนชีพในอนาคตของคนทั้งปวงและไม่เชื่อว่าบางครั้งพระเยซูได้ทรงทำให้คนตายเป็นขึ้นมาในงานรับใช้ของพระองค์

ลูกา 9

ข้อ 1-6:

9:1 แล้วพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาพร้อมกัน และประทานให้พวกเขามีฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจเหนือบรรดาผีทั้งหลาย และเพื่อรักษาโรคต่าง ๆ ให้หาย

9:2 และพระองค์ทรงส่งพวกเขาไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และเพื่อรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย

9:3 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “อย่าเอาอะไรไปสำหรับการเดินทางของพวกท่าน ทั้งบรรดาไม้ตะบอง หรือยาม หรืออาหาร หรือเงิน หรือมีเสื่อ

กลุ่มคนละสองตัว

9:4 และบ้านใดก็ตามที่พวกท่านเข้าไป จงอาศัยในบ้านนั้น และไปจากที่นั่น

9:5 และผู้ใดก็ตามที่จะไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อพวกท่านออกไปจากนครนั้น จงเสกมัดฟางมัดนั้นเอง ออกเสียดึงไถ่ฝ่าเท้าของพวกท่านเพื่อเป็นพยานต่อพวกเขา”

9:6 และพวกสาวกก็ออกไป และผ่านเข้าไปในเมืองต่าง ๆ โดยประกาศข่าวประเสริฐ และทำการรักษาให้หายทุกแห่งหน

สิบสองคนนั้นถูกส่งออกไปเทศนาและขับพวกผีออก

การทรงเรียกและสิทธิอำนาจและของประทานเหล่านั้นถูกประทานให้แก่อัครทูตทั้งสิบสองคนนั้น และตั้งนั้นจึงให้แก่ยูดาสด้วย ฉะนั้นยูดาสซึ่งเป็นผู้ไม่รอดจึงได้รับฤทธิ์เดชในการขับพวกผีและรักษาโรคภัยอยู่ชั่วเวลาหนึ่ง เขาและคนอื่น ๆ ที่เป็นเหมือนเขาอาจกล่าวว่าการพิพากษานั้น เหมือนที่พระเยซูทรงบอกเราในมัทธิว 7:22 ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ และในพระนามของพระองค์ได้ขับผีออกหลายตนมิใช่หรือ และในพระนามของพระองค์ได้กระทำการงานมหัศจรรย์เป็นอันมากมิใช่หรือ” แต่พระเยซูจะทรงบอกพวกเขาว่า “เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย”

พวกเขาจะต้องประกาศ “อาณาจักรของพระเจ้า” และนั่นไม่ได้หมายถึงแค่แผนการแห่งความรอดแต่เรื่องทั้งหมดนั้นของการคืนดีกับพระเจ้าและรับใช้พระเจ้า และพวกเขาจะต้องรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย การรักษาให้หายไม่เคยเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด แต่พระทัยอันอ่อนโยนของพระผู้ช่วยให้รอดถูกทำให้ปั่นป่วนตอนนั้น และถูกทำให้ปั่นป่วนตอนนี้ ด้วยความปวดร้าวใจและความทุกข์ลำบากและความเจ็บปวดของผู้คน ไม่มีทางที่จะรับใช้พระเยซูเจ้าโดยปราศจากหัวใจที่เมตตากรุณาที่จะอธิษฐานเผื่อคนเจ็บป่วยและบางครั้งจะเห็นพวกเขาได้รับการรักษาให้หายในการตอบคำอธิษฐานที่มีความเชื่อ ตามที่ยากอบ 5:13-16 สัญญาไว้

ข้อปฏิบัติที่ไม่ปกติเหล่านั้นซึ่งประทานให้ในที่นี่มีไว้สำหรับเวลาและการเดินทางที่จำกัดนี้โดยเฉพาะ มันไม่ผิดเสมอไปที่จะมีเงินทองหรือที่จะมีกระเป๋าเดินทางหรือกระเป๋าถือ (ยาม) หรือที่จะมีเสื่อคลุมสำรอง พวกเขาจะต้องมีการเดินทางแบบเร่งรีบผ่านเข้าไปในหลายนครและหลายเมือง ขณะที่พวกเขาเดินไป พวกเขาสามารถเดินกลับมาได้ เนื่องจากพวกเขาจะได้รับการต้อนรับเลี้ยงดูในบ้านเหล่านั้น พวกเขาจึงไม่ต้องใช้เงิน และพวกเขาต้องเรียนรู้ที่จะวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้า ข้อปฏิบัติเหล่านี้เตือนใจเราว่าคนของพระเจ้าควรเป็นคนยากจนบ่อย ๆ และไม่ควรรถอยหนีจากความยากจน

พระเยซูเจ้าเองไม่ทรงมี “ที่ที่จะวางศีรษะของตน” (มธ. 8:20) ผู้ดูแล หรือศิษยาภิบาล จะต้องเป็นคน

ที่ “ไม่โลกทรพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน” (1 ทธ. 3:3) ใน 2 โครินธ์ 6:4-10 เรามีข้อปฏิบัติเกี่ยวกับการ “กระทำพวกเราเองให้เป็นที่ยอมรับในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า” และนั่นรวมถึง “ในความขัดสนต่าง ๆ ในความทุกข์ใจทั้งหลาย” และ “เหมือนยากจน แต่ทำให้คนเป็นอันมากมั่งมี เหมือนไม่มีอะไรเลย และยังถือครองสิ่งสารพัดอยู่”

ผู้รับใช้ควรเป็นเหมือนพระเยซูผู้ทรงถูกเจิมตั้ง “ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน” (ลูกา 4:18) เขาจะต้องเสาะหาโดยเฉพาะอย่างยิ่ง “คนยากจน และคนพิการ และคนง่อย และคนตาบอด” (ลูกา 14:21) ฉะนั้นคนของพระเจ้าจึงควรจดจำพรอันเปี่ยมล้นที่ว่า “ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนย่อมได้รับพร ด้วยว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของพวกท่าน” (ลูกา 6:20) นั่นหมายความว่าผู้ที่อยากรับใช้พระเยซูเจ้าต้องเรียนรู้ที่จะวางใจพระองค์ และเขาสามารถทูลขอ “อาหารประจำวันของเราวันนี้” และสุขใจได้ นั่นไม่ได้หมายความว่าคนของพระเจ้าไม่ควรรับการสนับสนุน ไม่ควรรับการเลี้ยงดู ในข้อพระคำตอนที่คล้ายกันในมัทธิว 10:9,10 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่าอัครทูตเหล่านี้ไม่ควร “จัดหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ในกระเป๋าทั้งหลายของพวกท่าน หรือย่ามสำหรับการเดินทางของพวกท่าน หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือบรรดารองเท้า หรือไม้ตะบองทั้งหลาย เพราะว่าผู้ทำงานก็สมควรจะได้อาหารของเขา”

ถ้าคุณเปรียบเทียบคำสั่งเหล่านั้นที่ประทานแก่สิบสองคนนี้กับคำสั่งเหล่านั้นที่ประทานแก่เจ็ดสิบคนนั้นในเวลาต่อมาที่ถูกส่งไปทำภารกิจเดียวกัน คุณจะเห็นว่าพวกมันคล้ายกันมาก (ลูกา 10:1-12) ข้อ 7 กล่าวว่า “และจงอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกันนั้น กินและดื่มสิ่งของใด ๆ ซึ่งพวกเขาจะให้นั้น ด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน” และเรามีข้อปฏิบัติที่ชัดเจนมาก ๆ ใน 1 โครินธ์ 9:10-14 ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแต่งตั้งไว้ว่า คนทั้งหลายซึ่งประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น” ในบ้านใดก็ตามที่พวกเขาได้รับการต้อนรับ พวกเขาจะถูกบอกไว้ว่า “จงอาศัยอยู่ที่นั่นจนกว่าพวกท่านไปจากที่นั่น” หรือตามที่ในลูกา 10:7 บอกว่า “อย่าเที่ยวจากบ้านนี้ไปบ้านโน้น” พวกเขาจะต้องไม่คาดหวังการให้ความบันเทิงแบบประณีต พร้อมกับมือเย็นใหญ่โต พวกเขาจะทำกิจธุระที่จริงจัง และมันเป็นความผิดพลาดเสมอสำหรับนักเทศน์ที่จะใช้เวลามากเกินไปในการกินและการร่วมสามัคคีธรรมในเมื่อมีงานเร่งด่วนให้ต้องทำ

และถ้าใครใดไม่ยอมต้อนรับพวกเขา พวกเขาจะต้อง “สะบัดผงคลีนี่เองออกเสียจากใต้ฝ่าเท้าของพวกท่านเพื่อเป็นพยานต่อพวกเขา” พระเจ้าจะทรงให้ผู้คนที่ให้การสำหรับการที่พวกเขาเต็มใจหรือไม่ที่จะฟังข่าวประเสริฐ

ในปี 1936 ผู้เขียนเองได้จัดงานฟื้นฟูใหญ่ ซึ่งได้รับการสนับสนุนโดยคริสตจักรทหหรือแปดแห่ง ในเมืองบิงแฮมตัน นิวยอร์ก ในอาคารมหรสพบิงแฮมตันที่จุคนได้ 2,000 ที่นั่ง แม้ว่าหลายร้อยคนได้รับความรอดและชาวเมืองนั้นตื่นตื่นกันยกใหญ่ พวกนักเทศน์ที่ถือแนวคิดเสรีนิยมและรักโลกบางคนก็รวมตัวกันต่อต้านการฟื้นฟูนี้ วิจารณ์มันในสื่อสาธารณะ มีมติต่อต้านการเทศนากล่าวโทษบาปแบบตรง ๆ และฉนั้นผมจึงประกาศในวันปิดงานว่าเมื่อผมจะออกไปจากเมืองนั้น ผมจะขึ้นข้างรถยนต์ของผมและสะบัดฝุ่นออกจากเท้าของผมและร้องทูลพระเจ้าที่จะให้เมืองนี้ให้การรับผิดชอบสำหรับข่าวประเสริฐที่พวกเขาได้ยินแล้วและที่หลายคนได้ปฏิเสธ เราจึงขับรถจากไป แต่วันนั้นอุณหภูมิสูงได้ทำให้หิมะที่กองสมบนพื้นดินสูงถึง 19 นิ้วละลาย และ

ในช่วงสองวันน้ำท่วมใหญ่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายเป็นมูลค่าสูงถึงหนึ่งล้านดอลลาร์และพรากชีวิตคนไปหนึ่งหรือสองคน

พระเยซูเจ้าเองทรงประกาศวิบัติให้ตกแก่เมืองโคราซินและเมืองเบธไซดาและเมืองคาเปอร์นาอุม ในมัทธิว 11:20-23, “นครต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำบรรดาการอิทธิฤทธิ์เป็นส่วนมาก เพราะพวกเขาไม่กลับใจเสียใหม่” และนครเหล่านั้นได้สูญหายไปหมดแล้ว แม้ว่าเมืองอื่น ๆ อย่างเมืองนาซาเร็ธและเมืองทิเบเรียสในพื้นที่เดียวกันยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้

คนที่เทศนาในฤทธิ์เดชของพระเจ้าและดำเนินชีวิตตามกฎต่าง ๆ ของพระเจ้าช่วยให้รอดสามารถคาดหวังให้พระเจ้าหนุนหลังการเทศนาของเขาได้

ข้อ 7-9:

9:7 บัดนี้เฮโรดเจ้าเมืองได้ยินเรื่องสิ่งสารพัดที่พระองค์ได้ทรงกระทำนั้น และท่านก็สับสนงุนงง เพราะบางคนกล่าวว่า ยอห์นได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว

9:8 และบางคนว่า เอลียาห์มาปรากฏแล้ว และคนอื่น ๆ ว่า คนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์โบราณได้

เป็นขึ้นมาจาก

9:9 และเฮโรดกล่าวว่า “ยอห์นนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนนี้เป็นผู้ใดเล่า ผู้ซึ่งเราได้ยินถึงบรรดาเหตุการณ์เช่นนี้” และเฮโรดปรารถนาที่จะเห็น

พระองค์

จิตสำนึกที่รู้สึกผิดของเฮโรด

เรื่องราวที่เหลือถูกเล่าอย่างละเอียดมากขึ้นในมัทธิว 14:1-14 และในมาระโก 6:14-29 ตรงนั้นเราถูกบอกว่าเฮโรดประหารชีวิตยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ตามคำขอของเฮโรเดียส ผู้ซึ่งได้ทิ้งฟิลิปสามีของตน เพื่อมาอยู่กับเฮโรด

ข้อ 9 ตรงนี้กล่าวว่า “ยอห์นนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนนี้เป็นผู้ใดเล่า ผู้ซึ่งเราได้ยินถึงบรรดาเหตุการณ์เช่นนี้” แต่ในมาระโก 6:14 เราพบว่ากษัตริย์เฮโรดคิดจริง ๆ ว่าพระคริสต์เป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาที่เป็นขึ้นจากตายแล้ว “และกษัตริย์เฮโรดทรงได้ยินเรื่องของพระองค์ (เพราะว่าพระนามของพระองค์ได้เลื่องลือไป) และท่านตรัสว่า “ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และเหตุฉะนั้นบรรดาการอิทธิฤทธิ์จึงได้แสดงพวกมันเองออกมาในตัวเขา” เขากล่าวสิ่งเดียวกันตามที่ถูกรายงานในมัทธิว 14:2 มันเป็นข้อเท็จจริงที่ชวนตกใจที่คนชั่วอย่างเฮโรดยังต้องรับมือกับจิตสำนึกที่ตนได้ฝ่าฝืน

ฉะนั้นพวกพี่ ๆ ของโยเซฟ เมื่อเวลาอาจผ่านไปเป็นสิบปีแล้ว ยังจำได้ถึงบาปของตนที่กระทำต่อโยเซฟ “และพวกเขาได้พูดกันและกันว่า “พวกเรามีความผิดจริง ๆ เรื่องน้องชายของพวกเรา ในการที่พวกเราได้เห็นความเจ็บปวดตรวคราวแห่งจิตใจของเขา เมื่อเขาได้อ้อนวอนพวกเรา และพวกเราไม่ยอมฟัง เพราะฉะนั้นความทุกข์ยากนี้จึงมาอยู่เหนือพวกเรา” และรูเบนตอบพวกเขา โดยกล่าวว่า “ข้าพุดกับพวกเจ้าแล้วมิใช่หรือ โดยกล่าวว่า ‘อย่าทำบาปต่อเด็กนั้น’ และพวกเจ้าไม่ยอมฟัง เหตุฉะนั้น ดุเถิด เลือดของเขาถูกเรียกเอาเช่นกัน” (ปฐมก. 42:21,22)

และยูดาฮิสคาริโอทพบว่าเงินสามสิบบเหรียญของผู้ทรยศที่ตนได้มาแลกกับการทรยศพระเยซูที่เผาไหม้จุดไฟในมือของเขา และเขาอยากยกเลิกการแลกเปลี่ยนนั้น เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ทำบาปในการที่ข้าพเจ้าได้ทรยศโลหิตซึ่งไม่มีความผิด” และคนเหล่านั้นกล่าวว่า “การนั้นเป็นธุระอะไรของพวกเรา เจ้าต้องรับธุระเอาเอง” และยูดาฮิสคาริโอทจึงทิ้งเงินเหล่านั้นไว้ในพระวิหารและจากไป และไปและผูกคอตัวเอง” (มธ. 27:4, 5)

ฉะนั้นเราต้องเชื่อมิใช่หรือว่าจิตสำนึก แม้มักทำให้ตายด้านและถูก نابให้ด้านชาชั่วคราวโดยบัพย่อมกลับคืนเพื่อทรมานผู้ที่หลงหายกระทั่งในนรก?

จิตสำนึกมีส่วนในพระราชบัญญัติของพระเจ้าของการหว่านและการเกี่ยวและคำเตือนที่ว่า “จงรู้แน่เถิดว่า บาปของพวกท่านจะหาพวกท่านจนเจอ” (กตว. 32:23) และ “สิ่งใดก็ตามที่คนหนึ่งคนใดหว่านลง เขาก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้นเช่นกัน” (กท. 6:7)

ข้อ 10-12:

9:10 และพวกอัครทูต เมื่อพวกเขากลับมาแล้ว ได้ทูลพระองค์ถึงสิ่งสารพัดที่พวกเขาได้กระทำนั้น และพระองค์ทรงพาพวกเขาไป และเสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดารแต่ลำพัง ในที่ซึ่งเป็นของนครที่ถูกเรียกว่า เบธไซดา

9:11 และประชาชน เมื่อพวกเขาทราบเรื่องนี้แล้ว ก็ตามพระองค์ไป และพระองค์ทรงต้อนรับพวกเขา

และตรัสแก่พวกเขาถึงอาณาจักรของพระเจ้า และทรงรักษาคนทั้งหลายที่ต้องการการรักษาให้หาย

9:12 และเมื่อวันนั้นสว่างไปมากแล้ว สิบสองคนจึงมา และทูลพระองค์ว่า “ขอทรงส่งประชาชนไปเสียเถิด เพื่อพวกเขาจะได้เข้าไปในเมืองต่าง ๆ

และแถบชนบทที่อยู่โดยรอบ และพักอาศัย และได้อาหาร เพราะพวกเราอยู่ที่นี้ในถิ่นทุรกันดาร”

การหยุดพักที่ถูกขัดจังหวะ

พระเยซูและพวกสาวกต้องการเวลาพักผ่อนและความเงียบสงบหลังจากเจอกับฝูงชนและหน้าที่หนัก ๆ และการเที่ยวเทศนาแบบลมพายุตามเมืองต่าง ๆ ของแคว้นกาลิลี มาระโก 6:31 ซึ่งพูดถึงช่วงเวลาเดียวกัน บอกเราว่า: “พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงพากันมาอยู่ในถิ่นทุรกันดารแต่ลำพัง และพักผ่อนสักหน่อยหนึ่งเถิด” ด้วยว่ามีคนเป็นอันมากไปมา และพวกเขาไม่มีเวลาว่างแม้แต่จะรับประทานอาหารได้” คนเหล่านั้นที่ทำงานเหนื่อยสายตัวแทบขาดเพื่อพระเยซูเจ้าก็ต้องการเวลาแห่งความเงียบสงบ การใคร่ครวญ การอธิษฐาน การหยุดพัก และการรอคอยพระเจ้าเช่นกัน

แต่การพักผ่อนของพวกเขาก็ถูกขัดจังหวะอีกแล้ว คนมากมายแห่กันมารุมล้อมพระเยซูเพื่อจะฟังพระองค์อีก: “และพระองค์ทรงต้อนรับพวกเขา และตรัสแก่พวกเขาถึงอาณาจักรของพระเจ้า และทรงรักษาคนทั้งหลายที่ต้องการการรักษาให้หาย” แต่เมื่อเกือบจะสิ้นสุดวันนั้นและผู้คนมากมายเหล่านั้นที่ไม่ได้คิดถึงเรื่องอาหารหรือการพักผ่อนเพื่อตัวเองหรือเพื่อพระเยซูเลยจะต้องรับประทาน พวกสาวกก็ทูลว่า “ขอทรงส่งประชาชนไปเสียเถิด เพื่อพวกเขาจะได้เข้าไปในเมืองต่าง ๆ และแถบชนบทที่อยู่โดยรอบ และพักอาศัย และได้อาหาร เพราะพวกเราอยู่ที่นี้ในถิ่นทุรกันดาร” (คำเรียก “ถิ่นทุรกันดาร” ไม่ได้หมายถึงสถานที่ที่รกร้างที่มีทรายอยู่เต็มไปหมด แต่หมายถึงสถานที่โล่งแห่งหนึ่งที่ไม่มีความคึกคักอยู่ในข้อพระคำตอนที่กล่าวถึงเนื้อหาเดียวกัน

ในมาระโก 6:32-44 เราพบว่าผู้คนเหล่านั้นนั่ง “นั่งบนหญ้าสดเป็นหมู่ ๆ” [ข้อ 39] สถานที่นั้นอยู่ในพื้นที่ใกล้เมืองเบธไซดา ซึ่งเชื่อกันว่าอยู่ทางทิศเหนือของทะเลกาลิลี) เราคิดว่าพวกเขาไม่เพียงอ่อนล้าและต้องการการพักผ่อนสำหรับตัวเองแต่พวกเขามีความสงสารต่อผู้คนเหล่านั้น และพวกเขาทูลขอพระเยซูให้ส่งพวกเขาไปเสียเพื่อพวกเขาจะหาซื้ออาหารได้

ข้อ 13-17:

9:13 แต่พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “พวกท่านจงเลี้ยงพวกเขาเถิด” และพวกเขาทูลว่า “พวกเรา มีแต่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น นอกจากพวกเราจะไปและซื้ออาหารสำหรับประชาชนทุกคนนี้”

9:14 เพราะว่าคนเหล่านั้นมีผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน และพระองค์ตรัสกับพวกเขาของพระองค์ว่า “จงจัดพวกเขาให้นั่งลงเป็นหมู่ ๆ หมู่ละห้าสิบคน”

9:15 และพวกเขาก็กระทำตาม และจัดพวกเขาทุก

คนให้นั่งลง

9:16 แล้วพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้น และทรงเงยขึ้นดูฟ้าสวรรค์ พระองค์ทรงอวยพรอาหารเหล่านั้น และหักพวกมัน และส่งให้แก่พวกเขา ให้พวกเขาวางตรงหน้าประชาชน

9:17 และเขาทั้งหลายได้รับประทาน และอิ่มทุกคน และพวกเขาเก็บเศษอาหารที่ยังเหลืออยู่นั้นได้ สิบสองกระบุง

การเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้น

การอัศจรรย์นั้นมีความสำคัญเป็นพิเศษ และถูกเล่าในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม

พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “พวกท่านจงเลี้ยงพวกเขาเถิด” (ข้อ 13) ในตอนที่เนื้อหาเหมือนกันในยอห์น 6:1-14 มีบันทึกบทสนทนาที่พระเยซูทรงมีกับฟิลิปไว้: “เมื่อพระเยซูทรงแหงนพระเนตรของพระองค์ขึ้น และทอดพระเนตรเห็นคนเป็นอันมากมาหาพระองค์ พระองค์จึงตรัสกับฟิลิปว่า “พวกเราจะซื้ออาหารจากที่ไหน เพื่อคนเหล่านี้จะได้รับประทาน” และพระองค์ตรัสเช่นนี้เพื่อจะลองใจฟิลิป เพราะพระองค์เองทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด ฟิลิปทูลตอบพระองค์ว่า “ขนมปังมูลค่าสองร้อยเหรียญเดนารีอันก็ไม่พอสำหรับพวกเขา เพื่อพวกเขาทุกคนจะได้กินคนละเล็กคนละน้อย” เราถูกบอกตรงนั้นเช่นกันว่าอันดรูว์ “ทูลพระองค์ว่า “มีเด็กชายคนหนึ่งอยู่ที่นี้ ซึ่งมีขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็ก ๆ สองตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรในท่ามกลางคนมากอย่างนี้”

บันทึกเหตุการณ์ที่ย่อที่สุดของข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มอยู่ในลูกา จงหมายเหตุว่าประชาชนจะต้องนั่งอย่างเป็นระเบียบมาก ๆ “หมู่ละห้าสิบคน” จากนั้นพระเยซูก็ทรงเริ่มหักขนมปังและปลาเหล่านั้น พวกมันถูกทวีจำนวนในนิ้วมือของพระองค์ ฉะนั้นอัศจรรย์แต่ละคน ซึ่งถือคนละกระบุง จึงนำขนมปังและปลาไปแจกให้ประชาชน “ขนมปังห้าก้อน” นั้นน่าจะเป็นขนมเค้กทรงแบนก้อนเล็ก ๆ มีขนาดประมาณแพนเค้กอันหนึ่งแบบที่จะอบได้ง่ายในเตาอบที่ทำจากดินหรือหินที่พวกเขาใช้ และขนมปังนั้นก็หาได้ง่ายทั่วไปในประเทศอาหรับทั้งหมดวันนี้ และการอัศจรรย์นั้นแห่งการทรงสร้างจริง ๆ ได้เกิดขึ้นอย่างมหัศจรรย์ต่อหน้าผู้คน

มากมายเหล่านั้นเพราะว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้สร้างที่ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และพระองค์สามารถเนรมิตสร้างได้อีก และทรงทำไปแล้ว!

ถ้านั้นดูเหมือนเป็นการอัศจรรย์ที่แสนมหัศจรรย์-และมันก็ใช่จริง ๆ!- เราควรจดจำไว้ว่าทุกครั้งที่เด็กคนหนึ่งถูกปฏิสนธิ จิตวิญญาณที่เป็นอมตะดวงหนึ่งก็เกิดมีตัวตนขึ้นมา และสิ่งนั้นซึ่งดูเหมือนเป็นเรื่องธรรมดาจริง ๆ ในสายตาของเราแท้จริงแล้วเป็นสิ่งทรงสร้างใหม่อย่างหนึ่ง เหมือนกับที่อาดัมได้ถูกปั้นจากผงคลีดิน และพระเจ้า “ทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าไปในรูจมูกของเขา และมนุษย์ได้กลายเป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิตอยู่” (ปฐมก. 2:7) และพระเจ้าจะทรงสร้างให้เป็นของใหม่ร่างกายของคนเหล่านั้นทุกคนที่ถูกทำให้ฟื้นคืนชีพจากหลุมศพ รวมถึงคนเหล่านั้นที่ร่างของตนถูกเผาหรือถูกกินโดยพวกสัตว์ป่าหรือถูกกลืนในทะเล

มีอาหารเหลือถึงสิบสองกระบุง ไม่ใช่เศษอาหารและเศษขยะ แต่เป็นขนมปังและปลา-สิบสองกระบุง เพราะเราเชื่อว่าชายทั้งสิบสองคนนั้นมีกันคนละกระบุงเต็มเมื่อคนทั้งปวงอิ่มหนำแล้ว ความมหัศจรรย์ทั้งสิ้นนั้นของอาหารที่พระเยซูได้ทรงสร้าง ซึ่งพวกเขาได้รับประทาน มีไว้สำหรับพวกเขา แต่สิบสองกระบุงเต็มนั้นแน่นอนว่ามีไว้สำหรับพวกเราที่เหลือ! นั่นหมายความว่าพระเยซูเจ้ากำลังตรัสว่าพระองค์สามารถตอบสนองความต้องการต่าง ๆ ของผู้คนของพระองค์ได้เสมอ โดยปราศจากขีดจำกัดใด ๆ

พระเยซูทรงบัญชาเหล่าสาวกของพระองค์แล้วว่า “พวกท่านจงเลี้ยงพวกเขาเถิด” นั่นหมายความว่าพวกสาวกเองก็สามารถทำการอัศจรรย์นั้นได้หรือ? ผมคิดว่าได้อย่างแน่นอน สิ่งที่พระเยซูทรงบัญชา พวกเขาจะทำได้ เราจะพบบทเรียนเดียวกันในการรักษาเด็กหนุ่มที่ถูกผีสิงคนนั้น (ข้อ 37-43) พระเยซูเจ้าทรงใช้มือเพียงของเด็กชายคนหนึ่ง-ขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัว และฉะนั้นเราจึงเรียนรู้ว่า “น้อยคือมากหากพระเจ้าทรงอยู่ในมัน” สิ่งใดก็ตามที่เรามี เมื่อมอบถวายทั้งหมดแด่พระคริสต์ ย่อมเพียงพอ

ฉะนั้น สลึงอันหนึ่งในมือของเด็กชายเลี้ยงแกะนั้นจึงสามารถฆ่ายักษ์โกลิอัทผู้นั้นได้ ฉะนั้นไม้เท้าของคนเลี้ยงแกะในมือของโมเสสจึงสามารถนำประชาชาติหนึ่งไปสู่อิสรภาพได้ สามารถเปิดทะเลแดงได้ สามารถนำน้ำออกจากหินเพื่อเลี้ยงหลายล้านคนนั้นได้ ฉะนั้นหม้อใส่น้ำมันของหญิงม่ายคนหนึ่งจึงสามารถถูกทวีคูณเพื่อชดใช้หนี้สินของนางและเลี้ยงดูครอบครัวของนางได้ (2 พงศ์กษัตริย์ 4:1-7) ฉะนั้นหญิงม่ายชาวเมืองศาราเฟทนั้นจึงพบได้ว่าเมื่อนางเลี้ยงดูศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า “แป้งบดในหม้อก็ไม่หมด และน้ำมันในไหก็ไม่ขาด ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสทางเอลียาห์” (1 พงศ์กษัตริย์ 17:16)

ข้อ 18-21:

9:18 และต่อมา ขณะที่พระองค์ทรงกำลังอธิษฐาน อยู่แต่ลำพัง พวกสาวกของพระองค์ก็อยู่กับ	คนหนึ่ง ในพวกศาสดาพยากรณ์โบราณได้เป็นขึ้นมาอีก”
พระองค์ และพระองค์ทรงถามพวกเขา โดยตรัสว่า “ประชาชนพูดกันว่า เราคือผู้ใด”	9:20 พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “แต่พวกท่านว่าเราเป็นผู้ใด” เปโตรทูลตอบว่า “เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า”
9:19 พวกเขาทูลตอบว่า “เป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่า เป็นเอลียาห์ และคนอื่น ๆ ว่า	9:21 และพระองค์ทรงกำชับพวกเขาอย่างแข็งขัน

และสั่งพวกเขาว่าไม่ให้บอกเรื่องนี้แก่ผู้ใดเลย

คำกล่าวยอมรับพระคริสต์ของเปโตร

เนื้อหาตอนเดียวกันคือมัทธิว 16:13-20 และมาระโก 8:27-30 เราทราบว่ามีคนมากมายกำลังตั้งตาคอยการมาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด อันนาและสิเมโอนคือตัวอย่าง (ลูกา 2:25-38) เราอ่านว่า: “พวกยิวส่งพวกปุโรหิตและคนเลวี่จากกรุงเยรูซาเล็มไปถามท่าน [ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา]ว่า “ท่านคือผู้ใด” และท่านได้ยอมรับ และมีได้ปฏิเสธ แต่ได้ยอมรับว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นพระคริสต์” (ยอห์น 1:19,20) มีคำพยากรณ์หลายตอนในภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับการมาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ผู้คนที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณและคนเหล่านั้นที่มีความคุ้นเคยแม้เพียงผิวเผินกับภาคพันธสัญญาเดิมจะคาดหมายพระเมสสิยาห์ที่จะมานั้น ฉะนั้นพวกยิวจึงถามยอห์นไปแล้วว่า “ท่านเป็นเอลียาห์หรือ” (ยอห์น 1:21) โดยคิดถึงมาลาคีย์ 4:5 ที่มีสัญญาเกี่ยวกับเอลียาห์ผู้เบิกทางนั้น “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งหรือ” (ยอห์น 1:21) อ้างอิงไปยังพระสัญญานั้นในพระราชบัญญัติ 18:15 เกี่ยวกับศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งที่เป็นเหมือนโมเสส และยอห์นประกาศแก่ฝูงชนที่กระตือรือร้นนั้นว่า “จงดูพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงนำบาปของโลกไปเสีย” (ยอห์น 1:29) ผู้ใดที่มีหัวใจที่แท้จริงจะทราบแล้วว่าเครื่องสัตวบูชาทั้งหมดนั้นซึ่งมายังพระองค์ผู้จะทรงเป็นเครื่องบูชาหนึ่ง

บัดนี้บางคนเช่นเฮโรดคิดว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้เป็นขึ้นจากตายแล้ว บางคนคิดว่าพระเยซูเป็นศาสดาพยากรณ์เอลียาห์ที่กลับมาแล้ว แต่เปโตรตอบตรง ๆ ว่าพระเยซูทรง “เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า”

พระเยซูทรงพอพระทัยยิ่งนักกับคำตอบนี้ของเปโตรในเนื้อหาตอนเดียวกันในมัทธิว 16:17 และตรัสว่า “ท่านได้รับพร ซิโมนบุตรชายของโยนาเอ๋ย เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้เปิดเผยสิ่งนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ต่างหาก”

จากนั้นก็ตามมาด้วยพระสัญญาอันยิ่งใหญ่ในมัทธิว 16:18 ซึ่งถูกบิดเบือนมากเหลือเกินโดยนิกายคาทอลิก, “เรากล่าวแก่ท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูทั้งหลายแห่งนรกจะไม่มีชัยชนะต่อคริสตจักรนั้นเลย” องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ตรัสว่าพระองค์จะทรงสร้างคริสตจักรของพระองค์บนเปโตร พระองค์ตรัสว่า “...ท่านคือเปโตร [คำกรีกสำหรับเปโตรหมายถึงหินก้อนเล็ก ๆ ก้อนหนึ่ง] และบนศิลานี้ [คำที่ถูกใช้ตรงนี้สำหรับ “ศิลา” หมายถึงรากฐานที่มีน้ำหนักมาก] เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้” พระคริสต์เองทรงเป็นศิลานั้นซึ่งคริสตจักรของพระองค์ถูกก่อสร้างบนนั้น ฉะนั้น 1 โครินธ์ 3:11 บอกเราอย่างชัดเจนว่า: “ผู้ใดจะวางรากฐานอื่นนอกจากรากฐานที่วางไว้แล้วไม่ได้ ซึ่งคือพระเยซูคริสต์” และพระเยซูทรงเป็นศิลารากฐานนั้นที่ถูกพยากรณ์ไว้ในอิสยาห์ 28:16, “เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า “ดูเถิด เราวางศิลาไว้ในศิโยนเพื่อเป็นรากฐาน คือศิลาที่ทดสอบแล้ว เป็นศิลามุมเอกอันประเสริฐ เป็นรากฐานอันมั่นคง คนที่เชื่อจะไม่ริบร้อน” ฉะนั้นพวกเขาจึงคิดผิดที่คิดว่าพระคริสต์จะทรงสร้างคริสตจักรบนคำสารภาพนี้ ไม่ใช่เลย มันอยู่บนพระคริสต์เองต่างหาก พระองค์ทรงเป็นศิลารากฐานนั้น, ศิลามุมเอก, ศิลา ยอดบนสุด, หินที่ชนจนแตกละเอียดนั้นซึ่งถูกกล่าวถึงบ่อยครั้งเหลือเกินในพระคัมภีร์

ฉะนั้น สำหรับเวลานั้นโดยเฉพาะ สาวกเหล่านี้จะต้องไม่บอกเล่าแก่ผู้คนที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์นั้น ผู้คนที่มีความคิดอยู่ฝ่ายพระวิญญาณที่รอคอยพระองค์จะทราบเรื่องนี้ พยานหลักฐานนั้นมีอยู่มากมาย จง

ให้เวลาพระเยซูได้พิสูจน์พระองค์เองแก่บรรดาผู้ที่มีใจซื่อตรง

ข้อ 22-26:

9:22 โดยตรัสว่า “บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์หลายประการ และถูกปฏิเสธโดยพวกผู้อาวโส และพวกบุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมอาจารย์ และจะถูกประหารชีวิต แต่จะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาในวันที่สาม”

9:23 และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาทุกคนว่า “ถ้าผู้ใดปรารถนาจะตามเรามา ให้ผู้นั้นปฏิเสธตัวเอง และรับกางเขนของตนทุกวัน และตามเรามา

9:24 เพราะว่าผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะเอาชีวิตของตนรอด จะเสียชีวิตนั้น แต่ผู้ใดก็ตามที่

ปรารถนาจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด

9:25 เพราะผู้ใดจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าเขาได้โลกทั้งสิ้น แต่ต้องสูญเสียตัวของตนเอง หรือถูกทิ้งเสีย

9:26 เพราะผู้ใดก็ตามที่จะมีความละอายเพราะเรา และเพราะบรรดาถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมี ความละอายเพราะผู้นั้น เมื่อพระองค์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์เอง และของพระบิดาของพระองค์ และของเหล่าทูตสวรรค์ที่บริสุทธ์

การมีส่วนร่วมของคริสเตียนในการถูกตรึงกางเขนของพระคริสต์

ข้อ 22 กำลังกล่าวว่าพระเยซูเจ้าทรงเข้ามาในโลกนี้เพื่อจะตายบนกางเขนนั้น พระองค์ทรงเป็น “พระเมษโปดก ผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลก” (ว. 13:8) เครื่องสัทวบูชาทุกตัวที่หลังเลือด ตั้งแต่เครื่องสัทวบูชาของอาเบลเรื่อยมาจนถึงพระคริสต์แสดงภาพพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งที่จะตายเพื่อรับโทษบาปของคนทั้งโลก ความมรณาที่ไถ่โทษบาปของพระองค์ถูกสอนอย่างชัดเจนในอิสยาห์ 53 นั่นคือข่าวประเสริฐที่ช่วยให้รอดของยอห์น 3:16 และของ 1 โครินธ์ 15:3 และ 4 และการคืนพระชนม์ของพระองค์ก็ถูกบอกล่วงหน้าแล้วอย่างชัดเจนพอ ๆ กับการตรึงกางเขนของพระองค์ เพลงสดุดี 16:10 ถูกเปโตรใช้ที่เพ็นเทคอสต์เพื่อแสดงให้เห็นว่าการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ถูกบอกล่วงหน้าแล้วในแผนการของพระเจ้า เหมือนกับที่เพลงสดุดีบทที่สองแสดงให้เห็นว่าการร่วมมือกันของพวกผู้ครอบครองและประชาชนต่อสู้อุบัติกรรมถูกบอกล่วงหน้าแล้ว จากนั้นบททดสอบของความเป็นสาวกก็ตามมา การที่คนหนึ่งต้อง “รับกางเขนของตนทุกวัน และตาม” พระคริสต์ไปนั้นไม่ใช่แผนการแห่งความรอด มันเป็นแผนการรายวันของความเป็นสาวกแบบอุทิศตัว เปาโลกล่าวเช่นนั้นในกาลาเทีย 2:20, “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ แต่ไม่ใช่ข้าพเจ้าเอง แต่พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในเนื้อหนังขณะนี้ ข้าพเจ้าก็ดำรงอยู่ด้วยความเชื่อแห่งพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า”

พระคริสต์ได้ทรงตายแทนที่เราจริง ๆ แต่คริสเตียนก็ควรเป็นผู้เข้าส่วนวันแล้ววันเล่าในชีวิตที่ถูกตรึงกางเขนนั้น ในฮีบรู 13:12-14 เราถูกสอนให้เป็นผู้เข้าส่วนกับพระคริสต์: “เหตุฉะนั้น พระเยซูเช่นกัน เพื่อพระองค์จะทรงชำระประชากรให้บริสุทธ์ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง ก็ได้ทรงทนทุกข์ภายนอกประตูเมือง เหตุฉะนั้น จึงให้พวกเราออกไปหาพระองค์ภายนอกค่ายนั้น โดยแบกรับคำตำหนิเหยียดหยามที่พระองค์ได้รับ

เพราะว่าที่นี่พวกเราไม่มีนครใด ๆ ที่คงทนถาวร แต่พวกเราแสวงหานครแห่งหนึ่งที่จะมา”

ก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ไม่นานพระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกว่า: “ถ้าโลกเกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อนที่โลกได้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็คงจะรักผู้ซึ่งเป็นของโลกเอง แต่เพราะท่านทั้งหลายไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลายออกจาก โลกแล้ว เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่านทั้งหลาย จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า ‘ผู้รับใช้ก็ ไม่ใหญ่กว่านายของตน’ ถ้าพวกเขาชมเชยเราแล้ว พวกเขา ก็จะชมเชยท่านทั้งหลายด้วย ถ้าพวกเขารักษา ถ้อยคำของเราแล้ว พวกเขา ก็จะรักษาถ้อยคำของท่านทั้งหลายด้วย” (ยอห์น 15:18-20)

พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้ามีไว้เพื่อเตือนใจเราเสมอถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์แทนที่เรา และในการรับบัพติศมา คน ๆ หนึ่งก็แสดงภาพอย่างจริงจังว่าบัดนี้เขานับว่าตัวเองคนเก่าได้ตายและถูกฝังแล้ว และว่าเขาเป็นขึ้นเพื่อดำเนินในความใหม่ของชีวิตแล้ว (รม. 6:3-6)

นี่คือความจริงอันเปี่ยมสุขที่ว่า “ผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ ชีวิตรอด” (ลูกา 9:24) องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ตรัสเป็นหลักถึงการตายฝ่ายร่างกายเพื่อพระคริสต์แต่ตรัสถึงการ ยอมสละทางของตัวเองวันต่อวันเพื่อที่จะได้ทางของพระคริสต์ เพื่อที่ว่า “สำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่กับพระ คริสต์” (ฟป. 1:21) และถ้าผู้ใดได้ตามทางของตัวเองและได้หมดทั้งโลก เขาก็จะสูญเสียตัวเองไป นั่นคือ ชีวิตของเขาและความใช้การได้ของเขาและบำเหน็จในอนาคตของเขา และฉะนั้น ที่บัลลังก์พิพากษาของพระ คริสต์ การงานและชีวิตของเขาก็จะเป็นเหมือนไม้ หล่นแห้ง และฟาง ตามที่ถูกสอนใน 1 โครินธ์ 3:10-15

โอ ฉะนั้น คริสเตียนจึงไม่ควรละอายเกี่ยวกับพระเยซูเจ้าและเกี่ยวกับคำตรัสของพระองค์ พระคริสต์ และพระคัมภีร์ตั้งอยู่หรือล้มลงไปด้วยกัน บุคคลที่ละอายเกี่ยวกับพระคัมภีร์ ละอายที่จะกล่าวอ้างการได้รับ การดลใจของพระคัมภีร์ ละอายที่จะถือรักษาพระคัมภีร์และดำเนินชีวิตตามพระคัมภีร์และปกป้องพระคัมภีร์ ก็ละอายเกี่ยวกับพระคริสต์และจะแบกรับคำติเตียนเพราะการนั้นเมื่อพระคริสต์เสด็จมาและเมื่อคริสเตียนทั้ง หลายรับการพิพากษาของตนต่อเบื้องพระพักตร์พระคริสต์เพื่อรับบำเหน็จ

ละอายในพระเยซู

พระเยซูเจ้าข้า จะเป็นไปได้หรือ

ที่มนุษย์ที่ตายได้จะละอายในพระองค์?

ละอายในพระองค์ ผู้ซึ่งเหล่าทูตสวรรค์สรรเสริญ

ที่สง่าราศีของพระองค์ส่องสว่างตลอดไปเป็นนิตย์

ละอายในพระเยซู! หากเป็นไปได้

ราตรีคงละอายที่ได้จับจองดวงดารา

พระองค์ทรงสอดแสงแห่งสวรรค์

ลงมาบนจิตวิญญาณที่มีคมดของข้า

ละอายในพระเยซู! มิตรที่รักยิ่งนั้น

ที่ความหวังแห่งสวรรค์ของข้าฝากไว้บนพระองค์

ไม่เลย! เมื่อข้าอายุ ขอให้นี่เป็นความละอายของข้า
ที่ข้าไม่ยำเกรงพระนามของพระองค์อีกต่อไป
ละอายในพระเยซู! ไซ้ ข้าอาจละอาย
เมื่อข้าไม่มีความผิดให้ต้องลบล้าง
ไม่มีน้ำตาให้เช็ด ไม่มีสิ่งดีให้ปรารณา
ไม่มีความกลัวให้กำจัด ไม่มีจิตวิญญาณให้ช่วย

-Joseph Griggs

ข้อ 27-36:

9:27 แต่เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มี
บางคนที่ยืนอยู่ที่นี้ ซึ่งจะไม่มีมรสแห่งความตาย
จนกว่าพวกเขาได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า”
9:28 และต่อมาประมาณแปดวันหลังจากบรรดา
ถ้อยคำเหล่านี้ พระองค์ทรงพาเปโตร และยอห์น
และยากอบ และทรงขึ้นไปบนภูเขาสูงหนึ่งเพื่อจะ
อธิษฐาน
9:29 และขณะที่พระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ วรรณ
พระพักตร์พระองค์ก็ถูกเปลี่ยนไป และเสื้อผ้าของ
พระองค์เป็นสีขาวและเปล่งประกาย
9:30 และดูเถิด มีชายสองคนเฝ้าสนทนากับ
พระองค์ ซึ่งก็คือโมเสส และเอลียาห์
9:31 ผู้ซึ่งมาปรากฏในสง่าราศี และกล่าวถึงการ
จากไปของพระองค์ ซึ่งพระองค์จะทำให้สำเร็จที่
กรุงเยรูซาเล็ม
9:32 แต่เปโตรกับคนทั้งสองที่อยู่กับเขาก็วังเวงหา
หาวนอน และเมื่อพวกเขาตื่นแล้ว พวกเขาได้เห็น
สง่าราศีของพระองค์ และชายสองคนนั้นที่ยืนอยู่

กับพระองค์

9:33 และต่อมาขณะที่สองคนนั้นกำลังลาจาก
พระองค์ เปโตรจึงทูลพระเยซูว่า “พระอาจารย์
เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี่ก็ดี และให้พวกข้า
พระองค์ทำปลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลัง
หนึ่ง และสำหรับโมเสสหลังหนึ่ง และสำหรับเอลี
ยาห์หลังหนึ่ง” โดยไม่ทราบว่าเขาพูดอะไร
9:34 ขณะที่เขากำลังพูดอย่างนั้น มีเมฆก้อนหนึ่ง
มา และปกคลุมพวกเขาไว้ และพวกเขากลัวขณะที่
พวกเขาเข้าไปอยู่ในเมฆนั้น
9:35 และมีพระสุรเสียงหนึ่งออกมาจากเมฆนั้น
โดยตรัสว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟัง
ท่านเถิด”
9:36 และเมื่อพระสุรเสียงนั้นผ่านไปแล้ว พระเยซู
ทรงถูกพบอยู่เพียงลำพัง และเขาทั้งสามก็เก็บเรื่อง
นี้ไว้ และไม่ได้บอกผู้ใดในวันเหล่านั้นถึงบรรดาสิ่ง
เหล่านั้นซึ่งพวกเขาได้เห็นแล้ว

การจำแลงพระกายของพระคริสต์

การจำแลงพระกายในที่นี้ถูกกล่าวว่าเป็นการชิมลางอาณาจักรของพระเจ้า นั่นคือ การชิมลางการ
เสด็จมาของพระคริสต์ในสง่าราศี (ข้อ 27) นั่นเป็นคำอธิบายที่ได้รับการเฉลยที่อัครทูตเปโตรให้ไว้เกี่ยวกับมัน
ใน 2 เปโตร 1:16-18: “เพราะว่าพวกเราไม่ได้ติดตามนิทานต่าง ๆ ที่บรรจงแต่งขึ้นมาอย่างเจ้าเล่ห์ เมื่อพวก
เราได้แจ้งให้พวกท่านทราบถึงฤทธิ์เดชและการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ได้

เป็นพวกสักขีพยานแห่งอำนาจของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงรับเกียรติและสง่าราศีจากพระเจ้าพระบิดา เมื่อมีพระสุรเสียงมาถึงพระองค์จากสง่าราศีอันดีเลิศนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราโปรดปรานท่านผู้นี้มาก” และพวกเราก็ได้ยินพระสุรเสียงนี้ซึ่งมาจากสวรรค์ เมื่อพวกเราได้อยู่กับพระองค์ในภูเขาอันบริสุทธิ์นั้น”

น่าเสียดายที่ในบันทึกเหตุการณ์ตอนเดียวกัน ในข้อสุดท้ายในมัทธิว 16 และจากนั้นในบทที่ 17 ของมัทธิว พระสัญญาอันและการจำแลงพระกายนั้นถูกแยกออกจากกันโดยหัวเรื่องบทที่มนุษย์ใส่เข้ามา มันอาจบดบังข้อเท็จจริงที่ว่าพวกอัครทูตจะ “เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน” ในภาพเปรียบเทียบ บนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น

ผมเชื่อได้ว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเองทรงได้รับการปลอบประโลมใจอย่างมากในการตั้งตาคอยพระพรนั้นแห่งอนาคต เราทราบที่ “เพราะเห็นแก่ความปิติยินดีที่ทรงตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์นั้น” พระองค์ “ได้ทรงทนเอากางเขน โดยทรงเหยียดหยามความละอายนั้น...” (ฮบ. 12:2) ฉะนั้นการจำแลงพระกายนั้นจึงน่าจะเป็นการหนุนใจอันเป็นสุขและเปี่ยมพระพรสำหรับพระองค์ เพราะว่ามันเป็นการเปิดเผยเกี่ยวกับสง่าราศีในอนาคตแบบย่อ ๆ แก่พวกอัครทูตที่ได้เห็นมันอย่างแน่นอน

จงสังเกตอีกว่าแค่สามคนคือ เปโตร ยากอบ และยอห์น ไปกับพระเยซู ไม่แน่เหตุผลหนึ่งก็คือว่าพวกเขา “ขึ้นไปบนภูเขาสูงหนึ่งเพื่อจะอธิษฐาน” มีคนไม่เยอะนักที่ไปร่วมการประชุมอธิษฐานเหมือนกับที่ไปงานที่น่าตื่นตาตื่นใจ และคนอื่น ๆ จึงพลาดพระพรนั้นไป

น่าประทับใจที่โมเสสและเอลียาห์มาพบกับพระเยซูเจ้าที่นั่น เอลียาห์ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ทั้งร่างกายในลมหมุนหนึ่งและรถรบคันหนึ่ง (2 พงศ์กษัตริย์ 2:11) โมเสสถูกฝังโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าเพียงลำพัง ในหุบเขาแห่งหนึ่งข้างภูเขาเนโบ และไม่มีมนุษย์คนใดเคยทราบว่าเขาถูกฝังไว้ที่ไหน (อพย. 34:5 และ 6) ในยูดาสา บทที่ 9 เราพบว่ามีคาเอลเทพบดีได้เสียดกับพญามารเกี่ยวกับศพของโมเสส แต่เขาถูกฝังไว้ โมเสสมีร่างกายแบบไหนตอนที่เขาปรากฏบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น? หรือมันเป็นแค่การปรากฏของโมเสสซึ่งปรากฏให้เห็นเป็นรูปกายแต่ไม่มีกายที่จับต้องได้จริง ๆ? เราไม่ทราบ ร่างนั้นถูกฝังไว้ สองคนนี้ นั่นคือโมเสสและเอลียาห์ เป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในหนังสือพระราชาบัญญัติและหนังสือศาสดาพยากรณ์ บางคนคิดว่าพวกเขาเป็นพยานสองคนนั้นแห่งวิวรณ์ 11:3 และ 4 และถูกพยากรณ์ไว้เช่นกันในเศคาริยาห์ 4:2 และ 3 เนื่องจากพวกเขาเป็นคนที่สำคัญมากที่สุดในฐานะผู้มอบพระราชาบัญญัติและศาสดาพยากรณ์ คนอื่น ๆ คิดว่าพยานสองคนนั้นจะเป็นเอลียาห์ (เนื่องจากเขาถูกสัญญาไว้ว่าจะมา ในพระคำสองข้อสุดท้ายในมาลาคี) และเอโนค เพราะว่าทั้งสองคนไม่เคยตายฝ่ายร่างกายมาก่อน และพยานสองคนนี้จะตาย ตามที่กล่าวไว้ในวิวรณ์ 11:7 เนื่องจากมันไม่ถูกเปิดเผย เราจึงไม่จำเป็นต้องทราบ

จงสังเกตว่าผู้คนในสวรรค์ใส่ใจเผ่าสังเกตสิ่งต่าง ๆ บนแผ่นดินโลก โมเสสและเอลียาห์ทราบว่าจำเป็นต้องมายังภูเขาแห่งการจำแลงพระกายเมื่อไร (เราคิดว่ามันน่าจะเป็นภูเขาทาโบร์) เพื่อมาพบกับพระเยซูเจ้าและการพูดคุยกันของพวกเขาไม่ใช่เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ในสวรรค์แต่เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ บนแผ่นดินโลก, “การจากไปของพระองค์ ซึ่งพระองค์จะทำให้สำเร็จที่กรุงเยรูซาเล็ม” เนื่องจากในสวรรค์พวกเขาชื่นชมยินดีเพราะ

จิตวิญญาณหลายดวงที่รับความรอด (ลูกา 15:7,10) และเนื่องจากเราถูกล้อมรอบด้วยเหล่าพยานแห่งสวรรค์
หมู่ใหญ่ (ฮบ. 12:1,2) เราจึงคิดว่าผู้คนในสวรรค์เฝ้าดูเราอย่างจริงจังและรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นบนโลก ขึ้นชมยินดี
เพราะจิตวิญญาณหลายดวงที่รับความรอด และอาจถึงกับร้องไห้กับเราเพราะคนเหล่านั้นที่ไม่รับความรอด
เหล่าทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์เฝ้าดูแลมนุษย์และรายงานในสวรรค์ (ปฐก. 28:12; สดด. 34:7; โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มธ.
18:10) อับราฮัมในสวรรค์มีการติดต่อสัมพันธ์กับแผ่นดินโลกและนรก (ลูกา 16:22-31) ในสวรรค์จิตวิญญาณ
ของเหล่ามณะศักดิ์ร้องขอการพิพากษาให้ตกบนเหล่าคนบาปที่ยังอยู่บนแผ่นดินโลก (วว. 6:9-11)

การปรากฏตัวของพระเยซูในตอนนั้นเปี่ยมด้วยสง่าราศี ข้อพระคำตอนที่เหมือนกันในมาระโก 9:3
กล่าวว่า “เสื้อผ้าของพระองค์ก็ส่องแสง ชาวโพลนยิ่งนักรวากับหิมะ จนจะหาช่างฟอกผ้าทั่วแผ่นดินโลกฟอก
ให้ขาวอย่างนั้นก็ได้” และคำพรรณนาในมัทธิว 17:2 บอกเราว่า “พระพักตร์พระองค์ก็ทอแสงเหมือนดวง
อาทิตย์ และเสื้อผ้าของพระองค์ก็ขาวมั่งคั่งดุจแสงสว่าง” นั้นเปรียบเทียบกับพระเยซูเจ้าตามที่โยห์นได้เห็น
พระองค์: “และในท่ามกลางคันประทีปทั้งเจ็ดคันนั้น มีผู้หนึ่งเหมือนกับบุตรมนุษย์ ทรงสวมเสื้อผ้ากรม
พระบาท และทรงคาดผ้ารัดประคดทองคำที่พระอุระ พระเศียรของพระองค์และพระเกศาของพระองค์ขาว
เหมือนขนแกะ ขาวเหมือนหิมะ และพระเนตรของพระองค์เหมือนเปลวเพลิง และพระบาทของพระองค์
เหมือนทองเหลืองงาม รวกับว่าพระบาทนั้นได้ถูกห่อมในเตาไฟ และพระสุรเสียงของพระองค์เหมือน
เสียงของน้ำมากหลาย และพระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวงไว้ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และมีพระแสงสอง
คมที่คมกริบออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และสี่พระพักตร์พระองค์เหมือนดวงอาทิตย์ที่ฉายแสงด้วย
กำลังของดวงอาทิตย์นั้น” (วว. 1:13-16) ในสง่าราศีเช่นนั้นพระเยซูจะเสด็จมาพร้อมกับคนของพระองค์เมื่อ
พระองค์ทรงกลับมากับเราเพื่อจะครอบครองบนแผ่นดินโลก และนิมิตนั้นก็จำเป็นสำหรับพวกอัครทูตและ
จำเป็นสำหรับเราที่จะได้เห็นสัณนิษฐานถึงความมหัศจรรย์และสง่าราศีที่รอคอยอยู่ และ โอ ฤทธิ์เดชที่ส่องแสงและ
เปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา!

เปโตรอยากอยู่ต่อที่นั่นบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น ด้วยความสับสนและจิตใจที่ไม่อยู่กับเนื้อ
กับตัวอยู่บ้าง เขาจึงเสนอแนะให้พวกเขาตั้งเต็นท์สามหลังสำหรับโมเสสและเอลียาห์และพระเยซู และอยู่ต่อที่
นั่น แต่นั่นเป็นความผิดพลาดในหลาย ๆ ด้าน ประการแรก พระเยซูทรงมีงานที่ต้องทำบนแผ่นดินโลก และ
พวกเขาก็มีเช่นกัน พวกเขาอยู่ต่อไม่ได้ และประการที่สอง พระเยซูไม่ได้เทียบเท่ากับโมเสสและเอลียาห์ เมฆ
ก้อนนั้นของพระเจ้าจึงปกคลุมพวกเขา และพระเจ้าตรัสว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด” จง
ฟังพระเยซู ในฐานะสิทธิอำนาจสุดท้าย-ไม่ใช่โมเสส แม้ว่าพระคัมภีร์ที่เขาเขียนก็เป็นถ้อยคำของพระคริสต์เช่น
กันไม่ใช่เอลียาห์ แม้ว่าในฐานะศาสตาศาพยากรณ์ของพระเจ้า เขาเทศนาพระวจนะบ่อยครั้งก็ตาม แต่ในแง่
บุคคล พระเยซูไม่ทรงเท่าเทียมกับมนุษย์ที่อ่อนแอเหล่านี้ พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของสิ่งสารพัด
ไม่มีบิชอบหรือพระสันตะปาปาหรืออัครทูตหรือศาสตาศาพยากรณ์คนใดอยู่ระดับเดียวกันกับพระบุตรของ
พระเจ้าผู้ทรงเป็นหนึ่งเดียว ไร้ขีดจำกัด ไร้บาปและทรงอยู่เป็นนิรันดร์! โมเสสและเอลียาห์จากไปแล้ว พวก
อัครทูตจดจำความมหัศจรรย์เหล่านั้นที่พวกเขาได้เห็นแต่ถูกบัญชาไม่ให้บอกเล่าเรื่องนี้ “จนกว่าบุตรมนุษย์จะ
เป็นขึ้นมาจากความตาย” (มาระโก 9:9) และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอธิบายว่าโยห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นภาพ

เสียงหนึ่งของเอลียาห์ (มาระโก 9:11-13) แม้ว่าเอลียาห์อาจมาจริง ๆ อีกทีในฐานะหนึ่งในพยานสองคนนั้นของ
วิวรณ์ 11 ก็ตาม

ข้อ 37-41:

9:37 และต่อมาในวันถัดไปเมื่อพระองค์กับพวก
สาวกลงมาจากภูเขาแล้ว คนมากมายมาพบพระ
องค์

9:38 และคูเถิด ชายคนหนึ่งในกลุ่มประชาชนนั้น
ร้องออก โดยทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ขอ
อ้อนวอนพระองค์ ขอโปรดทอดพระเนตรบุตรชาย
ของข้าพระองค์ เพราะว่าเขาเป็นบุตรคนเดียวของ
ข้าพระองค์

9:39 และคูเถิด มีผีตนหนึ่งเข้าสิงเขา และเขาก็

ร้องขึ้นทันที และผีทำให้เขาชักกระตุก จนเขามี
น้ำลายฟูมปากอีก และทำให้ตัวเขาฟกช้ำ แสบจะ
ไม่ออกไปจากเขาเลย

9:40 และข้าพระองค์ได้อ้อนวอนพวกสาวกของ
พระองค์ให้ขับผีนั้นออกเสีย และพวกเขาทำไม่ได้”

9:41 และพระเยซูตรัสตอบว่า “โอ คนชั่วอายุที่
ขาดความเชื่อและมีทิวชิว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้ง
หลายและอดทนกับท่านทั้งหลายนานเท่าใด จงพา
บุตรชายของท่านมาที่นี่เถิด”

เหล่าสาวกที่ขาดฤทธิ์เดช

เรื่องราวนี้ถูกให้ไว้ในมัทธิว 17:14-21 และมาระโก 9:14-29 แบบมีรายละเอียดมากกว่า มัทธิวเล่าว่า
บิดาผู้นี้มา “โดยคุกเข่าลงต่อพระองค์” และมัทธิว 17:15 กล่าวว่าชายผู้นี้ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระ
เมตตาแก่บุตรชายของข้าพระองค์ ด้วยว่าเขาเป็นคนบ้า และมีความทุกข์เวทนามาก เพราะเขาตกไฟบ่อย ๆ
และตกน้ำบ่อย ๆ” มาระโก 9:17 และ 18 กล่าวว่า “...ข้าพระองค์ได้พาบุตรชายของข้าพระองค์มาหา
พระองค์ ซึ่งมีผีเข้าสิงอยู่ และที่ไหนก็ตามที่ผีนั้นพาเขาไป มันก็ทำให้เขาชักด้วยอาการกระตุก และเขามี
น้ำลายฟูมปาก และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของเขา และอ่อนระโหยไป...” บิดาผู้นี้เป็นห่วงยิ่งนัก เขามหาพระเยซู
“โดยคุกเข่าลงต่อพระองค์” ความทุกข์นี้เกิดขึ้น “ตั้งแต่เป็นเด็กเล็ก ๆ มา” (มาระโก 9:21) ไม่แน่ว่าบิดาผู้นี้อาจ
หมายถึงตลอดวัยเด็กหรือตั้งแต่วัยทารก เด็กชายคนนี้นี้ยังเป็นเด็กอยู่ ตามที่ข้อ 42 ตรงนี้บอกเรา บิดาผู้นี้
วิงวอนว่า “...ถ้าพระองค์สามารถกระทำการใด ๆ ขอโปรดกรุณาแก่พวกเราและช่วยพวกเราด้วยเถิด” (มาระโก
9:22) และจากนั้น “ทูลด้วยน้ำตาไหลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ ขอพระองค์โปรดช่วยเกี่ยวกับการ
ขาดความเชื่อของข้าพระองค์ด้วยเถิด” (ข้อ 24)

จงหมายเหตุในลูกาว่าเด็กชายคนนี้เป็น “บุตรคนเดียว” (ข้อ 38) บุตรสาวของยิรัสก็เป็น “บุตรสาว
คนเดียวเท่านั้น” (ลูกา 8:42) และที่เมืองนาอินนั้นก็ เป็น “บุตรชายคนเดียวของมารดาของเขา” คือของหญิง
ม่ายคนนั้น ซึ่งพระเยซูทรงทำให้เป็นขึ้นจากตาย (ลูกา 7:12)

พระทัยของพระเยซูออกไปในความเมตตากรุณาถึงทุกคนที่ทุกข์ใจและแบกภาระหนัก ผู้คนที่ร้องให้!
เราควรจดจำไว้ว่า “พระเยซูหวังทรงอยู่ใกล้คนที่ทุกข์ใจแตกสลาย และทรงช่วยคนเหล่านั้นที่มีจิต
วิญญาณสำนึกผิดให้รอด” (สดด. 34:18) องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเชิญชวนเราว่า “จงร้องทูลเราในวันแห่งความ
ทุกข์ยากลำบาก เราจะช่วยเจ้าให้พ้น และเจ้าจะถวายสง่าราศีแก่เรา” (สดด. 50:15) เราถูกเชิญชวนบ่อยครั้ง

จริง ๆ ว่า “จงทิ้งภาระของท่านไว้กับพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงค้ำจุนท่าน...” และ “ละบรรดาความ
กระวนกระวายของท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยพวกท่าน” (สดด. 55:22; 1 ปต. 5:7)!
และฉะนั้น “มีผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านทนทุกข์หรือ จงให้ผู้นั้นอธิษฐาน... มีผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านป่วย
หรือ จงให้ผู้นั้นเรียกบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้คนเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา โดยเจิมเขาด้วย
น้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และการอธิษฐานแห่งความเชื่อจะช่วยผู้ป่วยนั้นให้รอด และองค์พระผู้
เป็นเจ้าจะทรงรักษาเขาให้หาย...” (ยก. 5:13-15)

บิดาผู้ทุกข์ใจคนนี้มีมาอ่อนวอนขอให้รักษาลูกของเขาให้หายและขับผีนั้นออก เมื่อพระเยซูทรงขึ้นไป
บนภูเขาลูกนั้น บิดาผู้นี้จึงขอร้องพวกสาวก พวกเขาลองแล้วแต่ล้มเหลว!

มันไม่น่าประหลาดใจเลยที่ชายผู้นี้คาดหมายว่าพวกสาวกจะขับผีตนนั้นออกและพวกสาวกก็ลองแล้ว
พวกเขาได้รับ “ฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจเหนือบรรดาผีทั้งหลายและเพื่อรักษาโรคต่าง ๆ ให้หาย” (ลูกา 9:1)
ก่อนหน้านั้นพวกเขาเคยขับพวกผีออก แม้กระทั่งเจ็ดสิบคนนั้น ซึ่งถูกส่งไปที่หลังเพื่อล่องหน้าพระเยซูไปในทุก
นครและทุกเมืองของแคว้นกาลิลี ก็กลับมาพร้อมกับความชื่นชมยินดี “โดยทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า แม้แต่ผีทั้ง
หลายก็อยู่ใต้บังคับของพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์”” (ลูกา 10:17) โอ สาวกเหล่านั้นเคยขับ
พวกผีออกแล้วบางครั้งและน่าจะสามารภทำเช่นนั้นได้ตอนนี้ แต่พวกเขาล้มเหลว! จากนั้นบิดาที่ใจสลายและ
คับข้องใจผู้นี้จึงมาขอร้องพระเยซู

บัดนี้เราเชื่อว่ามีบางอย่างอยู่ในหัวของบิดาผู้นี้ว่าพระเยซูจะทรงตอบสนองความต้องการ
ของเขาได้จริง ๆ หรือ การถูกผีสิงในตอนนั้นเป็นเรื่องที่เลวร้ายมาก ๆ มาระโก 9:22 ยกคำพูดของบิดาที่กล่าว
ว่า “...ถ้าพระองค์สามารถกระทำให้สิ่งใด ๆ ขอโปรดกรุณาแก่พวกเราและช่วยพวกเราด้วยเถิด” เมื่อเหล่าคน
ของพระเจ้าล้มเหลวที่จะช่วยเหลือผู้คนด้วยฤทธิ์เดชของพระเจ้า มันก็จะก่อให้เกิดความสงสัยเกี่ยวกับพระ
คริสต์เองและเกี่ยวกับพระคัมภีร์ หรือพระเจ้ายังทรงกระทำการมหัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์อยู่ไหม ว่า
พระเจ้ายังทรงมีพระทัยเมตตากรุณาต่อผู้ที่เดือดร้อนอยู่ไหม ว่าพระเยซูทรงเป็น “เหมือนเดิมวานนี้ และวัน
นี้ และสืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์” จริงหรือไม่ในพระทัยแห่งความรักและความเมตตากรุณาของพระองค์ที่มีต่อผู้คนที่
ทนทุกข์และผิดบาป

โอ ฉะนั้น เราจึงควรคาดหวังว่าคริสเตียนไปที่ใด พวกคนซีมาควรถูกทำให้เลิกตี้ม พวกหญิงโสเภณีถูก
ทำให้เป็นคนบริสุทธิ์ พวกคนไม่เชื่อถูกทำให้เป็นเหล่าวิสุทธิชนของพระเจ้า เราควรคาดหวังให้คำอธิษฐานทั้ง
หลายได้รับคำตอบอย่างมหัศจรรย์และพระเจ้าทรงสำแดงฤทธิ์เดชของพระองค์ และถ้าเราล้มเหลวที่จะมีฤทธิ์
เดชของพระเจ้า ที่จะได้รับคำตอบสำหรับคำอธิษฐาน ที่จะชนะจิตวิญญาณทั้งหลาย ความไม่เชื่อของเราจะ
จำกัดพระเจ้าและทำลายความเชื่อของผู้อื่นในฤทธิ์เดชและความรักของพระเจ้า

ความเศร้าพระทัยของพระผู้ช่วยให้รอดกับความล้มเหลวของพวกสาวก

“โอ คนชั่วอายุที่ขาดความเชื่อและมีทิวชัว” พระเยซูตรัส “เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายและอดทน
กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด จงพบบุตรชายของท่านมาที่นี่เถิด” มันคือการขาดความเชื่อที่ทำให้พวกเขาขับผี
นั้นออกไม่ได้ เมื่อพระเยซูทรงบัญชาพวกเขาให้เลี้ยงอาหารห้าพันคนที่หิวนั้น พวกเขาก็ไม่มีความเชื่อที่จะทำ

มันหรือเชื่อด้วยซ้ำว่าพระเยซูจะทรงทำได้ ฉะนั้นบัดนี้เมื่อพวกเขาได้รับคำบัญชาแล้วให้จับพวกมือออก พวกเขา ก็ทำไม่ได้และมันทำให้พระเยซูเศร้าพระทัย ถ้อยคำของพระองค์บ่งบอกถึงความเศร้าใจ ไม่ใช่แค่เพราะความ ล้มเหลวหนึ่งแต่เพราะความล้มเหลวซ้ำ ๆ ในการมีความเชื่อที่จะทำการมหัศจรรย์เหล่านั้นที่ผู้คนที่ต้องการ

ยิ่งไปกว่านั้นคือ “คนชั่วอายุ” นั้นทั้งหมดที่ขาดความเชื่อ และมีความวิปัสสนาที่อยู่เบื้องหลังการขาด ฤทธิ์เดชนั้น เหมือนกับที่พระเยซูเจ้าทรงเศร้าพระทัยในตอนนั้นเพราะการขาดฤทธิ์เดชของพวกเขา เราเชื่อว่า พระองค์ก็ทรงเศร้าพระทัยตอนนี้ด้วยเพราะความไม่เชื่อ ความวิปัสสนาของคนทั้งชั่วอายุหนึ่งที่ไม่คาดหวังและ ไม่แสวงหาฤทธิ์เดชแสนอัศจรรย์ของพระเจ้าในยามที่ต้องการที่จะจับพวกมือออกและทำการมหัศจรรย์ทั้ง หลาย

ในยอห์น 14:12 พระเยซูตรัสว่า “ผู้ที่เชื่อในเรา การงานเหล่านั้นซึ่งเรากระทำนั้น เขาก็จะกระทำเช่น กัน และเขาจะกระทำการงานทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพราะว่าเราจะไปยังพระบิดาของเรา” เราจะต้อง ทำงานเดียวกันกับที่พระเยซูเคยกระทำ พระสัญญาหนึ่งที่แปลกและแสนมหัศจรรย์กล่าวว่าคน ๆ หนึ่งสามารถ ทำงานนั้นของพระเยซูได้ และพระสัญญานี้มีไว้สำหรับผู้ที่ “ที่เชื่อ” เราก็อ้างพระสัญญานั้นได้โดยการเชื่อ

และพระคำสองข้อนั้นที่ตามมา, ยอห์น 14:13 และ 14, กล่าวอย่างแน่นอนว่า “สิ่งใดก็ตาม” โดยไม่ ตั้งขีดจำกัดสำหรับความใหญ่โตของคำขอนั้นและ “ถ้าท่านทั้งหลายจะขอสิ่งใดในนามของเรา...” เราจะต้องไม่ เชื่อเด็ดขาดว่าพระนามของพระเยซู ซึ่งถูกใช้ในความเชื่อ (และถูกใช้อย่างถูกต้องและพร้อมกับสิทธิอำนาจของ พระองค์จริง ๆ เพราะพระองค์ตรัสชัดเจนแล้วว่าพระองค์ทรงอยากให้เราทูลขออะไร) ได้สูญเสียฤทธิ์เดช ของมันไปแล้ว เมื่อเราพบว่าพระเยซูทรงอยากให้เราทูลขออะไรและพระองค์อยากประทานสิ่งใด และเราทูล ขอพระองค์ มันก็เป็น “สิ่งใดก็ตาม” และ “สิ่งใด”

ในมาระโก 9:23 พระเยซูทรงบอกบิดาผู้หนึ่งว่า “ถ้าท่านสามารถเชื่อได้ สิ่งสารพัดก็เป็นไปได้แก่ผู้ที่ เชื่อ” ฉะนั้นพระสัญญานี้จึงไม่ได้มีให้แก่เขาผู้เดียวแต่แก่เราด้วย เราคิดว่าไม่มีการตีความแบบอื่นที่เป็นไปได้ อย่างชัดเจน ฉะนั้นทัศนคติแห่งใจที่ยากจนและขัดสนของเราควรเป็นเหมือนทัศนคติของบิดาผู้หนึ่งที่ทูลด้วย น้ำตาว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ ขอพระองค์โปรดช่วยเกี่ยวกับการขาดความเชื่อของข้าพระองค์ด้วยเถิด”

ในกรณีนี้เราแน่ใจว่าพวกสาวกจะสามารถมีฤทธิ์เดชที่จะจับผีตนนั้นออกและรักษาเด็กหนุ่มคนนั้น ให้หายได้ เหตุใดพวกเขาถึงไม่สามารถทำเช่นนั้นได้? พวกเขาถามคำถามเดียวกันนั้นกับพระเยซู ซึ่งถูกบันทึก ไว้ในมัทธิว 17:19 และในมาระโก 9:28

เหตุใดพวกสาวกถึงไม่มีความเชื่อสำหรับการรักษาให้หายนี้? พระเยซูทรงไม่อยู่ เปโตร ยากอบและ ยอห์น ซึ่งเราเชื่อว่าเป็นพวกที่อยู่ฝ่ายวิญญาณมากที่สุด และเป็นเหล่าผู้นำด้วยอย่างแน่นอน ก็ไม่อยู่เหมือนกัน พวกเขาอาจรู้สึกว้าวุ่นใจถ้าเด็กชายผู้นั้นถูกพามาให้พระเยซูรักษา ก่อน มันก็เป็นการใหญ่โตเกินกว่าที่พวกเขาจะ ทำได้

ไม่ว่าจะกรณีใด ความล้มเหลวของพวกเขาก็เป็น “เพราะความไม่เชื่อของท่านทั้งหลาย” ตามที่พระ เยซูตรัสในมัทธิว 17:21 และมาระโก 9:29 ความล้มเหลวของพวกเขาก็เป็นเพราะการขาดการอธิษฐานแบบไม่

ลดละ พระคำสองข้อนี้ในมัทธิวและมาระโก กล่าวว่า “ผีชนิดนี้จะไม่ยอมออก เว้นแต่โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร”

Dr. Scofield หมายถึงในมัทธิว “สำเนาคัดลอกฉบับที่ดีที่สุดสองฉบับตัดข้อ 21” และเกี่ยวกับมาระโก 9:29, “สำเนาคัดลอกฉบับที่ดีที่สุดสองฉบับตัด ‘และการอดอาหาร’”

แต่ถ้าข้อกำหนดของการอดอาหารถูกใส่เข้ามาโดยผู้คัดลอกบางท่านในข้อพระคำเหล่านั้น (มันอาจไม่ได้ถูกใส่เพิ่มเข้ามาก็ได้) พระคัมภีร์หลายตอนก็แสดงให้เห็นว่าการอดอาหารบ่อยครั้งเป็นส่วนหนึ่งที่เปี่ยมพระพรของคำอธิษฐานที่มีชัย บางครั้งภาระของการอธิษฐาน “ทั้งกลางวันและกลางคืน” (ลูกา 18:7) ก็ทำให้การนอนและอาหารเป็นสิ่งไม่น่าปรารถนา หรือคนที่มีภาระเช่นนั้นอาจตั้งใจจดจ่ออยู่กับการอธิษฐานและตั้งใจที่จะไม่ให้ตัวเองถูกทำให้วอกแวกเพราะอาหารหรือการนอนหรือการทำงานหรือความสนุกสนาน ไม่ว่าจะยังงัย การอธิษฐานแบบมีชัยและไม่ลดละอาจทำให้ได้รับพระพรนั้นที่สาวกเหล่านี้ไม่มีความเชื่อที่จะรับมัน และการขาดความเชื่อในตัวพวกเขาทำให้พระเยซูไม่พอพระทัย เหมือนอย่างกับการขาดความเชื่อในตัวเราเองก็ทำให้พระองค์ไม่พอพระทัยอย่างแน่นอน

เราทั้งหลายที่เคยเห็นพระเจ้ากระทำการมหัศจรรย์หลายประการแล้วในการตอบสนองต่อความเชื่อ ต้องระวังให้ดีเกรงว่าการขาดการอธิษฐานและการอ่อนน้อมและการรอคอยพระเจ้า เราอาจสูญเสียความเชื่อเพื่อจะได้รับการมหัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์

ข้อ 42-45:

9:42 และขณะที่เด็กคนนั้นกำลังมา ฝีกทำให้เขาล้มลง และทำให้เขาชักด้วยอาการกระตุก และพระเยซูตรัสห้ามผีโสโครกนั้น และทรงรักษาเด็กคนนั้นให้หาย และส่งเขาคืนให้บิดาของเขาอีก

9:43 และพวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจเพราะฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า แต่ขณะที่พวกเขาทุกคนยังพิศวงอยู่เพราะสิ่งสารพัดซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำนั้น พระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์

ว่า

9:44 “จงให้บรรดาถ้อยคำเหล่านี้เข้าไปในหูของพวกท่าน เพราะว่าบุตรมนุษย์จะถูกมอบไว้ในมือของคนทั้งหลาย”

9:45 แต่พวกเขาไม่เข้าใจถ้อยคำนี้ และความหมายของถ้อยคำนี้ก็ถูกซ่อนไว้จากพวกเขา เพื่อพวกเขาจะไม่รับรู้ความหมายนั้น และพวกเขากลัวที่จะพูลถามพระองค์ถึงถ้อยคำนั้น

ฤทธิ์เดชมหัศจรรย์ของพระคริสต์ต้องไม่หลีกเลี่ยงการถูกตรึงกางเขน

เพื่อขบเน้นฤทธิ์เดชของพระคริสต์ในการช่วยให้รอดพ้นนั้น เราถูกบอกว่าเป็นวิญญานชั่วตนนั้นในเด็กชาย “ทำให้เขาล้มลง และทำให้เขาชัก” ฉะนั้นต่อหน้าคนเหล่านั้นที่อาจมีข้อสงสัย พระเยซูทรงดำเนินฝืนนั้นและรักษาเด็กชายนั้นให้หาย

หลังจากความล่าช้านี้ ฤทธิ์เดชที่ชัดเจนของพระคริสต์เหนือวิญญานชั่วตนนั้นก็ทำให้คนทั้งปวงอัศจรรย์ใจ แต่เกรงว่าพวกสาวกจะคิดว่าพระเยซูจะทรงได้รับความเห็นชอบจากคนทั้งปวงโดยบรรดาพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ต้องเตือนใจเหล่าสาวกของพระองค์อย่างจริงจังมากที่สุดว่าพระองค์จะ “ถูก

มอบไว้ในมือของคนทั้งหลาย” ฉะนั้นพระเยซูเจ้าจึงทรงเตือนใจพวกเขาอีกเกี่ยวกับคำเตือนของพระองค์ในข้อ 22; พระเยซูทรงมาเพื่อจะตาย ความเห็นชอบแต่ภายนอกหรือแบบชั่วคราวใด ๆ ของมนุษย์ที่ไม่กลับใจเชื่อจะไม่คงอยู่ พระเยซูต้องถูกทรยศและถูกตรึงกางเขน!

พวกเขาไม่เข้าใจหรือ? “ความหมายของถ้อยคำนี้ก็ถูกซ่อนไว้จากพวกเขา” ความขยันแหยงขององค์ผู้ทรงฤทธิ์ขนาดนั้น ผู้ทรงถูกเกลียดชังขนาดนั้น องค์ผู้ประเสริฐขนาดนั้นที่ถูกฆ่าตาย พวกเขาไม่เข้าใจ ใครเล่าจะเข้าใจได้อย่างแท้จริงถึงความชั่วแสนเลวร้ายของใจฝ่ายเนื้อหนังของมนุษย์? หรือพระคุณของพระเจ้าในการประทานองค์ผู้ชอบธรรมให้มาตายเพื่อคนบาปทั้งหลาย?

จากประสบการณ์ที่เชิดชูนี้ พระเยซู “ออกไปจากที่นั่น และดำเนินผ่านเข้าไปในแคว้นกาลิลี และพระองค์ไม่ประสงค์จะให้ผู้ใดทราบสิ่งนี้” (มาระโก 9:30) พระองค์ทรงมีความกรุณาต่อผู้คนที่ทุกซักร้อน ที่เจ็บไข้ แต่พระองค์ไม่ยอมให้เหล่าคนที่ไม่กลับใจเชื่อมาติดตามพระองค์เพียงเพื่อจะได้รับการรักษาให้หายและเพื่อจะเห็นการอัศจรรย์ต่าง ๆ

ข้อ 46-48:

9:46 แล้วเกิดการยกเหตุผลในท่ามกลางพวกสาวก ว่า คนไหนในพวกเขาจะเป็นใหญ่ที่สุด

9:47 และพระเยซู โดยทรงรับรู้ความคิดในใจของพวกเขา ทรงอุ้มเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งมา และวางเขาไว้ข้างพระองค์

9:48 และตรัสกับพวกเขาว่า “ผู้ใดก็ตามที่จะรับเด็กเล็ก ๆ คนนี้ในนามของเรา ก็รับเรา และผู้ใดก็ตามที่จะรับเรา ก็รับพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา ด้วยว่าผู้ใดเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุดในท่ามกลางพวกท่าน ทุกคน ผู้นั้นก็จะเป็นใหญ่”

ใครจะเป็นใหญ่ที่สุด?

คล้ายกับบทเรียนของข้อ 44 คือบทเรียนตรงนี้ พระเยซูทรงเป็นใหญ่กว่าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดที่ไถ่โทษบาปเมื่อเทียบกับในฐานะอาจารย์คนหนึ่งที่ทำกรอัครธรรม ฉะนั้นผู้ที่เป็นใหญ่ที่สุดในท่ามกลางมนุษย์คือผู้ที่รับใช้มากที่สุด การฟังพาเหมือนเด็กบางประการ การฟังพาพระเจ้า การไม่อ้างความเป็นใหญ่เหนือผู้อื่นคือความเป็นใหญ่ที่แท้จริง พระเยซูทรง “ถ่อมพระองค์ลง” เช่นนั้นและ “ได้ทรงรับสภาพของผู้รับใช้คนหนึ่ง” (ฟป. 2:5-8) พระองค์ทรงเป็นแบบแผนของเรา “บุตรมนุษย์ได้มา มิใช่เพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อจะปรนนิบัติ...” (มธ. 20:28)

ในมัทธิว 18 พระคำสืบข้อถูกให้ไว้เพื่อบอกเล่าเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ 1. พระเยซูทรงสอนว่าเราต้องกลับใจเชื่อเหมือนเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่ง 2. เราต้องถ่อมตัวลงเพื่อเป็นหนทางไปสู่ความเป็นใหญ่ 3. การทำให้ผู้เล็กน้อยสักคนในพวกเหล่านี้สะดุดนำความรับผิดชอบและการพิพากษาที่น่ากลัวมาให้ 4. เหล่าทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์ของเด็กเล็ก ๆ พบว่าพระเจ้าทรงวางเสมอสำหรับความช่วยเหลือ พระองค์ผู้ทรงตกแต่งดอกไม้ป่า ผู้ทรงเลี้ยงนกกระจอก ผู้ทรงนับเส้นผมบนศีรษะของประชาชนของพระเจ้า จะทรงใส่ใจดูแลเด็กเล็ก ๆ มากเป็นพิเศษ! และการต้อนรับแม้กระทั่งเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งในพระนามของพระเยซูก็เท่ากับต้อนรับพระเยซู

ผู้คนที่ต้อง “กลับใจเชื่อและกลายเป็นเหมือนเด็กเล็ก ๆ”

เด็กเล็ก ๆ สามารถกลับใจเชื่อได้ ในมัทธิว 18:6 พระเยซูตรัสถึงการกลับใจเชื่อของเด็กเล็ก ๆ “ซึ่งเชื่อในเรา”

ไม่มีอายุกำหนดตายตัวเมื่อเด็ก ๆ กลายเป็นคนบาปที่รู้ผิดชอบชั่วดีและต้องกลับใจเชื่อ บางคนก็ไวกว่าคนอื่น ๆ แน่แน่นอนว่าทันทีที่เด็กคนหนึ่งเริ่มเรียนรู้ว่าตนทำบาปต่อพระเจ้า เขาก็ต้องกลับใจเชื่อ ลูกสาวหกคนของผมรับความรอดทุกคนก่อนที่พวกเขาจะมีอายุหกปี แต่ก่อนหน้านั้นพวกเขาเรียนรู้เรื่องระเบียบวินัยแล้ว เรียนรู้แล้วว่าบาปคืออะไร เริ่มทราบแล้วว่าพระคริสต์ได้ทรงตายเพื่อคนบาปทั้งหลาย พวกเขาขับร้องบทเพลงที่มีเนื้อหาของข่าวประเสริฐและได้ยินการเทศนาจากพระคัมภีร์ไปเยอะแล้ว

พระคำตอนนี้ไม่ได้รับรองเรื่อง “บัพติศมา” ของเด็กทารกเลย เด็กทารกที่ยังไม่รู้ผิดชอบชั่วดีไม่สามารถถูกรับเข้าเป็นสมาชิกคริสตจักรได้ และไม่ควรให้ผู้ใดรับบัพติศมานอกจากว่าเขาประกาศตัวต่อหน้าผู้คนที่เขามีความเชื่อในพระคริสต์แล้ว

ตอนที่ผมรับความรอดตอนอายุเก้าปี คุณพ่อที่ดำเนินตามทางพระเจ้าของผมสงสัยว่าผมเข้าใจหรือไม่ และผมรับความรอดจริง ๆ หรือไม่ เขาทำผิดในการไม่ให้กำลังใจผม ผ่านไปสามปีหลังจากที่ท่านไม่ให้กำลังใจผมที่ผมได้พบการรับประกันผ่านทางพระวาระของพระเจ้า ในยอห์น 3:36 ว่าเมื่อผมได้วางใจพระคริสต์แล้วผมก็มี “ชีวิตนิรันดร์” เดียวกันและที่นั่นเลย

จงจดจำไว้ว่าพระเจ้าทรงบัญชาว่าเด็กเล็ก ๆ ควรถูกสอนพระคัมภีร์อย่างขมิ้มมัน (พบยู. 6:6,7)

เปาโลเตือนใจทิโมธีว่า “ตั้งแต่เด็กมา ท่านได้รู้พระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ ซึ่งมีฤทธิ์สามารถทำให้ท่านมีสติปัญญาไปสู่ความรอดโดยทางความเชื่อซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์” (2 ทธ. 3:15) และคำว่า “เด็ก” ตรงนั้นก็เป็นการเรียก บระเซฟอส ซึ่งถูกนิยามว่าเป็น “เด็กแรกเกิดหรือที่ยังไม่ถูกคลอด” โดย Young

เด็ก ๆ ที่ถูกสอนพระวาระของพระเจ้ามาตั้งแต่วัยแบเบาะสามารถถูกขนานให้รักและวางใจพระเยซูคริสต์เพื่อรับความรอดได้แต่เนิ่น ๆ

ข้อ 49,50:

9:49 และยอห์นตอบและทูลว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ได้เห็นคนหนึ่งขับพวกผีออกในพระนามของพระองค์ และพวกข้าพระองค์ได้ห้ามเขา เพราะเขาไม่ตามมากับพวกเรา”

9:50 และพระเยซูตรัสแก่เขาว่า “อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ใดที่ไม่เป็นฝ่ายต่อสู้พวกเรา ก็เป็นฝ่ายพวกเราแล้ว”

คำดำหนิเกี่ยวกับการแบ่งพรรคแบ่งพวก

คนที่ขับพวกผีออกในพระนามของพระเยซู คนที่รักและวางใจและรับใช้พระองค์ก็ควรได้รับความรักและการต้อนรับจากทุกคนที่รักและรับใช้พระเยซู เพลงสดุดี 119:63 กล่าวว่า “ข้าพระองค์เป็นเพื่อนกับทุกคนที่ยำเกรงพระองค์ และกับคนทั้งหลายที่รักษาบรรดาข้อบังคับของพระองค์” เราจะต้องสนับสนุนผู้คนของพระเจ้าทุกคน โรม 14:1 กล่าวว่า “คนที่อ่อนแอในความเชื่อนั้น พวกท่านจงรับไว้ แต่มิใช่เพื่อการโต้เถียงต่าง

ๆ ที่เต็มไปด้วยข้อสงสัย” พื้นฐานที่แท้จริงของการร่วมสามัคคีธรรมของคริสเตียนคือ “ความเชื่อนั้นแห่งข่าวประเสริฐ” (ฟป. 1:27) ฉะนั้นคนที่เชื่อและสอนเรื่องความผิดบาปของมนุษย์ การสิ้นพระชนม์ที่ไถ่โทษบาปของพระคริสต์ การคืนพระชนม์ของพระองค์ เหตุฉะนั้นจึงเชื่อเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระองค์ การประสูติจากหญิงพรหมจารีและความไร้บาปของพระองค์-ตามที่ข่าวประเสริฐถูกระบุไว้ใน 1 โครินธ์ 15:3 และ 4 เขาก็อยู่ “ในความเชื่อนั้น” และแม้หากว่าคน ๆ หนึ่งจะอ่อนแอในเรื่องที่สำคัญน้อยกว่า แต่ถ้าเขาอยู่ “ในความเชื่อนั้น” เขาก็ควรได้รับความรักและการต้อนรับ โดยมีเงื่อนไขว่า “มิใช่เพื่อการโต้เถียงต่าง ๆ ที่เต็มไปด้วยข้อสงสัย”

อีกวิธีหนึ่งของการกล่าว “ความเชื่อนั้นแห่งข่าวประเสริฐ” นี้คือ “หลักคำสอนของพระคริสต์” นั่นคือสิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับพระคริสต์ ฉะนั้น 2 ยอห์น ข้อ 9-11 จึงกล่าวว่า: “ผู้ใดก็ตามที่ละเมิดและไม่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดที่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้ามีผู้ใดมาหาพวกท่านและไม่นำหลักคำสอนนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ให้เข้ามาในบ้านของพวกท่าน และอย่าขอพระเจ้าอวยพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพระเจ้าอวยพรให้เขา ก็เป็นผู้เข้าส่วนในบรรดาการกระทำชั่วร้ายของเขานั้น” การไม่ยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าซึ่งประสูติจากหญิงพรหมจารี ทรงเป็นพระเจ้า ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยทุกคนผู้วางใจพระองค์ให้รอด ก็หมายความว่าคน ๆ นั้น “ไม่มีพระเจ้า” ไม่ได้รับความรอด และไม่ควรถูกต้อนรับในฐานะคริสเตียนคนหนึ่ง และไม่ควรถูกได้รับการช่วยเหลือในงานของเขาด้วย

คนที่ขับพวกผีออกในพระนามของพระเยซูก็เชื่อในและรักพระนามสุดที่รักนั้นของพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้า “เพราะว่าผู้ใดที่ไม่เป็นฝ่ายต่อสู้พวกเรา ก็เป็นฝ่ายพวกเราแล้ว”

พระคัมภีร์ตอนนี้ไม่ได้กล่าวว่าเราจะต้องต้อนรับทุกคนที่อยู่ในงานทางศาสนาบางชนิด ในมัทธิว 7:15 พระเยซูทรงเตือนเราว่า “จงระวังพวกผู้พยากรณ์เท็จ ซึ่งมาหาพวกท่านในเครื่องนุ่งห่มของแกะ แต่ภายในพวกเขาเป็นสุนัขป่าที่ตะกละตะกลาม” และพระองค์ตรัสในมัทธิว 7:22 และ 23: “คนเป็นอันมากจะกล่าวแก่เราในวันนั้นว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ และในพระนามของพระองค์ได้ขับผีออกหลายตนมิใช่หรือ และในพระนามของพระองค์ได้กระทำการงานมหัศจรรย์เป็นอันมากมิใช่หรือ’ และในเวลาอันนั้นเราจะกล่าวยอมรับแก่พวกเขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย จงไปเสียให้พ้นจากเรา พวกเจ้าที่กระทำความชั่วช้า’” ฉะนั้นไม่ใช่ทุกคนที่กล่าวว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่คนเหล่านั้นที่เชื่อพระองค์และวางใจพระองค์และกล่าวยอมรับพระองค์จริง ๆ ในฐานะพระคริสต์นั้นแห่งพระคัมภีร์ ควรได้รับการต้อนรับในฐานะคริสเตียน

เราไม่สามารถระงับการร่วมสามัคคีธรรมแบบคริสเตียนอย่างเหมาะสมจากคนเหล่านั้นที่รักพระเยซูเจ้าและรับใช้พระองค์อย่างแท้จริงได้ โดยมีเงื่อนไขว่าพวกเขาต้องไม่ก่อให้เกิดความแตกแยกและการวิวาทเกี่ยวกับรายละเอียดที่ไม่สำคัญทั้งหลาย

หลักคำสอนที่สำคัญเหล่านั้นแห่งข่าวประเสริฐต้องเป็นพื้นฐานแห่งความรอด แต่ไม่ใช่ว่าทุกคำสอนในพระคัมภีร์มีความสำคัญเท่าหลักคำสอนเหล่านี้ พระเยซูตรัสแก่พวกฟาริสีในมัทธิว 23:23 ว่า “พวกเจ้าถวายน

สิบชักหนึ่งของสระแห่น และยี่ห่าและขมั้น และได้ละเว้นสิ่งเหล่านั้นที่มีน้ำหนักมากกว่าแห่งพระราชบัญญัติคือการพิพากษา ความเมตตาและความเชื่อ...” ฉะนั้นหลักคำสอนที่สำคัญบางเรื่องแห่ง “ความเชื่อนั้น” จึงเป็น “สิ่งเหล่านั้นที่มีน้ำหนักมากกว่า” ความแตกแยกเหล่านั้นที่เมืองโครีนธ์ระหว่างคนเหล่านั้นที่อยากเป็นผู้ติดตามของอโพลโลและเปโตรและเปาโล เป็นสิ่งที่ผิด (1 คร. 3:1-9) เปโตร อโพลโล และเปาโลประกาศข่าวประเสริฐเดียวกัน แต่ผมจะต้องไม่ให้การยอมรับและการร่วมสามัคคีธรรมแบบคริสเตียนแก่พวกคนที่ไม่กลับใจเชื่อและพวกคนที่ไม่เชื่อ ทว่าผมควรมีการร่วมสามัคคีธรรมกับคริสเตียนที่ดี ๆ ผู้ซึ่งอาจไม่ได้รับการสอนมาดีนักเกี่ยวกับเรื่องบัพติศมาหรือซึ่งแตกต่างในการตีความคำพยากรณ์บางเรื่อง ความจริงทั้งหมดนั้นเป็นสิ่งที่ดี และเราควรเทศนามั่นในความรัก แต่เราควรมีการร่วมสามัคคีธรรมกับผู้คนที่ทั้งหมดของพระเจ้าในส่วนที่เราทำ เช่นนั้นได้โดยไม่ก่อเกิดความแตกแยกและการวิวาท ไม่ว่าพวกเขาจะใช้ชื่อคริสตจักรของเราหรือทำสิ่งต่าง ๆ ตามวิธีของเราหรือไม่

ข้อ 51-56:

9:51 และต่อมาเมื่อถึงเวลาที่พระองค์จะทรงถูกรับขึ้นไป พระองค์ทรงตั้งพระพักตร์ของพระองค์อย่างแน่วแน่ที่จะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

9:52 และทรงส่งพวกผู้สื่อข่าวล่วงหน้าไปก่อนพระพักตร์พระองค์ และพวกเขาก็ไป และเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรีย เพื่อจะจัดเตรียมไว้สำหรับพระองค์

9:53 และชาวบ้านนั้นไม่รับรองพระองค์ เพราะพระพักตร์พระองค์ดูเหมือนว่าพระองค์ประสงค์จะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

9:54 และเมื่อพวกสาวกของพระองค์ คือยากอบ

และยอห์นได้เห็นสิ่งนี้ พวกเขาก็ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์พอพระทัยจะให้พวกข้าพระองค์ส่งให้ไปลงมาจากฟ้าสวรรค์ และเผาผลาญพวกเขาเสีย เหมือนอย่างที่ได้กระทำนั้นไหม”

9:55 แต่พระองค์ทรงเปลียวมาและตำหนิพวกเขาและตรัสว่า “พวกท่านไม่ทราบว่าคุณท่านมีจิตวิญญาณท่านองใด

9:56 เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อจะทำลายชีวิตของมนุษย์ทั้งหลาย แต่เพื่อจะช่วยเขาทั้งหลายให้รอด” และพระองค์กับพวกสาวกก็ไปยังหมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง

การเที่ยวประกาศ: ปลายทางคือเยรูซาเล็ม

Dr. Scofield ใส่หัวเรื่องพระคำตอนนี้ว่า “การจากไปครั้งสุดท้ายจากแคว้นกาลิลี” แท้จริงแล้ว นี่เป็นเพียงการเริ่มต้นของการจากไปนั้น พระเยซูทรงไปที่เยรูซาเล็มเพื่อร่วมเทศกาลอยู่เพิงจริง ๆ (ยอห์น 7:2-10) พระองค์ทรงใช้เวลาสักพักที่นั่น เราเข้าใจว่า ทรงอยู่ต่อเพื่อร่วม “เทศกาลเลี้ยงแห่งการฉลองพระวิหาร” ในฤดูหนาว (ยอห์น 10:22) ไม่แน่ว่าในการเดินทางครั้งนี้ไปเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงผ่านเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรียของข้อ 52 ตรงนี้ แต่หลังจากเวลานั้นหรือก่อนที่พระเยซูทรงแต่งตั้งเจ็ดสิบคนนั้น (ลูกา บทที่ 10) พระองค์ทรงมาที่บ้านเบธานี ซึ่งอยู่ชานกรุงเยรูซาเล็ม (ลูกา 10:38) มายังบ้านของมารีย์และมารธาและลาซารัส

พระเยซูเจ้าไม่ได้เสด็จไปต่อทันทีในการเดินทางเที่ยวสุดท้ายนั้นไปยังเยรูซาเล็ม ในลูกา 10:1,2 เจ็ด

สิบคนนั้นได้รับการแต่งตั้ง และพวกเขาก็ออกเดินทางไปในลูกา 10:13-15 คำสาปแช่งนั้นที่ตกอยู่บนเมืองโคราซิน เมืองเบธไซดา และเมืองคาเปอร์นาอุมถูกประกาศ ในลูกา 10:38-42 พระองค์ทรงไปไกลจนถึงบ้านเบธานี ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ในลูกา 13:22 พระองค์ยังกำลัง “เดินทางมุ่งหน้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” อยู่เหมือนเดิม ในลูกา 13:31 พวกเขาเตือนพระเยซูว่า “เฮโรดประสังค์จะฆ่าท่าน” แต่เฮโรดเป็นกษัตริย์ในแคว้นกาลิลี ไม่ใช่ในแคว้นยูเดีย ฉะนั้นเราจึงเชื่อว่าพระองค์ยังทรงอยู่ในแคว้นกาลิลี

ลูกา 17:11 บอกเราว่า “ขณะที่พระองค์กำลังเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ก็เสด็จผ่านระหว่างแคว้นสะมาเรียและแคว้นกาลิลี” ในลูกา 18:31 พระองค์ตรัสว่า “ดูเถิด เราทั้งหลายขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม...” พระองค์กำลังอยู่ระหว่างทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม (ลูกา 19:1) และการเสด็จเข้ากรุงอย่างผู้มิชยของพระองค์ก็ถูกบันทึกไว้ในลูกา 19:28 ก่อนที่พระองค์เสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ในมัทธิว 19:1 เราถูกบอกว่าพระเยซูทรงไปจากแคว้นกาลิลี “เข้ามาในเขตแดนแห่งแคว้นยูเดียฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น” ฉะนั้นนี่จึงเป็นช่วงเวลาหนึ่งของการเที่ยวประกาศไปทั่วแคว้นกาลิลี แคว้นสะมาเรีย และแคว้นยูเดีย โดยทรงเตือนและเข้าถึงทุกคนที่พระองค์สามารถทำได้ผ่านทางเหล่าสาวกของพระองค์และเจ็ดสิบคนนั้นและผ่านทางงานรับใช้ของพระองค์เองก่อนที่พระองค์จะต้องตายที่เยรูซาเล็ม

Dr. Scofield ใส่หัวเรื่องของพระคำตอนนี้ว่า “จิตวิญญาณใหม่แห่งพระคุณ...” แต่ไม่ใช่เลย พระเยซูไม่ได้อยู่ที่ ๆ ก็ทรงเริ่มมีพระทัยเมตตาอย่างแนบเนียน มันเป็นเรื่องจริงอยู่เสมอที่ว่า “บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อจะทำลายชีวิตของมนุษย์ทั้งหลาย แต่เพื่อจะช่วยเหลือเขาทั้งหลายให้รอด” (ข้อ 56) มันเป็นการแบ่งแยกสมัยประทานมากเกินไปที่จะคิดว่าพระคุณของพระเจ้าเป็นของใหม่แล้วตอนนี้

และเราไม่น่าจะคิดว่าเป็น “การจากไปครั้งสุดท้ายจากแคว้นกาลิลี” ของพระคริสต์ มันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่พระองค์ไม่ทรงมีบ้านแห่งหนึ่งที่เมืองคาเปอร์นาอุมอีกต่อไปแล้ว

แต่อย่าไปจากพระคำตอนนี้โดยไม่ใส่ใจมากนักเกี่ยวกับข่าวสารของข้อ 56 พระเยซูไม่ยากฆ่าแต่ทรงอยากที่จะช่วยให้รอด บนทางเขานั้นพระองค์ทรงอธิษฐานเพื่อทุกคนที่มาพระองค์ว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษพวกเขา เพราะว่าพวกเขาไม่ทราบว่าเขาทำอะไร” (ลูกา 23:34) สเทเฟนอธิษฐานเพื่อทุกคนที่มาเขาว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษพวกเขาเพราะบาปนี้เลย” (กิจการ 7:60) เราอาจปวดร้าวใจเพราะบาปของผู้คนที่หลงหาย แต่เราควรรักพวกเขาและปรารถนาดีต่อพวกเขา เราควรเสาะหาอย่างจริงจังที่จะช่วยเหลือพวกเขาให้รอด

ข้อ 57-62:

9:57 และต่อมาขณะที่พระองค์กับพวกสาวกกำลังไปตามทาง ชายคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปไม่ว่าพระองค์ไปทางไหน”

9:58 และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “บรรดาสุนัข

จึงจอกมีไพรงทั้งหลาย และนกเหล่านั้นแห่งฟ้าอากาศมีรังทั้งหลาย แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศิระษะของตน”

9:59 และพระองค์ตรัสกับอีกคนหนึ่งว่า “จงตามเรามาเถิด” แต่คนนั้นทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอ

โปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์ไป และฝังบิดาของข้า
พระองค์ก่อน”

9:60 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ให้คนตายฝังคนตาย
ของพวกเขาเองเถิด แต่ท่านจงไปและประกาศ
อาณาจักรของพระเจ้า”

9:61 และอีกคนหนึ่งทูลด้วยว่า “พระองค์เจ้าข้า

ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้า
พระองค์ไปลาพวกเขา ก่อน ผู้ซึ่งอยู่ที่บ้านของข้า
พระองค์”

9:62 และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “ไม่มีผู้ใด เมื่อเอา
มือของตนจับคันท่อนแล้วหันหน้ากลับเสีย
เหมาะสมสำหรับอาณาจักรของพระเจ้า”

ต้นทุนของการเป็นสาวก

ในที่นี้ชายสามคนเกิดแรงกระตุ้นที่จะติดตามพระเยซู แต่พวกเขาต้องถูกเตือนว่ามันไม่ใช่เรื่องง่าย เหมือนกับที่ดาวิดกล่าวเกี่ยวกับลานนวดข้าวของอาราวันาห์, “หามิได้ แต่เราจะขอจ่ายเงินซื้อจากเจ้าเป็นแน่ และเราจะไม่ถวายบรรดาเครื่องเผาบูชาแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจากสิ่งซึ่งเราไม่เสียค่าอะไรเลย” (2 ซมอ. 24:24) ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงเตือนชายคนแรกนั้นว่าการติดตามพระเยซูหมายถึงชีวิตแห่งความยากจน และความยากลำบาก พระเยซูทรงรู้สึกถึงแรงกดดันนั้นอย่างชัดเจนจริง ๆ-การเดินทางยาวไกลเหล่านั้นโดยทางเท้า ไม่มีบ้าน ไม่มีที่หลบนอนประจำ-ได้รับการดูแลส่วนหนึ่งโดยของกำนัลเล็ก ๆ น้อย ๆ ของเหล่าสตรีที่ติดตามพระองค์ไปตามเมืองต่าง ๆ (มธ. 27:55)! ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระองค์ต้องทนหิวบ่อย ๆ เหล่าสาวกที่หิวโหยบางครั้งก็เด็ดรวงข้าวที่สุก ภูม้นให้ออกจากฝักและกินมันแบบดิบ ๆ (ลูกา 6:1) ในพระคำข้อสุดท้ายของยอห์นบทที่ 7 เราอ่านว่า “และทุกคนไปยังบ้านของตน” หลังจากวันหนึ่งที่เทศกาลอยู่เพิงนั้น แต่พระคำข้อถัดไปในยอห์น 8:1 กล่าวชัดเจนว่า “พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ” คนอื่น ๆ กลับบ้านช่องของตัวเองแต่พระเยซูทรงออกไปยังภูเขามะกอกเทศซึ่งเป็นที่ ๆ พระองค์น่าจะนอนบนพื้นดินในสวนเกทเสมณีคืนนั้น ยอห์น 18:1 และ 2 บอกเราว่า “พระองค์ก็เสด็จออกไปกับพวกสาวกของพระองค์ข้ามลำธารขิดโรน ซึ่งมีสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นกับพวกสาวกของพระองค์ และยูดาสดด้วย ผู้ซึ่งทรยศพระองค์ ก็รู้จักสถานที่นั้น เพราะว่าพระเยซูเคยไปพบกันที่นั่นบ่อย ๆ กับพวกสาวกของพระองค์” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าประสบการณ์เช่นนั้นอยู่ในความคิดของพระเยซูเมื่อพระองค์ตรัสว่า “บรรดาสุขนั้นจึงจอกมีโพรงทั้งหลาย และนกเหล่านั้นแห่งฟ้าอากาศมีรังทั้งหลาย แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะของตน” (ข้อ 58)

โอ ถ้าผู้ใดอยากติดตามพระเยซู เขาก็ต้องเต็มใจที่จะเป็นคนยากจน ขาดแคลนความสบายบางประการ อย่าแสวงหาที่จะติดตามพระเยซูโดยไม่นับต้นทุนเสียก่อน

คนของพระเจ้าอาจมีใบปริญญาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยของตน อาจมีความสามารถมหาศาล: ดังนั้นเขาต้องมีเงินเดือนสูง ๆ เหมือนอย่างหมอหรือนายความหรือผู้บริหารธุรกิจที่ได้รับการฝึกฝนและมีความสามารถคล้ายกันใช่ไหม? ไม่ใช่ ผู้รับใช้ไม่อยู่เหนือนายของตน ผู้ดูแลต้อง “ไม่โลภทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน” (1 ทธ. 3:3) ขออย่าให้เราคิดว่ามันเป็นเรื่องผิดธรรมดาหรือไม่ดีที่คนของพระเจ้าต้องยากจนบ่อย ๆ พระเยซูและเหล่าสาวกก็เป็นเช่นนั้นและ “ทางของพระเจ้าพร้อมกับความอึ้งใจก็เป็นกำไรมาก” (1 ทธ. 6:6)

ชายอีกคนอยากติดตามพระเยซู แต่ก็เฉพาหลังจากที่บิดาของเขาตายและหลังจากที่เขาควรมีส่วนร่วมในการฝังศพตามประเพณีและ เราเชื่อว่า หลังจากมีการแบ่งสรรเรื่องทรัพย์สินแล้ว พระเยซูไม่ทรงอนุญาต

เรื่องนั้น การรับใช้พระองค์มีความสำคัญเหนือกว่าความผูกพันและความรักดีทั้งปวง การรับใช้พระเยซูไม่ควรเป็นเหตุผลในการไม่ให้เกียรติบิดามารดาแต่คนอื่น ๆ สามารถดูแลบิดาและฝั่งศพเขาได้ การช่วยผู้คนไม่ให้ต้องตกนรกมีความสำคัญมากกว่าการปลอมโยนผู้สูงอายุและผู้ที่ถูกเจ็บป่วย ฉะนั้นเอลีซาจึงละบิดามารดาเพื่อจะติดตามเอลียาห์ (1 พงศ์กษัตริย์ 19:19-21) และยากอบกับยอห์น “ในทันใดนั้น เขาทั้งสองได้ละเรือและบิดาของตน และตามพระองค์ไป” (มธ. 4:22) พระคริสต์ทรงเรียกร้องความเป็นที่หนึ่ง งานของพระองค์ยิ่งใหญ่กว่างานอื่นทั้งปวง เหมือนกับที่เปโตรและอันดรูว์ละอวนของตนและเหมือนกับที่เลวีละงานเก็บภาษีที่กำโรงามของตน (ลูกา 5:11, 28) ผู้คนก็ต้องละทิ้งสิ่งสารพัดเพื่อจะติดตามพระเยซูเช่นกัน

ชายอีกคนก็เกือบพร้อมที่จะติดตามพระเยซู แต่ก่อนอื่นเขาจะต้องกลับบ้านไปเพื่อร่วมงานเลี้ยงอำลาและความบันเทิงชั่วระยะหนึ่ง ไม่ได้! อย่าเอามือจับคันไถและหันกลับไปมอง! อีกไม่กี่วันพระเยซูก็จะตายแล้ว! ถ้าเขาอยากติดตามพระองค์ก็จงมาทันที! ท่ามกลางความทรงจำอันน่าเศร้า มีชายอายุห้าสิบหกปีคนหนึ่งพร้อมกับครอบครัวที่มีลูกแปดคน ผู้ซึ่งได้ขัดขึ้นการทรงเรียกของพระเจ้าให้เทศนาและตอนนี้มันก็สายเกินไปแล้ว และความทรงจำเกี่ยวกับหญิงอายุสามสิบคนหนึ่งผู้ซึ่งตลอดสิบปีได้ขัดขึ้นการทรงเรียกให้ไปเป็นมิชชันนารีเพื่อจะอยู่กับบิดาและมารดาของเธอ คณะกรรมการมิชชันนารีไม่ยอมรับเธอที่อายุขนาดนั้นแล้ว

ลูกา 10

ข้อ 1-12:

10:1 ภายหลังบรรดาสิ่งเหล่านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งสาวกอื่นอีกเจ็ดสิบคนไว้ด้วย และส่งพวกเขาออกไปทีละสองคน ให้ล่วงหน้าพระพักตร์พระองค์ไปก่อน ให้เข้าไปทุกนครและทุกสถานที่ซึ่งพระองค์เองจะเสด็จมานั้น

10:2 เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “งานเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่เหล่าคนงานก็มีน้อย เหตุฉะนั้นพวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของงานเก็บเกี่ยวนั้น เพื่อที่พระองค์จะทรงส่งบรรดาคนงานเข้าไปในงานเก็บเกี่ยวของพระองค์

10:3 จงไปตามทางของพวกท่านเถิด ดูเถิด เราส่งพวกท่านออกไปเหมือนพวกลูกแกะอยู่ในท่ามกลางฝูงสุนัขป่า

10:4 อย่าเอากระเป่า หรือย่าม หรือบรรดารองเท้าไป และอย่าคำนับผู้ใดตามทาง

10:5 และพวกท่านจะเข้าไปในบ้านใดก็ตาม จงพูดก่อนว่า ‘จงให้สันติสุขมีแก่บ้านนี้เถิด’

10:6 และถ้าลูกแกะแห่งสันติสุขอยู่ที่นั่น สันติสุขของพวกท่านก็จะอยู่บนบ้านนั้น ถ้าไม่ สันติสุขของพวกท่านก็จะกลับคืนมาสู่พวกท่านอีก

10:7 และจงอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกันนั้น กินและดื่มสิ่งของใด ๆ ซึ่งพวกเขาจะให้นั้น ด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน อย่าเที่ยวจากบ้านนี้ไปบ้านโน้น

10:8 และพวกท่านจะเข้าไปในนครใดก็ตาม และพวกเขารับรองพวกท่านไว้ จงกินสิ่งของใด ๆ ซึ่งถูกตั้งไว้ต่อหน้าพวกท่าน

10:9 และจงรักษาคนเจ็บป่วยในนครนั้นให้หาย และกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘อาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว’

10:10 แต่พวกท่านจะเข้าไปในนครใดก็ตาม และพวกเขาไม่รับรองพวกท่านไว้ จงไปตามทางของพวกท่านออกไปที่ถนนสายต่าง ๆ ของนครเดียวกันนั้น และกล่าวว่

10:11 ‘แม้แต่ผงคลีดินแห่งนครของพวกเจ้า ซึ่งติดอยู่กับพวกเรา พวกเราก็สะบัดออกต่อพวกเจ้า แต่อย่างไรก็ตามพวกเจ้าจงแน่ใจในสิ่งนี้เถิด คืออาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้พวกเจ้าแล้ว’

10:12 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า โทษของเมืองโสโดมในวันนั้นจะเบากว่าโทษของนครนั้น

เจ็ดสิบคนนั้นที่ถูกส่งออกไปเพื่อเป็นพยาน

ก่อนหน้านั้นพระเยซูทรงส่งสิบสองคนนั้นออกไปยังนครและเมืองเหล่านั้นซึ่งเป็นที่ ๆ พระองค์เองจะทรงมา แต่ในการทัวร์แบบพายุหมุนนี้เพื่อปกคลุมแผ่นดินปาเลสไตน์ทั้งหมด พระองค์ต้องมีคนอื่น ๆ ที่จะไปสิบสองคนนั้นไม่พอ เวลาที่สั้นเหลือเกิน พวกเขากำลังออกไปเป็นคู่ ๆ เพื่อประหยัดเวลาในแต่ละเมือง (ข้อ 7) โดยเทศนา รักษาให้หาย และบอกว่าพระเยซูจะทรงไปที่นั่น งานของสิบสองคนนั้นและของเจ็ดสิบคนนี้เป็นเวลานานหลายวันหรือหลายสัปดาห์ในสถานที่แห่งหนึ่งโดยเทศนา ชนะจิตวิญญาณ รักษาให้หาย ขับพวกผีออก ช่วยอธิบายเรื่องฝูงชนหมู่ใหญ่เหล่านั้นที่เข้าร่วมงานรับใช้ของพระเยซูในทุกแห่งหน คนงานเหล่านี้จะถูกต้อนรับเข้าในบ้านเรือนหลายหลังและได้รับการเลี้ยงดูและถูกพิทักษ์รักษาเพราะเห็นแก่พระเยซู พวกเขาจะต้องประกาศการพิพากษาให้ตกแก่เมืองใดก็ตามที่ไม่ยอมต้อนรับพวกเขาเพราะเห็นแก่พระเยซู

เจ็ดสิบคนนี้เป็นใคร? เราไม่ทราบชื่อของพวกเขาเลยสักคน เราเชื่อว่าพวกเขาไม่ได้เป็นคริสเตียนที่มีวุฒิภาวะมากนัก แต่เป็นเหล่าผู้เชื่อใหม่ที่จริงจัง พวกเขาเป็น “พวกลูกแกะ” ไม่ใช่แกะ ที่ถูกส่งไป “ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า” ฉะนั้นผู้กลับใจเชื่อคนใดจึงควรกลายเป็นผู้ชนะจิตวิญญาณทันที และพระเจ้าจะทรงถือว่าคนเหล่านั้นที่ได้ยินพยานเหล่านั้นต้องให้การอย่างจริงจัง

ในพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ในมัทธิว 28:19 และ 20 เราได้รับคำบัญชาว่าเหล่าผู้เชื่อใหม่ควรรับบัพติศมาและจากนั้นเราต้องสอน “พวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดใดก็ตามที่เราได้สั่งพวกท่านไว้” คำบัญชาเรื่องการชนะจิตวิญญาณของพระบัญชาอันยิ่งใหญ่จะต้องมอบให้แก่ผู้ที่กลับใจเชื่อทุกคน และฉะนั้นพระเยซูเจ้าจึงทรงส่งลูกแกะเจ็ดสิบตัวนี้ออกไปเป็นพยานเพื่อพระองค์

งานเก็บเกี่ยวที่พร้อมแล้ว

พระเยซูตรัสในลูกา 10:2 ว่า “เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “งานเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่เหล่าคนงานก็มีน้อย เหตุฉะนั้นพวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของงานเก็บเกี่ยวนั้น เพื่อที่พระองค์จะทรงส่งบรรดาคนงานเข้าไปในงานเก็บเกี่ยวของพระองค์” พระเยซูทรงถวิลหาผู้หลงหายที่มีอยู่มากมายจริง ๆ! และพวกเขาก็สามารถถูกชนะมาได้-ไม่ใช่พวกเขาทุกคนแต่พวกเขาหลายคน หากมีคนงานมากพอ! ฉะนั้นก่อนอื่น พระองค์จึงทรงส่งสิบสองคนนั้นไปและตอนนี้ก็ส่งไปเพิ่มอีกเจ็ดสิบคน และจากนั้นพวกเขาต้องอธิษฐานขอต่อนั้นและเราต้องอธิษฐานขอตอนนี้ “พระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของงานเก็บเกี่ยวนั้น เพื่อที่พระองค์จะทรงส่งบรรดาคนงานเข้าไปในงานเก็บเกี่ยวของพระองค์”

ตอนที่พระคริสต์ได้ส่งสิบสองคนนั้นไป พระองค์ทรงบอกพวกเขาสิ่งเดียวกันแบบเกือบคำต่อคำในมัทธิว 9:35-38 งานเก็บเกี่ยวนั้น “มีมากมาย” ในตอนนั้น พระองค์ตรัสแก่เจ็ดสิบคนนั้นว่างานเก็บเกี่ยวนั้น “เป็นการใหญ่นักหนา” ในยอห์น 4:35,36 ที่เมืองสิคาร์ เมื่อพูดถึงอีกคราวหนึ่งและอีกสถานที่หนึ่งพระองค์ตรัสสิ่งเดียวกัน, “ท่านทั้งหลายกล่าวว่า ‘ยังมีอีกสี่เดือน และจึงจะถึงฤดูเกี่ยวข้าว’ มิใช่หรือ ดูเถิด เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า จงแหงนตาของพวกท่านขึ้น และดูทุ่งนาทั้งหลายเถิด เพราะว่าทุ่งนาเหล่านั้นก็ขาวแล้ว พร้อมสำหรับการเกี่ยวข้าว และคนที่เกี่ยวได้รับค่าจ้างทั้งหลาย และสำสมพิชผลต่าง ๆ ไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทุกคนที่หว่านและคนที่เกี่ยวจะได้ปีติยินดีด้วยกัน”

ดังนั้นเราจึงแน่ใจได้ว่าในทุกยุคสมัย ในทุกประเทศ พระเจ้าทรงมีงานเก็บเกี่ยวที่สุกงอมแล้วรออยู่ เมื่อพระเจ้าทรงมีแค่เอเลียสที่ภูเขาคารเมล ฝูงชนหมู่หนึ่งสามารถถูกทำให้ร้องออกมาได้ว่า “พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์นั้น!” (1 พงศ์กษัตริย์ 18:39) เมื่อเมืองนินะเวห์ ซึ่งชั่วร้ายเสียจนมันร้องขอการทำลายล้าง พระเจ้าก็สามารถนำหลายพันคนมาสู่การกลับใจใหม่ได้หากพระองค์ทรงมีนักเทศน์สักคนแต่พระเจ้าทรงมีปัญหาในการทำให้โยนาห์ยอมไป ในเมืองสะมาเรียทุ่งนาเหล่านั้นก็ขาวแล้วและหลายคนสามารถถูกชนะมาได้เมื่อหญิงตกต่ำคนหนึ่งรับเชื่อพระคริสต์และเรียกเพื่อนฝูงของนางให้มาพบกับพระองค์ (ยอห์น 4:39-41) แม้กระทั่งที่กรุงเยรูซาเล็มที่ชั่วร้าย ที่ฝูงชนเหล่านั้นร้องขอให้ตรึงกางเขนพระเยซู ที่ยูดาสทรยศ พระองค์ ที่เปโตรปฏิเสธพระองค์และสับสนและเลิกงานรับใช้และที่พวกเขาทุกคน “ทอดทิ้งพระองค์และหนีไป” ทว่างานเก็บเกี่ยวที่สุกงอมก็รออยู่ เมื่อสาวกไม่กี่คนอธิษฐานขอฤทธิ์เดชของพระเจ้าลงมา (กิจการ 1:14)

มีสามพันคนที่เห็นเทคอสต์ที่จะรับเชื่อพระคริสต์และเข้าร่วมกับคริสเตียนเหล่านั้น

แต่ความยุ่งยากไม่ได้อยู่ที่งานเก็บเกี่ยวนั้นแต่อยู่ที่เหล่าคนงาน มันไม่ได้ยุ่งยากที่เหล่าคนบาปแต่ที่เหล่าวิสุทธิชน ความยุ่งยากไม่ได้อยู่ที่ชาวโลกแต่อยู่ที่คริสตจักร การขาดผลลัพธ์ของการชนะจิตวิญญาณไม่ได้เป็นความผิดของกาลสมัย สภาพการณ์และสถานการณ์แวดล้อม แต่ความผิดอยู่ที่การขาดเหล่าพยานที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ มันไม่ใช่ใจที่แข็งกระด้างของพวกเขาขึ้นมา ของชาวโลก ของพวกคนไม่เชื่อ แต่เป็นความไม่เชื่อ ความเยิ่นชา การขาดความเชื่อฟังของเหล่าชายและหญิงของพระเจ้าที่ปล่อยผู้คนให้ตกนรก ที่ดัดการฟื้นฟูต่าง ๆ ให้หมด ที่ปล่อยงานเก็บเกี่ยวให้เสียเปล่า ไม่ใช่พวกสมัยใหม่นิยมที่ไม่รอดและไม่อาจมีฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ แต่เป็นผู้เชื่อพระคัมภีร์ที่ไม่ยอมจ่ายราคาของพระเจ้าเพื่อแลกกับฤทธิ์เดชซึ่งสามารถใช้ในงานเก็บเกี่ยวนั้นได้หากเขายอมจ่าย

พระเจ้าทรงมีงานเก็บเกี่ยวหนึ่งและ “ศาสตราวุธทั้งหลายแห่งการสงครามของพวกเราไม่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง แต่มีอำนาจโดยทางพระเจ้าที่จะทำลายบรรดาป้อมปราการที่เข้มแข็งลงได้” (2 คร. 10:4) เรามีพระวจนะของพระเจ้า ซึ่ง “มีชีวิต และทรงฤทธิ์อำนาจ และคมยิ่งกว่าดาบสองคมใด ๆ” (ฮบ. 4:12) เยเรมีย์ 23:29 กล่าวว่า “ถ้อยคำของเราไม่เหมือนไฟหรือ” พระเยโฮวาห์ตรัส “และเหมือนค้อนที่ทุบหินให้แตกเป็นชิ้น ๆ” เรามีพระคุณของพระเจ้า ผู้ทรงรัก ทรงแสวงหาผู้หลงหาย “ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ประสงค์ให้คนทั้งปวงมาถึงการกลับใจเสียใหม่” (2 ปต. 3:9) เรามีพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่อยู่ภายในเราผู้ซึ่ง “เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงดำหนิโลกเรื่องบาป และเรื่องความชอบธรรม และเรื่องการพิพากษา” (ยอห์น 16:8) และเราสามารถฟังพระเจ้าได้โดยการอธิษฐานและเรามีพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงสดับฟังคำอธิษฐานแห่งความเชื่อ หรือการอธิษฐานในพระนามของพระเยซู โอ งานเก็บเกี่ยวมีเหลือเพื่อเสมอ เป็นการใหญ่ และสุขงอม จนถึงขนาดที่คน ๆ หนึ่งสามารถชนะใครสักคนได้บ้างแม้หากว่าเราชนะบางคนไม่ได้ก็ตาม

ข้อ 13-16:

10:13 วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดา เพราะถ้าบรรดาการอธิษฐานที่ได้อุบัติกระทำในเมืองไทรและเมืองไซดอน ซึ่งได้อุบัติกระทำในพวกเจ้า คนทั้งหลายในเมืองทั้งสองนั้นก็คงจะได้กลับใจเสียใหม่ตั้งนานแล้ว โดยนั่งในผ้ากระสอบและขี้เถ้า

10:14 แต่ในการพิพากษานั้น โทษของเมืองไทร

และเมืองไซดอนจะเบาว่าโทษของเจ้าทั้งสอง

10:15 และเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ จะถูกผลักลงไปถึงนรกต่างหาก

10:16 ผู้ที่ฟังท่านทั้งหลายก็ฟังเรา และผู้ที่เหยียดหยามท่านทั้งหลายก็เหยียดหยามเรา และผู้ที่เหยียดหยามเราก็เหยียดหยามพระองค์ผู้ที่ได้ทรงส่งเรามา”

ความพินาศถูกสัญญาไว้แก่สามเมืองใหญ่

ในบางเมืองซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่ไกลทางปลายด้านทิศเหนือของทะเลกาลิลีน้อย พระเยซูได้ทรงกระทำ “บรรดาการอธิษฐานเป็นส่วนมาก” (มธ. 11:20) เมืองเหล่านั้นได้แก่ เมืองโคราซิน เมืองเบธไซดา และเมืองคาเปอร์นาอุม

ในเมืองคาเปอร์นาอุมพระเยซูทรงทำให้เป็นบ้านของพระองค์ โดยย้ายมาจากเมืองนาซาเร็ธเมื่อพระองค์ทรงเริ่มดำเนินงานรับใช้ปวงชนของพระองค์ (มธ. 4:13) เราคิดว่าเมืองเบธไซดาอยู่ใกล้เคียง คือสี่หรือห้าไมล์จากเมืองคาเปอร์นาอุมไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลกาลิลี มันเป็น “เมืองของอันดรูว์และเปโตร” (ยอห์น 1:4) ในเมืองคาเปอร์นาอุมพระเยซูทรงกระทำกิจอันยิ่งใหญ่มากมายจนถึงขนาดที่เมืองไทโรและเมืองไซดอน ซึ่งเป็นเมืองของพวกคนต่างชาติที่ถูกทำลายเพราะความชั่วของพวกเขา (อสค. บทที่ 26 และ 28) และเมืองโสโดม (ข้อพระคำที่กล่าวถึงเหตุการณ์เดียวกันใน มธ. 11:20 กล่าว) คงจะกลับใจไปแล้วและไม่ถูกทำลายหากพวกเขาได้เห็นพระราชกิจทรงฤทธิ์เหล่านั้น พระเยซูตรัส! ฉะนั้นการพิพากษาสำหรับเมืองไทโรและเมืองไซดอนจะเบาว่าการพิพากษาของเมืองเหล่านี้ พระเยซูตรัสว่าเมืองคาเปอร์นาอุม “ซึ่งถูกยกขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ จะถูกผลักลงไปถึงนรกต่างหาก” ผมเชื่อว่านั่นหมายความว่าคนมากมายในเมืองคาเปอร์นาอุมจะไปสู่ความทรมาณชั่ววันรันดร์ แต่เมืองนั่นเองจะ “ลงไปถึงนรก” ในความหมายของดินแดนแห่งความตาย เมืองคาเปอร์นาอุมจะไม่มีอยู่อีกและมันเป็นเช่นนั้นจริง ๆ

เมืองเหล่านี้อยู่ที่ไหนแล้ว? หายสาบสูญไปแล้ว! แม้แต่ที่ตั้งของเมืองเบธไซดาก็ไม่เป็นที่ทราบ เชื่อกันว่าเมืองโคราซินเคยอยู่ทางทิศเหนือของเมืองคาเปอร์นาอุมห้าหรือหกไมล์ ที่ตั้งของเมืองคาเปอร์นาอุมไม่ปรากฏชัดเจนจนกระทั่งไม่กี่ปีก่อนเมื่อซากปรักหักพังของธรรมศาลาสยามัศตวรรษที่สองแห่งหนึ่งถูกขุดพบที่นั่น เมืองอื่น ๆ ในสมัยของพระเยซู นั่นคือ เมืองนาซาเร็ธ เมืองทิเบเรียส เมืองนาอินยังคงอยู่ต่อไป แต่เมืองเหล่านี้ที่พระเยซูทรงแข่งสาปเพราะการที่พวกเขาไม่ยอมสำนึกผิดและปฏิเสธข่าวประเสริฐของพระองค์ได้หายสาบสูญไปแล้ว

ขอให้ซากปรักหักพังของเมืองเหล่านี้และประวัติศาสตร์ของเมืองนินะเวห์ เมืองบาบิโลน เมืองไทโร เมืองไซดอน เมืองเมมฟิส กรีกและโรมเป็นบทเรียนหนึ่งว่าคำแข่งสาปของพระเจ้าตกอยู่บนเมืองหรือประชาชาติที่ทำบาปต่อไป ไม่ยอมกลับใจใหม่เมื่อมันได้ยื่นข่าวประเสริฐ และคำแข่งสาปของพระเจ้าถูกสัญญาไว้อย่างชัดเจนแก่เมืองใดที่ไม่ยอมต้อนรับผู้สื่อสารเจ็ดสิบคนนั้น หากพวกเขากล่าวคำเตือนนี้ (ข้อ 11,16)

ข้อ 17-24:

10:17 และสาวกเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาอีกด้วย
ความปีติยินดี โดยทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า แม้แต่ผี
ทั้งหลายก็อยู่ใต้บังคับของพวกข้าพระองค์โดย
พระนามของพระองค์”
10:18 และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราได้อ
เห็นซาตานตกลงมาจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ
10:19 คุณเกิด เราให้พวกท่านมีฤทธิ์อำนาจที่จะ
เหยียบบรรดาภูเขาร้ายและแมงป่องทั้งหลาย และ
เหนืออำนาจทั้งสิ้นของศัตรูนั้น และไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่ง

ใดจะทำอันตรายแก่พวกท่านด้วยวิธีใด ๆ ได้เลย
10:20 แต่อย่างไรก็ตามอย่าเปรมปรีดีในสิ่งนี้ ที่ผี
ทั้งหลายอยู่ใต้บังคับของพวกท่าน แต่จงเปรมปรีดี
มากยิ่งขึ้นเพราะชื่อของพวกท่านถูกจดไว้ใน
สวรรค์”
10:21 ในโมงนั้นเอง พระเยซูทรงมีความเปรมปรีดี
ในพระวิญญูญาณ และตรัสว่า “ข้าพระองค์ขอ
ขอบพระคุณพระองค์ โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าของ
แห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ที่พระองค์ได้ทรง

ปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนสุขุม
รอบคอบ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่พวกเด็ก
อ่อน ก็เป็นอย่างนั้น ข้าแต่พระบิดา เพราะเป็นที่
ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์
10:22 พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่
เรา และไม่มีใครทราบว่าเป็นผู้ใดนอกจาก
พระบิดา และไม่มีใครทราบว่าเป็นผู้ใด
นอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะ
สำแดงพระองค์”

10:23 และพระองค์ทรงเสด็จกลับไปทางพวก

เจ็ดสิบคนนั้นกลับมา

พระพรหมศาสตร์หลายประการติดตามเจ็ดสิบคนนั้นไปในการเป็นพยานของพวกเขา พวกเขากลับมา
รายงานอย่างดีใจว่า “พระองค์เจ้าข้า แม้แต่ผีทั้งหลายก็อยู่ใต้บังคับของพวกข้าพระองค์โดยพระนามของ
พระองค์”

พระเยซูทรงชื่นชมยินดีอย่างมากในการอวยพรของพระเจ้าที่มีต่อเจ็ดสิบคนนี้ ในข้อ 21 พระองค์ตรัส
ว่า “ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ที่
พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนสุขุมรอบคอบ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่พวก
เด็กอ่อน...” พวกเด็กอ่อนคือเจ็ดสิบคนนี้ “พวกลูกแกะ” ที่ถูกส่งออกไปท่ามกลาง “ฝูงสุนัขป่า” (ข้อ 3) ช่าง
แสนวิเศษจริง ๆ ที่พระเจ้าสามารถใช้ผู้ชนะจิตวิญญาณที่ไม่ได้มีสติปัญญาแห่งสถานศึกษาทั้งหลาย ที่ไม่มี
อภิสิทธิ์ของประสบการณ์และอายุ! มันไม่ใช่เหตุบังเอิญอย่างแน่นอนที่อัครทูตสิบสองคนนั้นเป็นที่รู้จักกันว่า
“ขาดการศึกษาและเป็นคนขาดความรู้” (กิจการ 4:13) เราไม่ประหลาดใจเลยที่พวกผู้นำอัครธรรมกิจกับเป
โตรและยอห์น ผู้คนก็อัครธรรมกิจกับ D.L. Moody และ Billy Sunday และกับผู้คนมากมายที่ดำเนินตามทาง
ของพระเจ้าซึ่งได้รับการฝึกฝนจำกัดและมีความสามารถจำกัดผู้ซึ่งประกาศข่าวประเสริฐในฤทธิ์เดชของ
พระเจ้า เพราะว่าเจ็ดสิบคนนี้ เหมือนเปโตรและยอห์น “เคยอยู่กับพระเยซู” บางครั้งพระเจ้าทรงเรียกคน
อย่างโมเสสและคนอย่างเปาโล คือผู้คนที่มีการศึกษาสูง แต่เราควรจดจำไว้ “ว่ามีคนมีปัญญาตามเนื้อหนังน้อย
คน มีผู้มีอำนาจน้อยคน มีคนที่มีตระกูลสูงน้อยคน ที่ถูกเรียก แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งทั้งหลายที่เงาของโลก
เพื่อทำให้คนมีปัญญาสับสน และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งทั้งหลายที่อ่อนแอของโลกเพื่อทำให้สิ่งทั้งหลายซึ่ง
มีอำนาจสับสน และสิ่งทั้งหลายที่ต่ำต้อยของโลก และสิ่งทั้งหลายซึ่งถูกเหยียดหยาม พระเจ้าทรงเลือกไว้ ใช่
แล้ว และสิ่งทั้งหลายซึ่งมิได้เป็น เพื่อกระทำสิ่งทั้งหลายซึ่งเป็นอยู่แล้วให้ล้มเหลวไป เพื่อไม่ให้เนื้อหนังใด ๆ
อวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้” (1 คร. 1:26-29)

โอ ขอให้เราชื่นชมยินดีที่ปกติแล้วพระเจ้าทรงเลือกใช้ผู้คนที่ยากจนแทนที่จะใช้พวกคนมั่งมี ผู้คนที่
อ่อนแอแทนที่ผู้คนที่แข็งแรง และคนที่ไม่รู้เรื่องราวมากกว่าพวกคนที่เล่าเรียนมา

สาวกของพระองค์ และตรัสเป็นการส่วนตัวว่า
“นัยน์ตาทั้งหลายซึ่งได้เห็นสิ่งเหล่านั้นซึ่งพวกท่าน
ได้เห็นก็ได้รับพร

10:24 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ศาสดา
พยากรณ์หลายคนและกษัตริย์หลายองค์ได้
ปรารถนาที่จะเห็นสิ่งเหล่านั้นซึ่งท่านทั้งหลายเห็น
อยู่นี้ และไม่ได้เห็นสิ่งเหล่านั้น และที่จะได้ยินสิ่ง
เหล่านั้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน และไม่ได้ยินสิ่ง
เหล่านั้น”

พระเยซูทรงชื่นชมยินดีที่พระเจ้าทรงอวยพรผู้เชื่อใหม่เหล่านี้และตรัสว่า “ก็เป็นอย่างนั้น ข้าแต่พระบิดา เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์”

แต่ความชื่นบานที่พระเจ้าทรงอวยพรงานรับใช้ของเราก็ไม่ควรกลบความชื่นบานนั้นที่ยิ่งใหญ่กว่า: “แต่จงเปรมปรีดีมากยิ่งขึ้นกว่าเพราะชื่อของพวกท่านถูกจดไว้ในสวรรค์” (ข้อ 20) พระเยซูเจ้าตรัสว่าพระองค์สามารถเข้าใจความชื่นบานของพวกเขา พระองค์เองก็ทรงชื่นชมยินดีเพราะว่า “เราได้เห็นซาตานตกลงมาจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ” และพระองค์เองทรงเป็นผู้ที่ประทานให้พวกเขามี “ฤทธิ์อำนาจที่จะเหยียบบรรดาจูรายและแมงป่องทั้งหลาย และเหนืออำนาจทั้งสิ้นของศัตรูนั้น และไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตรายแก่พวกท่านด้วยวิธีใด ๆ ได้เลย” พระพรแห่งฤทธิ์เดชของพระเจ้านั้นแสนมหัศจรรย์ แต่ โอ พระคุณของพระเจ้าในการช่วยเหลือคนบาปให้รอดและยกโทษการละเมิดทั้งหมดของเรา และประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราซึ่งเป็นเรื่องที่น่าชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งทั้งปวง

จงสังเกตข้อ 22 ว่า “พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา” พระเยซูตรัส และไม่มีใครรู้จักพระบิดา “นอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงพระองค์” ไม่มีทางที่จะรู้จักพระเจ้าได้ นอกจากโดยพระคริสต์ ไม่ใช่พวก Unitarian ไม่ใช่ชาวพุทธหรือฮินดู ไม่ใช่ Christian Scientist ไม่ใช่พวกถือแนวคิดเสรีนิยมทางศาสนาใด ๆ ที่สามารถรู้จักพระบิดาได้จนกว่าเขาเรียนรู้ที่จะมา ในใจที่สำนึกผิดและเชื่อของเขา ถึงพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดที่โกลาหลผู้ทรงเปิดเผยพระบิดา

พระเยซูกำลังตรัสในที่นี้สิ่งที่พระองค์ตรัสในมัทธิว 28:18, “ทุกอำนาจ [หรือสิทธิอำนาจ] ทั้งสิ้นทรงมอบไว้แก่เราแล้ว ทั้งในสวรรค์และในแผ่นดินโลก” พระองค์กำลังตรัสเรื่องเดิมตรงนี้เหมือนในยอห์น 5:22 และ 23, “เพราะว่าพระบิดาไม่ทรงพิพากษาผู้ใด แต่ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตรแล้ว เพื่อคนทั้งปวงจะถวายเกียรติแด่พระบุตร เหมือนกับที่พวกเขาถวายเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดที่ไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ซึ่งทรงส่งพระบุตรมาแล้ว” 1 ยอห์น 5:11 และ 12 กล่าวสิ่งหนึ่งที่คล้ายกัน: “และนี่แหละเป็นพยานหลักฐานนั้นว่า พระเจ้าได้โปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่พวกเรา และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต และผู้ที่ไม่ได้พระบุตรของพระเจ้านั้นไม่มีชีวิต” ไม่มีใครมาถึงพระเจ้า ไม่มีความรอด ไม่มีการยกโทษให้ ไม่มีชีวิตนิรันดร์ นอกจากคน ๆ นั้นมาถึงพระบิดาโดยพระบุตร “ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” พระเยซูตรัส (ยอห์น 14:6)

เหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่ช่างมีพระพรที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ! พระเยซูทรงเตือนใจพวกสาวกในข้อ 24 ว่า “ศาสดาพยากรณ์หลายคนและกษัตริย์หลายองค์ได้ปรารถนาที่จะเห็นสิ่งเหล่านั้นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ และไม่ได้เห็นสิ่งเหล่านั้น และที่จะได้ยินสิ่งเหล่านั้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน และไม่ได้ยินสิ่งเหล่านั้น” แม้แต่พวกศาสดาพยากรณ์สมัยภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งเขียนพระคัมภีร์ “ก็ได้ไต่ถามและสืบค้นอย่างขยันขันแข็ง... โดยสืบค้นสิ่งที่หรือลักษณะแห่งเวลาที่พระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกเขา ได้ทรงสำแดงไว้ เมื่อพระวิญญาณนั้นได้ทรงเป็นพยานล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานต่าง ๆ ของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะตามมา ก็โปรดเปิดเผยแก่คนเหล่านั้นว่า ไม่ใช่สำหรับพวกเขาเอง แต่สำหรับพวกเรา พวกเขาจึงได้ปรนนิบัติในสิ่งเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ถูกรายงานแก่พวกท่านโดยคนเหล่านั้นที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่าน

แล้ว ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่โปรดประทานจากสวรรค์ ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกทูตสวรรค์ปรารถนาที่จะพินิจดู” (1 ปต. 1:10-12) ความแตกต่างนั้นระหว่างความจริงที่ประทานให้แก่พวกวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิม และภาคพันธสัญญาใหม่ถูกขบเน้นในฮีบรู 1:1 และ 2 พระเจ้าผู้ซึ่ง “ได้ตรัสในวาระต่าง ๆ และในวิธีอันหลากหลาย ในสมัยก่อนแก่บรรพบุรุษโดยพวกศาสดาพยากรณ์ ในวันสุดท้ายเหล่านี้ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายโดยพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นทายาทผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก ซึ่งโดยพระบุตรนั้น พระองค์ได้ทรงสร้างกาลจักรวาลด้วย” และเนื้อหาส่วนใหญ่ของหนังสือฮีบรูก็เกี่ยวข้องกับความคิดที่ว่าพระคริสต์ทรงดีกว่าเหล่าทูตสวรรค์ ว่าพระองค์ทรงดีกว่าโมเสส และพันธสัญญาของพระองค์ก็ดีกว่าพระราชบัญญัติของโมเสส ว่าพระคริสต์ทรงดีกว่าปุโรหิตที่เยรูซาเล็ม ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรไม่ใช่ผู้รับใช้ เราไม่ประหลาดใจเลยที่พระเยซูตรัสถึงพระองค์เองว่า “ดูเถิด ผู้หนึ่งซึ่งเป็นใหญ่กว่าซาโลมอนก็อยู่ที่นี้” (มธ. 12:42) โอ พวกเราที่ตอนนี้มีพระคัมภีร์ที่ตีพิมพ์เป็นเล่มและแจกจ่ายไปทั่ว ที่มีพระวจนะทั้งสิ้นของพระเจ้า และพวกเราที่ตอนนี้ทราบว่าคุณพระคริสต์ทรงมาแล้ว ทรงชดใช้บาปแล้ว ทรงเป็นขึ้นแล้วและทรงอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาแล้ว ทรงเป็นมหาปุโรหิตของเราและจะเสด็จมาอีกที่-เราควรถวายเกียรติแด่พระเจ้าจริง ๆ ที่พระคัมภีร์ทุกตอนถูกบันทึกไว้และถูกตีพิมพ์แล้ว ที่การเปิดเผยเสร็จสมบูรณ์แล้ว ที่ภาพเหล่านั้นถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว และในแง่หนึ่งเราได้เข้าสู่เสรีภาพอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งชาวประเสริฐแล้ว! ช่างดีกว่าการแสวงหาพระคริสต์แค่ผ่านทางพิธีการและภาพเหล่านั้นของภาคพันธสัญญาเดิมตั้งเยอะ หรือถ้อยคำที่จำได้เพียงครั้งเดียวของศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง หรือพระคัมภีร์บางตอนที่ถูกอ่านในธรรมศาลาเมื่อคนอื่น ๆ ไม่สามารถมีพระคัมภีร์ที่ตีพิมพ์เป็นเล่มได้! เราควรชื่นชมยินดีและเห็นคุณค่าพระวจนะและความจริงที่ถูกเปิดเผยแล้วจริง ๆ!

ข้อ 25-29:

10:25 และดูเถิด นักกฎหมายคนหนึ่งยืนขึ้น และทดลองพระองค์ โดยกล่าวว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะกระทำการใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก”	ด้วยสุดจิตของเจ้า ด้วยสุดกำลังของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง”
10:26 และพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ในพระราชบัญญัติมิเขียนไว้ว่าอะไร ท่านอ่านว่าอย่างไร”	10:28 และพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ท่านตอบถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้น และท่านจะมีชีวิต”
10:27 และเขาตอบว่า “เจ้าจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดใจของเจ้า และ	10:29 แต่คนนั้น ซึ่งปรารถนาจะแก้ตัว กล่าวแก่พระเยซูว่า “และใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า”

ความสมบูรณ์แบบเท่านั้นสามารถสมควรได้รับชีวิตนิรันดร์

คำว่า นักกฎหมาย ไม่ได้หมายถึงชายคนหนึ่งที่ว่าความต่อหน้าศาลแต่เป็นนักเรียนและผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของโมเสส, ภาคพันธสัญญาเดิม และนักวิชาการเช่นนั้นถามคำถามหนึ่งกับพระเยซูว่า “ข้าพเจ้าจะกระทำการใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก” จงหมายเหตุสองสิ่งที่แต่งแต้มสีสันคำตอบของ

พระเยซู สิ่งหนึ่งก็คือว่าชายคนนั้นกล่าวเช่นนั้นในความไม่จริงใจ “เพื่อจะทดลองพระเยซู” อีกสิ่งก็คือว่าเขาอยากได้วิธีบางอย่างที่จะได้ชีวิตนิรันดร์โดยการกระทำ: “ข้าพเจ้าจะกระทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก”

ดังนั้น เนื่องจากชายผู้นี้เป็นนักเรียนคนหนึ่งที่กำลังศึกษาพระราชบัญญัติของภาคพันธสัญญาเดิม พระเยซูจึงทรงขอให้เขาสรุปย่อหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินั้น

ชายผู้นี้เป็นนักเรียนที่เก่งในเรื่องพระราชบัญญัตินั้นและเขาตอบ โดยยกพระราชบัญญัติ 6:5 ก่อนและจากนั้นก็ยกเลวีนิติ 19:18 และมันถูกต้องแล้วที่พระบัญญัติสองข้อนี้สรุปย่อพระราชบัญญัติของพระเจ้า และมันเป็นความจริงที่ว่า “ความรักจึงเป็นการทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว” (รม. 13:10) และยากอบ 2:8 เรียก “เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง” ว่าเป็น “พระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์” และ 1 ยอห์น 4:8 กล่าวว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” และอีกที่ 1 ยอห์น 2:10 บอกเราว่า “ผู้ที่รักพี่น้องของตนก็ดำรงอยู่ในความสว่าง” ฉะนั้นความชอบธรรมทั้งสิ้นจึงถูกสรุปรวมอยู่ในคำบัญชาที่ให้รักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ ความคิด จิตวิญญาณ และกำลังของคุณและให้รักเพื่อนบ้านของตนเหมือนรักตัวเอง

แต่นี้เป็นแผนการแห่งความรอดอย่างหนึ่งหรือ? พระเยซูตรัสแก่ชายผู้นั้นว่า “ท่านตอบถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้น และท่านจะมีชีวิต” และเราเข้าใจพระคริสต์ว่าทรงหมายถึงชีวิตฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่ความตายฝ่ายวิญญาณ

ใช่แล้ว นี่เป็นแผนการแห่งความรอดหนึ่ง แต่มันดีสำหรับผู้คนที่สมบูรณ์แบบเท่านั้น! และไม่มีผู้ใดที่สมบูรณ์แบบปากนี้ของสวนเอเดนเลยเว้นแต่พระเยซูเจ้าเอง! มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าถ้าผู้ใดไม่เคยทำบาปเลย เขาก็คงไม่ต้องการการยกโทษเลย ถ้าผู้ใดเกิดมาถูกต้องครั้งแรกนั้น เขาก็คงไม่ต้องบังเกิดใหม่เลย ถ้าผู้ใดไม่เคยออกไปไกลจากพระเจ้า เขาก็คงไม่ต้องกลับมาหาพระเจ้าเลย เปาโลได้รับการดลใจให้เตือนความจำเราว่า “โมเสสได้บรรยายถึงความชอบธรรมซึ่งมาโดยพระราชบัญญัติว่า ‘มนุษย์คนใดซึ่งกระทำสิ่งเหล่านั้นจะดำรงชีวิตโดยการกระทำเหล่านั้น’” (รม. 10:5) และตรงนั้นเขาอ้างอิงไปยังเลวีนิติ 18:5 แต่ความชอบธรรมนั้นเป็นความชอบธรรมแห่งความสมบูรณ์แบบซึ่งไม่มีมนุษย์คนใดมีอยู่ในตัวเอง แผนการแห่งความรอดนั้นมีไว้สำหรับผู้คนที่ไม่เคยทำบาปเลย ไม่มีสักคนที่เดินบนแผ่นดินโลกตอนนี้ที่ไม่เคยทำบาปเลย

เหตุใดพระเยซูจึงประหลาดคำตอบนี้แก่เขา? เพราะว่า “พระราชบัญญัติจึงเคยเป็นครูของพวกเราเพื่อนำพวกเรามาถึงพระคริสต์” การเรียนรู้ความสมบูรณ์แบบนั้นซึ่งพระราชบัญญัติเรียกร้องก็เท่ากับนำการฟ่องใจในทันทีมาสู่ผู้ใดที่มีใจซื่อตรงที่พิจารณามัน

ฉะนั้นนักกฎหมายผู้นี้จึงรู้สึกในทันทีถึงความต้องการที่ “จะแก้ตัว” และเขากล่าวว่า “และใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า” และจากนั้นคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียที่ดีก็ตามมา

ข้อ 30-37:

10:30 และพระเยซูตรัสตอบว่า “ชายคนหนึ่งลงไป
จากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค และตกอยู่

ท่ามกลางพวกโจร ผู้ซึ่งได้ถอดเสื้อผ้าของเขาออก
และทำให้เขาบาดเจ็บ และก็จากไป โดยละทิ้งเขา

ไว้เกือบจะตายแล้ว

10:31 และโดยบังเอิญปุโรหิตคนหนึ่งเดินลงไปทาง
นั้น และเมื่อเขาเห็นคนนั้น เขาก็เดินเลยไปเสียอีก
ฟากหนึ่ง

10:32 และคนเลวคนหนึ่งก็เช่นกัน เมื่อเขามาถึง
สถานที่แห่งนั้น มาและดูคนนั้น และเดินเลยไปเสีย
อีกฟากหนึ่ง

10:33 แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่ง ขณะที่เขาเดินทาง
ไป ก็มาถึงที่ที่คนนั้นอยู่ และเมื่อเขาเห็นคนนั้นแล้ว
เขาก็มีใจกรุณาต่อคนนั้น

10:34 และเข้าไปหาเขา และเอาผ้าพันบาดแผล
ของเขาให้ โดยเทน้ำมันกับน้ำองุ่นใส่ในบาดแผล

นั้น และให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเอง และพาเขามา
ถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง และดูแลเขา

10:35 และในวันรุ่งขึ้นเมื่อเขาจากไป เขาก็เอาเงิน
สองเดนาเรียนออกมา และให้เงินนั้นแก่เจ้าของ
โรงแรม และกล่าวแก่เขาว่า ‘จงดูแลเขาเถิด และ
สิ่งใดก็ตามที่ท่านเสียเงินนี้ เมื่อข้าพเจ้ากลับมาอีก
ข้าพเจ้าจะใช้คืนให้ท่าน’

10:36 บัดนี้ในสามคนนั้น ท่านคิดว่า คนไหนเป็น
เพื่อนบ้านของคนที่ดีที่อยู่ท่ามกลางพวกโจร”

10:37 และเขากล่าวว่า “คนที่ได้แสดงความเมตตา
แก่เขา” แล้วพระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “จงไป และ
ท่านจงทำเหมือนกันเถิด”

ชาวสะมาเรียที่ดีนั้น

คำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียที่ดีนั้นถูกให้ไว้ในลูกาเท่านั้น ไม่มีในข่าวประเสริฐอีกสามเล่มที่เหลือ และ
มันถูกให้ไว้เพื่อเป็นคำตอบแก่คำถามของนักกฎหมายที่มองว่าตัวเองชอบธรรมคนหนึ่งที่ “ปรารถนาจะแก้ตัว”
และกล่าวแก่พระเยซูว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า” (ข้อ 29) ถ้าคน ๆ หนึ่งต้องรักเพื่อนบ้านเหมือนรัก
ตัวเอง แน่ชื่อนั่นคงเกี่ยวข้องกับคนวงแคบมาก ๆ! ไม่ได้ พระเยซูตรัสว่ามันต้องรวมถึงคนแปลกหน้า คน
ต่างด้าว แม้กระทั่งศัตรู แม้กระทั่งคนอีกชาติพันธุ์หนึ่งซึ่งเป็นที่รังเกียจซึ่งพระองค์ไม่มีสายสัมพันธ์แบบมนุษย์
ผ่านทางพวกเขาเลย และฉะนั้นพระองค์จึงประทานคำอุปมาที่มีเสน่ห์นี้เกี่ยวกับชาวสะมาเรียที่ดีนั้น

“ชายคนหนึ่งลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค” มันก็เป็นการ “ลง” ไปจริง ๆ ในระยะทาง
22 ไมล์นั้นคน ๆ หนึ่งก็ลงจากระดับ 2,400 ฟุตเหนือระดับน้ำทะเลไปยังระดับ 1,200 ฟุตต่ำกว่าระดับน้ำ
ทะเล เขา “ตกอยู่ท่ามกลางพวกโจร” และมันอาจเกิดขึ้นเช่นนั้นเพราะว่าเขตแดนนั้นส่วนใหญ่เป็นพื้นที่รกร้าง
หุบเขาลึก เนินเขาหลายลูก และเป็นที่หลบซ่อนตัวสำหรับพวกผู้ร้ายและพวกโจรมานาน

เพื่อแสดงให้เห็นความแตกต่างพระเยซูตรัสว่าปุโรหิตคนหนึ่งมาจากทางนั้น “และเมื่อเขาเห็นคนนั้น เขาก็
เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง และคนเลวคนหนึ่งก็เช่นกัน เมื่อเขามาถึงสถานที่แห่งนั้น มาและดูคนนั้น และเดิน
เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง” แน่ชื่อนี่บ่งบอกว่าถ้าคุณอยากทราบจริง ๆ ว่า “ข้าพเจ้าจะกระทำการใดเพื่อ
จะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก” เหมือนที่นักกฎหมายคนนั้นถามในข้อ 25 ทั้งปุโรหิตและเลวีคนนั้นก็ให้คำตอบไม่
ได้ พระราชบัญญัติด้านพิธีการจะช่วยให้ไม่ได้ ชีวิตของยิวที่ดีคนหนึ่งไม่ช่วยให้ได้ชีวิตนิรันดร์โดยมาตรฐานใด ๆ
ของมนุษย์ จงหมายเหตุชาวสะมาเรียนั้น พวกเขาสะมาเรียเป็นที่เกลียดชังของพวกยิว พวกเขาจำนวนหยิบมือหนึ่ง
ยังอาศัยอยู่รอบภูเขาเกริมที่ Nablus และมีธรรมศาลาแห่งหนึ่งที่นั่น ตอนนี้มีพวกเขาอยู่ประมาณสามร้อย
คนเท่านั้น พวกเขาเป็นลูกผสมของพวกบาบิโลนที่ถูกพาเข้ามาตอนที่พวกยิวถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย พวกเขา
มีหนังสือทำเล่มแรกของโมเสสแต่ไม่มีหนังสืออื่น ๆ ของภาคพันธสัญญาเดิม พวกเขาอ้างว่าเมืองหลวงของจริง

สำหรับประชากรของพระเจ้าควรจะเป็นภูเขาเกริชิม ไม่ใช่กรุงเยรูซาเล็ม พวกยิวเกลียดชังคนเหล่านั้นยิ่งนักจนก่อนสมัยของพระคริสต์ไม่นาน ยอห์น ฮีรคานัส มหาปุโรหิตที่เยรูซาเล็ม นำพวกยิวไปยังภูเขาเกริชิมและทำลายวิหารของชาวสะมาเรีย ชื่อแยกกว่าที่พวกยิวจะใช้เรียกใคร ๆ ได้คือ “ชาวสะมาเรีย” เหมือนที่พวกเขาเรียกพระเยซู (ยอห์น 8:48) แม้แต่ยากอบและยอห์นก็เสนอแนะให้พวกเขา “สั่งให้ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์ และเผาผลาญ” หมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรีย (ลูกา 9:51-54) ฉะนั้นจากผู้คนที่ทั้งหมดที่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งคงไม่ถูกคาดหวังให้รักก็คงเป็นยิวคนหนึ่ง ฉะนั้นการกระทำของชาวสะมาเรียที่ตีคนนี่จึงเกินสายใยทั้งปวงแบบมนุษย์ของครอบครัวหนึ่ง เผ่าพันธุ์ หรือความเป็นญาติพี่น้องหรือมิตรภาพ

พระเยซูเจ้ากำลังใช้ความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติเพื่อแสดงให้เห็นว่ามันมีมาตรฐานหนึ่งที่ไม่มีความดีใครคนใดสามารถไปถึงได้โดยไม่พึ่งพระคริสต์ ชาวสะมาเรียที่ตีคนนั้น “มีใจกรุณา” มันจึงไม่ใช่ความชอบธรรมแบบเป็นพิธีการ เขาพันบาดแผลเหล่านั้น เทน้ำมันและน้ำอุ่นลงไป เขาพาชายคนนั้นไปโรงแรมแห่งหนึ่งจ่ายค่าห้อง เสนอที่จะจ่ายค่าใช้จ่ายใด ๆ ที่มีในอนาคต!

อันที่จริง ความชอบธรรมที่ถูกแสดงภาพตรงนี้เป็นความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบนั้นที่ปฏิบัติตามมาตรฐานเหล่านั้นที่ถูกตั้งขึ้นในคำเทศนาบนภูเขานั้น การรักพระเจ้าอย่างแท้จริงด้วยสิ้นสุดใจ ความคิดและจิตวิญญาณของคุณและรักเพื่อนบ้านของคุณเหมือนรักตัวเอง การ “รักบรรดาศัตรูของพวกท่าน จงอวยพรคนเหล่านั้นที่สาปแช่งพวกท่าน จงทำดีแก่คนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกท่าน และจงอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นซึ่งปฏิบัติต่อพวกท่านอย่างเหยียดหยาม และข่มเหงพวกท่าน” ตามที่ทรงบัญชาไว้ในมัทธิว 5:44 และ “ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีพร้อม” ในมัทธิว 5:48 เป็นความชอบธรรมที่สมบูรณ์แบบนั้นที่ไม่มีมนุษย์คนใดเคยไปถึงยกเว้นพระเยซูคริสต์

ผมไม่กล่าวว่ามาตรฐานนั้นผิด ผมแค่กล่าวว่าไม่มีใครสามารถไปถึงมันได้ เรื่องของการได้ชีวิตนิรันดร์โดยการถือรักษาพระราชบัญญัติคงหมายถึงความสมบูรณ์แบบขั้นสุดยอด ฉะนั้นพระราชบัญญัติจึงเป็น “ครูเพื่อนำพวกเรามาถึงพระคริสต์” และพระเยซูทรงเจตนาให้มันเป็นเช่นนั้น ณ เวลานั้น

และมีอยู่นัยหนึ่งที่แน่นอนว่าชาวสะมาเรียที่ตีนั้นแสดงภาพพระเยซู เช่นเดียวกับที่ชาวสะมาเรียเป็นคนต่างด้าวในสายตาของพวกยิว พระคริสต์ก็เป็นคนของอีกโลกหนึ่ง ทรงเป็นคนต่างด้าวสำหรับโลกนี้ พระองค์ทรงมาจากเบื้องบน เราทุกคนมาจากเบื้องล่าง พระคริสต์ทรงมีความเมตตากรุณาต่อเหล่าคนบาปที่ยากจน สิ้นท่า ได้รับบาดเจ็บจากพวกขโมยและพวกโจร นั่นคือซาตานและเหล่าปีศาจของมัน พระคริสต์ทรงพันบาดแผลเหล่านั้นและทรงเทน้ำมันและน้ำอุ่นลงไป น้ำมันนั้นน่าจะแสดงภาพพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงเข้ามาเมื่อเราได้รับความรอด น้ำอุ่นนั้นน่าจะแสดงภาพการชื่นชมยินดีและความสุขของคริสเตียน และจงหมายเหตุว่าชาวสะมาเรียนั้นให้ชายที่ได้รับบาดเจ็บ “ขึ้นขี่สัตว์ของตนเอง” โอ คนบาปไม่ต้องเดินไปสวรรค์เหมือนอย่างที่คุณผู้เลี้ยงแกะนั้นแบกแกะไว้บนบ่าของตนในลูกา 15:1-7 และเหมือนอย่างชาวสะมาเรียที่ตีนั้นให้ชายที่ได้รับบาดเจ็บขึ้นขี่สัตว์ของตน พระคริสต์ก็ทรงรับประกันว่าเราได้ไปถึงสวรรค์อย่างแน่นอน ภารกิจนั้นเป็นของพระองค์ ไม่ใช่ของเรา

โปรดหมายเหตุว่าที่โรงแรมนั้นมีการจ่ายค่าห้องล่วงหน้าแล้ว เราได้รับความรอดเพราะว่าพระองค์ทรง

จ่ายค่ามันแล้ว ไม่ใช่เพราะว่าเราจ่ายค่ามันแล้ว และพระราชกิจที่ช่วยให้รอดของพระคริสต์ถูกสานต่อในฐานะมหาบุโรหิตของเราที่ทรงทูลขอเพื่อเราอยู่เสมอ เหมือนอย่างที่เราจะเสนาที่คืนนั้นเสนอที่จะจ่ายบิลใด ๆ ในอนาคต โอ ขอขอบคุณพระเจ้าที่ผมได้รับความรอดแล้วและถูกรักษาให้รอดต่อไป บาปทั้งหลายของผมในอดีตถูกขจัดใช้แล้ว และถ้ามีสิ่งอื่นใดที่ต้องถูกขจัดใช้อีก พระเยซูเจ้าก็ทรงให้ค่ามันว่าจะจัดการเรื่องนั้นให้

เหมือนกับที่เปาโลเขียนถึงฟีโลโมนเกี่ยวกับทาสที่หนีไปนั้น นั่นคือโอเนสิมัส และกล่าวว่าถ้าเขา “เป็นหนี้อะไรท่าน จงคิดเอาจากบัญชีของข้าพเจ้าเถิด” พระเยซูเจ้าที่รักก็ทรงใส่บาปทั้งสิ้นของเรา ภาระทั้งสิ้นของเรา ความอ่อนแอและความล้มเหลวทั้งสิ้นของเราไว้ในบัญชีของพระองค์แล้ว “พวกเราทุกคนเหมือนแกะได้หลงเงินไป พวกเราทุกคนได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางบรรดาความชั่วช้าของพวกเราทุกคนลงบนท่านแล้ว” (อสย. 53:6) และอีกที่ “เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้มิได้ทรงรู้จักบาป ให้เป็นบาปเพราะเห็นแก่พวกเรา เพื่อพวกเราจะได้ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์” (2 คร. 5:21) ดังนั้นเราจึงกล่าวได้อย่างแท้จริงว่า “การติสอนแห่งสันติสุขของพวกเราได้ตกอยู่บนท่าน และด้วยรอยเขียนทั้งหลายของท่าน พวกเราก็ได้รับการรักษาให้หาย” โอ พระเยซูทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่เคยทำได้ตามมาตรฐานของชาวสะมาเรียที่คืนนั้น

และกิจการแสนวิเศษทั้งสิ้นของชาวสะมาเรียที่คืนนี้ถูกสรุปย่อในข้อ 37 เขาเป็น “คนที่ได้แสดงความเมตตาแก่เขา”

ข้อ 38-42:

10:38 บัดนี้ต่อมา ขณะที่พระองค์กับพวกสาวกกำลังไป พระองค์ทรงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง และผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธาต้อนรับพระองค์เข้ามาในบ้านของเธอ	สนพระทัยหรือ ที่น้องสาวของข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ทำการปรนนิบัติแต่คนเดียว ดังนั้นขอสิ่งเธอให้มาช่วยข้าพระองค์เถิด”
10:39 และมารธามีน้องสาวคนหนึ่งชื่อมารีย์ ผู้ซึ่งได้นั่งใกล้พระบาทของพระเยซูด้วย และฟังคำตรัสของพระองค์	10:41 และพระเยซูทรงตอบและตรัสกับเธอว่า “มารธา มารธา เอ๋ย เธอกระวนกระวายและวุ่นวายใจด้วยหลายสิ่งนัก
10:40 แต่มารธาอยู่ในการปรนนิบัติมาก และมาหาพระองค์ และทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ไม่	10:42 แต่มีสิ่งเดียวที่จำเป็น และมารีย์ได้เลือกเอาส่วนที่ดีนั้น ซึ่งจะไม่ถูกเอาไปจากเธอเลย”

สองพี่น้องมารีย์และมารธา

พระเยซู “ทรงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง” มันคือหมู่บ้านเบธานี ตามที่โยห์น 11:1 บอกเรา มันคือที่บ้านของมารีย์และมารธาและลาซารัสน้องชายของพวกนางที่บ้านเบธานีซึ่งเป็นที ๆ พระเยซูไปพักบ่อย (ดูมาระโก 11:1, และโดยเฉพาะข้อ 11) บริบทนั้นบ่งบอกว่าในระหว่างสัปดาห์สุดท้ายของพระองค์ในเยรูซาเล็ม พระเยซูจะออกไปตอนเย็นยังบ้านเบธานีซึ่งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่ห่างไปหนึ่งไมล์ครึ่งหรือสองไมล์จากกรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับมารีย์และมารธาและลาซารัส พระองค์ทรงใกล้ชิดกับลาซารัส

และสองศรีพี่น้องมากเป็นพิเศษ ลาซารัสเป็น “ผู้ซึ่งพระองค์ทรงรัก” และยอห์น 11:5 กล่าวว่า “บัดนี้พระเยซูทรงรักมารธา และน้องสาวของเธอ และลาซารัส” ข้อ 38 กล่าวว่า “มารธาต้อนรับพระองค์เข้ามาในบ้านของเธอ”

เราจึงเชื่อว่ามารธาเป็นพี่สาวของมารีย์ ลาซารัสอาจอาศัยอยู่กับพวกเธอ ในฐานะน้องชาย เขาอาจไม่ได้อาศัยอยู่กับพวกเธอก็ได้ ยอห์น 11:1 กล่าวว่า “บัดนี้มีชายคนหนึ่งกำลังป่วยอยู่ชื่อ ลาซารัส แห่งหมู่บ้านเบธานี เป็นเมืองของมารีย์และมารธาพี่สาวของเธอนั้น” ไม่มีการกล่าวถึงภรรยา เชื่อกันว่าทั้งสามคนอาศัยอยู่ด้วยกันแต่นั้นก็เป็นเพียงการคาดเดาเท่านั้น เราเข้าใจได้ว่าความสัมพันธ์นั้นน่าจะสนิทสนมและน่าอภิรมย์มาก ๆ เมื่อพระเยซูทรงมา อัครทูตทั้งสิบเอ็ดคนนั้นก็มาด้วย และการที่พวกเขาค้างคืนที่นั่นวันแล้ววันเล่า เมื่อพระองค์ทรงเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อเทศนาสั่งสอนในตอนกลางวัน คงเป็นภาระหนักมากพอสมควรสำหรับบ้านนั้น

ข้อป่งชี้ตรงนี้ก็คือน่าจะว่ามารธาดูแลจัดการบ้าน น่าจะเป็นเจ้าของบ้านหลังนั้น และมารีย์น้องสาวของเธออาศัยอยู่กับเธอ

มารธารักพระเยซูอย่างแนบแน่น และยินดีทำงานหนักเพื่อต้อนรับพระผู้ช่วยให้รอดและพวกอัครทูต แต่เช่นเดียวกับคนดี ๆ มากมายวันนี้ เธอ “ยุ่งในการปรนนิบัติมาก” คริสเตียนจำนวนมากทำงานหนักที่มีอยู่เย็นคริสตจักร หรือการดูแลเด็กอ่อน หรือการนำข้าวแปะกระดานข้าวคริสตจักร หรือการขายอะไรสักอย่างเพื่อหาเงินเข้าคริสตจักร โดยที่ไม่จำเป็นต้องเป็นคริสเตียนคนหนึ่งที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณและมีความสุข

เห็นได้ชัดว่ามารธาเป็นคนขี้กังวลคนหนึ่ง พระเยซูตรัสว่า “มารธา มารธา เอ๋ย เธอกระวนกระวายและวุ่นวายใจด้วยหลายสิ่งนั้” เธอต้องวางใจและไว้ใจในพระเยซูแทนที่จะตรากตรำและเป็นกังวลเกี่ยวกับว่าบ้านนั้นสะอาดหรือไม่หรือว่ามีที่นอนนั้นจะพร้อมไหมและอาหารที่ถูกจัดเตรียมนั้นอร่อยพอหรือไม่สำหรับพระผู้ช่วยให้รอดและพวกอัครทูต

และความกังวลเป็นบาปอย่างหนึ่งที่ถูกห้ามไว้ในฟิลิปปี 4:6 “อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใด ๆ เลย” หรือตามที่ฉบับ American Standard แปลมันว่า “อย่ากระวนกระวายใจในสิ่งใดเลย” และความกังวลเช่นนั้นถูกตำหนิโดยพระผู้ช่วยให้รอดในมัทธิว 6:25-34 พระองค์ผู้ทรงตกแต่งดอกไม้และทรงเลี้ยงดูพวกนกแห่งฟ้าอากาศจะทรงดูแลคนของพระองค์ผู้แสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าก่อน พระเยซูจึงตรัสว่า “เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงวันพรุ่งนี้” -นั่นคือ อย่ามีความคิดที่กระวนกระวายใจ ว่าวุ่นใจ อย่างแน่นอน

มันเป็นไปได้ที่จะสาละวนเหลือเกินกับงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าจนเราไม่มีความสุขกับองค์พระผู้เป็นเจ้า บางคนทำงานหนักที่งานการกุศลต่าง ๆ ของคริสตจักรหรือมีที่อื่นต่าง ๆ ของคริสตจักรผู้ซึ่งไม่เคยชนะจิตวิญญาณเลยสักดวงและไม่ปีติยินดีในพระวาระของพระเจ้า บางคนเช่นนั้นเป็นเหมือนคนเหล่านั้นที่เมื่อองเอเฟซัส ซึ่งถูกพูดด้วยในวิวรณ์ 2:1-4 พวกเขาได้รับคำชมสำหรับ “บรรดาการกระทำของเจ้า และการทำงานหนักของเจ้า และความอดทนของเจ้า และว่าเจ้าไม่สามารถทนต่อคนเหล่านั้นซึ่งชั่วร้ายได้ และเจ้าได้ลองใจคนเหล่านั้นซึ่งกล่าวว่าพวกเขาเป็นเหล่าอัครทูต และไม่ได้เป็น และได้พบว่าพวกเขาเป็นพวกคนมุสา และได้ทนและมีความเพียร และเพราะเห็นแก่นามของเราได้ทำงานหนัก และมีได้อ่อนระอาไป” ทว่ามีคำตำหนิ: “แต่

อย่างไรก็ตาม เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ่าว เพราะว่าเจ้าได้ละทิ้งความรักแรกนั้นของเจ้าเสีย”

ผู้ที่ดี จริงจัง ทำงานหนัก และเชื่อพระคำมีครั้งก็สูญเสียความสว่างไสวนั้น ความรู้สึกหวานชื่นแห่งการร่วมสามัคคีธรรมนั้น ความอบอุ่นอันน่าชื่นใจนั้นของการทราบอย่างสำนึกถึงการสถิตอยู่ด้วยของพระผู้ช่วยให้รอด พวกเขาตั้งแต่งานกับพระคริสต์อยู่แต่ฮันนิมุนนั้นดูเหมือนจบสิ้นลงแล้ว พวกเขารักองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พวกเขาไม่ปิติยินดีในพระองค์ พวกเขาปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ของตนตามที่เห็นสมควร แต่นั่นไม่ทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัย

ฉะนั้นมารีย์ ซึ่งนั่งอย่างกระตือรือร้นที่พระบาทของพระเยซูเพื่อจะฟังสิ่งสารพัดที่พระองค์จะตรัส พร้อมกับใจที่ลุกไหม้และสว่างไสว ทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพอพระทัยมากกว่าการรับใช้ที่ดีและซื่อตรงของมารธาผู้ซึ่งง่วนอยู่กับการปรนนิบัติมาก

มารีย์ดูเหมือนจะมีความเข้าใจฝ่ายวิญญาณที่คริสเตียนตามพระคำมีหลายคนไม่มี ต่อมาเมื่อซีโมนแห่งบ้านเบธานีจัดมือเย็นใหญ่ให้พระเยซูหลังจากลาซารัสถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายแล้ว มารธาก็เสิร์ฟอาหารอย่างที่มีจิตใจดีจะทำ แต่มารีย์เอา “น้ำมันหอมระเหยบริสุทธิ์หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม มีราคาแพงมาก และขลิบพระบาทของพระเยซู และเช็ดพระบาทของพระองค์ด้วยผมของเธอ และบ้านก็อบอวลไปด้วยกลิ่นของน้ำมันนั้น” และแม้ว่าเธอถูกตำหนิโดยยูดาสและคนอื่น ๆ ที่กล่าวว่าน้ำมันหอมระเหยนั้นน่าจะถูกขายและเอาเงินนั้นให้แก่คนยากจน พระเยซูก็ตรัสว่า “ปล่อยให้เธอไปเถิด เธอรักษาสิ่งนี้ไว้เพื่อแสดงถึงวันแห่งการฝังศพของเรา” (ยอห์น 12:7)

ไม่แน่มารีย์อาจเข้าใจแล้วว่าพระเยซูจะต้องตายและถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย อย่างน้อยนั่นก็เป็นภาพสัญลักษณ์ของน้ำมันหอมระเหยนั้น ไม่ว่าเธอเข้าใจมันเช่นนั้นหรือไม่ หรือใจของเธอถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่ ให้ทำสิ่งที่เธอไม่ได้เข้าใจมากนัก Dr. Scofield กล่าวในความเห็นของเขาเกี่ยวกับลูกา 11:13 ว่า

เห็นได้ชัดว่าไม่มีสาวกสักคน ยกเว้นมารีย์ชาวบ้านเบธานี ที่ทูลขอพระวิญญาณในความเชื่อเกี่ยวกับพระสัญญา...ยกเว้นมารีย์ ไม่มีสาวกสักคนยกเว้นเปโตร และเขาคนเดียวในคำสารภาพอันยิ่งใหญ่ (มธ. 16:16) เผยให้ประจักษ์ถึงประกายไฟแห่งความเฉลียวฉลาดฝ่ายวิญญาณจนกระทั่งหลังจากการคืนพระชนม์ของพระคริสต์...”

มารธาเป็นหญิงที่ดีคนหนึ่งแต่สิ่งที่มารีย์เลือกในการนั่งที่พระบาทของพระเยซูและเรียนรู้จากพระองค์ และมีความสุขกับการอยู่เป็นเพื่อนพระองค์ก็ดีกว่าตั้งเยอะ มันคือ “ส่วนที่ตินั้น” พระเยซูตรัส

ลูกา 11

ข้อ 1

11:1 และต่อมาขณะที่พระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง เมื่อพระองค์ทรงหยุด คนหนึ่งในพวกสาวกของพระองค์ก็ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐาน เหมือนยอห์นได้สอนพวกสาวกของตนด้วย”

เราต้องเรียนรู้ที่จะอธิษฐานอย่างถูกต้อง

พวกสาวกทูลขอว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐาน” ยอห์นได้สอนเหล่าสาวกของเขาให้อธิษฐานแล้ว มันเป็นเรื่องจริงที่ว่า การอธิษฐาน “เป็นความปรารถนาที่จริงใจของจิตวิญญาณ ที่ไม่ได้ถูกเอ่ย หรือถูกแสดงออก” แต่มันไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นคำอธิษฐานที่สัมฤทธิ์ผล นอกเสียจากว่าเราเรียนรู้ที่จะอธิษฐานอย่างถูกต้อง เราเองก็ควรอธิษฐานอย่างจริงจัง จากพระวาระของพระเจ้า และให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำว่าเราควรอธิษฐานอย่างไร

เมื่อพวกเขาได้ยินพระเยซูอธิษฐาน พวกสาวกก็รู้ว่าตนมีขีดจำกัดขนาดไหน โอ ขอให้พระองค์ทรงโปรดสอนเราให้อธิษฐานเหมือนที่พระองค์ทรงอธิษฐาน ในน้ำพระทัยของพระเจ้า และปรารถนาสิ่งที่พระองค์ทรงปรารถนา!

ข้อ 2-4:

11:2 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน จงทูลว่า ‘ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้ข้าพระองค์ถูกกระทำในแผ่นดินโลก เหมือนอย่างในสวรรค์’

พระองค์ทั้งหลายทุก ๆ วัน 11:4 และขอโปรดยกโทษบาปทั้งหลายของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยว่าข้าพระองค์ทั้งหลายยกโทษให้ทุกคนที่เป็นหนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายด้วย และขออย่าทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นจากความชั่วร้าย”

11:3 ขอโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้า

คำอธิษฐานแบบอย่าง

เป็นไปได้ว่าพระเยซูประทานคำอธิษฐานแบบอย่าง, คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า, หลายครั้ง มันถูกบันทึกไว้สองหนตรงนี้และในมัทธิว 6:9-15 แต่มีความแตกต่างกันเล็กน้อยในการใช้คำ และคราวที่ทรงสอนคำอธิษฐานนั้นในระหว่างคำเทศนาบนภูเขานั้นก็ดูเหมือนไม่ใช่คราวเดียวกันกับตรงนี้ในลูกาเมื่อพระเยซูทรงถูกพบว่าอธิษฐานอยู่และพวกสาวกซึ่งรู้สึกประทับใจยิ่งนักขอร้องให้พระองค์สอนพวกเขาอธิษฐานเช่นกัน เหมือนอย่างที่ยอห์นได้สอนเหล่าสาวกของตน

เหล่านักเทศน์ที่ดีมักเทศนาคำเทศนาบางเรื่องในหลายสถานการณ์ที่แตกต่างกัน และพวกเขาควรทำเช่นนั้น แน่แน่นอนว่าพระเยซูทรงทำแบบเดียวกัน เราทราบว่าคุณอธิษฐานพระบัญชาอันยิ่งใหญ่อย่างแน่นอน

น้อยห้าครั้ง บัญญัติสิบประการถูกประทานให้สองหน (อพย. 20:2-17 และพบย. 5:7-21) มันอยู่ในแผนการของพระเจ้าที่ 1 และ 2 พงศาวดารจะบอกเล่าเรื่องราวเดียวกันกับที่ไว้ไว้ใน 1 และ 2 ซามูเอล และ 1 และ 2 พงศ์กษัตริย์ สิ่งใดที่สำคัญพอ ๆ กับแบบอย่างที่กระชับและครอบคลุมสำหรับคำอธิษฐานประจำวันก็คงสมควรที่จะถูกกล่าวซ้ำมากกว่าหนึ่งหน

มีความแตกต่างเพียงเล็กน้อยในบันทึกสองแห่งนั้นเกี่ยวกับคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า แห่งหนึ่งกล่าวว่า “ขอโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้” และอีกแห่งกล่าวว่า “ขอโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุก ๆ วัน” แห่งหนึ่งอ่อนน้อมว่า “ขอโปรดยกหนี้ข้าพระองค์ทั้งหลาย” อีกแห่งว่า “ขอโปรดยกโทษบาปทั้งหลายของข้าพระองค์ทั้งหลาย” และมีบทวิให้ตอปิดท้าย: “ด้วยว่าอาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน” ซึ่งไม่ได้ให้ไว้ตรงนี้ในลูกา เหตุผลหนึ่งอาจเป็นเพราะว่าบทเรียนเกี่ยวกับการอธิษฐานมีต่อไปในลูกาเกินคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากนี้มันอาจหมายความว่าคำพูดปิดท้ายคำอธิษฐานที่เสนอแนะให้มันไม่จำเป็นว่าจะต้องดีที่สุดในเสมอไปและแน่นอนว่าการใช้คำพูดเหล่านี้เป๊ะ ๆ ก็ไม่ใช่วิธีเดียวเท่านั้นในการอธิษฐาน นักวิชาการพระคัมภีร์บางท่านคิดว่าคำพูดปิดท้ายของมัทธิวเป็นการสอดแทรกเข้าไป มันไม่ได้ถูกรวมอยู่ในสำเนาคัดลอกทุกฉบับฉบับ ASV ของปี 1901 ก็ตัดมันออกไป

“ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์” ดังนั้นนี่จึงเป็นคำอธิษฐานหนึ่งสำหรับผู้คนที่รับความรอดแล้วเท่านั้น คนเหล่านั้นที่บังเกิดในอาณาจักรนั้นแล้ว ไม่แน่เด็กเล็ก ๆ ควรถูกสอนคำอธิษฐานนี้ แต่มันก็ควรถูกสอนเช่นกันว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาแก่เฉพาะคนเหล่านั้นที่บังเกิดในอาณาจักรของพระองค์แล้ว ซึ่งวางใจพระคริสต์เพื่อรับความรอด มันเป็นคำอธิษฐานหนึ่งที่อ่อนโยนและยำเกรงมาก ๆ: “ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ” โอ ขอให้เวลานั้นมาถึงเมื่อพระนามของพระเยซู พระนามของพระเจ้า จะบริสุทธิ์และถูกกล่าวถึงอย่างยำเกรงเท่านั้นบนริมฝีปากของใคร ๆ มันเป็นเช่นนั้นในสวรรค์ตอนนี้ โอ ขอให้มันเป็นเช่นนั้นด้วยบนแผ่นดินโลก อย่างที่มันจะเป็นเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาเพื่อครอบครอง

“ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่” มีอยู่นัยหนึ่งตอนนี้ที่เราคริสเตียนทุกคนได้ถูก “ย้าย...เข้ามาอยู่ในอาณาจักรของพระบุตรที่รักของพระองค์” (คส. 1:13) แล้ว มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นกษัตริย์สำหรับเรา แต่อาณาจักรของพระองค์ยังไม่เป็นอาณาจักรจริง ๆ อย่างที่มันจะเป็น พระสัญญาที่ให้แก่มารีย์เมื่อการประสูติของพระผู้ช่วยให้รอดถูกประกาศก็คือว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองเหนือวงศ์วานของยาโคบเป็นนิรันดร์” (ลูกา 1:32, 33) พระสัญญานั้นทรงกระทำไว้กับดาวิดใน 2 ซามูเอล 7:10-17 เมื่อพระที่นั่งแห่งอาณาจักรของดาวิดจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิรันดร์ การครอบครองของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก “พระอังกูร” (กิ่ง) นั้นที่มาจากตอของดาวิด ถูกบอกล่วงหน้าไว้ในอิสยาห์ 11 และในอีกหลายแห่ง และเศคาริยาห์ 14:9 บอกเราว่าหลังจากการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในสง่าราศีเพื่อจะครอบครองหลังจากศึกอารมาเกตโดนนั้น หลังจากการรวบรวมชนชาติอิสราเอลกลับมาและการกลับใจเชื่อของพวกเขา เมื่อนั้น “พระเยซูฮาวห์จะทรงเป็นกษัตริย์

เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น ในวันนั้น...” ฉะนั้นคนเหล่านั้นที่อธิษฐานพร้อมกับความเข้าใจฝ่ายวิญญาณบางอย่าง จึงตั้งตาคอยวันแสนสุขนั้นเมื่อพระคริสต์จะทรงครอบครอง เมื่อ “ดวงตาของคนตาบอดจะถูกเปิด และหูของคนหูหนวกจะไม่ถูกอุด... ลิ้นของคนใบ้จะร้องเพลง” เวลานั้นเมื่อ “ความโศกเศร้าและการถอนหายใจจะหนีไป” และ “ที่กันดารจะ...แบ่งบานดุจดอกกุหลาบ” และสิ่งโตและลูกแกะจะนอนลงด้วยกันและ “เด็กที่หย่านมจะวางมือของตนบนรังของงูทับทาง สัตว์เหล่านั้นจะไม่ทำร้ายหรือทำลายทั่วไปในภูเขอาันบริสุทธิ์ของเรา” มันมีคำทรงสัญญาไว้เช่นนั้นในอิสยาห์ 35 และที่อื่นอีก เราจึงอธิษฐานขอให้อาณาจักรของพระคริสต์มาตั้งอยู่ มันยังไม่มาเลย

มีอาณาจักรหนึ่งพระเจ้าอยู่ ซึ่งหมายถึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระเจ้า แต่อาณาจักรส่วนบุคคลของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกในการทำให้คำพยากรณ์สำเร็จจริงนั้นจะมาในอนาคต

แน่นอนว่ามีอยู่นัยหนึ่งที่พระเจ้า ผู้ทรงครอบครองจักรวาล ทรงเป็นกษัตริย์อยู่เสมอ แต่ในความหมายของอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ มันก็มีไว้สำหรับคนเหล่านั้นที่บังเกิดใหม่แล้ว (ยอห์น 3:3,5) ในความหมายนี้ข้าวประเสริฐเป็น “ข้าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น” (มธ. 4:23; 9:35; 24:14; มาระโก 1:14, ลูกา 4:43; กิจการ 20:25; 28:31)

ฉะนั้นเราจึงต้อง “แสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าก่อน” (มธ. 6:33) นั่นคือ ชักชวนผู้คนให้ได้รับความรอด “และความชอบธรรมของพระองค์” นั่นคือ ที่ผู้คนซึ่งได้รับความรอดแล้วจะดำเนินชีวิตในความชอบธรรมของพระคริสต์ ซึ่งถูกนับให้เป็นของเขา (รม. 4:5-8; 10:4) และซึ่งถูกถ่ายทอด (รม. 8:4) จากนั้นคำอธิษฐานที่ว่า “ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้ น้ำพระทัยของพระองค์ถูกกระทำ...” เป็นคำอธิษฐานที่ขอให้จิตวิญญาณหลายดวงรับความรอด ให้ผู้คนดำเนินชีวิตในความชอบธรรมตอนนี้ และเป็นคำอธิษฐานขอให้อาณาจักรนั้นสำเร็จครบถ้วนและถูกเผยให้ประจักษ์ในการเสด็จกลับมาและครอบครองของพระคริสต์

ฉะนั้นเราจึงต้องดำเนินชีวิตและอธิษฐานขอตอนนี้ในฐานะพลเมืองแห่งสวรรค์ “ด้วยว่าความเป็นพลเมืองของพวกเรานั้นอยู่ในสวรรค์ ซึ่งจากที่นั่นพวกเรากำลังรอคอยพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดด้วย...” (ฟป. 3:20) เรายังไม่บรรลุถึงความสมบูรณ์แห่งการเป็นขึ้นจากตายซึ่งเราจะได้รับเมื่อถึงตอนนั้น แต่เช่นเดียวกับเปาโลเราควร “...บากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลแห่งการทรงเรียกจากเบื้องบนของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์” (ฟป. 3:14) และบริบทนั้นแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่ามันคือการเป็นขึ้นจากตายและอาณาจักรนั้นของพระคริสต์หลังจากการเสด็จกลับมาของพระองค์ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้เปาโลอ้างอิงถึง ฉะนั้นขอให้เราอธิษฐานอย่างจริงใจว่า “ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่”

“ขอโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุก ๆ วัน”-ไม่ใช่อาหารของเราสำหรับสัปดาห์หนึ่งหรือสำหรับปีหนึ่งแต่อาหารของเราสำหรับวันนี้ ความจริงหลายประการส่องแสงออกมาในรูปแบบที่ได้รับการดลใจนี้สำหรับคำอธิษฐานขอสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ในฝ่ายร่างกาย

1. มันเหมาะสมที่จะทูลขอพระเจ้าสำหรับความต้องการทุกอย่างของเรา Dr. Harry Emerson Fosdick กล่าวอย่างโง่เขลาและชั่วร้ายว่า ‘พระเจ้าไม่ใช่ซานตาคลอสที่ให้สิ่งต่าง ๆ ในการตอบคำอธิษฐาน’ หลายล้านคนทราบดีว่าโดยข้อพิสูจน์ที่หาคำตอบไม่ได้ของประสบการณ์ ผมเคยเห็นคนเหล่านั้นที่โดยสติ

ปัญญาด้านการแพทย์ทั้งหมดของมนุษย์จะต้องตายอย่างแน่นอนในอีกไม่กี่ชั่วโมง แต่พวกเขากลับหายดีอย่างสมบูรณ์และมหัศจรรย์จนมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อีกหลายปี ผมเคยเห็นพระเจ้าส่งฝนมาในยามที่มีคนทูลขอ และผมเคยเห็นฝนหยุดตกเมื่อมีคนทูลขอวิงวอนอย่างจริงจัง เพื่องานของพระองค์ ผมเคยทูลขอและได้รับรถยนต์ เสื้อผ้า และเงินหลายพันดอลลาร์ ผมเคยเห็นงานฟื้นฟูใหญ่ ๆ เกิดขึ้นในการตอบคำอธิษฐาน ตลอดสี่สิบห้าปีที่ผมมีชีวิตอยู่ เลี้ยงดูครอบครัว ส่งเสียลูกสาวหกคนจนจบวิทยาลัยและการฝึกฝนด้านดนตรี ทั้งหมดนี้โดยที่ผมไม่ได้รับเงินเดือน ไม่มีคำสัญญาเรื่องรายรับ ไม่มีข้อตกลงของมนุษย์ให้พึ่งพา จงทูลขออาหารประจำวันและความต้องการทั้งสี่ของคุณ แม้แต่ความปรารถนาที่จริงจังทั้งหลายของคุณ มีกล่าวไว้ในมัทธิว 11:24, ยอห์น 15:7 และพระคัมภีร์อีกหลายตอน!

2. เราเรียนรู้ตรงนี้เช่นกันว่าเราจะต้องมาเป็นประจำ มาทุกวัน ราวกับว่ามันเป็นวิธปฏิบัติ เพื่อทูลขอ “สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านปรารถนา เมื่อพวกท่านอธิษฐาน...” (มัทธิว 11:24) เมื่อความต้องการนั้นและเมื่อความปรารถนานั้นเกิดขึ้น พระเจ้าไม่ทรงอยู่ห่างไกลออกไป เราไม่ต้องเดินทางไกลเพื่อจะพูดคุยกับพระองค์ และไม่ต้องอ้อนวอนยืดเยื้อเพื่อจะได้สิ่งที่เราทูลขอ เหมือนเด็กคนหนึ่งที่ได้ะอาจขอขนมปัง และขอเนย และขอน้ำผึ้ง ฉะนั้นในวิธีที่บ่อยครั้ง ไม่มีพิธีรีตอง ตรงไปตรงมาและเฉพาะเจาะจงนี้ เราจึงต้องมาเพื่อความ ต้องการต่าง ๆ ประจำวันของเรา

3. เราจึงเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตทีละวัน ทูลขออาหารของวันนี้ แต่ “อย่ากระวนกระวายถึงวันพรุ่งนี้ เพราะว่าวันพรุ่งนี้ก็จะมีการกระวนกระวายสำหรับสิ่งทั้งหลายของวันพรุ่งนี้เอง ความชั่วร้ายของวันนี้ก็เพียงพอสำหรับวันนี้ได้อยู่แล้ว” (มธ. 6:34) มีคุณธรรมในการประหยัคอดออมและการทำงานหนัก (สภษ. 6:6-11; 13:4; 20:4) การสุรุ่ยสุร่ายเป็นการกระทำที่ผิด เปาโลกล่าวว่า “...เพราะว่าลูก ๆ ไม่ควรสะสมไว้สำหรับพ่อแม่ แต่พ่อแม่ควรสะสมไว้สำหรับลูก ๆ” (2 คร. 12:14) แต่การว่าวุ่นใจเกี่ยวกับอนาคตก็เป็นสิ่งที่ผิด พระเจ้าผู้ทรงเลี้ยงนกรกระจอกและทรงตกแต่งดอกไม้ป่าที่สวยงามจะทรงดูแลผู้คนของพระองค์อย่างแน่นอน ผู้ซึ่ง “แสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน” (มธ. 6:33) และ “อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวพวกท่านเองบนแผ่นดินโลก...” พระเยซูคริสต์ (มธ. 6:19) และคนที่เป็นคริสเตียนไม่ถูกส่งเสริมให้อธิษฐานขอเสียบ้างเมื่อไฉนเลย ๆ ไม่เลย เราจะต้องอธิษฐานว่า “ขอประทานให้แก่ข้าพระองค์ทั้งหลายวันต่อวัน...”-เมื่อเราต้องการอาหารประจำวัน พระเจ้าทรงอยู่ใกล้ชนชาติอิสราเอลมากกว่าเยะ โดยประทานมาให้ทุกวัน เมื่อเทียบกับหากพระองค์ประทานข้าวให้สำหรับหนึ่งปีล่วงหน้า โดยที่พวกเขาไม่ต้องออกไปเก็บอาหารในการที่พระองค์ทรงเลี้ยงดูด้วยความรักทุกวัน ฉะนั้นในคำอธิษฐานนี้พระเจ้าจึงทรงอยู่ใกล้กับคนยากจนผู้ต้องการและทูลขอการทรงเลี้ยงดูทุกวัน มากกว่าคนมั่งมีที่รู้สึกว่าจะไม่ต้องอธิษฐานขออาหารประจำวัน “และขอโปรดยกโทษบาปทั้งหลายของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยว่าข้าพระองค์ทั้งหลายยกโทษให้ทุกคนที่เป็นหนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายด้วย”-ลูกา 11:4

1. คำอธิษฐานประจำวัน-เราทูลขอ “อาหารประจำวัน” (เหมือนอย่างคำอธิษฐานแบบอย่างในมัทธิว 6:11 ระบุไว้) และทูลขอการยกโทษประจำวันด้วย

2. คำว่า “ยกโทษ” ถูกใช้ในสองความหมายในพระคัมภีร์ มีการยกโทษในความหมายของการที่

พระเจ้าทรงเห็นชอบและทรงร่วมสามัคคีธรรมประจำวันกับผู้คนที่รับความรอดแล้ว นั่นเป็นความหมายตรงนี้ คำเรียกนี้ถูกใช้เกี่ยวกับความรอดเช่นกัน ในความหมายที่ว่าบาปทั้งหมดของเราถูกวางบนพระเยซูเจ้าแล้ว-บาปทั้งหมดของเราในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต-และถูกขจัดใช้งานกางเขนนั่นแล้ว ฉะนั้นตามทีเอเฟซัส 1:7 และโคโลสี 1:14 ระบุว่า: "...พวกเราจึงได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือการโปรดยกบาปทั้งหลาย" เราไม่จำเป็นต้องทูลขอการยกโทษทุกวันในความหมายนี้ ที่บาปทั้งหลายของเราถูกวางบนพระเยซูแล้ว เราจึงหนีพ้นความหายนะนั้นที่บาปสมควรได้รับแล้ว ฉะนั้น "คนทั้งหลายซึ่งได้โปรดยกความชั่วช้าของพวกเขาแล้ว และได้ทรงปกปิดบาปทั้งหลายของพวกเขาแล้ว ก็ได้รับพร มนุษย์ผู้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงถือโทษบาปนั้น ก็ได้รับพร" (รม. 4:7,8) คนที่วางใจพระคริสต์เพื่อรับความรอดแล้วก็ได้รับการยกโทษบาปทั้งหลายของตนแล้ว เท่าที่เกี่ยวกับลิตินิรันดร์ของเขา เขา "ถูกนับว่าชอบธรรมแล้วตอนนี้โดยพระโลหิตของพระองค์" (พระโลหิตของพระคริสต์) เราไม่เพียงคืนดีกับพระเจ้าแล้ว แต่ "ไม่ใช่อย่างนี้เท่านั้น แต่เราทั้งหลายยังปดิดินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วย ซึ่งโดยทางพระองค์นั้นบัดนี้พวกเราจึงได้รับการไถ่โทษ" (รม. 5:11) และความได้รับพระพรนั้นยังรวมถึงข้อเท็จจริงที่ว่าตอนนี้ เท่าที่เกี่ยวกับลิตินิรันดร์ของเรา คนเหล่านั้นที่ "องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงถือโทษบาป" ก็ได้รับความรอดแล้ว ฉะนั้นผู้เชื่อจึงมีชีวิตนิรันดร์แล้ว, "จะไม่เข้าสู่การปรับโทษ" (ยอห์น 5:24), "จะไม่พินาศเลย" (ยอห์น 10:28), บังเกิดจากพระเจ้าแล้ว, "เป็นผู้เข้าส่วนแห่งสภาของพระเจ้า" (2 ปต. 1:4)

เราจะต้องกล่าวว่า "ด้วยว่าข้าพระองค์ทั้งหลายยกโทษให้..." และคำอธิษฐานแบบอย่างที่เหมาะสมไว้ในมัทธิว บทที่ 6 ก็ถูกต่อท้ายในข้อ 14 และ 15 ด้วยความเห็นประการเดียวกัน: "เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายยกบรรดาการละเมิดของมนุษย์ให้แก่พวกเขา พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะโปรดยกโทษให้พวกท่านด้วย แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ยกโทษบรรดาการละเมิดของมนุษย์ให้แก่พวกเขา พระบิดาของท่านจะไม่โปรดยกโทษบรรดาการละเมิดของพวกท่านเหมือนกัน"

3. ในที่นี้คำว่า ยกโทษ เห็นได้ชัดว่าไม่ได้หมายถึงความรอดของจิตวิญญาณ แต่หมายถึงการร่วมสามัคคีธรรมประจำวันของคริสเตียนผู้หนึ่งกับพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของเขา 1 ยอห์น 1:6 และ 7 กล่าวว่า "ถ้าพวกเราบอกว่า พวกเราสามัคคีธรรมกับพระองค์ และดำเนินอยู่ในความมืด พวกเราก็พุดมุสา และไม่ได้กระทำความจริง แต่ถ้าพวกเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง พวกเราก็สามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระพวกเราให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น" ฉะนั้นเพื่อที่จะมีการร่วมสามัคคีธรรม เราจะต้องดำเนินในความสว่างนั้น และข้อ 9 ที่ตามมากล่าวว่า "ถ้าพวกเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ก็ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมที่จะโปรดยกบาปทั้งหลายของเรา และที่จะทรงชำระพวกเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น" ฉะนั้นในคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าเราจะต้องอธิษฐานขอการยกโทษและการชำระให้สะอาดทุกวันเพื่อที่เราจะได้มีการร่วมสามัคคีธรรมและบำเหน็จอันหวานชื่นเหล่านั้นทั้งหมดของการดำเนินในความสว่างของพระองค์

แต่ถ้าเราไม่ยกโทษให้คนเหล่านั้นที่ทำผิดต่อเรา เราก็มีบาป ซึ่งเราไม่คร่ำครวญและไม่ได้รับการยกโทษ กองสูงอยู่ระหว่างเรากับพระเจ้า ฉะนั้นคำอธิษฐานทั้งหลายจึงจะไม่ได้รับคำตอบ (อสย. 59:1,2; สดต.

จากความชั่วร้าย”- ลูกา 11:4

การทดลองอาจหมายถึงการลองใจ การข่มเหง ความทุกข์ลำบากต่าง ๆ ฉะนั้นมันจึงเหมาะสมที่จะอธิษฐานขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปกป้องเราและทรงนำเราให้พ้นเสียจากสิ่งเหล่านั้น

การทดลองอาจหมายถึงการยุยงให้ทำบาปก็ได้ แบบที่เราใช้คำนี้ตามปกติ ยากอบ 1:13,14 กล่าวว่า “อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใด เมื่อเขาถูกทดลอง กล่าวว่า “ข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทดลอง” เพราะว่าพระเจ้าทรงถูกทดลองด้วยความชั่วร้ายไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงทดลองผู้ใดเลย แต่ทุกคนก็ถูกทดลอง เมื่อเขาถูกชักนำด้วยราคะตัณหาของตนเอง และถูกล่อลวง” ฉะนั้นเราจึงทราบพระเจ้าไม่ทรงทดลองผู้คนที่ทำบาป ซาตานต่างหากที่ทำแบบนั้น พระเยซูทรง “ถูกทดลองโดยพญามารเป็นเวลาสี่สิบวัน” (ลูกา 4:2) มันทดลองคริสเตียนทั้งหลายด้วย และเปาโลก็ถูกรบกวนจิตใจเกี่ยวกับชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้น “เกรงว่าโดยประการหนึ่งประการใดผู้ทดลองนั้นได้ทดลองพวกท่าน...” (1 ธส. 3:5) ซาตานปรารถนาที่จะได้ตัวเปโตร “เพื่อมันจะมีเพื่อนพวกท่านเหมือนข้าพเจ้า” พระเยซูตรัส (ลูกา 22:31) พระเยซูไม่ได้ทดลองเปโตรแต่พระองค์ทรงอนุญาตซาตานให้ทดลองเขา เหมือนอย่างที่พระเจ้าทรงอนุญาตซาตานให้ทดลองโยบ และเมื่อพระเยซูทรงถูกทดลอง พระองค์ก็ “ทรงถูกนำไปโดยพระวิญญาณเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร” เพื่อจะถูกทดลอง เหมือนที่ทั้งลูกา 4:1 และมัทธิว 4:1 บอกเรา พระเจ้าทรงมีอำนาจที่จะตั้งรั้วต้นไม้ไว้รอบตัวคริสเตียนคนหนึ่ง เหมือนที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้รอบตัวโยบ (โยบ 1:10-12; 2:3-6) ซาตานไปได้ไกลเท่าที่พระเจ้าทรงอนุญาตเท่านั้น ฉะนั้นมันจึงเหมาะสมที่จะอธิษฐานว่า “ขออย่าทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นจากความชั่วร้าย” ไม่น่าส่วนหนึ่งของความหมายนั้นก็คือ “ขอทรงนำข้าพระองค์ออกไปจากการทดลอง และขอทรงนำข้าพระองค์เข้าไปในทาง ๆ หนึ่งที่ข้าพระองค์จะไม่ถูกทดลอง” และ “ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากผู้ชั่วร้ายนั้นเมื่อข้าพระองค์ถูกทดลอง”

พระเยซูทรงบอกเปโตรว่า “จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อพวกท่านจะไม่เข้าไปในการทดลอง” (มธ. 26:41) ฉะนั้นเห็นได้ชัดว่าเปโตรอาจหนีพ้นการทดลองนั้นได้หากเขาอธิษฐานอย่างที่เขาควรกระทำ และเอเฟซัส 6:11 บัญชาเราว่า “จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า เพื่อพวกท่านจะสามารถยืนต่อต้านบรรดายุทธอุบายของพญามารได้” และจากนั้นในข้อ 18 เราจะต้องอธิษฐาน “อยู่เสมอด้วยบรรดาคำอธิษฐานและคำวิงวอน...”

ข้อ 5-8:

11:5 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ผู้ใดในพวกท่านจะมีมิตรสหายคนหนึ่ง และจะไปหามิตรสหายคนนั้นในเวลาเที่ยงคืน และกล่าวแก่เขาว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ขอให้ข้ายืมขนมปังสามก้อนเถิด

11:6 เพราะเพื่อนของข้าคนหนึ่งในการเดินทางของเขาได้มาหาข้า และข้าไม่มีอะไรจะตั้งไว้ตรง

หน้าเขา’

11:7 และคนนั้นจากข้างในจะตอบและกล่าวว่า ‘อย่ารบกวนข้าเลย บัดนี้ประตูก็ปิดเสียแล้ว และลูก ๆ ของข้าก็นอนในเตียงกับข้าแล้ว ข้าไม่สามารถลุกขึ้นและหยิบให้เจ้าได้’

11:8 เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงแม้ว่าเราจะ

ไม่ลุกขึ้นและหิบบให้คนนั้นเพราะว่าคนนั้นเป็น
เพื่อนของเขา แต่เพราะเหตุการณ์วุ่นวายมากเข้าของ

คนนั้น เขาจะลุกขึ้นและหิบบให้คนนั้นมากเท่าที่
คนนั้นต้องการ

การอ้อนวอนขอขนมปังแห่งชีวิตเพื่อคนบาปทั้งหลาย

พระเยซูประทานบทเรียนหนึ่งให้แล้วเกี่ยวกับการอธิษฐาน มันเป็นคำอธิษฐานของคริสเตียนใหม่คนหนึ่ง มันเรียบง่าย มันออกจะเหมารวม ทูลขอให้คนทั้งโลกที่จะสักการะพระนามของพระเจ้า ขอให้ น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จในแผ่นดินโลกทั้งสิ้น มันมีศูนย์กลางอยู่ที่ตัวเอง-ฉันขออาหารประจำวันของฉัน ขอการยกโทษสำหรับบาปทั้งหลายของฉัน ขอการช่วยให้พ้นจากการถูกลดลงต่าง ๆ ของฉัน แต่พระเยซูเจ้าตอนนี้ทรงมีอีกบทเรียนหนึ่งแล้ว เกี่ยวกับคำอธิษฐานอีกชนิด มันเป็นการอธิษฐานทูลขอเพื่อผู้อื่น มันเกี่ยวข้องกับขนมปังฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่อาหารประจำวันสำหรับร่างกายของเรา มันเป็นคำอธิษฐานขอฤทธิ์เดชที่จะนำขนมปังแห่งชีวิตนั้นไปให้คนบาปทั้งหลาย ตรงนี้เป็นคำอธิษฐานที่เหมือนกับของ 120 คนนั้นก่อนถึงวันเพ็นเทคอสต์ (กิจการ 1:14) ตามที่พระเยซูทรงบัญชาไว้ในลูกา 24:49

จงหมายเหตุผู้ทรงเป็นสหายในสวรรค์นั้นที่ทรงมีขนมปังแห่งชีวิตนั้น เราอาจอ้อนวอนพระองค์ตอนเที่ยงคืนโดยไม่ต้องนัดหมายได้ เพื่อขอ “ขนมปังสามก้อน”-เราเชื่อว่าเป็นการขอฤทธิ์เดชทั้งหมดนั้นของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เนื่องจากทั้งสามทรงมีส่วนในการช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด พระเจ้าทรงรักและประทานให้ พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงฟ่องใจและทำให้บังเกิดใหม่

เพื่อนอีกคนหนึ่ง: “เพราะเพื่อนของข้าคนหนึ่งในการเดินทางของเขาได้มาหาข้า” คริสเตียนทุกคนควรยืนเป็นคนกลางนั้น ซึ่งเอื้อมไปถึงทั้งพระเจ้าและคนบาปทั้งหลาย หากไม่มีขนมปังนั้นแห่งสวรรค์ เราก็คงไม่มีใครไม่ได้เลยสักคน และพระเจ้าไม่ทรงมีหนทางที่จะช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอดหากไม่มีใครสักคนที่ให้ข่าวประเสริฐแก่พวกเขา “ข่าวประเสริฐ...เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า อันนำไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 1:16) “...เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าโดยความโง่เขลาแห่งการประกาศที่จะช่วยคนทั้งหลายที่เชื่อให้รอด” (1 คร. 1:21) “เขาทั้งหลายจะร้องทูลต่อพระองค์ในผู้ซึ่งพวกเขายังไม่เชื่ออย่างไรได้ และเขาทั้งหลายจะเชื่อในพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขายังไม่เคยได้ยินอย่างไรได้ และเขาทั้งหลายจะได้ยินโดยปราศจากผู้ประกาศอย่างไรได้” (รม. 10:14) โครเนลิอัสไม่อาจถูกบอกวิธีที่จะรับความรอดโดยทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้ (กิจการ 10) ชั้นที่ชาวเอธิโอเปียคนนั้นไม่อาจรับความรอดได้โดยการอ่านอิสยาห์ 53 เพราะเขากล่าวว่า “...นอกจากใครสักคนจะชี้แนะข้าพเจ้า” (กิจการ 8:31)

ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงเจตนาให้คริสเตียนนำขนมปังข่าวประเสริฐไปให้แก่คนบาปทั้งหลาย “พวกเราจึงเป็นบรรดาราชทูตของพระคริสต์ เหมือนกับว่าพระเจ้าได้ทรงขอร้องพวกท่านโดยทางพวกเรา พวกเราจึงขอร้องพวกท่านแทนพระคริสต์ พวกท่านจงคืนดีกันกับพระเจ้าเถิด” (2 คร. 5:20) พระเจ้า “ได้ประทานการรับใช้แห่งการคืนดีกันแก่พวกเรา” (2 คร. 5:18)

“เพื่อนของข้าคนหนึ่ง...ได้มาหาข้า” คริสเตียนทุกคนมีบางคนที่ในการเดินทางแห่งชีวิตของพวกเขาได้มาหาเรา ในความหมายที่ว่าพระเจ้าทรงให้เราได้ติดต่อสัมพันธ์กับพวกเขา ทรงทำให้เราสามารถชนะพวกเขาได้เมื่อคนอื่น ๆ อีกหลายคนทำไม่ได้ ทรงทำให้เราต้องให้การสำหรับจิตวิญญาณของพวกเขา โลกต้องให้การ

สำหรับจิตวิญญาณของชาวโซโดม ถ้าเขาได้ชนะอีกเก้าคน เมื่อที่ชั่วนั้นก็คงถูกไว้ชีวิตไปแล้ว (ปฐมก. 18:23-32) คริสเตียนทุกคนมีคนที่ตนรัก เพื่อนฝูง เพื่อนร่วมงาน เพื่อนบ้าน ที่จะยอมฟังเขา พระเจ้าทรงส่งพวกเขามาทางเขาแล้ว ทรงทำให้เกิดการติดต่อสัมพันธ์นั้นแล้ว เหมือนอย่างที่ไม่รอดด้วยเหตุที่พระเจ้าทรงนำนางมาสู่สถานที่ ๆ นางต้องช่วยพวกยิวให้รอดจากการถูกทำลาย (อสธ. 4:14) พระเจ้าทรงวางแผนสภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้นแล้ว มันไม่ใช่เหตุบังเอิญที่คริสเตียนแต่ละคนมีการติดต่อสัมพันธ์กับใครบางคนที่เขาสามารถชนะได้

ผมได้พบบ่อย ๆ ว่าผมสามารถชนะใครบางคนได้เมื่อจิตวิญญาณที่จริงจังกำลังอีกหลายคนได้ลงแล้วและล้มเหลว แต่ผมได้พบว่าคนมากมายที่ผมชนะไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่ผมอธิษฐานและอ้อนวอนอย่างจริงจังกแล้ว ใครคนอื่นก็ชนะได้ และดูเหมือนอย่างง่ายดาย นักเทศน์ทุกคนที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ผู้ซึ่งประกาศข่าวประเสริฐจะเป็นนักเทศน์ที่ดีที่สุดที่ใครสักคนเคยได้ยิน และคริสเตียนชายและหญิงทุกคนก็มีบุญแก่ที่ใจเปิดใจของใครสักคนหากพวกเขามีขมบึ้งแห่งสวรรค์นั้นจริง ๆ ตามที่ถูกหมายถึงในที่นี้ นั่นคือฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ขณะที่พวกเขาเป็นพยาน ใครสักคนมาหาคุณแล้วเพื่อขอขมบึ้ง!

“...และข้าไม่มีอะไรจะตั้งไว้ตรงหน้าเขา...” นี่เป็นส่วนหนึ่งของบทเรียนของพระเยซูเกี่ยวกับการอธิษฐาน คุณเป็นเหมือนสิบสองคนนั้นไหมที่ทูลขอพระเยซูให้สอนคุณอธิษฐาน? ไม่ว่าจะอย่างไรจงทูลขอพระองค์เดี๋ยวนี้ หากคุณยังไม่เคยทูลขอพระองค์อย่างจริงจังกที่สุดมาก่อน แต่จำไว้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรเร่งรัดนี้เกี่ยวกับการอธิษฐาน จงสารภาพความไร้ซึ่งฤทธิ์เดชของคุณ! เลิกหาข้ออ้างได้แล้ว! คุณบอกว่า “พวกคนบาปใจแข็งกระด้างจะตาย!” คุณอาจโทษการขาดการชนะจิตวิญญาณของคุณไปที่แนวคิดสมัยใหม่นิยม ไปที่อิทธิพลของโทรทัศน์ ไปที่ “ยุคสุดท้าย” คุณคิดว่าชุมชนของคุณแห้งแล้งมากกว่า ยากกว่าชุมชนของคนอื่น ๆ แต่ข้ออ้างทั้งหลายของคุณนั้นผิด จงสารภาพมันเถิด! คุณไม่มีขมบึ้งนั้น! คุณไม่มีฤทธิ์เดชนั้นของพระเจ้าที่คุณสามารถมีได้

ใน Spurgeon's Tabernacle, กรุงลอนดอน, ซึ่งมีผู้เข้าร่วมประชุมประมาณหนึ่งร้อยคนหรือประมาณนั้น ขณะที่บนพื้นที่เดียวกัน ในสมัยของสเปอร์เจียน ปกติแล้วเคยมีถึงห้าพันคนในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีแต่ที่ยืนเท่านั้น ผู้เข้าร่วมประชุมคนหนึ่งกล่าวว่า “ยุคสมัยมันเปลี่ยนไปแล้วตอนนี้ ถ้าอาจารย์สเปอร์เจียนยังอยู่ตอนนี้ เขาก็คงทำไม่ได้ดีไปกว่าที่เราที่กำลังทำอยู่หรอก” แต่บางคนในคริสตจักรเดียวกันนั้น ในเมืองเดียวกันนั้น ก็ล้มเหลวอย่างน่าสังเวชไปแล้วก่อนที่สเปอร์เจียนมายึดธรรมาสันเสียอีก ตอนที่ Moody ชนะหลายพันคนในชิคาโก คนอื่น ๆ อีกมากมายก็กำลังล้มเหลวอยู่ “งานเก็บเกี่ยวนั้นมีมากมายจริง ๆ แต่เหล่าคนงานก็มีน้อย” พระเยซูตรัส (มธ. 9:37; ลูคา 10:2) ความยุ่งยากไม่ได้อยู่ที่เหล่าคนบาปแต่อยู่ที่พวกวิสุทธิชน ปัญหาไม่ได้อยู่ที่โลกแต่อยู่ที่คริสตจักร ความล้มเหลวไม่ได้เกิดขึ้นเพราะมีพวกถือแนวคิดสมัยใหม่นิยม ผู้ซึ่งแน่นอนว่าไม่สามารถนำการฟื้นฟูมาให้และไม่ชนะจิตวิญญาณทั้งหลาย มันเกิดขึ้นเพราะว่าพวกเน้นรากฐานจำนวนมากเหลือเกินไม่มีฤทธิ์เดช!

ในเมืองกลาสโกว์ ประเทศสกอตแลนด์ ผมได้พูดคุยกับผู้รับใช้ประมาณหกหรือเจ็ดร้อยคนซึ่งในคริสตจักรทั้งหลายของพวกเขา พวกเขาบอกว่า ผู้คนไม่เกินร้อยละ 8 มาร่วมประชุม และการกลับใจเชื่อก็มีน้อยมากจริง ๆ

ผมถึงความสนใจของชายผู้คงแก่เรียนและเป็นนักวิชาการเหล่านี้ไปที่ “บทกวีอมตะ” บทหนึ่งซึ่งพรรณนาถึงปัญหาของพวกเขา:

คุณยายฮับบาร์ด
ไปที่ตู้เก็บของ
เพื่อจะหยิบกระดุกชิ้นหนึ่งให้สุนัขที่น่าสงสารของนาง
แต่เมื่อนางไปถึงที่นั่น
ตุนั้นก็ว่างเปล่า
เจ้าสุนัขที่น่าสงสารเลยไม่มีอะไรกิน!

- (Mother Goose rhyme)

หรือ ผมเตือนใจพวกเขาว่า Tennyson เขียนไว้เมื่อมารดาของเพื่อนนักเทศน์ของเขา Arthur Hallam เสียชีวิต ในบทกวีชื่อว่า “In Memoriam”,

“ฝูงแกะที่หิวโหยเงยหน้ามองและไม่ได้รับอาหาร”

โอ ขอให้เราแต่ละคนสารภาพมันเถิด ถ้ามันเป็นความจริง จงสารภาพมันด้วยน้ำตา พร้อมกับคำวิงวอนที่จริงจังว่า,

“เพื่อนเอ๋ย ขอให้ข้าอิมขนมปังสามก้อนเถิด เพราะเพื่อนของข้าคนหนึ่ง...ได้มาหาข้า และข้าไม่มีอะไรจะตั้งไว้ตรงหน้าเขา’ และคนนั้นจากข้างในจะตอบและกล่าวว่า ‘อย่ารบกวนข้าเลย บัดนี้ประตูก็ปิดเสียแล้ว และลูก ๆ ของข้าก็นอนในเตียงกับข้าแล้ว ข้าไม่สามารถลุกขึ้นและหยิบให้เจ้าได้’ ”

ใครเป็นเพื่อนผู้ที่มีขนมปังสำหรับคนบาปทั้งหลาย? เขาเป็นตัวแทนพระเจ้า พระเจ้าไม่ยอมประทานฤทธิ์เดชที่ชนะจิตวิญญาณให้แก่คริสเตียนทั้งหลายผู้ทูลขอมันหรือ? ไม่อยาก ไม่ใช่แบบที่ง่ายเกินไป- ไม่อยากโดยปราศจากภาระใจที่จริงจัง! ไม่อยากโดยปราศจากการตรวจค้นใจ การนับต้นทุน พระเจ้าไม่ยอมได้การให้เงินไม่กี่เหรียญแบบไม่คิดอะไร เหมือนเงินทิปที่ให้แก่บริกรหญิงหรือพนักงานยกกระเป๋า ซึ่งไม่มีการเสียสละ ไม่มีการมอบถวายอันบริสุทธิ์จากสิ่งดีที่สุดของคุณ พระเจ้าไม่ยอมได้การเทศนาที่ไม่มีแรงปรารถนา ไม่มีน้ำตา ไม่มีความกระตือรือร้นอันบริสุทธิ์ พระเจ้าจึงไม่ประทานฤทธิ์เดชที่ชนะจิตวิญญาณให้แก่ผู้ใดที่มองว่าไม่สำคัญ ผู้ที่ไม่มีภาระใจสำหรับจิตวิญญาณทั้งหลาย

การชนะจิตวิญญาณทำให้พระเยซูเจ้าต้องแลกด้วยกว่าสามสิบปีของการจากสวรรค์มาอย่างเปลี่ยวเหงา เมื่อพระองค์ทรงถูกรังเกียจและถูกปฏิเสธ มันทำให้พระองค์ต้องเจอกับจูบของผู้ทรยศนั้น เหยื่อปนเลือดนั้นในสวนเกตเสมนี่ การถูกเหล่าสาวกของพระองค์ทอดทิ้ง การถูกโบยตี มงกุฎหนาม เส้นทางอันแสนเจ็บปวดนั้น เส้นทางแห่งความเศร้าโศกนั้นขึ้นไปยังกลโกธา ความน่าละอายของการถูกเปลือยกายและการเย้ยหยันขณะที่พระองค์ทรงกระหายน้ำ และพระเจ้าทรงหันพระพักตร์ของพระองค์ไปเสียจากผู้ทรงถูกทอดทิ้งนั้นที่ถูกต่อกรอยู่ระหว่างโจรสองคน หากคุณอยากร่วมวงกับสเทเฟนและเปาโลและพระเยซู ไซแล้ว และกับสเปอริเจียนและทรูเอตต์และมูดีและทอร์เรย์และซันเดย์ คุณก็ต้องมายืนกราน มาอ้อนวอน มาเฝ้าคอย มาให้เรื่องจิตวิญญาณทั้งหลายเพื่อพระคริสต์ก่อน

“เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ลุกขึ้นและหยิบให้คนนั้นเพราะว่าคนนั้นเป็นเพื่อนของเขา แต่เพราะเหตุการวิงวอนมากเข้าของคนนั้น เขาจะลุกขึ้นและหยิบให้คนนั้นมากเท่าที่คนนั้นต้องการ”

คุณเป็นเพื่อนคนหนึ่งของพระคริสต์ใหม่? คุณรับความรอดแล้วหรือยัง? คุณเชื่อฟังพระองค์ในการรับบัพติศมาแล้วหรือยัง? คุณอ่านพระวจนะและรักพระวจนะไหม? คุณถวายเงินของคุณ คำพยานของคุณแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าไหม? คุณรักการถวายเกียรติและงานรับใช้พระเจ้าไหม? คุณชวนครอบครัวของคุณให้อ่านพระคัมภีร์และอธิษฐานไหม? คุณแสวงหาที่จะดำเนินชีวิตที่สะอาดและเชื่อฟังไหม? คุณเชื่อข้อสำคัญที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นแห่งความเชื่อตามประวัติศาสตร์ของเราไหม? ใจของคุณยอมจำนนต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าตามที่คุณทราบมันไหม? ถ้าใช่คุณก็เป็นคริสเตียนที่ดี: เพื่อนคนหนึ่งของพระคริสต์!

แต่นั้นไม่ทำให้ได้รับฤทธิ์เดชที่ชนะจิตวิญญาณ! มีแต่การวิงวอนมากเข้า การอ้อนวอน การเฝ้าคอยพระเจ้าที่ทำให้ได้มันมา ไม่ใช่เพราะว่าคนนั้นเป็นเพื่อนของเขา แต่ “เพราะเหตุการวิงวอนมากเข้าของคนนั้น เขาจะลุกขึ้นและหยิบให้คนนั้นมากเท่าที่คนนั้นต้องการ”

ฉะนั้นพวกสาวก เท่าที่เราทราบ จึงทู่แท้ เชื่อฟัง ให้ความรัก และสะอาดตอนที่พระคริสต์ทรงอยู่ด้วยกับพวกเขานานสี่สิบวันและจากนั้นก็เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ความสงสัยทั้งหลายของพวกเขามาหมดไป บัดนี้พวกเขามีใจที่ถูกเปิดแล้วเพื่อจะเข้าใจพระคัมภีร์ทุกตอนเกี่ยวกับพระคริสต์ (ลูกา 24:25-27, 45) พวกเขาได้รับพระราชทานพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ที่นั่นซ้ำหลายหน ฉะนั้นเหตุใดพวกเขาถึงต้อง “คอยรับตามพระสัญญา” เรื่องการเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 1:4,5; ลูกา 24:49)? เพราะว่าพวกเขาจะได้รับฤทธิ์เดช “เพราะการวิงวอนมากเข้า [ของพวกเขา]” เท่านั้น

ฉะนั้นเราต้องเรียนรู้อีกถึงพระบัญชาเหล่านั้นในพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า “จงแสวงหาหน้าของเรา”, “จงรอคอยองค์พระผู้เป็นเจ้า”, “โดยอธิษฐานอยู่เสมอด้วยบรรดาคำอธิษฐานและคำวิงวอน” (อฟ. 6:18)

ข้อ 9-13:

11:9 และเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า จงขอ และสิ่งนั้นจะให้แก่พวกท่าน จงแสวงหา และพวกท่านจะพบ จงเคาะ และสิ่งนั้นจะถูกเปิดให้แก่พวกท่าน
11:10 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็คจะได้รับ และคนที่แสวงหาก็คจะพบ และแก่คนที่เคาะ ประตูก็จะถูกเปิดให้
11:11 ถ้าบุตรชายคนหนึ่งจะขอขนมปังจากผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านที่เป็นบิดา ผู้นั้นจะเอาก่อนหินให้บุตรคนนั้นหรือ หรือถ้าบุตรคนนั้นขอปลา ผู้นั้นจะ

เอามันให้บุตรคนนั้นแทนปลาหรือ
11:12 หรือถ้าบุตรคนนั้นจะขอไข่ ผู้นั้นจะเอามันไปให้บุตรคนนั้นหรือ
11:13 ฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลาย ผู้เป็นคนชั่วร้าย ยังรู้ว่าจะให้ของกำนัลดี ๆ แก่บุตรทั้งหลายของตนอย่างไร พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่คนเหล่านั้นที่ขอกจากพระองค์มากกว่าสักเท่าใด”

การอธิษฐานขอพระวิญญาณบริสุทธิ์

มันเป็นความผิดพลาดที่จะแยกข้อพระคำเหล่านี้ออกมาจากคำอุปมาเรื่องสหายที่วิงวอนมากเข้านั้นซึ่ง

มาก่อนหน้าพวกมัน ข้อพระคำเหล่านี้อธิบายบทเรียนของคำอุปมานั้น พวกมันเป็นส่วนหนึ่งของบทเรียนที่สองของพระเยซูเกี่ยวกับการอธิษฐาน: การวิงวอนขอขมับเพื่อคนบาปทั้งหลาย

“จงขอ และสิ่งนั้นจะให้แก่พวกท่าน จงแสวงหา และพวกท่านจะพบ จงเคาะ และสิ่งนั้นจะถูกเปิดให้แก่พวกท่าน” คำว่า จงขอ ตรงนี้มีไว้เพื่อขบขันเน้นคำว่า การวิงวอนมากเข้าในข้อ 8 ฉะนั้นแน่นอนว่าเราจึงพบว่าคำนี้ในภาคพันธสัญญาใหม่ภาษากรีกอยู่ในรูปปัจจุบันกาล ซึ่งหมายถึงการขอต่อไปเรื่อย ๆ คำแปลแบบละเอียดมากขึ้นคงจะเป็น: “จงขอต่อไปเรื่อย ๆ และพวกท่านจะได้รับ จงแสวงหาต่อไปเรื่อย ๆ และพวกท่านจะได้พบ จงเคาะต่อไปเรื่อย ๆ และมันจะถูกเปิดให้แก่พวกท่าน” มันเป็นเช่นนั้นด้วยกับคำกริยาเหล่านั้นในข้อ 10 ไม่ใช่ทุกคนที่ขอเพียงคนเดียว แต่ทุกคนที่ขออย่างไม่ลดละย่อมได้รับ พระเยซูเจ้าตรัส และความหมายเดียวกันก็ถูกเจตนาอย่างชัดเจนในข้อ 13: “...พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะประทานพระวิญญูณบริสุทธิ์แก่คนเหล่านั้นที่ขอจากพระองค์มากยิ่งขึ้นกว่าสักเท่าใด” หรือ “คนทั้งหลายที่ทูลขอด้วยการวิงวอนมากเข้า” การขอในข้อ 9, 10 และ 13 อธิบายการวิงวอนมากเข้าในข้อ 8

จงหมายเหตุว่าในข้อพระคำตอนที่คล้ายกันในมัทธิว 7:7-11 พระเยซูตรัสว่า “...พระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์จะประทานของดีทั้งหลายแก่คนเหล่านั้นที่ขอจากพระองค์มากยิ่งขึ้นกว่าสักเท่าใด”

แต่ใครบางคนกล่าวว่า “ฉันไม่เชื่อในการอธิษฐานขอพระวิญญูณบริสุทธิ์หรอก” เอาละ เราไม่ต้องอธิษฐานขอการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญูณ ซึ่งคริสเตียนทุกคนมีอยู่แล้ว เนื่องจากในยอห์น 20:19-22 พระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงเป็นขึ้นแล้วทรงบอกเหล่าสาวกว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญูณบริสุทธิ์เถิด” และเราไม่เชื่อว่าเราควรอธิษฐานขอการพูดภาษาต่าง ๆ นอกเสียจากว่าเหมือนที่เพ็นเทคอสต์มีจิตวิญญูณหลายดวงที่คงไม่ได้ยินข่าวประเสริฐในภาษาหนึ่งที่พวกเขาเข้าใจไม่ได้ ไม่มีใครถูกบัญชาให้ “พูดเป็นภาษาต่าง ๆ” และเราไม่ควรอธิษฐานขอให้ธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังถูกเผาอดไป ซึ่งเป็น “พระราชกิจที่สองของพระคุณ” ซึ่งจริง ๆ แล้วถูกสัญญาไว้เมื่อการเป็นขึ้นจากตายมาถึงเท่านั้น แต่เห็นได้ชัดว่าลูกา 11:13 กล่าวว่า เราควรอธิษฐานขอพระวิญญูณบริสุทธิ์อย่างไม่ลดละ และเอเฟซัส 5:18 ก็บัญชาทุกคนอย่างชัดเจนให้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญูณ กิจการ 2:38,39 เสนอ “ของประทานแห่งพระวิญญูณบริสุทธิ์” แก่ทุกคนที่พระเจ้าจะทรงเรียก

อธิษฐานขอพระวิญญูณบริสุทธิ์หรือ? ใช่แล้ว ขอฤทธิ์เดชของพระองค์เพื่อจะชนะจิตวิญญูณทั้งหลาย คุณเคยอธิษฐานขอให้คนบาปทั้งหลายถูกฟ่องใจใหม่? แล้วผู้ใดเล่าฟ่องใจบรรดาคนบาป? พระวิญญูณบริสุทธิ์นั่นเอง คุณเคยอธิษฐานขอให้ตัวคุณเองหรือนักเทศน์หรือพยานบางคนที่จะได้รับความช่วยเหลือพิเศษในการนำข่าวประเสริฐไปถึงเหล่าคนบาปใหม่? ฉะนั้นใครเล่าช่วยเหลือเหล่านักเทศน์และพยานให้ได้รับพระพรและความสำเร็จเช่นนั้นตามที่เราแสวงหาอย่างเหมาะสม? แน่แน่นอนว่าผู้นั้นคือพระวิญญูณบริสุทธิ์!

ฉะนั้น 2 พงศาวดาร 7:14 จึงสัญญาเรื่องการรักษาให้หายและการฟื้นฟูของพระเจ้าที่มาสู่แผ่นดินนั้น “ถ้าประชากรของเรา... จะถ่อมตัวลง และอธิษฐาน และแสวงหาหน้าของเรา และหันเสียจากบรรดาทางชั่วของพวกเขา...” จงหมายเหตุ: “แสวงหาหน้าของเรา”-การวิงวอนมากเข้า

และอิสยาห์ 40:29-31 สัญญาเราว่า:

“พระองค์ประทานกำลังแก่คนอ่อนเปลี้ย และแก่คนเหล่านั้นที่ไม่มีกำลัง พระองค์ทรงเพิ่มแรงขึ้น

แม้แต่เยาวชนทั้งหลายจะอ่อนเปลี้ยและเหน็ดเหนื่อย และคนหนุ่ม ๆ จะล้าลงทีเดียว แต่เขาทั้งหลายที่รอคอย พระเยโฮวาห์จะเสริมเรี่ยวแรงของพวกเขาใหม่ พวกเขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรีทั้งหลาย พวกเขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย และพวกเขาจะเดินและไม่อ่อนเปลี้ย”

มีพระสัญญาอื่นอีกเกี่ยวกับ “ฤทธิ์เดช” การฟื้นฟูพลังกำลัง การเดิน การวิ่ง การบินอย่างแสนวิเศษ เพื่อพระเจ้า หากเรา “รอคอยพระเยโฮวาห์”

ฉะนั้นพวกสาวกจึงอธิษฐานอย่างต่อเนื่องเพื่อทูลขอฤทธิ์เดชก่อนพื้นเทคอสต์ (กิจการ 1:14)

อีกครั้ง เมื่อต้องการความกล้าและฤทธิ์เดช พวกเขาอธิษฐาน (กิจการ 4:31) “และพวกเขาทุกคนเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”-แก้คำเดียวกันนั้นพอดีที่บันทึกการได้รับฤทธิ์เดชเดียวกันกับที่พื้นเทคอสต์ (กิจการ 2:4)

เปาโลอดอาหารและอธิษฐานนานสามวันก่อนที่จะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 9:9,11,17)

หนทางไปสู่การได้รับฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อการชนะจิตวิญญาณคือ โดยการอธิษฐานแบบไม่ลดละ!

ข้อ 14-23:

11:14 และพระองค์ทรงกำลังขับผีตนหนึ่งออกอยู่ และมันเป็นผีใบ้ และต่อมาเมื่อผีนั้นออกแล้ว คนใบ้จึงพูดได้ และประชาชนก็ประหลาดใจ

11:15 แต่บางคนในพวกเขา กล่าวว่า “คนนี้ขับผีออกโดยอาศัยเบเอลเซบูบเจ้านายของพวกผีเหล่านั้น”

11:16 และคนอื่น ๆ ซึ่งทดลองพระองค์ ขอหมายสำคัญจากสวรรค์จากพระองค์

11:17 แต่พระองค์ ซึ่งทรงทราบบรรดาความคิดของพวกเขา จึงตรัสกับพวกเขาว่า “ราชอาณาจักรทุกแห่งซึ่งแตกแยกกันเองก็ถูกนำมาสู่การรกร้างและคร่ำเรื้อนใด ๆ ซึ่งแตกแยกกับคร่ำเรื้อนนั่นเองก็ล่มสลาย

11:18 ถ้าซาตานแตกแยกกันในตัวมันเอง อาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้ เพราะท่านทั้งหลายกล่าวว่า เราขับผีทั้งหลายออกโดยอาศัยเบเอลเซบูบ

11:19 และถ้าเราโดยอาศัยเบเอลเซบูบขับผีทั้งหลายออก พวกบุตรชายของท่านทั้งหลายขับพวกมันออกโดยอาศัยใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกบุตรชายของท่านทั้งหลายเองจะเป็นผู้ที่ตัดสินท่านทั้งหลาย

11:20 แต่ถ้าเราขับผีทั้งหลายออกโดยอาศัยนี้ พระหัตถ์ของพระเจ้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่า

อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านทั้งหลายแล้ว

11:21 เมื่อคนที่มีกำลังมากคนหนึ่งติดอาวุธรักษาวังของตนอยู่ บรรดาทรัพย์ของเขาก็อยู่ในความปลอดภัย

11:22 แต่เมื่อคนที่มีกำลังมากกว่าเขาจะมาต่อสู้อาณาจักรของเขาที่เขาได้วางใจนั้นไปเสีย และแบ่งปันบรรดาของที่ริบได้จากเขานั้น

11:23 ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็ต่อสู้กับเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็ทำให้กระจัดกระจายไป

พวกผีถูกขับออก: พวกฟาริสีหมิ่นประมาท

พระเยซูทรงขับผีตนหนึ่งออก “และมันเป็นผีใบ้” แต่ในมัทธิว 12:22 เสริมว่าคนที่ถูกผีสิงนั้นตาบอดเช่นกัน บัดนี้เมื่อได้รับการช่วยให้พ้นอย่างมหัศจรรย์แล้ว “คนตาบอดและใบ้ทั้งพูดและเห็นได้”

มันเป็นการอัศจรรย์หนึ่งที่ชัดเจนและโดดเด่น แต่ “บางคนในพวกเขา กล่าวว่า “คนนี้ขับพวกผีออกโดยอาศัยเบเอลเซบูบเจ้านายของพวกผีเหล่านั้น” ในข้อพระคำตอนที่คล้ายกันของมัทธิว 12:24 เราถูกบอกว่าคนเหล่านั้นเป็นพวกฟาริสี พวกฟาริสีเชื่อเรื่องการอัศจรรย์ต่าง ๆ ขณะที่พวกสะดูสีไม่เชื่อ (กิจการ 23:8) แต่พวกเขาไม่ยอมยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นอย่างไรที่พระองค์ทรงกล่าวอ้าง นั่นคือพระบุตรของพระเจ้า พระคริสต์นั้นหรือพระเมสสิยาห์นั้นที่ถูกบอกไว้ล่วงหน้าในภาคพันธสัญญาเดิม

พวกเขาไม่จริงใจในคำทักท้วงที่เกิดจากความไม่เชื่อของพวกเขา พวกเขาอ้างว่าพระเยซูทรงขับพวกผีออกโดยซาตานเจ้าแห่งพวกผีเอง พระเยซูประทานคำตอบที่สมเหตุสมผลจริง ๆ: “ราชอาณาจักรทุกแห่งซึ่งแตกแยกกันเองก็ถูกนำมาสู่การร้าว และคร้าวเรือนใด ๆ ซึ่งแตกแยกกับคร้าวเรือนนั้นก็ล่มสลาย” ฉะนั้นถ้าซาตานกำลังขับพวกผีของมันเองออก อาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไร?

พวกฟาริสีเหล่านี้เองไม่สามารถขับพวกผีออก เหล่าสาวกหรือลูก ๆ ของพวกเขาก็ทำไม่ได้เช่นกัน ถ้าพระเยซูกำลังขับพวกผีออกโดยเบเอลเซบูบ “พวกบุตรชายของท่านทั้งหลายขับพวกมันออกโดยอาศัยใครเล่า” พระองค์ตรัส พวกลูก ๆ ที่ไร้ผลและเหล่าตัวแทนของพวกท่านก็เป็นพยานหลักฐานปรักปรำพวกท่าน พระเยซูตรัส ถ้าพวกเขาต่อต้านพระเยซู และพระเยซูทรงขับพวกผีออกโดยเบเอลเซบูบ พวกเขาก็มาจากพระเจ้าใหม่ และพวกเขามีฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่จะขับพวกผีออกใหม่? พวกเขาไม่มี มันเป็นคำบ่นที่โง่เขลาและไม่จริงใจที่พวกเขาสร้างขึ้น

แต่พระเยซูไม่ได้กำลังตอบถ้อยคำที่ไม่จริงใจของพวกเขาเท่านั้น “แต่พระองค์ ซึ่งทรงทราบบรรดาความคิดของพวกเขา จึงตรัสกับพวกเขาว่า...” ความคิดเหล่านั้นของพวกเขาคืออะไร? ในข้อพระคำตอนที่คล้ายกันในมัทธิว พระเยซูทรงเสริมคำเตือนให้ระวังบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้ นั่น การพุดจาต่อต้านบุตรมนุษย์ เป็นเรื่องที่ยากโหดให้ได้ ผู้คนเคยต่อต้านพระองค์และจากนั้นก็กลับใจใหม่และรับความรอดแล้ว แต่ถ้าพวกเขาหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นนั้น ผู้ทรงกระษัตริย์จะขอร้องพวกเขาว่านี่คือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ว่าพวกเขาควรรักพระองค์และวางใจพระองค์ และถ้าพวกเขามาถึงการตัดสินใจแบบถาวรที่จะปฏิเสธพระองค์ จนพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าที่ทรงถูกทำให้ขัดเคืองพระทัยไม่คาดคั้นเรื่องความรอดกับพวกเขาอีกต่อไป บาปของพวกเขา ก็คงเป็นบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้แล้ว

Dr. Scofield ทำผิดเมื่อเขาใส่หัวเรื่องพระคำตอนนั้นในมัทธิว 12:31,32 ว่า “บาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้: การยกพระราชกิจทั้งหลายของพระวิญญาณให้เป็นผลงานของซาตาน” บาปของพวกฟาริสีเหล่านี้ไม่ได้อยู่ในคำพูดของพวกเขาแต่อยู่ในใจของพวกเขา และบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้นั้นก็ต้องเป็นคำถามเกี่ยวกับการยอมรับหรือปฏิเสธพระคริสต์และต้องเกี่ยวกับว่าคน ๆ หนึ่งปฏิบัติกับพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไรผู้ทรงพ้องใจเขาให้มา คนที่ประสงค์เช่นนั้นและหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกันนั้นจนกระทั่งพระองค์ทรงเลิกยุ่งกับเขาแล้ว ก็รับความรอดไม่ได้ บาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้นั้นไม่ใช่บาปของปากหรือของมือ มันเป็นบาปของใจ

และบาปทั้งหมดก็ทรงอภัยให้ได้ยกเว้นบาปนั้นซึ่งส่งผลเป็นการปฏิเสธพระคริสต์แบบถาวรในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด ฉะนั้นคนที่รับความรอดแล้วซึ่งบาปทั้งหลายของเขาได้รับการอภัยแล้วก็ไม่สามารถกระทำบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้

กฎแฉตรงนี้ก็คือน่าประหลาดใจว่าพระเยซูทรง “ทราบบรรดาความคิดของพวกเขา” และประทานคำตอบของพระองค์

และข้อ 16 กล่าวว่า “และคนอื่น ๆ ซึ่งทดลองพระองค์ ขอหมายสำคัญจากสวรรค์จากพระองค์” นั่นคือพวกเขาทดลองพระองค์ ทดสอบพระองค์ พยายามที่จะยั่วพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ทรงตอบเรื่องนั้นในข้อ 29-32

ในที่นี้จึงหมายถึงเหตุการณ์แบ่งแยกที่ชัดเจนซึ่งพระเยซูทรงยืนยันในข้อ 23: “ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็คือผู้ที่ไม่ใช่เรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็คือผู้ที่ไม่ใช่เรา” พวกเขาเหล่านี้มีบทบัญญัติด้านศีลธรรมที่เคร่งครัดมาก ๆ เหมือนกับฟาริสีคนนั้นในลูกา 18:10-12 พวกเขาอดอาหาร พวกเขาไม่เล่นซู้ พวกเขาถวายสิบชักหนึ่ง พวกเขาเคร่งศาสนามาก ๆ เหมือนในกรณีของเขาโลแห่งทารซัส “ซึ่งอยู่ในขณะที่เคร่งครัดที่สุด เป็นฟาริสีคนหนึ่ง” เปาโล “ในด้านพระราชบัญญัติก็อยู่ในขณะฟาริสี ในด้านความกระตือรือร้นก็ได้ข่มเหงคริสตจักร ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่ในพระราชบัญญัติ ก็ไร้ที่ติ” (ฟป. 3:5,6) เปาโล ซึ่งเมื่อก่อนเป็นเขาโลแห่งทารซัส เคยเป็นผู้ที่ไม่รอดในตอนนั้นเหมือนพวกฟาริสีเหล่านี้ซึ่งแม้มีหลักศีลธรรมแต่พวกเขาก็ปฏิเสธพระคริสต์ ฉะนั้นคนเหล่านั้นที่ไม่อยู่ฝ่ายเดียวกับพระคริสต์จึงต่อต้านพระองค์และต่อต้านพระเจ้า ผู้ที่ไม่รวบรวมเข้ากับพระคริสต์ก็รวบรวมให้แก่ซาตาน

ภรรยาคนหนึ่งเคยกล่าวแก่ผมเกี่ยวกับสามีของเธอว่า “เขาเป็นคนที่ดีมาก ๆ ทั้งหมดที่เขาต้องการก็คือเข้าร่วมกับคริสตจักร” แต่เธอคิดผิด เขาไม่ได้กลับใจเชื่อ และแม้ว่าภายนอกเป็นคนดีมีศีลธรรมเหมือนพวกฟาริสีเหล่านั้นที่พระเยซูทรงเปรียบว่าเป็นเหมือน “อุโมงค์ฝังศพที่ฉาบด้วยปูนขาว” ขณะที่ภายในนั้นพวกเขาเป็นเหมือนความเปื่อยเน่าและกลิ่นเหม็นที่โชยมาจากกระดูกของคนตาย (มธ. 23:27)

ครั้งหนึ่งตัวผมตอนยังเป็นคริสเตียนใหม่เคยกล่าวเกี่ยวกับเพื่อนครูที่โรงเรียนคนหนึ่งว่า “ผมอยากให้เขาเป็นคริสเตียนจัง เขาเป็นคนที่มีความดีใจดีมาก” แต่ศิษยาภิบาลท่านหนึ่งตำหนิผมอย่างมีปัญญา โดยกล่าวว่า “ไม่ใช่ จิตใจของเขานั้นแหละที่ทำให้เขาผิดปกติ” และมันก็เป็นเช่นนั้นเสมอมา ชายหรือหญิงที่ไม่กลับใจเชื่อก็ไม่ใช่คนดี คนที่ยังไม่หันมาหาพระคริสต์ก็ปฏิเสธพระองค์แล้ว คนที่ไม่สนับสนุนพระองค์ก็ต่อต้านพระองค์ รังเกียจพระองค์ คนที่ปฏิเสธพระคริสต์อย่างคนชั่วก็ทำชั่วโดยเจตนา เกี่ยวกับประเด็นทางศีลธรรมที่ใหญ่โตที่สุดในโลกนี้ นั่นคือ เกี่ยวกับพระคริสต์เองและความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและความเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพระองค์

โปรแกรมเพื่อสังคมทั้งหมดนั้นที่ส่งเสริมให้ “ทำความดี” ซึ่งจัดโดยพวกคนอธรรมก็ไม่ได้สนับสนุนพระคริสต์และพระคัมภีร์ ไม่มีความดีที่แท้จริงเลยที่นำมาบูชาให้ลองการมีศีลธรรมโดยปราศจากพระคริสต์หรือเทศนาเรื่องความชอบธรรมเพื่อสังคม ซึ่งปล่อยให้ใจชั่วต่อไป

ข้อ 24-26:

11:24 เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็เดิน
ท่องไปในสถานที่แห่งแล้งทั้งหลาย โดยแสวงหา
การหยุดพัก และเมื่อไม่พบ มันจึงกล่าวว่า ‘ข้าจะ
กลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมานั้น’
11:25 และเมื่อมันมาถึงแล้ว มันก็พบว่าเรือนนั้น

ถูกปิดกวาดและตกแต่งไว้แล้ว
11:26 แล้วมันจึงไปและรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีที่ชั่ว
กว่ามันเองมาด้วยกันกับมัน และพวกมันก็เข้าไป
และอาศัยอยู่ที่นั่น และสภาพในตอนท้ายของคน
นั้นก็เลวร้ายกว่าตอนแรก”

ความล้มเหลวและบั้นปลายของการปฏิรูปตัวเอง

โดยปราศจากพระคริสต์

นี่เป็นเรื่องราว ไม่ใช่ของคนที่กลับใจเชื่อแล้วและหันมาหาพระเจ้าและต่อมามีใจเข้าในบาป ไม่ใช่เลย นี่
เป็นกรณีที่วิญญาณโสโครกตนนั้น ผิดตนหนึ่ง ออกไปจากชายคนหนึ่งด้วยความสมัครใจ มันไม่ได้ถูกขับออก มัน
“ออกไป” เอง ผมคิดว่าเราอาจกล่าวได้ว่าซาตานบางครั้งก็อยู่ในการมีศีลธรรม นั่นคือ การมีศีลธรรมแบบผิว
เผิน โดยปราศจากพระคริสต์ เหมือนกับที่บ่อยครั้งมันอยู่ในบาปที่หยาบกระด้างที่สุดแบบอุกอาจ ฟาริสีที่ไม่
กลับใจเชื่อซึ่งปฏิเสธพระคริสต์และเกลียดชังพระองค์ก็ตกอยู่ในอำนาจของพญามารมากพอ ๆ กับคนขี้เมา คน
ล่องประเวณี หญิงโสเภณี ฉะนั้นบางครั้งวิญญาณชั่วตนหนึ่งจึงอาจออกไปจากคน ๆ หนึ่งตามขอบใจของมัน
เองหรือตามขอบใจของพญามารซาตานผู้เป็นนายนั้น

แต่ในที่นี้เช่นกันเราเห็นความล้มเหลวของการมีศีลธรรมหรือความชอบธรรมใด ๆ ซึ่งเป็นผลผลิตของ
ใจที่ไม่ได้กลับใจเชื่อ ปณิธานของเขาเอง ไม่มีคนคิดเหล้าหรือคนขี้เมาคนใดเคยอยู่ปลอดภัยจากคำแข่งสาปของ
สุรจนกว่าการเปลี่ยนแปลงของจิตใจภายในตัวเขาให้เขามีแรงจูงใจและความช่วยเหลือฝ่ายวิญญาณเพื่อจะ
เป็นคนดี ก็คนแล้วเคยบอกผมว่าพวกเขาได้ให้คำปฏิญาณว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเหล้าแต่ก็ทำไม่ได้! ชายคนหนึ่ง
บอกผมว่าเขาได้สาบานกับแม่ของเขาด้วยคำปฏิญาณแบบจริงจัง ได้เขียนคำปฏิญาณนั้นออกมาด้วย จากนั้น
เขากรีตเนื้อและจุ่มปากกาในเลือดนั้นและลงนามในคำปฏิญาณนั้นในเลือดของเขาเอง ว่าเขาจะไม่ดื่มสุรา
อีกเลย และในอีกไม่กี่ชั่วโมงต่อมาเขาก็เมาอีก

ผู้คนไม่ได้กลายเป็นคนที่ดีขึ้นได้ด้วยตัวเอง วิถีทางของธรรมชาติมนุษย์ที่เสื่อมทรามก็มีแต่ลงต่ำเสมอ
นอกเสียจากว่ามันถูกเปลี่ยนแปลงอย่างเหนือธรรมชาติ เห็นได้ชัดว่ายูดาสเป็นชายที่สะอาดในทางศีลธรรมและ
ได้รับความไว้วางใจ เมื่ออัครทูตทุกคนยินยอมให้เขาเป็นเหรียญของกลุ่ม แต่เขากลับปรากฏว่าเป็นขโมยและ
จากนั้นก็เป็นผู้ทรยศพระเยซูและสุดท้ายแล้ว หลังจากทำบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้แล้ว เขาก็ปลิดชีพตัวเอง ตรง
นี้พระคัมภีร์ให้เราเห็นคำพูดของวิญญาณชั่วตนนั้น มันตั้งปณิธานว่า “ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออก
มานั้น” มันไม่ได้พูดถึงลูกคนหนึ่งของพระเจ้า ซึ่งเป็นที่สถิตของพระวิญญาณของพระเจ้า

ข้อ 25 กล่าวว่า “และเมื่อมันมาถึงแล้ว มันก็พบว่าเรือนนั้นถูกปิดกวาดและตกแต่งไว้แล้ว” แต่ข้อ
พระคำตอนที่คล้ายกันในมัทธิว 12:44 กล่าวว่า “...มันก็พบว่าเรือนนั้นว่างเปล่า ถูกปิดกวาดและตกแต่งไว้
แล้ว”

จงหมายเหตุว่าบาปอย่างหนึ่ง ซึ่งถูกบ่มเพาะหรือถูกอนุญาตให้อยู่ต่อในใจ รวบรวมบาปอื่น ๆ เข้าไว้

กับมัน ชายผู้ที่ยาบคาย ออกพระนามของพระเจ้าเล่น ๆ มีโอกาสที่จะเป็นคนลามก ไม่นับถือการรักนวลสงวนตัวของผู้หญิง คนที่โกหกก็มีโอกาสที่จะลักขโมย และดังนั้นคนที่ปฏิเสธพระคริสต์และตัดสินใจที่จะทำผิดในเรื่องที่ยิ่งใหญ่นี้ก็ให้ความเห็นชอบจากใจของตนที่จะทำบาป และฉะนั้นวิญญาณชั่วตนนั้นในภาษาที่แสดงภาพของพระเยซูจึง “ไปและรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีที่ชั่วกว่ามันเองมาด้วยกันกับมัน และพวกมันก็เข้าไปและอาศัยอยู่ที่นั่น และสภาพในตอนท้ายของคนนั้นก็เลวร้ายกว่าตอนแรก” คนที่เสพยาจะดื่มเหล้าก่อนที่เขาเสพยา อาชญากรรมที่ปล้นธนาคารน่าจะขโมยฝาครอบล้อรถหรือวิทยุหรือสิ่งอื่น ๆ ที่มีขนาดเล็กก่อน คนที่ฆ่าคนก็เกลียดชังอยู่ในใจของตนก่อน มีพัฒนาการของความชั่วร้ายที่ไม่อาจหนีพ้นได้เมื่อคน ๆ หนึ่งบ่มเพาะบาปบางอย่างไว้ ไม่ยอมให้ความชั่วบางอย่างถูกตำหนิและไม่ยอมกลับใจใหม่ การปฏิรูปตัวเองและการมีศีลธรรมในตัวเองย่อมล้มเหลวเมื่อปราศจากพระคริสต์

ข้อ 27,28:

11:27 และต่อมา ขณะที่พระองค์ยังตรัสคำเหล่านี้
อยู่ ผู้หญิงคนหนึ่งในกลุ่มประชาชนได้เปล่งเสียงดัง
และทูลพระองค์ว่า “ครรถ์ซึ่งได้คลอดพระองค์
และห้วงน้ำซึ่งพระองค์ได้เสวยนั้นก็ได้รับพร”

11:28 แต่พระองค์ตรัสว่า “มิใช่เช่นนั้น แต่คนทั้ง
หลายที่ได้ยินพระวาทะของพระเจ้า และถือรักษา
พระวาทะนั้นไว้ก็ได้รับพร”

สตรีที่ดี ก็เหมือนกับคนอื่น ๆ ทุกคนที่ฟัง พระวาทะของพระเจ้าและกระทำตาม รักขามันไว้

ผู้หญิงบางคน ซึ่งได้รับพระพรอย่างมากจากคำเทศนาของพระเยซูเจ้าและน่าจะทราบว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ คิดว่ามารดาของพระองค์คงได้รับพระพรจริง ๆ ที่ได้คลอดพระผู้ช่วยให้รอดและได้อุ้มชูพระองค์แนบอกของนาง

แต่พระเยซูทรงเตือนใจนางว่าคำกล่าวอ้างที่นางมารีย์มีเกี่ยวกับการได้รับพระพรนั้นไม่ได้อยู่ในการที่นางได้คลอดพระผู้ช่วยให้รอด แต่อยู่ในการที่นางได้ฟังพระวาทะของพระเจ้าและปฏิบัติตามมัน มีองค์ประกอบที่น่าตื่นตาบางอย่างเกี่ยวกับพระพรที่ไม่เหมือนใครในการที่มารีย์ได้รับเลือกให้เป็นมารดาของพระผู้ช่วยให้รอดและดังนั้นทูตสวรรค์นั้นจึงกล่าวแก่เธอได้ว่า “เธอได้รับพระพรในท่ามกลางสตรีทั้งปวง” (ลูกา 1:28) แต่การได้รับพรในความหมายนั้นไม่ใช่ว่ามารีย์เป็นใหญ่ในสายพระเนตรของพระเจ้ามากกว่าบุคคลอื่นใดที่กระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เราถูกเตือนใจในลูกา 8:19-21 เกี่ยวกับความจริงเดียวกันนั้น มารดาและน้อง ๆ ของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกฝูงชนหมูใหญ่นั้นและอยากเจอพระองค์และพระเยซูตรัสว่า “มารดาของเราและพวกพี่น้องของเราเป็นคนเหล่านี้ซึ่งฟังพระวาทะของพระเจ้าและกระทำตามพระวาทะนั้น” มันสำคัญตรงที่ว่ายากอบ บุตรชายคนเล็กของนางมารีย์ซึ่งมีโยเซฟเป็นบิดา และจึงเป็นน้องชายของพระเยซูเพราะมีมารดา ร่วมกัน ในการเกริ่นนำจดหมายฝากของเขาได้รับการดลใจให้กล่าวว่า “ยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้า...” ขณะที่ยูดาส น้องชายอีกคน ลงชื่อในจดหมายฝากของตนว่า “ยูดาส ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ และน้องชายของยากอบ...” เกียรติของพวกเขาคือการได้เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ที่

พวกเขาถูกลดมาจากมดลูกเดียวกัน

ฉะนั้นนางมารีย์จึงถูกกดลงอย่างเคร่งครัดให้เป็นเพียงสตรีคริสเตียนที่ดีคนหนึ่ง และไม่ได้รับเกียรติเป็นพิเศษมากกว่าสตรีที่ดีคนอื่น ๆ ภาคพันธสัญญาใหม่ไม่รู้จักเลยเกี่ยวกับถ้อยคำแบบคนนับถือรูปเคารพเหล่านั้นของพวกโรมเกี่ยวกับมารีย์อย่าง “ราชินีแห่งสวรรค์”, “พระมารดาของพระเจ้า” และ “พระแม่มกกลาง” หลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู นางมารีย์ถูกกล่าวถึงเพียงคนเดียวและนั่นคือในกิจการ 1:14 ซึ่งเป็นที่ ๆ นางเข้าร่วมการประชุมอธิษฐานกับสตรีคนอื่น ๆ มันไม่เคยถูกบอกเป็นนัยเลยว่านางมีตำแหน่งที่มีเกียรติใด ๆ ในคริสตจักรทั้งหลายของภาคพันธสัญญาใหม่ ว่านางเคยถูกเข้าหาเพื่อขอคำปรึกษา ฉะนั้นการสวดภาวนาต่อนางมารีย์จึงเป็นการนับถือรูปเคารพและคนเหล่านั้นที่ยกชูนางมารีย์จึงแย่งชิงเกียรติและสง่าราศีที่สมควรตกเป็นของพระเยซูคริสต์เอง

ข้อ 29-32:

11:29 และเมื่อประชาชนมารวมตัวกันแน่นขึ้น พระองค์ก็เริ่มตรัสว่า “นี่เป็นคนชั่วอายุที่ชั่วร้าย พวกเขาแสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่ฉันเลย เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์

11:30 ด้วยว่าโยนาห์ได้เป็นหมายสำคัญแก่ชาวนีนะเวห์ฉันใด บุตรมนุษย์จะเป็นหมายสำคัญแก่คนชั่วอายุนี้ฉันนั้น

11:31 นางกษัตริย์แห่งทิสได้จะลุกขึ้นในการพิพากษาพร้อมกับผู้คนแห่งชั่วอายุนี้ และจะกล่าว

โทษพวกเขา เพราะว่าพระนางนั้นได้มาจากที่ สุดปลายของแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ผู้หนึ่งซึ่งเป็นใหญ่กว่าซาโลมอนก็อยู่ที่นี้

11:32 ชาวนีนะเวห์จะลุกขึ้นในการพิพากษาพร้อมกับคนชั่วอายุนี้ และจะกล่าวโทษมัน ด้วยว่าชาวนีนะเวห์ได้กลับใจเสียใหม่เพราะการประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ผู้หนึ่งที่เป็นใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี้

โยนาห์ ภาพเล็งหนึ่งของการคืนพระชนม์ของพระคริสต์

พระเยซูเจ้ากำลังตอบพวกฟาริสีเหล่านั้นอยู่เหมือนเดิมที่กล่าวหาพระองค์ว่าขับพวกผีออกโดยเจ้าแห่งพวกผี คนเหล่านั้นที่ “ทดลองพระองค์ ขอหมายสำคัญจากสวรรค์จากพระองค์” (ข้อ 16)

ฉะนั้นพระองค์จึงตรัสในที่นี้ว่า “นี่เป็นคนชั่วอายุที่ชั่วร้าย พวกเขาแสวงหาหมายสำคัญ” เหตุใดมันจึงเป็นความชั่วร้ายที่พวกเขาจะแสวงหาหมายสำคัญ นั่นคือ การเผยให้ประจักษ์ที่อัศจรรย์บางอย่าง? เพราะว่าการแรก พระเยซูทรงแสดงการอัศจรรย์ที่แสนวิเศษมากมายไปแล้ววันแล้ววันเล่า แม้แต่ในโคเดมัส ซึ่งเป็นฟาริสีและขุนนางคนหนึ่งของพวกเขา ต้องจำใจกล่าวว่า “ไม่มีผู้ใดสามารถกระทำการอัศจรรย์เหล่านี้ที่ท่านกระทำนั้นได้ ถ้าพระเจ้าไม่ทรงสถิตอยู่กับเขา” (ยอห์น 3:2) การอัศจรรย์ทั้งหลายไม่ได้พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ เพราะว่าพระองค์ตรัสชัดเจนว่าจะไม่ประทานหมายสำคัญหรือการสำแดงที่อัศจรรย์ใด ๆ เพื่อพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ยกเว้นการคืนพระชนม์ของพระองค์ คนอื่น ๆ ก่อนหน้าและนับแต่นั้นถูกพระเจ้าใช้การเพื่อทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงโมเสส เอลียาห์ เอลีซา เปโตร ยอห์น อัครทูตเปาโล

และคนอื่น ๆ อีกมากมาย การอัศจรรย์เหล่านั้นไม่ได้พิสูจน์ว่าพวกเขาเป็นพระเจ้า: มันพิสูจน์ว่าพวกเขามาจากพระเจ้าและพวกเขาเป็นผู้ที่วางใจได้ในสิ่งที่พวกเขาอ้างกล่าว และฉะนั้นการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระเยซูทรงกระทำจึงรับรองพระองค์ว่าเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงส่งมา และเหล่าผู้นำยิวทุกคนก็รับรู้อย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงอ้างตัวว่าเป็นพระบุตรองค์เดียวนั้นของพระเจ้า (ยอห์น 5:18) และไม่มีทางอย่างจริงจังเลยที่จะหลีกเลี่ยงข้อสรุปที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า พระคริสต์นั้นหรือพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้ในภาคพันธสัญญาเดิม

ฉะนั้นเหตุใดพระเยซูถึงควรกระทำการอัศจรรย์อื่น ๆ ตามคำขอของพวกฟาริสีด้วยเล่า? หรือพวกเขาหวังว่าจะขออะไรบางอย่างที่พระองค์ทรงทำให้สำเร็จจริงไม่ได้? คำขอของพวกเขาเป็นการเล่นลิ้นแบบไม่จริงจังของพวกมีใจชั่วที่ปฏิเสธพระองค์ ฉะนั้นมันจึงเป็น “คนชั่วอายุที่ชั่วร้าย”

และเราถูกบอกชัดเจนตรงนี้ เหมือนที่พระเยซูทรงบอกในมัทธิว 12:39-41 ว่าโยนาห์ซึ่งเคยอยู่ในท้องปลาสามวันและจากนั้นก็ออกมาโดยที่มีชีวิตอยู่อย่างอัศจรรย์ ก็แสดงภาพพระเยซูผู้จะทรงอยู่ในหลุมศพสามวันสามคืนและจากนั้นก็ฟื้นขึ้นจากตาย

ฉะนั้นพวกนักอรรถาธิบายเหล่านั้น พวกคนไม่เชื่อทางศาสนศาสตร์เหล่านั้น ที่กล่าวว่าหนังสือโยนาห์เป็นเพียงตำนานเรื่องหนึ่งที่มีบทเรียนฝ่ายวิญญาณ ว่ามันไม่ได้เกิดขึ้นจริงตามประวัติศาสตร์และไม่เป็นข้อเท็จจริง จริง ๆ แล้วก็กำลังโจมตีที่ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ เมื่อคุณปฏิเสธสิ่งที่เป็นการอัศจรรย์ คุณก็ปฏิเสธเรื่องการรับสภาพเนื้อหนัง และคุณก็ปฏิเสธการบังเกิดใหม่อย่างอัศจรรย์นั้น การประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระคริสต์ การเป็นขึ้นจากตายอย่างอัศจรรย์ของพระองค์ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ และความเชื่อแบบคริสเตียนตามพระคัมภีร์ทั้งหมด พระเยซูเองทรงยอมรับบันทึกเหตุการณ์ตามประวัติศาสตร์ของศาสดาพยากรณ์โยนาห์ว่าเกิดขึ้นจริง ๆ และพระเจ้าเองได้ทรงช่วยโยนาห์ให้รอดพ้นอย่างอัศจรรย์จริง ๆ เพราะว่าพระองค์จะทรงทำให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตาย และมันจึงแสดงภาพเหตุการณ์นั้น และพยากรณ์ถึงเหตุการณ์นั้นล่วงหน้า

ฉะนั้นพวกผู้นำยิวเหล่านี้จึงแก้ตัวไม่ได้เลยในการปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอด การพิพากษาจะมาสู่พวกเขา และพวกพยานจะพิสูจน์ความโง่เขลาของพวกเขา ราซินีแห่งเซบาสที่ซึ่งมา “จากที่สูญปลายของแผ่นดินโลก เพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน” จะยืนยันและกล่าวว่าคนเหล่านี้ช่างชั่วร้ายจริง ๆ ที่แม้ได้เห็นพยานหลักฐานมากมายขนาดนั้นยังปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอดอยู่ การบอกเป็นนัยตรงนี้ก็คือนว่าราซินีแห่งเซบาสได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอดและวางใจพระองค์แล้วผ่านทางสติปัญญาของซาโลมอน

และชาวเมืองนิเนเวห์ผู้ซึ่งกลับใจเชื่อภายใต้การเทศนาของโยนาห์ก็จะยืนยันในการพิพากษานั้นด้วยผู้ซึ่งกลับใจใหม่เมื่อได้ยินคำเทศนาของโยนาห์ ทว่าพวกเขาไม่เคยได้เห็นการมหัศจรรย์เหล่านั้นเหมือนพวกฟาริสีเหล่านี้และคนอื่น ๆ ในสมัยของพระคริสต์

เราจึงทราบว่าการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวของพวกคนตายที่ไม่รอดซึ่งถูกแสดงภาพในวิวรณ์ 20:11-15 ผู้คนที่รับความรอดแล้วจะอยู่ที่นั่นเพื่อเป็นพยานที่ยืนอยู่เคียงข้างพระเยซูคริสต์ขณะที่พระองค์ทรงพิพากษาพวกคนที่ไม่กลับใจเชื่อและเราจะกล่าวคำพยานของเราปกป้องปราคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระองค์ พวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวในตอนนี้อย่างไรและจะไม่มีในตอนนั้น

ข้อ 33-36:

11:33 ไม่มีผู้ใด เมื่อเขาได้จุดเทียนแล้ว จะวางเทียนนั้นไว้ในที่ลับ หรือวางเทียนนั้นไว้ได้ถึง แต่จะตั้งไว้บนเชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายซึ่งเข้ามาจะเห็นแสงสว่างนั้นได้

11:34 ประทีปของร่างกายคือดวงตา เหตุฉะนั้นเมื่อดวงตาของท่านปกปิดดี ทั้งตัวของท่านก็เต็มไปด้วยความสว่างเช่นกัน แต่เมื่อดวงตาของท่านชั่ว

ร้าย ทั้งตัวของท่านก็เต็มไปด้วยความมืดเช่นกัน

11:35 เหตุฉะนั้น จงระวังให้ดีว่า ความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านจะไม่ใช่ความมืด

11:36 เหตุฉะนั้น ถ้าทั้งตัวของท่านเต็มไปด้วยความสว่าง โดยไม่มีส่วนใดที่มืดเลย ทั้งตัวของท่านจะเต็มไปด้วยความสว่าง เหมือนเมื่อการส่องแสงจ้าของเทียนให้ความสว่างแก่ท่าน”

“จงให้ความสว่างของท่านส่องไป”

พระเยซูทรงทวนซ้ำตรงนี้ที่เรียนที่พระองค์ประทานไว้ในอีกบริบทในลูกา 8:16,17 พระคำตอนที่คล้ายกันอยู่ในมัทธิว 5:14-16 และในมาระโก 4:21,22

ความสว่างถูกใช้ตลอดทั่วพระคัมภีร์เพื่อเป็นภาพของการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าหรือของพระคริสต์ พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่โมเสสในพุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟ พระองค์ทรงนำชนชาติอิสราเอลโดยเสาไฟต้นหนึ่งตอนกลางคืนและเมฆก้อนหนึ่งตอนกลางวัน สง่าราศีเชคินาที่อยู่ในที่บริสุทธิ์ที่สุดในพลับพลา นั้น หลังจากโมเสสได้อยู่บนภูเขานั้นกับพระเจ้า ใบหน้าของเขาก็ส่องแสง ในการจำแลงพระกายนั้น พระเยซูทรงถูกเปิดเผยพร้อมกับพระพักตร์ของพระองค์ที่ส่องแสงดุจดวงอาทิตย์และเสื้อผ้าของพระองค์ขาวดุจแสงสว่าง! พระคริสต์ทรงถูกแสดงภาพโดยคันประทีปทองคำนั้นของพลับพลา ซึ่งลุกไหม้ด้วยน้ำมัน พระคริสต์จึงทรงสานต่องานรับใช้ของพระองค์บนแผ่นดินโลกในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในยอห์นบทที่หนึ่ง พระเยซูทรงถูกเรียกซ้ำ ๆ ว่า “ความสว่างนั้น” พระองค์ทรงเป็น “ความสว่างแท้จริง ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก” ยากอบ 1:7 กล่าวว่า “ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันสมบูรณ์ทุกอย่าง มาจากเบื้องบน และลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาความสว่าง” ในยอห์น 8:12 พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก” ในยอห์น 9:5 พระองค์ตรัสว่า “ตราบใดที่เรายู่ในโลก เราเป็นความสว่างของโลก” และยอห์น 12:46 กล่าวว่า “เราเข้ามาเป็นความสว่างในโลกแล้ว...”

คริสเตียนคนใดที่มีการร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้าต้อง “ดำเนินอยู่ในความสว่าง” (1 ยอห์น 1:7) เราเป็น “บุตรทั้งหลายแห่งความสว่าง” (1 ธส. 5:5)

แต่คริสเตียนคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วก็มีพระคริสต์ผู้สถิตอยู่ภายในผ่านทางทรงสถิตอยู่ด้วยเสมอของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่อยู่ภายใน ในมัทธิว 5:14 พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก” ตราบใดที่พระเยซูทรงอยู่ในโลกในฝ่ายร่างกาย พระองค์ก็ทรงเป็นความสว่างของโลกในตอนนั้นจริง ๆ เหมือนที่พระองค์ตรัสไว้ในยอห์น 9:5 แต่เราผู้เป็นคริสเตียนก็ยังคงเป็นความสว่างของโลกเหมือนเดิม เหมือนกับที่พระเยซูทรงถูกส่งมาโดยพระบิดา เราก็กถูกส่งไปเพื่อทำงานของพระองค์เช่นกัน (ยอห์น 17:18; ยอห์น 20:19-21) นักวิชาการผู้ดำเนินตามทางของพระเจ้าท่านหนึ่ง ซึ่งระมัดระวังเกรงว่าเขาจะแย่งชิงเกียรติมาให้มนุษย์ซึ่ง

เป็นการลดทอนการถวายเกียรติแด่พระคริสต์ กล่าวหาว่าพระคริสต์ทรงเป็นความสว่างของจริงนั้น เหมือนดวงอาทิตย์ และเราแค่เป็นเหมือนดวงจันทร์ ซึ่งตายในตัวเราเองแต่สะท้อนความสว่างนั้น แต่นั่นไม่ใช่ภาพทรงนี้ ผมไม่ได้แค่สะท้อนความสว่างนั้น ผมมีพระคริสต์อยู่ภายใน คริสเตียนคนหนึ่งไม่แค่สะท้อนความสว่างนั้น เขาเป็นความสว่างของโลก

ฉะนั้นมันจึงอยู่ในบริบทนี้ที่พระเยซูทรงบัญชาเราในข้อ 35 และ 36 ที่เราต้องระวังให้ดี “ว่า ความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านจะไม่ใช่ความมืด” พระคริสต์จะต้องครอบครองชีวิตของเราทุกคน เราจะต้องเป็นตัวแทนพระคริสต์ในทุกความสัมพันธ์ มันอยู่ในบริบทเดียวกันนั้นที่ว่าในมัทธิว 5:16 พระเยซูทรงบัญชาเราว่า “จงให้ความสว่างของพวกท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าพวกเขาจะได้เห็นบรรดาการงานที่ดีของพวกท่าน และจะได้สรรเสริญพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์”

คริสเตียนทั้งหลายจะให้ความสว่างของตนส่องไปได้อย่างไร?

การเน้นย้ำตรงนี้ก็คือนั่นคือความรักของเราที่มีต่อพระคริสต์และการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งเป็นตัวแทนพระคริสต์ภายในเรา ต้องไม่ถูกปิดซ่อนไว้ ต้องไม่ถูกปกคลุมไว้ในที่ลับบางแห่งในชีวิตของเรา ฉะนั้นเหมือนกับพระเยซูตรัสไว้ในพระคำตอนที่เหมือนกันว่าเทียนเล่มหนึ่งไม่ถูกจุดเพื่อจะไปวางไว้ใต้ถังหรือใต้เตียงแต่ตั้งไว้บนเชิงเทียนเพื่อให้ความสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือนั้น พระเจ้าทรงอยากให้เราส่องสว่างเช่นนั้นโดยเป็นตัวแทนพระเยซูคริสต์

นั่นคงหมายความว่าอย่างชัดเจนว่าคริสเตียนคนหนึ่งต้องประกาศความเชื่อของตนในพระคริสต์ต่อหน้าผู้คน พระเยซูตรัสในมัทธิว 10:32 และ 33 ว่า “เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่จะยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะยอมรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ด้วย แต่ผู้ใดก็ตามที่จะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ด้วย” มีการบอกเป็นนัยถึงความละเอียดในการที่พระคัมภีร์กล่าวถึงสามหนว่านิโคเดมัสเป็นผู้ที่มาหาพระเยซูตอนกลางคืน และว่าโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียเป็นคนดี เป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซู “แต่อย่างลับ ๆ เพราะกลัวพวกยิว” พระองค์ตรัสอย่างเดิมในลูกา 12:8,9

พระบัญชาที่ชัดเจนนั้นของพระคริสต์ที่ว่าผู้กลับใจเชื่อทุกคนควรรับบัพติศมาแน่นอนว่าหมายถึงการประกาศความเชื่อในพระคริสต์ต่อหน้าผู้คน ฉะนั้นการกล่าวยอมรับพระคริสต์อย่างเปิดเผยต่อหน้าผู้อื่นจึงเป็นการสำแดงตามธรรมชาติของความเชื่อที่ช่วยให้รอดที่โรม 10:9,10 กล่าวว่า “ถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด เหตุว่าด้วยใจมนุษย์จึงเชื่อไปสู่ความชอบธรรม และด้วยปากเขาจึงยอมรับไปสู่ความรอด” และแน่นอนว่าพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าก็เช่นกัน ไม่เพียงเตือนใจเราเท่านั้นแต่ควรเตือนใจทุกคนที่เห็นว่าเรากำลังพึ่งพาพระโลหิตที่หล่อออกของพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชดใช้บาปของเราแล้ว!

และคริสเตียนแต่ละคนควรระวังให้ดีเกรงว่าบางส่วนในชีวิตภายในของเขาจะอยู่ในความมืด เราควรมี “ดวงตาที่ปกติ” บางคนที่มีศรัทธาเข้ารับตำแหน่งรับใช้ประชาชนถูกกล่าวหาว่ามี “ผลประโยชน์ทับซ้อน” นั่นคือพวกเขามีธุรกิจบางอย่างหรือเป็นเจ้าของทรัพย์สินบางอย่างหรือมีเส้นสายเชื่อมโยงกับบางองค์กรซึ่งจะมี

อิทธิพลต่อเสียงโหวตของพวกเขาในรัฐสภาหรือการตัดสินใจของพวกเขาเกี่ยวกับตำแหน่งของผู้พิพากษา
ฉะนั้นคริสเตียนจึงต้องระวังให้ดี เกรงว่าเขาจะมีผลประโยชน์ทับซ้อน เกรงว่าสายสัมพันธ์ต่าง ๆ ของโลกนี้หรือ
“ความหวังพะวงของโลกนี้ และการหลอกลวงของทรัพย์สินสมบัติ” และสิ่งอื่น ๆ รัตพระวณะของพระเจ้าที่อยู่
ภายในเราจนมันไม่เกิดผลไปสู่ความสมบูรณ์เหมือนกับเมล็ดที่ถูกหว่านท่ามกลางต้นหนาม

ข้อ 37-44:

11:37 และขณะที่พระองค์ยังตรัสอยู่ คนฟาริสีคน หนึ่งอ้อนวอนพระองค์ให้เสวยกับเขา และพระองค์ เสด็จเข้าไป และเอนพระกายลงเสวยพระ กระยาหาร	เจ้ามืออยู่แล้วเกิด และดูเถิด สิ่งสารพัดก็สะอาดแก่ พวกเจ้า
11:38 และเมื่อคนฟาริสีคนนั้นเห็นสิ่งนั้น เขาก็ ประหลาดใจที่พระองค์มิได้ทรงล้างก่อนเสวย อาหารเย็น	11:42 แต่วิบัติแก่พวกเจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวก เจ้าถวายนิสัยหนึ่งของสระแห่งและขมื่นและผัก ทุกอย่าง และละเว้นการพิพากษาและความรักของ พระเจ้าเสีย สิ่งเหล่านี้พวกเจ้าควรได้กระทำอยู่ แล้ว และไม่ควรละเว้นสิ่งอื่นเหล่านั้นด้วย
11:39 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า “บัดนี้ พวกเจ้า พวกฟาริสี ขำระภายนอกของถั่วและ ของขาม แต่ส่วนภายในของพวกเจ้าเต็มไปด้วยการ ปล้นสะดมและความชั่ว	11:43 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้า รักบรรดาที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลาทั้งหลาย และบรรดาการค้ำบัณในศาลาทั้งหลาย
11:40 พวกเจ้า พวกคนโหนดเขลา พระองค์ผู้ที่ได้ สร้างสิ่งซึ่งอยู่ภายนอกก็ได้สร้างสิ่งซึ่งอยู่ใน ด้วยมิใช่หรือ	11:44 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวก ฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าเจ้าทั้งหลายเป็น เหมือนบรรดาอุโมงค์ฝังศพซึ่งไม่ปรากฏ และคนทั้ง หลายที่เดินเหยียบอุโมงค์ฝังศพเหล่านั้นก็ไม่ ตระหนักรู้เกี่ยวกับพวกมัน”
11:41 แต่จงให้ทานทั้งหลายจากบรรดาสิ่งซึ่งพวก	

ความเปล่าประโยชน์ของความชอบธรรมแต่ภายนอก

พวกฟาริสีมีกฎพิธีการเล็กน้อยมากมายซึ่งไม่ถูกกำหนดไว้โดยพระราชบัญญัติด้านพิธีการของโมเสส
ทว่าพวกเขาวิจารณ์พระเยซูเพราะว่าพระองค์ “มิได้ทรงล้างก่อนเสวยอาหารเย็น” ความยุ่งยากของพวกเขาก็
คือว่าพวกเขาทำให้ด้านนอกของถั่วและถาดสะอาด นั่นคือ พวกเขาชอบธรรมแต่ภายนอก แต่ใจของพวกเขา
“เต็มไปด้วยการปล้นสะดมและความชั่ว” พระเยซูตรัส พระคำตอนที่เหมือนกันคือมัทธิว 23:13-35 และข้อ
42 ตรงนี้กล่าวอย่างเดียวกันกับมัทธิว 23:23 มันน่าสะเทือนใจที่จะมีใครที่ชอบธรรมแต่ภายนอกแต่ภายในเป็น
คนบาปที่น่าสงสาร ไม่กลับใจเชื่อ และหลงหาย ไม่แปลกเลยที่พระเยซูทรงเรียกพวกฟาริสีเหล่านี้ว่าพวกคน
หน้าซื่อใจคด คำเตือนที่น่ากลัวนั้นที่พระเยซูทรงให้แก่พวกเขาและคนอื่น ๆ ที่เป็นเหมือนพวกเขาในมัทธิว
7:21-23 และในวิบัติทั้งเจ็ดนั้นที่ถูกกล่าวถึงในมัทธิว 23 ควรสอนเราให้ระวังรูปแบบภายนอกต่าง ๆ ของความ
ชอบธรรม ซึ่งไม่เคยเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าผู้ทรงเรียกร้องความชอบธรรมภายในซึ่งถูกทำให้เกิดขึ้นโดยพระ
เยซูคริสต์

ข้อ 45-54:

11:45 แล้วคนหนึ่งในพวกนักกฎหมายตอบ และกล่าวแก่พระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ซึ่งท่านว่าอย่างนั้น ท่านก็ตำหนิพวกเราด้วย”

11:46 และพระองค์ตรัสว่า “วิบัติแก่พวกเจ้า พวกเจ้า พวกนักกฎหมายด้วย ด้วยว่าพวกเจ้าเอาบรรดาภาระหนักที่หนักหนาสาหัสที่จะแบกไว้มาวางบนมนุษย์ทั้งหลาย และพวกเจ้าเองก็ไม่แตะต้องภาระหนักเหล่านั้นด้วยแม้แต่นิ้วเดียวของพวกเจ้า

11:47 วิบัติแก่พวกเจ้า เพราะพวกเจ้าก่อสร้างบรรดาอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสนาดายากรณ์ และบรรพบุรุษของพวกเจ้าก็ได้ฆ่าพวกศาสนาดายากรณ์นั้น

11:48 แท้จริงพวกเจ้าเป็นพยานว่า พวกเจ้าเห็นชอบในบรรดาการกระทำของบรรพบุรุษของพวกเจ้า ด้วยว่าพวกเจ้าได้ฆ่าศาสนาดายากรณ์เหล่านั้นจริง และพวกเจ้าก่อสร้างบรรดาอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสนาดายากรณ์นั้น

11:49 เหตุฉะนั้น พระปัญญาของพระเจ้าก็ตรัสแล้วด้วยว่า ‘เราจะส่งพวกศาสนาดายากรณ์และ

พวกอัครทูตไปหาพวกเขา และบางคนในคนเหล่านั้น พวกเขาจะฆ่าเสียและข่มเหง’

11:50 เพื่อโลหิตของบรรดาศาสนาดายากรณ์ ซึ่งได้ถูกทำให้ไหลออกตั้งแต่การวางรากฐานของโลก จะถูกเรียกร้องจากคนชั่วอายุนี้

11:51 ตั้งแต่โลหิตของอาเบล จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์ ซึ่งได้ตายระหว่างแท่นบูชาที่พระวิหาร เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า โลหิตนี้จะถูกเรียกร้องจากคนชั่วอายุนี้

11:52 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกนักกฎหมาย ด้วยว่าพวกเจ้าได้เอาลูกกุญแจแห่งความรู้ไปเสีย พวกเจ้าก็ไม่ได้เข้าไปเอง และคนทั้งหลายที่กำลังเข้าไปนั้น พวกเจ้าก็ได้ขัดขวางไว้”

11:53 และขณะที่พระองค์กำลังตรัสสิ่งเหล่านี้แก่พวกเขา พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีก็เริ่มเร่งเร้าพระองค์อย่างรุนแรง และยั่วพระองค์ให้ตรัสหลายประการ

11:54 โดยคอยชும்ตักพระองค์ และหาโอกาสที่จะจับผิดบางสิ่งที้ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ เพื่อพวกเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้

พระเยซูทรงประกาศวิบัติให้ตกแก่พวกนักกฎหมายเช่นกัน

พวกนักกฎหมายเป็นนักเรียน นักคัดลอกและอาจารย์สอนพระราชบัญญัติ ปกติแล้วคำเรียกนี้มีความหมายเดียวกันกับพวกธรรมาจารย์ คุณจะสังเกตเห็นว่ามันคือพวกธรรมาจารย์เหล่านั้นเอง ตลอดจนพวกฟาริสี ซึ่งบ่นต่อว่าพระเยซูที่ทรงต้อนรับพวกคนบาป (ลูกา 15:1,2) และ “พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์” ที่หาโอกาสว่าพวกเขาจะฆ่าพระเยซูได้อย่างไร (ลูกา 22:2) ฉะนั้นพวกธรรมาจารย์จึงมีมุมมองโดยรวมแบบเดียวกับพวกฟาริสี แต่คำเรียก “ธรรมาจารย์” หมายถึงคนที่ประกอบอาชีพหนึ่ง คำเรียก “ฟาริสี” หมายถึงคนที่อยู่ในคณะทางศาสนาหนึ่ง ผู้เชื่อคนหนึ่งเป็นหลักคำสอนบางเรื่อง

ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทรงตำหนิพวกฟาริสี พวกธรรมาจารย์จึงรู้ว่าพวกตนถูกรวมเข้าไว้ด้วย (ข้อ 45) พวกเขาศึกษารายละเอียดของพระราชบัญญัติและของประเพณีเหล่านั้นอย่างถี่ถ้วนเพื่อวางภาระบนมนุษย์ แต่พวกเขาไม่เสนอความรอดให้ ไม่นำความกรุณามาให้เลย ผู้คนเหล่านั้นได้เช่นฆ่าพวกศาสนาดายากรณ์ในอดีต

และพวกเขาจะมีส่วนในการตรึงกางเขนพระเยซู

เราควรทบทวนเหตุว่าในข้อ 51 อาเบลถูกนับให้อยู่กับพวกศาสดาพยากรณ์ด้วย ฉะนั้นอาเบลจึงเสียชีวิต ไม่ใช่เพราะการทะเลาะเบาะแว้งส่วนตัวตามปกติแต่ในฐานะพยานคนหนึ่งเพื่อพระเจ้า เป็นที่เกลียดชัง เพราะว่าเขาเป็นคนชอบธรรม เขาจึงถูกใส่ชื่อไว้ท่ามกลางพวกมรณะสักขีเหล่านั้น

เหมือนอย่างที่พระเยซูทรงเป็นการสำเร็จครบถ้วนของบรรดาศาสดาพยากรณ์และนักเทศน์และผู้สื่อสารของพระเจ้า ฉะนั้นการประหารชีวิตพระองค์ ซึ่งถูกยุ้งโดยพวกผู้นำยิว จึงเป็นการสำเร็จครบถ้วนของบาปหลายชั่วอายุคน ซึ่งปฏิเสธเหล่าศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า

มันแปลกมิใช่หรือที่คนเหล่านั้นซึ่งเริ่มต้นที่จะรู้จักและคัดลอกพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม “เอาลูกกุญแจแห่งความรู้ไปเสีย พวกเจ้าก็ไม่ได้เข้าไปเอง และคนทั้งหลายที่กำลังเข้าไปนั้น พวกเจ้าก็ได้ขัดขวางไว้” พระเยซูตรัสในข้อ 52! พวกเขาโกรธจัดจริง ๆ! พวกเขาไม่ยอมอยู่สงบจนกว่าพวกเขาได้เห็นพระเยซูถูกตรึงกางเขนแล้ว!

ลูกา 12

ข้อ 1-5:

12:1 ในระหว่างนั้น เมื่อคนเป็นอันมากซึ่งนับไม่ถ้วนชุมนุมกัน จนถึงขนาดที่พวกเขาเหยียบกัน พระองค์ทรงเริ่มตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ก่อนว่า “ท่านทั้งหลายจงระวังเชื่อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด

12:2 เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ ที่จะไม่ถูกเปิดเผย หรือที่ถูกซ่อนไว้ ที่จะไม่เผยให้ประจักษ์

12:3 เหตุฉะนั้น สิ่งใดก็ตามซึ่งพวกท่านได้กล่าวในที่มืด จะได้ยินในที่สว่าง และสิ่งซึ่งพวกท่านได้กระซิบในหูในห้องส่วนตัว จะถูกประกาศบน

ดาดฟ้าบ้านทั้งหลาย

12:4 และเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลาย ผู้เป็นพวกมิตรสหายของเราว่า อย่ากลัวคนทั้งหลายที่ฆ่าได้แต่กาย และหลังจากนั้นไม่มีอะไรอีกที่พวกเขาสามารถทำได้

12:5 แต่เราจะเตือนพวกท่านให้ทราบว่าคุณท่านควรจะกลัวผู้ใด จงกลัวพระองค์ ผู้ซึ่งหลังจากที่พระองค์ได้ทรงฆ่าแล้วก็มีอำนาจที่จะโยนลงในนรกได้ ใช่แล้ว เรากล่าวแก่พวกท่านว่า จงกลัวพระองค์ผู้นั้นแหละ

เชื่อของพวกฟาริสี

ในพระคำตอนที่คล้ายกันในมาระโก 8:14-21 คำบัญชานั้นคือ “ดูเถิด จงระวังเชื่อของพวกฟาริสีและเชื่อของเฮโรดให้ดี” ขณะทีในมัทธิว 16:6 คำนั้นคือ “จงเอาใจใส่และระวังเชื่อของพวกฟาริสีและของพวกสะดูสีให้ดี” ในกรณีของพวกฟาริสีโดยเฉพาะ เชื่อถูกเรียกว่าความหน้าซื่อใจคด

คำว่า เชื่อ ในพระคัมภีร์ เมื่อถูกใช้ในเชิงสัญลักษณ์ มีความหมายที่ไม่ดีเสมอ เมื่อคำปัสกานั้นเริ่มต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันท่ามกลางชนชาติอิสราเอลในอพยพ 12 ขนมปังตรงนั้นแสดงภาพการที่คริสเตียนรับพระคริสต์ทุกวันและตั้งนั้นเพื่อแสดงภาพพระคริสต์ ขนมปังนั้นจึงต้องปราศจากเชื้อ เชื้อมีความหมายที่ไม่ดี จำไว้ว่าโลกเตรียมขนมปังไร้เชื้อให้ทูตสวรรค์เหล่านั้นที่มาเยี่ยมเขาในเมืองโสโดม (ปฐมก. 19:3)

ใน 1 โครินธ์ 5:4-13 คริสตจักรนั้นถูกสั่งให้ถอนการร่วมสามัคคีธรรมจากชายคนหนึ่งที่ใช้ชีวิตในบาปอันน่าเกลียดผู้ซึ่งไม่ยอมกลับใจ องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานคำเตือนนั้นแก่พวกเขาแล้วว่า “พวกท่านไม่ทราบหรือว่าเชื่อนิดเดียวยอมทำให้แบ่งตึบฟูขึ้นทั้งก้อน” ฉะนั้นบาป ซึ่งถูกยอมให้มีต่อไปในคนกลุ่มหนึ่ง มีผลกระทบในการแทรกซึมแบบที่เชื่อมีในแบ่ง ฉะนั้นพวกเขาจึงได้รับคำบัญชาว่า “เหตุฉะนั้น จงชำระเชื้อเก่าเสีย เพื่อพวกท่านจะได้เป็นก้อนใหม่ เหมือนพวกท่านไร้เชื้อ เพราะว่าแม้แต่พระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของพวกเรา ทรงถูกถวายเป็นเครื่องบูชาเพื่อพวกเราแล้ว เหตุฉะนั้นจงให้พวกเราถือเทศกาลเลี้ยงนั้น มิใช่ด้วยเชื้อเก่า หรือด้วยเชื้อแห่งการคิดปองร้ายและความชั่วช้า แต่ด้วยขนมปังไร้เชื้อแห่งความจริงใจและความจริง” (1 คร. 5:7,8) เชื่อตรงนั้นหมายถึงการคิดปองร้ายและความชั่ว-มันอาจเป็นหลายสิ่งที่เกิดในชีวิตหรือในหลักคำสอนก็ได้

ฉะนั้นคำอุปมาเรื่องเชื่อในมัทธิว 13:33 จึงไม่ใช่ภาพ ๆ หนึ่งของข่าวประเสริฐที่ได้รับชัยชนะอย่างช้า ๆ และสม่ำเสมอและแทรกซึมและยึดคนได้ทั่วโลก ข่าวประเสริฐถูกเผยแพร์โดยการหว่านเมล็ด มันไม่ได้แพร่กระจายโดยอัตโนมัติ และเชื่อหมายถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่ดี ไม่ใช่สิ่งต่าง ๆ ที่ดี นี่เป็นภาพของการที่ความเป็นแบบโลก บาปและความไม่เชื่อคืบคลานเข้ามาในคริสตจักรและแพร่กระจายไป แอปเปิ้ลเน่าลูกเดียวนำความเน่า

เสียมาสู่แอปเปิ้ลทั้งถัง ฉะนั้นบาปหรือความไม่เชื่อที่ถูกยอมให้มียูหรือให้มีข้ออ้างจึงนำไปสู่ความย่อยยับของ
คนเหล่านั้นที่ได้รับผลกระทบ

แต่ตรงนี้กับพวกฟาริสีพระเยซูเจ้ากำลังตรัสถึงเชื้อแห่งความหน้าซื่อใจคดโดยเฉพาะ พวกฟาริสี
กระทำหน้าที่ทางศาสนาต่าง ๆ “เพื่อให้คนเห็น” (มธ. 6:1,6,16) นั่นคือ เพื่อจะได้รับความเห็นชอบจากมนุษย์
ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงเตือนตรงนี้ว่าสิ่งซึ่งปรากฏแต่ภายนอกให้มนุษย์เห็นไม่ใช่ส่วนเดียวเท่านั้นที่ทำให้ผู้คนถูก
พิพากษาแต่การพิพากษานั้นจะมีต่อความลับต่าง ๆ แห่งใจมนุษย์เช่นกัน: “มนุษย์มองดูที่รูปร่างภายนอก แต่
พระเยโฮวาห์ทรงมองดูจิตใจ” (1 ซมอ. 16:7) ฉะนั้นมันจึงสำคัญมากจริง ๆ ที่การให้ทานของเรา การอธิษฐาน
ของเรา การอดอาหารของเรา ต้องมาจากหัวใจ; ที่การรับใช้ต่าง ๆ ทางศาสนาของเราต้องอยู่ “ในจิตวิญญาณ
และในความจริง” แทนที่จะเป็นเพียงรูปแบบภายนอก พิธีการต่าง ๆ และเป็นการปฏิบัติทางศาสนาที่ได้รับ
ความเห็นชอบ โอ ความลับเหล่านั้นจะปรากฏในที่แจ้ง

พระเยซูทรงไปต่อในข้อ 4 นี้ คริสเตียนทั้งหลายอาจถอยหนีจากการถูกข่มเหงและกระหังจากการเป็น
มรณะสักขีเพราะการไม่เอาใจมนุษย์ ฉะนั้นสาวกเหล่านี้จึงต้องได้รับคำเตือน โอ พวกเขาไม่ควรกลัวแค่การเสียชีวิต
ของตน พวกเขาควรกลัวพระเจ้าแทนที่จะกลัวมนุษย์-พระเจ้าผู้ทรงส่งเหล่าคนบาปที่ไม่สำนึกผิดไปสู่สุรก
โอ ขอให้เราเอาใจพระเจ้าโดยที่ไม่พะวงมากเกินไปนักกับการเอาใจมนุษย์!

ข้อ 6-9:

12:6 นกกระจอกห้าตัวถูกขายสองบาทมิใช่หรือ
และไม่มีตัวหนึ่งในพวกนกนั้นที่ถูกลิ้มต่อพระพักตร์
พระเจ้าเลย

12:7 แม้แต่บรรดาเส้นผมแห่งศีรษะของพวกท่านก็
ถูกนับไว้แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเลย พวก
ท่านก็มีค่ามากกว่านกกระจอกหลายตัว

12:8 และเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายด้วยว่า ผู้ใด
ก็ตามที่จะยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์จะ
ยอมรับผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า

ด้วย

12:9 แต่ผู้ที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ จะถูกปฏิเสธ
ต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า

พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ซึ่งทรงปกป้องเราทรงเฝ้าดูเรา

อย่างใกล้ชิดมากกว่าที่มนุษย์เฝ้าดูเสียอีก!

ในพระคำตอนข้างบนพระเยซูเจ้าทรงเตือนเหล่าสาวกแล้วให้ระวังเชื้อของพวกฟาริสี: ความหน้าซื่อใจ
คด, การเอาใจมนุษย์, และการเสาะหาความเห็นชอบจากมนุษย์ พระองค์ทรงเตือนว่าบรรดาสิ่งที่เป็นความลับ
จะปรากฏและพวกเขาไม่ควรกลัวคนเหล่านั้นที่มีอำนาจแค่จะทำร้ายหรือฆ่าให้ตายในโลกนี้ พวกเขาต้องให้การ
ต่อพระเจ้า ซึ่งเป็นเรื่องที่ร้ายแรงหนักยิ่งกว่า

และบัดนี้เราถูกบอกเกี่ยวกับการดูแลอย่างอ่อนโยนของพระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์ของเรา การดูแล
แบบไร้ขีดจำกัดของพระเจ้าให้การใส่ใจแม้กระทั่งแก่นกกระจอกตัวหนึ่ง นกกระจอกห้าตัวตอนนั้นถูกขายในรา
คาสองฟาร์ธิง (ประมาณหนึ่งเซ็นต์) ในพระคำตอนที่คล้ายกัน มัทธิว 10:28-31 เตือนใจเราว่านกกระจอกสอง
ตัวถูกขายในราคาหนึ่งฟาร์ธิง เห็นได้ชัดว่า ถ้าคนหนึ่งซื้อสัตว์ ผู้ขายก็คงให้นกตัวที่ห้าแก่เขาด้วย! ช่างมีมูลค่า

น้อยจริง ๆ! ทว่า “ไม่มีตัวหนึ่งในพวกคนนั้นจะตกลงถึงดินได้ นอกจากพระบิดาของพวกท่านทรงทราบ” (มธ. 10:29) และเราถูกเตือนใจว่า: “เหตุฉะนั้นพวกท่านอย่ากลัวเลย พวกท่านก็มีค่ามากกว่านกกระจอกหลายตัว” (มธ. 10:31) ช่างเป็นพระคำตอนที่น่าชื่นใจอย่างแสนวิเศษจริง ๆ เกี่ยวกับการรับประกันจากพระคริสต์ใน มัทธิว 6:25-34! เราถูกเตือนใจว่าฝูงนกแห่งฟ้าอากาศไม่หว่านและไม่เกี่ยว ทว่าพระเจ้าทรงเลี้ยงดูพวกมัน และเราก็ดีกว่าพวกมัน! และเส้นผมบนศีรษะของคริสเตียนทุกคนก็ถูกนับไว้แล้ว และเมื่อผมไม่ก็เส้นหลุดออกมา ตอนที่เราหิวผม องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงให้บันทึกแห่งสวรรค์นั้นถูกเปลี่ยนแปลง โอ พระองค์ทรงเผ่าดูเราด้วยการดูแลแบบไร้ขีดจำกัดจริง ๆ!

ฉะนั้นพระเยซูในมัทธิว 6 จึงทรงหนุนใจคริสเตียนทั้งหลายไม่ให้คิดกระวนกระวายเกี่ยวกับว่าพวกเขาควรจะกินหรือดื่มอะไรดี และไม่ให้อารมณ์เหมือนพวกคนต่างชาติ ในข้อ 33 พระองค์ตรัสว่า “แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน และสิ่งสารพัดเหล่านี้จะถูกเพิ่มเติมให้แก่พวกท่าน”

เมื่อทราบเช่นนี้แล้ว ขอให้เรายากลัวที่จะประกาศตัวว่าเชื่อพระคริสต์อย่างเปิดเผย ความชื่นบานพิเศษและความรู้สึกมั่นใจและพระพรมาจากการประกาศตัวว่าเชื่อพระคริสต์ต่อหน้ามนุษย์ เมื่อผู้ใดออกพระนามของพระคริสต์ในการยอมรับด้วยความรักบนโลกนี้ ทูตสวรรค์ทั้งปวงในสวรรค์ก็ได้ยินบุตรมนุษย์กล่าวยอมรับเขาในสวรรค์; “แต่ผู้ที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ จะถูกปฏิเสธต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า” (ข้อ 9) ผมไม่คิดว่าในทั้งสองกรณีความคิดหลักนั้นอยู่ในคำพูดแต่อยู่ในทัศนคติของหัวใจ คน ๆ หนึ่งสามารถรับความรอดได้โดยเชื่อวางใจพระคริสต์ในหัวใจและก่อนที่เขาประกาศความเชื่อนั้นต่อหน้าผู้คน และเมื่อผู้ใดสารภาพด้วยปากว่าตนเชื่อพระเยซูเจ้า- “ด้วยใจมนุษย์จึงเชื่อไปสู่ความชอบธรรม และด้วยปากเขาจึงยอมรับไปสู่ความรอด” (รม. 10:10) และในความหมายใดก็ตามที่คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วคนหนึ่งอาจปฏิเสธพระคริสต์ เหมือนที่เปโตรปฏิเสธว่าตนรู้จักพระองค์ ในความหมายนั้นเขาก็จะรู้สึกเศร้าใจ ละอายใจ และมีการร่วมสามัคคีธรรมที่ขาดตอน แต่มันไม่ได้หมายความว่าคน ๆ นั้นได้สูญเสียความรอดของตนไปแล้ว ตรงกันข้าม เราคิดว่าแนวคิดหลักตรงนี้ก็คือนั่นคือว่าคนที่หันใจของตนไปจากพระคริสต์อย่างเปิดเผยและด้วยใจกล้าและไม่ยอมรับพระองค์ เขาก็ถูกปฏิเสธต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าแล้ว ทัศนคติของใจเช่นนั้นในส่วนของคนบาปทั้งหลายถูกบ่งบอกโดยข้อ 10 ที่ตามมา

ข้อ 10:

12:10 และผู้ใดก็ตามที่จะกล่าวคำกล่าวร้ายต่อ บุตรมนุษย์ สิ่งนั้นจะโปรดยกโทษให้ผู้นั้น แต่ สำหรับผู้ใดที่หมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ สิ่งนั้นจะไม่โปรดยกโทษให้ผู้นั้นเลย

บาปนั้นที่ทรงอภัยให้ไม่ได้

มีความสับสนมากมายเกี่ยวกับคำตรัสนี้ของพระเยซูเจ้าและเกี่ยวกับว่าบาปนั้นที่ทรงอภัยให้ไม่ได้คืออะไร เราคิดว่าตรงนี้เป็นข้อเท็จจริงที่สำคัญหลายประการ:

1. บาปนั้นของการหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์คือบาปของหัวใจ ไม่ใช่บาปของคำพูด พระ

เยซูทรงจัดการกับเรื่องนั้นแบบละเอียดมากกว่าเยอะในมัทธิว 12:22-32 เมื่อพระองค์ทรงขับผีตนหนึ่งออก พวกฟาริสีก็กล่าวว่า “คนนี้มีได้ขับพวกผีออก ยกเว้นโดยอาศัยเบเอลเซบูบเจ้านายของพวกผีเหล่านั้น” จากนั้น พระคำต่อนั้นกล่าวว่า “และพระเยซูทรงทราบบรรดาความคิดของพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า...” และ จากนั้นในข้อ 31 และ 32 คือคำตรัสที่ว่า “คำหมิ่นประมาทต่อพระวิญญูณบริสุทธิ์จะไม่โปรดยกโทษให้ มนุษย์” มันไม่ใช่พวกเขาบอกว่าพระองค์ทรงขับพวกผีออกโดยเบเอลเซบูบ แต่มันคือในใจของพวกเขาที่ พวกเขาคิดว่า “เอาละ เขาคงเป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างที่เขากล่าวอ้าง แต่พวกเราขังเกลียดเขาเหมือนเดิม พวกเราไม่ยอมให้เขาเป็นพระผู้ช่วยให้รอดอยู่ดี!” และฉะนั้นพระเยซูจึงทรงหมายถึงการปฏิเสธที่ชั่วและที่ ตัดสินใจครบถ้วนแล้วในใจของพวกเขา

ฉะนั้นบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้มันจึงไม่ใช่การฆ่าคน ไม่ใช่การเล่นชู้ ไม่ใช่การพุดหยาบคาย และไม่ใช่ “การยกให้พระราชากิจของพระวิญญูณบริสุทธิ์เป็นฝีมือของซาตาน” ตามที่ความเห็นนั้นใน Scofield Bible กล่าว แต่มันเป็นการปฏิเสธแบบเด็ดขาดและเป็นอันสิ้นสุดต่อการวิงวอนของพระวิญญูณบริสุทธิ์ให้คนบาป คนหนึ่งหันมาหาพระคริสต์ พระวิญญูณบริสุทธิ์จะไม่กลับมาทำการฟ้องใจมาให้อีก และคนบาปคนนั้นก็ มีใจแข็งกระด้างในบาปมากเสียจนบัดนี้เขาไม่เปิดใจรับข่าวประเสริฐแล้ว ฮีบรู 6:4-6 เตือนอย่างระมัดระวังว่าถ้า ผู้ใดที่ได้รับความสว่างอย่างมากแล้วและพระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงฟ้องใจเขาและสั่งสอนเขามาตลอดจนเขาได้ ดี “ชิมพระวจนะอันดีงามของพระเจ้า และฤทธิ์เดชทั้งหลายแห่งโลกที่จะมานั้น” -ถ้าผู้คนเช่นนั้นจะหลงไปเสีย จากการฟ้องใจนี้ การให้ความสว่างนี้ มันก็จะเป็นไปได้เลย “ที่จะพาพวกเขากลับมาอีกสู่การกลับใจใหม่ โดยเห็นว่าพวกเขาตรึงพระบุตรของพระเจ้าเสียอีกสำหรับตนแล้ว และทำให้พระองค์ขายหน้าอย่างเปิดเผย” มันไม่ใช่แค่การปฏิเสธพระคริสต์ แต่มันคือเมื่อการปฏิเสธนั้นกลายเป็นการยินทรานมากเสียจนหลังจากการได้ ได้รับความสว่างมากเหลือเกินแล้ว คน ๆ นั้นก็ทราบได้ว่าตนกำลังปฏิเสธพระคริสต์และการตัดสินใจของเขาก็ เกิดจากใจที่แข็งกระด้างและใจที่แน่วแน่งจนเขาไม่สามารถถูกฟื้นฟูสู่การกลับใจใหม่ได้

พระเยซูทรงอธิษฐานเมื่อคนเหล่านั้นที่ตรงกางเขนพระองค์ โดยตรัสว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรด อภัยโทษพวกเขา เพราะว่าพวกเขาไม่ทราบว่าพวกเขาทำอะไร” เห็นได้ชัดว่า ถ้าพวกเขาได้ทราบอย่างถ่องแท้ ว่าพวกเขากำลังทำอะไรอยู่และเข้าใจความหมายโดยนัยทุกอย่างของมัน บาปของพวกเขาก็คงเป็นบาปที่ทรง อภัยให้ไม่ได้เพราะว่าการตัดสินใจนั้นคงจะเปลี่ยนกลับไม่ได้แล้ว

ตามที่ปฐมกาล 6:3 กล่าว พระวิญญูณของพระเจ้าทรงหยุดวิงวอนกับมนุษย์ได้จริง ๆ มีหลักฐาน มากมายว่าฟาโรห์แห่งหนังสืออพยพและยูดาฮิสคาริโอทและปุโรหิตใหญ่บางคนเหล่านี้ที่ได้มีส่วนในการตรง กางเขนนั้ น่าจะกระทำบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้มันแล้ว แต่มันเป็นบาปที่หัวใจของคน ๆ หนึ่งที่ไม่ได้รับความ รอด ที่ได้รับความสว่างอย่างมากแล้ว ที่จงใจปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอดอย่างถาวรแล้ว และดังนั้นมันจึงเป็นการ กระทำหรือทัศนคติที่หมิ่นประมาทต่อพระวิญญูณบริสุทธิ์ผู้ทรงคาดคั้นการฟ้องใจนั้น

2. บุคคลใดที่ได้รับความรอดแล้วก็ไม่สามารถกระทำบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้มันเพราะว่าบาปทั้งหลาย ของเขาได้รับการยกโทษแล้ว บาปทั้งหมดของอดีต ปัจจุบัน และอนาคตถูกวางไว้บนพระคริสต์แล้ว และฉะนั้น “คนทั้งหลายซึ่งได้โปรดยกความชั่วช้าของพวกเขาแล้ว และได้ทรงปกปิดบาปทั้งหลายของพวกเขาแล้ว ก็ได้รับ

พร มนุษย์ผู้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงถือโทษบาปนั้น ก็ได้รับพร” (รม. 4:7,8) แม้ว่าเปโตรได้ทำบาป พระเยซูก็ทรงอธิษฐานเพื่อเขาก่อนแล้วและซาตานได้ตัวเขาไปไม่ได้ และมันไม่สามารถได้ตัวลูกคนใดของพระเจ้าด้วย “เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นจะไม่พินาศเลย” (ยอห์น 10:28)

1 ยอห์น 5:16,17 กล่าวว่า “ถ้าผู้ใดเห็นพี่น้องของตนกระทำบาปอย่างหนึ่งอย่างใดซึ่งไม่นำไปสู่ความตาย ผู้นั้นจงทูลขอ และพระองค์ก็จะประทานชีวิตแก่ผู้นั้นสำหรับคนเหล่านั้นที่กระทำบาปซึ่งไม่ได้นำไปสู่ความตาย มีบาปที่นำไปสู่ความตาย ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวว่าให้เขาอธิษฐานเพื่อบาปอย่างนั้น การอธรรมทุกอย่างเป็นบาป และมีบาปที่ไม่ได้นำไปสู่ความตาย” เห็นได้ชัดว่านี่เป็นบาปอย่างหนึ่งของคริสเตียนคนหนึ่ง “พี่น้อง” คนหนึ่ง และบาปนั้นก็ไม่ใช่บาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้มันไม่ได้หมายความว่าบาปนี้ทรงยกโทษให้ไม่ได้

บางครั้งคริสเตียนทั้งหลายก็ทำบาปและเพื่อเป็นการลงโทษพวกเขาจึงถูกพาออกไปจากโลกนี้ ดูกรณีของคริสเตียนเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ ซึ่งรับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร (1 คร. 11:30) อานาเนียและสัปปิราอาจเป็นตัวอย่าง (กิจการ 5:1-10) คนที่รับความรอดแล้วและจะได้ไปสวรรค์อาจล้มป่วยเพราะบาปหรือเขาอาจตายเพราะบาป แต่แน่นอนว่าเขาต้องปรากฏตัวที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์

3. คนที่อยากรับความรอดก็ยังไม่สามารถทำบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้มันและสามารถรับความรอดได้ บรรดาพระสัญญาของพระเจ้ายังเป็นความจริงเหมือนเดิม บาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้มันไม่ได้เปลี่ยนแปลงพระเจ้า มันเปลี่ยนแปลงคนบาปนั้นต่างหาก

ข้อ 11,12:

12:11 และเมื่อพวกเขาพาพวกท่านเข้าในธรรมศาลาทั้งหลาย และต่อหน้าพวกผู้พิพากษาและบรรดาผู้ที่มีอำนาจ พวกท่านอย่าเป็นกังวลว่าพวกท่านจะตอบอย่างไรหรืออะไร หรือพวกท่านจะ	กล่าวอะไร 12:12 ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะโปรดสอนพวกท่านในโมงยามเดียวกันนั้นว่า พวกท่านควรจะทำอะไรดี”
---	---

พวกคริสเตียนที่ดีควรคาดหวังการถูกข่มเหง

ในการเชื่อมโยงกับพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ในมัทธิว 28:19,20 พระเยซูตรัสว่า “...และดูเถิด เราอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป แม้กระทั่งถึงการสิ้นสุดของโลกนี้” อัครทูตคนเดิมเหล่านี้ที่พระเยซูทรงสนทนากับด้วยจะถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดรินและ “เข้าในธรรมศาลาทั้งหลาย และต่อหน้าพวกผู้พิพากษา” เพราะการประกาศข่าวประเสริฐอย่างแรงด่วนของพวกเขา เหมือนที่เราเห็นขณะอ่านหนังสือกิจการจนจบ มันเกิดขึ้นเช่นนั้นกับเปาโลและบาร์นาบัสและสิลาส ยากอบถูกตัดศีรษะในกิจการ 12 และเปโตรถูกจำคุกเพื่อจุดประสงค์เดียวกันนั้น แม้เขาได้รับการช่วยพ้นอันเป็นการตอบคำอธิษฐานก็ตาม

เราจำได้ว่าดาเนียลถูกโยนเข้าถ้ำสิงโตเพราะความสัตย์ซื่อของเขา และเด็กหนุ่มชาวฮีบรูสามคนนั้นก็ถูกโยนเข้าเตาไฟอันร้อนแรง และคริสเตียนที่ดีทั้งหลายผู้ซึ่งแข็งขันและเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณในการชนะจิตวิญญาณก็อาจคาดหวังได้ว่า จะเจอกับการต่อต้านและการถูกข่มเหง พระเยซูตรัสว่า “ถ้าโลกเกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อนที่โลกได้เกลียดชังท่านทั้งหลาย...ผู้รับใช้ก็ไม่ใหญ่กว่า

นายของตน” (ยอห์น 15:18,20)

แต่พระเจ้าประทานความกล้าอันบริสุทธิ์แก่ลูก ๆ ของพระองค์เมื่อพวกเขาไว้วางใจพระองค์และเมื่อพวกเขาเต็มใจที่จะทนทุกข์เพื่อพระองค์ พระเจ้าทรงมีคำตอบและพระองค์จะบอกเราว่าจะต้องทำอะไรในกรณีเช่นนั้น คริสเตียนต้องไม่กลัวพวกนักวิชาการ เขาต้องไม่กลัวพวกคนมั่งมี เขาต้องไม่กลัวพวกเจ้าหน้าที่ เขาต้องไม่กลัวเหล่าผู้นำประจำนิกาย พระวิญญูณบริสุทธิ์ผู้เปี่ยมสุขจะทรงสั่งสอนเราในยามฉุกเฉินว่าจะต้องพูดอะไรและอุ้มชูเขาในชั่วโมงแห่งการลงใจ พระเจ้าไม่ทรงสัญญาว่าจะช่วยเราให้พ้นเสมอไป ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ถูกตัดศีรษะและเปาโลก็เช่นกันในท้ายที่สุด แต่ไม่ว่าเราจะมีชีวิตอยู่หรือตาย ถ้าเราถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า มันก็เพียงพอแล้ว

ข้อ 13-15:

12:13 และคนหนึ่งในกลุ่มคนเหล่านั้นกล่าวแก่	เหนือพวกท่าน”
พระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ขอกล่าวแก่พี่ชายของ	12:15 และพระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า “จง
ข้าพเจ้าว่า ให้เขาแบ่งมรดกให้กับข้าพเจ้า”	เอาใจใส่ และระวังความโลภ เพราะว่าชีวิตของ
12:14 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “บุตรชายเอ๋ย ใคร	บุคคลใด ๆ ไม่ประกอบด้วยความอุดมสมบูรณ์ของ
ได้ตั้งเราให้เป็นผู้พิพากษา หรือเป็นผู้แบ่งมรดก	สิ่งของต่าง ๆ ซึ่งเขามีอยู่นั้น”

“จงระวังความโลภ”

เราไม่ถูกบอกว่าการวิงวอนของชายผู้นั้นมีเหตุผลอันสมควรหรือไม่ที่อยากให้พระเยซูช่วยพูดให้เขาอาจเป็นไปได้ว่าพี่ชายคนนั้นเป็นบุตรคนโตสุดและตามพระราชบัญญัติของโมเสสเขามีสิทธิ์บางประการในมรดกในฐานะบุตรคนโตสุดที่คนอื่น ๆ คงไม่มี ฉะนั้นมันจึงมีเจตนาไว้ว่าที่ดินหลายแปลงควรถูกส่งต่อลงมาจากบุตรคนโตถึงบุตรคนโตเพื่อที่จะมีเสถียรภาพและความถาวรในเส้นแบ่งเขตและในประเพณีเหล่านั้นและชีวิตประจำชาติ อาจเป็นไปได้ว่าบุตรชายคนหนึ่งยึดมากกว่าส่วนของตนในมรดกนั้น เราไม่ทราบ ประเด็นสำคัญก็คือว่าเมื่อใดก็ตามที่ทำได้ผู้คนของพระเจ้าควรหาข้อยุติเรื่องดังกล่าวโดยการตกลงที่เปี่ยมด้วยความกรุณาและความรัก ไม่ใช่โดยกฎหมายต่าง ๆ และผู้พิพากษาทั้งหลาย และพระเจ้าช่วยให้รอดไม่ได้ตรัสว่าให้เลิกข้างเพื่อต่อสู้กันในเรื่องที่ไม่สำคัญ พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่ามันสำคัญมากกว่าเยอะที่พวกเขาควร “ระวังความโลภ” เพราะว่าการที่ชายคนนั้นจะได้มรดกทั้งหมดนั้นที่เขาปรารถนา เขาก็อาจแยกแยะได้ดีกว่าเดิมก็ได้เพราะบาปแห่งความโลภนั้น ชีวิตของคน ๆ หนึ่ง ความสุขของเขา อิทธิพลของเขา ความผาสุกของเขา ไม่ได้ขึ้นอยู่กับ “ความอุดมสมบูรณ์ของสิ่งของต่าง ๆ ซึ่งเขามีอยู่นั้น” เราเรียนรู้บ่อยครั้งจริง ๆ ว่า “ทรัพย์สมบัติทำปึกสำหรับตนเอง” (สภษ. 23:5) และคริสเตียนทั้งหลายได้รับคำปรึกษาว่า “...โดยที่มีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้พวกเราอึ้งใจด้วยของเหล่านั้นเถิด” (1 ทธ. 6:8)

ข้อ 16-21:

12:16 และพระองค์ตรัสคำอุปมาแก่พวกเขา โดย
ตรัสว่า “ไธนาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์
มาก

12:17 และเศรษฐีคนนั้นจึงคิดภายในตัวเอง โดย
กล่าวว่า ‘เราจะทำอะไรดี เพราะว่าเราไม่มีที่ที่จะ
เก็บผลทั้งหลายของเรา’

12:18 และเขากล่าวว่า ‘เราจะทำอย่างนี้ เราจะซื้อ
บรรดาอู้งางของเราเสีย และจะสร้างให้ใหญ่โต
กว่าเก่า และที่นั่นเราจะเก็บผลทั้งหมดของเราและ
บรรดาทรัพย์สมบัติของเราไว้’

12:19 และเราจะกล่าวแก่จิตใจของเราว่า “จิตใจ
เอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี เจ้าจึง
อยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด”’

12:20 แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า ‘เจ้าคนโง่ ในคืน
วันนี้จิตวิญญาณของเจ้าจะถูกเรียกเอาไปจากเจ้า
แล้วสิ่งของเหล่านั้นจะเป็นของใครเล่า ซึ่งเจ้าได้
เก็บไว้นั้น’

12:21 คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวเอง
และมิได้มีเมตตาแก่พระเจ้าก็เป็นเช่นนั้นแหละ”

คำอุปมาเรื่องเศรษฐีโง่

ในข้อ 15 พระเยซูเจ้าทรงเตือนให้ระวังความโลภ บัดนี้พระองค์ประทานตัวอย่างหนึ่ง
มีสิ่งที่น่าสนใจหลายสิ่งเกี่ยวกับเศรษฐีผู้ถูกกล่าวถึงในข้อนี้ ความจริงก็คือว่าความมั่งคั่งโดยปกติแล้วก็
เป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงความอวดสาเห ขาวนาผู้ทำให้เกิดพิชผลที่ดีกว่าขาวนาอีกคนปกติแล้วก็ทำงานหนัก
กว่า และทำรั้วกันของตนดีกว่า และไถนาแต่เนิ่น ๆ กว่า และใช้เวลาและความอวดสาเหมากกว่าคนอื่น กฎ
ตามพระคัมภีร์ของการหว่านและการเกี่ยวและคำชมเชยในเรื่องการประหยัดอดออมและความขยันขันแข็ง
ทำให้มันเป็นกฎโดยทั่วไปว่าคนที่ได้ความมั่งคั่งมาอย่างสุจริตก็สมควรได้รับความเคารพนับถืออย่างมาก กรณี
ของโยบ อับราฮัม ยาโคบ ดาวิด ซาโลมอน และโยเซฟชาวบ้านอาริมาเรีย เข้ามาในหัว-ผู้คนที่ดำเนินตามทาง
ของพระเจ้าทั้งหมดที่เป็นคนมั่งมี เราเชื่อว่าชายในคำอุปมานี้เป็นคนที่ทำงานหนัก ผู้ซึ่งเก็บหอมรอมริบอย่าง
ระมัดระวัง

เราต้องยกความดีความชอบให้เขาที่เขาที่เขาระมัดระวังมาก ๆ ในการเก็บรักษาสิ่งที่ไธนาของเขาผลิตขึ้น
เขาสร้างอู้งางเพื่อเก็บรักษาผลแห่งไธนาของเขา พระคัมภีร์ไม่เคยเห็นชอบกับคนที่ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย คนที่ไม่
จัดเตรียมล่วงหน้า คนที่เกียจคร้าน

เราเชื่อว่าชายผู้นี้ได้บรรลุสิ่งที่คนโลกคงหวังจะบรรลุ โอ แต่เขาทำพลาดจริง ๆ! เขาคิดว่าเขาน่าจะมี
เวลาหลายปีเพื่อจะสุขสมกับสิ่งที่เขาหามาได้ ผมเชื่อว่าเขาควรได้รับความดีความชอบที่เขารู้สึกว่บัดนี้เขา
สามารถเกษียณได้แล้วหลังจากทำงานหนักมาทั้งชีวิต แต่นิจจา เขากำลังคิดเกี่ยวกับอาหารสำหรับกระเพาะ
ของเขาและเสื้อผ้าสำหรับปิดแผ่นหลังของเขาและบ้านเรือนสำหรับร่างกายของเขา-โดยไม่คิดเกี่ยวกับความ
ผาสุกชั่ววันรันดร์แห่งจิตวิญญาณของเขา พระเจ้าจึงตรัสว่าเขาเป็นคนโง่-คนโง่ในการที่เขาตายไปโดยที่เขาไม่ได้
เตรียมตัว และเขาเป็นคนโง่ที่ใช้เวลาและความคิดและแรงงานไปมากเหลือเกินในการสะสมเงินทองและ
ทรัพย์สินไว้สำหรับอนาคต โอ ความขยันขันแข็งของเขาคงจะดีกว่านี้เยอะหากเขาได้แน่ใจเกี่ยวกับความรอด
ของเขาและหากเขาใช้ประโยชน์จากทรัพย์สิ่งของของเขาเพื่อจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ เขาไม่ได้ทำเช่นนั้น

และบทเรียนนั้นก็คือนี: “คนที่สำสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวเอง และมีได้มั่งมีเฉพาะพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้นแหละ” โธ คริสเตียนเอ๋ย อย่าให้ใจของคุณจดจ่ออยู่กับสิ่งของทั้งหลายของโลกนี้แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวคุณเองในสวรรค์เถิด

ข้อ 22-34:

12:22 และพระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “เหตุฉะนั้นเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่า พวกท่านจะเอาอะไรกิน ทั้งถึงร่างกายว่า พวกท่านจะเอาอะไรนุ่งห่ม

12:23 ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่ม

12:24 จงพิจารณาดูนกกาทั้งหลาย ด้วยว่าพวกมันมิได้หว่านและมิได้เกี่ยว ซึ่งมีได้มีคลังหรือยุ้งฉาง และพระเจ้ายังทรงเลี้ยงพวกมันไว้ ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกทั้งหลายมากทีเดียว

12:25 และมีใครในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย สามารถต่อความสูงของตนให้ยาวออกไปอีกศอกหนึ่งได้หรือ

12:26 เหตุฉะนั้นถ้าพวกท่านไม่สามารถทำสิ่งนั้นที่เล็กน้อยที่สุดได้ ทำไมพวกท่านกระวนกระวายถึงสิ่งอื่นที่เหลือเล่า

12:27 จงพิจารณาดูบรรดาดอกกลีบลีว่า พวกมันงอกเจริญขึ้นอย่างไร พวกมันไม่ทำงาน พวกมันไม่ป่นด้าย และเรายังกล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ซาโลมอนในสง่าราศีทั้งหมดของท่าน ก็มิได้ทรงแต่งกายงดงามเหมือนดอกกลีบลีดอกหนึ่ง

12:28 ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้ในทุ่งนา และรุ่งขึ้นถูกทิ้งในเตาไฟ พระองค์

จะทรงตกแต่งพวกท่านมากยิ่งขึ้นสักเท่าใด โอพวกท่านที่มีความเชื่ออ่อน

12:29 และท่านทั้งหลายอย่าเสาะหาว่า พวกท่านจะกินอะไร หรือพวกท่านจะดื่มอะไร และพวกท่านอย่ามีใจสงสัยเลย

12:30 เพราะว่าประเทศทั้งหลายทั่วโลกเสาะหาบรรดาสิ่งของเหล่านี้ และพระบิดาของท่านทั้งหลายทรงทราบแล้วว่าพวกท่านต้องการสิ่งของเหล่านี้

12:31 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าดีกว่า และบรรดาสิ่งของเหล่านี้จะถูกเพิ่มเติมให้แก่พวกท่าน

12:32 อย่ากลัวเลย ผุ่งแคะเล็กน้อยเอ๋ย เพราะว่าเป็นที่ชอบพระทัยอันประเสริฐของพระบิดาของพวกท่าน ที่จะประทานอาณาจักรนั้นให้แก่พวกท่าน

12:33 จงขายสิ่งที่มีอยู่และทำทาน จงจัดหาถุงใส่เงินทั้งหลายสำหรับตัวพวกท่านเองซึ่งไม่รู้แก่ เป็นทรัพย์สมบัติในสวรรค์ทั้งหลายที่ไม่เสื่อมสูญไป ที่ซึ่งไม่มีขโมยคนใดเข้ามาใกล้ และไม่มีตัวมอดทำลายเสีย

12:34 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของพวกท่านอยู่ที่ไหน ใจของพวกท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย

จงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าก่อน

ดูพระคำตอนที่คล้ายกันในมัทธิว 6:25-34

พระเยซูคริสต์สอนที่นี่เกี่ยวกับใจความหลักอันน่าชื่นใจนี้ที่ว่าพระเจ้าทรงดูแลคนของพระองค์ ว่าความ

โลกไม่ใช่สิ่งจำเป็นเลย ว่าความว่าวุ่นใจและความกระวนกระวายใจไม่เข้ากันกับพวกคริสเตียนผู้ซึ่งมีพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ที่ทรงรักและจัดเตรียมเช่นนั้น!

“อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่า พวกท่านจะเอาอะไรกิน ทั้งถึงร่างกายว่า พวกท่านจะเอาอะไรนุ่งห่ม”- พระองค์ทรงหมายความว่าอะไร? แน่แน่นอนว่าพระองค์ทรงหมายความว่าอย่ามีความคิดที่กระวนกระวายใจ อย่าใส่ใจมากนักกับมันเลย มันไม่ผิดที่จะมีความสุขกับอาหารอร่อย ๆ ที่พระเจ้าประทานให้ เพราะผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวว่า “จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ โอ จิตใจของข้าเอ๋ย และอย่าลืมพระราชกิจอันมีพระคุณทั้งสิ้นของพระองค์...ผู้ทรงให้ปากของท่านอิมโนด้วยของดีทั้งหลาย จนวัยหนุ่มของท่านถูกฟื้นคืนใหม่เหมือนอย่างของนกอินทรี” (สดด. 103:2,5) นี่คือบทเรียนนั้นอีกในฟิลิปปี 4:6,7: “อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใด ๆ เลย แต่ในทุกสิ่ง โดยการอธิษฐาน การวิงวอน พร้อมกับการขอบพระคุณ จงให้บรรดาคำทูลขอของพวกท่านถูกแจ้งให้พระเจ้าทรงทราบ และสันติสุขของพระเจ้า ซึ่งอยู่เหนือความเข้าใจทุกอย่าง จะรักษาบรรดาใจและความคิดของพวกท่านไว้โดยทางพระเยซูคริสต์” การเต็มไปด้วยความกังวล การกระวนกระวายใจ การวิตกและว่าวุ่นใจถือเป็นบาปอย่างหนึ่ง John Wesley กล่าวว่าไว้ว่า “ผมจะไม่ยอมว่าวุ่นใจเหมือนกับที่ผมจะไม่ยอมสวดหรือสาบาน” การว่าวุ่นใจ การวิตกเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับความเชื่อ และมันทำให้พระเจ้าทรงละลาย ไม่ถวายเกียรติพระองค์ และทำให้พระองค์เศร้าพระทัยจริง ๆ!

เหมือนกับที่พระเยซูทรงกล่าวถึงพวกนกกกระจอกไปก่อนหน้านี้ บัดนี้พระองค์ทรงกล่าวถึงพวกอีกาบ้าง พวกมันมีไร่นาเหมือนเศรษฐีข้างบนไหมหรือพวกมันสร้างยั้งฉางและเก็บเงินไว้ที่ธนาคารไหม? ไม่เลย ทว่าพระเจ้าทรงเล็งดูพวกมัน และพวกเราก็ดีกว่าพวกนกเสียอีก

และเราช่วยเหลือตัวเองไม่ได้จริง ๆ! คน ๆ หนึ่งไม่สามารถทำให้ตัวเองสูงหรือเตี้ยได้ มีเป็นพันสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าเราที่เราควบคุมไม่ได้ ทำไม่ถึงไม่ฝากมันทั้งหมดไว้ในพระหัตถ์ของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ผู้ทรงรักเราและให้เราพอใจเล่า?

“จงพิจารณาดูบรรดาดอกกลิลี” พระเยซูตรัส (ข้อ 27)- ดอกไม้สีม่วงเล็ก ๆ ที่โตในป่าในปาเลสไตน์ “...บรรดาดอกกลิลีแห่งทุ่งนา” มัทธิว 6:28 กล่าว พวกมันเป็นดอกไม้ทะเลชนิดหนึ่งและงดงามกว่ากษัตริย์ซาโลมอนในเครื่องทรงและเพชรพลอยของเขาเสียอีก! และดอกไม้ป่าทุกดอกก็ถูกแต่งแต้มสีสันเป็นการส่วนตัว และถูกชื่นชมเป็นการส่วนตัวโดยพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและโดยพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของเรา

รังสีบริสุทธิ์มากมายที่งดงามดุจอัญมณี
เผยถ้ำโถงที่ลึกยากจะหยั่งถึงแห่งมหาสมุทร
บุปผามากมายเกิดมาเบ่งบานโดยไม่มีผู้ใดพบเห็น
และเสียดายเปลืองความหอมหวานของมันไปกับอากาศแห้งแล้ง

Gray กล่าวเช่นนั้นใน “Elegy Written in a Country Churchyard”

ดังนั้นคริสเตียนจึงไม่ควรมี “ใจสงสัยเลย” นั่นเป็นสิ่งที่อัครทูตผู้ได้รับการตบใจหมายถึงอย่างแน่นอนใน 2 ทิโมธี 1:7, “เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ประทานวิญญาณแห่งความกลัวให้แก่พวกเรา แต่แห่งฤทธิ์เดช และแห่งความรัก และแห่งความคิดที่ปกติดี” นั่นคือ ความคิดที่มั่นคง ไม่หวั่นไหว และสงบสุข

ชาวโลกที่ไม่รับความรอดแสวงหาอาหาร เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย ความมั่นคงปลอดภัย และทรัพย์สินสมบัติที่สะสมไว้บนแผ่นดินโลก (ข้อ 30) และเราอ่านในมัทธิว 6:32 ว่า “(เพราะว่าพวกคนต่างชาติแสวงหาสิ่งสารพัดเหล่านี้)” นั่นคือ พวกคนนอกรีต คริสเตียนควรที่จะดีกว่าคนนอกรีตและควรที่จะมีสันติสุขในใจเกี่ยวกับการทรงเลี้ยงดูประจำวันสำหรับอนาคตของพวกเขา

แต่อะไรเป็นทัศนคติของคริสเตียน? “แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าดีกว่า และบรรดาสิ่งของเหล่านี้จะถูกเพิ่มเติมให้แก่พวกท่าน” สิ่งเดียวกันนี้ถูกกล่าวในมัทธิว 6:33 พระเจ้าทรงทราบความต้องการต่าง ๆ ของเรา พระองค์ทรงรักเรา ในโรม 8:32 เราถูกบอกว่า “พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงมอบพระบุตรนั้นไว้เพื่อพวกเราทุกคน พระองค์พร้อมกับพระบุตรนั้น จะไม่โปรดประทานสิ่งสารพัดแก่พวกเราอย่างเต็มที่หรือ” ฉะนั้นมันจึงเป็นน้ำพระทัยอันดีของพระบิดาที่จะดูแลผู้คนของพระองค์ และเราได้รับคำบัญชาว่า “จงให้ความประพฤติของพวกท่านปราศจากความโลภ และจงพอใจกับสิ่งทั้งหลายที่พวกท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” เพื่อว่าพวกเราจะกล่าวอย่างกล้าหาญว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่กลัวว่ามนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้า’” (ฮบ. 13:5,6)

ช่างดีกว่าสักเพียงไรที่จะมีทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์ซึ่งเป็นที่ ๆ ความมั่งคั่งไม่ติดปีกบินหนีไป ที่ทรัพย์สินเงินไม่ผุพังและไม่สูญเสียมูลค่าของมันไป ที่พวกขโมยไม่ลักไปและพวกลูกหลานที่สุรุ่ยสุร่ายไม่ผลาญหมด! และทรัพย์สินสมบัติของเราอยู่ที่ไหน ความทุ่มเทแห่งใจของเราที่อยู่ที่นี่ด้วย

ข้อ 35-48:

12:35 จงให้เอวของท่านทั้งหลายถูกคาดไว้โดยรอบ และให้ตะเกียงของพวกท่านจุดอยู่

12:36 และพวกท่านเองจงเหมือนคนทั้งหลายที่คอยรับนายของตน เมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส เพื่อเมื่อนายมาและเคาะประตูแล้ว พวกเขาจะเปิดให้นายทันทีได้

12:37 ผู้รับใช้เหล่านั้นก็ได้รับพร ผู้ซึ่งนายเมื่อเขาจะมาพบว่ากำลังคอยเฝ้าอยู่ เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายคนนั้นจะคาดเอวของตนไว้ และทำให้ผู้รับใช้เหล่านั้นเอนกายลงรับประทาน และจะออกมาและปรนนิบัติพวกเขา

12:38 และถ้านายจะมาในเวลาสองยาม หรือมาในเวลาสามยาม และพบผู้รับใช้เหล่านั้นอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้เหล่านั้นก็ได้รับพร

12:39 และจงทราบสิ่งนี้เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมาโมงใด เขาก็คงคอยเฝ้าอยู่ และคงไม่ให้บ้านของตนถูกทะเลาะไปแล้ว

12:40 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงพร้อมอยู่ด้วย เพราะว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในโมงที่พวกท่านไม่คิด”

12:41 แล้วเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ตรัสคำอุปมานี้แก่พวกข้าพระองค์หรือหรือแก่คนทั้งปวง”

12:42 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ใครเป็นคนตื่นเรือนที่สัตย์ซื่อและฉลาด ผู้ที่นายของตนได้ตั้งไว้เหนือครัวเรือนของเขา เพื่อแจกอาหารให้พวกเขาเป็นส่วนของแต่ละคนนั้นตามเวลา

12:43 ผู้รับใช้ผู้นั้นก็ได้รับพร ผู้ซึ่งนายของตน เมื่อ

เขามาถึง จะพบผู้รับใช้คนนั้นกระทำอยู่อย่างนั้น
12:44 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นาย
จะตั้งผู้รับใช้ไว้ให้เป็นผู้ดูแลเหนือบรรดาข้าของทั้ง
สิ้นซึ่งเขามีอยู่
12:45 แต่ถ้าผู้รับใช้คนนั้นกล่าวในใจของตนว่า
'นายของข้าชะลอการมาของเขา' และจะเริ่มโบยตี
พวกผู้รับใช้ชายและพวกสาวใช้ และกินและดื่ม
และเมาไป
12:46 นายของผู้รับใช้คนนั้นจะมาในวันเมื่อเขาไม่
เฝ้ารอนาย และในโมงเมื่อเขาไม่ตระหนักรู้ และจะ

ตัดเขาออกเป็นสองท่อน และจะจัดส่วนของเขาให้
แก่เขากับพวกคนที่ไม่เชื่อ
12:47 และผู้รับใช้คนนั้น ผู้ซึ่งได้ทราบน้ำใจของ
นาย และมีได้เตรียมตัวเองไว้ และมีได้กระทำตาม
น้ำใจของนาย จะถูกเขียนด้วยรอยเขียนมากมาย
12:48 แต่ผู้ที่มีได้ทราบ และไม่ได้กระทำให้สิ่งใด ๆ
ซึ่งสมจะถูกเขียนหลายครั้ง ก็จะถูกเขียนด้วยรอย
เขียนน้อย ด้วยว่าผู้ใดก็ตามที่ได้รับมาก จะต้อง
เรียกเอาจากผู้รับใช้คนนั้นมาก และผู้ใดที่มนุษย์ได้ฝากไว้
มาก พวกเขาจะทวงเอาจากผู้รับใช้คนนั้นมากกว่า

คำเตือนเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สอง และคำอุปมาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

การให้อาวุธของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดดำเนินต่อไป เนื่องจากทรัพย์สินสมบัติของคริสเตียนต้องอยู่ในสวรรค์
และเนื่องจากเขาต้องไม่เป็นห่วงมากเกินไปเกี่ยวกับความต้องการต่าง ๆ ประจำวันและความมั่นคงปลอดภัยใน
อนาคตบนแผ่นดินโลก เขาจึงควรตั้งตาคอยการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ จงเปรียบเทียบพระคำตอนนี้กับ
มัทธิว 24, มาระโก 13 และกับลูกา 17:22-27 โอ งานสมรสในสวรรค์อันยิ่งใหญ่ถูกวางแผนไว้แล้ว และพระ
คริสต์ทรงเป็นเจ้าของบ้านนั้น เราควรคอยทำการเสด็จกลับมาของพระองค์ด้วยใจที่จดจ่อ! ภาพประกอบนั้นถูกให้
ไว้ในคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้นเช่นกันในมัทธิว บทที่ 25 และเราถูกเตือนสติตรงนี้ให้เป็นเหมือน
พวกผู้รับใช้ที่นั่งตื้นอยู่ตอนกลางคืน ให้ตะเกียงจุดอยู่ ใส่เสื้อผ้าพร้อมต้อนรับผู้เป็นนายและปรนนิบัติพระองค์
เมื่อพระองค์เสด็จมา และเราต้องเฝ้าระวังไม่ว่ามันจะเป็นยามที่สองของกลางคืน นั่นคือ ตั้งแต่สามทุ่มถึงเที่ยง
คืน หรือไม่ว่าจะเป็นยามที่สาม คือตั้งแต่เที่ยงคืนจนถึงตีสาม

เวลากลางคืนถูกแสดงภาพให้เป็นเวลาที่เป็นไปได้สำหรับการเสด็จมาของพระคริสต์เพราะว่าผู้คนน่า
จะหลับอยู่ในตอนนั้น พวกเขาคาดหวังเหล่าผู้มาเยือนในตอนนั้นน้อยกว่า และการเสด็จมาของพระคริสต์เพื่อ
รับคนของพระองค์ไปก็จะฉับพลันและคาดไม่ถึงเช่นนั้น และเหมือนกับที่ขโมยคนหนึ่งอาจจัดแวงเข้าบ้านหลัง
หนึ่งตอนกลางคืนและคงไม่มีใครทราบว่าจะมาเมื่อใด พระคริสต์ก็จะเสด็จมา "ในโมงที่พวกท่านไม่
คิด" ข้อ 40 กล่าว

เห็นได้ชัด ชัดเจนมาก ๆ ว่าไม่มีผู้ใดสามารถบอกล่วงหน้าหรือทำนายได้ว่าพระคริสต์จะเสด็จมารับคน
ของพระองค์ไปเมื่อไหร่-ไม่แม้แต่อย่างคร่าว ๆ พระองค์อาจเสด็จมาขณะที่ผู้เขียนเขียนถ้อยคำเหล่านี้อยู่ก็ได้
พระองค์อาจไม่เสด็จมานานหลายร้อยปี-ผมไม่ทราบ ไม่มีผู้ใดทราบ นั่นถูกกล่าวชัดเจนเหลือเกินในมัทธิว
24:36 และในมาระโก 13:32 มัทธิวกกล่าวว่า "แต่เกี่ยวกับวันนั้นและโมงนั้น ไม่มีผู้ใดทราบ ไม่ แม้แต่เหล่าทูต
สวรรค์แห่งสวรรค์ก็ไม่ทราบ นอกจากพระบิดาของเราองค์เดียว" และมาระโกเสริมว่า "...แม้แต่เหล่าทูต
สวรรค์ซึ่งอยู่ในสวรรค์ หรือพระบุตร"

เป็นธรรมดาที่มนุษย์อยากทราบว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาเมื่อไร ฉะนั้นผู้คนจึงลองหลายวิธีเพื่อที่จะคิดให้ออกว่าพระคริสต์จะเสด็จมาเมื่อไร มีการกำหนดวันที่ซ้ำแล้วซ้ำเล่าเมื่ออาจารย์หลายคนยืนยันอย่างมั่นใจว่าพระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จกลับมา พวกเขาล้มเหลวทั้งหมด ไม่มีผู้ใดทราบ ไม่มีผู้ใดควรที่จะทราบ เมื่อเหล่าสาวกทูลว่า “ไม่ใช่ฐานะของพวกท่านที่จะทราบเวลาหรือวาระทั้งหลาย ซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้ให้อยู่ในสิทธิอำนาจของพระองค์” (กิจการ 1:6,7) พวกเขากลับได้รับคำบัญชาให้รอคอยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อการชนะจิตวิญญาณและเพื่อนำข่าวประเสริฐไปถึงมนุษย์ทุกคน

คนเหล่านั้นที่กำหนดวันที่ต่าง ๆ สำหรับการเสด็จมาของพระคริสต์ก็สร้างความเสียหายมหาศาลต่ออุดมการณ์ของพระคริสต์ ประการแรก บางคนผิดหวังและถอดใจและเลิกเฝ้ารอพระคริสต์เสด็จมาเพราะว่าพระองค์ไม่ได้เสด็จมาตามเวลาที่อาจารย์บางคนจินตนาการไว้ คนอื่น ๆ ก็ทำให้ความหวังเรื่องการเสด็จมาแบบฉับพลันของพระคริสต์เป็นข้ออ้างในการไม่ชนะจิตวิญญาณ พวกเขาบอกว่า “การละทิ้งความเชื่อ” ครั้งมโหฬารนั้นเกิดขึ้นแล้ว ว่ามนุษย์ถูกบาปบังตา ว่าไม่มีใครสามารถมีการฟื้นฟูได้ตอนนี้ นั่นเป็นคำพูดแบบคนใจและพวกเขาคิดผิด ในความจริง ถ้าพระเยซูเจ้าจะเสด็จมาภายในวันถัดไปหลังจากคุณอ่านข้อความนี้ (อย่างที่พระองค์อาจทำได้ หรือก่อนหน้านั้นด้วยซ้ำ) พระสัญญาทุกประการในพระคัมภีร์ก็ยังเป็นความจริงอยู่เหมือนเดิม ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังมีให้อยู่เหมือนเดิม ข่าวประเสริฐยังเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อเหมือนเดิม มันเป็นความจริงอยู่เหมือนเดิมที่ว่าผู้ที่ร้องให้ออกไป แยกเมล็ดพืชอันมีค่าไป จะกลับมาด้วยความชื่นชมยินดี นำฟ่อนข้าวของตนมาด้วย (สดด. 126:6) พระเจ้าทรงอยากให้เราคาดหวังอย่างมีความสุขว่าพระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จกลับมา ซึ่งพระองค์อาจกระทำได้ทุกเมื่อและเราควรเตรียมพร้อมไว้ นั่นเป็นทัศนคติปกติสำหรับคริสเตียนในยุคสมัยนี้

แต่เปโตรทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ตรัสคำอุปมานี้แก่พวกข้าพระองค์หรือ หรือแก่คนทั้งปวง” ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงให้คำอุปมาเรื่องนี้เข้ากันอย่างพอดีมากกว่ากับเหล่าคนงานคริสเตียน พวกอัครทูตและพวกเราผู้ประกาศพระวจนะ พระองค์ทรงเล่าเกี่ยวกับคนต้นเรือกคนหนึ่งที่เป็นคนสัตย์ซื่อและมีปัญญาผู้ซึ่งนายของเขาตั้งให้ดูแลธุรกิจทั้งหมดของตนขณะที่ผู้เป็นนายนั้นไม่อยู่ ถ้าเขาเป็นคนสัตย์ซื่อตอนที่นายของเขากลับมา “นายจะตั้งผู้นั้นไว้ให้เป็นผู้ดูแลเหนือบรรดาข้าวของทั้งสิ้นซึ่งเขามีอยู่” นี่เป็นเหมือนคำอุปมาเรื่องเงินมินาในลูกา 19:11-27 ตรงนั้นชายผู้ซึ่งเงินมินาของเขาได้กำไรสิบมินาถูกตั้งให้เป็นผู้ครอบครองเหนือสิบเมือง จากนั้นผู้ซึ่งเงินมินาของเขาได้กำไรห้ามินาก็ถูกตั้งให้เป็นผู้ครอบครองเหนือห้าเมือง

แน่นอนว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตรงนี้เกี่ยวกับบำเหน็จสำหรับคริสเตียนทั้งหลายผู้รับใช้พระองค์ ซึ่งเป็นบำเหน็จตามสัดส่วนที่พอดีกับการงานของเรา แน่แน่นอนว่าเป็นสิ่งที่อัครทูตเปาโลหมายถึงเช่นกันเมื่อเขาได้รับการดลใจให้เขียนว่า “เหตุฉะนั้นพวกเราจึงทำงานหนัก เพื่อที่ว่า ไม่ว่าจะอยู่หรือไม่อยู่ก็ดี พวกเราก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ เพราะว่าพวกเราทุกคนต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับตามสิ่งทั้งหลายที่ถูกกระทำในร่างกายของตน ตามที่เขาได้กระทำแล้ว ไม่ว่าจะสิ่งนั้นจะดีหรือเลว เหตุฉะนั้น โดยทราบความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเราจึงชักชวนคนทั้งหลาย...” (2 คร. 5:9-11) และเวลาแห่งการพิพากษานั้นถูกพูดถึงเป็นพิเศษใน 1 โครินธ์ 3:10-15 คนที่การงานของตนคงอยู่จะได้รับ

บำเหน็จ คนที่ทำงานของตนถูกเผาและเป็นการงานที่ไร้ค่า “จะรอด แต่เหมือนอย่างรอดจากไฟ” แม้ว่าเขาต้องขาดบำเหน็จก็ตาม

ข้อ 46 น่าจะหมายความว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเจตนาให้บางส่วนของคำเทศานี้มีไว้สำหรับพวกผู้นำยิวแห่งสมัยของพระองค์และสำหรับเหล่าผู้นำประจำนิกาย พวกสันตะปาปา บาทหลวงและบิชอปแห่งยุคนี้เช่นกันผู้ซึ่งต้องให้การสำหรับความเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณแม้หากว่าพวกเขาไม่รอดก็ตาม แน่แน่นอนว่าผู้นำทางศาสนาเช่นนั้นจะถูก “ตัด...ออกเป็นสองท่อน” และถูกกำหนด “ส่วนของเขาให้แก่เข้ากับพวกคนที่ไม่เชื่อ” และพระเยซูน่าจะทรงหมายถึงยูดาอิสคาริโอทเช่นกันผู้ซึ่งอยู่ด้วยกับพระองค์ตอนที่ทรงเล่าคำอุปมาเรื่องนี้

แต่ข้อ 47 และ 48 สอนพวกเราคริสเตียนว่าคนที่ทราน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าและไม่กระทำมันก็จะถูกเขียนหลายที และคนที่มีโอกาสมากกว่า มีความรับผิดชอบมากกว่า ก็จะทนทุกข์มากกว่าเมื่อเขาพบกับพระคริสต์หากเขาไม่เป็นคนที่สัตย์ซื่อ และคนที่มีความน้อยอกกว่า มีโอกาสน้อยกว่า ก็จะถูกลงโทษน้อยกว่าหากเขาล้มเหลว

โอ เราควรใช้ทุกประตูที่เปิดอยู่เพื่อการรับใช้อย่างจริงจัง!

ข้อ 49-53:

12:49 เรามาเพื่อจะส่งไฟลงมาบนแผ่นดินโลก และเราจะปรารถนาอะไรเล่า หากไฟนั้นได้ถูกจุดไว้แล้ว

12:50 แต่เรามีบัพติศมาอย่างหนึ่งที่จะต้องรับ และเราถูกบีบคั้นเหลือเกินจนกว่ามันจะสำเร็จ

12:51 ท่านทั้งหลายคิดว่า เรามาเพื่อจะประทานสันติสุขบนแผ่นดินโลกหรือ เรากล่าวแก่พวกท่าน

ว่า มิใช่ แต่การแตกแยกกันต่างหาก

12:52 ด้วยว่าตั้งแต่นี้ไปหากคนในบ้านหลังหนึ่งก็จะแตกแยกกัน คือสามต่อสองและสองต่อสาม

12:53 พ่อจะแตกแยกจากลูกชาย และลูกชายจากพ่อ แม่จากลูกสาว และลูกสาวจากแม่ แม่สามีจากลูกสะใภ้ของตน และลูกสะใภ้จากแม่สามีของตน”

พระคริสต์ ผู้ทรงทำให้เกิดการแตกแยกมโหฬาร

พระเยซูทรงเข้ามาในโลก “เพื่อจะส่งไฟลงมาบนแผ่นดินโลก” และโดยหลักแล้วพระองค์ทรงหมายถึงการลงโทษในที่สุดในอนาคตของเหล่าคนชั่วและการแบ่งแยกในอนาคตในสวรรค์และนรก

แต่ในพระกายของพระองค์เอง พระองค์ทรงมี “บัพติศมาอย่างหนึ่งที่จะต้องรับ” พระองค์ต้องถูกท่วมท้นในความเศร้าโศกและการทนทุกข์ พระองค์ต้องแบกรับบาปของโลก พระองค์ต้องเจอกับการหันพระพักตร์ไปเสียของพระเจ้า พระองค์ต้องถูกสังหารดุจผู้ละเมิดคนหนึ่ง ฉะนั้นในบางนัยพระเยซูจึงทรงรับไว้บนพระองค์เองไฟทั้งหมดนั้นแห่งการพิพากษาของพระเจ้า

แต่เมื่อพระเยซูได้ทรงเข้ามาในโลก พระองค์ก็ทรงหมายถึงมิใช่แค่การเสด็จมาครั้งแรกนั้นแต่การเสด็จมาครั้งที่สองเช่นกัน คนเหล่านั้นที่ศึกษาชีวิตของพระคริสต์จำได้ว่าเราได้เห็นมาจนถึงเวลานี้แค่องค์แรกเท่านั้น พระคริสต์จะเสด็จกลับมา แผนการทั้งหลายของพระองค์จะถูกทำให้สำเร็จครบถ้วน พระเยซูทรงเป็นเจ้านายผู้นั้นที่ได้ไปยังแดนไกลเพื่อจะรับอาณาจักรหนึ่งและจะกลับมา และตลอดงานรับใช้ของพระองค์บนแผ่นดินโลก

พระองค์ก็ทรงคิดถึงบ้านปลายในท้ายที่สุดนี้อยู่เสมอ

นั่นหมายความว่าพระเยซูทรงมามิใช่แค่ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของโลกแต่ในฐานะผู้พิพากษาของโลกเช่นกัน พระองค์ทรงมามิใช่แค่เพื่อนำความรอดมาให้แต่เพื่อนำการลงพระอาชญามาให้ด้วย

ฉะนั้นเมื่อเราอ่านในยอห์น 3:16 ว่า “พระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์” เราก็ควรหมายเหตุเช่นกันว่ามีคำเตือนอันน่ากลัวว่าผู้ที่ไม่เชื่อในพระองค์ “จะไม่พินาศ” และเฉพาะคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระองค์ “จะไม่พินาศ” คนที่เชื่อก็มีชีวิตนิรันดร์ แต่คนที่ไม่เชื่อก็มีพระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่บนเขา (ยอห์น 3:36)

ไฟนั้นที่พระเยซูทรงมาเพื่อทำให้ติดแล้วบนแผ่นดินโลกถูกบอกเป็นนัยในพระคำตอนที่เปโตรเป็นคำพยากรณ์นั้นในอิสยาห์ 61:1 และ 2 มันเล่าว่าพระเยซูจะทรงมาและจะทรงถูกเจิมตั้งเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ และพระองค์ทรงยกพระคำสองข้อนี้ลงมาจนถึงกลางข้อ 2 เมื่อพระองค์ทรงเข้ามาในธรรมศาลาวันที่แคว้นกาลิลีในลูกา 4:18,19 แต่พระองค์ทรงหยุดที่ตรงกลางประโยคนั้นเมื่อพระองค์ทรงอ่านส่วนที่มีการประยุกต์ใช้ในทันทีนั้นจบแล้ว พระองค์เพิ่งเติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และบัดนี้พวกเขาสามารถมองเห็นการสำเร็จจริงของพระคำตอนนี้ได้ขณะที่พระองค์ทรงไปมาในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราแน่ใจได้ว่าพระองค์ทรงคิดถึงส่วนที่เหลือของพระคำข้อนี้ซึ่งอยู่ตรงหน้าสายพระเนตรของพระองค์-พระองค์ทรงมามิใช่แค่ “เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเยโฮวาห์” แต่เพื่อที่จะประกาศ “วันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของเรา” ตามที่อิสยาห์ 61:2 กล่าวเช่นกัน

ฉะนั้นในมัทธิว 3:11 และ 12 ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจึงกล่าวว่า “แท้จริง เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำอันแสดงถึงการกลับใจเสียใหม่ แต่พระองค์ผู้ที่จะเสด็จมาภายหลังเรา ทรงมีฤทธิ์ยิ่งกว่าเรา ผู้ซึ่งเราไม่คู่ควรที่จะถือรองเท้าของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ ผู้ซึ่งพลั่วของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว และจะทรงรวบรวมข้าวสาลีของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ” พระเยซูทรงเป็นผู้หนึ่งที่จะให้บัพติศมาผู้คนของพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่พระองค์ทรงเป็นผู้หนึ่งเช่นกันที่จะให้บัพติศมาพวกคนที่ไม่รอดด้วยไฟและพระองค์จะทรง “เผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ”

ฉะนั้นจะมีการแบ่งแยกครั้งใหญ่ระหว่างผู้ที่รอดกับผู้ที่หลงหาย ซึ่งถูกแสดงภาพอย่างชัดเจนเหลือเกินในคำกล่าวที่ว่า “คนหนึ่งจะถูกนำไป และอีกคนหนึ่งจะถูกละไว้” ในมัทธิว 24:40 และ 41 และในลูกา 17:34-36 การแบ่งแยกถูกแสดงภาพอีกเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ในเยรูซาเล็มและเมื่อพวกคนต่างชาติที่ไม่รอดจะมาอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เพื่อรับการพิพากษาหลังจากสมัยความทุกข์ลำบากนั้น: “และพระองค์จะทรงแยกคนเหล่านั้นโดยแยกพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะแยกแกะทั้งหลายของท่านออกจากแพะทั้งหลาย”-พวกแกะสำหรับอาณาจักรสวรรค์นั้น พวกแพะจะต้องไปนรก และนั่นคือความหมายในคำอุปมาเรื่องข้าวละมานซึ่งพระเยซูทรงอธิบายในมัทธิว 13:40-42: “เหตุฉะนั้นบรรดาข้าวละมานถูกเก็บรวบรวมและถูกเผาเสียในไฟอย่างไร ในการสิ้นสุดของโลกนี้ก็เป็นอย่างนั้น บุตรมนุษย์จะส่งพวกทูตสวรรค์ของท่านออกไป และพวกทูตนั้นจะรวบรวมออกไปจาก

อาณาจักรของท่านทุกสิ่งที่ทำให้สะดุด และบรรดาคนซึ่งทำความชั่วช้า และจะทิ้งพวกเขาลงในเตาไฟ ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

และมันเป็นแบบนี้เช่นกันเกี่ยวกับปลาดีและปลาเลวในอวนนั้น: “ในการสิ้นสุดของโลกนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น พวกทูตสวรรค์จะออกมา และแยกคนชั่วออกจากท่ามกลางคนชอบธรรม และจะทิ้งพวกเขาลงในเตาไฟ ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” (มธ. 13:49, 50)

และการแบ่งแยกอันยิ่งใหญ่ก็นั้นถึงจุดสุดยอดใน “เทวใหญ่ตั้งขวางอยู่” นั้นระหว่างผู้ที่รอดกับผู้ที่ลงหาย ระหว่างสวรรค์กับนรก ซึ่งพระเยซูทรงกล่าวถึงในลูกา 16:26

ฉะนั้นจึงมีความแตกต่างอันไพศาลตอนนี้ระหว่างลูกของพระเจ้ากับลูกของซาตาน ช่างแตกต่างกันจริง ๆ!

“พวกท่านอย่าเข้าเทียมแอกอย่างไม่เท่าเทียมกันกับพวกคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีมิตรภาพอะไรกับความอธรรม และความสว่างจะมีส่วนร่วมอะไรกับความมืด และพระคริสต์ทรงมีการลงรอยอะไรกับเบลีอัล หรือคนที่เชื่อมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อเล่า และวิหารของพระเจ้ามีการเห็นพ้องอะไรกับเหล่ารูปเคารพ เพราะว่าพวกท่านเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ตามที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า ‘เราจะสถิตอยู่ในพวกเขา และดำเนินในท่ามกลางพวกเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา’”- 2 คร. 6:14-16

ฉะนั้นจึงไม่แปลกเลยที่พระเจ้าทรงบัญชาว่า “พวกท่านอย่าเข้าเทียมแอกอย่างไม่เท่าเทียมกันกับพวกคนที่ไม่เชื่อ” ในบริบทนี้และที่พระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้นจึงออกมาจากท่ามกลางพวกเขา และพวกเจ้าจงแยกตัวออกมา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส” ผู้คนที่รอดแล้วและผู้คนที่ลงหายก็ไม่เหมือนกันเลย พวกเขาไม่เหมือนกันในธรรมชาติที่อยู่ข้างในสุดของพวกเขาแม้ว่าบางครั้งพวกเขาดูภายนอกเหมือนกันก็ตาม แน่แน่นอนว่าพวกเขาไม่มีความคล้ายกันเลยสักนิดในลักษณะของพวกเขา

ฉะนั้นจะมีการแบ่งแยกบนแผ่นดินโลกระหว่างผู้ที่รอดแล้วกับผู้ซึ่งลงหาย คริสเตียนจะมีบ้านในสวรรค์และเขาจะต้องไม่ “ทำเหมือนกับชาวโลกนี้” แต่จะต้อง “รับการเปลี่ยนแปลง” (รม. 12:2) โอ ฉะนั้นเราจึงคาดหมายได้ว่าจะมีการแบ่งแยกในครอบครัวเดียวกัน โดยสามคนต่อสี่สองคน หรือสองคนต่อสี่สามคน ระหว่างพ่อกับลูกชาย แม่กับลูกสาว ระหว่างแม่สามีกับลูกสะใภ้-ถ้าคนหนึ่งรอดแล้วและอีกคนลงหาย

โอ เราต้องคงไว้ซึ่งสายใยอันอ่อนโยนทั้งหมดนั้นของครอบครัวและความรัก เราไม่กล้าตัดขาดความรับผิดชอบที่มีต่อคนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ใกล้เรา เราต้องรักพวกเขา ต้องพยายามที่จะชนะพวกเขา ต้องทำดีต่อพวกเขา แต่เราต้องเผชิญหน้าความจริงที่ว่าคริสเตียนคนหนึ่งถูกแบ่งแยกจากคน ๆ หนึ่งที่ไม่รอด และถ้าเขาดำเนินชีวิตอย่างที่เขาคควรกระทำ เขาก็อาจดูแปลกพิลึกและเป็นคนโง่ในสายตาของชาวโลกนี้บ่อย ๆ

ข้อ 54-59:

12:54 และพระองค์ตรัสกับประชาชนด้วยว่า
“เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเมฆก้อนหนึ่งขึ้นมาจากทิศ

ตะวันตก ท่านที่พวกท่านกล่าวว่า ‘ฝนจะตก’ และก็เป็นอย่างนั้น

12:55 และเมื่อพวกท่านเห็นลมทึดพัดมา พวกท่านก็กล่าวว่า ‘จะร้อนจัด’ และก็เป็นเช่นนั้น

12:56 พวกเจ้า พวกหน้าชื่อใจคด เจ้าทั้งหลายสามารถแยกแยะลักษณะของท้องฟ้าและแผ่นดิน แต่ทำไมพวกเจ้าไม่แยกแยะกาลสมัยนี้

12:57 ใช่แล้ว และทำไมเจ้าทั้งหลายไม่ตัดสินเอาเองว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

12:58 เมื่อเจ้าไปกับโจทก์ของเจ้าไปหาผู้พิพากษา ขณะที่เจ้ายังอยู่ระหว่างทาง จงชวนขวษาที่เจ้าจะถูกช่วยให้พ้นจากเขา เกรงว่าเขาจะฉุดลากเจ้า

เข้าไปถึงผู้พิพากษา และผู้พิพากษาจะมอบเจ้าไว้กับผู้คุม และผู้คุมจะโยนเจ้าเข้าคุก

12:59 เราบอกเจ้าว่า เจ้าจะไม่ได้ออกจากที่นั่น จนกว่าเจ้าจะได้ใช้หนี้ครบทุกสตางค์”

ช่วยอายุคนที่ถูกบังตาที่ดูไม่ออก

ว่านั่นคือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

พระเยซูตรัสว่าเหล่าผู้ฟังของพระองค์ที่ดูไม่ออกกว่าพระเจ้าทรงส่งพระองค์มา ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ว่าพระองค์ทรงเป็นการทำให้คำพยากรณ์สำเร็จจริง พวกเขาที่เป็นพวกคนหน้าชื่อใจคด นั้นหมายความว่า การปฏิเสธพระคริสต์ของพวกเขาเป็นการปฏิเสธแบบไม่เชื่อสัตย์ พวกเขาแสสร้งว่าอยากได้หมายสำคัญเพิ่มเพื่อพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ (มธ. 12:38-42) พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่า “คนชั่วอายุที่ชั่วร้ายและเล่นซู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่มันเลย เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์” เพราะความคิดและใจที่ถูกทำให้มืดไปและความมืดบอดแบบจงใจ พระเยซูจึงตรัสเป็นคำอุปมาต่าง ๆ บ่อยครั้งเพื่อที่คนเหล่านั้นที่ไม่อยากเชื่อก็จะไม่ถูกฝืนใจให้เชื่อ (มธ. 13:10-17) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเพราะเหตุผลเดียวกันนี้พระองค์ทรงบอกคนเหล่านั้นบ่อย ๆ ที่พระองค์ทรงรักษาให้หายว่าไม่ให้บอกเรื่องนั้นแต่ให้ไปอย่างเงียบ ๆ โอ ผู้ใดที่มีใจเชื่อตรงก็จะทราบได้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด สิเมโอนและอันนาผู้พยากรณ์หญิงสูงอายุในพระวิหารก็ทราบเช่นกัน เมื่อพระเยซูทรงถูกพาไปที่นั่นตอนเป็นเด็กทารก นานาเอลก็ทราบเมื่อเขามาเจอกับพระเยซูแบบหน้าต่อหน้าครั้งแรก รู้จักพระองค์ในฐานะพระคริสต์นั้น (ยอห์น 1:46-49) ขโมยที่ใกล้ตายคนนั้นดูออกกว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและเชื่อคำพยากรณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับอาณาจักรที่จะมานั้นของพระองค์และทูลขอความเมตตา (ลูกา 23:39-43) แม้กระทั่งนายร้อยผู้นั้นที่มีหน้าที่ดูแลการตรึงกางเขนนั้น เมื่อเขาได้เห็นสิ่งเหล่านั้นที่ถูกกระทำที่การตรึงกางเขนนั้น เขาก็กล่าวว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า” (มธ. 27:54)

และหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูก็ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ด้วยซ้ำว่า “โอพวกคนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” (ลูกา 24:25)

พวกนักกฎหมาย พวกธรรมจารย์ คนเหล่านั้นที่คัดลอกและเขียนและสอนพระคัมภีร์ ไม่เพียงปฏิเสธที่จะเข้าอาณาจักรนั้น ไม่เพียงปฏิเสธที่จะยอมรับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดนั้น แต่พวกเขาสอนคนอื่น ๆ ให้ทำแบบนั้นเช่นกัน พวกเขาเป็นพวกหน้าชื่อใจคดที่ไม่จริงใจ (ลูกา 11:52)

จากนั้นพระเยซูทรงให้ภาพประกอบหนึ่งสำหรับพวกเขาและสำหรับพวกเรา: ผู้หนึ่งถูกจับกุมและถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าศาล เขาควรรีบพยายามหาข้อยุติให้เรื่องนั้นอย่างสันติ ถ้าคน ๆ หนึ่งยังยืนกรานต่อไปในการทำผิดของตน ผู้พิพากษาก็คงปรับเขาอย่างหนัก

และทุกคนที่ได้ยินข่าวประเสริฐและปฏิเสธพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดนั้นก็เป็นคนโง่เขลาพอ ๆ กับอาชญากร คนหนึ่งที่ได้เถียงกับตำรวจหรือคนที่ไม่พยายามทันทีที่จะแก้ไขความผิดของตนและสร้างสันติก่อนที่เขาไปสู่ การพิพากษาสุดท้าย การพิพากษาจะมาถึงคนบาปทุกคนที่น่าสังเวชและไม่รับความรอดและเขาควรใส่ใจฟัง พระวาทะของพระเจ้าและหันมาหาพระคริสต์ขณะที่เขายังทำได้ คนเหล่านั้นที่ไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้าของ พระคริสต์และสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ก็เป็นผู้ไม่เชื่อ ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาไม่มีวัฒนธรรมและมีการศึกษา ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาคิดว่าตนรู้วิทยาศาสตร์หรือประวัติศาสตร์ที่ทำให้พวกเขามีเหตุผลสำหรับความไม่เชื่อของ ตน-ไม่ใช่เลย; ความไม่เชื่อเป็นเรื่องของใจที่ชั่ว ไม่ใช่เรื่องของความคิดที่เฉลียวฉลาด มันเป็นบาปและไม่ใช่ วิทยาศาสตร์ที่หันผู้คนไปเสียจากพระเจ้าและพระคัมภีร์ ผู้ใดที่อยากพบพระเยซูคริสต์ก็พบพระองค์ได้และ ทราบได้ว่าพระองค์ทรงเป็นสารพัดที่พระองค์ทรงกล่าวอ้างว่าเป็น

ลูกา 13

ข้อ 1-5:

13:1 ขณะนั้น มีบางคนอยู่ที่นั่นที่เล่าเรื่องชาวกาลิลีให้พระองค์ฟัง ผู้ซึ่งโลหิตของพวกเขาถูกปีศาจเอาระคนกับเครื่องบูชาทั้งหลายของพวกเขา
13:2 และพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านี้เป็นพวกคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีทั้งหมด เพราะว่าพวกเขาได้ทุกข์ทรมานบรรดาสิ่งเช่นนั้นหรือ
13:3 เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่นอกจากท่านทั้งหลายกลับใจเสียใหม่ พวกท่านทุกคนจะ

พินาศเหมือนกัน

13:4 หรือสิบแปดคนนั้น ผู้ซึ่งหอรบที่สีโลอัมได้ล้มทับ และฆ่าพวกเขาเสียนั้น ท่านทั้งหลายคิดว่าพวกเขาเป็นพวกคนบาปยิ่งกว่ามนุษย์ทุกคนที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ

13:5 เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่นอกจากท่านทั้งหลายกลับใจเสียใหม่ พวกท่านทุกคนจะพินาศเหมือนกัน”

พระเยซูและโทษประหารชีวิต

นี่เป็นสองกรณีที่ถูกนำมาแสดงแก่เรา พวกเขาทูลพระเยซูเกี่ยวกับ “ชาวกาลิลี...ผู้ซึ่งโลหิตของพวกเขาถูกปีศาจเอาระคนกับเครื่องบูชาทั้งหลายของพวกเขา” คนเหล่านี้จะเป็นเหล่าผู้ติดตามของกบฏที่ซื่อสัตย์ชาวแคว้นกาลิลี ซึ่งถูกกล่าวถึงในกิจการ 5:37 ในการสมคบคิดหนึ่งที่กรุงเยรูซาเล็ม เมื่อพวกเขามาโดยแสรังว่า จะนมัสการและถวายเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ แต่จริง ๆ แล้วเจตนาที่จะยึดอำนาจปกครอง ปีศาจก็สั่งฆ่าพวกเขาเสีย พระคัมภีร์จึงกล่าวว่า “โลหิตของพวกเขาถูกปีศาจเอาระคนกับเครื่องบูชาทั้งหลายของพวกเขา” เห็นได้ชัดในที่นี่ว่าพระเยซูทรงถือว่าคนเหล่านั้นที่ถูกประหารชีวิตโดยรัฐบาลเพราะการก่ออาชญากรรม ก็ถูกประหารอย่างถูกต้องและพระองค์ทรงเตือนว่า “นอกจากท่านทั้งหลายกลับใจเสียใหม่ พวกท่านทุกคนจะพินาศเหมือนกัน”

อีกกรณีนั้นเราคงเรียกได้ว่าเป็นอุบัติเหตุ พระราชบัญญัติคงจะเรียกมันว่า “การกระทำกิจของพระเจ้า” เมื่อหอรบนั้นที่สีโลอัมถล่มใส่คนสิบแปดคน พระเยซูทรงถืออีกว่ามันเป็นการกระทำกิจของพระเจ้า ทรงถือว่ามันเป็นการลงโทษของพระเจ้าที่มีต่อบาปและทรงเตือนว่า “นอกจากท่านทั้งหลายกลับใจเสียใหม่ พวกท่านทุกคนจะพินาศเหมือนกัน”

พระเจ้าทรงบัญชาโนอาห์ในปฐมกาล 9:5 และ 6: “และโลหิตของพวกเขาที่เป็นชีวิตของพวกเขาเราจะเรียกเอาอย่างแน่นอน เราจะเรียกเอาจากมือของสัตว์ป่าทั้งสิ้นและจากมือของมนุษย์ เราจะเรียกเอาชีวิตของมนุษย์จากมือพี่น้องของตนทุกคน ผู้ใดทำให้โลหิตของมนุษย์ไหล โดยมนุษย์โลหิตของผู้นั้นจะถูกทำให้ไหล เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ในแบบพระฉายของพระเจ้า”

ฉะนั้นโทษประหารชีวิตจึงเป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ก่อนพระราชบัญญัติของโมเสส จากนั้นก็ถูกใส่รวมเข้าในพระราชบัญญัตินั้น อพยพ 21:12 บัญชาว่า “ผู้ใดที่ทุบตีผู้อื่นเพื่อให้เขาถึงแก่ความตาย ก็จะถูกประหารชีวิตเป็นแน่” มีการสั่งให้ประหารชีวิตผู้ใดที่ทุบตีบิดาหรือมารดาของตน หรือลักพาตัวคนไปขาย แม้แต่คนที่แข่งดำบิดาหรือมารดาของตนด้วยซ้ำ มีการแบ่งแยกระหว่างฆาตกรรมที่เจตนาและฆาตกรรมที่ไม่

เจตนา โทษประหารชีวิตถูกบัญชาเช่นกันสำหรับการเล่นซู้ (ดู ลนต. 20:10-12) สำหรับการรักร่วมเพศ (ข้อ 13) และสำหรับกามวิปริตกับสัตว์ (ข้อ 15,16) และโทษประหารชีวิตก็ถูกบัญชาเช่นกันสำหรับการบูชาพระต่างประเทศบางอย่าง

ในภาคพันธสัญญาใหม่คำบัญชาเกี่ยวกับโทษประหารชีวิตถูกทวนซ้ำในโรม 13:1-7 แม้ว่ารัฐบาลโรมไม่ได้มีการปกครองระบอบเทวธิปไตยก็ตาม เหมือนที่ชนชาติอิสราเอลเคยมีภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสส และฉะนั้นมันจึงถูกปล่อยให้รัฐบาลตัดสินใจว่าอาชญากรรมแบบไหนบ้างที่สมควรรับโทษประหารชีวิต กระนั้นเราถูกบอกไว้ว่า “เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่ไม่ได้มาจากพระเจ้า และบรรดาผู้ที่มีอำนาจนั้นถูกแต่งตั้งขึ้นโดยพระเจ้า” และเราถูกบอกไว้ว่าผู้ครอบครองนั้น “เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแก่ท่านสำหรับความดี” และว่า “ผู้ครอบครองนั้นหาได้ถือดาบไว้อย่างเปล่าประโยชน์ไม่ ด้วยว่าเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เป็นผู้แก้แค้นเพื่อลงพระพิโรธแก่ผู้ที่กระทำความชั่วร้าย” มันมีนัยสำคัญตรงที่ว่าพระเยซูทรงเห็นชอบกับโทษประหารชีวิตภายใต้ปีลาต ทรงทราบว่าปีลาตจะมอบพระองค์ให้ถูกเขียนตีและตรึงกางเขน และว่าอัครทูเตปาโลเห็นชอบกับโทษประหารชีวิตโดยจักรพรรดิโรมเมื่อจักรพรรดิเนโร ซึ่งมีอำนาจในขณะนั้น จะสั่งตัดศีรษะเปาโล

ความจริงที่ชัดเจนนั้นมีสองประการ: ประการแรก รัฐบาลของมนุษย์เป็นมาจากพระเจ้า เหมือนอย่างที่เราเห็นว่าพระเจ้าทรงบอกเนบูคัดเนสซาร์ไปแล้วว่า “... ผู้สูงสุดนั้นทรงปกครองในราชอาณาจักรของมนุษย์ และประธานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ใดก็ตามที่พระองค์ทรงปรารถนา” (ดนล. 4:25) และแก่เบลซัสซาร์ว่า “...พระเจ้าสูงสุดทรงปกครองในอาณาจักรของมนุษย์ และพระเจ้าทรงแต่งตั้งผู้ใดก็ตามที่พระองค์จะทรงปรารถนาให้ปกครอง” (ดนล. 5:21) ประการที่สอง พระเจ้าทรงมอบอำนาจให้รัฐบาลทั้งหลายที่จะประหารชีวิตพวกอาชญากร ฉะนั้นรัฐบาลทั้งหลายจึงกระทำการแทนพระเจ้า บังคับใช้กฎหมายต่าง ๆ แทนพระเจ้า ประหารชีวิตพวกอาชญากรแทนพระเจ้า ฉะนั้นคริสเตียนที่ดี ๆ จึงเป็นพวกรักชาติ ให้เกียรติรัฐบาลซึ่งมีสิทธิอำนาจของพระเจ้าแม้แต่ที่จะทำสงครามในยามจำเป็น

แต่ในที่นี้พระเยซูทรงเห็นชอบอย่างชัดเจนกับโทษประหารชีวิต ซึ่งปีลาตใช้กับยูดาสชาวแคว้นกาลิลี และกบฏคนอื่น ๆ

ความจริงนี้ถูกแสดงออกในพระคัมภีร์ทุกตอนซ้ำแล้วซ้ำอีก พระเจ้าเองทรงประหารมนุษย์ ไม่ว่าจะ เป็นแบบเดี่ยวหรือแบบกลุ่ม และทรงฆ่าพวกเขาในการลงโทษเพราะบาปของพวกเขา ฟาโรห์และกองทัพของเขาถูกทำลายโดยกิจการของพระเจ้า พระเจ้าทรงให้โมเสสชูไม้เท้าของเขาและทะเลแดงที่เคยเปิดทางให้ชนชาติอิสราเอลข้ามไปก็กลับมาท่วมตามเดิม บุโรหิตนาดับและอาบิฮูถูกฆ่าโดยไฟจากพระเจ้าโทษฐานที่ “ถวายเป็นรูปเคารพ” (ลนต. 10:1) คนมากมายถูกฆ่าตายในการกบฏนั้นของโคราห์ (กตว. 26:9,10) และอีกหลายคนเมื่อชนชาติอิสราเอลบูชารูปปลุกวิ้วทองคำนั้นที่อาโรนทำขึ้นมา (อพย. 32:28)

และพระเจ้าทรงให้มนุษย์กระทำการแทนพระองค์ในการประหารชีวิตคนอื่น กษัตริย์ซาอูลได้รับคำบัญชาให้ไปและกำจัดชาวอามาเลข (1 ซมอ. 14:48) พระเจ้าทรงบัญชาให้เอาหินขว้างชายคนนั้นผู้ซึ่งเก็บฟืนในวันสะบาโต (กตว. 15:32-36) พระองค์ทรงบัญชาให้เอาหินขว้างและเผาอาคานและครอบครัวของเขา (ยชว. 7:25) ฟิเนหัสบุโรหิตนั้น บุตรชายของเอเลอาซาร์ เห็นชายคนหนึ่งนำหญิงโสเภณีชาวมีเดียนคนหนึ่งเข้ามาใน

คายนั้นและพินหัสเข้าไปในเต็นท์นั้นและฆ่าคนทั้งสองเสีย และได้รับคำชมเชยเพราะการนั้น (กตว. 25:6-8) และจากนั้นพระเจ้าทรงบัญชาให้ทำสงครามกับชาวมีเดียน ตามที่มีบันทึกไว้ในกัณดารวิถี 31

แต่พระเจ้าทรงใช้มนุษย์โดยตรงเพื่อประหารชีวิตคนอื่นในภาคพันธสัญญาใหม่ด้วย อานาเนียและสัปปิราถูกสังหารเมื่อได้ยินคำพูดของเปโตรโทษฐานที่มิสุดต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 5:1-11)

แน่นอนเรากล่าวได้ว่าชีวิตของมนุษย์ทุกคนอยู่ในพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าทรงนับวันของมนุษย์ทุกคนไว้แล้ว พระองค์สามารถเตือนกษัตริย์เฮเซคียาห์ได้ว่าเขาจะต้องตาย จากนั้นเพื่อเป็นคำตอบแก่น้ำตาและคำอธิษฐานทรงสามารถเพิ่มสิบห้าปีเข้ากับชีวิตของเขาได้ วันตายสำหรับมนุษย์ทุกคนถูกกำหนดแล้วอย่างแน่นอนโดยน้ำพระทัยของพระเจ้า

ฉะนั้นจึงเป็นการกระทำกิจของพระเจ้าเมื่อหอรบนั้นที่โลอัมถลุ่มใส่สิบแปดคน (ข้อ 4) และฆ่าพวกเขาเสีย

มันสำคัญเช่นกันที่เราต้องหมายความว่าพระเจ้าไม่ทรงถือว่าการลงโทษเป็นเพียงวิธีหนึ่งเพื่อบำบัดมนุษย์ให้เป็นคนดี ผู้คนตายเพราะว่าพวกเขาควรต้องตาย ผู้คนถูกลงโทษเพราะว่าพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ทรงเรียกร้องให้บาปถูกลงโทษ พระเจ้าทรงส่งผู้คนไปนรกผู้ซึ่งตายไปโดยไม่สำนึกผิด ไม่ใช่เพื่อที่พวกเขาจะถูกบำบัดให้เป็นคนดีหรือว่าวันหนึ่งถูกฟื้นฟูเข้าสู่ความโปรดปรานกับพระเจ้า แต่เพื่อเป็นการลงโทษนิรันดร์นั้นสำหรับบาปนิรันดร์ที่ไม่ได้รับการยกโทษของพวกเขา ฉะนั้นการลงโทษจึงไม่ใช่เพียงเพื่อบำบัดคนบาปให้เป็นคนดีแต่เพื่อเป็นคำเตือนแก่ผู้อื่นและเพื่อห้ามปรามบาปและเพื่อนำคนบาปทั้งหลายมาสู่การกลับใจใหม่ “ค่าจ้างของบาปคือความตาย” นั่นเป็นสิ่งที่ธรรมดาและเหมาะสมแล้ว และไม่มีรัฐบาลมนุษย์ใดควรที่จะพยายามยกเลิกกฎที่ชัดเจนของพระเจ้า บาปควรที่จะถูกลงโทษ

คำเตือนอันน่ากลัวให้กลับใจใหม่

แก่ทุกคนเหล่านั้นที่อยู่ที่นั่น พระเยซูตรัสว่าพวกเขาเป็นคนบาปเหมือนกบฏชาวแคว้นกาลิลีเหล่านั้นที่ปีลาตได้ประหารชีวิต ว่าพวกเขาเป็นคนบาปเหมือนสิบแปดคนนั้นที่หอรบที่โลอัมถลุ่มทับ และว่าพวกเขาจะพิพากษาเช่นกันหากพวกเขาไม่กลับใจใหม่ เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งสิ้นจึงมีความผิดบาปและพระเจ้า “บัดนี้ทรงบัญชามนุษย์ทุกคนทั่วทุกแห่งให้กลับใจเสียใหม่” (กิจการ 17:30) นั่นสนับสนุนคำสอนที่ชัดเจนนั้นของโรม 3:9-23; 1 ยอห์น 1:8,10; โรม 5:12 และพระคัมภีร์อีกหลายตอน

มีคนเหล่านั้นที่เชื่ออย่างโง่เขลาว่าหลักคำสอนของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาแตกต่างจากหลักคำสอนของพระเยซูเพราะว่ายอห์นมาโดยเทศนาเรื่องการกลับใจใหม่ แต่ใจที่สำนึกผิดเป็นสิ่งที่ต้องมีเสมอสำหรับความเชื่อที่ช่วยให้รอด และฉะนั้นการกลับใจใหม่จึงถูกเทศนาตรงนี้ เหมือนในกิจการ 16:30,31 และ 2 เปโตร 3:9 ฯลฯ

ฉะนั้นนักเทศน์จึงไม่ควรเทศนาความรักโดยไม่เทศนาพระพิโรธ ไม่ควรเทศนาสวรรค์โดยไม่เทศนานรก ไม่ควรเทศนาการยกโทษให้โดยที่ไม่เทศนาการกลับใจใหม่เด็ดขาด

ข้อ 6-9:

13:6 พระองค์ตรัสคำอุปมานี้ด้วยว่า “ชายคนหนึ่ง มีต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูกไว้ในสวนของนุ่นของตน และ

เขามาและหาผลที่ต้นนั้นและไม่พบผลเลย
13:7 แล้วเขาก็กล่าวแก่คนที่รักษาสวนองุ่นของเขาว่า ‘ดูเถิด เรามาหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้เป็นเวลาสามปีแล้ว และไม่พบผลเลย จงโค่นมันเสีย จะให้มันทำให้ดินรกไปเปล่า ๆ ทำไม’

13:8 และคนที่รักษาสวนองุ่นตอบเขาว่า ‘นายเจ้าข้า ขอลปล่อยต้นมะเดื่อนี้ไว้ปีนี้ด้วย จนกว่าข้าพเจ้าจะขุดดินรอบ ๆ มัน และใส่ปุ๋ยมัน
13:9 และถ้ามันเกิดผลก็ดีอยู่ และถ้าไม่ แล้วภายหลังท่านจงโค่นมันเสีย’”

ต้นมะเดื่อที่ไร้ผลต้องถูกโค่นลง

บทเรียนในที่นี้คล้ายกันกับในอิสยาห์ 5:1-7 ที่สวนองุ่นที่ถูกปลูกไว้นั้น “คือวงศ์วานอิสราเอล” สวนองุ่นนั้นเกิดผลเป็นลูกองุ่นป่าและไม่เกิดผลดีเลยให้แก่เจ้าของนั้นและฉะนั้นชนชาติอิสราเอลจึงต้องถูกกวาดต้อนไปเสียในการพิพากษา มันคล้ายกันกับคำอุปมาเรื่องเจ้าของบ้านที่เรียกร้องผลจากสวนองุ่นของตน ซึ่งทรงให้ไว้ในมัทธิว 21:33-43 คำอุปมานั้นถูกกล่าวเพื่อหมายถึงพวกบรูโรทิตใหญ่และพวกฟาริสี (มธ. 21:45) และมันพยากรณ์ไว้ว่าอาณาจักรที่ทรงสัญญาไว้นั้นจะถูกเอาไปเสียจากพวกยิวที่ปฏิเสธพระคริสต์ และชาวประเสริฐจะถูกประทานให้แก่พวกคนต่างชาติ

มีการประยุกต์ใช้แบบรายบุคคลถูกเจตนาไว้ตรงนี้อย่างแน่นอน ต้นมะเดื่อต้นหนึ่งในสวนองุ่นไม่ได้ออกผลปีแล้วปีเล่า คนมากมายได้ยินข่าวประเสริฐและไม่กลับใจใหม่ ในที่สุดความอดทนของพระเจ้าก็หมดลง แต่พระเจ้าช่วยให้รอดที่ทรงรักยังทรงวิงวอนเพื่อคนบาปทั้งหลายให้ได้รับโอกาสอีก จากนั้นถ้าพวกเขาไม่กลับใจใหม่ พวกเขาก็จะถูกทำลาย

พระเยซูทรงทำลายต้นมะเดื่อต้นหนึ่งจริง ๆ ซึ่งไม่มีผล ตามที่เล่าในมาระโก 11:12-14 และในมัทธิว 21:18-22 คำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ (มธ. 25:14-30) และเรื่องเงินมินา (ลูกา 19:11-27) สอนเช่นกันว่ามนุษย์ต้องให้การสำหรับโอกาสเหล่านั้นและพระพรเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเทลงมาบนพวกเขา และว่ามนุษย์ต้องใช้หรือถูกลงโทษสำหรับความล้มเหลวที่จะใช้โอกาสเหล่านั้นและของประทานเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าประทานให้อย่างเต็มที่แก่เหล่าผู้รับใช้ของพระองค์

องค์พระผู้เป็นเจ้าช่างอ่อนโยนจริง ๆ ต่อคนเหล่านั้นที่ทำให้พระองค์ผิดหวัง! ความเมตตาและความอดกลั้นนั้นถูกให้ภาพประกอบในถ้อยคำของคนที่ตั้งใจดีแก่ตนเองผู้ซึ่งกล่าวแก่นายนั้นว่า “นายเจ้าข้า ขอลปล่อยต้นมะเดื่อนี้ไว้ปีนี้ด้วย จนกว่าข้าพเจ้าจะขุดดินรอบ ๆ มัน และใส่ปุ๋ยมัน และถ้ามันเกิดผลก็ดีอยู่ และถ้าไม่ แล้วภายหลังท่านจงโค่นมันเสีย”

ชายที่โดดเด่นมากคนหนึ่งคบหาสมาคมกับพวกชอบเยาะเย้ยและพวกคนไม่เชื่อและปรับเปลี่ยนแผนการต่าง ๆ ของตนและคำเทศนาของตนเพื่อที่จะได้รับความร่วมมือของพวกเขาต่อไป ด้วยความรำคาญใจใครคนหนึ่งกล่าวว่า “ทำไมพระเจ้าถึงไม่ตบเขาลงเพราะความออมชอมของเขา?” เราตอบกลับไปว่า “คุณอยากให้พระเจ้าตบคุณลงครั้งแรกที่คุณทำผิดไหม? คุณไม่อยากจะความอดทนและความเมตตาอันน่ารักของพระเจ้ากระทำกับคุณและเรียกคุณเข้าแล้วซ้ำอีกก่อนที่จะนำการพิพากษามาหรือ?” ไม่มีใครในพวกเราเลยที่จะอยู่ต่อไปได้นานโดยไม่ถูกลงโทษหากพระเจ้าไม่ทรงเปี่ยมเมตตาและอดกลั้นพระทัย พระองค์ทรงเรียกโยนาห์เป็นครั้งที่สองให้รับใช้พระองค์ พระองค์ทรงยกโทษให้ดาวิดและอวยพรเขาหลังจากบาปอันร้ายแรง หลัง

จากที่อัครทูตเปโตรได้สวดและสาบานและปฏิเสศพระเยซูและเลิกงานรับใช้ พระเยซูก็ทรงไปตามหาเขาด้วยพระองค์เองและเรียกเขากลับมาสู่การรับใช้พระองค์ ขอบคุณพระเจ้าสำหรับความเมตตาของพระองค์ ซึ่งถูกขยายให้ยาวนานบ่อย ๆ ก่อนที่พระองค์ทรงนำการพิพากษามาสู่ผู้รับใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อ

ข้อ 10-17:

13:10 และพระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่ธรรมศาลาแห่งหนึ่งในวันสะบาโต	มนุษย์ควรจะทำงาน เหตุฉะนั้นในหกวันนั้นจึงมาและรับการรักษาเถิด และไม่ใช่ในวันสะบาโต”
13:11 และดูเถิด หญิงคนหนึ่งซึ่งมีผีแห่งความเจ็บป่วยเข้าสิงอยู่เป็นเวลาสิบแปดปีแล้ว และหลังโกงและนางยึดตัวเองขึ้นไม่ได้เลย	13:15 แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตอบเขา และตรัสว่า “เจ้า คนหน้าชื่อใจคด เจ้าทั้งหลายทุกคนในวันสะบาโตแก้ววของตนหรือลาของตนจากคอกมัน และพามันไปให้กินน้ำมิใช่หรือ
13:12 และเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาง พระองค์ทรงเรียกนางมาหาพระองค์ และตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย ตัวเจ้าหายพ้นจากความเจ็บป่วยของเจ้าแล้ว”	13:16 และไม่ควรถือที่หญิงผู้นี้ ซึ่งเป็นลูกสาวคนหนึ่งของอับราฮัม ผู้ซึ่งชาติานได้ผูกมัดไว้ ดูเถิดเป็นเวลาสิบแปดปีแล้ว ถูกปลดปล่อยจากเครื่องจองจำนี้ในวันสะบาโต”
13:13 และพระองค์ทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนนาง และในทันใดนั้นนางก็ถูกทำให้ตัวตรง และถวายสง่าราศีแก่พระเจ้า	13:17 และเมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านี้แล้ว บรรดาปฏิปักษ์ของพระองค์ต้องขายหน้า และประชาชนทั้งหมดก็เปรมปรีดีเพราะสิ่งสารพัดอันเปี่ยมสง่าราศีที่ได้ถูกกระทำโดยพระองค์
13:14 และนายธรรมศาลาก็ตอบด้วยความโกรธเคือง เพราะพระเยซูได้ทรงรักษาให้หายในวันสะบาโต และกล่าวแก่ประชาชนว่า “มีอยู่หกวันซึ่ง	

ผู้หญิงที่ป่วยมาสิบแปดปีได้รับการรักษาให้หาย

ช่างน่าชื่นใจจริง ๆ กับเรื่องราวของหญิงผู้นี้ที่หลังค่อมจนนางยึดตัวตรงไม่ได้เลยด้วยซ้ำนานถึงสิบแปดปี! และสัมผัสที่รักษาให้หายของพระผู้ช่วยให้รอดก็ปลดปล่อยนางให้พ้นจากความเจ็บป่วยของนาง มันบอกเป็นนัยจริง ๆ ว่าพระเยซูสามารถรักษาให้หายได้และทรงรักษาความเจ็บป่วยหรือโรคร้ายและความยุ่งยากทุกชนิดในจิตใจและร่างกายให้หายได้

ลูกา 4:18 ยกคำพยากรณ์ของอิสยาห์ 61:1 ว่าพระเยซูจะทรงรักษาจิตใจและวิญญาณและร่างกายให้หายได้ พระองค์จะ “ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน...รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ...ร้องประกาศการช่วยให้พ้นแก่บรรดาเชลย...การได้รับการมองเห็นคืนมาแก่คนตาบอด...ปล่อยคนทั้งหลายที่ฟกช้ำให้ได้รับเสรีภาพ” เราอ่านในมัทธิว 9:35 ว่าพระเยซูทรงเที่ยวไปสั่งสอนและเทศนา “ทรงรักษาทุกความเจ็บป่วยและทุกโรคในท่ามกลางประชาชนให้หาย” และจากนั้นพระองค์ประทานฤทธิ์เดชให้พวกอัครทูตที่จะขับพวกผีออกและ “เพื่อรักษาความเจ็บป่วยทุกประเภทและโรคร้ายทุกชนิดให้หาย” (มธ. 10:1): พวกคนโรคเรื้อน, พวกคนตาบอด, ไข้สูงถึงตายของแม่ยายเปโตร, คนอัมพาต, คนที่มีมือลีบ, หญิงที่ตกเลือด, คนหูหนวก- โอ พระเยซูทรง

รักษาพวกเขาให้หายได้ทุกคน

ยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงทำให้ตายเป็นขึ้นมาด้วย! และเมื่อยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใช้คนมาทูลถามว่า พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดนั้นหรือไม่ พระเยซูก็ทรงฝากไปบอกเขาว่า “บอกยอห์นถึงสิ่งเหล่านั้นซึ่ง พวกท่านได้เห็นและได้ยินว่า คนตาบอดมองเห็นได้ คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนถูกชำระให้หายสะอาด คนหูหนวกก็ได้ยิน คนตายแล้วถูกทำให้เป็นขึ้นมา ชาวประเสริฐก็ถูกประกาศแก่คนยากจน” (ลูกา 7:22) โอ พระเยซู จอมเจ้านายเหนือโรคภัยและความป่วยไข้ทั้งปวง! เมื่อขนมปังและปลาหลายตัวถูกสร้างขึ้นเพื่อฝูงชนเหล่านั้นจากมือเที่ยงของเด็กชายคนหนึ่ง; เมื่อคำตรัสของพระองค์ทำให้พายุนั้นสงบตามคำบัญชา; พระองค์ผู้ทรงเดินบนน้ำและทะลุผ่านประตูที่ปิดอยู่-แน่นอนว่าพระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะให้ทุกคนที่เปิดใจได้เห็นว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในรูปร่างกายมนุษย์ พระองค์ไม่ได้ทำการอัศจรรย์เหล่านั้นในฐานะเป็นหมายสำคัญเพื่อ พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ แต่พวกมันก็พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์จริง ๆ ในการที่พวกมัน พิสูจน์อย่างแน่นอนว่าพระเจ้าทรงอยู่กับพระองค์อย่างไร้ขีดจำกัด และถ้าพระองค์ทรงกล่าวอ้างว่าเป็นพระ บุตรของพระเจ้า ทั้งหมดที่พระองค์ตรัสก็ต้องถูกรับไว้โดยปราศจากคำถาม

และแน่นอนว่านี่เป็นภาพ ๆ หนึ่งของการที่ความรอดจะสำเร็จจริงในที่สุดสำหรับเราทุกคนในคราว เดียว เมื่อความอ่อนแอและความโรยราทุกอย่างของร่างกายหมดสิ้นไป การแข่งسابทั้งสิ้นของบาปถูกถอน ออกไป สมบูรณ์แบบในความคิดและร่างกายและจิตวิญญาณ เราจะสูงขึ้นเพื่อจะอยู่กับพระเยซูและเป็น เหมือนพระเยซู เพราะว่าการรักษาให้หายทั้งหมดตอนนี้เป็นเพียงเชิงสัมพันธ์และชั่วคราวจนกว่าจะถึงการเป็น ขึ้นจากตายนั่นหรือการรับขึ้น

และเราต้องไม่คิดว่าเราถูกตัดออกจากฤทธิ์เดชของพระคริสต์ พวกอัครทูตก็ออกไปพร้อมกับฤทธิ์เดช เดียวกันนั้นเช่นกัน ในกิจการ 5:16 เราอ่านว่า “คนเป็นอันมากได้ออกมาจากนครต่าง ๆ ที่อยู่ล้อมรอบกรุง เยรูซาเล็มด้วย โดยพาพวกคนป่วยมา และคนทั้งหลายซึ่งถูกรบกวนด้วยเหล่าผีโสโครก และพวกเขาทุกคนได้ รับการรักษาให้หาย” และชายง่อยคนนั้นได้รับการรักษาให้หายที่ประตูงามของพระวิหาร (กิจการ 3) ชายหนุ่ม คนนั้นที่ร่วงมาจากหน้าต่างชั้นสามและตายไปแล้วก็ถูกทำให้ฟื้นคืนชีพ (กิจการ 26:9-12) โดโรคัสถูกทำให้เป็น ขึ้นจากตาย และเปาโลสามารถรักษาบิดาของปูบลิอุสให้หายได้บนเกาะเมลิตา (มอลตา) ไม่ว่าคุณจะคิดว่าตอน จบของชาวประเสริฐของมาระโกในมาระโก 16:17,18 ควรถูกรวมอยู่ในชาวประเสริฐเหล่านั้นหรือไม่ หมาย สำคัญเหล่านั้นก็ติดตามคนเหล่านั้นจริง ๆ ที่มีความเชื่อเพื่อจะทำหมายสำคัญเหล่านั้นและไม่ต้องสงสัยเลยว่า เป็นจริงในกรณีหายากทั้งหลายเมื่อพระเจ้าประทานความเชื่อเพื่อจะทำหมายสำคัญเหล่านั้น และการรักษาให้ หายอันน่าชื่นบานเหล่านี้ทั้งหมดโดยพระหัตถ์ของพระคริสต์และตามคำพูดของพวกอัครทูต และคนเหล่านั้นที่ พระเจ้าทรงรักษาให้หายอย่างเปี่ยมพระคุณวันนี้ ก็มีแต่ขึ้นไปยังความครบถ้วนที่สมบูรณ์แบบมากกว่าและ สุขภาพและความสุขเมื่อร่างกายของเราเป็นขึ้นเหมือนพระกายของพระองค์และน้ำตาทุกหยดถูกเช็ดออกเสีย

การโต้เถียงครั้งใหญ่เกิดขึ้นเพราะเรื่องวันสะบาโต

พระเยซูทรงรักษาหญิงน่าสงสารที่เจ็บป่วยนั้นให้หายที่ธรรมศาลาในวันสะบาโต (ข้อ 12,13) นาย ธรรมศาลาเดือดดาลมากและประกาศต่อหน้าผู้คนที่ว่า “มีอยู่หกวันซึ่งมนุษย์ควรจะทำงาน เหตุฉะนั้นในหกวัน

นั้นจงมาและรับการรักษาเถิด และไม่ใช่ในวันสะบาโต”

ประเด็นเรื่องวันสะบาโตจะผิดขั้นซ้ำแล้วซ้ำอีกในงานรับใช้ของพระเยซูและมันเริ่มปรากฏชัดในไม่ช้าว่าพระองค์ทรงจงใจผลักดันเรื่องนี้ พระองค์ทรงเรียกนายธรรมศาลาผู้หนึ่งตรง ๆ ว่า “เจ้า คนหน้าซื่อใจคด” เขาคงจะจูงวัวหรือลาตัวหนึ่งไปกินน้ำและคงจะเป็นห่วงความสบายของสัตว์ของเขาอย่างเหมาะสม ทว่าเขาไม่ยอมให้หญิงผู้นี้ได้รับความบรรเทาและรับการรักษาให้หาย ผู้ซึ่งถูกซาตานจองจำนานถึงสิบแปดปี ไม่แปลกเลยที่พวกศัตรูของพระเยซู “ชายหน้า” แต่พวกเขาไม่ยอมจบการต่อต้านของพวกเขาที่มีต่อพระราชกิจในการรักษาให้หายของพระคริสต์ในวันสะบาโตและการปฏิบัติต่อวันสะบาโตของพระองค์ด้วย คำถามนี้ผิดขั้นซ้ำอีกในลูกา 14:1-6 เมื่อพระเยซูทรงรักษาชายที่เป็นโรคมานน้ำให้หายที่บ้านของฟาริสีคนสำคัญผู้หนึ่ง เมื่อพวกเขาซึ่งผ่านเข้าไปท่ามกลางข้าวที่สุกอม ด้วยความหิว พวกเขาจึงอุ้ข้าวบางส่วนออกมากินในวันสะบาโต ฟาริสีก็คัดค้านว่าพวกเขาทำงานหนักแบบผิดพระราชบัญญัติและตำหนิพระเยซู (มธ. 12:1-8) พระเยซูทรงรักษาชายที่เกิดมาตาบอดคนนั้นให้หายที่สระสิโลอัมและทรงถูกกล่าวหาเช่นนั้นโดยพวกฟาริสี (ยอห์น 9:1-16) ที่สระเบธesda พระเยซูทรงรักษาชายคนหนึ่งซึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีให้หาย และพวกเขาก็คัดค้านเพราะว่า “วันนี้เป็นวันสะบาโต เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่เจ้าแบกแคร่ของเจ้าไปนั้น” (ยอห์น 5:1-10)!

นี่เป็นหนึ่งในประเด็นใหญ่เหล่านั้นที่เป็นเหตุให้พวกผู้นำยิววางแผนที่จะฆ่าพระเยซู ยอห์น 5:16-18 กล่าวไว้ว่า:

“และเพราะฉะนั้น พวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู และหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์เสีย เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ในวันสะบาโต แต่พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “พระบิดาของเราก็ยังทรงกระทำการอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็กกระทำ” เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์เสีย เพราะพระองค์ไม่เพียงแต่ล่วงกฎแห่งวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้ตรัสว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระองค์ด้วย อันเป็นการกระทำพระองค์เองให้เสมอกับพระเจ้า”

ทำไมพระเยซูถึงจับประเด็นเรื่อง

วันสะบาโตเป็นพิเศษ?

ตอนแรกดูเหมือนน่าประหลาดใจที่ประเด็นใหญ่ที่สุดของการโต้เถียงระหว่างพระคริสต์กับพวกฟาริสีและพวกผู้นำยิวก็คือว่าพระองค์ทรงรักษาประชาชนให้หายในวันสะบาโตและพระองค์เองไม่ได้ถือรักษาวันสะบาโต (ตามที่ยอห์น 5:18 กล่าว) และโดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ทรงถือตามการตีความของพวกฟาริสีเกี่ยวกับบัญญัติเรื่องวันสะบาโต แน่แน่นอนว่ามีเหตุผลที่จริงจังมาก ๆ ว่าทำไมพระเยซูถึงทำให้วันสะบาโตเป็นเรื่องใหญ่ขนาดนั้น จงหมายเหตุให้ดี

วันสะบาโตเป็นส่วนเดียวเท่านั้นของบัญญัติสิบประการซึ่งเป็นพระราชบัญญัติด้านพิธีการ ไม่ใช่พระราชบัญญัติด้านศีลธรรม คำบัญชาอื่น ๆ ทั้งหมดของสิบประการนั้นถูกทวนซ้ำในภาคพันธสัญญาใหม่ แต่คำบัญชาเกี่ยวกับวันสะบาโตไม่ถูกทวนซ้ำ พระราชบัญญัติด้านศีลธรรมมีผลบังคับใช้ก่อนที่บัญญัติสิบประการถูกประทานให้ แต่เนหะมีย์ 9:14 บอกเราว่าวันสะบาโตถูกแจ้งให้ทราบที่ภูเขาซีนาย ไม่ใช่ก่อนหน้านั้น ทั้งอาดัม อาเบล โนอาห์ อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และโยเซฟไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับวันสะบาโตเลย พระเจ้าได้ทรงแยกตั้ง

มันไว้เมื่อพระองค์ทรงสร้างแผ่นดินโลก แต่พระองค์ไม่ได้เปิดเผยมันจนกระทั่งมันถูกแจ้งให้ทราบในบทที่สิบหกของอพยพแก่ลูกหลานของอิสราเอลที่ตั้งค่ายอยู่ใกล้ซีนายและจากนั้นอีกไม่นานมันก็ถูกรวมเข้าไว้ในบัญญัติสิบประการนั้น

วันสะบาโตเป็นพระราชบัญญัติด้านพิธีการ ตามที่โคโลสี 2:16,17 บอกเรา บัญญัติต่าง ๆ ของพวกเลวีเกี่ยวกับของกินและของดื่มและวันสำคัญทั้งหลาย วันขึ้นค่ำและวันสะบาโตต่าง ๆ ล้วนเป็น “เงาของสิ่งต่าง ๆ ที่จะมาภายหลัง” เราถูกบอกเช่นนั้น

วันสะบาโตแสดงภาพความรอด มันบัญชาไว้ว่า “เจ้าจงตรากตรำทำงานหกวัน และทำกิจการงานทั้งสิ้นของเจ้า” (อพย. 20:9) ชีวิตของมนุษย์ถูกแสดงภาพโดยเลขหก ผู้ใดที่ทำทุกสิ่งที่ตนสมควรทำตลอดชีวิตของตน ก็คงได้เข้าไปในสะบาโตแห่งสวรรค์ซึ่งถูกแสดงภาพโดยวันหยุดพักผ่อนประจำสัปดาห์นั้น นี่ถูกรวมเข้าไว้ในพระราชบัญญัติแล้วเพราะว่า “พระราชบัญญัติจึงเคยเป็นครูของพวกเราเพื่อนำพวกเรามาถึงพระคริสต์” (กท. 3:24)

และเนื่องจากมนุษย์ ซึ่งผิดบาปและย่อเย้อย่างสิ้นเชิง ไม่ได้ถือรักษาพระราชบัญญัติฝ่ายศีลธรรมของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบ พระองค์จึงได้ประทานอีกภาพของหนทางสู่สวรรค์โดยพระองค์ในมือค้ำปัสกา นั้น (อพย. 12:3-16) โดยอาศัยลูกแกะตัวหนึ่งที่ถูกฆ่าตายพร้อมกับเลือดที่ทาบนประตูนั้น ยิวคนหนึ่งก็สามารถเข้าสู่วันสะบาโตหนึ่งได้ในวันแรกนั้นเลย และนั่นแสดงภาพพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเรา ผมจึงเข้าในการหยุดพักแห่งสวรรค์เมื่อเริ่มต้นชีวิตเพื่อพระคริสต์ทันทีและผมสามารถรับการเลี้ยงดูจากพระคริสต์ผู้ทรงเป็นอาหารแห่งชีวิตตลอดทั้งหกวันนั้น จากนั้นวันที่เจ็ดก็แสดงภาพการหยุดพักแห่งสวรรค์

ความจริงอันเปี่ยมสุขนั้นเกี่ยวกับวันสะบาโตถูกบอกในฮีบรู 4:9,10: “ฉะนั้นจึงยังมีการหยุดพักสำหรับประชาชนของพระเจ้า ด้วยว่าคนใดที่ได้เข้าไปในการหยุดพักของตนแล้ว เขาก็ได้หยุดจากบรรดาการงานของตน เหมือนพระเจ้าได้ทรงหยุดจากพระราชกิจของพระองค์” คริสเตียนมีการหยุดพักหรือสะบาโตในใจของเขาทันทีเมื่อเขาหยุดจากการงานของตัวเองเพื่อวางใจในพระคริสต์ แต่ยังมีการหยุดพักฝ่ายสวรรค์เหลืออยู่สำหรับคริสเตียน และฮีบรู 4:11 หนุนใจเราให้ “เพียรพยายาม” (หรือตรงตัวมากขึ้นคือ หมั่นเพียร) “ที่จะเข้าไปในการหยุดพักนั้น”

ฉะนั้นเมื่อขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นจะมาหาพระเยซูและพระเยซูจะทรงบอกพระบัญญัติบางข้อและเขาจะอ้างว่าได้ถือรักษาไปหลายข้อที่กล่าวถึงการเล่นซู้ การฆ่าคน การลักขโมย การมูสา และการให้เกียรติบิดาและมารดา-วันสะบาโตจะไม่ถูกกล่าวถึงเพราะว่าขุนนางหนุ่มผู้นั้นจะเสาะหาวิธีบางอย่างเพื่อจะสมควรได้รับความรอดโดยพระราชบัญญัติ โดยการทำสิ่งที่ดี ๆ (ลูกา 18:18-24)

มันเริ่มปรากฏชัดว่าพวกฟาริสีเป็นพวกหน้าซื่อใจคดเพราะว่าพวกเขาพลาดประเด็นทั้งหมดเกี่ยวกับความรอดไป และแน่นอนว่าพวกเขาปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอด อยากจะพึงการกระทำดีต่าง ๆ ของตัวเอง

ข้อ 18,19:

13:18 แล้วพระองค์จึงตรัสว่า “อาณาจักรของ พระเจ้าเปรียบเหมือนสิ่งใด และเราจะเปรียบ

อาณาจักรนั้นคล้ายกับอะไรดี

สวนของตน และมันได้งอกขึ้น และกลายเป็นต้นไม้

13:19 อาณาจักรนั้นก็เปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ด

ใหญ่ และบรรดานกแห่งอากาศมาอาศัยอยู่ตามกิ่ง

เมล็ดหนึ่ง ซึ่งชายคนหนึ่งเอามา และโยนเข้าไปใน

ก้นของดินนั้น”

คำอุปมาเรื่องเมล็ดมัสตาร์ด

คำอุปมาเรื่องนี้ถูกทำให้ไว้เช่นกันในมัทธิว 13:31,32 และในมาระโก 4:30-32 ในมัทธิวพระเยซูทรงใช้คำว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์” ตรงนี้พระองค์ตรัสว่า “อาณาจักรของพระเจ้า” ซึ่งหมายถึงสิ่งเดียวกัน นั่นคือ เราคิดว่าคำอุปมาเรื่องนี้บอกเกี่ยวกับพัฒนาการของอาณาจักรแห่งชาวคริสต์ที่ประกาศตัว อาณาจักรนั้นซึ่งสุดท้ายแล้วจะเป็นอาณาจักรสวรรค์ที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า

แน่นอนว่าภาพตรงนี้ก็คือน่ากิจกรรมคริสเตียนเริ่มต้นเป็นกิจวัตรของการหว่านเมล็ดอันเปี่ยมสุขแห่งข่าวประเสริฐและการช่วยผู้คนให้ได้รับความรอด แต่เมื่อเวลาผ่านไปกลายเป็นการสร้างสถาบันและนิกายต่าง ๆ

การออกไปประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคนถูกแสดงภาพในคำอุปมาเรื่องผู้หว่านในลูกา 8:4-15 และการนำข่าวประเสริฐไปถึงเหล่าคนบาปที่หลงหายก็ถูกเรียกว่าการหว่านเมล็ดพืชเช่นกัน ในเพลงสดุดี 126:5,6: “บรรดาคนที่หว่านด้วยน้ำตาไหลจะได้เกี่ยวในความชื่นบาน คนที่ออกไปและร้องไห้ โดยหิ้วเมล็ดพืชอันมีค่า จะมาอีกอย่างไม่ต้องสงสัยด้วยความชื่นบาน โดยนำบรรดาเพื่อนข่าวของเขามาพร้อมกับเขา” อีสยาห์ บทที่ 32 เริ่มต้นด้วยคำพยากรณ์แสนมหัศจรรย์เกี่ยวกับพระคริสต์จอมกษัตริย์ผู้จะเสด็จมาเพื่อครอบครองมนุษย์ผู้นั้นที่จะเป็น “ที่กำบังจากลม และที่คุ้มให้พ้นจากพายุฝน” ฯลฯ และจากนั้นข้อ 20 ปิดท้ายบทนั้นโดยกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายที่หว่านอยู่ข้างบรรดาน้ำทั้งหลายจะได้รับพร ที่ส่งเท้าของวัวตัวผู้และลาออกไปที่นั่น” แน่นอนว่าความหมายก็คือว่า ความสุขมีแก่คนเหล่านั้นที่ไปบอกเล่าข่าวดีที่ว่าพระคริสต์ทรงตายเพื่อเหล่าคนบาปแล้วและทรงอยากยกโทษและช่วยพวกเขาให้รอด

และอิสยาห์ 52:7 ซึ่งถูกยกคำพูดในโรม 10:15 กล่าวว่า “เท้าของผู้ที่นำข่าวประเสริฐมา ก็งามสักเท่าใดบนภูเขาทั้งหลาย ผู้ที่โฆษณาสันติภาพ ผู้ที่นำข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐมา”

อย่างไรก็ตาม เช่นเดียวกับที่คำอุปมาส่วนใหญ่เกี่ยวกับอาณาจักรนั้นสอน มีแนวโน้มที่จะหลงเข้าสู่หลักคำสอนเท็จและที่สูญเสียวสารนั้นและวิธีการเหล่านั้นและความกระตือรือร้นของความเชื่อแบบคริสเตียนของภาคพันธสัญญาใหม่ เราพบข่าวละมานถูกหว่านอยู่ท่ามกลางข่าวสาส์น เราพบปลาเผลอในอวนนั้นอยู่ด้วยกันกับปลาดี เราพบเหล่าหญิงพรหมจารีไร้เงาที่ไม่มีน้ำมันอยู่ด้วยกันกับพวกหญิงพรหมจารีที่มีสติปัญญาผู้ซึ่งมีน้ำมันแห่งความรอด ที่เฝ้าคอยให้เจ้าบ่าวเสด็จมา ในข่าวสารเหล่านั้นที่ส่งไปถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งแคว้นเอเชียเราพบเหล่าคริสเตียนของพระเจ้าที่เริ่มไม่เย็นไม่ร้อนและสูญเสียวความรักแรกของพวกเขาไป และที่ไปฟังพวกครูสอนเท็จ ฉะนั้นตรงนี้ในคำอุปมาเรื่องเมล็ดมัสตาร์ดจึงเป็นคำพยากรณ์หนึ่ง: พวกสาวกที่เริ่มต้นภายใต้พระบัญชาให้ประกาศข่าวประเสริฐไปทั่วทั้งโลกแก่มนุษย์ทุกคนจะมีแนวโน้มที่จะปลุกต้นไม้แทนที่จะปลุกเมล็ดข่าวประเสริฐ!

ในความฝันนั้นของเนบูคัดเนสซาร์ในดาเนียล 4 ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งแสดงภาพอาณาจักรของเขารุ่งเรืองและเป็นกษัตริย์ และสถาบันแห่งการปกครองของเขา ฉะนั้นในที่ ๆ ครั้งหนึ่งเคยมีชุมชนท้องถิ่น

ถิ่นของคริสเตียนที่ประกาศข่าวประเสริฐในทุกแห่งหน ตอนนี้องค์กรประจำนิกายหลายแห่งเกิดขึ้นมาแล้ว สถาบันทั้งหลายที่สาละวนอยู่กับการรักษาตัวให้คงอยู่ต่อไปแทนที่จะจดจ่ออยู่กับกิจวัตรหลักของการประกาศข่าวประเสริฐ ในองค์กรที่เป็นแบบนั้น เหล่าครูสอนเท็จก็จะแห่เข้ามา พวกเขาอยากได้ตำแหน่ง ด้วยถ้อยคำที่จอมปลอมพวกเขาค้ากำไรจากผู้คนทั่วไป พวกเขาเป็นเลขานุการประจำนิกายและบิชอปและพระคาร์ดินัลและสันตะปาปาซึ่งอยู่ท่ามกลาง “บรรดานกแห่งอากาศมาอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น”

ภาพนี้ถูกสานต่อในวิวรณ์ 18 ในสุดยอดคริสตจักรที่ยิ่งใหญ่นั้นซึ่งจะเป็นคริสตจักรประจำรัฐอย่างเป็นทางการของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ที่จะมานั้น วิวรณ์ 18:2 กล่าวว่า “และท่านได้ร้องอย่างเปี่ยมอาณูภาพด้วยเสียงดังว่า “บาบิโลนมหานครล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว และกลายเป็นที่อยู่อาศัยของพวกผีปีศาจ และเป็นที่คุมขังของผีโสโครกทุกคน และเป็นกรงขังของนกทุกตัวที่ไม่สะอาดและน่าเกลียด” ฉะนั้นบาบิโลนฝ่ายวิญญาณนั้น คริสตจักรโลกนั้นซึ่งจะมาในยุคความทุกข์ลำบากนั้น จะเป็น “ที่อยู่อาศัยของพวกผีปีศาจ และเป็นที่คุมขังของผีโสโครกทุกคน และเป็นกรงขังของนกทุกตัวที่ไม่สะอาดและน่าเกลียด” ขอให้เราระวังแนวโน้มที่ต้องเกิดขึ้นของการหันไปสู่องค์กรและสถาบันทั้งหลายแทนที่จะไปสู่งานหลักที่ยิ่งใหญ่หนึ่งเดียวนั้นของความเชื่อแบบคริสเตียนแห่งภาคพันธสัญญาใหม่-การเผยแผ่ข่าวสารข่าวประเสริฐไปทุกแห่งหน

ข้อ 20,21:

13:20 และอีกครั้งพระองค์ตรัสว่า “เราจะเปรียบ คนหนึ่งเอามา และซ่อนไวน์แบ่งบดสามถัง จนอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนสิ่งใด แบ่งบดนั้นฟูขึ้นทั้งหมด”

13:21 อาณาจักรนั้นก็เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิง

คำอุปมาเรื่องเชื้อ

นิกอรรธาธิบายหลายท่านคิดว่าคำอุปมานี้แสดงภาพการเติบโตช้า ๆ แบบเป็นธรรมชาติของอาณาจักรแห่งสวรรค์ การเผยแผ่ข่าวประเสริฐไปทั่วโลกจนสุดท้ายแล้วทุกคนจะกลับใจเชื่อ นั่นห่างไกลจากความจริงนั้น มันค่อนข้างชัดเจนจากพระคัมภีร์หลายตอนว่าคนทั้งโลกจะไม่กลับใจเชื่อ และเชื่อมีความหมายที่ไม่ดี ไม่ใช่ความหมายที่ดี โลกเลี้ยงพวกทูตสวรรค์นั้นด้วยขนมปังไร้เชื้อ (ปฐมก. 19:3) ในเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อซึ่งตามหลังเทศกาลปัสกา พวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้กินเชื้อใด ๆ ไม่แม้กระทั่งจะมีเชื้อในบ้านเรือนของตน (อพย. 12:15-20) เครื่องบูชาเพื่อแยกตั้งบูโรหิตให้บริสุทธิ์ต้องมีขนมปังไร้เชื้อ (อพย. 29:2) เครื่องบูชาที่เป็นอาหารต้องถวายพร้อมกับขนมปังที่ไร้เชื้อในกระทะซึ่งทำด้วย “แป้งละเอียดไร้เชื้อ” (ลนต. 2:4,5) และชนชาติอิสราเอลได้รับคำบัญชาอย่างชัดเจนว่า “พวกเขาต้องไม่เผาเชื้อหรือน้ำผึ้งใด ๆ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟใด ๆ ถวายแด่พระเยโฮวาห์” (ลนต. 2:11) เครื่องสันติบูชาจะต้องถูกถวายพร้อมกับ “ขนมแผ่นไร้เชื้อ” (ลนต. 7:12)

ในภาคพันธสัญญาใหม่ ความหมายนั้นก็ชัดเจนพอ ๆ กัน พระเยซูตรัสว่า “จงเอาใจใส่และระวังเชื้อของพวกฟาริสีและของพวกสะดูสีให้ดี” (มธ. 16:6) และพระองค์ทรงหมายถึง “หลักคำสอนของพวกฟาริสีและของพวกสะดูสี” (ข้อ 12) ในมาระโก 8:15 คำเตือนของพระองค์คือ “ดูเถิด จงระวังเชื้อของพวกฟาริสีและเชื้อของเฮโรดให้ดี” ในการบัญชาคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ให้ปฏิเสธร่วมสามัคคีธรรมกับชายคนหนึ่งที่ใช้ชีวิตใน

บาป เปาโลกล่าวว่า “พวกท่านไม่ทราบหรือว่าเชื่อนิดเดียวยอมทำให้แปงดิบฟูขึ้นทั้งก้อน เหตุฉะนั้น จงชำระ
เชื่อเก่าเสีย เพื่อพวกท่านจะได้เป็นก้อนใหม่ เหมือนพวกท่านไร้เชื่อ เพราะว่าแม้แต่พระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกา
ของพวกเรา ทรงถูกถวายเป็นเครื่องบูชาเพื่อพวกเราแล้ว เหตุฉะนั้นจึงให้พวกเราถือเทศกาลเลี้ยงนั้น มิใช่ด้วย
เชื่อเก่า หรือด้วยเชื่อแห่งการคิดปองร้ายและความชั่วช้า แต่ด้วยขนมปังไร้เชื่อแห่งความจริงใจและความจริง”
(1 คร. 5:6-8) เชื่อหมายถึงความชั่วร้ายในชีวิตและหลักคำสอน

ฉะนั้นตรงนี้ในคำเตือนอันน่ากลัวที่ว่าเราควรระวังแนวโน้มที่เกิดขึ้นตลอดในคริสตจักรทั้งหลายให้ดี
เพราะหลักคำสอนเท็จและการรักโลกจะเข้ามา มันเป็นการแพร่กระจายตามธรรมชาติและความเป็นปฏิกิริยาแห่ง
ความชั่วในท่ามกลางคริสตจักรทั้งหลายซึ่งถูกแสดงภาพตรงนี้ และมันก็สอดคล้องกับคำเตือนในพระคัมภีร์
ทั้งหมดนั้นที่ให้ระวังพวกผู้พยากรณ์เท็จและให้ระวัง “ความหวั่นพะวงของโลก และการหลอกลวงของทรัพย์
สมบัติ” และสิ่งอื่น ๆ ซึ่ง “รัดพระวจนะ” และทำให้คริสเตียนทั้งหลายไม่เกิดผล (มธ. 13:22)

ข้อ 22-30:

13:22 และพระองค์เสด็จผ่านไปตามบรรดานคร
และหมู่บ้านทั้งหลาย โดยสั่งสอน และเดินทางมุ่ง
หน้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
13:23 แล้วคนหนึ่งกล่าวแก่พระองค์ว่า “พระองค์
เจ้าข้า คนที่รอดนั้นมีน้อยคนหรือ” และพระองค์
ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า
13:24 “จงเพียรเข้าไปทางประตูคับนั้น เพราะเรา
กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะเสาะหา
ที่จะเข้าไป และจะไม่สามารถเข้าไปได้
13:25 เมื่อเจ้าของบ้านลุกขึ้นและปิดประตูแล้ว
และท่านทั้งหลายเริ่มยืนอยู่ภายนอก และเคาะที่
ประตู โดยกล่าวว่า ‘นายเจ้าข้า ๆ ขอเปิดให้พวก
ข้าพเจ้าเถิด’ และเจ้าของบ้านนั้นจะตอบและ
กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ‘เราไม่รู้จักพวกเจ้าว่า
พวกเจ้ามาจากไหน’
13:26 ขณะนั้นท่านทั้งหลายจะเริ่มกล่าวว่า ‘พวก
ข้าพเจ้าได้กินและได้ดื่มต่อหน้าท่าน และท่านได้สั่ง

สอนตามถนทั้งหลายของพวกข้าพเจ้า’
13:27 แต่เจ้าของบ้านนั้นจะกล่าวว่า ‘เราบอกเจ้า
ทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักพวกเจ้าว่า พวกเจ้ามาจาก
ไหน จงไปเสียจากเรา พวกเจ้า บรรดาผู้กระทำ
ความชั่วช้า’
13:28 ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นอับราฮัม และอิสอัค และ
ยาโคบ และบรรดาศาสดาพยากรณ์ในอาณาจักร
ของพระเจ้า และตัวท่านทั้งหลายเองถูกผลักออก
ไป
13:29 และพวกเขาจะมาจากทิศตะวันออก และ
จากทิศตะวันตก และจากทิศเหนือ และจากทิศใต้
และจะมาเอนกายลงในอาณาจักรของพระเจ้า
13:30 และดูเถิด มีผู้ที่เป็นคนสุดท้ายซึ่งจะกลับ
เป็นคนต้น และมีผู้ที่เป็นคนต้นซึ่งจะกลับเป็นคน
สุดท้าย”

คนมากมายหรือน้อยคนจะรับความรอด?

พระเยซูกำลังเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มและกำลังสั่งสอนและเทศนาในหมู่บ้านหลายแห่งระหว่าง
ทาง ฉะนั้นในลูกา 17:11 เราอ่านอีกว่า “และต่อมาขณะที่พระองค์กำลังเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ก็

เสด็จผ่านระหว่างแคว้นสะมาเรียและแคว้นกาลิลี” ในบทที่ 19 พระองค์จะมายังเมืองเยรีโคและจากนั้นก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มต่อไปเป็นครั้งสุดท้าย

ข้อ 23 ให้คำถามหนึ่งที่สำคัญมากเกี่ยวข้องกับคำอุปมาเรื่องเมล็ดมัสตาร์ดและเชื้อ พระเยซูทรงหมายความว่าคนแค่มิเล็ก็คนจะรับความรอดและมวลชนมหาศาลจะปฏิเสธพระองค์และไปนรกหรือ? พระองค์ทรงหมายความว่าเชื้อจะเข้าไปในชาวสาราซาวประเสริฐและบิดเบือนมันหรือ? และเข้าไปในคริสตจักรหลายแห่ง ทำให้พวกเขากลายเป็นสถาบันที่รับใช้ตัวเองและรักโลกแทนที่จะให้ทุกคนรีบออกไปเพื่อชนะจิตวิญญาณหรือ?

ในที่นี้พระเยซูไม่ได้ตรัสอย่างเคร่งครัดว่าแค่มิเล็ก็คนจะรับความรอด แต่พระองค์ตรัสจริง ๆ ว่า “คนเป็นอันมาก” จะไม่ได้เข้าไปในอาณาจักรนั้น จะไม่ยอมเข้ามาทางประตูแห่งความรอดนั้น ในข้อ 24 ทางสู่สวรรค์นั้นคือประตูคับอันหนึ่ง นั่นคือ ประตูที่แคบอันหนึ่ง นี่เป็นความหมายเดียวกันกับของมัทธิว 7:13,14: “ท่านทั้งหลายจงเข้าไปทางประตูคับนั้น เพราะว่าประตูนั้นก็กว้างและทางนั้นก็กว้างขวางที่นำไปสู่ความพินาศ และมีคนเป็นอันมากซึ่งเข้าไปในทางนั้น เพราะว่าประตูนั้นก็คับและทางนั้นก็แคบซึ่งนำไปสู่ชีวิต และมีคนจำนวนน้อยที่พบมัน” มันคือทางกว้างที่นำไปสู่นรก ทางแคบที่นำไปสู่สวรรค์ และพระคริสต์เองทรงเป็นประตูเดียวนั้น (ยอห์น 14:6) พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นประตูของแกะเหล่านั้น” (ยอห์น 10:7)

และตรงนี้ในข้อ 25 แต่ในถ้อยคำที่แตกต่าง คือคำสอนเดียวกันกับที่พระเยซูประทานให้ในมัทธิว 7:21-23 คนเป็นอันมากจะอ้างว่าตนได้พยากรณ์ในพระนามของพระเยซู ขับพวกผีออก และทำการมหัศจรรย์หลายอย่าง แต่พระองค์จะทรงประกาศแก่พวกเขาว่า “เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย จงไปเสียให้พ้นจากเรา พวกเจ้าที่กระทำความชั่วช้า” ฉะนั้นตรงนี้พระเยซูทรงบอกว่าผู้คนที่เตือนความจำพระองค์ว่าพระองค์เคยสั่งสอนตามท้องถนนของพวกเขา และพวกเขาได้กินและดื่มที่โต๊ะเดียวกันกับพระองค์ แต่พวกเขาก็ไม่รับความรอด

คนมากมายขนาดไหนอยู่ในคริสตจักรหลายแห่งหรือดำเนินชีวิตแบบมีศีลธรรมหรืออ้างว่าตนนับถือศาสนาหรือมีศีลธรรมหรือเป็นสมาชิกของสมาคมลับหรือเข้าร่วมพิธีกรรมต่าง ๆ ของคริสตจักร แต่พวกเขาไม่เคยกลับใจใหม่และวางใจพระคริสต์ด้วยตัวเองเลย และฉะนั้นพวกเขาจึงไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย! ในการตอบคำถามที่ว่า “ คนที่รอดนั้นมีน้อยคนหรือ ” พระเยซูตรัสว่าคนเป็นอันมากจริง ๆ ที่อ้างว่าตัวเองรอดแล้วหรือที่คิดว่าตัวเองรอดเพราะการประพฤติดีหรือการเป็นสมาชิกคริสตจักรหรือการมีศีลธรรม ก็ไม่ได้รับความรอดเลย

ข้อ 28 ถึง 30 มีการอ้างอิงพิเศษไปยังพวกผู้นำทางศาสนาในท่ามกลางพวกยิวเหล่านั้น-พวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี พวกเขาอยากเป็นทายาทของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ควรจะเป็นทายาทฝ่ายวิญญาณของพวกศาสดาพยากรณ์ แต่พวกเขาจะถูกผลักออกไป (ข้อ 28) และผู้คนที่เข้ามาในอาณาจักรนั้นจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตกและทิศเหนือและทิศใต้ แต่พวกยิวหลายคนที่เป็นพวกแรกที่ไต่ขึ้นชาวประเสริฐจะถูกทิ้งไว้ภายนอก นี่เป็นคำสอนเดียวกันกับโรม บทที่ 11 บางกิ่งของต้นไม้ที่นั่นแห่งอิสราเอลแท้ถูกหักออกเสีย ยิวหลายคนไม่มาถึงพระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของอับราฮัมและไม่รับความรอดและพวกคนต่างชาติที่เชื่อก็ถูกตอกลงเข้าไปในต้นไม้ที่นั่นและกลายเป็นเชื้อสายฝ่ายวิญญาณของอับราฮัม พวกคนต่างชาติ พวกกิ่งมะกอกป่าถูกตอกลงเข้ามา เพราะว่า “ความมืดบอดได้เกิดขึ้นกับบางคนในพวกอิสราเอล จนกว่าความสมบูรณ์ของพวกเขา

คนต่างชาติจะเข้ามา” (รม. 11:25) เราอ่านในโรม 4:13 ว่า “เพราะพระสัญญาที่ว่า ท่านจะได้เป็นทายาทของทั้งพิภพ มิได้มีแก่อับราฮัม หรือแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่าน โดยทางพระราชบัญญัติ แต่โดยทางความชอบธรรมแห่งความเชื่อ” และโรม 2:28,29 บอกเราว่า “เพราะว่าผู้นั้นมิได้เป็นยิวแท้ ซึ่งเป็นยิวแต่ภายนอก และการเข้าสู่สุหนัตแท้ก็ไม่ใช่การเข้าสู่สุหนัตซึ่งอยู่ภายนอกในเนื้อหนัง แต่ผู้นั้นเป็นยิวแท้ ซึ่งเป็นยิวภายใน และการเข้าสู่สุหนัตแท้นั้นก็เป็นการเข้าสู่สุหนัตของใจ ในจิตวิญญาณ และมีใช้ในตัวอักษร ผู้ซึ่งค้ำยกย่องของเขาไม่ได้มาจากมนุษย์ แต่จากพระเจ้า”

ฉะนั้นพระเยซูทรงบอกเราว่า “มีผู้ที่เป็นคนสุดท้ายซึ่งจะกลับเป็นคนต้น และมีผู้ที่เป็นคนต้นซึ่งจะกลับเป็นคนสุดท้าย” ชาวประเสริฐมา “ยังยิวก่อน” แล้วแต่บัดนี้ถูกยอมรับโดยพวกคนต่างชาติมากกว่าพวกยิว และพวกฟาริสีและพวกปุโรหิตใหญ่เหล่านั้นที่น่าจะเดินตามรอยเท้าของอับราฮัมที่เชื่อก็ไม่ได้เดินตาม และถูกโยนออกไปแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย

ข้อ 31-33:

13:31 ในวันนั้นเอง บางคนจากพวกฟาริสีมา โดยกล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านจงออกไป และไปจากที่นี่เถิด เพราะว่าเฮโรดประสงค์จะฆ่าท่าน”	วันนี้และพรุ่งนี้ และในวันที่สามเราจะถูกทำให้สำเร็จ’
13:32 และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “พวกท่านจงไป และบอกสุนัขจิ้งจอกนั้นว่า ‘ดูเถิด เราขับพวกผีออก และเราทำบรรดาการรักษาให้หายใน	13:33 แต่อย่างไรก็ตาม เราจะต้องเดินไปวันนี้ และพรุ่งนี้ และมะรืนนี้ เพราะว่าศาสดาพยากรณ์จะพินาศออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มก็ไม่ได้

พระราชกิจที่ไถ่โทษของพระคริสต์จะต้องสำเร็จ

บนกางเขนนั้น

เราไม่คิดว่าพวกฟาริสีเหล่านั้นกระตือรือร้นที่จะปกป้องพระเยซู จงหมายเหตุว่าพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี ในเขตแดนของเฮโรด ไม่ใช่ในเขตแดนของปีลาต นั่นคือแคว้นยูเดีย

ผมแน่ใจว่าพระเยซูไม่ได้คาดหวังให้พวกฟาริสีเข้าหาเฮโรด ความเฉียบขาดใดก็ตามที่อยู่ในคำตรัสของพระองค์ก็มีไว้สำหรับพวกฟาริสีที่เป็นคนชั่วเหล่านี้ ไม่ใช่สำหรับกษัตริย์เฮโรด และพระองค์กำลังตรัสแก่พวกเขาว่าพระองค์จะทรงขับพวกผีออกสำหรับอนาคตอันใกล้ นั่นก่อนที่พระองค์จะต้องตาย ผมไม่ถือว่าวันเหล่านั้นหมายถึงวันจริง ๆ แต่หมายถึงช่วงเวลาสั้น ๆ แบบที่ไม่ชี้ชัด สดุดีแล้ว “และวันที่สาม” พระองค์จะทรงถูกทำให้สำเร็จสมบูรณ์ เราไม่คิดว่าวันที่สามในที่นี้หมายถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์และหมายถึงการไถ่โทษที่เสร็จสิ้นนั้น พระองค์ทรงหมายความว่าแบบเดียวกันกับในยอห์น 19:30 ใหมเมื่อบนกางเขนนั้นพระองค์ทรงร้องออกมาว่า “สำเร็จแล้ว”? ต่อมาในคำอธิษฐานแบบมหาปุโรหิตนั้นพระองค์ตรัสแก่พระบิดาว่า “ข้าพระองค์กระทำให้พระราชกิจซึ่งพระองค์ได้ประทานให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว” (ยอห์น 17:4) ผมเชื่อว่ายังเหลือแค่การถูกตรึงกางเขนของพระองค์เท่านั้น หลังจากที่พระองค์ทรงทำพระราชกิจของพระองค์สำเร็จแล้ว และฮีบรู 2:10 บอกเราว่าพระองค์ทรงถูกทำให้ “ถึงความสำเร็จโดยทางการทนทุกข์ทั้งหลาย” ไม่แน่ว่า

ชัดเจนมากขึ้นเล็กน้อยก็คือว่า พระองค์ทรงถูกทำให้ครบบริบูรณ์แล้วในชีวิตและความมรณาที่ไถ่โทษของพระองค์ผ่านทางทรมานทุกข์เหล่านั้นและกางเขนนั้น กระนั้นพระองค์ทรงทราบว่าความมรณาของพระองค์จะเกิดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระองค์ทรงทราบว่ามันจะเป็นตอนที่พวกลูกแกะปัสกากำลังถูกฆ่าในการทำให้คำพยากรณ์สำเร็จจริง

ข้อ 34,35:

13:34 โอ เยรูซาเล็ม ๆ ซึ่งฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างคนทั้งหลายที่ถูกส่งมายังเจ้า เราใคร่จะรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้เนื่อง ๆ เหมือนแม่ไก่กกลูก ๆ ของมันให้อยู่ใต้ปีกของมัน และพวกเจ้าไม่ยอมเลย	รกร้างแก่พวกเจ้า’ และเรากล่าวความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าทั้งหลายจะไม่เห็นเรา จนกว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อพวกเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับพระพร’”
13:35 คุณเกิด ‘พระนิเวศน์ของพวกเจ้าก็ถูกละทิ้งให้	

การคร่ำครวญของพระเยซูเพราะกรุงเยรูซาเล็ม

จงเปรียบเทียบกับมัทธิว 23:37-39 ตรงนั้นพระเยซูจะทรงคร่ำครวญเพราะกรุงเยรูซาเล็มเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในกรุงนั้นและพระคำข้อถัดไปในบทที่ 24 บอกเราว่า “และพระเยซูเสด็จออกไป และจากพระวิหารไป...” ตรงนี้พระเยซูทรงอยู่ในแคว้นกาลิลีแต่พระทัยของพระองค์ปวดร้าวเพราะกรุงเยรูซาเล็มอันเป็นที่รัก ซึ่งเป็นที่ ๆ พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์จะต้องตาย พระองค์จึงตรัสราวกับว่าแก่กรุงเยรูซาเล็ม ด้วยคำคร่ำครวญแบบเดียวกัน

พระคำตอนที่คล้ายกันกับในมัทธิว 23 เราคิดว่าคือ ลูกา 19:41-44 ที่พระเยซูทรงมองดูกรุงนั้นและทรงร้องไห้เพราะมัน แน่แน่นอนว่าทั้งสองกรณีไม่ได้ให้ทุกถ้อยคำที่พระเยซูตรัส ณ เวลานั้น

ข้อ 34 แสดงให้เห็นชัดเจนว่าพระคริสต์ทรงอยากให้ผู้คนรับความรอดซึ่งไม่ยอมรับความรอด พระองค์ “ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ประสงค์ให้คนทั้งปวงมาถึงการกลับใจเสียใหม่” (2 ปต. 3:9) “พระองค์ทรงเป็นผู้ปล้ำพระอาชญาเพราะบาปทั้งหลายของพวกเรา และไม่ใช่เพราะพวกเราพวกเดียว แต่เพราะบาปทั้งหลายของโลกทั้งสิ้นด้วย” (1 ยอห์น 2:2) โรม 5:20 กล่าวว่า “ที่ใดที่บาปได้ปรากฏมากมาย พระคุณก็ได้ปรากฏมากมายยิ่งขึ้นที่นั่น” พระคุณอนันต์ที่ไร้ขีดจำกัดของพระเจ้าได้จัดหาความรอดสำหรับมนุษย์ทุกคนแล้ว ดังนั้นพระองค์จึงทรงสามารถเป็น “พระผู้ช่วยให้รอดของโลก” ได้ แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งและแท้จริงแล้วของคนทั้งหลายที่เชื่อ

ข้อ 35 พูดถึงพระวิหาร ซึ่งถูกปล่อยทิ้งให้ร้างเปล่าโดยไม่มีการสถิตอยู่ของพระเจ้า เมื่อพระเยซูทรงตายบนกางเขนนั้น ม่านของพระวิหารก็ถูกฉีกจากบนสุดถึงล่างสุด (มธ. 27:51) ไม่ว่าจะเป็นอย่างนั้น ขณะที่พระเยซูถูกตรึงอยู่บนกางเขน หรือก่อนหน้านั้น เราก็เข้าใจว่าสง่าราศีเสคินาห์ไปจากพระวิหารแล้วและมันจึงไม่เป็นพระนิเวศของพระเจ้าอีกต่อไปในความหมายนั้นโดยเฉพาะ “เจ้าทั้งหลายจะไม่เห็นเรา จนกว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อพวกเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับพระพร’”

อาจหมายถึงเสียงโห่ร้องตอนที่พระองค์เสด็จเข้ากรุงอย่างผู้มีชัยชนะ (ลูกา 19:37-40) ตามที่มีบอกไว้ล่วงหน้าในเศคาริยาห์ 9:9 แต่เราแน่ใจได้ว่ามันไม่เพียงหมายถึงพวกยิวเหล่านั้นโดยเฉพาะแต่หมายถึงยิวคนอื่น ๆ ด้วยที่จะเข้าอาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลาอันเปี่ยมสุขนั้นเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาเพื่อครอบครองและก่อตั้งอาณาจักรของพระองค์บนพระที่นั่งของดาวิด ตามที่มีบอกไว้ล่วงหน้าในเศคาริยาห์ 14:1-9

ลูกา 14

ข้อ 1-6:

14:1 และต่อมาขณะที่พระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของขุนนางคนหนึ่งในพวกฟาริสีเพื่อจะเสวยพระกระยาหารในวันสะบาโต เขาทั้งหลายคอยมองดูพระองค์

14:2 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ซึ่งเป็นโรคมานน้ำ

14:3 และพระเยซูตรัสตอบพวกนักกฎหมายและพวกฟาริสี โดยตรัสว่า “เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ที่จะทำการรักษาในวันสะบาโต”

14:4 และเขาทั้งหลายก็นิ่งอยู่ และพระองค์ทรงเอาคนนั้นมา และรักษาเขาให้หาย และให้เขาไป

14:5 และพระองค์ตรัสตอบเขาทั้งหลาย โดยตรัสว่า “คนไหนในพวกท่าน จะมีลาหรือวัวตกลงไปในบ่อ และในทันใดนั้นจะไม่ฉุดลากมันออกไปในวันสะบาโตหรือ”

14:6 และเขาทั้งหลายไม่สามารถตอบพระองค์อีกได้ในสิ่งเหล่านี้

การรักษาโรคอิกคราวในวันสะบาโต

พระเยซูทรงเป็นแขกในบ้านของฟาริสีระดับหัวหน้าคนหนึ่งในวันสะบาโตนี้และแขกคนอื่น ๆ อีกหลายคนก็อยู่ที่นั่น, พวกนักกฎหมายคนสำคัญ ๆ (ผู้รู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติของโมเสส) และพวกฟาริสี ดูเหมือนว่าพระเยซูทรงให้ความสนใจเป็นพิเศษกับการรักษาโรคในวันสะบาโต พระองค์น่าจะรักษาคนอื่น ๆ อีกมากมายให้หายในวันอื่น ๆ ด้วย แต่การรักษาโรคในวันสะบาโตทำให้เกิดข้อพิพาทใหญ่โตกับพวกฟาริสี และพระเยซูทรงคาดคั้นประเด็นนั้นตรงนี้เหมือนที่พระองค์ได้กระทำในลูกา 13:10-17 พระองค์ทรงใช้ข้อโต้แย้งที่คล้ายกัน: ก่อนหน้านั้นพระองค์ตรัสว่าพวกเขาคงจะจูงวัวหรือลาไปกินน้ำในวันสะบาโต ในที่นี้พระองค์ตรัสว่าถ้าวัวหรือลาตัวหนึ่งตกลงไปในบ่อ เขาจะไม่ฉุดลากมันขึ้นมาในวันสะบาโตหรือ? น่าเศร้าที่พวกเขาไม่มีความกรุณาที่พระเยซูทรงมีต่อผู้ที่โง่เขลาและเดือดร้อนและเจ็บป่วย

ไม่มีคำตอบที่ชัดเจนเลยว่าทำไมในวันสะบาโตพวกเขาถึงเลือกที่จะช่วยสัตว์ตัวหนึ่งมากกว่าช่วยคน ๆ หนึ่ง ฉะนั้นในลูกา 13:17 พวกศัตรูจึงอับอายและตรงนี้พวกเขาก็ตอบไม่ได้ พระเยซูกำลังเน้นย้ำสิ่งที่พระองค์ตรัสไปแล้วในลูกา 6:5 อย่างแน่นอนในที่นี้ว่า “บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่แห่งวันสะบาโตด้วย” ดูการอภิปรายเกี่ยวกับวันสะบาโตในลูกา 13:10-17

ข้อ 7-11:

14:7 และพระองค์ตรัสคำอุปมาแก่คนเหล่านั้นซึ่งได้รับเชิญ เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นว่าพวกเขาได้เลือกเอาที่อันมีเกียรติ โดยตรัสแก่พวกเขาว่า

14:8 “เมื่อท่านได้รับเชิญโดยผู้ใดให้ไปร่วมการเลี้ยงสมรส อย่าเอนกายลงในที่อันมีเกียรติที่สุดเกรงว่าคนที่มียุติมากกว่าท่านได้รับการเชิญ

จากเจ้าภาพ

14:9 และเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านและผู้นั้นจะมาและกล่าวแก่ท่านว่า ‘จงให้ที่นั่งแก่ท่านผู้นี้เถิด’ และท่านโดยความอดสูจะเริ่มได้ที่นั่งอันมีเกียรติต่ำที่สุด

14:10 แต่เมื่อท่านได้รับเชิญแล้ว จงไปและ

เอนกายลงในที่อันมีเกียรติต่ำที่สุด เพื่อว่าเมื่อเจ้า
ภาพที่ได้เชิญท่านมา เจ้าภาพจะได้กล่าวแก่ท่านว่า
'สหายเอ๋ย เชิญขึ้นไปนั่งในที่อันมีเกียรติมากกว่า
เถิด' แล้วท่านจะได้รับเกียรติต่อหน้าคนทั้งหลายที่

เอนกายลงรับประทานด้วยกันกับท่านนั้น
14:11 เพราะว่าผู้ใดก็ตามที่ยกตัวเองขึ้นจะถูก
เหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้นจะได้รับการยก
ขึ้น”

พวกแขกที่แสวงหาที่อันมีเกียรติ

งานสมรสคงเป็นการชุมนุมกันแบบค่อนข้างเป็นทางการ และที่งานเลี้ยงนั้นคงจะมีเหล่าญาติมิตรที่
เป็นคนสำคัญ ๆ คนเหล่านั้นที่ใกล้ชิดกับครอบครัวมากที่สุด เป็นที่รักมากที่สุดและได้รับเกียรติมากที่สุด คงจะ
นั่งใกล้บริเวณหัวโต๊ะ มันเป็นเรื่องที่คนทั้งปวงจะอยากได้รับเกียรตินั้น ความเห็นแก่ตัวเป็นหัวใจของบาป
และการแสวงหาเกียรติเข้าตัวก็เป็นส่วนหนึ่งที่โดดเด่นมากที่สุดของธรรมชาติมนุษย์ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง มันไม่
เป็นธรรมชาติสำหรับมนุษย์ที่จะรักเพื่อนบ้านของตนเหมือนรักตัวเอง ตามที่พระเยซูทรงบัญชาในการสรุปย่อ
พระราชาบัญญัตินั้น (ลูกา 10:27) ที่จะปฏิบัติต่อผู้อื่นเหมือนอย่างที่คุณทำนอยากให้คุณปฏิบัติต่อพวก
ท่าน (มธ. 7:12; ลูกา 6:31) มันเป็นเรื่องที่ยากมาก ๆ ภายในขอบเขตที่เหมาะสม มันเป็นการดีที่จะแสวงหา
ที่จะประสบความสำเร็จ ที่จะทำความดีเยาะ ๆ ที่จะทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้า ที่ได้รับการเลื่อนชั้น แต่
มันไม่เป็นการดีเลยที่ผู้คนที่แสวงหาเกียรติให้ตัวเองซึ่งพวกเขาไม่สมควรได้รับ

คริสเตียนทั้งหลายมีความยุ่งยากเกี่ยวกับเรื่องนี้ เปาโลชมเชยทิโมธีให้ชาวฟิลิปปีได้ทราบว่าเป็น “เพราะ
ว่าข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดที่มีน้ำใจเช่นนี้ ผู้ซึ่งจะเอาใจใส่ทุกข์สุขของพวกท่านอย่างแท้จริง เพราะว่าคนทั้งปวง
แสวงหาประโยชน์ของตนเอง ไม่ใช่ประโยชน์เหล่านั้นซึ่งเป็นของพระเยซูคริสต์” (ฟป. 2:20,21) มีเจ้าหน้าที่
ประจำคริสตจักรและนักเทศน์จำนวนมากที่เช่นเดียวกับดีโอเตรเฟส “ชอบที่จะมีความเป็นใหญ่เป็นโต” (3
ยอห์น 9) และแม้แต่ยากอบและยอห์นก็ให้มารดาของตนช่วยพูดกับพระเยซู แสวงหาที่จะให้ตัวเองได้เป็นที่
หนึ่ง ทางเบื้องขวาพระหัตถ์และเบื้องซ้ายพระหัตถ์ ในอาณาจักรของพระคริสต์!

จะดียิ่งกว่าสักเพียงไรที่จะพึงพาพระเจ้าสำหรับเกียรติยศและสำหรับการเลื่อนชั้น เมื่อเทียบกับการ
แสวงหาสิ่งเหล่านั้นให้ตัวเอง

เราได้รับคำเตือนบ่อยครั้งจริง ๆ ในพระคัมภีร์: “ความเย่อหยิ่งไปก่อนการถูกทำลาย และจิตใจที่หยิ่ง
โยโสก่อนการล้ม” (สภษ. 16:18); และ “ความถ่อมใจอยู่ก่อนเกียรติยศ” (สภษ. 15:33); “ทุกคนที่มีความเย่อ
หยิ่งในใจก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์” (สภษ. 16:5); “พระเจ้าทรงต่อต้านคนที่หยิ่งทะนง แต่
ประทานพระคุณแก่คนที่ถ่อมตัวลง” (ยก. 4:6); และ “พวกท่านจงถ่อมตัวในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็น
เจ้า และพระองค์จะทรงยกชูพวกท่านขึ้น” (ยก. 4:10)

ในคราววิกฤติคราวหนึ่ง ผู้นำคริสเตียนท่านหนึ่งซึ่งได้รับอภิสิทธิ์อย่างมากและมีอิทธิพลทั่วประเทศได้
พูดว่าจะไม่มีใครได้รับการยอมรับหรือใช้การได้อย่างกว้างขวางหากเขาไม่เห็นชอบ พระเจ้าทรงนำตัวผมซึ่งเป็น
คริสเตียนที่น่าสงสารให้ตอบเขาด้วยข้อพระคำจากเพลงสดุดี 75:6 และ 7 ว่า “เพราะการเลื่อนยศมิได้มาจาก
ทิศตะวันออก หรือจากทิศตะวันตก หรือจากทิศใต้ แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา พระองค์ทรงทำให้คนหนึ่ง
ต่ำลง และทรงตั้งอีกคนหนึ่งไว้” อิทธิพลและคำใส่ร้ายของชายคนนั้นที่อยากควบคุมคนอื่นได้ล้มเหลวและ

พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อจริง ๆ

เราได้รับคำเตือนสติใน 1 เปโตร 5:6 ว่า “เหตุฉะนั้น พวกท่านจงถ่อมตัวลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงยกย่องพวกท่านขึ้นในเวลาอันควร” เพลงสดุดี 37 เป็นการปลอบประโลมใจอันไพบูรณ์สำหรับทุกคนที่พึ่งพาพระเจ้าให้ดูแลเรื่องความเจริญรุ่งเรืองและเกียรติยศของทุกคนที่รักและวางใจพระองค์

ข้อ 12-15:

14:12 แล้วพระองค์ตรัสกับคนที่เชิญพระองค์ด้วยว่า “เมื่อท่านทำการเลี้ยงกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเหล่ามิตรสหายของท่านหรือพี่น้องของท่าน หรือญาติของท่าน หรือบรรดาเพื่อนบ้านของท่านที่มีมั่งมี เกรงว่าพวกเขาจะเชิญท่านอีกด้วย และท่านจะได้รับการตอบแทน

14:13 แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญคนยากจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด

14:14 และท่านจะได้รับพร เพราะว่าพวกเขาไม่สามารถตอบแทนท่านได้ ด้วยว่าท่านจะได้รับการตอบแทนที่การเป็นขึ้นมาจากความตายของคนชอบธรรม”

14:15 และเมื่อคนหนึ่งเอนกายลงรับประทานด้วยกันกับพระองค์ได้ยินสิ่งเหล่านี้ เขากล่าวแก่พระองค์ว่า “ผู้ที่รับประทานอาหารในอาณาจักรของพระเจ้าก็ได้รับพร”

วิธีจัดงานเลี้ยงในสวรรค์

เราคิดว่าพระเยซูไม่ได้หมายความว่าเราไม่ควรต้อนรับบรรดาคนที่เรารัก บรรดาเพื่อนบ้านที่มีมั่งมีของเรา เข้ามาในบ้านของเราเด็ดขาด ตรงกันข้าม พระองค์กำลังตรัสว่าการร่วมสามัคคีธรรมตามปกติเช่นนั้นมิใช่ของมั่งมีของโลกนี้และตอนนี้ เราเชิญพวกเขา พวกเขาเชิญเรา แต่ไม่มีบาเหน็จในสวรรค์สำหรับสิ่งที่เรากระทำโดยคาดหวังบาเหน็จบนโลกนี้ เราให้ของขวัญคริสตมาสแก่คนเหล่านั้นที่ส่งของขวัญแบบเดียวกันมาให้เรา และฝากความคิดถึงไปยังคนเหล่านั้นที่ฝากความคิดถึงมายังเรา เราจำวันครบรอบทั้งหลายของผู้คนที่จำวันเหล่านั้นของเราได้ คนเหล่านั้นที่เป็นเพื่อนที่ดีบนโลกนี้ก็มิใช่เพื่อนที่ดีบนโลกนี้

แต่เราถูกสอนตรงนี้ว่าพระพรที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นมาเมื่อเราทำดีต่อคนเหล่านั้นที่ตอบแทนไม่ได้ แม้ในยามที่เราทำมือเย็นเพื่อเลี้ยงคนยากจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด พวกขอทานและคนเร่ร่อนและคนด้อยโอกาส พระเจ้าจะทรงรับประกันว่าเราได้รับการตอบแทนโดยการกินเลี้ยงในสวรรค์! ไม่มีคุณธรรมพิเศษในการรักคนเหล่านั้นที่รักเรา แต่พระเยซูตรัสว่า

“แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า จงรักบรรดาศัตรูของพวกท่าน จงอวยพรคนเหล่านั้นที่สาปแช่งพวกท่าน จงทำดีแก่คนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกท่าน และจงอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นซึ่งปฏิบัติต่อพวกท่านอย่างเหยียดหยาม และข่มเหงพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะเป็นบุตรทั้งหลายของพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนชั่วร้ายและแก่คนดี และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม เพราะว่าถ้าพวกท่านรักคนเหล่านั้นที่รักพวกท่าน พวกท่านจะได้บาเหน็จอะไร แม้แต่พวกคนเก็บภาษีก็กระทำเหมือนกันมิใช่หรือ และถ้าพวกท่านค้ำบัพนิ้องของพวกท่านเท่านั้น

พวกท่านก็กระทำอะไรมากกว่าคนอื่น ๆ เล่า แม้แต่พวกคนเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีพร้อม” - มธ.

5:44-48

เมื่อนั้นจะมีบำเหน็จในสวรรค์และเราได้รับคำสัญญาว่า “คนที่สงสารคนยากจนก็ให้พระเยโฮวาห์ทรง ยืม และสิ่งที่เขาให้นั้นพระองค์จะทรงตอบแทนแก่เขาอีก” (สภษ. 19:17) เมื่อเรา “ให้ยืม โดยไม่หวังที่จะได้ คืนอีก” เราก็ได้รับคำทรงสัญญาว่า “บำเหน็จของพวกท่านจะใหญ่ยิ่ง” (ลูคา 6:35) ฉะนั้นเราต้องทำดีต่อคน เหล่านั้นที่เกลียดชังเราและอวยพรคนเหล่านั้นที่แช่งสาปเรา โดยวางใจว่าจะได้รับบำเหน็จในสวรรค์

การกินเลี้ยงในสวรรค์

ใช่แล้ว เหมือนที่ชายคนนั้นในข้อ 15 กล่าวว่า “ผู้ที่ได้รับประทานอาหารในอาณาจักรของพระเจ้าก็ได้ รับพร” เขาเข้าใจว่าพระเยซูทรงหมายความว่า จะมีการกินเลี้ยงจริง ๆ ในสวรรค์ และแน่นอนว่าเราจะกินเลี้ยง กันที่นั่น! จำไว้ว่าในสวรรค์เราจะมีร่างกายที่จับต้องได้จริง ๆ ที่กินและดื่มได้ พระเยซูทรงกินปลาและรวงผึ้งต่อ หน้าพวกสาวกในพระกายที่คืนพระชนม์แล้วของพระองค์ (ลูคา 24:42,43) พระเยซูจะทรงดื่มน้ำองุ่นกับพวก สาวก “ในอาณาจักรของพระบิดาของเรา” (มธ. 26:29)

ในการครอบครองยุคพันปีของพระคริสต์ มนุษย์ทุกคนจะมีเถาองุ่นและต้นมะเดื่อของตัวเอง (มีคาห์ 4:4) เขาจะไม่กินผลองุ่นและผลมะเดื่อหรือ? ภูเขาทั้งหลายของอิสราเอลจะออกผลของพวกมันให้แก่ชนชาติ อิสราเอลที่กลับใจเชื่อ (อสค. 36:8) ทะเลตายจะถูกรักษาให้หายจากเกลือที่เยอะเกินของมันและจะให้ปลา อย่างอุดมแก่ผู้คน (อสค. 47:9) และในกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์นั้น “ในท่ามกลางถนนของนครนั้น และริม แม่น้ำทั้งสองฟากมีต้นไม้แห่งชีวิต ซึ่งออกผลสิบสองชนิด และออกผลของมันทุก ๆ เดือน และใบทั้งหลายของ ต้นไม้นั้นสำหรับการรักษาบรรดาประชาชาติให้หาย” (วว. 22:2) ใช่แล้ว เราจะกินและดื่มในสวรรค์

บางคนเชื่อว่าเราจะไม่มีย่างกายที่เป็นเนื้อหนังและเลือดจริง ๆ ในการเป็นขึ้นจากตายนั้นแต่คนเหล่านี้ ก็ตีความพระคัมภีร์แบบผิด ๆ 1 โครินธ์ 15:50 กล่าวว่า “เนื้อและเลือดจะรับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก ไม่ได้ และสิ่งซึ่งเปื่อยเน่าจะรับสิ่งซึ่งไม่เปื่อยเน่าเป็นมรดกก็ไม่ได้” แต่นั่นแค่หมายความว่าผู้คนไม่รับสวรรค์ เป็นมรดกโดยการสืบเชื้อสายของมนุษย์ตามธรรมชาติ นั่นเป็นอีกวิธีของการกล่าวว่าคนเราต้องบังเกิดใหม่ ฉะนั้นพวกเขาคิดว่าร่างกายเหล่านี้จะไม่มีเลือด แต่พระคำตอนเดียวกันนั้นก็กล่าวว่าพวกเขาจะไม่มีเนื้อหนัง หากพวกเขาไม่มีเลือด! และนั่นก็ผิด พวกนักอรรถาธิบายกล่าวว่าพระโลหิตของพระเยซูถูกเทออกที่กลโกธา แล้ว ไขมันเป็นเช่นนั้น แต่ชีวิตของพระองค์ก็ถูกเทออกเช่นกัน และชีวิตของพระองค์ก็ถูกฟื้นคืนเหมือนกับที่ เนื้อหนังของพระองค์ถูกฟื้นคืน พวกเขาสามารถรู้สึกถึงเนื้อหนังและกระดูกของพระกายที่คืนพระชนม์แล้วของ พระองค์ได้ (ลูคา 24:39) นั่นไม่ได้หมายความว่าพระกายนั้นไม่มีโลหิตซึ่งพวกเขารู้สึกไม่ได้ มีคนเหล่านั้นที่คิด ว่าพระกายของพระเยซูตอนนี้ไม่จำเป็นว่าจะจับต้องได้หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์เพราะพวกเขา กล่าวว่า พระองค์ทรงเข้ามาในห้องนั้นได้เมื่อประตูเหล่านั้นปิดอยู่ (ยอห์น 20:19) แต่นั่นไม่ได้ห้ามการมี ร่างกายจริง ๆ ที่จับต้องได้ พระเยซูเจ้าก่อนพระองค์ถูกตรึงกางเขนก็ทรงเดินบนน้ำได้มิใช่หรือ? หรือหลุดหายไปจากมือของพวกเขาตอนที่ชาวแคว้นกาลิลีเหล่านั้นอยากโยนพระองค์ทิ้งลงเนินเขามิใช่หรือ? (ลูคา 4:29,30)

อาดัมและเอวาถูกสร้างมาอย่างสมบูรณ์แบบในครั้งแรกนั้น ก่อนที่พวกเขาได้ทำบาป พวกเขาถูกสร้างให้สามารถมีชีวิตอยู่ได้ตลอดไป เพื่อจะมีการร่วมสามัคคีธรรมอันสมบูรณ์แบบกับพระเจ้า ถ้าแผ่นดินโลกจะถูกฟื้นฟูให้กลับเป็นเหมือนสวนเอเดน ทำไมร่างกายที่พื้นคั้นซีพของเราถึงไม่ควรถูกฟื้นฟูให้กลับเป็นเหมือนร่างกายที่สมบูรณ์แบบของอาดัมและเอวาเล่า? ใช่แล้ว เราจะกินและดื่มในสวรรค์!

ข้อ 16-24:

14:16 แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า “ชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงใหญ่ และได้เชิญคนเป็นอันมาก และได้ส่งผู้รับใช้ของตนตอนเวลาอาหารเย็นไปกล่าวแก่คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้แล้วว่า ‘เชิญมาเถิด เพราะบัดนี้สิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว’”

14:18 และพวกเขาทุกคนก็เริ่มพากันหาข้ออ้าง คนแรกกล่าวแก่เขาว่า ‘ข้าพเจ้าได้ซื้อทุ่งนาแปลงหนึ่งไว้ และข้าพเจ้าจะต้องไปและดูทุ่งนานั้น ข้าพเจ้าขอร้องท่าน อนุญาตให้ข้าพเจ้าขอตัวเถิด’

14:19 และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวไว้ห้าคู่ และข้าพเจ้าจะไปลองดูพวกมัน ข้าพเจ้าขอร้องท่าน อนุญาตให้ข้าพเจ้าขอตัวเถิด’

14:20 และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าได้แต่งงานกับภรรยาคนหนึ่ง และเหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่

สามารถมาได้’

14:21 ดังนั้นผู้รับใช้คนนั้นจึงมา และแจ้งสิ่งเหล่านี้ให้เจ้านายของตนทราบ แล้วเจ้าของบ้านโดยความโกรธได้กล่าวแก่ผู้รับใช้ของตนว่า ‘จงออกไปโดยเร็วตามบรรดาถนนใหญ่และตรอกน้อยทั้งหลายแห่งนคร และพาคนยากจน และคนพิการ และคนง่อย และคนตาบอดเข้ามาที่นี่’

14:22 และผู้รับใช้จึงกล่าวว่า ‘นายเจ้าข้า สิ่งนั้นได้ถูกกระทำตามที่ท่านสั่งแล้ว และยังมีที่ว่างอยู่’

14:23 และเจ้านายกล่าวแก่ผู้รับใช้คนนั้นว่า ‘จงออกไปตามบรรดาทางใหญ่และรั้วต้นไม้ทั้งหลาย และบังคับพวกเขาให้เข้ามา เพื่อบ้านของเราจะได้เต็ม’

14:24 เพราะเรากล่าวแก่เจ้าทั้งหลายว่า ไม่มีคนใดในพวกคนเหล่านั้นซึ่งได้รับเชิญไว้วันนั้น จะได้ลิ้มรสการเลี้ยงของเราเลย”

คำอุปมาเรื่องการเลี้ยงใหญ่

ในมัทธิว 22:1-14 คือคำอุปมาที่คล้ายกัน แต่เนื่องจากการเน้นในมัทธิวคือเกี่ยวกับพระเยซูในฐานะกษัตริย์ของพวกยิวที่จะมานั้น พระองค์จึงประทานคำอุปมาในกรณีนั้นที่เป็นเรื่องของกษัตริย์องค์หนึ่งผู้จัดงานอภิเษกสมรสให้โอรสของตน คำอุปมาทั้งสองเรื่องนี้มีความคล้ายกัน ในที่นี้พระเยซูทรงใช้โอกาสของมือค่านั้ที่พระองค์ทรงเป็นแขกคนหนึ่ง เพื่อเน้นหนักว่าจุดประสงค์ที่ยิ่งใหญ่ของการเข้ามาในโลกนี้ของพระคริสต์ก็คือเพื่อช่วยบรรดาคนบาปให้รอด (1 ทธ. 1:15) และหน้าที่หลักหนึ่งเดียวของเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์คือการไปเชิญชวนผู้คนให้มาร่วมมือค่านั้

จงหมายเหตุว่าผู้รับใช้คนเดียวที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้คือคนที่ออกไปเชิญผู้คนให้มาร่วมมือค่านั้ใหญ่โตนี้ เขาจะต้องเชิญชวนคนเหล่านั้นที่ได้รับเชิญไว้ก่อนแล้ว เขาจะต้องเชิญชวน “คนยากจน และคนพิการ และคนง่อย และคนตาบอด” เขาจะต้องไปยังบ้านเรือนทุกหลังในเมือง จากนั้นก็ออกไปตามทางหลวงและรั้วต้นไม้ทั้งหลาย โอ มือค่านั้แห่งสวรรค์นั้นจะแน่นขนัดไปด้วยแขกหรือ ผู้รับใช้คนนั้นจะต้องไปด้วยความเร่งด่วนเช่นนั้น

การโน้มน้าวเช่นนั้น ความรักเช่นนั้น ความไม่ลดละเช่นนั้น; เขาจะต้อง “บังคับพวกเขาให้เข้ามา” พระเยซูตรัส “เพื่อบ้านของเราจะได้เต็ม”

เราได้รับการเตือนใจว่าวิธีนี้ของการชนะจิตวิญญาณเป็นรายบุคคล-คนต่อคน ไปตามบ้านเรือน-เป็นแบบแผนหนึ่งที่เหล่าคริสตียนภาคพันธสัญญาใหม่ต้องปฏิบัติตาม และฉะนั้นในกรุงเยรูซาเล็มเราจึงอ่านว่า “และในพระวิหารและตามบ้านเรือนทุกแห่ง พวกเขาไม่งดเว้นที่จะสั่งสอนและประกาศพระเยซูคริสต์ทุก ๆ วัน” (กิจการ 5:42) และเปาโลเตือนใจเหล่าผู้ปกครองที่เมืองเอเฟซัสว่าในช่วงสามปีที่เขาอยู่ที่นั่น เขาได้ทำให้จิตวิญญาณของตนพ้นความผิดแล้วสำหรับคนบาปคนใดที่ไปนรกจากเมืองเอเฟซัส เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้า...ได้สั่งสอนพวกท่านต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้าน” (กิจการ 20:20) เขากล่าวว่า “เหตุฉะนั้นจงระวังระไวและจำไว้ว่า ตลอดเวลาสามปี ข้าพเจ้ามิได้หยุดหย่อนที่จะเตือนทุกคนทั้งกลางคืนและกลางวันด้วยน้ำตาไหล” (กิจการ 20:31)

มีการบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนในคำอุปมาเรื่องนี้ เหมือนในคำอุปมาเรื่องแกะหายและเหรียญหาย ว่าไม่มีการไถโทษแบบจำกัด ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า “ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ประสงค์ให้คนทั้งปวงมาถึงการกลับใจเสียใหม่” (2 ปต. 3:9) มีการบ่งบอกเช่นกันว่าเราควรไปหาคนเหล่านั้นที่ได้รับเชิญแล้ว ซ้ำแล้วซ้ำอีก

หลายข้ออ้างที่ไม่จริงใจของคนเหล่านั้น ที่ปฏิเสธพระคริสต์

ข้ออ้างทั้งหลายที่พระเยซูทรงยกมาในที่นี้ช่างโง่เขลาจริง ๆ! ชายคนหนึ่งต้องไปตอนช่วงมือค้ำเพื่อไปดูที่ดินที่เขาซื้อแล้ว เขาไม่ได้เห็นมันก่อนที่เขาซื้อมันหรือ? แน่แน่นอนว่าเขาเห็นแล้ว และมันจะไม่อยู่ที่นั่นพรุ่งนี้หรือ? และตอนเย็น ตอนมือค้ำ เป็นเวลาที่ดีที่สุดในการไปดูที่ดินหรือ? เห็นได้ชัดว่าข้ออ้างนั้นไม่จริงใจ

มันเป็นแบบเดียวกันกับชายผู้หนึ่งที่มิ้วหัวคู้ และเขาจะผูกพวกมันเข้าด้วยกันเมื่อเริ่มจะค่ำแล้ว คือพวกมันทั้งสิบตัว เพื่อลองดูพวกมัน! และชายคนนั้นที่แต่งงานมีภรรยาแล้วก็น่าจะอยากพาเธอออกไปเฉลิมฉลองและอยากให้เพื่อนฝูงได้เห็นเจ้าสาวคนสวยของเขา ข้ออ้างเหล่านั้นเห็นได้ชัดว่าไม่จริงใจ เหมือนที่พระเยซูทรงอยากให้พวกมันปรากฏเช่นนั้น เพราะข้ออ้างทั้งหลายที่ผู้คนยกมาเพื่อจะไม่หันมาหาพระคริสต์และวางใจพระองค์ก็ไม่จริงใจเสมอ พวกมันเป็นข้ออ้าง ไม่ใช่เหตุผล พระองค์ทรงบอกเราในยอห์น 3:19-21 ถึงเหตุผลที่แท้จริงที่ผู้คนไม่มาหาพระคริสต์:

“และนี่คือการปรับโทษนั้น คือว่าความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว และมนุษย์ได้รักความมืดแทนที่จะรักความสว่าง เพราะการกระทำทั้งหลายของพวกเขาชั่วร้าย เพราะทุกคนที่กระทำความชั่วร้ายก็เกลียดชังความสว่างนั้น และไม่มาถึงความสว่างนั้น เกรงว่าการกระทำทั้งหลายของตนจะถูกตำหนิ แต่ผู้ที่กระทำความจริงก็มาสู่ความสว่างนั้น เพื่อการกระทำทั้งหลายของตนจะปรากฏว่า การกระทำเหล่านั้นถูกกระทำในพระเจ้า”

ฉะนั้นเราจึงไม่ต้องพยายามตอบข้ออ้างทั้งหมดนั้นที่มนุษย์จะเสนอสำหรับการใช้ชีวิตในบาปและปฏิเสธพระคริสต์ พวกเขาควรถูกบอกตรง ๆ ว่าข้ออ้างทั้งหลายของพวกเขาไม่จริงใจและใช้ไม่ได้ผล

จงหมายเหตุคำเตือนอันน่ากลัวนั้นในข้อ 24: “เพราะเรากล่าวแก่เจ้าทั้งหลายว่า ไม่มีคนใดในพวกคน

เหล่านั้นซึ่งได้รับเชิญไว้นั้น จะได้ลิ้มรสการเลี้ยงของเราเลย” ความชั่วของคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระคริสต์และคำเชิญชวนอันอ่อนหวานของพระองค์ให้มารับความรอดถูกแสดงให้เห็นในคำอุปมาที่คล้ายกัน, มัทธิว 22:5-7 ข้อพระคำเหล่านี้บอกเราว่า “แต่พวกเขาที่เพิกเฉยต่อพิธีอภิเษกสมรสนั้น และไปตามทางของแต่ละคน คนหนึ่งไปไร่นาของตน อีกคนหนึ่งก็ไปทำการค้าขายของตน และคนที่เหลืออยู่นั้นก็จับพวกผู้รับใช้ของท่าน และทำการอัปยศต่าง ๆ ต่อพวกเขา และฆ่าพวกเขาเสีย แต่เมื่อกษัตริย์องค์นั้นได้ยินเรื่องนี้แล้ว ท่านก็พระพิโรธ และท่านจึงรับสั่งให้ยกบรรดากองทหารของท่านไป และทำลายฆาตกรเหล่านั้น และเผานครของพวกเขาเสีย” ฉะนั้นจึงมีความชั่วฝ่ายศีลธรรมในการปฏิเสธพระคริสต์และข้ออ้างที่ไม่จริงใจเหล่านั้นออกมาจากใจที่ชั่ว

ข้อ 25,26:

14:25 และประชาชนเป็นอันมากได้ไปกับพระองค์   ตน และมารดา และภรรยา และบุตรทั้งหลาย
และพระองค์ทรงเหลือवलหลัง และตรัสกับพวกเขา   และพี่น้องชาย และพี่น้องหญิง ไขแล้ว และชีวิต
ว่า   ของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้
14:26 “ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่เกลียดชังบิดาของ

สายสัมพันธ์แบบมนุษย์ทั้งหมดควรเป็นเรื่องรอง

ส่วนที่เหลือของบทนี้, ข้อ 25 ถึง 35, เกี่ยวข้องกับต้นทุนของการเป็นสาวก ข้อเหล่านี้ไม่ได้กำลังบอกแผนการแห่งความรอด: นั่นเป็นเรื่องที่ธรรมดาและเรียบง่าย คนที่หันใจของตนอย่างซื่อตรงจากบาปและวางใจพระเยซูคริสต์ก็รับความรอดทันที โดยไม่พึงคุณค่าความดีใด ๆ และไม่พึงการประพฤติดีใด ๆ ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกว่าคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วจะกลายเป็นสาวกได้อย่างไร นั่นคือ เป็นผู้ติดตามที่และผู้ช่วยเหลือที่ซื่อสัตย์เพื่อพระคริสต์ ฉะนั้นคำว่า “สาวก” จึงถูกใช้ในข้อ 25, 27, และ 33

และตรงนี้มีคำกล่าวหนึ่งที่ออกจะน่าสะเทือนใจ: คน ๆ หนึ่งจะต้องเกลียดชังบิดา, มารดา, ภรรยา, ลูก ๆ, พี่น้องชายหญิง, และชีวิตของตนเองเช่นกัน เพื่อที่จะกลายเป็นสาวกคนหนึ่ง!

แต่การกล่าวเกินจริงก็เป็นรูปแบบหนึ่งที่ต้องการใช้คำพูด แน่แน่นอนว่าความหมายก็คือว่าความรักที่มีให้พระคริสต์และความภักดีต่อพระองค์ควรมากกว่าความรักและความภักดีอื่น ๆ ทั้งหมดจนพวกมันไม่อาจถูกแสดงออกในคำพูดแบบเดียวกันได้ ถ้าคุณกล่าวว่าคุณรักคุณพ่อและคุณแม่ของคุณและรักพระเจ้า นั่นก็ทำให้พระเจ้ากับพ่อแม่อยู่ในความสัมพันธ์ระดับเดียวกัน และนั่นก็ไม่ใช่สิ่งที่พระเยซูทรงเรียกร้อง ฉะนั้นตรงนี้ การเกลียดชังบิดาและมารดาและภรรยาและลูก ๆ และพี่น้องและชีวิตของตนเองเช่นกันก็ไม่ได้หมายถึงความประสงค์ร้าย มันไม่ได้หมายความว่าคน ๆ หนึ่งควรไม่ให้เกียรติพ่อแม่ของตน พระคำตอนนี้ไม่ได้ขัดแย้งกับคำกล่าวที่ชัดเจนของเอเฟซัส 5:25 ที่สามีต้องรักภรรยาของตนเหมือนที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักรและประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร เหมือนรถคันหนึ่งที่วิ่งที่ความเร็วหกสิบลีต่อชั่วโมงแซงรถคันหนึ่งที่วิ่งที่ความเร็วสี่สิบลีต่อชั่วโมง “ราวกับว่ารถอีกคันนั้นจอดนิ่งอยู่” ความรักที่มีต่อพระคริสต์และความภักดีต่อพระคริสต์ก็ควรแข่งขันความสัมพันธ์อื่น ๆ ทั้งหมดของชีวิตจนใช้คำพูดแบบเดียวกันเพื่อเรียกพวกมันไม่ได้

ด้วยซ้ำ มันเป็นความจริงที่ว่านี่เป็นการใช้เชิงเปรียบเทียบของคำว่า “เกลียดชัง” แต่มันก็รุนแรงและมีไว้เพื่อทำให้เกิดความประทับใจแบบน่าสะเทือนใจและรุนแรง ถ้าผู้คนจะต้องมีความรักและความภักดีแบบที่จะยอมให้พวกเขาถูกเผาที่เสาเพื่อพระคริสต์หรือถูกพวกสัตว์ป่ารุมฉีกเป็นชิ้น ๆ หรือถูกทรมานบนราว หรือถูกพวกคนกินเนื้อคนกิน-เหมือนที่หลายคนโดนไปแล้ว-พวกเขาก็ต้องมีความรักและความภักดีที่รุนแรงเพื่อพระคริสต์ซึ่งวัดค่าไม่ได้เลยโดยการเปรียบเทียบแบบมนุษย์

ชายคนหนึ่งไม่สามารถรักภรรยาของตนมากเกินไปได้เลยเนื่องจากเขาได้รับคำบัญชาให้รักเธอ “เหมือนพระคริสต์ทรงรักคริสตจักรเช่นกัน” แต่ชายคนหนึ่งอาจทำให้ภรรยาของตนเป็นรูปเคารพหนึ่ง ซึ่งมาคั่นกลางระหว่างตัวเขากับพระเจ้า และนั่นก็คงเป็นบาปอย่างหนึ่ง และการให้ความผาสุกหรือความเพลิดเพลินของผู้ใดที่เรารักหรือความผาสุกและความเพลิดเพลินของตัวเองมาก่อนการทำให้พระคริสต์พอพระทัยก็คงจะไม่คู่ควรกับการเป็นสาวกคนหนึ่ง

ในมัทธิว 19:27-30 หัวข้อเดียวกันนี้ถูกยกขึ้นมาโดยอัครทูตเปโตร เขาทูลถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า “คูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ตามพระองค์มา ฉะนั้นข้าพระองค์ทั้งหลายจึงจะได้อะไรบ้าง” พวกเขาจะครอบครองกับพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกในสง่าราศี พระเยซูทรงบอกพวกเขา “และทุกคนที่ได้สละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือภรรยา หรือบุตรทั้งหลาย หรือที่ดิน เพราะเห็นแก่นามของเรา จะได้รับผลหนึ่งร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก” (มธ. 19:29)

ความสัมพันธ์ของสามีกับภรรยาก็อยู่เพียงชั่วคราว ไม่ใช่ตลอดชั่วนิรันดร์กาล เพราะว่าในสวรรค์ “พวกเขาย่อมไม่สมรสกัน และไม่ถูกยกให้เป็นสามีภรรยาอีก แต่เป็นเหมือนพวกทูตสวรรค์ซึ่งอยู่ในสวรรค์” (มาระโก 12:25; มธ. 22:30) พระเยซูตรัส และผมเชื่อว่าขณะอยู่ในสวรรค์เราจะรักพี่น้องชายหญิงของเรา คนเหล่านั้นที่รักและรับใช้พระเยซูเจ้าอย่างเต็มที่บนโลกนี้จะเป็นที่รักยิ่งสำหรับเราที่นั่นเช่นกัน ฉะนั้นภรรยาของเราหรือสภาพการณ์แวดล้อมของเราหรือคนรู้จักของเราก็มีขีดจำกัดและอยู่เพียงชั่วคราว แต่ความรักและความภักดีที่มีต่อพระคริสต์เป็นสิ่งที่เป็นิรันดร์และสำคัญมากยิ่งขึ้นกว่าสายสัมพันธ์ใด ๆ ของมนุษย์

ข้อ 27:

14:27 และผู้ใดก็ตามที่ไม่แบกกางเขนของตน และ ตามเรามา จะเป็นสาวกของเราไม่ได้

การตรึงตัวเองที่กางเขน: ราคาของการเป็นสาวก

พระเยซูทรงเตือนสติเหล่าสาวกของพระองค์มากกว่าหนึ่งหนให้ “รับแบกกางเขน” ในมัทธิว 16, ข้อ 21 ถึง 27, เราพบว่าพระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์อย่างละเอียดว่าพระองค์ต้องขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มและทนทุกข์หลายสิ่งจากพวกธรรมาจารย์และพวกผู้อาวูโสและถูกฆ่า จากนั้นพระองค์ตรัสว่า “ถ้าผู้ใดปรารถนาจะตามเรามา ให้ผู้นั้นปฏิเสธตัวเอง และรับแบกกางเขนของตน และตามเรามา” และจากนั้นพระองค์ประทานพระสัญญาที่โด่งดังที่ว่าผู้ที่เอาชีวิตของตนรอดจะเสียชีวิตนั้น ว่าผู้ใดก็ตามที่ยอมเสียชีวิตของตนเพื่อพระคริสต์ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้ นั่นคือ ผลและพระพรและบำเหน็จนิรันดร์ของชีวิตนั้น และคนที่เอาชีวิตของตนรอดตอนนี้โดยการไม่ทนทุกข์เพื่อพระเยซู ก็จะถูกสูญเสียชีวิตนั้นไป และจะมีประโยชน์อะไรเล่า “ถ้าผู้นั้น

จะได้โลกทั้งสิ้น และต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตนเอง” นั่นคือ ชีวิตของเขาเองในความหมายของการใช้การ
ได้ของมันและผลกระทบและบำเหน็จของมันในสวรรค์ และจากนั้นพระเยซูทรงสัญญาว่าเมื่อพวกเขากลับมา
ในสง่าราศี บำเหน็จของพระองค์ก็จะอยู่กับพระองค์สำหรับผู้ที่ยึดทุกคน “ตามการงานของเขา”

พร้อมกับการปรับเปลี่ยนเล็กน้อย พระคำตอนเดียวกันนี้ถูกให้ไว้ในมาระโก 8:34-38 พร้อมกับการเสริม
คำเข้าไปว่า “เหตุฉะนั้น ผู้ใดก็ตามที่จะมีความละเอียดเพราะเรา และเพราะบรรดาถ้อยคำของเราในชั่วอายุที่
เล่นซู้และทำบาปนี้ บุตรมนุษย์ก็จะมีชีวิตอยู่เพราะผู้คนที่รอดด้วย เมื่อพระองค์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระ
บิดาของพระองค์ พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ที่บริสุทธิ์” ความรักและความภักดีที่พระเยซูทรงเรียกร้องเป็น
ทัศนคติหนึ่งที่ไม่ได้รับความนิยมและผู้คนที่รอดแล้วจำนวนมากจะถอยหนีจากการจ่ายราคานี้ของการเป็น
สาวก

ในลูกา 9:22-26 การทรงเรียกนี้ของพระเยซูให้มาเป็นสาวกถูกบันทึกอีก และตรงนั้นมันไม่ใช่แค่ว่าคุณ
ๆ หนึ่งควรแบกรับกางเขนของตนเท่านั้นแต่ “รับกางเขนของตนทุกวัน” พระเยซูตรัส ฉะนั้นเหมือนอย่างที่คุณ
ๆ หนึ่งจะต้องมาหาพระเจ้าทุกวันเพื่อรับการยกโทษและการชำระให้สะอาดและมาขออาหารประจำวันและ
การช่วยให้พ้นจากความชั่วร้าย เขาก็ควรยอมจำนนอย่างไม่มีเงื่อนไขต่ออำนาจของพระเจ้าทุกวัน ปฏิเสธ
ตัวเองทุกวันและเดินไปในเส้นทางแห่งการถูกตรึงกางเขนนั้น!

การชำระให้บริสุทธิ์เป็นส่วนหนึ่งของคำสอนเดียวกันที่เกี่ยวข้องกับบัพติศมา คนเหล่านั้นที่ได้รับความ
รอดแล้วควรนับว่าตัวเองตายต่อบาปแล้วและ “พวกเราหลายคนที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับ
บัพติศมาเข้าในความตายของพระองค์” (รม. 6:3) นั่นคือ พระคริสต์ทรงตายแทนที่เราแล้วและเราจึงนับว่าตัว
เองตายกับพระคริสต์แล้ว เราถูกฝังในลักษณะที่เหมือนกับความตายของพระองค์และถูกยกขึ้นในลักษณะที่
เหมือนกับการคืนพระชนม์ของพระองค์ ฉะนั้นเราจึงต้อง “ดำเนินในชีวิตใหม่” (รม. 6:3-6) เรานับว่ามนุษย์
แก่นั้นถูกฝังแล้วและมนุษย์ใหม่นั้นจะต้องดำเนินชีวิตพระคริสต์!

และอัครทูตผู้ได้รับการตลใจนั้นเขียนได้ว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่อย่างไรก็ตาม
ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ แต่ไม่ใช่ข้าพเจ้าเอง แต่พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ใน
เนื้อหนังขณะนี้ ข้าพเจ้าก็ดำรงอยู่ด้วยความเชื่อแห่งพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละ
พระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กท. 2:20)

เราพบบ่อยครั้งจริง ๆ ว่าแม้เราได้ให้คำปฏิญาณอันศักดิ์สิทธิ์และยอมจำนนชีวิตของเราและความ
ตั้งใจของเราและครอบครัวของเราและทั้งหมดที่เรามีแด่พระคริสต์แล้ว เราคิดอย่างนั้น เราก็ยังพบว่าตัวตนเก่า
นั้นปีนลงมาจากกางเขนและเข้ายึดครองอีกและเรามีแนวโน้มที่จะดำเนินชีวิตเพื่อตัวเองแทนที่เพื่อพระเจ้า
ฉะนั้นการตรึงกางเขนนั้นจึงต้องเป็นการให้คำมั่นรายวันหากเราอยากเป็นผู้รับใช้ที่ดี เหล่าสาวกของพระคริสต์

ตอนที่เปาโลไปที่เมืองโครินธ์ เขาก็ “ตั้งใจไว้ว่าจะไม่รู้สิ่งใด ๆ ในท่ามกลางพวกท่านเลย เว้นแต่พระ
เยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” (1 คร. 2:2) ผมแน่ใจว่าเขาหมายถึงการประกาศพระคริสต์
และเรื่องพระองค์ถูกตรึงกางเขน แต่ โอ เขาน่าจะหมายความว่าเราต้องจดจำไว้ว่าพระคริสต์ทรงถูกตรึง
กางเขนแล้วเพื่อเราและเราต้องนับว่าตัวเองถูกตรึงกางเขนกับพระคริสต์วันต่อวัน

ถนนแห่งการตรึงกางเขนนั่นเต็มไปด้วยความทุกข์โศก
เสียงเย้ยหยันเหล่านั้นยิ่งทำให้เจ็บกว่าเดิม
แต่จงรับแบกกางเขนของท่านเถิด โอ ลูกของพระเจ้าเอ๋ย และตามไป
และอย่าขยาดการถูกตำว่าเพราะพระนามพระเยซู
แม้ถูกตำว่า จงปกป้องพระคัมภีร์ด้วยใจกล้า
แม้ถูกตำว่า จงแสวงหาผู้หลงหายด้วยใจร้อนรนและน้ำตา
และอย่าละอายที่จะประกาศเรื่องบาป นรก และการพิพากษา
แม้ถูกตำว่า จงแสวงหาฤทธิ์เดชของพระเจ้าสุดกำลัง
ฉันถูกหาว่าไม่มีความรักหากฉันเศร้าโศก
โดย “ผู้รู้” เหล่านั้นที่ปฏิเสธพระวจนะ
ฉันถูกล้อเลียนและรังเกียจเพราะฉันไม่เรียกว่า “พี่น้อง”
มิตรสหายปลอมชื่อดังเหล่านั้นของพระคริสต์ที่ดูหมิ่นพระโลหิต
ผู้รับใช้ย่อมไม่ใหญ่กว่านายของตน
โลกที่เกลียดชังพระองค์ก็ควรเกลียดชังฉันด้วย!
นอกประตูเมืองนั้นบัดนี้เป็นที่สำหรับเหล่าคริสเตียน
ไม่ใช่มงกุฎ แต่เป็นกางเขนที่เหมาะสมกับเหล่าสาวกแท้
ฉะนั้น ฉันยอมทนทุกข์ร่วมกับเหล่าวิสุทธิชนและศาสนาดยาภรณ์
ฉันจะเดินบนถนนกลโกธา ยึดไว้กับความเจ็บปวด
จากนั้น เมื่อพระองค์ทรงครอบครอง โอ สง่าราศี! นำยินดียิ่งนัก!
คนของพระองค์ผู้ทนทุกข์กับพระองค์ จะครอบครองเช่นกัน
“จงรับแบกกางเขน” พระเยซูตรัส และฉันจะรับแบก!
แม้การเป็นสาวกยังเป็นเรื่องหนักหนา
แต่ถ้าพระองค์ประทานพระคุณแก่ฉัน
ฉันก็จะวิ่งไปในการแข่งขันนี้อย่างอดทน
ถูกตรึงกางเขนกับพระเยซูตามที่พระองค์ประสงค์

ขอให้เราจดจำไว้ว่าพระเยซูยังทรง “ถูกเหยียดหยามและถูกปฏิเสธโดยมนุษย์ เป็นคนแห่งความเศร้าโศกทั้งหลาย และคุ้นเคยกับความระทมทุกข์” เหมือนเดิม (อิสย. 53:3) ตอนนี้เป็นเวลาสำหรับแบกกางเขนหลังจากการเป็นขึ้นจากตายนั้น และเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อครอบครองบนแผ่นดินโลก มันก็จะเป็นเวลาสำหรับมงกุฎและเราที่ทนทุกข์เพื่อพระองค์ เราที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์ ก็จะได้ครอบครองกับพระองค์ แต่ตอนนี้ “เหตุฉะนั้น จงให้พวกเราออกไปหาพระองค์ภายนอกค่ายนั้น โดยแบกรับคำตำหนิเหยียดหยามที่พระองค์ได้รับ เพราะว่าที่นี่พวกเราไม่มีนครใด ๆ ที่คงทนถาวร แต่พวกเราแสวงหานครแห่งหนึ่งที่จะมา” (ฮบ. 13:13,14)

ข้อ 28-33:

14:28 ด้วยว่าคนไหนในพวกท่าน เมื่อตั้งใจว่าจะสร้างป้อม จะไม่นั่งลงก่อน และคิดราคาดูเสียว่า เขาจะมีพอสร้างป้อมนั้นให้เสร็จได้หรือไม่

14:29 เกรงว่าบางทีหลังจากเขาวางรากแล้ว และไม่สามารถกระทำป้อมนั้นให้เสร็จได้ ทุกคนที่เห็นมันจะเริ่มเยาะเย้ยเขา

14:30 โดยกล่าวว่า ‘คนนี่เริ่มก่อสร้างแล้ว และไม่สามารถกระทำให้เสร็จได้’

14:31 หรือมีกษัตริย์องค์ใดเมื่อจะยกกองทัพไปทำสงครามกับกษัตริย์อีกองค์หนึ่ง จะมีได้นั่งลงก่อน

และปรึกษากันหรือว่า ที่ตนมีพลทหารหนึ่งหมื่น คนจะสามารถรบกับกษัตริย์ที่มาสู้รบกับท่านด้วย พลทหารสองหมื่นคนนั้นได้หรือไม่

14:32 หรือมีฉะนั้น ขณะที่กษัตริย์อีกองค์หนึ่งยังอยู่แต่ไกล ท่านจะส่งพวกทูตไป และขอบรรดาเงื่อนไขแห่งสันติภาพ

14:33 เช่นนั้นแหละ ผู้ใดก็ตามในพวกท่านที่มีได้ สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้

เหล่าคนงานเพื่อพระเยซูขาดแคลนเงินทุนและการสนับสนุน

คริสเตียนควรนับต้นทุนหากเขาตั้งใจที่จะเป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซู เช่นเคย พระคริสต์ไม่ได้กำลังตรัสเกี่ยวกับว่าต้องเสียอะไรบ้างเพื่อที่จะรับความรอด ความรอดเป็นของฟรี คนที่หันด้วยใจสำนึกผิดมาวางใจในพระคริสต์ก็ได้รับชีวิตนิรันดร์ทันที และไม่ต้องพึ่งคุณความดีหรือการลงแรงเพื่อที่จะได้มันมา แต่คนที่อยากเป็นสาวกที่ดีของพระเยซูต้องนับต้นทุนอย่างจริงจัง

คำอุปมาสองเรื่องนี้แสดงให้เห็นความจริงประการหนึ่ง คนงานคริสเตียนอาจอยากสร้างป้อมแต่บ่อยครั้งจะไม่มีเงินทุนเพื่อที่จะสร้างมัน หรืออยากตั้งคริสตจักร หรืออยากจัดงานฟื้นฟู หรืออยากชนะคนไม่เชื่อคนหนึ่ง หรือสนับสนุนงานมิชชั่น! คริสเตียนเอ๋ย คุณที่อยากประกาศข่าวประเสริฐ คุณที่อยากชนะจิตวิญญาณ คุณทำให้คนซีเมาเป็นเล็กตึ่มได้ไหม? ทำให้หญิงโสเภณีบริสุทธ์ได้ไหม? ทำให้คนไม่เชื่อกลายเป็นวิสุทธ์ชนที่เชื่อได้ไหม? ทรัพยากรทั้งหลายของมนุษย์ไม่มีวันพอสำหรับงานฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย นั่นหมายความว่าคน ๆ หนึ่งต้องตัดสินใจล่วงหน้าว่าเขาต้องได้รับและสามารถได้รับและจะได้รับฤทธิ์เดชของพระเจ้า การแทรกแซงแบบเหนือธรรมชาติเพื่อสนองความต้องการต่าง ๆ ของเขาและให้ฤทธิ์เดชนั้นสำหรับการรับใช้และทำให้เกิดผลลัพธ์ทั้งหลายที่ต้องมี!

ไม่แปลกเลยที่นักเทศน์จำนวนมากเลิกงานรับใช้ บางคนประสบเสียหรือฆ่าตัวตาย พวกเขาพยายามสร้างป้อมและมีเงินไม่พอที่จะสร้างมันให้เสร็จ พวกเขาไปพบกษัตริย์องค์หนึ่งที่ยกมาต่อสู้กับพวกเขากำลังพล 20,000 นายเมื่อพวกเขามีคนช่วยเพียงครั้งเดียว กิจธุระนี้ของการเป็นสาวกต้องพึ่งฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติ และไม่มีผู้ใดสามารถถูกพระเจ้าใช้การได้หากเขาไม่เต็มใจที่จะรอคอยพระเจ้า แสวงหาพระพักตร์ของพระองค์ และได้รับฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติ ผู้นั้นต้องสารภาพอย่างเปิดเผยว่าพรสวรรค์แบบมนุษย์และวิธีการแบบมนุษย์ไม่เพียงพอสำหรับกิจธุระอันบริสุทธ์ของการชนะจิตวิญญาณและการประกาศข่าวประเสริฐไปทั่วด้วยฤทธิ์เดช

คริสเตียนที่ดีต้องอยู่ในชนกลุ่มน้อยเสมอหรือ? ดูเหมือนเป็นเช่นนั้น! คริสเตียนที่ดีที่สุดทั้งหลายต้องถูกเข้าใจผิด ถูกข่มเหงบ่อย ๆ ถูกนำเสนอแบบผิด ๆ หรือ? ใช่แล้ว พระเยซูตรัสว่า “ถ้าโลกเกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อนที่โลกได้เกลียดชังท่านทั้งหลาย...ผู้รับใช้ก็ไม่ใหญ่กว่านายของตน” (ยอห์น 15:18,20)

เราเห็นได้ว่าเราไม่เพียงต้องละทิ้งหรือสละทิ้งสิ่งที่คนอื่น ๆ ยึดไว้มั่น แต่เราต้องสละทิ้งการพึ่งพาสติปัญญาของเราเองและทรัพยากรทั้งหลายของมนุษย์ และเพื่อที่มีฤทธิ์เดชของพระเจ้า ต้องมีการละทิ้งหลายสิ่งของเราเองทุกวัน

ข้อ 34,35:

14:34 เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสชาติ เหมาะสำหรับกองขยะทำปุ๋ย แต่คนทั้งหลายก็โยนของมันไปแล้ว จะเอาเกลือนั้นไปปรุงรสกับอะไรได้ มันทิ้งเสีย ผู้ที่มีหูที่จะฟัง จงให้ผู้นั้นฟังเถิด

14:35 เกลือนั้นไม่เหมาะสำหรับใส่ดิน และไม่

คริสเตียนทั้งหลายควรมีเกลือที่ช่วยให้รอด

มีการทวนซ้ำคำพูดเปรียบเปรยที่ถูกใช้ในคำเทศนาบนภูเขาซึ่งประทานให้ในมัทธิว 5:13-16 และในมาระโก 4:21-23; และในลูกา 8:16-18 ในมัทธิวคริสเตียนถูกกล่าวถึงในฐานะเกลือที่ช่วยให้รอดและความสว่างของโลก ในมาระโก 2 และลูกา 8 มีการใช้คำภาพเปรียบของเทียนที่ถูกจุด ในมาระโก 9:49 และ 50 คริสเตียนทั้งหลายได้รับคำบัญชาให้ “มีเกลือในตัวเอง” เกลือเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ช่วยให้รอด ในบางนัยเราเป็นความสว่างของโลก (มธ. 5:14) ทว่าพระเยซูทรงเป็นความสว่างนั้นของโลก (ยอห์น 8:12; ยอห์น 9:5) เรามีพระคริสต์อยู่ในเราและร่วมกับพระเยซูในการเป็นความสว่างของโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังร่วมกับพระองค์ในการเป็นเกลือที่ช่วยให้รอด

ถ้าโลกชนะจิตวิญญาณได้สิบคน พระเจ้าก็คงไว้ชีวิตเมืองโสโดมไปแล้ว โมเสสสามารถทูลขอเพื่อชนชาติอิสราเอลและช่วยประชาชาตินั้นให้รอดจากการถูกทำลาย โอ คริสเตียนเอ๋ย อย่าเสียเกลือของคุณไป อิทธิพลที่ช่วยให้รอดของคุณ จุดยืนที่แยกออกของคุณ การทักท้วงบาปของคุณ อย่าขาดการมีอิทธิพลที่ช่วยให้รอดในการประกาศข่าวประเสริฐและชนะจิตวิญญาณทั้งหลาย

ลูกา 15

ข้อ 1,2:

15:1 แล้วบรรดาคนเก็บภาษีและพวกคนบาปก็เข้ามาใกล้พระองค์เพื่อจะฟังพระองค์
กล่าวว่า “คนนี่ต้อนรับพวกคนบาปและกินด้วยกันกับพวกเขา”

15:2 และพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์บ่น โดย

พระเยซูเจ้าทรงต้อนรับเหล่าคนบาป

ข้อหาที่นำมาปรักปรำพระเยซูนั้นช่างเหลือเชื่อจริง ๆ! ไม่ใช่ว่าพระองค์ทรงทำบาป ไม่ใช่ว่าพระองค์ทรงทำผิดต่อผู้ใด ไม่ใช่ว่าพระองค์ทรงฝ่าฝืนพระคัมภีร์ แต่พระองค์ทรงรักและยกโทษและช่วยเหล่าคนบาปให้รอดและรับพวกเขาเข้ามาในการร่วมสามัคคีธรรมอันสนิทสนมและน่าชื่นใจกับพระองค์เองและพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์!

จงแน่ใจว่าคุณเข้าใจว่าคนที่พระเยซูทรงต้อนรับคือเหล่าคนบาปที่สำนึกผิด พระองค์ไม่ได้ต้อนรับพวกผู้นำทางศาสนาที่ได้รับการยอมรับมากที่สุดในสมัยของพระองค์ซึ่งยังไม่สำนึกผิดอยู่ พระเยซูทรงยื่นกรานแก่นิโคเดมัส “ขุนนางคนหนึ่งของพวกเขา” ว่า: “ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่” (ยอห์น 3:7) พระองค์ทรงเตือนเหล่าสาวกอย่างชัดเจนให้ “ระวังเชื่อของพวกฟาริสีและของพวกสะดูสีให้ดี” (มธ. 16:6) และพระองค์ทรงหมายถึงหลักคำสอนอันชั่วร้ายของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี ในคำอุปมาเรื่องเจ้าของบ้านที่เรียกร้องผลจากสวนองุ่นของตน พระเยซูเจ้าทรงเจตนาให้ผู้เข้าสวนชั่วนั้นแสดงภาพพวกฟาริสีตามที่พระองค์ทรงรู้จักพวกเขา (มธ. 21:45) และในบทที่ยี่สิบสามของมัทธิว พระเยซูทรงร้องประกาศซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า “วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด!” และพระเยซูไม่ได้ต้อนรับขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นที่อยากหาทางไปสวรรค์โดยการทำสิ่งดี ๆ บางอย่าง ถึงแม้ว่าพระเยซูทรงรักเขาก็ตาม

แต่ โอ พระเยซูทรงยินดีต้อนรับหญิงที่ผิดบาปคนนั้นที่ร้องไห้ที่พระบาทของพระองค์ในบ้านของฟาริสีผู้นั้นและล้างพระบาทของพระองค์ด้วยน้ำตาและจูพระบาทของพระองค์และขลิบพระบาทนั้น! (ลูกา 7:36-48) และขณะที่พระเยซูเสด็จไปเทศนา “ทั่วทุกคนและทุกหมู่บ้าน...สิบสองคนนั้นก็อยู่กับพระองค์ และผู้หญิงบางคนซึ่งได้รับการรักษาให้หายจากบรรดาวิญญูณชั่วร้ายและโรคต่าง ๆ คือมารีย์ที่ถูกเรียกว่าชาวมัคดาลา ผู้ซึ่งมีเจ็ดตนได้ออกจากตัวนาง” (ลูกา 8:1,2)

และพระเยซูไม่เคยเห็นดีกับบาปด้วย พระเยซูตรัสแก่ชายป่วยคนนั้นที่พระองค์รักษาให้หายและช่วยให้รอดว่า “...อย่าทำบาปอีก เกรงว่าเหตุร้ายกว่านั้นจะมายังเจ้า” (ยอห์น 5:14) เมื่อเหล่าผู้กล่าวหาที่รู้สึกผิด ย่องหนีไปจากหญิงน่าสงสารคนนั้นที่ถูกจับได้คาหนังคาเขาขณะเล่นซู้ ผู้ซึ่งพวกฟาริสีเรียกร้องให้พระองค์เอาหินขว้าง พระเยซูก็ตรัสแก่หญิงที่สำนึกผิดที่เหลืออยู่คนเดียวนั้นว่า “เราก็ไม่ปรับโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีกต่อไปเลย” (ยอห์น 8:11)

แต่การช่วยเหล่าคนบาปให้รอดเป็นสิ่งที่ทรงรักที่สุด

ต่อพระทัยของพระเจ้าและต่อพระทัยของพระคริสต์

น่าแปลกที่พวกฟาริสีสามารถมองเห็นเจตนาหลักของพระเยซูคริสต์-การต้อนรับเหล่าคนบาป, การยก

โทษให้พวกเขา, การเตรียมพวกเขาให้พร้อมสำหรับความสุขนิรันดร์; และฉะนั้นนักศาสนาจำนวนมากวันนี้จึงพลาดประเด็นนี้ไป!

1 ทิโมธี 1:15 กล่าวอย่างเหมาะสมว่า “นี่เป็นถ้อยคำสัตย์ซื่อและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ ว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อจะทรงช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด...” โอ มันเป็นสุภาภิตที่สัตย์ซื่อ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าแพร่หลายในสมัยของเปาโล: สิ่งเดียวที่พระเยซูทรงมากระทำก็คือ ช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด

ผลกระทบอันใหญ่โตของพระคริสต์และพระคัมภีร์ที่มีต่ออารยธรรมก็เกินกว่าจะวัดได้ เหนือสิ่งอื่นใด บรรดาสิ่งดี ๆ ในกฎหมายต่าง ๆ ในวรรณกรรม ในศิลปะ ในการแสดงความเมตตา ในศีลธรรม สามารถสืบย้อนกลับไปยังอิทธิพลอันเปี่ยมสุขนั้นของพระคริสต์และพระคัมภีร์ แต่สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดก็เป็นผลพลอยได้ที่ไม่สำคัญเลย-ไม่ใช่สิ่งหลักนั้น; พระคริสต์ทรงมาเพื่อช่วยเหล่าคนบาปให้รอด! สิ่งเหล่านี้เป็นเสื้อผ้าที่มาพร้อมกับความรอด แต่ความรอดเป็นจุดมุ่งหมายและภาระของพระเยซูเจ้า ที่ทำให้พระองค์ต้องมา ที่ทำให้พระองค์ต้องตาย

พระองค์ตรัสเช่นนั้นบ่อยครั้งจริง ๆ!

เมื่อมัทธิว (ซึ่งถูกเรียกว่าเลวีในลูกา 5:27) กลับใจเชื่อ เขาก็จัดมือค่าใหญ่ และ “มีพวกคนเก็บภาษีและคนอื่น ๆ จำนวนมากที่มาเอนกายลงกับพวกเขา” (ลูกา 5:29) เกิดความปั่นป่วนจริง ๆ ท่ามกลางพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี พวกเขาถามว่า “ทำไมพวกท่านจึงกินและดื่มร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาปเล่า” และพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “บรรดาคนปกติไม่ต้องการหมอ เว้นแต่คนที่เจ็บป่วย เรามิได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่บรรดาคนบาปให้มาสู่การกลับใจเสียใหม่” (ลูกา 5:30-32) ในบันทึกเหตุการณ์ที่คล้ายกันในมัทธิว 9:10-13 พระเยซูทรงเสริมคำตรัสนี้เข้าไป: “แต่ท่านทั้งหลายจงไปและเรียนรู้ความหมายของข้อความที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา และไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ ด้วยว่าเรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่บรรดาคนบาปให้มาสู่การกลับใจเสียใหม่” และคำตรัสอันเปี่ยมสุขเดียวกันนั้นก็ถูกทวนซ้ำในมาระโก 2:17 พระเยซูทรงมาทำไม? เพื่อช่วยเหล่าคนบาปให้รอด!

ในมัทธิว 18:11 อีก พระเยซูตรัสว่า “บุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งได้หลงหายไปนั้นให้รอด” ในลูกา 9:56 พระองค์ตรัสว่าพระองค์ “มิได้มาเพื่อจะทำลายชีวิตของมนุษย์ทั้งหลาย แต่เพื่อจะช่วยเขาทั้งหลายให้รอด” ในลูกา 19:10 เมื่อศักเคียสที่กลับใจเชื่อแล้ว ลงมาจากต้นไม้และพระเยซูอยากกลับบ้านไปกับเขา พระเยซูก็ตรัสว่า “บุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด” ขอให้เราทวนซ้ำอีกที: การชนะจิตวิญญาณทั้งหลายเป็นสิ่งเดียวที่พระทัยของพระเจ้ารักที่สุด สิ่งเดียวที่ทำให้พระเยซูต้องตาย อันที่จริง นั่นเป็นหัวใจและแก่นสารของพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ที่ไว้ไว้ในมัทธิว 28:19,20; ในมาระโก 16:15,16; ในลูกา 24:46-49; ในยอห์น 20:19-21; และในกิจการ 1:8

โอ แท้จริงแล้ว นั่นเป็นหัวใจและแก่นสารของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม เพราะกิจการ 10:43 กล่าวว่า “บรรดาศาสดาพยากรณ์เป็นพยานถึงพระองค์ว่า โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย” นั่นเป็นความหมายของพระคัมภีร์ทุกตอนและของคำเทศนาของศาสดาพยากรณ์ทุกคน

ฉะนั้นที่นี้ในบทนี้เราจึงมีคำอุปมาแสนวิเศษสามเรื่องซึ่งพระเยซูประทานให้เพื่อตอกย้ำและขบขัน ความหวังโยแสนวิเศษนี้ที่พระองค์ทรงมีต่อเหล่าคนบาปและจุดประสงค์ของพระองค์เพื่อช่วยพวกเขาให้รอด

ข้อ 3-7:

15:3 และพระองค์ตรัสคำอุปมานี้แก่พวกเขา โดย
ตรัสว่า

15:4 “มีคนใดในพวกท่านที่มีแกะหนึ่งร้อยตัว ถ้า
เขาทำตัวหนึ่งหายไป จะไม่ละเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้
ในถิ่นทุรกันดาร และไปตามหาตัวซึ่งหายไปนั้น
จนกว่าเขาจะพบมันหรือ

15:5 และเมื่อเขาพบแกะตัวนั้นแล้ว เขาก็วางมันไว้
บนไหล่ของเขา โดยมีความปีติยินดี

15:6 และเมื่อเขามาถึงบ้านแล้ว เขาก็เรียกพวก

มิตรสหายของตนและเพื่อนบ้านทั้งหลายให้มา
พร้อมกัน โดยกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘จงปีติยินดีกับ
ข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้า
ซึ่งหายไปนั้นแล้ว’

15:7 เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ
จะมีความปีติยินดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียว
ที่กลับใจเสียใหม่ มากกว่าคนชอบธรรมเก้าสิบเก้า
คนซึ่งไม่ต้องการกลับใจเสียใหม่

คำอุปมาเรื่องแกะหาย

ในมัทธิว 18:12 และ 13 พระเยซูทรงกล่าวคำอุปมาเรื่องแกะหายในพระคำสองข้ออย่างย่อ ๆ เห็น
ได้ชัดว่ามันเป็นการทวนซ้ำ และในวาระที่แตกต่าง และในการเชื่อมโยงกับเด็กเล็ก ๆ เหล่านั้นที่มาหาพระองค์
แต่เนื่องจากข่าวประเสริฐของลูกามีการเน้นหนักมากกว่าที่พระคริสตเจ้าในฐานะบุตรมนุษย์, มนุษย์ต้นแบบ, แบบ
อย่างของเรา, ฉะนั้นจึงมีการเน้นหนักมากกว่าที่การชนะจิตวิญญาณซึ่งเป็นกิจธุระหลักของเราในฐานะ
คริสเตียน และตรงนี้คำอุปมาเรื่องแกะหายถูกให้ไว้พร้อมกับเสน่ห์มากกว่าและรายละเอียดและการประยุกต์ใช้
มากกว่า

เหมือนกับที่ผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่งคงจะให้ความใส่ใจกับการนำแกะตัวหนึ่งที่หายไปกลับเข้ามามากกว่า
การดูแลแกะอีกเก้าสิบเก้าตัวที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารแต่ปลอดภัย พระองค์ก็ทรงหมายความว่าแน่นอนว่าเหล่า
คนงานคริสเตียนควรใช้เวลาในการชนะจิตวิญญาณที่หลงหายดวงหนึ่งมากกว่าในการดูแลผู้ที่คริสตจักรเก้า
สิบเก้าคน บทเพลงข่าวประเสริฐที่โด่งดังบทหนึ่งกล่าวว่า “แกะเก้าสิบเก้าตัวนอนสบายในคอกพันอันตราย”
แต่พระคัมภีร์ตอนนี้ไม่ได้กล่าวว่าแกะเก้าสิบเก้าตัวนั้นอยู่ “ในคอกพันอันตราย” ไม่ใช่เลย ผู้เลี้ยงแกะนั้นยอม
ทิ้งแกะ “เก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ในถิ่นทุรกันดาร และไปตามหาตัวซึ่งหายไปนั้น...” บางคนกล่าวว่า “เรามาช่วยให้
ทุกคนในคริสตจักรได้รับการฟื้นฟูและได้รับการสอนกันเถิด และจากนั้นเราจึงสามารถมีการฟื้นฟูและชนะจิต
วิญญาณได้” ไม่ใช่เลย เมื่อคุณช่วยให้ทุกคนในคริสตจักรรักพระเจ้ากันหมด มันก็จะไม่ใช่การฟื้นฟูแล้ว มันจะ
เป็นยุคพันปีเลย!

ศิษยาภิบาลบางท่านจะทักท้วงว่าเงินเดือนของเขามาจากเหล่าสมาชิกและพวกเขาคาดหวังว่าจะได้รับ
การให้เวลาและความใส่ใจจากเขา ศิษยาภิบาลท่านนั้นควรที่จะเริ่มต้นทำงานเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและคาด
หวังในองค์พระผู้เป็นเจ้าจ่ายค่าจ้างเขา และจากนั้นทำสิ่งที่พระเยซูเจ้าทรงต้องการ และนั่นคือ เหนือสิ่งอื่นใด

การช่วยเหลือคนบาปให้รอด! แผนการของพระเจ้า ในพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ที่พระเยซูประทานให้ในมัทธิว 28:19,20 ก็คือที่ผู้คนควรถูกชนะจิตวิญญาณ ถูกทำให้เป็นสาวก จากนั้นก็รับบัพติศมาในทันที และจากนั้นก็ถูกสอน “ให้ถือรักษาสิ่งสารพัดใดก็ตามที่เราได้สั่งพวกท่านไว้” จงสังเกตว่า เราไม่ได้รับคำบัญชาให้สอนหลักคำสอนแก่เหล่าผู้เชื่อใหม่ทันที แต่ให้สอนเรื่องหน้าที่ นั่นคือ ที่พวกเขาจะถือรักษาพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ด้วย หน้าที่แรกของผู้เชื่อใหม่ทุกคน หลังจากกล่าวยอมรับพระคริสต์และติดตามพระองค์ในการรับบัพติศมา เพื่อเป็นการให้คำมั่นต่อหน้าผู้คนแล้ว ก็คือการเริ่มต้นที่จะชักชวนผู้อื่นให้มารับความรอดและรับบัพติศมาและการชนะจิตวิญญาณ

ผู้เขียนนอร์ธดาบีเยนนี้เป็นบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์คริสเตียนรายสัปดาห์, THE SWORD OF THE LORD แต่ในการเน้นหนักส่วนหลังที่พระเยซูประทานให้ตรงนี้ มันถูกต้องไหมที่จะเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์คริสเตียนฉบับหนึ่ง? มันถูกต้อง หากมันพากเพียรที่จะชนะจิตวิญญาณและสั่งสอนผู้อื่นให้ชนะจิตวิญญาณ นับถึงวันที่ 1 ตุลาคม 1969 เราได้รับจดหมาย 14,113 ฉบับจากคนเหล่านั้นที่กล่าวอ้างว่าได้วางใจพระคริสต์ผ่านทางคำเทศนาต่าง ๆ ใน THE SWORD OF THE LORD และผ่านทางหนังสือหลายเล่มและแผ่นพับหลายฉบับของบรรณาธิการผู้นี้ในฉบับภาษาอังกฤษเหล่านั้นที่แจกจ่ายผ่านทาง THE SWORD อีกหลายพันคนได้ประกาศตัวว่าเชื่อพระคริสต์ต่อหน้าผู้คนอันเป็นการตอบสนองต่อคำเทศนาต่าง ๆ ของผู้เขียนที่ถูกตีพิมพ์ในภาษาต่างประเทศกว่าสามสิบเจ็ดภาษา นิตยสารคริสเตียนก็ใช้ได้หากมันชนะจิตวิญญาณหลายดวงและสร้างเหล่าผู้ชนะจิตวิญญาณ ฉะนั้นวิทยาลัยคริสเตียนแห่งหนึ่งก็ใช้ได้หากมันชนะจิตวิญญาณและโดยเฉพาะอย่างยิ่งหากมันฝึกฝนและสร้างแรงจูงใจให้เหล่าคริสเตียนที่จะชนะจิตวิญญาณ

ผู้รับใช้บางท่านอ้างว่าตนรู้สึกว่าการทรงเรียกให้ “เลี้ยงฝูงแกะ” แต่จำไว้ว่ากับพระเยซูเจ้าแกะหายตัวหนึ่งควรได้รับการใส่ใจมากกว่าแกะเก้าสิบเก้าตัว นั่นคือ “คนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนซึ่งไม่ต้องการกลับใจเสียใหม่” และเมื่อพระเยซูทรงบอกเปโตรว่า “จงเลี้ยงแกะของเรา” เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงหมายถึงการเป็นพยานและการเทศนาของเปโตรร่วมกับผู้อื่นตอนพื้นเทคอสต์นั้นเมื่อสามพันคนได้รับความรอด

คำอุปมาเรื่องแกะหายนี้แสดงภาพการชนะจิตวิญญาณในฐานะกิจธุระแบบตัวต่อตัว เป็นความพยายามแบบทีละบ้าน มีสถานที่สำหรับการประกาศข่าวประเสริฐแบบสาธารณะ และมันเป็นเรื่องสำคัญ แต่มันไม่มีทางแทนที่การเตือนและการวิงวอนและชักชวนแบบตัวต่อตัวโดยเหล่าคริสเตียนเด็ดขาด

จำไว้ว่าเมื่อพระเยซูตรัสในพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ที่ว่าเราควรออกไปและ “ประกาศข่าวประเสริฐ” ในมาระโก 16:15 พระองค์ไม่ได้กำลังตรัสเกี่ยวกับการเทศนาต่อหน้าผู้คนแก่ชุมชนหนึ่ง แต่ตรัสเกี่ยวกับการวิงวอนเป็นรายบุคคล นั่นคือ “แก่มนุษย์ทุกคน” และเปาโลสามารถเตือนใจเหล่าผู้ปกครองชาวเอเฟซัสได้ว่า “ข้าพเจ้า...สั่งสอนพวกท่านต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้าน” (กิจการ 20:20) และคนเหล่านั้นส่วนใหญ่ที่ได้รับความรอดภายใต้งานรับใช้ของพระคริสต์ ที่เราได้อ่านเรื่องของพวกเขาในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม ก็ถูกชนะแบบตัวต่อตัว

ลองคิดถึงนิโคเดมัส คิดถึงหญิงคนหนึ่งที่เมืองสิคาร์ในยอห์น 4 คิดถึงหญิงคนนั้นที่ถูกจับแบบคาดหน้าคาเขาตอนเล่นซู้ คิดถึงหญิงที่ผิดบาปคนนั้นที่ร้องไห้เหนือพระบาทของพระองค์ในบ้านของฟาริสีผู้นั้น คิดถึง

บารทิเมอัสที่ตาบอดที่นั่งอยู่ข้างถนน และคิดถึงศกเศียสคนเก็บภาษีนั่น ลองคิดถึงฟิลิป (ยอห์น 1:43) ผู้ซึ่งพระเยซูตรัสว่า “ได้พบ” ลองคิดถึง “เลวีที่นั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี” ลองคิดถึงคนโรคเรื้อรอนนั้น คิดถึงหญิงชาวซีเรียที่นิเซียคนนั้น คิดถึงชายชาวกาตาราที่ถูกผีสิงนั้น คิดถึงโจรคนนั้นบนทางเขน! วิธีหลักเพื่อชนะจิตวิญญาณคือแบบตัวต่อตัว มันถูกยกภาพประกอบเช่นนั้นในคำอุปมาเรื่องการเลี้ยงใหญ่ และมันเป็นแบบเดียวกันตรงนี้ การชนะจิตวิญญาณเป็นหน้าที่ของคริสเตียนทุกคน และวิธีหลักที่จะชนะจิตวิญญาณผู้คนได้ก็คือแบบตัวต่อตัว

“จนกว่าเขาจะพบมัน”

ความอดสาหะแบบไม่ลดละและเร่งด่วนเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อจะชนะผู้หลงหาย คริสตจักรนั้นในเยรูซาเล็มไม่ลดละในการไปเรียกตามบ้านเรือน โดยไปแล้วไปอีก “และในพระวิหารและตามบ้านเรือนทุกแห่งพวกเขาไม่ถ่วงที่จะสั่งสอนและประกาศพระเยซูคริสต์ทุก ๆ วัน” (กิจการ 5:42) ในคำอุปมาเรื่องงานเลี้ยงสมรสนั้นพระเยซูทรงเล่าเกี่ยวกับกษัตริย์องค์หนึ่งที่ “ส่งพวกผู้รับใช้ของท่านไปเรียกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมาในงานอภิเษกสมรสนั้น และพวกเขาไม่ยอมมา อีกครั้ง ท่านส่งพวกผู้รับใช้คนอื่น ๆ ไป รับสั่งว่า ‘จงบอกคนเหล่านั้นซึ่งรับเชิญนั้นว่า ดูเถิด เราได้จัดการเลี้ยงของเราไว้แล้ว พวกวัวตัวผู้ของเรากับพวกลูกวัวอ้วนพีของเราถูกฆ่าแล้ว และสิ่งสารพัดก็พร้อมแล้ว จงมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้เถิด’” (มธ. 22:3,4)

ใครสักคนเคยกล่าวว่า “ทำไมควรมีใครได้ยืมข้าวประเสริฐสองหนในเมื่อบางคนไม่เคยได้ยืมมันเลยสักหน?” นั่นฟังดูฉลาดแต่มันไม่ฉลาดเลย แทบไม่มีใครรับความรอดจนแรกที่พวกเขาได้ยืมข้าวประเสริฐหรือกและแผนการของพระเจ้าก็คือเราควรไปอย่างไม่ลดละ ไปแล้วไปอีก เพื่อเตือนและเพื่อวิงวอนและเพื่อเชิญชวนผู้คนที่หลงหาย เราควรมีความไม่ลดละและความห่วงใยแบบที่จะ “บังคับพวกเขาให้เข้ามา” (ลูกา 14:23)

Dr. Tom Malone แห่งคริสตจักร Emmanuel Baptist Church ในเมืองพอนเทียค รัฐมิชิแกน เล่าว่าเขากับคนอื่น ๆ แห่งคริสตจักรของเขาได้ไปเยี่ยมเยียนบ้านหลังหนึ่งอย่างไม่ลดละและไม่สามารถชักชวนใครสักคนทีนั้นให้มาร่วมประชุมนมัสการได้เลย จากนั้นในเหตุฉุกเฉินหนึ่งเขาถูกเรียกตัวไป เขากับผู้ช่วยของเขาไปที่บ้านหลังนั้น และในการไปเยี่ยมรอบที่ห้าสิบยังบ้านหลังนั้นโดยเหล่าคนงาน สามคน-คุณแม่ท่านหนึ่งและลูกชายและลูกสาวที่โตแล้วของนาง-ได้รับความรอด จากนั้นพวกเขาทั้งสามคนมาประกาศตัวว่าเชื่อพระคริสต์และติดตามพระองค์ในการรับบัพติศมา

ก่อนที่เด็กคนหนึ่งเกิดเข้ามาในโลก คุณแม่อาจมีอาการแพ้ท้อง จากนั้นก็มีความตึงเครียดและความไม่สะดวกบางอย่างนานหลายเดือน เสื้อผ้าก็ใส่ไม่พอดีตัว เธอรู้สึกที่ตัวเองไม่น่าดู เธออาจอยากกินของแปลก เธออาจหงุดหงิดหรือลูกเล็กลูกกลนและโมโหง่าย บ่อยครั้งผิวก็เสียและต้องรอนานกว่าจะเจ็บท้องและตึงเครียด เมื่อเด็กคนนั้นเกิดมา เราควรคาดหวังที่จะชนะจิตวิญญาณเพื่อสวรรค์โดยไม่ต้องห่วงใยหรือเสียน้ำตาหรือมีความกรุณาอย่างลึกซึ้งหรือ? ควรมีผู้ใดคาดหวังว่าจะชนะจิตวิญญาณโดยที่ไม่ต้องเจอกับการด่ากลับและบรรดาข้ออ้างที่ไม่จริงใจและการต่อต้านแบบแข็งขันที่พระเยซูเจ้าทรงบอกไว้ล่วงหน้าในคำอุปมาเรื่องการเลี้ยงใหญ่และเรื่องงานเลี้ยงสมรสของกษัตริย์นั้นหรือ? เมื่อผู้หว่านนั้นหว่านเมล็ดพืช บางเมล็ดก็ตกริมหนทางและพวกนกมาเอามันไป และฉะนั้นซาตานจึงเอาข้าวประเสริฐออกไปจากใจของบางคนที่ได้ยิน จากนั้นมีหลายคนที่มีใจแข็งกระด้างจนเราไม่อาจชนะพวกเขาได้ และบางคนที่ถูกชนะมาก “ไม่น่าผลใด ๆ ไปสู่ความสมบูรณ์”

(ลูกา 8:14) แต่มีการชื่นชมยินดีจริง ๆ เมื่อผู้เลี้ยงแกะนั้นเจอแกะของเขาและนำมันกลับบ้าน!

มันสำคัญที่เราต้องเห็นพร้อมกันกับคำอุปมานี้ว่าพระเยซูทรงสอนว่าพระองค์ทรงอยากได้คนบาปที่หลงหายทุกคนในโลก ในการเชื่อมโยงกับคำอุปมาเรื่องแกะหาย ในมัทธิว 18:14 พระเยซูตรัสว่า “อย่างนั้นแหละ ไม่ได้เป็นน้ำพระทัยพระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ ที่คนหนึ่งในผู้เล็กน้อยเหล่านี้จะพินาศเลย” ฉะนั้นแม้ว่ามีแกะเก้าสิบเก้าตัวอยู่ปลอดภัยตอนนั้น พระองค์ก็ทรงอยากได้แกะที่หายไปตัวเดียวนั้น

และฉะนั้นใน 2 เปโตร 3:9 เราจึงถูกบอกว่าพระองค์ “ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ประสงค์ให้คนทั้งปวงมาถึงการกลับใจเสียใหม่” เราเห็นในที่นี้ว่าพระเยซูทรงมีความกรุณาแบบไร้ขีดจำกัดให้แก่คนบาปที่หลงหายไปไกลที่สุด และพระองค์ทรงอยากได้คน ๆ นั้นเช่นกัน

คุณแม่อัยสาวคนหนึ่งแท้งลูก และเธอร้องให้ด้วยความทุกข์ใจยิ่งนัก พวกเรากล่าวแก่เธอว่า “คุณมีลูกสองคน คุณยังสาวอยู่ คุณจะมีลูกได้อีกนะ อย่าร้องไห้เลย” แต่เธอกล่าวอย่างสะอึกสะอื้นว่า “โอ ฉันรู้ค่ะ แต่ฉันอยากได้ลูกคนนั้นด้วย!” เราแน่ใจว่า พระเยซูก็ทรงรู้สึกเช่นนั้นเกี่ยวกับคนบาปที่หลงหายทุกคนในโลก และเราควรรู้สึกแบบนั้นเช่นกัน

บนบ่าของผู้เลี้ยงแกะนั้น

ช่างเป็นภาพอันน่าชื่นใจจริง ๆ ของความรอด! เป็นโดยพระคุณทั้งสิ้นและไม่ขึ้นกับคุณความดีหรือการทำงานใด ๆ ของมนุษย์เลย! แกะตัวนั้นถูกวางอย่างปลอดภัยบนไหล่ของผู้เลี้ยงแกะนั้น แกะนั้นไม่จำเป็นต้องรู้ทางกลับบ้าน มันไม่ต้องวิ่งให้เร็วกว่าพวกสุนัขป่า มันไม่ต้องสั้ยชื่อในความอูตสาหะ มันแค่นอนพักบนบ่าของพระผู้เลี้ยงนั้นและถูกแบกกลับบ้าน

“แกะ” บางตัวได้ยื่นขึ้นในการประชุมอธิษฐานและพูดเป็นพยานแบบชวนให้เข้าใจผิด พวกเขาบอกว่า “ฉันตั้งใจแน่วแน่ว่าจะทำให้สวรรค์เป็นบ้านของฉันให้ได้!” และ “ฉันอยากให้ทุกคนอธิษฐานเพื่อฉันเพื่อที่ฉันจะสั้ยชื่อไปตลอด” ผู้คนไม่ได้ไปสวรรค์เพราะความมุ่งมั่นแบบไม่ลดละและไม่ใช้เพราะว่าพวกเขาสั้ยชื่อไปตลอด และเท่าที่เกี่ยวข้องกับการทำได้ตามมาตรฐานของพระเจ้าในเรื่องความชอบธรรม ไม่มีสักคนในพวกเราเลยที่สั้ยชื่อในตอนต้น และไม่มีสักคนในพวกเราเลยที่ขอบธรรมได้ถึงกระทั่งลิบนาที่ในความหมายที่ว่าบริสุทธิ์แบบสุดยอดจนสมควรได้ไปสวรรค์ ไม่ใช่เลย ความชอบธรรมของเราเป็นความชอบธรรมของพระคริสต์! “ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีไม่ใช่โดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะรอดได้” (อฟ. 2:8,9)

พระเยซูจึงตรัสได้ว่า “แกะทั้งหลายของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นตามเรา และเราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นจะไม่พินาศเลย...” (ยอห์น 10:27,28) และพระองค์ตรัสต่อไปว่าไม่มีผู้ใดสามารถชิงคนของพระองค์แม้สักคนเดียวออกไปจากพระหัตถ์ของพระคริสต์หรือชิงใครสักคนออกไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาได้! ความมั่นคงไม่หลุดหายของลูกคนหนึ่งของพระเจ้าไม่ได้อยู่ในคุณความดีหรือความชอบธรรมของเขาเอง แต่อยู่ในความปลอดภัยไม่หลุดหายของการถูกแบกไว้บนบ่าของพระผู้เลี้ยงนั้น

โอ แกะเอ๋ย ถ้าคุณอยากไปถึงบ้านอย่างปลอดภัย อย่าวางใจสติปัญญาของคุณให้พาไปในเส้นทางที่ถูก

ต้อง คุณเคยพลาดเส้นทางนั้นมาก่อนแล้ว อย่าไว้ใจพลังกำลังของตนเอง มีพวกสุนัขป่าอยู่รอบด้าน ซึ่งแข็งแรงกว่าคุณเสียอีก เราไม่ได้รับสวรรค์เพราะเราสมควรได้รับมัน เราได้รับสวรรค์เพราะพระเยซูทรงซื้อมันให้ คนของพระองค์ ผมขอแนะนำให้คุณอ่านบทที่ชื่อว่า “Can a Saved Person Ever Be Lost?” ในหนังสือของผู้แต่ง, *Twelve Tremendous Themes*, หรือหาอ่านแผ่นพับที่มีชื่อเรื่องว่า “Can a Saved Person Ever Be Lost?” จากสำนักพิมพ์เดียวกัน

มันเป็นภาพอันสนิทสนมของความรักของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่มีต่อคนของพระองค์มิใช่หรือ ที่พระองค์ทรงแบกเราไว้บนบ่าของพระองค์? พระองค์ไม่ได้ถือสาเมื่อโยนผู้เป็นที่รัก ที่มีค่าสุดท้ายนั้น ขยับเก้าอี้ยาวของตนเข้าไปใกล้กว่าเดิมและเอาศีรษะของตนหนุนที่หน้าอกของพระเยซู! (ยอห์น 13:23) พระเยซูไม่ทรงรังเกียจเลยที่หญิงคนบาปผู้นั้นร้องไห้เหนือพระบาทของพระองค์ในเรือนของฟาริสีผู้นั้นและล้างพระบาทของพระองค์ด้วยน้ำตา เช็ดพระบาทด้วยเส้นผมแห่งศีรษะของนาง จูบพระบาทของพระองค์และชโลมพระบาทนั้นด้วยน้ำมันหอม พระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงคืนพระชนม์แล้วทรงชวนโรมัสให้เอามือของเขาแหยในสีข้างของพระเยซูเพื่อคลำบาดแผลนั้นและเอานิ้วของเขาแหยในรอยตะปูเหล่านั้น และทราบที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วจริง ๆ และมีชีวิตอยู่ โอ เราทุกคนที่พระเจ้าคริสต์ทรงซื้อแล้วด้วยพระโลหิตของพระองค์ช่างเป็นที่รักยิ่งต่อพระทัยของพระองค์จริง ๆ!

พระเจ้าผู้เลี้ยงทรงชื่นชมยินดี

เราอ่านว่าพระเจ้าผู้เลี้ยงนั้นทรง “วางมันไว้บนไหล่ของเขา โดยมีความปีติยินดี” และพระองค์ทรง “เรียกพวกมิตรสหายของตนและเพื่อนบ้านทั้งหลายให้มาพร้อมกัน โดยกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘จงปีติยินดีกับข้าพเจ้าเถิด’ เหมือนกับที่การชนะจิตวิญญาณเป็นจุดประสงค์หลักหนึ่งเดียวของการรับสภาพเนื้อหนังของพระคริสต์ และการสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น ฉะนั้นแน่นอนว่านั่นต้องเป็นความชื่นบานหลักของพระองค์ ฮีบรู 12:2 บอกเราว่าพระเยซู “เพราะเห็นแก่ความปีติยินดีที่ทรงตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ทรงทนเอากางเขน โดยทรงเหยียดหยามความละอายนั้น...” และในยอห์น 4:32 เมื่อพวกสาวกคะยั้นคะยอพระองค์ให้รับประทานหลังจากที่พระองค์ได้ชนะหญิงชาวสะมาเรียผู้นั้น พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “เรามีอาหารรับประทานที่ท่าทั้งหลายไม่รู้จัก!” การชนะจิตวิญญาณสักดวงก็ดีกว่าอาหารสำหรับพระเยซูเจ้า

และใครบ้างเป็น “พวกมิตรสหายและเพื่อนบ้านทั้งหลาย” ของผู้เลี้ยงแคะนั้นที่ชื่นชมยินดีร่วมกับเขา? โอ แน่แน่นอนว่านั่นแสดงภาพเหล่าวิสุทธิชนในสวรรค์ เพราะข้อ 7 กล่าวว่า “เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะมีความปีติยินดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจเสียใหม่ มากกว่าคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนซึ่งไม่ต้องการกลับใจเสียใหม่” D.L. Moody, Sam Jones, Billy Sunday, R.A. Torrey, J. Wilbur Chapman, และ Truett และ Spurgeon และ Talmage และคนอื่น ๆ ทุกคนที่อยากเห็นเหล่าคนบาปรับความรอดบนแผ่นดินโลก ก็ชื่นชมยินดีในสวรรค์เมื่อพวกเขาได้ยืนขาขวานั้น และฉะนั้นบทเพลงนี้จึงกล่าวว่า

จงสิ้นกระพรวนแห่งสวรรค์!

มีความชื่นบานวันนี้

เพราะจิตวิญญาณดวงหนึ่งกลับมาจากหลงป่า

คูสิ! พระบิดาทรงออกไปเจอเขา

ทรงออกไปบนทางนั้น

เพื่อต้อนรับลูกที่เหนื่อยล้าและหลงเงินของพระองค์

จำไว้ว่าเปาโลตั้งตาคอยด้วยความชื่นบานว่าจะได้เห็นในสวรรค์คนเหล่านั้นที่เขาได้ชนะมา ใน 1 เธสะโลนิกา 2:19,20 เขากล่าวว่า “เพราะอะไรเล่าเป็นความหวัง หรือความปิติยินดี หรือมกฏแห่งความปิติยินดีของพวกเรา ก็มีใช้ท่านทั้งหลายต่อเบื้องพระพักตร์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราหรือหรือ ในตอนที่พระองค์เสด็จมา เพราะว่าพวกท่านเป็นสง่าราศีและความชื่นชมยินดีของพวกเรา”

และเราจึงจำได้ว่าดาเนียล 12:3 สัญญาว่า: “และบรรดาคนที่มีสติปัญญาจะส่องแสงเหมือนความสว่างจ้าแห่งท้องฟ้า และบรรดาผู้ที่หั้นคนเป็นอันมากมายสู่ความชอบธรรมจะเหมือนอย่างดวงดาวทั้งหลายเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์” โอ ความชื่นบานใหญ่โตในสวรรค์ตอนนี้และตลอดชั่ววันรันดร์คือการที่จิตวิญญาณหลายดวงได้รับความรอด!

ข้อ 8-10:

15:8 หรือหญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ ถ้านางทำเหรียญอันหนึ่งหายไป จะไม่จุดเทียนและกวาดบ้าน และค้นหาอย่างขมิขมันจนกว่านางจะพบมันหรือ

15:9 และเมื่อนางได้พบเหรียญเงินนั้นแล้ว นางก็เรียกเหล่ามิตรสหายของนางและเพื่อนบ้านทั้ง

หลายของนางให้มาพร้อมกัน โดยกล่าวว่า ‘จงปิตินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบเหรียญเงินซึ่งข้าพเจ้าได้ทำหายไปนั้นแล้ว’

15:10 เช่นนั้นแหละ เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า มีความปิตินดีต่อหน้าพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจเสียใหม่”

คำอุปมาเรื่องเหรียญที่หายไป

หญิงคนหนึ่งมีเหรียญเงินสิบเหรียญ เหรียญนั้นอาจมีชื่อว่าเหรียญดรัมมา, เหรียญเดนาเรียน หรือเหรียญเพนนี่ มันน่าจะมามีค่าเท่ากับแปดเพนนี่ ซึ่งเป็นเงินอังกฤษ; ตามมาตรฐานทองคำ มันน่าจะเท่ากับ 15 เซ็นต์ ซึ่งเป็นเงินอเมริกัน แต่มูลค่าของมันในสมัยนั้นก็สูงกว่านี้เยอะ มันมีค่าเท่ากับค่าจ้างหนึ่งวันเต็ม ๆ ตามที่เห็นในมัทธิว 20:2 และวิวรณ์ 6:6 บางคนคิดว่ามันอาจเป็นเงินสินสอด ซึ่งเป็นที่หวงแหนยิ่งนัก และเหรียญเหล่านั้นอาจถูกร้อยเข้าด้วยกันเหมือนลูกปัดบนเชือกเส้นหนึ่งและสวมเป็นสร้อยคอหรือใส่บนหน้าผาก หรือ Gordet คิดว่า “หญิงผู้นั้นได้ทำงานอย่างหนักเพื่อจะได้เงินจำนวนเล็กน้อยมาและเก็บออมมันไว้โดยต้องยอมอด ๆ อดยาก ๆ หลายสิ่งและไว้ใช้ในยามจำเป็นเร่งด่วน” ไม่ว่าจะอย่างไร สำหรับหญิงผู้นี้ มันก็มีค่ามากเกินกว่าที่เราจะคิดได้ เงินเช่นนั้นสามสิบเหรียญมีมูลค่าเท่ากับราคาของทาสนคนหนึ่ง (ศคย. 11:12) เงินสามสิบเหรียญถูกจ่ายให้แก่ยูดาสผู้ทรยศนั้น และเงินนั้นก็เพียงพอที่จะซื้อทุ่งของช่างหม้อได้ ไม่ว่าจะอย่างไร เหรียญที่หายไปนั้น มีค่ามากต่อหญิงผู้นี้ และนางเสาะหามันด้วยความพะวงยิ่งนัก

นาง “จุดเทียนและกวาดบ้าน และค้นหาอย่างขมิขมันจนกว่านางจะพบมัน” มิใช่หรือ?- “จุดเทียน” เพราะว่าในบ้านเรือนที่ทำด้วยหินซึ่งไม่มีหน้าต่าง มีแต่ประตูที่ปล่อยให้แสงเข้า มันก็คงมืด “กวาดบ้าน” นะ

หรือ? ใช่แล้ว เพราะว่าในมูมหนึ่งหรืออาจในรอยแยกระหว่างก้อนหินเหล่านั้นในพื้นที่บ้าน นางอาจพบมันได้ พระเยซูก็ทรงเสาะหาบรรดาคนบาปอย่างเร่งด่วนเช่นนั้น และเราควรออกไปตามหาพวกเขาอย่างเร่งด่วน ขนาดนั้นเช่นกัน

จากนั้นมีการทวนซ้ำคำตรัสอันเปี่ยมสุขนั้น: “ เช่นนั้นแหละ เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า มีความปีติยินดีต่อหน้าพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจเสียใหม่”

ข้อ 11-16:

15:11 และพระองค์ตรัสว่า “ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน	ตนด้วยการใช้ชีวิตเสเพล
15:12 และบุตรคนเล็กในสองคนนั้นกล่าวแก่บิดาของตนว่า ‘บิดาเจ้าข้า ขอยกทรัพย์สมบัติที่ตกเป็นส่วนของคุณให้แก่ลูกเกิด’ และบิดาได้แบ่งทรัพย์สมบัติของตนให้แก่บุตรทั้งสอง	15:14 และเมื่อเขาใช้ทรัพย์สมบัติหมดแล้ว ก็เกิดการกัณดารอาหารรุนแรงทั่วแผ่นดินนั้น และเขาจึงเริ่มขาดสน
15:13 และหลังจากนั้นไม่กี่วัน บุตรชายคนเล็กนั้นก็รวบรวมทรัพย์สมบัติทั้งหมด และออกเดินทางไปยังแผ่นดินไกล และที่นั่นได้ผลาญทรัพย์สมบัติของ	15:15 และเขาไปและอาศัยอยู่กับพลเมืองของแผ่นดินนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ส่งเขาไปในทุ่งนาของตนเพื่อเลี้ยงพวกหมู
	15:16 และเขาใคร่จะได้อิมท้องของเขาด้วยบรรดาฝักถั่วที่พวกหมูกินนั้น และไม่มีใครให้แก่เขา

บุตรที่รักยิ่งคนหนึ่งหลงเงินไป

คำอุปมาเรื่องนี้เป็นส่วนหนึ่งของคำอธิบายที่พระเยซูประทานให้ว่าพระองค์ทรงต้อนรับคนบาปทั้งหลาย ทรงรักพวกเขา ทรงยกโทษให้พวกเขา ทรงรับพวกเขาไว้ในฐานะลูก ๆ ของพระเจ้าทำไมและอย่างไร เช่นเดียวกับที่แกะที่หายไปตัวนั้นแสดงภาพคนบาปคนหนึ่ง เช่นเดียวกับที่เหรียญที่หายไปอันนั้นแสดงภาพคนบาปคนหนึ่ง ฉะนั้นบุตรที่สุรุ่ยสุร่ายคนนี้ก็แสดงภาพคนบาปที่หลงหายคนหนึ่งเช่นกัน บุตรคนโตนั้นแสดงภาพพวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์ช่างดีเหล่านี้ที่ศาสนาของพวกเขาเป็นเพียงการคงไว้ซึ่งมาตรฐานต่าง ๆ ของคุณความดีและความชอบธรรมแบบมนุษย์ โดยไม่มีความเมตตาให้แก่เหล่าคนบาป ไม่มีการไถ่โทษ ไม่มีการยกโทษ ไม่มีการกลับคืนดีกัน

จงหมายเหตุว่าพระเยซูเจ้าทรงแสดงภาพทัศนคติของใจและสภาวะของคนบาปที่หลงหายคนหนึ่งอย่างชัดเจนเพียงใด หากนี่เป็นเพียงเรื่องเล่าเกี่ยวกับเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่กลายเป็นคนดีอ้วน ไม่เชื่อฟัง เกลียดซัง หลัการต่าง ๆ ของบิดาตนและวิถีชีวิตของเขา และมุ่งมั่นที่จะทำตามใจตัวเองให้ได้โดยยอมแลกกับทุกสิ่ง เราก็อาจตำหนิผู้เป็นบิดาได้ พระคัมภีร์สอนว่า: “จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเมื่อเขาชราแล้ว เขาจะไม่พรากไปจากทางนั้น” (สภษ. 22:6) เราสามารถเลี้ยงดูลูก ๆ ใน “การอบรม” (นั่นคือ การฝึกวินัย) และ “การตักเตือนขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (อพ. 6:4) มันเป็นความจริงที่ว่า “ความฟกซำดำเขียวของบาดแผลย่อมชำระความชั่วร้ายออกไปเสีย การโบยตีก็กระทำให้ส่วนลึกของร่างกายสะอาดสะอาดเช่นกัน” (สภษ. 20:30) พวกบุตรชายที่ชั่วของเอลีผู้ชราไปทางผิดเพราะว่า ตามที่ผู้พยากรณ์ของพระเจ้าบอกเอลีว่าพระเจ้าตรัสว่า “...เจ้า

ให้เกียรติแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้าเหนือเรา...” (1 ซมอ. 2:29) และคำแข่งสาปยาวนานเป็นชั่วอายุตกบนครอบครัวของเขา “เพราะเหตุความชั่วช้าซึ่งเขารู้แล้ว เพราะบุตรชายทั้งสองของเขาได้ทำตัวเลวทราม และเขาหาได้ห้ามปรามพวกเขาไม่” (1 ซมอ. 3:13) และอาโดเนียห์ บุตรชายของดาวิด ไปทางผิด เหมือนอับซาโลม บุตรชายอีกคนไปทางผิด เพราะว่า “...พระราชบิดาของท่านไม่เคยขัดใจท่านในเวลาใด ๆ เลย โดยตรัสว่า “ทำไมเจ้าได้กระทำเช่นนั้นเล่า...” (1 พงศ์กษัตริย์ 1:6) บิดาที่เชื่อฟังพระเจ้าในการฝึกวินัย ในการเป็นแบบอย่างที่ดี ในการสั่งสอนอย่างสม่ำเสมอ สามารถได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้าในการเลี้ยงดูบุตรหลานและทำให้พวกเขาเติบโตเป็นคนดีได้

แต่ความชอบธรรมของบุตรทั้งหลายของคน ๆ หนึ่ง ซึ่งถูกสั่งสอนโดยบิดาและมารดาของพวกเขา ก็เป็นเพียงความชอบธรรมเชิงสัมพันธ์ และในที่นี้คำอุปมาเรื่องนี้แสดงภาพคนบาปคนหนึ่ง ที่ออกไปเสียจากพระเจ้า ด้วยว่าความชอบธรรมนั้นที่พระเจ้าทรงเรียกร้องเป็นความชอบธรรมที่สมบูรณ์แบบ และไม่มีมนุษย์คนใดทำได้ตามข้อกำหนดนั้น และพระเจ้าไม่เคยล้มเหลว และพระเจ้าถูกตำหนิไม่ได้เพราะว่ามนุษย์ทั้งหลายเป็นคนบาป และฉะนั้นในคำอุปมาเรื่องนี้บิดาจึงไม่ได้เป็นฝ่ายผิด

และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดไม่เจตนาที่จะสอนว่าพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์เป็นคริสเตียนแล้วเพราะพวกเขามีศีลธรรม ยึดมั่นในพระราชบัญญัติ และเคร่งศาสนา พระองค์ทรงตำหนิพวกเขาเพราะบาปของพวกเขาอย่างชัดเจนที่สุดในที่อื่น แต่คำอุปมาตรงนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับว่าพระคริสต์ทรงรักคนบาป ทรงต้อนรับพวกเขา ทรงยกโทษให้พวกเขา และเป็นเรื่องเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่คัดค้านการที่พระองค์ทรงต้อนรับคนบาป

บุตรที่หลงหายผู้นั้นเอาทุกสิ่งที่เป็นที่บิดาจัดเตรียมไว้และทุกสิ่งที่เขาจะได้รับเป็นมรดกในภายหลังอยู่ แล้วไปโดยที่ไม่ขอบคุณเลยสักคำ แต่นั่นก็เป็นวิธีของคนบาปทุกแห่งหนมิใช่หรือ? ความดีของพระเจ้ามีเจตนาที่จะนำมนุษย์มาสู่การกลับใจเสียใหม่ (รม. 2:4) มันแปลกและชั่วมิใช่หรือ และมันแสดงให้เห็นมิใช่หรือถึงความเห็นห่างที่เลวร้ายนั้นและความมืดบอดและความเห็นแก่ตัวของใจที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ ที่มนุษย์หายใจเอาอากาศของพระเจ้าและกินอาหารของพระเจ้าและยอมรับความบริบูรณ์ของภรรยาและลูก ๆ บรรดาคนที่เขารัก สุขภาพ การมีงานทำ ความสุขสบาย แม้กระทั่งความรุ่มร่า และไม่เคยขอบคุณพระเจ้าเลยและไม่รู้สึกเลยว่าตนต้องแสวงหาพระเจ้าหรือปรนนิบัติพระองค์?

และบุตรคนนั้นต้องหนีไปจากบิดา คุณเห็นไหมว่า เหล่ามนุษย์ที่ผิดบาปไม่ต้องการมีส่วนร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้า ตามที่พระเยซูตรัสไว้ในยอห์น 3:19-21, “และนี่คือการปรับโทษนั้น คือว่าความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว และมนุษย์ได้รักความมืดแทนที่จะรักความสว่าง เพราะการกระทำทั้งหลายของพวกเขาชั่วร้าย เพราะทุกคนที่กระทำความชั่วร้ายก็เกลียดชังความสว่างนั้น และไม่มาถึงความสว่างนั้น เกรงว่าการกระทำทั้งหลายของตนจะถูกตำหนิ แต่ผู้ที่กระทำความจริงก็มาสู่ความสว่างนั้น เพื่อการกระทำทั้งหลายของตนจะปรากฏว่า การกระทำเหล่านั้นถูกกระทำในพระเจ้า”

ฉะนั้นคนบาปที่หลงหายทุกคนจึงเป็น “ลูกทั้งหลายแห่งความไม่เชื่อฟัง” (อฟ. 2:2) เมื่ออาดัมได้กลายเป็นคนบาปแล้ว เขาก็อยากซ่อนตัวจากพระเจ้า ฉะนั้นมนุษย์ที่ไม่กลับใจเชื่อจึงไม่รักพระคัมภีร์ ไม่รักบทเพลงแห่งการสรรเสริญ ไม่แสวงหาการเข้าสังคมกับเหล่าคริสเตียนที่ทุ่มเท ไม่เลย เหมือนอย่างที่เขาาชนที่เเกรและ

ไม่มีระเบียบวินัยสมัยนี้กระทำ ที่ออกจากบ้านไปเพื่อที่จะหนีพ้นจากการเหนี่ยวรั้ง ระเบียบวินัย การดักเตือนของพ่อแม่ คนบาปทั้งหลายเองก็ตั้งใจหนีไปจากพระเจ้า มนุษย์ชาติทั้งสิ้นอยู่ใน “แผ่นดินไกล” นั้น มนุษย์ที่ถูกสร้างมาตามแบบพระฉายของพระเจ้าและทรงเจตนาให้เขาเป็นเพื่อนและความชื่นบานของพระองค์เสมอ ได้กลายเป็นคนต่างด้าว คนแปลกหน้า ชาวต่างชาติ ศัตรูคนหนึ่งไปเสียแล้ว!

มันดูเหมือนเป็นความโง่ของคนโง่ใหม่ที่ชายหนุ่มผู้นั้นผลาญทรัพย์สินสมบัติของตนในการใช้ชีวิตเสเพล? โอ แต่มนุษย์ก็ทำแบบนี้ทุกวันมิใช่หรือ? มันเป็นเรื่องจริงที่ว่า “คนโง่คนหนึ่งกับเงินทองของเขาอีกไม่นานก็ต้องแยกจากกัน” แต่มันเป็นเรื่องจริงเช่นกันที่ว่าคนชั่วมีแนวโน้มที่จะสูญเสียชีวิตคู่อันแสนสุขของตนไป สูญเสียการร่วมสนิทของลูก ๆ ของตนไป และกระทั่งสูญเสียธุรกิจของตนและเกือบทุกสิ่งที่เขารักยิ่ง บ่อยครั้งขนาดไหนที่เราพบในศูนย์พักพิง ในท่ามกลางเหล่าคนเร่ร่อนและคนขี้เมาและพวกที่ชีวิตพังคน ๆ หนึ่งที่เคยเป็นนายความชื่อดัง หรือสมาชิกวุฒิสภา หรือผู้พิพากษาประจำศาล หรืออดีตนักธุรกิจผู้บริหาร หรือคนที่เคยมั่งมีมาก ๆ นี่เป็นภาพที่แท้จริงของอิทธิพลและหนทางแห่งบาป

จากนั้น “เกิดการกัณดารอาหารรุนแรงทั่วแผ่นดินนั้น”-การกัณดารอาหารมาจริง ๆ เสมอ! ไม่ช้าก็เร็ว พระคัมภีร์จะถูกพิสูจน์ว่าเป็นความจริง: “หนทางของบรรดาคนละเมียดก็ยากนัก” (สภษ. 13:15) และคำเตือนที่ว่า “...จงรู้แน่เถิดว่า บาปของพวกเขาจะหาพวกเขาจนเจอ” (กตว. 32:23) ต้องถูกพิสูจน์ว่าถูกต้อง โอ คนบาปทั้งหลายพบว่า “ค่าจ้างของบาปคือความตาย” (รม. 6:23) และว่า “บาป เมื่อมันสำเร็จแล้ว ก็นำไปสู่ความตาย” (ยก. 1:15)

มันปรากฏเช่นนั้นในตอนแรก เพราะว่ามันเป็นวิธีที่บาปทำงาน นักพนันที่อยากรวยโดยไม่ต้องทำงานก็ไม่รวย คนที่ดื่มเหล้าเพื่อที่จะได้เพื่อนฝูงและเพิ่มธุรกิจของตนก็อาจเสียธุรกิจของตนไป คนที่ใช้ชีวิตเพื่อความเพลิดเพลินก็หลงเอยในความทุกข์ระทม บาปเป็นเหมือนไฟที่ หากไม่ถูกควบคุม ก็เผาทำลายตีกรามบ้านช่องและเมืองใหญ่ ๆ มันเป็นเหมือนระเบิดซึ่ง หากไม่ถูกฆ่าให้ตาย หรือถูกผ่าตัดเอาออกไป จะแพร่กระจายและนำความตายที่ไม่อาจเลี่ยงได้มาให้

แต่ความชอบธรรมของพระเจ้ก็ตกเป็นเดิมพันเช่นกัน และพระเจ้าเองดูเหมือนจะทรงรับประกันว่าคนที่ตั้งใจเดินต่อไปในเส้นทางที่หลงเงินแห่งบาปต้องถูกลงโทษ ต้องพบว่าบาปไม่มีอะไรดีเลย เขาต้องพบว่าไม่ช้าก็เร็วมีวันพิพากษา และคนที่ไม่เรียนรู้ทั้งหมดนั้นในชีวิตนี้ก็จะได้เรียนรู้มันในชีวิตหน้าแน่นอน

เพื่อนฝูงเหล่านั้นที่ช่วยเขาผลาญเงินทองของเขาในความโง่ของเขาไปอยู่ไหนกันหมดตอนนี้? พวกเขาหายหัวกันไปหมดแล้ว “ไม่มีใครให้แก่เขา” คนขงเหล่าและเหล่าเพื่อนนักดื่มเป็นเพื่อนแบบออกนอกหน้าขณะที่คน ๆ หนึ่งใช้จ่ายเงินของตนเพื่อความสนุกสนานอันชั่วร้ายของพวกเขา เมื่อคน ๆ นั้นเริ่มเป็นขี้เมาและยากเมื่อเงินทองของเขาหมด และความนับหน้าถือตาและแม้แต่ความนับถือตัวเองของเขาหมด เหล่าเพื่อนนักดื่มของเขาช่วยเขาให้รับการบำบัดเลิกเหล้า ช่วยเขาให้ได้ธุรกิจของเขากลับคืนมา ได้บ้านที่แตกสลายของเขากลับคืนมาไหม? แล้วคนขงเหล่า คนดื่มเหล้า คนกลั่นเหล้า นักการเมืองที่คอยป้อนให้ฝูงชนนักดื่มอยู่ไหนกัน? ไม่เลย บัดนี้คนบาปผู้ตกต่ำซึ่งมาถึงหายนะเมื่อมาถึงสุดถนนเส้นนั้นต้องไปหานักเทศน์คนหนึ่ง ไปหาศูนย์พักพิงไปหาผู้คนที่ดำเนินตามทางพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือในการกลับคืนดีกับพระเจ้า เพื่อที่จะได้อุปนิสัยที่ดี

ของตน ความมีประโยชน์ของตน ความสุขของตนกลับคืนมา เมื่อยูดาสกลับมาหาพวกบุโรหิตใหญ่พร้อมกับเงินสามสิบเหรียญนั้นที่ลูกใหม่เหมือนไฟในใจและจิตสำนึกของเขาและกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ทรยศโลหิตซึ่งไม่มี ความผิด!” และอยากเปลี่ยนใจกับการที่เขาได้ทรยศพระเยซู พวกบุโรหิตใหญ่ที่ไร้หัวใจก็กล่าวว่า “การนั้นเป็น ธุระอะไรของพวกเรา เจ้าต้องรับธุระเอาเอง” (มธ. 27:4)

ข้อ 17-24:

15:17 และเมื่อเขาสำนึกตัวแล้ว เขาก็กล่าวว่า ‘ลูกจ้างของบิดาเรากำลังหลายคนมีอาหารเพียงพอ และเหลืออยู่ และเรากำลังจะตายเพราะความ หิวโหย

15:18 เราจะลุกขึ้นและไปหาบิดาของเรา และจะ กล่าวแก่บิดาว่า “บิดาเจ้าข้า ลูกได้ทำบาปต่อ สวรรค์และต่อหน้าท่าน

15:19 และไม่สมควรที่จะถูกเรียกว่าเป็นลูกของ ท่านอีกต่อไป ให้ลูกเป็นเหมือนลูกจ้างคนหนึ่งของ ท่านเถิด”’

15:20 และเขาก็ลุกขึ้น และมาหาบิดาของตน แต่ เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาของเขาก็เห็นเขา และมีความกรุณา และวิ่งไป และกอดคอของเขา และ จูบเขา

15:21 และบุตรคนนั้นจึงกล่าวแก่บิดาว่า ‘บิดา เจ้าข้า ลูกได้ทำบาปต่อสวรรค์ และในสายตาของ ท่าน และไม่สมควรที่จะถูกเรียกว่าเป็นลูกของท่าน อีกต่อไป’

15:22 แต่บิดากล่าวแก่พวกผู้รับใช้ของตนว่า ‘จง เอาเสื่อคลุมยาวอย่างดีที่สุดมา และสวมเสื่อคลุม ยาวนั้นให้เขา และสวมแหวนวงหนึ่งบนมือของเขา และสวมรองเท้าบนเท้าของเขา

15:23 และจงเอาลูกวัวอ้วนพีมาที่นี่ และฆ่ามันเสีย และจงให้พวกเรารับประทานกัน และมีความ รื่นเริงยินดีเถิด

15:24 ด้วยว่าลูกของเราคนนี้ได้ตายไปแล้ว และ กลับมีชีวิตอีก เขาได้หายไ้ และถูกพบแล้ว’ และ เขาทั้งหลายก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี

การกลับใจใหม่

ในเล้าหมู่นั้น หิวโหย ตาสว่าง เสียใจ บุตรที่สุรุษสุรายนั้น “สำนึกตัว” ไม่มีมนุษย์คนใดอยู่ในความคิด ที่ถูกต้องของตนเมื่อเขาเดินต่อไปในบาปจนไปสู่ความเสียใจและความพินาศ บัดนี้เขาเห็นสิ่งต่าง ๆ อย่างที่พวก มันเป็นเรื่องจริง ๆ แล้ว: บาปไม่นำความสุขมาให้; การเที่ยวสำมะเลเทเมาที่ไม่สร้างมิตรแท้ ความเปลี่ยวเหงาแห่ง บาปไม่จริงยั่งยืน บัดนี้เขาตระหนักถึงความดี ความกรุณาปรานี ความรักอันท่วมท้นของบิดาของเขา และเศร้าใจ ที่ตนได้ละเมิดและทำผิดต่อบิดา บัดนี้เขาเห็นแล้วว่าเพื่อนฝูงในบาปเป็นมิตรเทียม บัดนี้บ้านที่เคยเป็นที่อยู่เก่า นั้นดูเหมือนเป็นที่พักพิงที่ปลอดภัยเหลือเกิน และสภาพแวดล้อมก็มีความสุขเหลือเกิน จนเขาอาจจำได้ว่าแม้กระทั่ง พวกลูกจ้างที่นั่นซึ่งมีเหลือเพื่อขณะที่เขาจะอดตายอยู่แล้วเพราะความหิว! พวกคนบาปที่ไม่ใส่ใจควรตั้งใจฟัง คำเตือนสติของอิสยาห์ 1:18, “บัดนี้จงมาเถิด และให้พวกเรายกเหตุผลด้วยกัน” คนที่สำนึกตัวได้จะเห็นความ โง่แห่งบาปทั้งหลายของตน

สาธุการแด่พระเจ้า ผู้ทรงนำมนุษย์ให้สำนึกตัวโดยการพิพากษาอันเฉียบขาด ครั้งหนึ่งมันเป็นเรื่องง่าย ที่จะนำคุณพ่อที่ใจสลายคนหนึ่งให้เชื่อวางใจในพระเยซูขณะที่เขาคุกเข่าอยู่ข้างหลุมศพลูกชายทารกของเขา

คนหนุ่มสาวที่เนื้อตัวฟกช้ำและร้องไห้อย่างสำนึกผิดหลังจากประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ก็ง่ายต่อการชนะมาถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า รายงานของคุณหมอบอกว่าคุณบาปที่หัวทอกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนค้าเหล้าเถื่อน และเคยติดคุกป่วยเป็นโรคหัวใจและอาจมีชีวิตอยู่ไม่ถึงหกเดือนก็ทำให้เขาส่งคนมาตามตัวนักเทศน์ผู้นี้ และด้วยน้ำตาตืดนักโทษผู้นั้นก็แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

และช่างเปี่ยมสุขจริง ๆ ที่เหล่านักเทศน์ของพระเจ้าสามารถเทศนาเกี่ยวกับบาปและนรกและการพิพากษาและให้คำเตือนต่าง ๆ ของพระเจ้า และบอกเล่าเกี่ยวกับตัวอย่างต่าง ๆ ของพระเจ้า เพื่อที่ผู้คนที่อยู่ในบาปจะสามารถเป็นเหมือนบุตรน้อยหลงหายนั้น ซึ่ง “สำนึกตัว” เมื่อถูกพองใจ คน ๆ หนึ่งก็สามารถกลับใจใหม่ได้ และชายหนุ่มผู้นี้ต้องเรียนรู้ค่าจ้างของบาปก่อน และจากนั้นเขาจึงสามารถซาบซึ้งกับความรักและการยกโทษให้ของบิดาของเขาได้! มันคงไม่ใช่เรื่องราวที่ครบถ้วน ไม่ใช่ข่าวประเสริฐที่ดีพอ หากนักเทศน์คนใดเทศนาเกี่ยวกับการกลับมาแบบมีความสุขของบุตรน้อยนั้น แต่ไม่กล่าวถึงเรื่องราวทั้งหมดนั้นเกี่ยวกับหลายปีที่เสียไปเปล่า ๆ การใช้ชีวิตแบบสุรุษสุราย พวกหญิงโสเภณีและพวกขี้เมา และเล้าหมูและการกัณดารอาหาร ข่าวประเสริฐไม่ใช่แค่ว่าพระคริสต์ทรงช่วยให้รอด แต่พระองค์ทรงช่วยเหลือคนบาปให้รอด และข่าวประเสริฐไม่ใช่แค่ว่าพวกเขาจะมีชีวิตนิรันดร์ แต่พวกเขา “จะไม่พินาศ” มันดีที่จะเทศนาว่าผู้ที่ “เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์” แต่มันก็ชัดเจนเท่านั้นที่จะเทศนาส่วนที่เหลือของพระคำข้อเดียวกันนั้น: “ผู้ที่ไม่เชื่อพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่บนเขา” (ยอห์น 3:36)

บัดนี้คือการตั้งปณิธานอันบริสุทธิ์, “เราจะลุกขึ้นและไปหาบิดาของเรา และจะกล่าวแก่บิดาว่า “บิดาเจ้าข้า ลูกได้ทำบาปต่อสวรรค์และต่อหน้าท่าน และไม่สมควรที่จะถูกเรียกว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป ให้ลูกเป็นเหมือนลูกจ้างคนหนึ่งของท่านเถิด” และเขาก็ทำเช่นนั้นทันที

ผมเคยนึกภาพในหัวของผมเส้นทางกลับบ้านที่แสนยาวไกลนั้น ความหวังกังวลยิ่งนัก อย่างก้าวที่เหนื่อยล้า บิดาจะต้อนรับเขาและยกโทษให้เขาไหม หรือบิดาจะดูต่ำเขา? แต่ขณะที่ผมใคร่ครวญต่อไป ผมก็หายเหตุว่ามันไม่ใช่หนทางกลับบ้านที่ยาวไกลเลย เด็กหนุ่มคนนั้นอาจอยู่ไกลบ้านเป็นพันไมล์ แต่เท่าที่เกี่ยวข้องกับคำอุปมาเรื่องนี้ มันเป็นแค่ก้าวเดียวเท่านั้น ถ้าผู้ใดที่อยู่ในบาปลึกที่สุด หันใจและใบหน้าของตนมาหาพระเจ้า พระองค์ก็ทรงอยู่ตรงนั้นแล้ว!

การต้อนรับกลับบ้านอันแสนสุข

จำไว้ว่าใจความหลักของบทนี้คือ “ชายผู้นี้ต้อนรับพวกคนบาป” ฉะนั้นบิดาผู้นี้ ซึ่งเฝ้าคอยอย่างสัตย์ซื่อ ด้วยความรัก อธิษฐานและรอคอยให้บุตรน้อยหลงหายกลับมา เห็นเขา “เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล...และมีความกรุณา และวิ่งไป และกอดคอของเขา และจูบเขา” บุตรน้อยหลงหายนั้นสารภาพบาปของตน ความไม่คู่ควรของตน เขากล่าวว่า “บิดาเจ้าข้า ลูกได้ทำบาปต่อสวรรค์ และในสายตาของท่าน และไม่สมควรที่จะถูกเรียกว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป” แต่บิดานั้นขัดจังหวะเขาก่อนที่เขาจะเสนอ ตามที่เขาได้ปฏิญาณอย่างจริงจังแล้วว่า จะทำ ว่าเขาจะขอเป็นแค่ผู้รับใช้คนหนึ่งเท่านั้น

ฉะนั้นคนบาปคนหนึ่งต้องมาหาพระเยซูเพื่อรับความรอดและการยกโทษให้ในฐานะผู้ที่ไม่คู่ควร ในฐานะผู้ที่สำนึกผิด พระคริสต์ได้ทรงตายเพื่อช่วยคนบาปให้รอด (1 ทธ. 1:15) และไม่ใช่ใครอื่น เฉพาะคนบาป

ที่สำนึกผิดเท่านั้นที่รับความรอดได้ เหมือนคนเก็บภาษีคนนั้นในลูกา 18:9-14, เหมือนโจรคนนั้นในลูกา 23:39-43 คนเหล่านั้นที่ไม่รับความรอดก็มาเหมือนพาริสีที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมคนนั้นในพระวิหาร และเหมือนขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้น ที่ถามว่า “...ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดเพื่อข้าพเจ้าจะมีชีวิตนิรันดร์” (มธ. 19:16) พระคริสต์ทรงต้อนรับคนบาป แต่เฉพาะคนบาปที่สารภาพด้วยตัวเอง ที่สำนึกผิด ที่พึ่งพาคุณความดีไม่ได้

บุตรน้อยหลงหายที่กลับมาได้รับสิ่งใดบ้าง?

1. บิดากล่าวว่า “จงเอาเสื้อคลุมยาวอย่างดีที่สุดมา และสวมเสื้อคลุมยาวนั้นให้เขา” ฉะนั้นทุกคนที่เชื่อวางใจพระคริสต์เพื่อรับความรอดก็ได้รับเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์มาสวมไว้บนตัวเขา อิสยาห์ 61:10 พูดถึงเรื่องนี้ดังนี้: “ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดีอย่างยิ่งในพระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพเจ้าจะเริงโลดในพระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะพระองค์ได้ทรงสวมข้าพเจ้าด้วยเสื้อผ้าทั้งหลายแห่งความรอด พระองค์ทรงคลุมข้าพเจ้าด้วยเสื้อคลุมยาวแห่งความชอบธรรม เหมือนอย่างเจ้าบ่าวประดับตัวเองด้วยเครื่องประดับทั้งหลาย และเหมือนอย่างเจ้าสาวตกแต่งตัวเองด้วยบรรดาเพชรนิลจินดาของเธอ” เกี่ยวกับเราทุกคนที่พึ่งพาพระคริสต์เพื่อรับความรอดแล้ว มีกล่าวไว้ว่า “คนทั้งหลายซึ่งได้โปรดยกความชั่วช้าของพวกเขาแล้ว และได้ทรงปกปิดบาปทั้งหลายของพวกเขาแล้ว ก็ได้รับพร มนุษย์ผู้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงถือโทษบาปนั้น ก็ได้รับพร” (รม. 4:7,8)

เสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมนั้นถูกแสดงภาพในคำอุปมาเรื่องกษัตริย์นั้นที่จัดงานอภิเษกสมรสให้โอรสของตน ในมัทธิว 22 ชายคนหนึ่งที่ยากเข้าไปในงานนั้น “ไม่ได้สวมเสื้อสำหรับงานสมรส” และเขาถูกโยนออกไป (มธ. 22:11-13) ไม่มีใครได้เข้าไปในสวรรค์หากไม่ได้สวมเสื้อแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์

บารทิโอมัสก็แสดงภาพนี้มิใช่หรือ เมื่อพระเยซูทรงเรียกเขาและเขา “ทิ้งผ้าห่มของเขาไปแล้ว จึงลุกขึ้นและมาหาพระเยซู” (มาระโก 10:50)? เขาโยนทิ้งเสื้อขอทานของเขาที่ขาดรุ่งริ่ง บัดนี้เมื่อเขามองเห็นแล้ว เขาก็สามารถแต่งตัวให้ดีกว่าขอทานได้

2. “สวมแหวนวงหนึ่งบนมือของเขา” บิดากล่าว เหมือนกับที่เสื้อคลุมตัวนั้นถูกสวมบนตัวเขาโดยเขา ไม่ต้องยกนิ้วของตนขึ้นมาเลย เนื่องจากมันแสดงภาพความชอบธรรมที่เขาได้รับ ไม่ใช่โดยการงานของเขาเอง ฉะนั้นแม้แต่แหวนวงนี้ก็ถูกใส่ไว้บนมือของเขา มันเป็นเครื่องหมายของความเป็นบุตร เขาอยู่ในครอบครัวนั้นแล้ว เราก็เป็น “ทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์” (รม. 8:17) พระเยซูไม่ทรงละอายที่จะเรียกพวกเราว่าพี่น้อง (ฮบ. 2:11) ช่างน่าชื่นใจจริง ๆ ที่ได้อ่านว่า “ดูเถิด พระบิดาโปรดประทานความรักเช่นไรแก่พวกเรา ที่พวกเราจะถูกเรียกว่าบุตรทั้งหลายของพระเจ้า เหตุฉะนั้นโลกจึงไม่รู้จักพวกเรา เพราะว่าโลกมิได้รู้จักพระองค์ พวกท่านที่รัก บัดนี้พวกเราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้า พวกเราจะเป็นอย่างไร แต่พวกเราทราบว่เมื่อพระองค์จะทรงปรากฏนั้น พวกเราจะเป็นอย่างพระองค์ เพราะว่าพวกเราเห็นพระองค์เหมือนอย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น” (1 ยอห์น 3:1,2) และเรามาในฐานะผู้ไม่คู่ควรเหมือนบุตรน้อยหลงหายผู้นั้น ซึ่งจะถูกรับไว้ด้วยความเมตตาและพระคุณของพระเจ้าเข้าสู่ในครอบครัวนั้นของพระเจ้า

ฉบับแปลบางเล่มของพระคัมภีร์ เช่น *Revised Standard Version, N.E.B.*, และ *Good News for Modern Man*, ไม่เพียงถือวิสาสะในการเปลี่ยน ยอห์น 3:16 ให้กล่าวว่า “พระเจ้าได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์” โดยตัดคำว่า “ที่บังเกิดมา” ออกไป; มันเป็นการถือวิสาสะแบบไม่ยำเกรงพระเจ้าที่จะคาดเดาเกี่ยวกับเนื้อหานั้นแต่มันยังผิดมหันต์ด้วยในด้านหลักคำสอน: พระเยซูไม่ใช่พระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นเพียงผู้เดียวที่บังเกิดฝ่ายร่างกายจากพระเจ้าโดยที่ไม่มีบิดาที่เป็นมนุษย์ ในการบังเกิดครั้งที่สองของพวกเรา คริสเตียนทั้งหลายก็ “บังเกิดจากพระวิญญาณ” และฉะนั้นเราจึงได้กลายเป็น “ผู้เข้าส่วนแห่งสภาพของพระเจ้า” (2 ปต. 1:4)

3. และ “สวมรองเท้าบนเท้าของเขา” บิดาผู้นั้นกล่าว ดุจเจ้าชายคนหนึ่งที่ถูกสวมใส่เสื้อผ้าให้โดยเหล่าผู้รับใช้ของเขา พวกเขาถือเอารองเท้ามาสวมให้เท้าที่เหนียวล้าของบุตรน้อยนั้น ฉะนั้นคนบาปจึงไม่เพียงได้รับความชอบธรรมของพระคริสต์ที่ถูกยกให้และตำแหน่งของบุตรคนหนึ่ง แต่การดำเนินชีวิตของเขาก็ถูกเปลี่ยนแปลงด้วย เมื่อเขาหันมาพึ่งพระคริสต์ พระเจ้าก็ประทานรองเท้าคู่มือใหม่ให้แก่เขา! บุตรน้อยนั้นแน่นอนว่าตั้งใจแล้วตอนนี้ที่จะใช้ชีวิตที่บ้านเพื่อเอาใจบิดาของตน ที่จะเดินตามความประสงค์ของบิดา ฉะนั้นคนบาปที่สำนึกผิดแล้วที่มาหาพระคริสต์ก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงในด้านความคิดและทัศนคติที่ควรแสดงให้เห็นการดำเนินชีวิตแบบใหม่ บัดนี้คริสเตียน “ให้ความรอดของพวกท่านเองกระทำกิจออกมาด้วยความกลัวและตัวสั่น เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ภายในพวกท่าน ให้ทั้งมีใจปรารถนาและกระทำตามความชอบพระทัยอันดีของพระองค์” (ฟป. 2:12,13) เขาควรให้ความรอดนั้นซึ่งพระเจ้าใส่ไว้ในตัวเขาแล้ว “กระทำกิจออกมา”

หลังจากที่คน ๆ หนึ่งรับความรอดแล้ว เขาก็จะยังพบการต่อสู้หนึ่งอยู่ภายใน เขาจะพบว่า “เนื้อหนึ่งกำหนดต่อสู้พระวิญญาณ” เขาจะพบเหมือนเปาโลว่า “เมื่อข้าพเจ้าประสงค์กระทำความดี ความชั่วร้ายก็อยู่กับข้าพเจ้า” (รม. 7:21) และเขาไม่สามารถทำสิ่งเหล่านั้นที่เขาอยากทำได้ แต่เช่นเดียวกับเปาโล เขาอาจปรารถนาที่จะรับการช่วยให้พ้น เหมือนคำอธิษฐานที่สำนึกผิดของดาวิดในเพลงสดุดี 51 เขาอาจแสดงให้เห็นว่าบาปทำให้เขาทุกข์ใจและไม่พอใจเพียงใด เขาอาจออกไปและร้องไห้อย่างขมขื่นเหมือนเปโตร หลังจากทำบาป (ลูกา 22:62) แต่ความรอดควรส่งผลต่อการดำเนินชีวิตแบบหน้ามือเป็นหลังมือ

รองเท้าบนเท้าของบุตรน้อยนั้นหรือ-เพื่ออะไรกัน? แน่แน่นอนว่ารองเท้าในที่นี้พูดถึงการชนะจิตวิญญาณพร้อมกับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า คริสเตียนได้รับการเตือนสติว่า “และเท้าของพวกท่านถูกคาดด้วยการตระเตรียมของข้าวประเสริฐแห่งสันติสุข” (อฟ. 6:15) เหมือนอย่างที่เราจะบัญชาอันยิ่งใหญ่ที่สอนว่าผู้เชื่อใหม่ทุกคนควรถูกสอนทันที “ให้ถือรักษาสิ่งสารพัดใดก็ตามที่เราได้สั่งพวกท่านไว้” พระเยซูก็ทรงบัญชาพวกอัครทูตแล้วเกี่ยวกับการชนะจิตวิญญาณ (มธ. 28:20) ฉะนั้นบุตรน้อยที่กลับมาแล้ว ที่ได้รับการยกโทษแล้ว ก็ได้รับรองเท้าแห่งการออกไปประกาศข่าวประเสริฐคู่นี้ “ให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า “เชิญมาเถิด” (วว. 22:17) “ความรักแรก” นั้น (วว. 2:4) ซึ่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสได้ทำหายไปนั้น คือความมอดมอดและความกระตือรือร้นในการประกาศข่าวประเสริฐและความห่วงใยที่มีต่อเหล่าคนบาปที่หลงหายที่เราควรอุ้มชูและรักษาไว้ให้ดี พันธะหน้าที่และความชื่นบานของการชนะจิตวิญญาณมาถึงผู้เชื่อใหม่ในทันที และฉะนั้นชายชาวกาตาราที่ถูกผีสิง

คนนั้นที่พระเยซูทรงขับผีออกจากตัวเขาแล้ว เมื่อเขาอยากไปกับพระเยซูด้วยเพื่อไปให้พ้น ๆ จากพวกคนไร้หัวใจที่อยากได้ฝูงสุกรของตนมากกว่าการรักษาให้หาย เขาก็ถูกปฏิเสธ พระเยซูทรงบอกเขาว่า “จงกลับไปบ้านของท่าน และแจ้งถึงบรรดาสิ่งอันยิ่งใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่ท่าน” และพระคำต่อนั้นก็กล่าวว่า “คนนั้นก็ไปตามทางของเขา และประกาศตลอดทั่วทั้งนครถึงบรรดาสิ่งอันยิ่งใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่เขา” (ลูกา 8:39)

4. บัดนี้บุตรน้อยที่กลับมาขึ้นร่วมกินเลี้ยงที่บ้านของบิดานั้น บิดากล่าวว่า “และจงเอาลูกวัวอ้วนพีมาที่นี่ และฆ่ามันเสีย และจงให้พวกเรารับประทานกัน และมีความรื่นเริงยินดีเถิด ด้วยว่าลูกของเราคนนี้ได้ตายไปแล้ว และกลับมีชีวิตอีก เขาได้หายไ้ และถูกพบแล้ว” และเราอ่านว่า “เขาทั้งหลายก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี” การกินอาหารนั้นจบสิ้นไปแล้ว! การอดตายเพราะความหิวนั้นผ่านพ้นไปแล้ว เพราะความรอดไม่เพียงหมายถึงการยกโทษบาปและการไถ่ให้พ้นจากความทรมาณชั่ววันริบหรี่ มันหมายถึงการเข้าสู่ชีวิตอันไพบูรณ์และได้รับพระพรด้วย ผู้เลี้ยงแกะนั้นปีติยินดีเมื่อเขาเจอแกะของเขาแล้ว หญิงนั้นที่ทำเหรียญเงินหายไ้ไปเหรียญหนึ่งขึ้นชมยินดีเมื่อนางพบมันแล้ว และให้เหล่าเพื่อนบ้านของนางมาร่วมชื่นชมยินดีกับนาง มีความชื่นบานใหญ่โตในสวรรค์เมื่อคนบาปคนหนึ่งกลับใจใหม่ และเราควรมีความสุขบนโลกนี้เช่นกัน เมื่อผู้ใดมาหาพระคริสต์ เขาก็ควรกล่าวยอมรับพระคริสต์อย่างเปิดเผยและควรได้รับการทักทาย การแสดงความยินดี ความปรารถนาดี การจับมือและการสวมกอดของคนเหล่านั้นที่รักเขา ความรอดเป็นวาระหนึ่งแห่งการชื่นชมยินดี

ตอนที่ผู้เขียนได้รับความรอดและรับบัพติศมา เขาก็ยืนอยู่ต่อนั้นกับคนอื่น ๆ ที่ริมน้ำ และผู้คนที่เดินผ่านมาเพื่อจับมือ และ โอ เราร้องเพลงด้วยความดีใจจริง ๆ ว่า

โอ วันแสนสุข เมื่อข้าได้ตัดสินใจ

ต้อนรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยและพระเจ้าของข้า!

ขอให้ใจที่ชื่นบานนี้ป่าวประกาศ

และแจ้งความปลื้มปิติของมันไปทั่ว

วันแสนสุข วันแสนสุข

เมื่อพระเยซูทรงล้างบาปของข้าออกไปแล้ว!

เหมือนอย่างกับผู้เลี้ยงแกะและหญิงคนนั้นในบทนี้ชื่นชมยินดีเมื่อสิ่งที่หายไ้ไปนั้นถูกพบแล้ว บิดาและคนอื่น ๆ ก็ปีติยินดีเช่นกันเมื่อบุตรน้อยนั้นกลับมาบ้าน และเขาก็ชื่นชมยินดีกับพวกเขา

และเขาก็กิน “ลูกวัวอ้วนพี” คุณเห็นแล้วว่า ในลูกแกะปีศาจนั้นพระเยซูทรงถูกแสดงภาพในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด มือเดียวของลูกแกะปีศาจแสดงภาพความรอด แต่หลังจากนั้น พิธีการของพวกยิวก็กำหนดให้มีเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อนานเจ็ดวัน ซึ่งแสดงภาพชีวิตทั้งหมดของคริสเตียนคนหนึ่ง คริสเตียนผู้นั้นมีสະบาโตหนึ่งให้เริ่มต้นเมื่อเขากินลูกแกะปีศาจนั้น และเขามีสະบาโตหนึ่งในสวรรค์ที่รออยู่ เพราะว่าเขาจะได้รับประทานพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นขนมปังไร้เชื้อนั้น ไปตลอดชีวิตของเขา!

ฉะนั้นในพลับพลาและในพระวิหาร ทางด้านขวาของที่บริสุทธิ์นั้น มีโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์วางอยู่ และขนมปังใหม่สิบสองก้อนถูกวางไว้ที่นั่นทุกวันสະบาโต (ลนต. 24:5-9) พระคริสต์ทรงเป็นขนมปังแห่งชีวิต

นั้น และคริสเตียนก็กินพระองค์ได้ตลอด มีความหมายอันไพบูลย์ในข้อเท็จจริงที่ว่าบัพติศมา ซึ่งเป็นการฝังคนบาปคนเก่าในเชิงสัญลักษณ์และของการเป็นขึ้นเพื่อดำเนินในความใหม่ของชีวิต-และบัพติศมาเป็นพิธีที่ทำคนเดียวเท่านั้น; แต่พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าจะต้องถูกทำซ้ำแล้วซ้ำอีก เพราะเราเป็นผู้เข้าส่วนในพระเยซูเจ้าตลอดชีวิตของเรา และคริสเตียนทั้งหลายควรกินพระองค์

โอ วันแสนสุขเหล่านั้นเพิ่งจะเริ่มต้นเท่านั้นสำหรับบุตรน้อยหลงหายผู้นี้ และการกินเลี้ยงวันนั้นที่เขา กลับมาบ้านก็จะต่อเนื่องไปตลอดหลายปีในบ้านของบิดานั้น

ข้อ 25-32:

15:25 บัดนี้บุตรชายคนโตของบิดากำลังอยู่ในทุ่งนา และขณะที่เขามา และเข้ามาใกล้บ้านแล้ว เขาก็ได้ยินเสียงดนตรีและการเต้นรำ

15:26 และเขาได้เรียกคนหนึ่งในพวกผู้รับใช้นั้น และถามว่าสิ่งเหล่านี้หมายความว่าอะไร

15:27 และผู้รับใช้จึงกล่าวแก่เขาว่า ‘น้องชายของท่านกลับมาแล้ว และบิดาของท่านได้ให้ฆ่าลูกวัวอ้วนพี เพราะบิดาได้รับเขากลับมาโดยสวัสดิภาพ’

15:28 และพี่ชายก็โกรธ และไม่ยอมเข้าไป ฉะนั้นบิดาของเขาจึงออกมา และชักชวนเขา

15:29 และเขาตอบบิดาของตนว่า ‘ดูเถิด ลูกปรนนิบัติพ่อมาหลายปีแล้ว และลูกมิได้ละเมิดคำ

บัญชาของพ่อในเวลาใดเลย และพ่อยังไม่เคยให้ลูกแพะสักตัวหนึ่งแก่ลูก เพื่อลูกจะมีความรื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของลูก

15:30 แต่ทันทีที่ลูกชายคนนี้ของพ่อกลับมาแล้ว ผู้ซึ่งได้ผลาญสิ่งเลี้ยงชีพของพ่อด้วยการคบพวกหญิงโสเภณี พ่อก็ฆ่าลูกวัวอ้วนพีให้เขา’

15:31 และบิดากล่าวแก่เขาว่า ‘ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับพ่อเสมอ และสิ่งของทั้งหมดที่พ่อก็มีก็เป็นของเจ้า

15:32 สมควรแล้วที่พวกเราจะรื่นเริงยินดีและดีใจ เพราะน้องชายของเจ้าคนนี้ได้ตายไปแล้ว และกลับมีชีวิตอีก และได้หายไป และถูกพบแล้ว’”

พี่ชายคนนั้นแสดงภาพพวกฟาริสี

ที่ไม่อยากให้พวกคนบาป

ได้รับการยกโทษและได้รับความรอด

ในที่นี้พระเยซูกำลังตอบคำบ่นของพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีที่ว่า “คนนี่ต้อนรับพวกคนบาปและกินด้วยกันกับพวกเขา” (ข้อ 2) พี่ชายคนนั้นเป็นตัวแทนพวกฟาริสีเหล่านั้น วิบัติแรกในวิบัติแปดประการที่พระเยซูทรงประกาศให้ตกบนพวกฟาริสีในมัทธิว 23 คือวิบัตินี้: “แต่วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าปิดอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และพวกเจ้าก็ขัดขวางคนทั้งหลายที่กำลังจะเข้าไป” (มธ. 23:13) พวกฟาริสีเองก็ไม่อยากได้รับความรอด พวกเขาไม่อยากให้คนอื่นได้รับความรอดด้วย พระองค์อาจตรัสแบบเดียวกันเกี่ยวกับพวกสะดูสีเหมือนที่พระองค์ตรัสเกี่ยวกับพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีก็ได้ ต่อมา ขณะที่เปโตรและยอห์นเทศนาแก่ประชาชน “พวกปุโรหิตกับนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกสะดูสี ได้มาหาท่านทั้งสองโดยเป็นทุกขใจที่ท่านทั้งสองได้สั่งสอนประชาชน และประกาศโดยทางพระเยซูเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย” (กิจการ 4:1,2) พวกเขาจับพวก

อัครทูตไปซังคูกและจากนั้นต่อมา “พวกเขาจึงเรียกเปโตรและยอห์นมา และสั่งท่านทั้งสองไม่ให้พูดหรือสอนในพระนามของพระเยซูอีกเลย” (กิจการ 4:18) พวกเขาผู้นายิวแบบเดียวกันนี้ก็ขัดขวางเปาโล โดยสั่งห้าม “พวกเราไม่ให้กล่าวแก่คนต่างชาติเพื่อจะให้พวกเขารอดได้ เพื่อ ‘ให้บาปของพวกเขาเต็มเปี่ยมเสมอ’...” (1 ธส . 2:16)

พระเยซูเจ้าทรงยอมให้พี่ชายคนนั้นพูดเหมือนกับที่พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์คงจะพูด เขาบ่นต่อบิตาของตนว่า “ดูเถิด ลูกปรนนิบัติพ่อมาหลายปีแล้ว และลูกมิได้ละเมิดคำบัญชาของพ่อในเวลาใดเลย และพ่อยังไม่เคยให้ลูกแพะสักตัวหนึ่งแก่ลูก เพื่อลูกจะมีความรื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของลูก” พวกเขาผู้นายิวเหล่านี้ก็พูดถึงตัวเองเช่นนั้น พวกเขาเป็นเหมือนฟาริสีผู้นั้นในพระวิหาร ซึ่งพระเยซูทรงพรรณนาในลูกา 18:9-14 พวกเขาเป็นเหมือนขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นที่อ้างว่าตนถือรักษาพระบัญญัติได้ทุกข้อมาตั้งแต่เขาเป็นเด็ก (ลูกา 18:18-22; มธ. 19:16-30; มาระโก 10:17-31) แต่เช่นเดียวกับนิโคเดมัส ซึ่งแม้มีความถูกต้องฝ่ายพิธีการแบบภายนอกทุกประการ พวกเขามีใจชั่ว เหมือนอย่างที่เราจะบอกคนหนึ่งในพวกเขา นั่นคือ นิโคเดมัส ว่า “ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่” คนเหล่านี้ก็ปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอด มีใจชั่ว และสุดท้ายแล้วจะขอให้ประหารชีวิตพระผู้ช่วยให้รอด ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากล่าวแก่พวกฟาริสีและพวกสะดูสีที่เป็นแบบนี้ว่า “โอ ชั่วอายุแห่งงูร้ายทั้งหลาย ใครได้เตือนพวกเจ้าให้หนีจากพระพิโรธที่จะมาถึงนั้น เหตุฉะนั้นจึงเกิดผลทั้งหลายให้สมกับการกลับใจใหม่เถิด” (มธ. 3:7,8; ลก. 3:7) พวกเขากำลังอ้างว่า “พวกเรามีอับราฮัมเป็นบิดาของเรา” พวกเขาไม่ได้แสวงหาและไม่ได้อยากบังเกิดใหม่ ไม่อยากมีพระผู้ช่วยให้รอดเป็นของตัวเอง

เราแน่ใจได้ว่าพี่ชายคนนั้นไม่ได้เป็นคนดีจริง ๆ อย่างที่เขาอ้าง และพวกฟาริสีที่เขาเป็นตัวแทนก็ไม่ใช่แบบนั้นเช่นกัน มันไม่ใช่ความจริงเลย: “ลูกมิได้ละเมิดคำบัญชาของพ่อในเวลาใดเลย” แทนที่จะดีใจกับความสุขของบิดาและคำตอบที่มาถึงคำอธิษฐานทั้งหลายของบิดา พี่ชายคนนั้นโมโห แทนที่จะมีความกรุณาต่อน้องชายร่วมสายเลือดของตนและปีติยินดีที่น้องกลับมา พี่ชายผู้นี้ไม่อยากให้บุตรน้อยถูกตัดขาดและถูกขับไล่ออกไป แม้แต่เอซาว ซึ่งโมโหยาโคบน้องชายของตน ที่ได้ทำผิดต่อตนอย่างร้ายแรง ก็ทำดีกว่านั้นอีก (ปฐมก. 33:4) ความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านี้เป็นความชอบธรรมแต่ภายนอก ไม่ใช่ความชอบธรรมจากหัวใจ เขาไม่สนความสุขของบิดาตนหรือความผาสุกของน้องชาย และฉะนั้นพระเยซูจึงทรงแสดงภาพพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ที่บ่นว่าพระเยซูทรง “ต้อนรับพวกคนบาปและกินดื่มด้วยกันกับพวกเขา”

เราเกรงว่าผู้คนในคริสตจักรจำนวนมากเป็นพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีในเรื่องนี้ พวกเขาอยากได้แต่การประชุมนมัสการที่เป็นทางการ ดุติมีระดับ เพลงเพราะ พร้อมกับเรียงความฉลาด ๆ เล็กน้อยจากธรรมาสน์ พวกเขาไม่อยากจะการประชุมนมัสการที่ถูกปรับให้เข้ากับความต้องการและรสนิยมของพวกเขาคณและชาวโลก พวกเขาไม่อยากจะเชิญชวนผู้คนพร้อมกับการวิงวอนอย่างอ่อนโยนให้เหล่าคนบาปมาหาพระคริสต์ พวกเขาไม่อยากจะอารมณ์ที่เต็มตื่นซึ่งถูกแสดงออกบ่อยครั้งเมื่อมีการเทศนาพระคัมภีร์แบบตรง ๆ และเฉียบขาด และเมื่อพวกคนบาปกลับใจใหม่และมาหาพระคริสต์และผู้คนที่ดำเนินตามทางพระเจ้าขึ้นชมยินดี

คริสตจักรใหญ่แห่งหนึ่งส่งรถบัสหลายคันไปรับพวกเด็กด้อยโอกาสและคนหนุ่มสาวมาจากที่ไกลและใกล้ หลายครอบครัวที่ไม่มีรถ และทุกคนที่พวกเขาจะรับมาได้เพื่อจะมาและฟังข่าวประเสริฐ เด็ก ๆ มีแนวโน้ม

ที่จะส่งเสียงเอะอะในการประชุมรอบเช้าวันอาทิตย์อันเงียบสงบ พวกเขาไม่ได้แต่งตัวดีกันทุกคน การเทศนาถูกปรับให้เข้ากับ “คนยากจน และคนพิการ และคนขาเขยง และคนตาบอด” ที่ถูกพาเข้ามาจากทุกแห่งหน และหลายคนได้รับความรอด มหาเศรษฐีผู้จองหองคนหนึ่ง ซึ่งเห็นผู้คนเหล่านั้นรอบตัวเขาหลังการประชุมนมัสการ กล่าวแก่ศิษยาภิบาลว่า “พวกเราจะทำยังไงดีกับพวกเด็กสกปรกทั้งหมดนี้?” ศิษยาภิบาลตอบว่า “ผมจะรักพวกเขาด้วยสุดใจของผมเลย!”

ฟาริสีผู้นั้นตอบว่า “ถ้าพวกเขาอยู่ ผมก็จะไป!” และเขาก็ไปจริง ๆ และคริสตจักรนั้นก็ชนะผู้คนมากมายต่อไปในแบบที่ทำลายสถิติเลย

พวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์สมัยใหม่บางคนอยากให้ศิษยาภิบาลใช้เวลาทั้งหมดของเขาไปกับการเยียมเยียนและดูแลเหล่าสมาชิกคริสตจักร และพวกเขาไม่พอใจกับเวลาที่เขาใช้ในการแสวงหาผู้หลงหายและชนะพวกเขาและให้คำปรึกษาพวกเขา นำพวกเขามาถึงความรอด และพวกนักร้องแพชชันจำบางคนไม่พอใจเมื่อบางคนเหล่านี้เข้ามาในคณะนักร้องโดยที่ไม่ได้รับการฝึกฝนมาดี ไม่ได้แต่งตัวดีมากนัก แต่เป็นผู้คนที่เชื่อและจริงจังซึ่งได้พบพระคริสต์แล้ว พวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์บางคนวิจารณ์งานฟื้นฟูต่าง ๆ และพวกผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ทั้งหมดนั้นคงทำให้พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเสร์้าพระทัยจริง ๆ ซึ่งพวกเขาไม่ยอมให้คนเหล่านั้นได้รับความรักและถูกแสวงหาและถูกชนะและได้รับการสอน ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงตายเพื่อคนเหล่านั้น นั่นคือพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป ซึ่งเป็นที่รักยิ่งต่อพระทัยของพระคริสต์

ลูกา 16

ข้อ 1-9:

16:1 และพระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์
ด้วยว่า “มีเศรษฐีคนหนึ่ง ซึ่งมีคนตั้นเรือน และคน
ตั้นเรือนนั้นถูกฟ้องต่อเศรษฐีนั้นว่า เขาได้ผลาญ
ทรัพย์สินสมบัติทั้งหลายของท่านเสีย

16:2 และเศรษฐีจึงเรียกคนตั้นเรือนนั้นมา และ
กล่าวแก่เขาว่า ‘เรื่องราวที่เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้า
เป็นอย่างไร จงส่งบัญชีหน้าที่ตั้นเรือนของเจ้า
เพราะว่าเจ้าจะเป็นคนตั้นเรือนต่อไปไม่ได้’

16:3 แล้วคนตั้นเรือนนั้นกล่าวภายในตัวเองว่า
‘เราจะทำอะไรดี เพราะนายของเราจะถอดเราเสีย
จากหน้าที่ตั้นเรือน เราขุดดินไม่เป็น จะขอทานเรา
ก็รู้สึกละอายใจ

16:4 เราตัดสินใจแล้วว่าทำอะไรดี เพื่อเมื่อเรา
ถูกถอดจากหน้าที่ตั้นเรือนแล้ว พวกเขาจะรับเรา
ไว้ในบ้านทั้งหลายของพวกเขา’

16:5 ดังนั้นเขาจึงเรียกลูกหนี้ของนายทุกคนมาหา
เขา และกล่าวแก่คนแรกว่า ‘ท่านเป็นหนี้รายของ

ข้าพเจ้าเท่าไร’

16:6 และเขากล่าวว่า ‘เป็นหนี้น้ำมันหนึ่งร้อยถัง’
และคนตั้นเรือนจึงกล่าวแก่เขาว่า ‘เอาบัญชีของ
ท่านไป และนั่งลงเร็ว ๆ และแก้เป็นห้าสิบลัง’

16:7 แล้วเขากล่าวแก่อีกคนหนึ่งว่า ‘และท่านเป็น
หนี้เท่าไร’ และเขากล่าวว่า ‘เป็นหนี้ข้าวสาลีหนึ่ง
ร้อยกระสอบ’ และคนตั้นเรือนจึงกล่าวแก่เขาว่า
‘จงเอาบัญชีของท่านไป และแก้เป็นแปดสิบลัง’

16:8 และเศรษฐีก็ชมคนตั้นเรือนอธรรมนั้น เพราะ
เขาได้กระทำโดยความเฉลียวฉลาด ด้วยว่าลูกทั้ง
หลายแห่งโลกนี้ ในช่วงอายุของพวกเขา ก็เฉลียว
ฉลาดกว่าลูกทั้งหลายแห่งความสว่าง

16:9 และเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า จงทำให้ตัว
พวกท่านเองมีเหล่ามิตรสหายด้วยทรัพย์สินสมบัติแห่ง
การอธรรม เพื่อเมื่อพวกท่านพลาดไป เขาทั้งหลาย
จะได้ต้อนรับพวกท่านไว้ในที่อยู่อาศัยอันถาวรเป็น
นิรันดร์

คำอุปมาเรื่องคนตั้นเรือนอธรรม

คนตั้นเรือนของเศรษฐีคนหนึ่งเป็นเหมือนผู้ดูแลโรงงานแห่งหนึ่งหรือทรัพย์สินของบริษัทแห่งหนึ่ง คน
ตั้นเรือนผู้นี้กำลังจะถูกไล่ออกด้วยข้อหาที่ไม่แน่ชัดว่าเขาได้ผลาญทรัพย์สินสมบัติของนายของเขา และคนตั้น
เรือนผู้นี้จะอย่างไรดี? เขาต้องใช้เวลาที่เขาเหลืออยู่ในตำแหน่งคนตั้นเรือนของเขาเพื่อสร้างมิตรสหายที่จะ
ต้อนรับเขาไว้ในบ้านเรือนของพวกเขาเมื่อเขาถูกปลดจากตำแหน่งแล้ว เราเชื่อว่าเขาแก้เกินกว่าจะขุดดินไหว
เขาไม่ยอมเป็นขอทาน เขารู้สึกว่าเขาต้องใช้โอกาสทั้งหลายตอนนี้เพื่อสร้างมิตรเพื่อที่เขาจะมีบ้านอยู่

องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ตรัสในที่นี้ถึงความถูกต้องของการกระทำของคนตั้นเรือนผู้นี้ อาจเป็นไปได้ว่าคน
ตั้นเรือนผู้นี้ได้รับมอบสิทธิอำนาจในแบบที่เขาไม่มีสิทธิ์สมบูรณ์ที่จะตัดสินใจได้ว่าเขาจะกำหนดค่าเช่าเท่าไร จะ
ต้องชำระหนี้ที่ติดค้างเท่าไร หัวหน้าผู้รับใช้ของอับราฮัม มีสิทธิ์จัดการทรัพย์สินทุกอย่างของอับราฮัม (ปฐมก.
24:10) เขาจึงตัดสินใจได้ว่าเขาควรเอาอูฐไปกี่ตัวในการเดินทางของเขา เขาควรให้เครื่องประดับใดบ้างแก่เรเบ
คาห์และแก่ลาบานและแก่มารดาของเธอ (ปฐมก. 24:53) แต่ถ้าคนตั้นเรือนไม่ซื่อสัตย์ในการจัดการทรัพย์สิน
ของนายของตน นั่นก็ไม่ใช่ประเด็นในที่นี้ พระเยซูเจ้ากำลังตรัสว่าเหมือนอย่างชายผู้นั้นใช้โอกาสทั้งหมดที่ตน
มีเพื่อให้ตัวเองมีมิตรสหายสำหรับอนาคต โดยใช้เงินทองหรือสิ่งของต่าง ๆ เพื่อจุดประสงค์นั้น คริสเตียนก็

ควรใช้เงินของตนเช่นนั้นเพื่อ “ทำให้ตัวพวกท่านเองมีเหล่ามิตรสหายด้วยทรัพย์สมบัติแห่งการอธรรม เพื่อเมื่อพวกท่านพลาดไป เขาทั้งหลายจะได้ต้อนรับพวกท่านไว้ในที่อยู่อาศัยอันถาวรเป็นนิത്യ” (ข้อ 9) คนต้นเรือนอธรรมผู้นั้น จากจุดยืนของผลประโยชน์ส่วนตัว ได้กระทำอย่างมีสติปัญญา “ด้วยว่าลูกทั้งหลายแห่งโลกนี้ ในช่วงอายุของพวกเขา ก็เฉลี่ยฉลาดกว่าลูกทั้งหลายแห่งความสว่าง” พระเยซูตรัส (ข้อ 8)

ตัวผู้เขียนเองเคยวิงวอนอย่างจริงจังที่สุดให้ชายหนุ่มคนหนึ่งหันมาพึ่งพระคริสต์และรับความรอด เขาเป็นกัณฑ์ยิ่งนัก เขาเคยร่วมประชุมกับคริสตจักรคาทอลิกแห่งหนึ่งแค่คนเดียวเท่านั้น ไม่เคยเห็นพระคัมภีร์สักเล่มมาก่อนเลยด้วยซ้ำ เขาประทับใจกับข่าวสารแห่งสวรรค์นั้น แต่มันก็เป็นของใหม่มากเกินไปเกินจินตนาการของฉัน เขาให้ตัดสินใจเดี๋ยวนี้อะไรเพื่อพระคริสต์ได้ เขากลับพูดว่า “เพื่อนเอ๋ย ผมต้องขอดูคิดดูก่อนนะ ผมไม่เคยได้ยินเรื่องแบบนี้มาก่อนเลย”

เขาจะนอนที่ไหนคืนนี้? มันเป็นคำคืนที่หนาวเหน็บในฤดูหนาว เขาสวมสูทขอขอตัวหนึ่ง ไม่มีเสื้อคลุม ไม่มีเงินไปซื้อที่นอน โอ เขาคิดว่าเขากับเพื่อนซี้ของเขาอาจเดินไปหรือปล้ำสู้หรืออาจนอนหน้าประตูทางเข้าที่ไหนสักแห่งจนถึงรุ่งเช้า ด้วยความสงสารผมพาเขาขึ้นไปชั้นบนยังห้องเก็บของ และซื้อเตียงผ้าใบอันหนึ่งราคาห้าสิบบเซ็นต์ให้เขาอนคืนนั้น และเพื่อนคนหนึ่งจ่ายค่าเตียงผ้าใบอันหนึ่งให้เพื่อนซี้ของเขา ตอนนั้นผมยังเรียนอยู่ที่วิทยาลัยพระคริสตธรรม และยากจนมาก ๆ ทำงานหาเงินระหว่างเรียนและเดินร่อนเพื่อหาเลี้ยงชีพ แต่ผมทำใจไม่ได้ที่ต้องเห็นเด็กหนุ่มคนนั้นนอนในอากาศหนาว ผมบอกเขาให้สัญญาอีกว่าจะอ่านภาคพันธสัญญาใหม่ที่ผมให้เขาไปและผมก็หันจะจากไป แต่เขายึดแขนเสื้อผมไว้ ผมมองและเขาก็กำลังร้องไห้ “ผมเชื่อว่าผมจะตัดสินใจเรื่องนั้นเดี๋ยวนี้อะไร” เขากล่าว โอ เมื่อผมไปถึงสวรรค์ ผมอาจพบว่าเงินห้าสิบบเซ็นต์นั้นเป็นเงินดีที่สุดที่ผมเคยจ่ายไป!

ผมได้ระดมเงินอย่างจริงจังเพื่อจัดพิมพ์คำเทศนาข่าวประเสริฐของผมที่ชื่อว่า “*What Must I Do to Be Saved?*” หนึ่งในล้านชุดในประเทศญี่ปุ่น ในประเทศญี่ปุ่น หลายปีต่อมา ผมได้พบว่าตัวเองอยู่ในการประชุมนมัสการกับชายหนุ่มชาวญี่ปุ่นคนหนึ่งที่เป็นลามให้ผม อาชญากรแบบติดเป็นนิสัยคนหนึ่งได้กลับใจเชื่อในทัศนสถานเพราะอ่านหนังสือเล่มเล็กนั้นที่พวกเราได้ระดมทุนเพื่อจัดพิมพ์ ชีวิตที่ถูกเปลี่ยนของเขานำอัครธรรมเสียจนพศิตและพวกยามร่วมใจกันอ้อนวอนผู้พิพากษาให้ปล่อยตัวนักโทษผู้นั้น และเขาก็ปล่อย ต่อมานักโทษคนนี้ได้พบกับชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งเป็นชีเม่าที่เคยพยายามฆ่าตัวตาย อ้างว้างและอยู่ตัวคนเดียวในสวนสาธารณะแห่งหนึ่ง ซึ่งขอให้ตัวเองตาย และเขาขณะคนนั้นมาถึงพระคริสต์ และบัดนี้ ขณะที่ผมได้ยินเรื่องราวนี้ นักเทศน์หนุ่มชาวญี่ปุ่นคนนั้น ซึ่งอาจเป็นหลานฝ่ายวิญญาณของผม ชูมือของเขาขึ้นสูง และร้องไห้และพูดเป็นภาษาญี่ปุ่นซ้ำ ๆ ว่า “ฮาเลลูยา! ฮาเลลูยา!”

ผมขอกกล่าวว่า เงินทองที่จ่ายไปเพื่อชนะจิตวิญญาณจะรับประกันมิตรภาพในสวรรค์และคำพักพิงด้วยความดีใจที่นั่น! ดานิเอล 12:3 กล่าวว่า “บรรดาคนที่มีสติปัญญาจะส่องแสงเหมือนความสว่างจ้าแห่งท้องฟ้า และบรรดาผู้ที่หันคนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะเหมือนอย่างดวงดาวทั้งหลายเป็นนิത്യและเป็นนิത്യ”

โอ เราควรใช้เงินทองและสิ่งของต่าง ๆ และเวลาและพรสวรรค์ทั้งหลายเพื่อทำให้เรามีเพื่อนฝูงที่จะ

ต้อนรับเรา “ไว้ในที่อยู่อาศัยอันถาวรเป็นนิรันดร์!” หานาที่หลังจากที่คนหนึ่งตาย มันจะไม่สำคัญแล้วว่าเขาเคยมีแค่เปลือกขนมปังหรือทิวทัศน์เด็กกิน ไม่ว่าเขาเคยนั่งรถลิμουซีนหรือรถบัสคันหนึ่ง สิ่งที่จะสำคัญในโลกหน้าก็คือว่าคุณใช้เงินทอง พรสวรรค์ ความอดสาหัส เวลาของคุณเพื่อนำผู้คนมาถึงความรอดหรือไม่ เพื่อที่พวกเขาจะพักพิงคุณในอาณาจักรแห่งสวรรค์นั้น!

ข้อ 10-13:

16:10 คนที่สັดย์ชื่อในสิ่งซึ่งน้อยที่สุด ก็สັดย์ชื่อในสิ่งของมากด้วย และคนที่อธรรมในสิ่งซึ่งน้อยที่สุด ก็อธรรมในสิ่งของมากเช่นกัน

16:11 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายไม่สັดย์ชื่อในทรัพย์สมบัติอธรรม ผู้ใดจะมอบทรัพย์สมบัติที่แท้จริงไว้ในการดูแลของพวกท่านเล่า

16:12 และถ้าท่านทั้งหลายมิได้สັดย์ชื่อในสิ่งของซึ่งเป็นของคนอื่น ผู้ใดจะมอบสิ่งของซึ่งเป็นของ

พวกท่านเองให้แก่พวกท่านเล่า

16:13 ไม่มีผู้รับใช้คนใดสามารถปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะว่าเขาจะเกลียดชังนายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือมิฉะนั้นเขาจะยึดถือนายฝ่ายหนึ่ง และจะเหยียดหยามนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านทั้งหลายปรนนิบัติพระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้”

ทางเลือกระหว่างพระเจ้ากับเงินทอง

คำว่า “เงินทอง” (mammon) ในที่นี้แค่หมายถึงเงินทองและสิ่งของต่าง ๆ และเงินทองก็มีความสำคัญน้อยกว่าความชอบธรรมและความสุขและความได้รับพรนิรันดร์แบบเทียบกันไม่ได้ แต่ถ้าคุณไม่สັดย์ชื่อในวิธีที่คุณใช้เงินทองและสิ่งของต่าง ๆ เพื่อนำข่าวประเสริฐออกไป คุณก็คงไม่สັดย์ชื่อในการประกาศข่าวประเสริฐเองหรือในการทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่เพื่อแสดงความเมตตา ถ้าคุณไม่สັดย์ชื่อในสิ่งเล็กน้อย คุณก็จะไม่สັดย์ชื่อในสิ่งมากมาย

ถ้าผู้ใดไม่สັดย์ชื่อในเรื่องของเงินทอง ทำไมพระเจ้าจะทรงอนุญาตให้คริสเตียนคนหนึ่งได้รับความไพบูลย์แท้จริงของความจริงฝ่ายวิญญาณ ความชื่นบานขององค์พระผู้เป็นเจ้า ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และความเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณเล่า?

เงินทองอยู่ในมือของเราเพียงแค่ชั่วคราวเท่านั้น “แผ่นดินโลกเป็นของพระเยโฮวาห์ และบรรดาสรรพสิ่งในนั้น พักพิงกับบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้น” (สดด. 24:1) “ท่านต้องจดจำพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานพลังแก่ท่านที่จะได้ความมั่งคั่ง” (อพย. 8:18) ความจริงนั้นถูกแสดงภาพในคำอุปมาเรื่องเงินมินา (ลูกา 19:11-27) และในคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ (มธ. 25:14-30) โอ ถ้าเงินที่ยืมมาซึ่งพระเจ้าทรงอนุญาตให้คุณใช้เพียงไม่กี่วันไม่ได้ถูกใช้อย่างสັดย์ชื่อ ทำไมพระเจ้าถึงควรให้ทรัพย์สมบัติและความมั่งคั่งนิรันดร์แก่คุณซึ่งคริสเตียนแต่ละคนจะได้รับสำหรับตัวเองและได้รับที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์? องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้กำลังตรัสในที่นี้เกี่ยวกับการได้รับความรอดแต่เกี่ยวกับการได้รับบำเหน็จอันเปี่ยมสุขในสวรรค์โดยวิธีที่เราใช้เงินทองและสิ่งของต่าง ๆ บนโลกนี้

มันช่างน่าสะเทือนใจที่เงินทองกลายเป็นนายได้ เงินทองเป็นผู้รับใช้ที่ดีแต่เป็นนายที่แย่ ข้อ 13 มักถูก

เข้าใจว่าหมายความว่าคน ๆ หนึ่งไม่สามารถปรนนิบัติพระเจ้าและซาตานได้ แน่แน่นอนว่านั่นเป็นความจริง แต่นั่นไม่ใช่ความหมายของพระคำข้อนี้ พระคำข้อนี้กล่าวว่าในชีวิตนี้คุณไม่สามารถให้เงินเป็นที่หนึ่ง ให้สิ่งของต่าง ๆ เป็นที่หนึ่ง ความเจริญรุ่งเรืองเป็นที่หนึ่ง ธุรกิจของคุณเป็นที่หนึ่ง และขณะเดียวกันก็ให้พระเจ้าเป็นที่หนึ่งด้วย คุณจะรักฝ่ายหนึ่งและชังอีกฝ่ายหนึ่ง หรือคุณจะยึดฝ่ายหนึ่งไว้และรังเกียจอีกฝ่ายหนึ่ง

โอ คริสเตียนเอ๋ย จงระวังให้ดีเกี่ยวกับการหมกมุ่นในสิ่งของต่าง ๆ ในเงินทอง ในงาน ในทรัพย์สินสมบัติทั้งหลาย คุณเห็นแล้วว่า ความโลภเป็นการนับถือรูปเคารพ (คส. 3:5) และ “คนทั้งหลายที่อยากจะทำร้ายก็ตกอยู่ในการทดลองและกับดัก และในค้นหาหลายอย่างอันโหดเหี้ยมและเป็นอันตราย” (1 ทธ. 6:9)

ข้อ 14, 15:

16:14 และพวกฟาริสีด้วย ผู้ซึ่งเป็นคนโลก ได้ยิน สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น และพวกเขาก็หัวเราะเยาะเย้ย พระองค์	หน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบใจของเจ้าทั้ง หลาย ด้วยว่าซึ่งเป็นที่นับถือมากในท่ามกลาง มนุษย์ ก็เป็นที่สะอิดสะเอียนในสายพระเนตรของ พระเจ้า
16:15 และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “เจ้าทั้ง หลายเป็นคนเหล่านั้นซึ่งอ้างตัวว่าชอบธรรมต่อ	

พวกฟาริสีที่โลภมากได้รับคำตอบ

คำอุปมาเรื่องคนต้นเรือนอธรรมนั้นถูก “ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์เช่นกัน” แต่เห็นได้ชัดว่ามันกำลังตอบพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์เหล่านั้นที่ไม่อยากให้พระเยซูเทศนาแก่พวกคนบาปและต้อนรับพวกเขา เห็นได้ชัดว่าพระเยซูกำลังเปิดโปงความผิดเหล่านั้นต่อไปซึ่งพระองค์ได้บ่งบอกในที่ชายคนนั้นที่ไม่อยากให้บุตรน้อยหลงหายกลับบ้านและร่วมแบ่งพรเหล่านั้นของที่บ้าน พวกฟาริสีเหล่านั้นเป็นคนโลภมาก พวกเขาจึงหัวเราะเยาะพระเยซูเมื่อพระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายปรนนิบัติพระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้”

พวกเขาจึงเยาะเย้ยพระเยซู แต่พวกฟาริสี ซึ่งความชอบธรรมหลักของพวกเขาเป็นความชอบธรรมแบบภายนอกเพื่อให้คนเห็น เพื่อให้คนได้ยิน และเพื่อที่พวกเขาจะ “ดูเหมือนว่าอดอาหารในสายตาของผู้คน” (มธ. 6:1,2,5,16), เป็นกังวลมากเมื่อพระเยซูทรงบอกพวกเขาว่า “อ้างตัวว่าชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์” (ลูกา 16:15) แต่ขณะที่ผู้คนนับถือทรัพย์สินสมบัติและการได้รับความเห็นชอบจากชาวโลก บ่อยครั้งการนั้นเป็น “ที่สะอิดสะเอียนในสายพระเนตรของพระเจ้า”

ข้อ 16,17:

16:16 พระราชบัญญัติและพวกศาสดาพยากรณ์มี อยู่จนถึงยอห์น ตั้งแต่นั้นมาอาณาจักรของ พระเจ้าก็ถูกประกาศ และทุกคนก็ชิงกันเข้าไปใน	อาณาจักรนั้น 16:17 และฟ้าสวรรค์กับแผ่นดินโลกจะล่วงไป ก็ ง่ายกว่าที่จุดหนึ่งของพระราชบัญญัติจะขาดตกไป
---	--

อาณาจักรของพระเจ้าถูกประกาศตอนนี้

ข้อ 16 น่าแปลก ข้อความตอนที่คล้ายกันอยู่ในมัทธิว 11:12,13 ซึ่งกล่าวว่า “และตั้งแต่วันเวลาของ

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจนถึงตอนนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ผจญกับความรุนแรง และพวกที่ขอบใช้ความรุนแรง ก็ชิงอาณาจักรนั้นโดยใช้กำลัง เพราะศาสตาศาพยากรรมเหล่านั้นทุกคนและพระราชบัญญัติได้พยากรณ์มาถึง ยอห์น”

หมายเหตุของ Dr. Scofield ในข้อพระคำตอนนั้นกล่าวว่า:

มีการถกเถียงเป็นอันมากว่า “ความรุนแรง” ในที่นี้เป็นแบบภายนอก นั่นคือ ที่ต่อสู้ อาณาจักรนั้นในความรุนแรงที่กระทำต่อยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและพระเยซู; หรือว่า เมื่อ พิจารณาการต่อต้านขัดขวางของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี เฉพาะผู้ที่มีปณิธานแน่วแน่ อย่างรุนแรงเท่านั้นจะบากบั่นเข้าไปในอาณาจักรนั้น ทั้งสองเรื่องเป็นความจริง กษัตริย์และผู้ ประกาศของพระองค์ได้ทนทุกข์ความรุนแรง และนี่เป็นความหมายหลักที่ยิ่งใหญ่กว่า แต่บางคนก็กำลังกลายเป็นเหล่าสาวกด้วยปณิธานแน่วแน่ (เทียบ ลูกา 16:16)

พระคำข้อนี้ไม่ได้หมายความว่าพระราชบัญญัติ (โดยเฉพาะหนังสือห้าเล่มแรกของโมเสส) และพวก ศาสตาศาพยากรรม (ส่วนที่เหลือของภาคพันธสัญญาเดิม) ล้าสมัยไปแล้วเนื่องจากยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและพระ เยซูทรงมาแล้ว นั่นไม่เป็นความจริงและข้อ 17 บ่งบอกเช่นนั้นอย่างชัดเจน มัทธิว 5:17,18 ชัดเจนมากยิ่งขึ้นว่า ซึ่งพระเยซูตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือพวกศาสตาศาพยากรรมเสีย เรามีได้มาเพื่อ จะทำลาย แต่เพื่อจะทำให้สำเร็จจริง เพราะเรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า จนกว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน โลกจะล่วงไป แม้แต่อักษรหนึ่งหรือจุด ๆ หนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าสิ่งสารพัดจะถูก ทำให้สำเร็จจริง”

ผมคิดว่ามันหมายความว่าอย่างแน่นอนว่าในฐานะผู้เบิกทางของพระคริสต์ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็น ผู้ แรกที่เริ่มเทศนาว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มธ. 3:2) พระเยซูทรงเทศนาข่าวสารเดียวกัน (มธ. 4:17)

พระเยซูทรงหมายความว่าอะไรที่ตรัสว่า “ทุกคนก็ชิงกันเข้าไปในอาณาจักรนั้น”? พระองค์น่าจะ หมายความว่าไม่มีมนุษย์คนใด เพราะว่าเขาเป็นยิว จะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าโดยอัตโนมัติ ตามที่พระเยซู ตรัสชัดเจนแก่นิโคเดมัสในยอห์น 3 และตามที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากล่าวชัดเจนแก่พวกฟาริสีและพวกสะดูสี ในมัทธิว 3:9 เฉพาะคนเหล่านั้นที่กลับใจใหม่ด้วยตัวเองและตัดสินใจหันมาพึ่งพระคริสต์ รักพระองค์และวางใจ พระองค์เพื่อรับความรอด ก็ได้รับความรอด ไม่มีผู้ใดได้เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้ายกเว้นคนเหล่านั้นที่ตัดสิน ใจเองว่าจะเข้าไป

พวกที่ชอบแบ่งแยกสมัยประทานแบบสุดโต่งบางคนจะกล่าวว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นนักเทศน์ สมัยภาคพันธสัญญาเดิมและการกลับใจใหม่และบัพติศมาที่เขาเทศนาเป็นเพียงพิธีการต่าง ๆ ของพวกยิว แต่พระคำตอนนี้แสดงให้เห็นว่าพวกเขาคิดผิด พระเยซูและยอห์นอยู่ในสมัยประทานเดียวกัน ทั้งสองประกาศ ข่าวประเสริฐเดียวกัน ยอห์นให้บัพติศมาพระเยซูและอัครทูตทั้งสิบสองคน ยอห์นเทศนาข่าวประเสริฐเดียวกัน กับที่พระเยซูทรงเทศนา ตามที่คุณเห็นจากกิจการ 10:43 และยอห์น 3:36 ซึ่งเราคิดว่าพระคำข้อหลังนี้เป็นคำ กล่าวของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

เราจะไม่อภิปรายอย่างละเอียดตรงนี้ แต่ข้อ 17 กล่าวอีกที่ถึงใจความหลักนั้นที่พระเยซูเจ้าทรงเน้นย้ำบ่อย ๆ ว่าพระคัมภีร์ พระวจนะของพระเจ้า ตั้งมั่นคงอยู่เป็นนิรันดร์ในสวรรค์และจะไม่มีวันล่วงพ้นไปเลย (มธ. 4:4; ลก. 4:4; สดด. 119:89; มธ. 5:17,18) อีสยาห์ 40:8 กล่าวว่า “ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป ดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป แต่พระวจนะของพระเจ้าของพวกเราจะยั่งยืนอยู่เป็นนิรันดร์” และนี่ถูกยกมาใน 1 ปต. 1:23: คริสเตียน “ได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากเมล็ดที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากเมล็ดอันไม่รู้เปื่อยเน่า โดยพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งมีชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” และในข้อ 25, “แต่พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าคงทนอยู่เป็นนิรันดร์” พระเยซูเองทรงทราบและตรัสเช่นนั้นอย่างชัดเจน

ข้อ 18:

16:18 ผู้ใดก็ตามที่หย่าภรรยาของตน และไป ก็ตามที่แต่งงานกับหญิงที่ถูกล้างจากสามีของนาง แต่งงานกับอีกคนหนึ่ง ก็ทำผิดประเวณี และผู้ใด แล้ว ก็ทำผิดประเวณี

คำสอนของพระเยซูเรื่องการหย่าร้าง

จงอ่านคำตรัสที่คล้าย ๆ กันจากพระเยซูในมัทธิว 5:31,32; มัทธิว 19:3-11; มาระโก 10:2-12 พระคำทั้งสองตอนนั้นในมัทธิวกว่าถึงข้อยกเว้นเดิวนั้น: “ยกเว้นสำหรับสาเหตุการล่วงประเวณี” ตรงนี้ในข้อ 18 และในมาระโก 10:11 กฎโดยทั่วไปนั้นถูกกล่าว ในสมัยพันธสัญญาเดิม เพราะความแข็งกระด้างของใจมนุษย์ พวกผู้ชายจึงได้รับอนุญาตให้หย่าภรรยาของตนได้ด้วยสาเหตุหลายประการ (พบญ. 24:1-4) แต่นั่นไม่ใช่เจตนาของพระเจ้าตอนที่พระองค์ทรงสร้างผู้ชายและผู้หญิงในสวนเอเดน ชีวิตคู่ควรอยู่ไปชั่วชีวิตและเจตนาให้ชายคนเดียวสำหรับหญิงคนเดียว ฉะนั้นการหย่าร้างจึงเป็นเรื่องน่าเศร้าเสมอ และชีวิตคู่ไม่ควรถูกทำให้แยกจากกัน ยกเว้นโดยความตาย

แต่คำตรัสของพระเยซูในมัทธิว 5:31,32 และในมัทธิว 19:9 ขัดแย้งกับข้อ 18 ตรงนี้ หรือมาระโก 10:11 ไหม? ดูเหมือนมันแค่หมายความว่าในกรณีของการล่วงประเวณี (การเล่นชู้แบบไม่ยอมลิก เหมือนบาปของหญิงโสเภณีหรือคนที่เยวชองนางโลม) อันที่จริงชีวิตคู่นั้นก็ถูกทำลายเสียแล้ว ถ้าชายหรือหญิงคนใดใช้ชีวิตแบบหญิงโสเภณีหรือคนที่เยวชองนางโลม (และพระคำตอนนี้ก็กล่าวถึงภรรยาโดยเฉพาะ) ชีวิตคู่นั้นก็แตกสลายเสียแล้วในฝ่ายวิญญาณและความสุข และการหย่าร้างจึงอนุญาตให้กระทำได้

จงสังเกตว่าพระคำตอนนี้ไม่อนุญาตให้หย่าร้างสำหรับการเล่นชู้เพียงคนเดียว คำว่า “การล่วงประเวณี” หมายถึง การเล่นชู้เป็นชีวิตจิตใจ มันเป็นรูปแบบหนึ่งของคำเดียวกันนั้นที่แปลว่า “หญิงโสเภณี” และ “คนที่เยวชองนางโลม” ในภาคพันธสัญญาใหม่ และการหย่าร้างก็ไม่ถูกบัญญัติแม้กระทั่งในกรณีเช่นนั้นแน่นอนว่าเมื่อเกิดการปลั่งพลาด หากเป็นไปได้มันควรได้รับการยกโทษและให้บ้านกลับเป็นบ้านดั้งเดิม อย่าถูกลอกโดยนิยามในพจนานุกรมของคำว่าการเล่นชู้ประเวณี (fornication)- บาปนั้นของคนที่ยังไม่แต่งงาน หญิงโสเภณีอาจยังไม่แต่งงานหรือเธออาจแต่งงานแล้วก็ได้ แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นของคำ ๆ นั้นในภาคพันธสัญญาใหม่ภาษากรีก

ใน 1 โครินธ์ 7:10-15 ภรรยาได้รับคำบัญชาไม่ให้ทิ้งสามีของตนและสามีต้องไม่หย่าภรรยาของตน

และถ้าเพราะความตึงเครียด ทั้งสองคนแยกกันอยู่ชั่วคราว ก็ให้ทั้งคู่ไม่แต่งงานใหม่ หรือไม่ก็กลับมาคืนดีกัน ชายที่เป็นคริสเตียนก็ต้องไม่หย่าแม้กระทั่งภรรยาที่ยังไม่กลับใจเชื่อหากนางเต็มใจที่จะอยู่กับเขา

อย่างไรก็ตาม 1 โครินธ์ 7:15 กล่าวว่า “แต่ถ้าคนที่ไม่เชื่อจะไป ก็จงให้เขาไปเถิด พี่น้องชายหญิงไม่ถูกผูกมัดในกรณีดังกล่าว แต่พระเจ้าได้ทรงเรียกพวกเราให้มาสู่สันติสุข” บางครั้งคู่สมรสที่ไม่รอดอาจยุติชีวิตคู่กัน มันไม่ควรถูกทำให้ยุติแต่คู่สมรสที่เป็นคริสเตียนบางครั้งก็ไม่สามารถขัดขวางการจากไปของอีกฝ่ายที่ไม่รอด

การล่วงประเวณี นั่นคือ การเล่นชู้แบบต่อเนื่อง เป็นเหตุผลหนึ่งที่อนุญาตให้หย่าร้างได้ แต่คู่สมรสที่ไม่รอดอาจยุติชีวิตคู่กันและฝ่ายที่เป็นคริสเตียนไม่สามารถขัดขวางมันได้

แล้วเรื่องการแต่งงานใหม่ของผู้คนที่หย่าร้างแล้วล่ะ?

นักเทศน์บางคนทำให้เป็นเรื่องยุ่งยากมากมายเกี่ยวกับว่าเฉพาะ “ฝ่ายที่ไม่ผิด” เท่านั้นในการหย่าร้างสามารถแต่งงานใหม่ได้ หรือ “ฝ่ายที่ผิด” ก็สามารถแต่งงานใหม่ได้เช่นกัน ความจริงอันเรียบง่ายก็คือว่าในพระคัมภีร์ เหมือนในการใช้ภาษาอังกฤษตามปกติของเรา คำว่า “หย่าร้าง” มีความหมายแค่ว่าคน ๆ หนึ่งไม่ได้แต่งงาน ฝ่ายหนึ่งอาจอยากลงโทษใครสักคนที่ทำลายชีวิตคู่โดยการห้ามเขาไม่ให้แต่งงานใหม่ แต่พระคัมภีร์ไม่ได้ทำแบบนั้นเลย ตามที่คุณเห็นในพระราชาบัญญัติ 24:2 หญิงที่หย่าแล้วนั้น “เมื่อนางได้ออกจากบ้านของเขาแล้ว [บ้านของสามีของนาง] นางจะไปและเป็นภรรยาของชายอีกคนหนึ่งก็ได้” จงหมายเหตุเช่นกันว่าพระคัมภีร์ไม่เคยพูดถึงชายคนใด ที่แต่งงานใหม่หลังจากการหย่าร้าง ว่า “มีภรรยาที่มีชีวิตอยู่สองคน” เหมือนที่บางคนพูด แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระคัมภีร์พูดถึง “สามีคนหลัง” ของหญิงผู้นั้น และ “สามีคนเดิม” ของนาง คนที่หย่าร้างแล้วก็ไม่ได้อยู่ในสถานะสมรส ชีวิตคู่ไม่ควรถูกทำลายแต่ถ้ามันถูกทำลายด้วยเหตุผลอันชอบซึ่งพระเยซูตรัสถึง พระคัมภีร์ก็ไม่บอกเป็นนัยด้วยซ้ำว่าคน ๆ นั้นที่ตอนนี้ไม่ได้อยู่ในสถานะสมรสไม่มีสิทธิ์ที่จะแต่งงาน แต่เหมือนในภาคพันธสัญญาเดิม หญิงคนนั้นสามารถกลายเป็นภรรยาของชายอีกคนได้ และชายคนนั้นสามารถมีภรรยาใหม่ได้

ชายคนใดที่หย่าแล้วจากนั้นก็แต่งงานใหม่ เขากำลัง “ใช้ชีวิตในการเล่นชู้” ไหม? บางคนอาจกล่าวเช่นนั้น พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวเช่นนั้น เห็นได้ชัดว่าการล่วงประเวณี นั่นคือ การมีความสัมพันธ์ทางเพศต่อไปกับคนอื่น จะทำลายชีวิตคู่อันก่อนนั้น และฉะนั้นการแต่งงานใหม่ อย่างน้อย ไม่ว่ามันจะถูกหรือผิด ก็คงทำลายชีวิตคู่อันก่อนนั้น ทั้งภรรยาคนแรก และสามี และกฎหมายของแผ่นดิน และพระคัมภีร์ไม่ถึงว่าชายคนนั้นยังอยู่ในสถานะสมรสกับหญิงอีกคนนั้นที่ถูกหย่าแล้ว หากการสมรสที่สองเกิดขึ้นแล้วตอนนี้

ชายคนหนึ่งต้องหย่าภรรยาคนที่สองในกรณีเช่นนั้นไหม? ไม่เลย การทำผิดสองหนไม่ได้ทำให้เกิดการทำถูกเลยสักหน นั่นจะไม่ทำให้การสมรสอันก่อนนั้นกลับคืนดังเดิม สิ่งที่พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกร้อง ไม่มีนักเทศน์คนใดมีสิทธิ์ที่จะเรียกร้อง การสำนึกผิดสำหรับบาปใด ๆ ที่ทำไปแล้วล่ะ? แนนอนว่าทำได้ ความถ่อมใจ เฝอเชิญหน้ากับความอดสูในระดับหนึ่งก็ตามหลังการหย่าร้างของคริสเตียนคนหนึ่งเสมอล่ะ? ได้สิ ความถ่อมใจ และการสำนึกผิด บาปและความผิดพลาดและความล้มเหลวบางอย่าง เป็นเรื่องที่ยกโทษให้ได้แต่พวกมันไม่สามารถถูกแก้ไขได้ เมื่อดาวิดสังหารอูริยาห์ เขาก็ทำให้อีกฝ่ายกลับมามีชีวิตไม่ได้ เมื่อชีวิตคู่ใดถูกทำลาย และมีการแต่งงานใหม่ และเมื่อตอนนี้มีผู้หญิงอีกคนและลูก ๆ คนอื่นให้ต้องพิจารณา คน ๆ หนึ่งอาจไม่สามารถ

ทำให้ชีวิตคู่นั้นกลับคืนดังเดิมได้ คน ๆ หนึ่งรับการยกโทษได้และเผชิญหน้าด้วยความถ่อมใจความ
ละอายและการตั้งคำถามใด ๆ ก็ตามที่ต้องตามมาเมื่อคน ๆ หนึ่งได้ทำความผิดพลาดเช่นนั้นและทำบาปเช่น
นั้นลงไปแล้ว

ฉะนั้นคนที่หย่าแล้วควรได้รับอนุญาตให้เข้าเป็นสมาชิกคริสตจักรใหม่? มีหน้าที่รับผิดชอบในคริสต
จักรละ? ขอให้เรากล่าวก่อนอื่นเลยว่า ถ้าเขาพิสูจน์ตัวว่าเป็นผู้ที่ถ่อมใจ สำนึกผิด เทียงธรรม ไม่มีข้อแก้ตัวและ
ไม่มีข้อแก้ต่างให้บาปของตน เขาก็อาจถูกใช้การได้เมื่อเขาได้รับความไว้นิ่งเชื่อใจของผู้คนเหล่านั้นและพิสูจน์
ให้เห็นความหนักแน่นมั่นคงและความสัตย์ซื่อของเขา แต่ทุกครั้งคนที่ถูกจับได้ในบาปที่ร้ายแรงควรดำเนิน
อย่างถ่อมใจและพิสูจน์ตัวเองก่อนที่จะคาดหวังให้ผู้คนไว้วางใจเขาด้วยตำแหน่งผู้นำฝ่ายวิญญาณ

ข้อ 19-26:

16:19 มีเศรษฐีคนหนึ่ง ซึ่งนุ่งห่มผ้าสีม่วงและผ้า
ปานเนื้อละเอียด และรับประทานอาหารอย่าง
หรูหราทุกวัน ๆ

16:20 และมีคนขอทานคนหนึ่งชื่อลาซาร์ส ซึ่งถูก
วางอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรษฐีคนนั้น ทั้งตัวเต็ม
ไปด้วยแผล

16:21 และปรารถนาที่จะถูกลี้นด้วยเศษอาหาร
ทั้งหลายซึ่งตกจากโต๊ะของเศรษฐีนั้น ยิ่งกว่านั้น
พวกสุนัขก็มาและเลียแผลทั้งหลายของเขา

16:22 และต่อมา คนขอทานนั้นเสียชีวิต และถูก
อุ้มไปโดยเหล่าทูตสวรรค์เข้าไปที่อกของอับราฮัม
เศรษฐีคนนั้นก็เสียชีวิตด้วย และถูกฝังไว้

16:23 และในนรกเศรษฐีคนนั้นจึงแหงนตาของตน
ขึ้น โดยเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก และเห็นอับราฮัม
อยู่แต่ไกล และลาซาร์สอยู่ที่อกของท่าน

16:24 และเศรษฐีจึงร้อง และกล่าวว่า ‘อับราฮัม
บิดาเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพเจ้าเถิด และส่งลาซาร์ส
มาเพื่อเขาจะเอาปลายนิ้วของเขาจุ่มในน้ำ และ
แตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าทุกข์
ทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้’

16:25 แต่อับราฮัมกล่าวว่า ‘ลูกเอ๋ย จงระลึกว่า
เมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ ได้รับของดีทั้งหลายสำหรับตัว
และเช่นกันลาซาร์สได้บรรดาของชั่วร้าย แต่บัดนี้
เขาถูกปลอบประโลม และเจ้าก็ถูกทรมาน

16:26 และนอกจากบรรดาสิ่งเหล่านี้ ระหว่างพวก
เรากับพวกเจ้ามีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าคน
เหล่านั้นซึ่งอยากข้ามจากที่นี่ไปถึงพวกเจ้าก็ทำไม่
ได้ และคนเหล่านั้นที่อยากมาจากที่นั่น ก็ไม่
สามารถข้ามมาถึงพวกเราได้’

เศรษฐีผู้นั้นและลาซาร์ส

เราไม่นับว่าเป็นคำอุปมาหนึ่ง แม้นักอรรถาธิบายบางท่านเรียกมันเช่นนั้น พระเยซูไม่ทรงเรียกมันว่า
คำอุปมาหนึ่ง มีผู้คนที่ถูกเอ่ยชื่ออย่างเจาะจงในเรื่องราวนี้ อับราฮัมเป็นบุคคลที่มีตัวตนอยู่จริงในประวัติศาสตร์
อาจเป็นไปได้ว่าเคยมีขอทานคนหนึ่งอยู่จริง ๆ ชื่อว่าลาซาร์สและเศรษฐีคนนั้นเป็นบุคคลที่มีตัวตนอยู่จริง ๆ ซึ่ง
ชื่อของเขาไม่ถูกเรียกเพื่อหลีกเลี่ยงการทำให้บรรดาคนที่รักเขาและเหล่าเพื่อนฝูงต้องขัดเคืองและทุกขใจ คำ
อุปมาทั้งหลายไม่เอ่ยชื่อผู้คนแบบเจาะจง จงเปรียบเทียบเรื่องนี้กับคำอุปมาเรื่องบุตรน้อยหลงหาย: “ชายคน
หนึ่ง” เป็นตัวแทนพระเจ้า มีบุตรชายสองคนแต่ทั้งคู่ไม่ถูกเอ่ยชื่อ บุตรคนเล็กนั้นไปยัง “แผ่นดินไกล” แผ่นดิน

ใด? แผ่นดินใดก็ได้ที่คนบาปหนีไปจากพระเจ้า อาจมีคนที่อยากลดทอนผลกระทบอันน่ากลัวของเรื่องราวนี้เกี่ยวกับเศรษฐกิจผู้ใช้นั้นและลาซาร์สโดยเรียกมันว่าคำอุปมาหนึ่ง แต่เราทำแบบนั้นอย่างมีจิตสำนึกไม่ได้

ช่างตรงข้ามกันเหลือเกิน! ขอทานผู้ใช้นั้น ที่เจ็บป่วย เป็นผู้ที่สังคมรังเกียจ หิวโหย ตอนนั้นถูกแบกไปอยู่ที่อกของอับราฮัมและได้รับการปลอบประโลมใจในสวรรค์พร้อมกับความเปี่ยมสุขชั่ววันรันดร์! เศรษฐีผู้ใช้นั้นที่เคยนุ่งหม้อผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อดีและกินดื่มอย่างหรูหราทุกวัน ในนรกก็ยากจนยิ่งนักจนเขาซื้อน้ำสักหยดมาทำให้ลิ้นของตนเย็นไม่ได้ ให้เป็นขอทานบนโลกและมั่งมีในสวรรค์ก็ดีกว่าเยาะจริง ๆ! ชีวิตบนโลกนี้ช่างแสนสั้นเมื่อเทียบกับวันรันดร์กาลจนแน่นอนว่ามีแต่คนโง่เท่านั้นที่ยอมเสียความสุขของตน สันติสุขและความเพลิดเพลินตลอดชั่ววันรันดร์กาลเพื่อแลกกับความเพลิดเพลินเพียงชั่วคราบนโลกนี้!

เศรษฐีคนนั้นตาย ขอทานคนนั้นก็ตาย ฮีบรู 9:27 กล่าวว่า “...ตามที่กำหนดไว้สำหรับมนุษย์แล้วว่า จะต้องตายคนหนึ่ง” เราควรพิจารณาสุรกายที่ไม่อาจเลี้ยงได้ตอนนี้ที่เผชิญหน้ามนุษย์ทุกคน ช่างโง่เขลาจริง ๆ ที่จะกินอาหารของเรา ทำงานของเรา สนุกกับความเพลิดเพลินของเรา นอนหลับพักผ่อนตอนกลางคืน โดยที่ไม่รู้ว่าบาปทั้งหลายของเราได้รับการยกโทษและว่าเราจะพบกับพระเจ้าในสันติสุขหรือไม่ ความตายมาถึงทั้งคนหนุ่มสาวและแก่ชรา

ตรงนี้ในพระคำตอนนี้ ชายที่สุขภาพดีก็ตายเหมือนที่ชายผู้เจ็บป่วยตาย เศรษฐีผู้ใช้นั้นที่สามารถมีสิ่งสารพัดที่เงินซื้อได้และพวกหมอและยารักษาโรค การรักษา และความสุขสบาย ก็ตายได้อยู่ดี และเหล่านักเทศน์ของพระเจ้าควรเผชิญหน้าผู้คนด้วยคำถามนี้เสมอว่า “คุณพร้อมหรือยังที่จะพบกับพระเจ้า?”

จงหมายเหตุว่าสวรรค์และนรกเป็นจุดหมายในทันทีหลังจากเสียชีวิต ไม่มีการรอคอยการพิพากษา ขอทานคนนั้น ซึ่งรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าและได้รับการยกโทษบาปทั้งหลายของตนแล้ว ก็เป็นที่ทราบแล้วว่าเขาเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า และเขามีบ้านในสวรรค์คอยอยู่ ฉะนั้นเขาจึงถูกพวกทูตสวรรค์อุ้มไปยัง “อกของอับราฮัม” ลูกของพระเจ้า “มีชีวิตวันรันดร์” เรียบร้อยแล้ว (ยอห์น 3:36) พระเยซูคริสต์แก่ใจที่สำนึกผิดบนกางเขนนับว่า “วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” (ลูกา 23:43)

ขณะที่คุณแม่ของผู้เขียนคนนี้ก็ใกล้ตาย ท่านให้พวกเราร้องเพลงว่า:

“ความเชื่อศิษย์พระเยซู ตั้งอยู่บนโอวาทพระองค์

ทรงประสาทเป็นรากฐานความศรัทธา!”

ท่านชูมือของท่านในความชื่นบานและกล่าวว่า “ฉันเห็นพระเยซูและลูกน้อยของฉันแล้วตอนนี้!” และท่านก็ล่วงลับไป ผมรู้ในตอนนั้นเลยว่าท่านได้อยู่กับพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว

เศรษฐีผู้ใช้นั้นตาย “และในนรกเศรษฐีคนนั้นจึงแหงนตาของตนขึ้น โดยเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก” ไม่มีการลังเลแล้วตอนนั้น ร่างกายไม่ได้เย็นซืดแต่เขาอยู่ในการทรมานเหล่านั้นของนรก ก่อนงานศพราคาแพงและการไว้ทุกข์ของเพื่อนฝูงที่ร่ำรวยและคำกล่าวไว้อาลัย เศรษฐีผู้ใช้นั้นกำลังถูกทรมานในเปลวไฟแล้ว พระเจ้าไม่ต้องรอจนกว่าจะถึงเวลาพิพากษาเพื่อที่จะทราบว่าคนบาปนั้นไม่สำนึกผิด ไม่กลับใจเชื่อ และไม่ได้รับการยกโทษ

ต่อมา ตามที่วิวรณ์ 20 บอกเรา จะมีการพิพากษาหนึ่งเมื่อจิตวิญญาณทั้งหลายจะถูกนำออกมาจากนรกและร่างกายของพวกเขาถูกเอาออกมาจากหลุมศพ เพื่อจะถูกพิพากษาตามบันทึกเหล่านั้นในหนังสือหลาย

เล่มของพระเจ้า ร่างกายของพวกเขาจะถูกนำออกมาจากหลุมศพของพวกเขาหรือทะเล จากนั้น “ทั้งจิตวิญญาณและร่างกาย” จะถูกโยนทิ้งในนรก พระเยซูตรัสในมัทธิว 10:28 แต่ทันทีเมื่อเสียชีวิต จิตวิญญาณที่ไม่กลับใจใหม่ และไม่กลับใจเชื่อก็ตื่นขึ้นในนรก

จงหมายเหตุว่าในนรก คนเรามีการรับรู้ทุกอย่างของตน เศรษฐีผู้นั้นเห็นและได้ยินและอธิษฐานและถูกทรมาน เขาระเหยน้ำและอ่อนวอนขอให้ใครสักคนเอาน้ำจุ่มน้ำมาแตะลิ้นที่แห้งผากของเขาให้เย็น การรับรู้ทุกอย่างในนรก! เราทราบว่าร่างกายของเขาอยู่ในหลุมศพ แต่การรับรู้เหล่านั้นแค่ใช่วัยยะต่าง ๆ ของร่างกายเป็นผู้รับใช้และสื่อกลาง แต่การรับรู้เหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งของคน ๆ นั้น ของจิตวิญญาณนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย ฉะนั้นในนรกคน ๆ หนึ่งจึงมีการรับรู้ทุกอย่างของตน

ฮาเดสในที่นี้จริง ๆ แล้วหมายถึงนรก

คำว่า “นรก” ตรงนี้คือคำกรีก ฮาเดส ซึ่งหมายถึงโลกที่มองไม่เห็น คำ ๆ นี้ค่อนข้างเทียบเท่ากับคำฮีบรู เซโอล ในภาคพันธสัญญาเดิม ซึ่งหมายถึงแดนคนตาย สถานที่ของผู้ที่จากไป และคำว่า เซโอล บางครั้งก็ถูกแปลเป็น หลุมศพ แต่มันไม่เคยหมายถึงอุโมงค์ฝังศพแห่งหนึ่งแห่งใดโดยเฉพาะ แต่แค่หลุมศพในความหมายเชิงสัญลักษณ์ในฐานะแดนคนตาย เดิมที คำ ๆ นี้สื่อถึงวิญญาณทุกดวงที่จากไป และฉะนั้นผู้แต่งเพลงสดุดีจึงร้องประกาศได้ว่า “ถ้าข้าพระองค์ทำที่นอนของข้าพระองค์ไว้ในนรก ดุเถิด พระองค์ทรงสถิตอยู่ที่นั่น” (สดด. 139:8) นั่นคือ ถ้าเกิดใครคนหนึ่งต้องตาย โยนาห์ ใน “ท้องของนรก” และคิดถึงตัวเองว่าเหมือนจากไปอยู่ที่โลกที่มองไม่เห็นนั้นแล้ว กล่าวว่า “ข้าพระองค์ได้ร้องทูลออกมาจากท้องของนรก และพระองค์ได้ทรงฟังเสียงของข้าพระองค์” (โยนาห์ 2:2) ฉะนั้น เดิมทีคำฮีบรู เซโอล และคำกรีก ฮาเดส ที่ถูกใช้ตรงนี้ จึงหมายถึงสถานะที่มองไม่เห็น ดินแดนของเหล่าวิญญาณที่จากไป และน่าจะรวมถึงผู้ที่รอดแล้วและผู้ที่ยหลงหาย

อย่างไรก็ตาม ศาสตร์เกี่ยวกับการใช้คำก็มีแนวโน้มที่จะชี้เฉพาะมากขึ้น และเมื่อเริ่มมีคำสอนที่ชัดเจนมาก ๆ เกี่ยวกับสวรรค์และชีวิตนิรันดร์ ผ่านทางพระคัมภีร์ คำเรียกแบบเหมารวม ฮาเดส จึงเริ่มที่จะหมายถึงสถานที่ของพวกคนตายที่ไม่ได้รับความรอด แนวคิดของกลุ่ม Plymouth Brethren ซึ่งถูกสอนโดย Dr. Scofield และคนอื่น ๆ ว่า ฮาเดส เป็น “สถานที่แห่งหนึ่งของเหล่าวิญญาณมนุษย์ที่จากไปซึ่งอยู่ระหว่างการเสียชีวิตและการเป็นขึ้นจากตาย” จึงไม่มีเหตุผลรองรับ นรกในเรื่องราวนี้ในข้อ 23 ไม่ใช่แค่สถานที่แห่งหนึ่งสำหรับทั้งผู้ที่รอดแล้วและผู้ที่ยหลงหาย แต่เป็นที่สำหรับผู้ที่ไม่รอด ลาซารัสไม่ถูกกล่าวว่ายู่ใน ฮาเดส แต่อยู่ในสถานที่แห่งหนึ่งที่แยกต่างหาก ในอกของอับราฮัม เราคิดอีกว่าพวกแบ่งแยกสมัยประธานแบบสุดโต่งคิดผิดในการคิด เหมือนที่ Scofield กล่าว ว่า

...เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างหนึ่งขึ้นแล้วซึ่งส่งผลกระทบต่อเมืองบรมสุขเกษม...ฉะนั้น เมืองบรมสุขเกษมในตอนนี้นี้จึงเป็นการอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าในทันที เชื่อกันว่าเอเฟซัส 4:8-10 บ่งบอกถึงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงนั้น

เราไม่คิดเช่นนั้น เราคิดว่าไม่มีคำสอนแบบคงเส้นคงวาของพระคัมภีร์ ว่าเกิดการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ขึ้นแล้วในสวรรค์และนรก มันเป็นความจริงที่ว่าจนกว่าจะถึงการเป็นขึ้นจากตายนั้น นรกมีแต่จิตวิญญาณเหล่านั้นเท่านั้นของพวกคนที่ไม่รอดและไม่ใช้ร่างกาย เห็นได้ชัดว่าสวรรค์ตอนนี้ไม่มีร่างกายของผู้ที่รอดแล้ว ยกเว้น

ร่างกายของเอลียาห์และเอโนค แต่ไม่มีหลักฐานที่สนับสนุนคำสอนของกลุ่ม Plymouth Brethren เลยว่าเมื่อผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วตายไป พวกเขาจะไปอยู่ที่เมืองบรมสุขเกษมแห่งหนึ่งทันที ซึ่งไม่ใช่สวรรค์

มีไฟจริง ๆ ในนรกไหม?

นรกที่ถูกล่ามถึงตรงนี้เป็นสถานที่แห่งหนึ่งที่มีไฟและความทรมาน เศรษฐีผู้นั้น “เป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก” (ข้อ 23) กล่าวว่า “ข้าพเจ้าทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้” (ข้อ 24) ความทรมานจริง ๆ หรือ? ใช่แล้ว ประการแรก บาปนำความเจ็บปวดของมันมาให้ จะมีความทรมานในเรื่องของความทรงจำ จะมีความสำนึกว่า คน ๆ นั้นได้พาตัวเองมาสู่ความย่อยยับนี้ ว่าตนได้ละเลยพระคัมภีร์ (พี่น้องของเขามีโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์ และเขาก็มีเช่นกัน) ค่าจ้างที่ไม่อาจหลบเลี่ยงได้ของบาปคือความตาย และจากนั้นเราต้องจดจำไว้ว่าพระเจ้าเองทรงลงโทษบาป นรกไม่ใช่แค่สถานที่แห่งหนึ่งสำหรับการบำบัดให้เป็นคนดี แต่เป็นสถานที่แห่งการลงโทษเป็นนิรันดร์สำหรับผู้คนที่ใช้ชีวิตต่อไปโดยปราศจากพระคริสต์และตายไปโดยที่ไม่รับความรอดและจึงเป็นคนบาปต่อไป

ไฟในนรกนั้นเป็นไฟจริง ๆ ไหม? เราคิดเช่นนั้น มันคงจะดูแปลกและแทบจะไม่เชื่อตรงเลยที่พระเจ้าทรงใช้คำ ๆ นี้ซ้ำแล้วซ้ำอีกเกี่ยวกับนรก หากพระองค์ไม่ได้หมายความว่าตามนั้นจริง ๆ พระองค์ทรงเตือนซ้ำแล้วซ้ำอีกเกี่ยวกับสถานที่แห่งนั้น “ในทีมนั้นตัวหนอนของพวกเขาก็ไม่ตาย และไฟนั้นก็ไม่ดับเลย” (มาระโก 9:44,46,48) พระเยซูตรัสว่าพระองค์เองจะตรัสแก่คนชั่วบางคนว่า “เจ้าทั้งหลายจงถอยไปจากเรา พวกเจ้าที่ถูกสาปแช่ง จงเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิรันดร์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและเหล่าทูตของมันนั้น” (มธ. 25:41) เราถูกบอกอย่างชัดเจนในวิวรณ์ 20:15 ว่า “และผู้ใดก็ตามที่ไม่ได้ถูกพบเขียนไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ก็ถูกทิ้งลงไปในปีงไฟ” วิวรณ์ 21:8 บอกเราว่า “แต่คนขลาด และคนไม่เชื่อ และคนที่น่าสะอิดสะเอียน และบรรดาฆาตกร และคนเล่นซู้ทั้งหลาย และคนใช้เวทมนตร์ทั้งปวง และบรรดาคนไหว้รูปเคารพ และทุกคนที่พูดมุสา นั้น จะมีส่วนของตนในปีงซึ่งเผาไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน ซึ่งเป็นความตายครั้งที่สอง” คนเหล่านั้นในสมัยความทุกข์ลำบากนั้นที่ตัดสินใจเป็นนิรันดร์ที่จะต่อสู้พระคริสต์และรับเครื่องหมายของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น “...จะดื่มเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้า ซึ่งถูกเทออกโดยปราศจากการผสมกับสิ่งใดลงในถ้วยแห่งความเดือดดาลของพระองค์ และเขาจะถูกทรมานด้วยไฟและกำมะถันต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก และควันแห่งการทรมานของพวกเขาก็พุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ และพวกเขาไม่มีการพักผ่อนเลยทั้งกลางวันหรือกลางคืน...” เราถูกบอกในวิวรณ์ 14:10,11

เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ถูกทำลายโดยไฟจริง ๆ และกำมะถันจากสวรรค์ พระคัมภีร์ตอนนั้นบอกเรา และ 2 เปโตร 2:6 บอกเราอย่างชัดเจนว่าพระเจ้า “ทรงลงโทษพวกเขาด้วยการทำลายล้าง โดยทำให้พวกเขาเป็นแบบอย่างแก่คนทั้งหลายต่อไปที่จะดำเนินชีวิตอย่างอธรรม” และยูดาสกกล่าวว่าเมืองเหล่านั้นในการถูกทำลายล้างของพวกมัน “ถูกตั้งไว้เป็นตัวอย่าง โดยได้รับพระอาชญาแห่งไฟอันนิรันดร์” (ข้อ 7) นั่นบ่งชี้ว่าพระเจ้าทรงเอาไฟนิรันดร์แห่งนรกมาเล็กน้อยและเทมันบนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ การบ่งชี้ตรงนั้นกล่าวถึงไฟจริง ๆ

ฉะนั้นนรกจึงเป็นสถานที่แห่งหนึ่งจริง ๆ ผู้คนในนรกจะมีร่างกายจริง ๆ หลังจากการเป็นขึ้นจากตาย

นั่น ถ้าไฟนั้นเป็นเชิงเปรียบเปรย แล้วควันนั้นที่ลอยขึ้นเป็นนิตยล่ะ? นั่นเป็นควันเชิงเปรียบเปรยหรือ?

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากล่าวเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่า “พระองค์จะทรงเผาผลาญด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ” (มธ. 3:12)

แล้วไฟนั้นที่ถูกใช้ในบรรดาเครื่องสัตวบูชาและภาพเพลิงเหล่านั้นในภาคพันธสัญญาเดิมล่ะ? มันแสดงภาพพระพิโรธและการพิพากษาของพระเจ้ามิใช่หรือ? ไฟนั้นที่ลงมาและทำลายนาดับและอาบีสู ซึ่งเป็นบุตรชายของอาโรนที่ทำหน้าที่ปุโรหิต เป็นไฟจริง ๆ มิใช่หรือ (ลนต. 10:1,2)? คุณกล่าวว่ามีคามยุ่งยากหลายประการ คุณไม่อาจเข้าใจได้ว่าผู้คนที่มึนงงกายจริง ๆ จะถูกทรมานอยู่ต่อไปในเปลวไฟในนรกได้อย่างไร แน่แน่นอนว่าเราไม่สามารถเข้าใจมันได้ ผมไม่อาจเข้าใจได้ว่าเด็กหนุ่มชาวฮีบรูสามคนนั้นเดินในเปลวเพลิงของเตาไฟร้อนแรงของเนบูคัดเนสซาร์และออกมาโดยไม่ได้รับบาดเจ็บได้อย่างไร ไม่มีแม้กระทั่งกลิ่นควันที่ติดเสื้อผ้าของพวกเขา คุณคิดจริง ๆ หรือว่าพระเจ้าไม่สามารถกระทำการสิ่งใดได้ นอกจากสิ่งซึ่งสอดคล้องกับความเข้าใจที่มีขีดจำกัดของคุณ? เราจะเข้าใจได้อย่างไรว่าในสวรรค์ร่างกายทั้งหลายที่เป็นขึ้นจากตายแล้วสามารถมีชีวิตอยู่ได้ตลอดไปโดยไม่เจ็บป่วย ไม่แก่ชรา ไม่เนาเปื่อย ไม่เจ็บปวด? คุณต้องเข้าใจว่าเมื่อเราเดินเข้าไปในดินแดนแห่งความเป็นอนันต์และนิรันดร์กาล เราก็ยุ่งเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ซึ่งอยู่นอกเหนือสิ่งที่ความคิดมนุษย์จะทราบได้ แน่แน่นอนว่าถ้าไฟนั้นเป็นเชิงเปรียบเปรยเท่านั้น มันก็ยิ่งหมายถึงความเจ็บปวดอันแสนน่ากลัวและความทรมานชั่วนิรันดร์อยู่ดี แต่ถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงหมายถึงไฟ เหตุใดพระองค์ถึงตรัสว่าไฟบ่อยขนาดนั้นเล่า?

การลงโทษของนรกคือชั่วนิรันดร์

และในที่นี้เป็นข้อเท็จจริงที่ว่า การลงโทษในนรกคือชั่วนิรันดร์ เหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ระหว่างสวรรค์กับนรก ไม่มีผู้ใดข้ามมันไปได้ คนเหล่านั้นในนรกก็นั่งอยู่ในนรกต่อไป เศรษฐีผู้นั้นตายไปโดยไม่สำนึกผิด เมื่อถูกทรมานในนรก ก็ยังมีชีวิตอยู่ของการสำนึกผิดอยู่ดี ไม่มีความเสียใจสำหรับบาปที่ตกลงไป ไม่มีความรักให้แก่พระคริสต์ ไม่มีการวิงวอนขอพระเมตตา: “ต้นไม้ที่ล้มตรงไหน มันก็จะอยู่ตรงนั้น” (ปญจ. 11:3) คนที่ไปนรกโดยไม่กลับใจใหม่ ก็คงจะไม่กลับใจต่อไป จะยังมีใจแข็งกระด้างต่อไปและผิดบาปต่อไปในนรก จะยังถูกลงโทษต่อไปและทุกข์ระทมต่อไปเพราะบาปของตน ผู้คนไปนรกเพียงเพราะว่าพวกเขาควรที่จะไปที่นั่น เพราะว่าพวกเขาไม่ยอมเอาทางเดียวที่พระเจ้าผู้ประเสริฐสามารถจัดเตรียมให้มนุษย์เพื่อจะหนีพ้นนรกและนั่นคือโดยการเชื่อวางใจการสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษของพระคริสต์ การถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาแทนคนบาป พระเจ้าผู้ประเสริฐและซื่อตรงต้องลงโทษบาป ถ้าผู้ใดไม่ยอมรับการทนทุกข์ของพระเยซูเป็นการชดใช้หนี้บาป เขาก็ต้องชดใช้หนี้บาปนั้นด้วยตัวเอง

บางคนโต้แย้งว่าคำว่า “การลงโทษเป็นนิตย” แค่มหมายถึง “นานยุคหนึ่ง” หรือ “นานแบบไม่มีกำหนด” โดยไม่จำเป็นต้องนานตลอดไปเป็นนิตย แต่คำเดียวกันนั้นก็ถูกใช้สำหรับไฟนรกและการลงโทษเป็นนิตยในมัดธิว 25:41,46 เหมือนที่ถูกใช้สำหรับชีวิตนิรันดร์ในยอห์น 3:16; ยอห์น 3:36; ยอห์น 5:24 และที่อื่น ๆ อีก ถ้าสวรรค์จะต้องอยู่ชั่วนิรันดร์ และเป็นนิตย นรกก็จะต้องอยู่ชั่วนิรันดร์ และเป็นนิตยเช่นกัน

อับราฮัมพูดคุยกับผู้สืบเชื้อสายของเขาในนรกและเรียกเขาว่า “ลูกเอ๋ย” อย่างอ่อนโยนจริง ๆ พระเจ้าทรงรักคนบาปที่ไปนรกและทรงเศร้าพระทัยเพราะเขาจริง ๆ! และเราทั้งหลายที่ไปสวรรค์ก็จะเศร้าใจที่บรรดา

คนที่เรารักและเพื่อนบ้านของเราอยู่ในนรก แต่ทุกคนที่มาถึงเวลาพิพากษานั้นจะประกาศอย่างเปิดเผยว่าพระเจ้าทรงทำถูกแล้ว ว่าการลงโทษของคนชั่วนั้นยุติธรรมแล้ว และชาวเมืองนี้จะเฝ้าจะลุกขึ้นในการพิพากษานั้นเพื่อกล่าวโทษคนเหล่านั้นที่ไม่ได้กลับใจใหม่

ข้อ 27-31:

16:27 แล้วเศรฐฐ์นั้นจึงกล่าวว่า ‘เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าขอร้องทอน บิดาเจ้าข้า ขอทอนส่งลาซารัส ไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า	เหล่านั้นเถิด’
16:28 เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน เพื่อลาซา รัสจะเป็นพยานแก่พวกเขา เกรงว่าพวกเขาจะมา ถึงสถานที่แห่งการทรมานนี้ด้วย’	16:30 และเศรฐฐ์นั้นจึงกล่าวว่า ‘มิได้ อับราฮัม บิดาเจ้าข้า แต่ถ้าคนหนึ่งไปหาพวกเขาจากความ ตาย พวกเขาจะกลับใจเสียใหม่’
16:29 อับราฮัมกล่าวแก่เขาว่า ‘พวกเขามีโมเสส และพวกศาสนาดายากรณ์นั้นแล้ว ให้พวกเขาฟังคน	16:31 และอับราฮัมกล่าวแก่เขาว่า ‘ถ้าพวกเขาไม่ ฟังโมเสสและพวกศาสนาดายากรณ์ พวกเขาก็จะไม่ ยอมถูกชักจูงเหมือนกัน ถึงแม้ว่าคนหนึ่งเป็นขึ้นมา จากความตาย’”

พี่น้องของชายผู้นั้นในนรก

เศรฐฐ์ผู้นั้นในนรกมีพี่น้องห้าคน เราเชื่อว่าคนเหล่านั้นอายุน้อยกว่าเขา ว่าพวกเขาชื่นชมและทำตามแบบอย่างของพี่ชายของตน ดูเหมือนว่าพวกเขาเองอาจแต่งกายด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียดและกินดื่มอย่างหรูหราทุกวันหรืออยากทำแบบนั้นเหมือนพี่ชายผู้มั่งมีของพวกเขา จงหมายเหตุว่าคนเหล่านี้มี “โมเสสและพวกศาสนาดายากรณ์นั้น” นั่นคือ พวกเขามีภาคพันธสัญญาเดิม (ข้อ 29) ฉะนั้นพวกเขาจึงได้รับคำเชิญชวนมากมายเหล่านั้นอย่างอิสยาห์ 1:18 และอิสยาห์ 55:6 และ 7 พวกเขามีข่าวสารที่น่าชื่นใจและนุ่มนวลนั้นเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่จะสิ้นพระชนม์ ผู้ซึ่งจะแบกรับความชั่วช้าของเราไปและด้วยรอยเขี้ยวของพระองค์เราจะได้รับการรักษาให้หาย (อสย. 53) พวกเขาน่าจะมีถ้อยคำจากโยเอล 2:32 ที่ว่า “ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ก็จะรอดพ้น” พวกเขาน่าจะมีการทรงเรียกอันอ่อนหวานนั้นจากอิสยาห์, “จงมองมาที่เรา และเจ้าทั้งหลายจะรับความรอด บรรดาที่สูญปลายแห่งแผ่นดินโลกเอ๋ย เพราะเราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดอีก” (อสย. 45:22)

เราคิดว่าพระเยซูทรงชนะนิโคเดมัสด้วยคำเทศนาของพระองค์เรื่องรูปงูบนเสานั้นซึ่งถูกยกขึ้นโดยโมเสสในถิ่นทุรกันดาร แน่แน่นอนว่าผู้คนเหล่านั้นน่าจะทราบเกี่ยวกับพระคำต่อนั้นและน่าจะได้รับการบัพติศมนั้นแล้ว

ฉะนั้นขอให้เรากล่าวว่าผู้ที่หลงหายทุกคนในโลกสามารถรับข่าวประเสริฐได้ ถ้าเขาติดตามความสว่างใดที่เขา มี พระเจ้าก็จะประทานความสว่างเพิ่มขึ้น ถ้าผู้ใด เหมือนนายร้อยชาวโรมคนนั้นในกิจการ บทที่ 10 ซึ่งไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐเลย อธิษฐานด้วยสิ้นสุดใจของตนและเสาะหาพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงทำให้เขามีทางที่จะได้ยินข่าวประเสริฐอย่างแน่นอน และผู้ที่หลงหายทุกคนจะถูกพิพากษา: ถ้าเขามีพระคัมภีร์ โดยพระราชบัญญัติ นั่นคือ ข้อพระคำเหล่านั้น และถ้าเขาไม่มีพระราชบัญญัติ เขาก็จะถูกพิพากษาโดยจิตสำนึกของ

เขาเอง-จิตสำนึกที่กล่าวโทษหรือแก้ตัว (รม. 2:12-16)

แต่ถ้าลาซารัสเป็นขึ้นจากตายและเทศนาแก่พี่น้องห้าคนนี้ พวกเขาจะไม่กลับใจใหม่หรือ? ไม่ ถ้าพวกเขาไม่ยอมกลับใจใหม่ผ่านทางการไถ่ยืมพระวาระของพระเจ้า พวกเขาจะไม่กลับใจใหม่ “ถึงแม้ว่าคนหนึ่งเป็นขึ้นมาจากความตาย!” เรามีข่าวสารนั้นที่ให้อีวิต โอ ขอให้เราฟังพาพระวาระเถิด “ถ้อยคำของเราไม่เหมือนไฟหรือ” พระเยโฮวาห์ตรัส “และเหมือนค้อนที่ทุบหินให้แตกเป็นชิ้น ๆ” (ยรม. 23:29) “เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าโดยความโง่เขลาแห่งการประกาศที่จะช่วยคนทั้งหลายที่เชื่อให้รอด” นั่นคือ การประกาศพระวาระของพระเจ้า (1 คร. 1:21) ฉะนั้น 1 เปโตร 1:23 จึงกล่าวว่า “โดยได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากเมล็ดที่จะเปื้อยเน่าเสีย แต่จากเมล็ดอันไม่รู้เปื้อยเน่า โดยพระวาระของพระเจ้า ซึ่งมีชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” พระวาระของพระเจ้านี้มีข่าวประเสริฐที่ช่วยให้รอดและผู้คนจะไม่ได้ได้รับความรอดโดยปราศจากมัน

เหตุใดเศรฐฐ์นั้นจึงไปนรก? บางคนคิดอย่างโง่เขลาว่าเพราะเขาเป็นคนรวย ไม่ใช่เลย! บางคนคิดว่าเพราะเขาไม่ได้แบ่งปันข้าวของของเขาแก่ขอลานยากจนผู้นั้น ไม่ใช่! พระเยซูไม่ได้บอกเป็นนัยเช่นนั้นด้วยซ้ำ ในพระคำตอนนี้ เขารู้ว่าทำไมเขาถึงอยู่ในนรก! เขาไปนรกเพราะว่าเขาไม่ยอมกลับใจใหม่ เพราะเศรฐฐ์นั้นกล่าวว่า “แต่ถ้าคนหนึ่งไปหาพวกเขาจากความตาย พวกเขาจะกลับใจเสียใหม่” เขาคิดผิดว่าอะไรก็ได้ยกเว้นพระวาระของพระเจ้าคงจะนำคนเหล่านั้นให้กลับใจใหม่ แต่เขาทราบว่ามีคนไปนรกเพราะว่าพวกเขาไม่ได้กลับใจใหม่ พระเยซูตรัสเช่นนั้นอย่างชัดแจ้งในลูกา 13:3 และ 5 ว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่นอกจากท่านทั้งหลายกลับใจเสียใหม่ พวกท่านทุกคนจะพินาศเหมือนกัน” และในกิจการ 17:30 เปาโลเทศนาที่กรุงเอเธนส์ว่า “และวันเวลาแห่งการขาดความรู้ี้ พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย แต่บัดนี้ทรงบัญชามนุษย์ทุกคนทั่วทุกแห่งให้กลับใจเสียใหม่”

เศรฐฐ์ผู้นั้นในนรกเกิดเป็นห่วงพี่น้องที่หลงหายของตนขึ้นมาจับใจ มันน่าแปลกและน่าเศร้ามิใช่หรือที่ในนรกผู้คนเป็นห่วงเกี่ยวกับเหล่าคนบาปที่หลงหายมากเหลือเกินและที่ในสวรรค์มีความชื่นชมยินดี “เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจเสียใหม่ มากกว่าคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนซึ่งไม่ต้องการกลับใจเสียใหม่” (ลูกา 15:7) แต่พวกเราที่ยังมีชีวิตอยู่และมีโอกาสช่วยผู้คนให้ได้รับความรอดกลับทำเล็กน้อยเหลือเกินเกี่ยวกับเรื่องนี้?

โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดช่วยให้เรามองเห็นความพินาศย่อยยับที่มาสู่ผู้คนในนรกและขอให้เราใส่ใจต่อเสียงร้องของคนที่เหล่านั้นในนรกและออกไปชนะผู้คนที่พวกเขาแก้ตัวเถิด

ลูกา 17

ข้อ 1-4:

17:1 แล้วพระองค์ตรัสกับพวกสาวกว่า “เป็นไปไม่ได้ที่เหตุให้หลงผิดต่าง ๆ จะไม่มาถึง แต่วิบัติแก่ผู้มาก่อนเหตุให้เกิดความหลงผิดเหล่านั้น

17:2 ซึ่งจะเอาหินโมก้อนใหญ่ผู้ก่อกองผู้นั้น และผู้นั้นจะถูกทิ้งลงในทะเล ก็ดีกว่าให้ผู้นั้นทำคนหนึ่งเป็นผู้เล็กน้อยเหล่านี้ให้หลงผิด

17:3 จงระวังตัวพวกท่านเองให้ดี ถ้าพี่น้องของ

ท่านคนหนึ่งทำการละเมิดต่อท่าน จงต่อว่าเขา และถ้าเขากลับใจแล้ว จงยกโทษให้เขา

17:4 และถ้าเขาทำการละเมิดต่อท่านเจ็ดครั้งต่อวัน และเจ็ดครั้งต่อวันจะกลับมาหาท่านอีก โดยกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้ากลับใจแล้ว’ ท่านจงยกโทษให้เขาเถิด”

การทำให้สะดุดและการยกโทษให้

พระเยซูประทานพระคำอีกตอนที่กล่าวถึงเรื่องเดียวกันกับข้อ 1 และ 2 ในมัทธิว 18:6 หลังจากทรงยกตัวอย่างเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งแล้ว มีพระคำตอนที่คล้ายกันอีกในมาระโก 9:42 การ “ทำให้หลงผิด” หมายถึงการเป็นเหตุให้สะดุด ถ้าเราทำสิ่งที่ถูกต้อง บางครั้งเราจะทำให้คริสเตียนคนอื่น ๆ ไม่พอใจและพวกเขาอาจรู้สึกสะดุด นั่นไม่ใช่ประเด็นตรงนี้ แต่การจุดรั้งคน ๆ หนึ่งในชีวิตคริสเตียนของเขาและเป็นเหตุให้เขาผิดหวัง เป็นเหตุให้เขาสะดุดหรือทำบาป นั่นก็คงเป็นบาปที่ร้ายแรงและนำการลงโทษใหญ่มาให้ เมื่อคิดเช่นนี้เปาโลจึงได้รับการตลใจให้เตือนสติเราให้ระวังว่าเสรีภาพของเราจะไม่กลายเป็นหินสะดุดแก่คนทั้งหลายที่อ่อนแอ เหมือนตอนที่คริสเตียนคนหนึ่งอาจกินเนื้อในวิหารของรูปเคารพ โดยรู้อาหารรูปเคารพนั้นไม่มีตัวตนเลย แต่พี่น้องคนหนึ่งที่อ่อนแอกว่าอาจไม่ทราบเช่นนั้นและเขาอาจทำสิ่งซึ่งเขาคิดว่าผิด โดยทำตามคริสเตียนคนนั้น และจึงทำบาปเมื่อเขาทำสิ่งที่ขัดต่อจิตสำนึกของเขา ฉะนั้น 1 โครินธ์ 8:13 จึงกล่าวว่า “เหตุฉะนั้น ถ้าอาหารทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์ในขณะที่โลกยังคงอยู่ เกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป” นั่นคือ ทำให้สะดุด เราไม่เพียงต้องเป็นคนที่ซื่อสัตย์เท่านั้น แต่เราจะต้อง “มุ่งกระทำสิ่งทั้งหลายที่ซื่อสัตย์ในสายตาของคนทั้งปวง” (รม. 12:17) เราไม่เพียงต้องไม่ทำความชั่วเท่านั้น แต่เราจะต้อง “เว้นเสียจากสิ่งใดๆ เหมือนชั่วร้ายทุกอย่าง” (1 ธส. 5:22)

แต่ถ้าพี่น้องบางคนละเมิดต่อเรา เราควรระวังไว้ที่จะยกโทษให้ ผมบอกพี่น้องของผมได้ไหมเวลาที่เขาทำผิดต่อผม? ใช่แล้ว ผมบอกเขาได้ แต่มีจุดมุ่งหมายที่จะทำให้การร่วมสามัคคีธรรมกลับคืนดั้งเดิม และคน ๆ หนึ่งกลับใจใหม่บ่อยเท่าใด เขาก็ควรได้รับการยกโทษบ่อยเท่านั้น กระทั่งถึงเจ็ดหนต่อวัน

บัดนี้ เป็นความจริงที่ว่าคริสเตียนควรมีใจที่ยกโทษให้ พร้อมกับความอดกลั้นใจและปราศจากความเป็นศัตรู แม้หากว่าคน ๆ หนึ่งที่ทำผิดต่อเขาไม่กลับใจก็ตาม “และพวกท่านจงเมตตาต่อกันและกัน มีใจอ่อนโยน และยกโทษซึ่งกันและกัน เหมือนอย่างที่เราเห็นแก่พระคริสต์ โปรดยกโทษพวกท่านแล้ว” (อฟ. 4:32)

บางครั้งพี่น้องคนหนึ่งอาจกลับใจและอยากปฏิบัติให้ถูกต้องกับคนที่เขาเคยทำผิด แม้ว่าเขาอาจไม่สารภาพความผิดของตนอย่างน่าสังเวชก็ตาม โอ คริสเตียนทั้งหลายควรระวังไว้ที่จะยกโทษให้หากผู้ใดเสียใจ

สำหรับความผิดที่เขากระทำต่อเรา

แต่ถ้าหากพี่น้องหรือเพื่อนคนนั้นไม่ยอมแก้ไขความผิดนั้นล่ะ? มีข้อปฏิบัติให้ไว้ในมัทธิว 18:15-17 ประการแรก เราควร “ไปและแจ้งข้อผิดพลาดของเขานั้นสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาจะฟังท่าน ท่านก็ได้พี่น้องของท่านคืนมาแล้ว” การได้เขาคืนมาควรเป็นวัตถุประสงค์ของการเข้าหาด้วยความรัก

“แต่ถ้าเขาไม่ยอมฟังท่าน แล้วจงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปพร้อมกับท่าน เพื่อในปากของพยานสองคนหรือสามคน ทุกคำจะเป็นหลักฐานได้” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราควรเกณฑ์คนอื่น ๆ ไปช่วยชนะเพื่อนคนนั้นที่ได้ทำผิดและนำเขามาให้ทำถูก ฉะนั้นถ้าเขาไม่ยอมฟังเรื่องนั้น (เราเชื่อว่า นี่คงเป็นการทำผิดที่ร้ายแรง) เราก็คงต้องบอกเรื่องนั้นต่อคริสตจักรและคริสตจักรจะพยายามแนะนำคน ๆ นั้นว่าสิ่งใดถูกและชักชวนเขาให้แก้ไขความผิดของตน หากเขาไม่ยอมทำเช่นนั้น การร่วมสามัคคีธรรมของเขากับคริสตจักรและกับพี่น้องคริสเตียนก็เสียไป จำไว้ว่าแผนการนั้นทั้งหมดมิใช่แค่เพื่อให้คน ๆ หนึ่งได้รับความยุติธรรมสำหรับตัวเอง แต่เพื่อที่เขาจะรักษาเพื่อนของเขาไว้และทำให้คนที่ทำผิดนั้นกลับตั้งตัวใหม่ “พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกครอบงำอยู่ในความพลั้งผิดพวกท่านซึ่งอยู่ฝ่ายวิญญูณ จงช่วยผู้นั้นกลับตั้งตัวใหม่ในจิตใจแห่งความอ่อนสุภาพ โดยพิจารณาตัวท่านเองเกรงว่าท่านจะถูกทดลองด้วย” (กท. 6:1)

ข้อ 5,6:

17:5 และพวกอัครทูตทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า	สามารถกล่าวแก่ต้นสุกะมินนี้ว่า ‘เจ้าจงถูกถอนขึ้น
“ขอโปรดให้ความเชื่อของพวกข้าพเจ้าเพิ่มขึ้นอีก”	ด้วยโคนต้น และเจ้าจงถูกปลูกในทะเล’ และมันจะ
17:6 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ถ้าพวกท่านมี	เชื่อฟังพวกท่าน
ความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง พวกท่านจะ	

การอธิษฐานด้วยความเชื่อ

เรื่องเกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้านี้มีความสำคัญมากเสียจนมันปรากฏซ้ำแล้วซ้ำอีกในภาษาของพระเยซู เมื่อพวกเขาทูลถามพระเยซูว่าทำไมพวกเขาถึงขับผีนั้นออกจากเด็กชายที่ถูกผีสิงไม่ได้ “พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เพราะเหตุความไม่เชื่อของพวกท่าน เพราะเรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง พวกท่านจะกล่าวแก่ภูเขานี้ว่า ‘จงเลื่อนจากที่นี่ไปยังสถานที่โน้น’ และมันก็จะเลื่อน และไม่มีสิ่งใดที่จะเป็นไปไม่ได้สำหรับพวกท่านเลย” (มธ. 17:20)

ในการเชื่อมโยงกับเหตุการณ์เดียวกันนี้ เราถูกบอกว่าพระเยซูตรัสแก่บิดาผู้ปวดร้าวใจนั้นว่า “ถ้าท่านสามารถเชื่อได้ สิ่งสารพัดก็เป็นไปได้แก่ผู้ที่เชื่อ” (มาระโก 9:23) ในมัทธิว 21:22 พระเยซูตรัสว่า “และสิ่งสารพัด สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านจะขอในการอธิษฐาน โดยมีความเชื่อ พวกท่านจะได้รับ” ไม่แน่ว่าคำตรัสที่ใกล้เคียงมากที่สุดกับคำกล่าวนี้ในลูกา คือคำตรัสในมาระโก 11 ซึ่งเชื่อมโยงกับการแข่งสาปต้นมะเดื่อ นั้นตรงนั้น พระเยซูตรัสในข้อ 22 ถึง 24:

“และพระเยซูตรัสตอบแก่พวกเขาว่า “จงมีความเชื่อในพระเจ้าเถิด ด้วยว่าเรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดก็ตามที่จงกล่าวแก่ภูเขานี้ว่า ‘เจ้าจงถอยไป และเจ้าจงถูกโยนเข้าไปในทะเล’ และจะไม่

สงสัยในใจ แต่จะเชื่อว่าสิ่งเหล่านั้นซึ่งเขากล่าวจะเกิดขึ้นจริง ผู้นั้นจะได้สิ่งใดก็ตามที่เขากล่าว เหตุฉะนั้นเรา
กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านปรารถนา เมื่อพวกท่านอธิษฐาน จงเชื่อว่าพวกท่านได้รับสิ่ง
เหล่านั้นแล้ว และพวกท่านจะมีสิ่งเหล่านั้น”

เราถูกบัญชาให้มีความเชื่อ จงหมายเหตุสิ่งทีนำไปสู่ความเชื่อ:

1. เราควรอธิษฐานเหมือนพวกสาวกว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดให้ความเชื่อของพวกข้าพเจ้าเพิ่มขึ้น
อีก”

2. เราควรทำให้เจอบว่าพระเจ้าตรัสอะไรในพระวจนะของพระองค์เกี่ยวกับคำตอบทั้งหลายและจากนั้น
ก็อ้างสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้: “ฉะนั้นความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวจนะของ
พระเจ้า” (รม. 10:17) ความเชื่อคือ การเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ตรัสไว้แล้ว

3. เราสามารถเพิ่มพูนความเชื่อของเราได้โดยการลองดูพระเจ้าและพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงรักษาคำตรัส
ของพระองค์อย่างแสนวิเศษเพียงใด ฉะนั้นเราจึงถูกบัญชาให้มีความเชื่อ

ในบางเรื่องทีพิเศษเฉพาะซึ่งไม่มีสัญญาไว้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ ความเชื่อต้องเป็นของประทาน
อย่างหนึ่งของพระเจ้า (ดู 1 โครินธ์ 12:9) ถ้าพระเจ้าไม่ประทานความเชื่อในกรณีเช่นนั้น เราก็มีมันไม่ได้
ฉะนั้นเมื่อยากอบ 5:15 กล่าวว่า “และการอธิษฐานแห่งความเชื่อจะช่วยผู้ป่วยนั้นให้รอด และองค์พระผู้เป็น
เจ้าจะทรงรักษาเขาให้หาย” เราต้องเข้าใจว่าถ้าพระเจ้าไม่ประทานความเชื่อ นั้น เราก็ไม่สามารถอธิษฐานคำ
อธิษฐานแห่งความเชื่อ นั้นได้ ฉะนั้นเราจึงควรอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดเพิ่มพูนความเชื่อของ
ข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด”

จงเปรียบเทียบคำตรัสของพระเยซูในมัทธิว 17:20 และมาระโก 11:23 กับลูกา 17:6 พระเยซูทรงยก
ภาพประกอบว่าเราต้องอธิษฐานขอให้ต้นไม้ต้นหนึ่งหรือภูเขาถูกหนึ่งถูกโยนไปในทะเลและพระเยซูทรง
หมายความว่าเหมือนที่พระองค์ตรัสในมัทธิว 17:20 ว่า “และไม่มีสิ่งใดที่จะเป็นไปไม่ได้สำหรับพวกท่านเลย”
ถ้าคุณมีความเชื่อ ฉะนั้นในมาระโก 16:17, “และบรรดาหมายสำคัญเหล่านี้จะติดตามคนเหล่านั้นที่เชื่อ” นั้น
คือ หมายสำคัญทีพิเศษเฉพาะเหล่านี้ทีถูกเอ่ยชื่อจะติดตามคนเหล่านั้นทีมีความเชื่อในการขอและรับหมาย
สำคัญหรือการอัศจรรย์ทีพิเศษเฉพาะเหล่านี้

ข้อ 7-10:

17:7 แต่คนใดในพวกท่าน ซึ่งมีผู้รับใช้คนหนึ่ง
กำลังไถนาหรือเลี้ยงฝูงสัตว์ จะกล่าวแก่ผู้รับใช้คน
นั้นทันที เมื่อเขากลับมาจากทุ่งนาว่า ‘จงไปและ
เอนกายลงรับประทานเถิด’

17:8 และจะไม่กล่าวแก่เขามากกว่าหรือว่า ‘จงจัด
เตรียมไว้ให้เรารับประทาน และคาดเอวของเจ้าไว้
และปรนนิบัติเรา จนกว่าเราได้กินและดื่มแล้ว

และหลังจากนั้นเจ้าจงกินและดื่มเถิด’

17:9 นายจะขบใจผู้รับใช้คนนั้นเพราะเขาได้ทำ
สิ่งต่าง ๆ ทีสั่งให้เขาทำหรือ เราคิดว่าไม่

17:10 ดังนั้นเช่นกันพวกท่าน เมื่อพวกท่านจะได้
กระทำสิ่งสารพัดเหล่านี้ซึ่งทรงบัญชาไว้แก่พวก
ท่านนั้น ก็จงกล่าวว่า ‘พวกข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ที
ไม่มีผลประโยชน์ต่อนาย พวกข้าพเจ้าได้กระทำสิ่ง

ซึ่งเป็นหน้าที่ของพวกข้าพเจ้าที่จะกระทำ”

อย่างดีที่สุดพวกเราเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีประโยชน์ต่อนาย

เปาโลทราบว่าการเปิดเผยอันมากมายเหล่านั้น เขาอาจมองจนเกินขนาดได้ จึงมีหนามในเนื้ออันหนึ่งถูกมอบให้แก่เขา เมื่อสิ่งสารพัดที่เรามีและเป็นถูกซื้อและถูกจ่ายค่าแล้วด้วยราคาอันแสนแพงขนาดนั้น และเมื่อเราเป็นหนี้พระผู้ช่วยให้รอดตลอดไปเป็นนิรันดร์ เราก็คงบังอาจจริง ๆ ที่จะคิดว่าเราคู่ควรเป็นพิเศษและเราบังคับพระเจ้าให้ทำโน่นทำนี่เพราะการรับใช้อันเล็กน้อยใด ๆ ที่เราสามารถให้ได้!

Dr. Bob Jones, Sr. เคยกล่าวไว้ว่า “อย่าพูดว่าคนบางคนทำงานของคนสิบคน งานของทุกคนคือทั้งหมดที่เขาทำได้เพื่อพระเยซู” และพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาใจและทรงจดบันทึกไว้ จะรับประกันว่าทุกคนที่รับใช้พระองค์จะไม่ขาดบำเหน็จเลย! “ในเวลาอันควรพวกเราก็จะเกี่ยวเก็บ ถ้าพวกเราไม่ถอดใจ” (กท. 6:9)

ข้อ 11-19:

17:11 และต่อมาขณะที่พระองค์กำลังเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ก็เสด็จผ่านระหว่างแคว้นสะมาเรียและแคว้นกาลิลี

17:12 และขณะที่พระองค์เสด็จเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีชายเป็นโรคเรื้อนสิบคนมาพบพระองค์ผู้ซึ่งยืนอยู่แต่ไกล

17:13 และพวกเขาส่งเสียงของตน และกล่าวว่า “พระเยซู นายเจ้าข้า โปรดเมตตาพวกข้าพเจ้าเถิด”

17:14 และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นพวกเขาแล้ว พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “จงไปแสดงตัวแก่พวกปุโรหิตเถิด” และต่อมา ขณะที่พวกเขากำลังไป เขาทั้งหลายก็หายสะอาด

17:15 และคนหนึ่งของพวกเขา เมื่อเขาเห็นว่าตัวได้รับการรักษาให้หายแล้ว จึงกลับมา และถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าด้วยเสียงดัง

17:16 และชบหน้าลงถึงดินที่พระบาทของพระองค์ โดยขอบพระคุณพระองค์ และคนนั้นเป็นชาวสะมาเรีย

17:17 และพระเยซูตรัสตอบว่า “มีสิบคนหายสะอาดมิใช่หรือ แต่เก้าคนนั้นอยู่ที่ไหน

17:18 ไม่เห็นผู้ใดกลับมาถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าเว้นแต่คนต่างชาติคนนี้”

17:19 และพระองค์ตรัสกับคนนั้นว่า “จงลุกขึ้นไปตามทางของเจ้าเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติแล้ว”

คนโรคเรื้อนสิบคนหายโรคหรือถูกชำระให้สะอาด

พระเยซูกำลังเสด็จผ่านเข้าในนครและเมืองต่าง ๆ ในแคว้นสะมาเรียและแคว้นกาลิลี โดยสุดท้ายแล้วมุ่งหน้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ฉะนั้นมันจึงไม่น่าประหลาดใจเลยที่ในบางหมู่บ้าน จากคนโรคเรื้อนสิบคนนั้นที่พระองค์ทรงพบ คนหนึ่งในพวกเขาเป็นชาวสะมาเรีย

คนโรคเรื้อนเหล่านั้น “ยืนอยู่แต่ไกล” (ข้อ 12) พวกเขา กำลังปฏิบัติตามข้อกำหนดนั้นของพระราชบัญญัติของโมเสสตามที่ให้ไว้ในเลวีนิติ 13:45,46:

“และคนโรคเรื้อนซึ่งเป็นโรคนั้น เสื้อผ้าของเขาต้องถูกฉีกเสีย และศีรษะของเขาต้องถูกเปิดเผย และเขาต้องใส่ที่คลุมไว้บนริมฝีปากบนของเขา และต้องร้องว่า ‘มลทิน มลทิน’ ตลอดวันทั้งหลายที่โรคนั้นจะอยู่ใน

ตัวเขา เขาจะเป็นมลทิน เขาเป็นมลทิน เขาต้องอาศัยอยู่โดยลำพัง ที่อาศัยของเขาจะอยู่ข้างนอกค่าย”

ชายผู้เจ็บป่วยและนำสาส์นเหล่านี้ร้องออกมาว่า “พระเยซู นายเจ้าข้า โปรดเมตตาพวกข้าพเจ้าเถิด” เมื่อพระองค์ตรัสว่า “จงไปแสดงตัวแก่พวกปุโรหิตเถิด” พระองค์ก็ทรงให้พวกเขาปฏิบัติตามข้อปฏิบัติเหล่านั้นของเลวีนิติ 14 และขณะที่พวกเขาไป พวกเขาก็ถูกชำระให้สะอาด แน่ใจว่าพวกเขามีความเชื่ออยู่บ้างว่าพระคริสต์จะทรงรักษาพวกเขาให้หายและพวกเขาเชื่อคำตรัสของพระองค์สำหรับเรื่องนั้นและไปให้ปุโรหิตตรวจดูพวกเขาและเห็นหลักฐานว่าพวกเขาหายสะอาดแล้ว การชำระให้สะอาดนั้นเกิดขึ้นอย่างอัศจรรย์ขณะที่พวกเขาไป

น่าแปลก และน่าเศร้าที่คนเดียวกันนั้นในสิบคนนั้นก็กลับมาถวายเกียรติและคำขอบพระคุณแต่พระเจ้าพระเยซูทรงเศร้าพระทัย เพราะพระองค์ตรัสว่า “มีสิบคนหายสะอาดมิใช่หรือ แต่เก้าคนนั้นอยู่ที่ไหน” มีรูปแบบหนึ่งที่ปกติและน่าเศร้าในข้อเท็จจริงที่ว่าคนมากมายเหลือเกิน ซึ่งได้รับการอวยพรอย่างมหาศาลเกินขนาด ไม่แม้แต่จะกลับมาขอบคุณพระคริสต์! คนมากมายตอนนี้ไม่แม้แต่จะขอบคุณพระเจ้าเป็นประจำสำหรับอาหารของพวกเขา และมันเป็นความชั่วเกินขนาดสำหรับคนเหล่านั้นที่รับพระเมตตาของพระเจ้า, แสงแดดของพระองค์, อากาศของพระองค์, อาหารของพระองค์, ครอบครัว, เพื่อนฝูง, งาน, ความเพลิดเพลิน, แต่ไม่เคยหันมาถวายคำขอบพระคุณแต่พระคริสต์, แต่พระเจ้า, หรือรักและเชื่อวางใจพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเลย

ทำไมมีแค่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งที่กลับมาถวายคำขอบพระคุณ? ผมคิดว่าเพราะชาวสะมาเรียเป็นผู้คนที่ด้อยโอกาส เป็นที่รังเกียจของพวกยิว สำนึกเกี่ยวกับความต้องการของตนมากกว่า และฉะนั้นชาวสะมาเรียผู้นั้นจึงอ่อนไหวมากกว่าต่อพระพรนั้นที่พระคริสต์ได้ประทานให้แก่เขา โอ เราเคยชื่นชอบผู้คนที่มาจากครอบครัวคริสเตียน ที่เติบโตมาในความสุขสบาย และทั้งชีวิตของเราอาศัยอยู่ในสถานที่ทั้งหลายอันน่าอภิรมย์ ผมคิดว่าเราไม่รักองค์พระผู้เป็นเจ้ามากเท่าและไม่รู้สึกซาบซึ้งสำหรับพระพรทั้งหลายของพระองค์มากเท่ากับคนอื่น ๆ ที่เคราะห์ดีน้อยกว่า ฉะนั้นหญิงผู้นั้นที่เป็นคนบาปในเรือนของฟาริสีคนนั้น ผู้ซึ่งคุกเข่าที่พระบาทของพระเยซูและจูบพระบาทและล้างพระบาทด้วยน้ำตาของนางและเช็ดพระบาทนั้นให้แห้งด้วยเส้นผมของนาง ได้รับการยกโทษมาก เพราะนางรักพระเยซูมาก ขณะที่ฟาริสีนั้นรักพระองค์น้อย (ลูกา 7:36-50) นอกจากนี้เราคิดว่าปฏิกริยาของคน ๆ หนึ่งในตำแหน่งที่ด้อยกว่าทางสังคมก็สังเกตเห็นได้มากกว่า พระเยซูจึงทรงใช้ชาวสะมาเรียในคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียที่ตื้นนั้นในฐานะผู้คนที่ช่วยเหลือชายคนนั้นที่ถูกลอบทำร้ายและได้รับบาดเจ็บโดยพวกโจรบนถนนจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองเยรีโค

คำว่าคนแปลกหน้าในข้อ 18 และตามที่ถูกใช้ทั่วพระคัมภีร์ หมายถึงคนต่างชาติ ผู้คนชาวสะมาเรียไม่ได้เป็นยิวเต็มร้อยแต่เป็นพวกลูกผสม และความเชื่อของชาวสะมาเรียผู้นั้นเป็นสิ่งที่ทำให้เขาหายปกติ

ข้อ 20,21:

17:20 และเมื่อพระองค์ถูกเรียกร้องจากพวกฟาริสี	พระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้
ว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะมาถึงเมื่อไร พระองค์	17:21 และพวกเขาจะไม่กล่าวว่า ‘มาดูนี่’ หรือ
ทรงตอบพวกเขา และตรัสว่า “อาณาจักรของ	‘ไปดูโน่น’ เพราะคุณเกิด อาณาจักรของพระเจ้าอยู่

ภายในท่านทั้งหลาย”

อาณาจักรของพระเจ้าจะมาเมื่อไหร่?

พวกยิวทราบดีว่าพระเจ้าทรงสัญญาไว้แล้วว่าพระองค์จะทรงรื้อฟื้นอาณาจักรนั้นให้แก่ชนชาติอิสราเอล 2 ซามูเอล 7:10-16 บอกเราว่าพระเจ้าสัญญานั้นถูกทำไว้กับดาวิด มันถูกบอกไว้เช่นกันใน 1 พงศาวดาร 17:4-15 อาณาจักรของดาวิดจะถูกรื้อฟื้น อีสยาห์ 11 บอกเกี่ยวกับกษัตริย์องค์นั้นที่จะมาในฐานะ “ราก” อันหนึ่ง หรือหน่อที่แตกออกมาจากตอไม้ของเจสซี ผู้ซึ่งจะรื้อฟื้นต้นไม้ที่แห้งตายของพระเจ้า (อสย. 11:1-10) เยเรมีย์ 33:3-8 บอกอย่างชัดเจนเกี่ยวกับการกลับมาและความรอดของชนชาติอิสราเอล และ “พระเยโฮวาห์ผู้ทรงเป็นความชอบธรรมของพวกเรา” ผู้จะทรงครอบครอง เอเสเคียล 37:24,25 บอกเกี่ยวกับการกลับมาของชนชาติอิสราเอล “และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย” และเศคาริยาห์ เล่าเกี่ยวกับวันของพระเยโฮวาห์เมื่อพระคริสต์จะเสด็จมาเพื่อช่วยชนชาติอิสราเอลให้รอดพ้นจากประชาชาติเหล่านั้นที่จะมาล้อมกรุงเยรูซาเล็ม “และพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นกษัตริย์เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น ในวันที่นั้นจะมีพระเยโฮวาห์องค์เดียว และพระนามของพระองค์หนึ่งเดียว” (ศคย. 14:9)

มันไม่น่าประหลาดใจเลยที่แม้แต่พวกอัครทูตก็จะทูลถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ทรงเป็นขึ้นแล้วว่า “พระองค์เจ้าข้า ณ เวลานี้พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลหรือ” (กิจการ 1:6) พวกเขาทราบดีว่าพระเจ้าได้ทรงวางแผนอาณาจักรหนึ่งไว้แล้ว และพวกเขาอาจทราบแล้ว แม้ว่าพวกฟาริสีไม่น่าจะทราบ ว่าทูตสวรรค์กาบรีเอลได้สัญญามารีย์เรื่องนี้เกี่ยวกับพระเยซู: “บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงถูกเรียกว่าเป็นพระบุตรขององค์ผู้สูงสุด และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองเหนืออิสราเอลเป็นนิรันดร์ และอาณาจักรของท่านจะไม่มีที่สิ้นสุดเลย” (ลูกา 1:32,33) พระเยซูตรัสไปแล้วบ่อยครั้งในคำอุปมาหลายเรื่อง โดยกล่าวว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกับ...” หรือทรงพูดไปแล้วเกี่ยวกับ “อาณาจักรของพระเจ้า” ฉะนั้นมันจึงไม่น่าประหลาดใจด้วยที่พวกฟาริสีอยากทราบว่าอาณาจักรนั้นจะมาถึงเมื่อไหร่ คุณเห็นแล้วว่า พวกเขาคาดหวังอาณาจักรหนึ่งที่จะเป็นการรวบรวมชนชาติอิสราเอลกลับมาจริง ๆ และพวกเขาคิดว่าพวกยิว ในฐานะที่เป็นยิว จะได้รับพระสัญญาเหล่านั้นเป็นมรดก พวกเขาไม่ได้ทราบ แม้ว่าพวกเขาอาจจะทราบไปแล้ว ว่าพระเจ้าทรงเรียกร้องใจดวงใหม่สำหรับคนเหล่านั้นที่อยากอยู่ในอาณาจักรนี้ และพระเยซูต้องบอกนิโคเดมัส ชุมนางคนหนึ่งของพวกยิวว่า “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นไม่สามารถเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้” และ “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำ และจากพระวิญญาณ ผู้นั้นไม่สามารถเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้” (ยอห์น 3:3,5)

พระเยซูทรงตอบในสองวิธี: วิธีแรกคือ อาณาจักรของพระเจ้าตอนนี้อยู่ในรูปแบบฝ่ายวิญญาณและไม่ใช่สิ่งหนึ่งที่คนใดจะสามารถสังเกตเห็นได้เหมือนอย่างที่เขาสังเกตการณ์การปฏิบัติครั้งใหญ่และการเปลี่ยนแปลงในการปกครอง บัดนี้ คนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วก็อยู่ในอาณาจักรของพระเจ้าแล้วและพระเจ้าทรง “ได้ทรงย้ายพวกเราเข้ามาอยู่ในอาณาจักรของพระบุตรที่รักของพระองค์” (ศส. 1:13) และคำอุปมาเหล่านั้นเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้าหรืออาณาจักรแห่งสวรรค์ปกติแล้วก็พูดถึงขอบเขตของการประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียน เพราะว่าในพื้นที่อาณาจักรนั้นมีคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมรับกษัตริย์นั้นและไม่ปรนนิบัติพระองค์

อาณาจักรนั้น ในสมัยของพวกฟาริสีเหล่านี้ “ไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้” ตรงกันข้าม อาณาจักรของพระเจ้า “อยู่ใน” นั่นคือ มันเป็นเรื่องที่อยู่ในอย่างแท้จริง

ไม่แนในบางนัยความหมายนั้นก็จะเป็นไปตามที่ Dr. Scofield คิด:

คำกรีก เอ็นทอส = “ในท่ามกลาง” ไม่อาจกล่าวได้เกี่ยวกับฟาริสีคนใดที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมและปฏิเสธพระคริสต์ว่าอาณาจักรของพระเจ้า ในส่วนที่เป็นเนื้อหาฝ่ายวิญญาณของมัน อยู่ในภายในตัวเขา คำตอบทั้งหมดขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งทรงออกแบบให้เป็นปริศนาแก่พวกฟาริสี (เทียบ มธ. 13:10-13) ก็มีความหมายเชิงสมัยประทาน อาณาจักรนั้นในรูปแบบภายนอกของมัน ตามที่ทรงทำพันธสัญญาไว้กับดาวิด (2 ซมอ. 7:8-17) และที่พวกศาสดาพยากรณ์พรรณนาไว้ (ศคย. 12:8, ดูหมายเหตุ) ได้ถูกพวกยิวปฏิเสธไปแล้ว ฉะนั้น ในระหว่างยุคปัจจุบันนี้ มันจึงไม่ “มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้” (ตรงตัวคือ “การแสดงให้เห็นภายนอก”) แต่อยู่ในใจของผู้คนทั้งหลาย (เทียบ ลก. 19:11,12; กจ. 1:6-8, ดูหมายเหตุ; รม. 14:17) ในระหว่างนั้น อาณาจักรนั้นจริง ๆ แล้วก็อยู่ “ในท่ามกลาง” พวกฟาริสีเหล่านั้นในตัวตนของกษัตริย์องค์นั้นและเหล่าสาวกของพระองค์ สุดท้ายแล้วอาณาจักรแห่งสวรรค์จะมา พร้อมกับการแสดงให้เห็นภายนอก (ดู ข้อ 24)

สุดท้ายแล้ว พระคริสต์จะเสด็จมาอย่างเปิดเผย ต่อหน้าผู้คนเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาครอบครองพร้อมกับบรรดาวิสุทธิชนและทูตสวรรค์ แต่ ณ เวลานี้ และจนกว่าจะถึงตอนนั้น อาณาจักรนั้นก็เติบโตขณะทีผู้คนกลับใจเชื่อ และอาณาจักรนั้นไม่เป็นที่สังเกตได้ภายนอก สุดท้ายแล้ว ตามที่เปาโลตั้งตาคอยอย่างมีความสุข “...องค์พระผู้เป็นเจ้าจะโปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการงานชั่วร้ายทุกอย่าง และจะทรงพิทักษ์รักษาข้าพเจ้าไว้จนถึงอาณาจักรสวรรค์ของพระองค์” (2 ทธ. 4:18)

ข้อ 22-25:

17:22 และพระองค์ตรัสกับพวกสาวกว่า “วันเหล่านั้นจะมาถึง เมื่อท่านทั้งหลายจะปรารณาเห็นวันหนึ่งแห่งวันทั้งหลายของบุตรมนุษย์ แต่ท่านทั้งหลายจะไม่เห็นวันนั้น

17:23 และพวกเขาจะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ‘มาดูนี่’ หรือ ‘ไปดูโน่น’ อย่าตามพวกเขาไป หรือติดตามพวกเขาเลย

17:24 ด้วยว่าฟ้าแลบ ที่แลบออกจากฟ้าสวรรค์ข้างหนึ่งส่องสว่างไปถึงฟ้าสวรรค์อีกข้างหนึ่งฉันใด บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นเช่นกันในวันของพระองค์

17:25 แต่ก่อนอื่นพระองค์จะต้องทนทุกข์หลายประการ และถูกปฏิเสธโดยคนชั่วอายุนี้

พระเยซูตรัสเพิ่มเติมเกี่ยวกับอาณาจักรนั้น

ไม่อาจมีการสำแดงอย่างเปิดเผยของอาณาจักรของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกได้ พร้อมกับพระคริสต์ที่จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและครอบครองทั้งพิภพ จนกว่าพระคัมภีร์จะถูกทำให้สำเร็จจริงก่อน พระองค์ต้องถูกตรึงกางเขนและถูกปฏิเสธโดยคนชั่วอายุนี้ นั่นคือ ประชาชาติยิวที่เป็นแบบนั้น พวกสาวกจะปรารณาที่จะ

เห็นพระเยซู ประารถนาให้พระองค์เสด็จมา และจะระลึกถึงวันเหล่านั้นที่พวกเขาเคยเดินกับพระเยซูตัวเป็น ๆ แต่พวกเขาต้องไม่ถูกนำให้หลงผิดโดยพวกผู้พยากรณ์เท็จและคนเหล่านั้นที่จะสอนว่าพระเยซูจะเสด็จมา ณ เวลาหนึ่งหรือในรูปแบบหนึ่ง ด้วยว่าการเสด็จกลับมาของพระคริสต์จะแน่นอนและฉับพลันจนไม่มีทางที่จะเข้าใจผิดเกี่ยวกับมันได้ มันจะฉับพลันดุจสายฟ้าแลบ แต่ก่อนอื่นต้องมีการตรึงกางเขนนั่นและสิ่งอื่น ๆ เป็นการดีสำหรับเราที่จะถูกเตือนความจำว่าพระเยซูตรัสบ่อยครั้งเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ คำตรัสที่ตามมาในบทนี้แตกต่างจากคำสอนบนภูเขาเมกอกเทศนั้น ซึ่งบางส่วนของมันถูกทวนซ้ำในลูกา 21

ข้อ 26-32:

17:26 และมันเคยเป็นในสมัยของโนอาห์อย่างไร มันก็จะเป็นไปอย่างนั้นเช่นกันในสมัยของบุตรมนุษย์

17:27 พวกเขาได้กิน พวกเขาได้ดื่ม พวกเขาได้แต่งงานกับภรรยา พวกเขาได้ถูกยกให้ในการสมรส จนถึงวันนั้นที่โนอาห์ได้เข้าไปในเรือ และน้ำท่วมมา และทำลายพวกเขาเสียทั้งหมด

17:28 ในสมัยของโลทก็เช่นกันด้วย พวกเขาได้กิน พวกเขาได้ดื่ม พวกเขาได้ซื้อ พวกเขาได้ขาย พวกเขาได้ปลูก พวกเขาได้ก่อสร้าง

17:29 แต่ในวันเดียวกันนั้นที่โลทออกไปจากเมืองโสโดม ไฟและกำมะถันได้ตกจากฟ้าสวรรค์ และเผาผลาญพวกเขาเสียทั้งสิ้น

17:30 มันก็จะเป็นอย่างนั้นในวันนั้นเมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาปรากฏ

17:31 ในวันนั้นคนซึ่งจะอยู่บนดาดฟ้าบ้าน และสิ่งของของเขาอยู่ในบ้าน อย่าให้เขาลงมาเพื่อเก็บสิ่งของนั้นไป และคนที่อยู่ในทุ่งนา อย่าให้เขากลับมาเช่นกัน

17:32 จงระลึกถึงภรรยาของโลทเถิด

คำเตือนจากสมัยของโนอาห์และจากเมืองโสโดม

คู่มือสอนบนภูเขาเมกอกเทศในมัทธิว 24 โดยเฉพาะข้อ 37 และ 38 เกี่ยวกับสมัยของโนอาห์ บางคนช่างโง่งเงลาที่ทำความเข้าใจความหมายตรงนี้ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับสิ่งที่พระเยซูทรงเน้นย้ำ พระเยซูไม่ได้กำลังตรัสว่าชีวิตจะชั่วพอ ๆ กับในสมัยของโนอาห์และโดยเรื่องนั้นเราจะทราบว่าการเสด็จกลับมาของพระคริสต์จะมาถึงเมื่อไร ตรงข้ามเลยกับแนวคิดเช่นนั้น พระองค์กำลังตรัสว่าน้ำท่วมนั้นมาอย่างฉับพลันและอย่างไม่คาดคิดเช่นนั้นและผู้คนเหล่านั้น “คนทั้งหลายกำลังกินและดื่ม ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันนั้นที่โนอาห์เข้าไปในเรือ และไม่ทราบจนน้ำท่วมมา และกวาดเอาพวกเขาไปสิ้น การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย” (มธ. 24:38,39) มันคือความฉับพลัน ความไม่คาดคิดของการเสด็จกลับมาของพระองค์ที่พระองค์ทรงเน้นย้ำตรงนั้นและตรงนี้ มันเป็นเช่นนั้นด้วยเกี่ยวกับการถูกทำลายของเมืองโสโดม ผู้คนดำเนินชีวิตปกติของตนต่อไป-กิน ดื่ม ซื้อ ขาย เพาะปลูก ก่อสร้าง และในวันหนึ่งการเผาผลาญของไฟจากสวรรค์ก็ทำลายพวกเขาจนหมด การเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดก็จะฉับพลันเช่นนั้น ไม่คาดคิดเช่นนั้น เหมือนกับแสงฟ้าแลบ ตามที่ข้อ 24 บอกเรา มันจะเกิดขึ้น “ในช่วงขณะเดียว ในพริบตาเดียว” (1 คร. 15:52)

เหตุฉะนั้น เมื่อพระคริสต์เสด็จมา คน ๆ หนึ่งจะไม่มีเวลาที่จะเก็บข้าวของจากเรือนและจะไม่กลับมาจากทุ่งนา และเพื่อแสดงให้เห็นความเร่งด่วนนั้น พวกเขาจะต้องระลึกถึงภรรยาของโลทที่ซักซ้า

มันหมายความว่าคนอื่นเลยมิใช่หรือ ว่าทุกคนควรเฝ้าระวังและพร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระคริสต์ตอนนี้? และมันอาจมีความหมายพิเศษบางอย่างเกี่ยวกับพวกยิวและกรุงเยรูซาเล็มในสมัยความทุกข์ลำบากนั้น ซึ่งถูกเจตนาอย่างแน่นอนในพระคำตอนที่คล้ายกันในมัทธิว 24:15-21

สมัยความทุกข์ลำบากนั้นจะมาหลังจากการรับขึ้นไป และ “เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาปรากฏ” น่าจะหมายถึงระยะที่สองนั้นของการเสด็จมาของพระคริสต์-เมื่อพระองค์เสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกเพื่อจะครอบครอง อย่างไรก็ตาม คำเตือนเกี่ยวกับความฉับพลันนั้น ความไม่คาดคิดนั้นของการเสด็จมาของพระคริสต์ก็เกี่ยวข้องกับการเสด็จมาของพระองค์ในฟ้าอากาศเพื่อมารับคนของพระองค์ไป เกี่ยวกับเวลานั้น มัทธิว 24:36 บอกเราว่า “แต่เกี่ยวกับวันนั้นและโมงนั้น ไม่มีผู้ใดทราบ ไม่ แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์แห่งสวรรค์ก็ไม่ทราบ นอกจากพระบิดาของเราองค์เดียว” มาระโก 13:32 ก็กล่าวเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม หลังจากที่พระคริสต์ทรงเรียกเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ขึ้นไปพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศแล้ว จะมีช่วงเวลาที่ถูกวัดไว้ ถูกพยากรณ์ไว้แล้ว นั่นคือ สัปดาห์ที่ 70 ของดาเนียล (ดนล. 9:27) ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นเอง, การครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้นบนแผ่นดินโลก, จะกินเวลาสามปีครึ่ง (ดนล. 7:25; 12:7; วว. 12:14) หรือ 42 เดือน (วว. 11:2) หรือ 1,260 วัน (วว. 11:3; 12:6) ฉะนั้น อวสานที่ใกล้เข้ามาของช่วงเวลานั้นจึงเป็นสิ่งที่คาดการณ์ล่วงหน้าได้ (มธ. 24:33; ลก. 21:28) แต่จนกว่าจะถึงการรับขึ้นไปนั้น เมื่อพระคริสต์ทรงเรียกคนของพระองค์ขึ้นไปพบกับพระองค์ในอากาศ ไม่มีเหตุการณ์เฉพาะเจาะจงใด ๆ เลยที่ถูกพยากรณ์ไว้ ไม่มีทางที่จะทำนายได้ว่าพระคริสต์จะเสด็จมาเมื่อไร

ข้อ 33:

17:33 ผู้ใดก็ตามที่พยายามจะเอาชีวิตของตนรอด จะสงวนชีวิตนั้นไว้ จะเสียชีวิต และผู้ใดก็ตามที่จะยอมเสียชีวิตของตน

รักษาชีวิตของตนไว้โดยการยอมเสียมันไป

พระคำข้อยิ่งใหญ่นี้สมควรได้รับการอธิบายแบบแยกต่างหาก คำสอนเดียวกันนี้ถูกให้ไว้อย่างมหัศจรรย์โดยพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดในลูกา 9:24, มาระโก 8:35 และในมัทธิว 16:25 และในแต่ละกรณีพระเยซูเจ้าทรงถามคำถามที่จริงจังนั้น, “เพราะผู้ใดจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าผู้นั้นจะได้โลกทั้งสิ้น และต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตนเอง หรือผู้นั้นจะเอาอะไรมาแลกกับจิตวิญญาณของตน”

ในแต่ละกรณีเหล่านี้ พระเยซูทรงเตือนใจเราเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ตรงข้ามกันสองเหตุการณ์นั้น: การสิ้นพระชนม์ของพระองค์เองบนกางเขนนั้นและการเสด็จกลับมาแบบผู้มีชัยของพระองค์เพื่อจะครอบครองพระเยซูทรงมาแล้วแบบอ่อนสุภาพและถ่อมใจ ทรงเกิดและเติบโตในความยากจนข้นแค้น ในหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในแคว้นที่ไม่ค่อยเป็นที่รู้จัก พวกสุนัขจึงจอกมีโพรงและพวกนกมีรัง แต่พระองค์พระเจ้าผู้สร้างนั้นไม่ทรงมีที่ ๆ จะวางศิระษะของพระองค์ พระองค์ทรงถูกเกลียดชังโดยพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสและพวกฟาริสี พระองค์เป็นที่ียดฉันทโดยพวกมีความรู้ สาวกคนหนึ่งของพระองค์ทรยศพระองค์ และพวกที่เหลือก็ทิ้งพระองค์ไว้และหนีไป นิโคเดมัสสมาชิกคนหนึ่งของสภาซานเฮดรินยอมมาหาพระองค์ก็ต่อเมื่อได้ความมีเดช่วย

ปิดบังเท่านั้น พระองค์ทรงตายในความมรณาอันน่าละอายเหมือนอาชญากรคนหนึ่งตรงกลางโจรสองคน ท่ามกลางเสียงเยาะเย้ยของฝูงชน แต่พระองค์จะเสด็จมาอีกทีในสง่าราศี ทรงสวมมงกุฎหลายอัน เพื่อจะก่อตั้งอาณาจักรของพระองค์และครอบครองทั้งพิภพ พระเยซูทรงได้รับชัยชนะในอนาคตทั้งหมดนั้นโดยการยอมเสียชีวิตของพระองค์และตัวพระองค์เอง

พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกว่าพวกเขาจะได้รับประโยชน์โดยการยอมสละทั้งสิ่งต่าง ๆ ที่คนอื่น ๆ ให้คุณค่าในชีวิตนี้เพื่อจะได้มีพระพรยิ่งใหญ่เหล่านั้นในชีวิตหน้า พวกเขาควรสละทั้งทรัพย์สินสมบัติฝ่ายโลกเพื่อที่จะได้ทรัพย์สินสมบัติฝ่ายวิญญาณ คน ๆ หนึ่งมีความสุขกับการเป็นคนยากจน แต่มีการร่วมสามัคคีธรรมอย่างสม่ำเสมอกับพระคริสต์และความชื่นบานในการรับใช้พระองค์ มากกว่าการเป็นคนมั่งมีในโลกนี้ไหม? หลายล้านคนลองดูแล้ว บางคนก็ลองด้านนี้และบางคนก็ลองอีกด้าน และพิสูจน์แล้วว่าคำตรัสของพระเจ้าช่วยให้รอดเป็นความจริง

ในมาระโก 10:29 และ 30 มีพระสัญญาอันแสนวิเศษนี้:

“และพระเยซูทรงตอบและตรัสว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีผู้ใดที่ได้สละบ้าน หรือพวกพี่ชายน้องชาย หรือพวกพี่สาวน้องสาว หรือบิดา หรือมารดา หรือภรรยา หรือบุตรทั้งหลาย หรือที่ดินต่าง ๆ เพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐนั้น แต่บัดนี้ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับผลหนึ่งร้อยเท่า คือบ้านทั้งหลาย และพวกพี่ชายน้องชาย และพวกพี่สาวน้องสาว และมารดา และบุตรทั้งหลาย และที่ดินต่าง ๆ พร้อมกับบำเหน็จแห่งทั้งหลาย และในโลกที่จะมานั้นจะได้ชีวิตนิรันดร์”

“หนึ่งร้อยเท่าในเวลานี้!” วิเศษจริง ๆ! นอกเหนือจากบำเหน็จทั้งหมดนั้นแห่งสวรรค์! ฉะนั้น ผู้หนึ่งจึงสละทั้งทางของตัวเอง ความเพลิดเพลินและผลกำไรในทันทีของตัวเอง ได้กำไรอย่างแสนวิเศษในชีวิตนี้นอกเหนือจากกำไรเหล่านั้นในชีวิตที่จะมานั้น

และฉะนั้นความยอเย้ยของคริสเตียนที่ยิ่งใหญ่นี้จึงถูกกล่าวถึงทั่วพระคัมภีร์ มันคือผู้ที่มีใจอ่อนสุภาพที่จะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก ไม่ใช่คนที่กักตุนข้าวของของตนแต่เป็นคนที่ทำให้ที่ได้เพิ่มพูน เพราะพระเยซูตรัสว่า “จงให้ และพวกท่านจะได้รับเช่นกัน มนุษย์จะให้ไว้ในทรวงอกของพวกท่านแบบเต็มทะนานยัดแน่นพูนล้น ด้วยว่าพวกท่านจงให้ด้วยทะนานอันใด พวกท่านก็จะได้ดวงกลับด้วยทะนานอันนั้น” (ลูกา 6:38) และเราถูกบอกไว้ว่า “คนที่มีใจกว้างขวางจะถูกทำให้อิมมม่น้ำ และคนที่รดน้ำ ตัวเขาเองจะได้รับการรดน้ำเช่นกัน” (สภษ. 11:25) ฉะนั้นคนที่อยากเป็นใหญ่ในท่ามกลางเหล่าสาวกจะต้องเป็นผู้รับใช้ของทุกคน และพระเยซูตรัสว่าเมื่อผู้ใดไปงานเลี้ยงสมรส เขาก็ควรเสาะหาที่ ๆ ต่ำที่สุดและจากนั้นเขาจะได้รับเชิญให้ขึ้นไปที ๆ สูงกว่าเดิม ฉะนั้น “เพราะว่าผู้ใดก็ตามที่ยกตัวเองขึ้นจะถูกเหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้นจะได้รับการยกขึ้น” (ลูกา 14:11) คนเหล่านั้นที่ทนทุกข์กับพระเยซูตอนนี้จะครอบครองกับพระองค์ในภายหลัง (2 ทธ. 2:12) ฉะนั้นการให้จึงเป็นเหตุให้ได้รับพรยิ่งกว่าการรับ และคนที่รักษาชีวิตของตนไว้จะเสียมันไป

ก็คนแล้วที่เสาะแสวงหาอย่างจริงจังเพื่อให้ตัวเองได้เงินทอง บ้านเรือน ความเพลิดเพลิน ความหรูหราของชีวิตนี้ เพียงเพื่อจะพบว่าพวกมันเป็นที่ยอมรับแก่จิตวิญญาณ! ในคำอุปมานั้นในลูกา บทที่ 12 เศรษฐีใจคนนั้นที่สะสมข้าวของของตนไว้และกล่าวว่า “จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สินสมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี เจ้าจงอยู่สบาย

กิน ต้ม และรีนเริงเถิด” ถูกเรียกว่าคนโง่เพราะเขาเลือกสิ่งเหล่านั้นที่ไม่จริงยั่งยืนและไม่มั่นคงและได้ละเลยสิ่งเหล่านั้นที่อยู่เป็นนิรันดร์

ฉะนั้นเมื่อพระเยซูเสด็จมาพร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ์ทั้งปวงของพระองค์ คนเหล่านั้นที่ละอายเพราะพระเยซูและพระวามะของพระองค์จะพบว่าพระเยซูเจ้าทรงละอายเพราะพวกเขา แต่พระพรและความสุขมีแก่คนเหล่านั้นจริง ๆ ที่ได้ยินคำตรัสว่า: “เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อเหนือบรรดาสິงของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้เป็นผู้ปกครองเหนือสิ่งของมากมาย” (มธ. 25:21,23)

“โดยความเชื่อ โมเสส ครั้นท่านโตขึ้นแล้ว ปฏิเสธที่จะถูกเรียกว่าเป็นบุตรชายของธิดากษัตริย์ฟาโรห์ โดยเลือกที่จะทนความทุกข์ลำบากกับประชากรของพระเจ้า แทนที่จะสุขสำราญกับความเพลิดเพลินต่าง ๆ แห่งบาปเพียงชั่วคราว โดยถือว่าความอภัยของพระคริสต์เป็นความมั่งคั่งที่ยิ่งใหญ่กว่าบรรดาคลั่งทรัพย์ในประเทศอียิปต์ เพราะท่านมุ่งจดจ่ออยู่ที่การได้รับบำเหน็จนั้นเป็นค่าตอบแทน โดยความเชื่อ ท่านได้ละทิ้งประเทศอียิปต์ โดยไม่เกรงกลัวความกริ้วของกษัตริย์ เพราะท่านยอมทนอยู่ เหมือนอย่างได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา” - ฮบ. 11:24-27

โมเสสผู้ซึ่งสละทิ้งพระราชวังของกษัตริย์เพื่อไปใช้เวลาเปล่าเปลี่ยวสี่สิบปีในทะเลทราย จากนั้นก็นำประชาชาติหนึ่งออกมาจากการเป็นทาส; เปาโลอัครทูต ผู้มีความรู้และยกย่องใหญ่ฝ่ายวิญญาณที่ยินดีตาย ถูกละเลยในคุกของพวกโรม; สเตเฟนผู้ซึ่งถูกหินขว้างจนตายขณะที่เขาเป็นพยานเพื่อพระเยซู-คนเหล่านี้ช่างมั่งมีจริง ๆ!

ข้อ 34-37:

17:34 เรบอกท่านทั้งหลายว่า ในคืนวันนั้นจะมี	ไป และอีกคนจะถูกทิ้งไว้”
ชายสองคนในที่นอนอันเดียวกัน คนหนึ่งจะถูกรับ	17:37 และพวกเขาตอบและทูลพระองค์ว่า
ไป และอีกคนจะถูกทิ้งไว้	“ที่ไหน พระองค์เจ้าข้า” และพระองค์ตรัสกับพวก
17:35 ผู้หญิงสองคนจะกำลังไม่แบ่งด้วยกัน คน	เขาว่า “ซากศพอยู่ที่ไหนก็ตาม ผู่นกอินทรีจะรวม
หนึ่งจะถูกรับไป และอีกคนจะถูกทิ้งไว้	ตัวกันอยู่ที่นั่น”
17:36 ชายสองคนจะอยู่ในทุ่งนา คนหนึ่งจะถูกรับ	

คนหนึ่งถูกรับไป อีกคนถูกทิ้งไว้เมื่อพระเยซูเสด็จมา

นี่เปรียบเทียบกับมัทธิว 24:40 และ 41 และเราคิดว่ามันพูดถึงการรับขึ้นนั้นเมื่อ “พวกเราจะไม่ล่วงหลับหามตทุกคน แต่พวกเราทุกคนจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ ในช่วงเวลาเดียว ในพริบตาเดียว เวลาเปาตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าแต่นั้นจะส่งเสียง และคนทั้งหลายที่ตายไปแล้วจะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาปราศจากเปลือยเปล่า และพวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่” (1 คร. 15:51,52) และ 1 เธสะโลนิกา 4:16 และ 17 ทวนซ้ำความจริงนี้ในถ้อยคำเหล่านี้:

“ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบดี และด้วยแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน แล้วพวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และ

เหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นในหมู่เมฆ เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ และ
อย่างนั้นแหละพวกเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์”

ฉะนั้นในที่นี้จะเป็นการแบ่งแยกครั้งใหญ่ เหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลงและคริสเตียนที่
ตายไปแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้น คริสเตียนจะถูกรับไปและคนที่ไม่รอดถูกทิ้งไว้ แม้กระทั่งในการเป็นขึ้นจากตาย
นั้นของผู้ที่รอดแล้ว คนที่ไม่รอดก็จะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง: “แต่พวกคนตายที่เหลือนั้นไม่ได้กลับมีชีวิตอีกจนกว่า
เวลาหนึ่งพันปีนั้นสำเร็จ นี่แหละเป็นการฟื้นจากความตายครั้งแรก” (วิว. 20:5)

ข้อ 34 บอกเป็นนัยว่าในบางส่วนของแผ่นดินโลก มันจะเป็นเวลากลางคืนเมื่อพระเยซูเสด็จมา: สอง
คนในที่นอนเดียว คนหนึ่งถูกรับไปและอีกคนถูกทิ้งไว้ ข้อ 35 บอกเป็นนัยว่ามันอาจเป็นเวลาเช้าในสถานที่บาง
แห่ง: หญิงเหล่านั้นที่ไม่แบ่งสำหรับวันนั้น คนหนึ่งถูกรับไปและอีกคนถูกทิ้งไว้ ข้อ 36 บ่งบอกว่าไม่แน่มันจะ
เป็นเวลากลางวันหรือตอนบ่าย: ชายสองคนอยู่ในทุ่งนาเดียวกัน คนหนึ่งถูกรับไปและอีกคนถูกทิ้งไว้

การเสด็จมาของพระคริสต์เพื่อมารับคนของพระองค์ไปจะถูกขยายเวลาออกเป็นตลอดทั้งวันและทั้ง
คืนไหม? โอ ไม่เลย! มันจะเกิดขึ้น “ในช่วงขณะเดียว ในพริบตาเดียว” เหมือนที่ 1 โครินธ์ 15:52 บอกเรา และ
ลูกา 17:24 กล่าวว่า “ด้วยว่าฟ้าแลบ ที่แลบออกจากฟ้าสวรรค์ข้างหนึ่งส่องสว่างไปถึงฟ้าสวรรค์อีกข้างหนึ่ง
ฉับใด บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นเช่นกันในวันของพระองค์” ไม่เลย พระคริสต์ผู้ซึ่งตรัสเช่นนี้ไว้ทรงทราบว่า
แผ่นดินโลกหมุนบนแกนของมันและว่ามันเป็นเวลากลางคืน ณ สถานที่แห่งหนึ่งบนแผ่นดินโลกเมื่อมันเป็น
เวลาเช้า ณ สถานที่อีกแห่งและเที่ยงวัน ณ อีกแห่ง พระคำตอนนี้บ่งบอกอย่างชัดเจนถึงการหมุนรอบตัวเอง
ของแผ่นดินโลก แม้ว่าผู้คนในสมัยนั้นไม่ทราบเรื่องนี้ก็ตาม

และการรวบรวมกันของวิสุทธิชนทั้งหมดเหล่านี้จะเกิดขึ้นที่ไหนเมื่อพวกคนเป็นถูกเปลี่ยนแปลงและ
คริสเตียนที่ตายไปแล้วถูกทำให้เป็นขึ้น? ไม่ต้องห่วงเลยว่าที่ไหน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตอบว่า “ซากศพอยู่ที่
ที่ไหนก็ตาม ฝูงนกอินทรีจะรวมตัวกันอยู่ที่นั่น” เหมือนอย่างที่พวกนกกินเหยื่อพบซากศพหนึ่งได้โดย
สัญชาตญาณ เราก็มั่นใจได้ว่าเมื่อพระคริสต์ทรงเรียกคนของพระองค์ไป เราจะทราบว่าต้องไปพบกับ
พระองค์ที่ไหนในฟ้าอากาศ!

ลูกา 18

ข้อ 1:

18:1 และพระองค์ตรัสคำอุปมาหนึ่งให้พวกเขาฟัง เสมอ และไม่อ่อนระอาใจ
เพื่อจุดประสงค์นี้ เพื่อคนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่

“คนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอ”

มันไม่ใช่แค่ว่าเป็นการดีที่เราจะอธิษฐานเท่านั้น แต่เราควรที่จะอธิษฐาน มันไม่ใช่แค่ที่เราควรที่จะอธิษฐานบ่อย ๆ แต่เราควรที่จะอธิษฐานอยู่เสมอ คริสเตียนทั้งหลายไม่ควรที่จะท้อใจ ไม่ควรที่จะอ่อนระอาใจ ไม่ควรที่จะหยุดวิงวอนต่อพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พวกเขาต้องการ

โรม 12:12 กล่าวว่าคริสเตียนควร “อดทนในความยากลำบาก จงขมก้มเข้มนต่อไปในการอธิษฐาน” นั่นคือ เราควรตื่นตัวอยู่เสมอในการอธิษฐาน

ในโคโลสี 4:2 เราได้รับคำบัญชาว่า “จงขมก้มเข้มนในการอธิษฐาน และจงเฝ้าระวังอยู่ในการนั้นด้วยการขอบพระคุณ” แน่แน่นอนว่าคริสเตียนทั้งหลายควรมีช่วงเวลาสำหรับการอธิษฐานอยู่เป็นประจำ ช่วงเวลาทั้งหลายที่พวกเขาไม่ทำอะไรเลยนอกจากอธิษฐาน และจากนั้นพวกเขาควรอธิษฐานในช่วงเวลาที่เหลือ ไม่ว่าพวกเขาทำสิ่งอื่นใดก็ตาม และตามที่ข้อ 7 ตรงนี้กล่าว คริสเตียนทั้งหลายควรอธิษฐาน “ทั้งกลางวันและกลางคืน” คริสเตียนทั้งหลายจะต้องเฝ้าระวังและอธิษฐาน นั่นคือ ตื่นอยู่ในยามเหล่านั้นตอนกลางคืนเพื่อวิงวอนกับพระเจ้า และคำอธิษฐานควรมาพร้อมกับการขอบพระคุณ

เอเฟซัส 6:18 กล่าวว่าคริสเตียนควรสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า “โดยอธิษฐานอยู่เสมอด้วยบรรดาคำอธิษฐานและคำวิงวอนในพระวิญญาณ และโดยเฝ้าอยู่ในการนี้ด้วยความขยันหมั่นเพียรทุกอย่างและด้วยคำวิงวอนเพื่อวิสุทธิชนทุกคน”

จงหมายเหตุ “ทุกเหล่านั้น”: “อยู่เสมอ”, “บรรดาคำอธิษฐาน”, “ด้วยความขยันหมั่นเพียรทุกอย่าง”, และ “เพื่อวิสุทธิชนทุกคน” และจงหมายเหตุการวิงวอนแบบต่อเนื่อง: “อยู่เสมอ...คำวิงวอน...ความขยันหมั่นเพียร...คำวิงวอน...” และบางที่ 1 เรสะโลนิกา 5:17 กล่าวอย่างใจกล้ามากยิ่งขึ้นกว่า, “จงอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อน” นั่นคือ คริสเตียนทั้งหลายควรอธิษฐานตลอดเวลาจริง ๆ ทั้งกลางวันและกลางคืน

นั่นจำเป็นต้องหมายความว่าชีวิตอธิษฐานต้องหลั่งไหลออกมาจากจิตใต้สำนึกเช่นเดียวกับจิตสำนึก คุณแม่สักคนมีความห่วงใยตามธรรมชาติและการเฝ้าระวังในแบบที่เธอฟังเสียงลูกทารกขณะที่เธอนอนและเธอได้ยินแม้กระทั่งเสียงร้องที่แผ่วเบาที่สุด คริสเตียนคนหนึ่งก็ควรห่วงใยเกี่ยวกับความรอดของเหล่าคนบาปมิใช่หรือ ซึ่งเขาอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นเหมือนแม่ที่คอยห่มผ้าให้ลูกน้อยในตอนกลางคืน?

มีกล่าวไว้ว่า Dr. George W. Truett ศิษยาภิบาลผู้มีชื่อเสียงยาวนานแห่ง First Baptist Church of Dallas, Texas ในโรงพยาบาล Baylor Hospital ในความเจ็บป่วยระยะสุดท้ายของเขา บางครั้งก็พูดเพื่อเพราะพิชใช้ ครั้งหนึ่งเขาถามนางพยาบาลว่า “ตอนที่ผมไม่ได้สติ ผมพูดอะไรที่คริสเตียนไม่ควรพูดไหมครับ?”

“ไม่เลยค่ะ” เธอตอบ “บางครั้งคุณก็คิดว่าคุณกำลังเทศนาอยู่ บางครั้งก็กำลังให้คำปรึกษาแก่เหล่าคริสเตียน บางครั้งก็กำลังอ้อนวอนกับเหล่าคนบาป ไม่เลยค่ะ คุณตอนไม่ได้สติก็เป็นเหมือนตอนที่คุณมีสติดี

ค่ะ”

เขาตอบว่า “ผมคงเศร้าใจจริง ๆ ถ้าหากว่าตอนที่ผมพูดเพื่อเพราะพิชใช้ มีอะไรออกมาจากใจของผม ที่จะไม่ถวายเกียรติองค์พระผู้เป็นเจ้า”

คุณเห็นไม่ใช่หรือว่าคนเราควรที่จะเป็นคริสเตียนที่ดีจากจิตใจสำนึก ไม่ว่าเขากำลังคิดเกี่ยวกับมันหรือไม่? และมันมีประโยชน์อันใดกับคำอธิษฐานของฟาริสีนี่ที่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการพูดในที่สาธารณะเพื่อให้คนทั้งปวงได้เห็นและได้ยิน หากมันไม่ได้มาจากก้นบึ้งของใจดวงหนึ่งที่ร้องทูลต่อพระเจ้าทั้งวันทั้งคืน?

ฉะนั้น นั่นจึงหมายความว่า การอธิษฐานพร้อมกับสิ่งเหล่านั้นที่มาพร้อมกับ การอธิษฐาน เช่น การเข้าสนิทในพระคริสต์ เป็นสิ่งเดียวเท่านั้นที่เราได้รับคำบัญชาให้กระทำตลอดเวลา

ข้อ 2-8:

18:2 โดยตรัสว่า “ในนครหนึ่งมีผู้พิพากษาคคนหนึ่ง ซึ่งมีได้เกรงกลัวพระเจ้า และมีได้เห็นแก่มนุษย์

18:3 และมีหญิงม่ายคนหนึ่งในนครนั้น และนางมาหาผู้พิพากษาคคนนั้น โดยกล่าวว่า ‘ขอแก้แค้น ปฏิปักษ์ของดิฉันให้ดิฉันเถิด’

18:4 และผู้พิพากษาคคนนั้นไม่ยอมทำชั่วขณะหนึ่ง แต่ภายหลังเขากล่าวภายในตัวเองว่า ‘ถึงแม้ว่าเราไม่เกรงกลัวพระเจ้า และไม่เห็นแก่มนุษย์

18:5 แต่เพราะหญิงม่ายคนนี้รบกวนเรา เราจะแก้แค้นให้นาง เกรงว่าโดยการมาบ่อย ๆ ของนางนางจะทำให้เราเบื่อหน่าย’”

18:6 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “จงฟังสิ่งที่ผู้พิพากษาอธรรมคนนี้ก็กล่าวเถิด

18:7 และพระเจ้าจะไม่ทรงแก้แค้นให้บรรดาผู้เลือกสรรของพระองค์เอง ผู้ซึ่งร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืนหรือ ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงอดทนกับพวกเขา

18:8 เราบอกท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะทรงแก้แค้นให้พวกเขาโดยเร็ว แต่อย่างไรก็ตามเมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา ท่านจะพบความเชื่อบนแผ่นดินโลกหรือ”

ผู้พิพากษาอธรรมคนนั้นตอบ: พระเจ้าจะไม่ทรง

ตอบคนของพระองค์หรือ?

ในคำอุปมาเรื่องคนต้นเรื่อนอธรรมนั้น ซึ่งเป็นชาวโลก ที่อาจปฏิบัติตนแบบไม่มีหลักการมากนัก ยังถูกยกให้เป็นแบบอย่างหนึ่งแก่คริสเตียนทั้งหลายในข้อเท็จจริงหนึ่งเดียวนั้นที่ว่าเขาใช้เงินทองและตำแหน่งของตนตอนนี้ เพื่อที่จะมีบ้านสักแห่งสำหรับตัวเองในภายหน้า ฉะนั้นคริสเตียนทั้งหลายจึงควรใช้เงินทอง สิ่งของทรัพย์สิน ตำแหน่ง เพื่อที่จะแน่ใจว่าเรามีคนเหล่านั้นที่จะต้อนรับเราด้วยความยินดีเข้าในที่อาศัยถาวรเหล่านั้น ฉะนั้นผู้พิพากษาอธรรมในที่นี้จึงถูกยกให้เป็นฝ่ายตรงข้ามกับพระเจ้าเพื่อแสดงให้เห็นว่าถ้าความพากเพียรได้รับผลของมันแม้กระทั่งกับคนชั่วที่เห็นแก่ตัวคนหนึ่ง การวิงวอนของลูกของพระเจ้าคนหนึ่งจะไม่ถูกสดับฟัง และได้รับคำตอบหรือ? ผู้พิพากษาชั่วคนนี้ได้เกรงกลัวพระเจ้า ไม่มีความเชื่อมั่นฝ่ายศีลธรรม ไม่มีความกรุณาต่อหญิงม่ายคนหนึ่งที่กำลังเดือดร้อน แต่เกรงว่าเขาจะถูกรบกวนเพราะการที่นางมาหาบ่อย ๆ เขาจึงตอบเสียงร้องขอของหญิงม่ายนั้น ในฉบับ American Standard Version ผู้พิพากษาคคนนั้นถูกยกคำพูดว่า

กล่าวว่า “เกรงว่านางจะทำให้เรารำคาญเพราะการมาตลอดของนาง” และพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของเราจะไม่ทรง “แก้แค้นให้บรรดาผู้เลือกสรรของพระองค์เอง ผู้ซึ่งร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืนหรือ ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงอดทนกับพวกเขา เราบอกท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะทรงแก้แค้นให้พวกเขาโดยเร็ว”

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสในที่นี้เกี่ยวกับการอธิษฐาน “ทั้งกลางวันและกลางคืน” (ข้อ 7) ดังนั้นเนหะมีย์จึงได้อธิษฐานว่า: “เพื่อพระองค์จะทรงฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์ทูลอธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์ ณ บัดนี้ทั้งกลางวันและกลางคืน” (นหม. 1:6) ความสุขมีแก่คริสเตียนผู้ที่บางครั้งอธิษฐานตลอดทั้งคืนหรือผู้ที่บางครั้งไม่กินข้าวกินปลาเพื่อที่จะแสวงหาพระพักตร์ของพระเจ้า! โคลโลสี 4:2 กล่าวว่า คริสเตียนควร “ข่มขี้เกียจในการอธิษฐาน และจงเฝ้าระวังอยู่ในการนั้น” นั่นคือ เขาควรเฝ้าระวังอยู่ทุกยามตอนกลางคืนในการอธิษฐาน

เราใส่ใจน้อยเกินไปต่อคำบัญชาในที่ถูกทวนซ้ำบ่อย ๆ และการขอร้องให้วิงวอนอยู่เสมอ ใน 2 พงศาวดาร 7:14 ในพระสัญญาของพระเจ้าเกี่ยวกับการฟื้นฟู การรักษาแผ่นดินนั้นให้หายต้องอาศัยการที่ประชากรของพระเจ้า “แสวงหาหน้าของเรา” และอิสยาห์ 40:28-32 กล่าวว่าพระเจ้าประทานกำลังแก่คนอ่อนเปลี้ยและแก่คนเหล่านั้นที่ไม่มีแรงพระเจ้ายิ่งทรงเพิ่มแรง ด้วยว่า “เขาทั้งหลายที่รอคอยพระเยโฮวาห์จะเสริมเรี่ยวแรงของพวกเขาใหม่ พวกเขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรีทั้งหลาย พวกเขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย และพวกเขาจะเดินและไม่อ่อนเปลี้ย” ในเพลงสดุดี 37:7 เราถูกบอกให้ “เพียรรอคอย” องค์พระผู้เป็นเจ้า อีกทีในเพลงสดุดี 27 เราจะต้องเรียนรู้ที่จะ “รอคอยพระเยโฮวาห์”

เมื่อชายคนหนึ่งที่มีแขนมาเยือนโดยไม่คาดคิดซึ่งเขาไม่มีอาหารไว้ต้อนรับมาวิงวอนตอนเที่ยงคืนกับเพื่อนคนหนึ่งว่า “...ขอให้ข้าอิมขนมปังสามก้อนเถิด” เขาก็ไม่ได้รับมันในตอนแรก แต่พระเยซูตรัสว่า “เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ลุกขึ้นและหยิบให้คนนั้นเพราะว่าคนนั้นเป็นเพื่อนของเขา แต่เพราะเหตุการณ์วิงวอนมากเข้าของคนนั้น เขาจะลุกขึ้นและหยิบให้คนนั้นมากกว่าที่คนนั้นต้องการ” (ลูกา 11:8) ความสัตย์ซื่อทั้งหมดของเราในการร่วมประชุมที่พระนิเวศของพระเจ้า หรือการอ่านพระวจนะของพระองค์ การเฝ้าเดี่ยวในครอบครัวของเรา การถวายสืบทอดหนึ่งของเรา ไม่ทำให้เราได้รับขนมปังนั้นสำหรับคนบาปทั้งหลายเหมือนการวิงวอนมากเข้า!

ก่อนฟื้นเทออสต์ พวกเขา “อยู่พร้อมใจกันต่อเนื่องในการอธิษฐานและการอ้อนวอน” (กิจการ 1:14) และเอเฟซัส 6:18 เน้นย้ำสองหนเรื่องการอ้อนวอน

อาจเป็นไปได้ว่าบ่อยครั้งถ้าพระเจ้าไม่ทรงยับยั้งพระพรนั้นไว้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง เราก็คงไม่แสวงหาการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์และไม่ผลิตผลกับการอยู่เคียงข้างของพระองค์ ฉะนั้นถ้าพระองค์ทรงยับยั้งไว้ชั่วระยะเวลาหนึ่งพระพรนั้นที่เราปรารถนาและต้องการ เราก็คงวิงวอนอย่างจริงจังมากยิ่งขึ้น

เราถูกบอกว่าพระเจ้าจะทรง “แก้แค้นให้บรรดาผู้เลือกสรรของพระองค์เอง” คริสเตียนต้องไม่ทำชั้วตอบแทนความชั่ว และเราได้รับคำบัญชาว่า “อย่าแก้แค้นให้ตัวพวกท่านเอง แต่จงเปิดทางให้แก่พระพิโรธดีกว่า” (รม. 12:19) เราจะต้องทำดีต่อคนเหล่านั้นที่เกลียดชังเราและอธิษฐานเผื่อคนเหล่านั้นที่ปฏิบัติหยาบช้าต่อเราและข่มเหงเรา (มธ. 5:44) พระเจ้าตรัสว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะ

ตอบสนอง” (รม. 12:19) ฉะนั้นเมื่อกษัตริย์เฮเซคียาห์และอิสยาห์วางแผนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในพระวิหารจดหมายชู้ฉบับนั้นของเซนาเคอริบ พระเจ้าก็ทรงแก้แค้นให้พวกเขาและชนชาติอิสราเอลและทรงลงโทษพวกคนต่างชาติที่โอ้อวดนั้นโดยการฆ่า 185,000 คนในค่ายของคนอัสซีเรียคีนัน (อิสยาห์ 37 และ 2 พงศาวดาร 32)! มันเป็นเช่นนั้นด้วยกับโคราห์และคนอื่น ๆ ที่กบฏต่อโมเสสและสมคบคิดกันเพื่อต่อต้านตำแหน่งผู้นำของเขา เมื่อโมเสสเอย พระเจ้าก็ทรงให้แผ่นดินอ้าปากและคนเหล่านั้นลงไปยังแดนคนตายทั้งเป็น (กตว. 16:33)

ดาวิดได้รับความช่วยเหลือของพระเจ้าในการแก้แค้นให้ชาวเมืองสิกลากและในการได้ครอบครัวยุวชนของของเขากลับคืนมาซึ่งถูกพวกคนอามาเลฮียึดไป (1 ซมอ. 27) ผู้ที่เป็นคริสเตียน แม้ในยามที่เขาทนทุกข์ด้วยน้ำมือของมนุษย์ สามารถกล่าวได้ว่า “จงให้ความประพุดติของพวกท่านปราศจากความโลภ และจงพอใจกับสิ่งทั้งหลายที่พวกท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” เพื่อว่าพวกเราจะกล่าวอย่างกล้าหาญว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่กลัวว่ามนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้า’” (ฮบ. 13:5,6) พระเจ้าผู้ทรงนับผมทุกเส้นบนศีรษะของลูก ๆ ของพระองค์และผู้ทรงเฝ้าดูด้วยความกรุณาการตกของนกกกระจอกตัวหนึ่งและผู้ทรงตกแต่งดอกไม้ป่าด้วยความปิติยินดีอย่างตั้งใจ จะทรงดูแลคนของพระองค์ผู้วางใจพระองค์อย่างแน่นอน!

จงหมายเหตุข้อ 8 อีก: “แต่อย่างไรก็ตามเมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา ท่านจะพบความเชื่อบนแผ่นดินโลกหรือ” พระผู้ช่วยให้รอดดูเหมือนจะตรัสเช่นนั้นอย่างเคร่งครัด พระทัย จงหมายเหตุว่าในที่นี่การอธิษฐานอย่างไม่ลดละถูกนับว่าเป็นความเชื่อ เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จกลับมา พระองค์จะพบคริสเตียนจำนวนมากที่มีความเชื่อเช่นนั้น คนเหล่านั้นที่ยึดพระเจ้าไว้แน่นอนอย่างไม่ลดละไหม? การขาดฤทธิ์เดชของเรา การขาดพระพรในการชนะจิตวิญญาณของเรา มีต้นเหตุมาจากการขาดการอธิษฐานแบบไม่ลดละของเรา

ข้อ 9-14:

18:9 และพระองค์ตรัสคำอุปมานี้แก่บางคนซึ่งไว้วางใจในตัวเองว่า พวกเขาเป็นคนชอบธรรม และได้เหยียดหยามคนอื่นว่า

18:10 “ชายสองคนขึ้นไปในพระวิหารเพื่อจะอธิษฐาน คนหนึ่งเป็นคนฟาริสี และอีกคนเป็นคนเก็บภาษี

18:11 คนฟาริสีนั้นยืน และอธิษฐานภายในตัวเองอย่างนี้ว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่น ๆ ซึ่งเป็นพวกคนฉ้อโกง คนอธรรม คนเล่นชู้ทั้งหลาย และแม้แต่คนเก็บภาษีคนนี้

18:12 ข้าพระองค์อดอาหารสองหนในสัปดาห์หนึ่ง ข้าพระองค์เอาสิบชักหนึ่งของสิ่งสารพัดที่ข้าพระองค์มีอยู่มาถวาย’

18:13 และคนเก็บภาษีนั้น ซึ่งยืนอยู่แต่ไกล ไม่ยอมแหงนตาของตนขึ้นดูฟ้าสวรรค์ แต่ตอกของตน โดยทูลว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า ขอโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด’

18:14 เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนนี้แหละลงไปยังบ้านของตนนับว่าชอบธรรมแทนที่จะเป็นอีกคนนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะถูกเหยียดลง แต่คนที่ถ่อมตัวลงจะถูกยกขึ้น”

ฟาริสีคนหนึ่งอธิษฐาน

จงหมายเหตุว่าเขา “อธิษฐานภายในตัวเองอย่างนี้” ผมคิดว่าเราอาจกล่าวได้ว่านี่แค่เสแสร้งว่าเป็นการอธิษฐานหนึ่ง มันเป็นการอธิษฐานในความหมายที่คนทั่วไปยอมรับกันแต่ไม่ใช่การอธิษฐานแบบที่พระคัมภีร์สอน เพราะว่าการอธิษฐานหมายถึงการทูลขอและชายผู้นี้ไม่ได้ขอสิ่งใดเลย ตรงกันข้าม เขา “อธิษฐานภายในตัวเองอย่างนี้” มันเป็นการพูดคนเดียวมากกว่าไหม? เขาแสดงความยินดีกับตัวเอง เขามีความสุขกับความชอบธรรมในแบบของเขาเอง สิ่งที่เขาเรียกว่าการอธิษฐานจริง ๆ แล้วเป็นการโอ้อวดของเขา เขากล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่น ๆ ... แม้แต่คนเก็บภาษีคนนี้” เป็นความจริงที่ภายนอกเขาเป็นคนชอบธรรม และแม้แต่ความเที่ยงธรรมด้านพิธีการแบบภายนอกก็ยิ่งดีกว่าบาป เป็นการดีที่จะอธิษฐาน ที่จะให้ ที่จะมีความดีแทนที่จะเป็นคนเล่นชู้; ที่จะปฏิบัติอย่างซื่อสัตย์ในการทำธุรกิจก็ดีกว่าการทุจริต เหมือนคนเก็บภาษีหลายคนได้กระทำและฟาริสีผู้นี้น่าจะกระทำด้วย แต่ความชอบธรรมที่พอพระทัยพระเจ้าต้องเป็นความชอบธรรมจากหัวใจ พระเยซูตรัสว่า “บรรดาผู้ซึ่งหิวและกระหายความชอบธรรมย่อมได้รับพร” (มธ. 5:6) การรักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของคุณและรักเพื่อนบ้านของคุณเหมือนรักตัวเองก็ทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จจริง (มธ. 22:36-40; ลก. 10:25-28; รม. 13:8-10)

แต่แม้กระนั้น ความชอบธรรมแบบมนุษย์ทั้งสิ้นก็ล้มเหลวในการทำให้พระเจ้าผู้สมบูรณ์แบบพอพระทัย มันแค่ชอบธรรมในเชิงสัมพัทธ์เท่านั้นเมื่อเทียบกับคนอื่น ๆ: เหมือนระหว่างฟาริสีคนนั้นกับคนเก็บภาษีผู้นั้น ฟาริสีคนนั้นก็เป็นคนชอบธรรม; แต่ถ้าระหว่างเขากับพระเจ้า เขาก็เป็นคนบาปที่หลงหายน่าสังเวช คนหนึ่งที่มีใจเสื่อมทราม ความชอบธรรมทั้งหมดของเขาเป็นเหมือนผ้าขี้ริ้วสกปรก (อสย. 64:6) เขาอาจไม่ได้ลักขโมยแต่เขาก็โลภ แม้หากเขาไม่ได้เล่นชู้ เขาก็ปรารถนาที่จะได้หญิงคนอื่นที่ไม่ใช่ภรรยาของเขา เขาไม่ได้ฆ่าคนแต่เขาอาจเกลียดชังบางคนและเป็นฆาตกรแล้วในใจของเขา (1 ยอห์น 3:15) ฉะนั้นจึงปรากฏว่าผลไม้ที่ไม่สามารถมาจากต้นไม้ที่เลวได้ และ “การไถนาของคนชั่ว เป็นบาป” (สภษ. 21:4) ความชอบธรรมแต่ภายนอกของเขาไม่สามารถทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้เลยเมื่อเขามีใจที่ไม่สำนึกผิด ธรรมชาติอันเสื่อมทรามที่ไม่ได้บังเกิดใหม่

ฟาริสีคนนั้นอาจไว้ที่ตีแบบภายนอกเหมือนเขาโลแห่งทารซัสก่อนที่จะได้รับความรอด (กิจการ 23:1; กิจการ 24:16; 2 ทธ. 1:3; ฟป. 3:4-6) แต่เขาก็ยังเป็นเหมือนเขาโลอยู่ดี-คนบาปที่หลงหายคนหนึ่ง หรือเขาอาจเป็นคนดีแบบผิวเผินเหมือนพวกฟาริสีส่วนใหญ่ ที่เป็นพวกหน้าซื่อใจคด เหมือนที่พระเยซูทรงเรียกพวกเขาว่า ๆ ในมัทธิว 23 เป็นพวกที่แสวงหาที่จะปรากฏว่าชอบธรรมในสายตามนุษย์ เขาอาจเป็นเหมือนอูมิงค์ ผิงศพที่ฉาบด้วยปูนขาวที่เต็มไปด้วยกระดูกคนตายและความโสโครกทุกอย่าง เหมือนที่พระเยซูทรงประณามพวกเขาบางคน (มธ. 23:27) ไม่ว่าจะยังไง คำอธิษฐานของเขาก็ไม่เป็นที่ยอมรับได้

เปาโลกล่าวเกี่ยวกับพวกยิวที่ประพาศติว่า “พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาแห่งใจของข้าพเจ้าและคำอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขาทั้งหลายรอด ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นพยานให้พวกเขาว่า พวกเขามีความกระตือรือร้นในเรื่องพระเจ้า แต่ไม่ได้เป็นตามความรู้ เพราะว่าพวกเขาขาดความรู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า และโดยที่พยายามจะตั้งความชอบธรรมของตนเอง จึงไม่ยอมให้พวกเขาเองอยู่ได้

อำนาจของความชอบธรรมของพระเจ้า” (รม. 10:1-3) และพระคริสต์เอง “ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” ตามที่พระคำข้อถัดไปกล่าว ฉะนั้นเมื่อผู้ใดกลับใจเชื่อและมีพระคริสต์ พวกเราที่เป็นคริสเตียนควรมี “ความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติ...สำเร็จในพวกเรา ผู้ซึ่งไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ” (รม. 8:4)

ฟาริสีผู้นำสงสารคนนั้นไม่ถูกนับว่าชอบธรรม ไม่ได้รับความรอด เหมือนคนเก็บภาษีผู้นั้นที่ถูกนับว่าชอบธรรมและได้รับความรอด ตามที่ข้อ 14 บอกเรา

คนเก็บภาษีที่คัดโกงคนหนึ่งรับความรอด

เขาเป็นคนเก็บภาษี วิธีที่เรียบง่ายและได้ผลที่จักรวรรดิโรมมีในการเก็บภาษีคือ แคนส่งคนออกไปเก็บภาษี ชายผู้รับหน้าที่ในการเก็บภาษีในพื้นที่ใหญ่แห่งหนึ่งก็ถูกกำหนดให้นำส่งภาษีจำนวนหนึ่ง เขาจะตกลงกับคนอื่น ๆ ว่าจะเอาหมู่บ้านแห่งนี้หรือแห่งนั้นและคนเก็บภาษีคนนั้นก็มิสทธิอำนาจในการเรียกเก็บจากประชาชน ทั้งหมดที่เขาเรียกเก็บได้เกินจำนวนเงินที่เขาถูกกำหนดให้นำส่ง เขาก็เก็บไว้สำหรับตัวเอง ฉะนั้นมันจึงไม่น่าประหลาดใจเลยที่พวกฟาริสีพูดถึงคนเก็บภาษีเหล่านั้นว่าเป็น “พวกฉ้อโกง” (ข้อ 11) หรือที่คักเคียส ซึ่งเป็นระดับหัวหน้าในพวกคนเก็บภาษี เป็นคนมั่งมี (ลูกา 19:2) และที่จิตสำนึกของเขาทำให้เขาต้องกล่าวว่า “ถ้าข้าพระองค์ได้เอาสิ่งใดจากผู้ใดโดยขอกกล่าวหาเท็จ ข้าพระองค์ยอมคืนให้เขาสี่เท่า” (ลูกา 19:8) นอกจากนี้ มันไม่น่าประหลาดใจเลยที่พวกคนเก็บภาษีเป็นที่เกลียดชังของพวกยิว และพวกฟาริสีคิดว่ามันน่าตกใจที่จะมีใครรับประทานกับพวกคนเก็บภาษีเหล่านั้นและร่วมสามัคคีธรรมกับพวกเขา (มธ. 9:11; มก. 2:16; ลก. 5:30 และ ลก. 19:7)

จงสังเกตคำเรียกที่ถูกใช้เป็นประจำ- “พวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป” ซึ่งบ่งบอกว่าพวกคนเก็บภาษีที่ละโมภและไร้ศีลธรรมกดขี่คนอื่น ๆ และจึงคบหาสมาคมกับพวกหญิงโสเภณีและคนบาปที่น่ารังเกียจคนอื่น ๆ และเมื่อพวกคนเก็บภาษีและคนบาปเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อจะฟังพระองค์ (เช่นในลูกา 15:1 และ 2) พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ก็บ่นพึมพำ พวกคนเก็บภาษีโดยทั่วไปก็เป็นที่รังเกียจของผู้คนที่มีศีลธรรมและเคร่งศาสนา

แต่ในที่นี่คนเก็บภาษีคนหนึ่งมาที่พระวิหารเพื่อจะอธิษฐาน จงสังเกตภาพที่ตรงข้ามกันนั้นซึ่งพระเยซูทรงใช้ในคำอุปมาเรื่องนี้ซึ่งพระองค์ตรัส “แก่บางคนซึ่งไว้ใจในตัวเองว่า พวกเขาเป็นคนชอบธรรม และได้เหยียดหยามคนอื่น” ชายคนหนึ่ง เท่าที่เราทราบ มีชื่อเสียงยอดเยี่ยมในด้านการมีศีลธรรมและศาสนา ชายอีกคนถูกถือว่าเป็นคนบาปตัวแฉ่ที่ทำผิดต่อพระเจ้าและมนุษย์ และเขาน่าจะเป็นเช่นนั้น

จงหมายเหตุว่าคนเก็บภาษีผู้นั้นอธิษฐานอย่างไร: เขายืน “อยู่แต่ไกล” เราตัดสินใจว่าเขาไม่ได้รู้สึกสบายใจนักในพระวิหารและไม่ได้มาที่นั่นบ่อยนักเพื่อจะอธิษฐาน เขาไม่มีอะไรจะพูดโอ้อวดเหมือนฟาริสีที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมคนนั้น ไม่มีความมั่นใจของฟาริสีผู้นั้นที่เยหยหน้าขึ้นฟ้าพร้อมกับความมั่นใจว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยยิ่งนักกับความมีศีลธรรมแบบภายนอกของเขา การสำนึกผิดแบบล้าลึกในใจของเขาถูกหมายเหตุโดยวลีที่ว่า “แต่ตอกของตน” เขามีความเสียใจแบบที่ชอบพระทัยพระเจ้าซึ่งนำไปสู่การกลับใจใหม่ เหมือนบุตรน้อยหลงหายคนหนึ่ง เขาได้สำนึกตัวและตั้งใจแน่วแน่ที่จะสารภาพความผิดบาปของตน และคำอธิษฐานของ

คนเก็บภาษีผู้นี้ก็ไม่ใช่เป็นแบบจำเจที่คิดว่าตัวเองชอบธรรม เขาวิงวอนว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอโปรดพระเมตตา แก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด”

เกี่ยวกับพระคำตอนนี้ Dr. Scofield คิดว่า

“ในฐานะที่เป็นยิวคนหนึ่งที่ได้รับการสั่งสอนมา คนเก็บภาษีผู้นี้กำลังคิด ไม่ใช่เกี่ยวกับแค่ ความเมตตา แต่คิดเกี่ยวกับพระที่นั่งกรุณานั้นที่ถูกประพรหมด้วยโลหิต (ลกต. 16:5...) คำอธิษฐาน ของเขาอาจถูกถอดความได้ว่า ‘ขอพระองค์ทรงโปรดแก่ข้าพระองค์ เหมือนตอนที่พระองค์ทรง มองไปที่พระโลหิตที่ไถ่โทษนั้นด้วยเถิด’”

แต่ขณะที่พระเจ้าเอง ในการมีความเมตตาต่อคนบาปสักคน ทรงมองไปที่พระโลหิตที่ไถ่โทษนั้น เราก็มียุทธผลน้อยจริง ๆ ที่จะคิดว่าคนเก็บภาษีที่สำนึกผิดผู้นี้เป็น “ยิวคนหนึ่งที่ได้รับการสั่งสอนมา” ผมคิดว่าพระเยซูเจ้าทรงใส่ไว้ในคำอุปมาเรื่องนี้ทั้งหมดที่พระองค์ทรงเจตนาจะใส่ไว้ และพระองค์ทรงหมายความว่าทำให้เราทราบชัดเจนว่าคนบาปที่น่าสงสารคนใดก็ตามไม่ว่าจะได้รับการสั่งสอนมาดีหรือไม่-ผู้ซึ่งมาหาพระเจ้าเพื่อขอความเมตตาก็สามารถได้รับความเมตตา หากเขายอมรับความผิดบาปของตน โรม 10:13 กล่าวว่า “เพราะว่า ‘ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’” นั่นบอกเป็นนัยว่าใคร ๆ ก็มาได้โดยไม่ต้องทราบข้อมูลเยะเยะ ไม่ต้องรู้พระคัมภีร์เยะเยะ เพียงแค่เขามาหาพระเยซูด้วยความซื่อสัตย์ในใจของเขา เพื่อรับการยกโทษ

พระคัมภีร์กล่าวเช่นนั้นบ่อยครั้งจริง ๆ ในถ้อยคำที่แตกต่าง: “สารพัดที่พระบิดาประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ขับไล่ออกไปเลย” (ยอห์น 6:37) และยังมีกล่าวในวิวรณ์ 3:20 ในถ้อยคำอื่นอีกว่า “ดูเถิด เรายืนที่ประตูและเคาะอยู่ ถ้าผู้ใดก็ตามได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขากับเรา” และวิวรณ์ 22:17 เสนออย่างอ่อนหวานและให้เปล่าเหลือเกินว่า “และผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นรับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย”

คนเก็บภาษีผู้นี้มีความเชื่อไหม? มี คำอธิษฐานนั้นเองคือความเชื่อ เขาเชื่อว่าพระเจ้าองค์หนึ่งและเขาพูดกับพระองค์ เขาหวังว่าพระเจ้าองค์นั้นจะมีความเมตตาต่อเขา และเขาทูลขอความเมตตาที่นั่น เราไม่ทราบว่าเขาจะเข้าใจดีมากหรือไม่ถึงแผนการมหัศจรรย์นั้นที่พระเจ้าทรงมีเกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงไถ่โทษของค์หนึ่งผู้ทรงแบกรับบาปทั้งสิ้นของเราในพระกายของพระองค์เองบนต้นไม้ นั่น เมื่อคนป่วยคนหนึ่งไปหาหมอ เขาก็ไม่ต้องทราบว่าเขาต้องการยาอะไร ถ้าเขาไปหาหมอถูกคน เขาก็จะได้รับยาถูกตัว และคนบาปที่หลงหายคนหนึ่งไม่ต้องเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงหลักคำสอนทั้งหมดเกี่ยวกับความรอด หากเขามาถึงพระผู้ช่วยให้รอดถูกองค์และพึงพาพระองค์

Dr. H.A. Ironside เล่าให้ผมฟังว่าในโรงเรียนพระคริสตธรรมใหญ่แห่งหนึ่ง นักศึกษาบางคน ซึ่งมีความรู้ด้านภาษา เข้าหาเขาเกี่ยวกับคำอุปมาเรื่องนี้ พวกเขาคิดว่าคำอธิษฐานนี้, “ข้าแต่พระเจ้า ขอโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด” ไม่ควรถูกสอนให้เป็นแบบอย่างสำหรับผู้คนที่หลงหาย เนื่องจากพวกเขาคิดว่า คนที่อธิษฐานคำอธิษฐานนี้ต้องเข้าใจพระราชบัญญัติของโมเสสทั้งหมดเกี่ยวกับเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ และพระที่นั่งกรุณาซึ่งถูกประพรหมด้วยเลือดในภาคพันธสัญญาเดิม และ Dr. Ironside ที่รักก็บอกผมว่าเขา

กล่าวแก่ชายหนุ่มเหล่านั้นว่า “พวกคุณลงไปที่ศูนย์ช่วยเหลือผู้คนไหนก็ได้และดูสิว่าพวกคนที่สังคมรังเกียจ-พวกคนขี้เมา พวกหญิงโสเภณี พวกคนไม่เชื่อ- ลูกขนะมา และพวกคุณจะเห็นว่านี่เป็นคำอธิษฐานหนึ่งที่เหมาะสมสำหรับคนบาปคนใดที่อยากได้รับการยกโทษ”

การอภัยโทษนั้นมาในทันที พระเยซูตรัสว่า “คนนี้จะแหละลงไปยังบ้านของตนนับว่าชอบธรรม” เขาถูกนับว่าชอบธรรมแล้ว ความเมตตาของพระเจ้าไม่เพียงยกโทษบาปเท่านั้นแต่เอาความผิดนั้นไปเสียและคน ๆ หนึ่งก็ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม มีความชอบธรรมถูกใส่ไว้ในใจของเขาแล้ว!

ในหลายร้อย และอาจหลายพันกรณีจริง ๆ ที่ผมสอนเหล่าคนบาปให้อธิษฐานคำอธิษฐานนี้ “ข้าแต่พระเจ้า ขอโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด” และผมสอนพวกเขาบ่อย ๆ ให้เพิ่มคำเหล่านี้เข้าไป: “และโปรดช่วยข้าพระองค์ให้รอดเพราะเห็นแก่พระเยซูเถิด” และคนบาปทั้งหลายที่แสวงหาความเมตตาของพระเจ้าอย่างจริงใจและมาหาพระองค์เพื่อขอรับมัน ก็ได้รับมันไป!

บัดนี้ขอให้เราอย่าลืมบทเรียนของคำอุปมาเรื่องนี้ที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 14: “เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะถูกเหยียดลง แต่คนที่ถ่อมตัวลงจะถูกยกขึ้น” ไม่มีผู้ได้รับความรอดได้โดยความชอบธรรมของตน ไม่ว่าเขาจะมั่นใจเกี่ยวกับมันมากขนาดไหนก็ตาม แต่คนที่บาปหนักที่สุดก็ได้รับความรอดได้หากเขามาในฐานะคนบาปคนหนึ่ง ที่พึ่งพาพระเจ้าเพื่อขอรับพระเมตตา โดยทางพระเยซูคริสต์

ข้อ 15-17:

18:15 และเขาทั้งหลายพาพวกทารกมาหาพระองค์ด้วย เพื่อจะให้พระองค์ทรงแต่งตั้งทารกเหล่านั้น แต่เมื่อพวกเขาของพระองค์เห็นสิ่งนั้นพวกเขาก็ห้ามปรามเขาทั้งหลาย	เรา และอย่าห้ามพวกเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นนั้น
18:16 แต่พระเยซูทรงเรียกพวกเขามาหาพระองค์และตรัสว่า “จงยอมให้พวกเด็กเล็ก ๆ เข้ามาหา	18:17 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดก็ตามที่จะไม่รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่ง จะไม่มีทางได้เข้าในอาณาจักรนั้นเลย”

พระเยซูทรงอวยพรเด็กเล็ก ๆ

เหตุการณ์นี้ถูกบอกเล่าเช่นกันในมัทธิว 19:13-15 และในมาระโก 10:13-16 มัทธิวเสริมเข้ากับเจตนาของการมาของพวกเขาว่า “เพื่อพระองค์จะทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนพวกเขา และอธิษฐาน” และมาระโกกล่าวว่า “...เพื่อจะให้พระองค์ทรงแต่งตั้งตัวเด็กเหล่านั้น” มัทธิวกว่าว่า “แล้วมีพวกเด็กเล็ก ๆ ถูกพามาหาพระองค์” มาระโกกล่าวว่า “พวกเด็กเล็ก ๆ” ตรงนี้ลูกากกล่าวว่า “พวกทารก” แต่คำเรียกนั้นในข้อ 16 และ 17 คือ “พวกเด็กเล็ก ๆ” และ “เด็กเล็ก ๆ คนหนึ่ง” พระเยซูชอบอวยพรเด็กทารก แต่เฉพาะ “เด็กเล็ก ๆ” ที่รู้ผิดชอบแล้วเท่านั้นที่สามารถหันมาพึ่งพระคริสต์เพื่อรับการยกโทษได้ บางคนในที่นี้ยังเล็กพอที่จะถูกโอบในอ้อมแขนของพระองค์ได้ ดูเหมือนเช่นกันว่าบางคนก็มีอายุโตพอที่จะหันมาพึ่งพระเยซูแล้ว ตระหนักถึงบาปของพวกเขาและไว้วางใจพระองค์เพื่อรับความรอด นั่นคือ “เข้ามาหาเรา” อย่างมีจิตสำนึก ตามที่พระองค์ตรัสในข้อ 16

พวกเขาทำอะไร? เพื่อให้พระองค์สัมผัสหรือ? เพื่อให้พระองค์อธิษฐานเผื่อพวกเขาหรือ? เพื่อให้พระองค์อวยพรพวกเขาหรือ? ใช่แล้ว พ่อแม่ที่ยำเกรงพระเจ้าทุกคนคงปรารถนาให้พระเยซูเจ้าอวยพรหัตถ์ของพระองค์บนลูก ๆ ของตนและอวยพรพวกเขา พระหัตถ์แสนมหัศจรรย์คู่นั้นที่มีฤทธิ์รักษาให้หาย ซึ่งเคยสัมผัสดวงตาที่บอดและทำให้พวกมันมองเห็น พระหัตถ์ที่กระทำการอัศจรรย์คู่นั้นซึ่งเนรมิตสร้างขนมปังและปลาจำนวนมากพอที่จะเลี้ยงห้าพันคนได้

พระเยซูทรงให้บัพติศมาเด็ก ๆ เหล่านี้ไหม? นั่นไม่ถูกกล่าวถึง ไม่แม้แต่บอกเป็นนัย อันที่จริง “...พระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่พวกสาวกของพระองค์เป็นผู้ให้” (ยอห์น 4:2) ไม่มีบอกเป็นนัยตรงนี้และที่อื่นตรงไหนเลยในพระคัมภีร์ว่าพวกเด็กทารกที่ไม่รู้ผิดชอบชั่วดีได้รับบัพติศมาหรือว่ามีใครได้รับบัพติศมานอกจากการจุ่มลงมิตหลังจากประกาศถึงความเชื่อในพระคริสต์แล้ว

แต่แน่นอนว่าเราควรเรียนรู้ เหมือนที่พวกอัครทูตต้องเรียนรู้ในที่นี้ ที่จะหาเวลาให้เด็กเล็ก ๆ บ้าง โดยการดำเนินฝูงชน พวกสาวกอาจพยายามช่วยบรรเทาความตึงเครียดและความเหนื่อยล้าของพระเยซูซึ่งถูกกดดันตลอดจากฝูงชน แต่ผมดีใจจริง ๆ ที่เหมือนกับที่พระเยซูทรงต้อนรับคนที่ผิดบาปและคนที่ไม่รู้เรื่องราวและคนยากจน พระองค์ก็ทรงต้อนรับเด็กเล็ก ๆ เช่นกัน และพระองค์ยังทรงทำแบบนี้มาอยู่วันนี้ โอ เด็กเล็ก ๆ ควรถูกสอนพระคัมภีร์ ควรถูกสอนเกี่ยวกับพระคริสต์และบาปและความรอด พวกเขาควรเรียนรู้พระคัมภีร์โดยการท่องจำ

ลูกสาวคนหนึ่งในกลุ่มของผมเคยกล่าวอย่างเปี่ยมชัยชนะว่า “เด็ก ๆ จะ จงเชื่อฟังพ่อแม่ของพวกเขาเพราะนี่เป็นการถูก!” ลูกสาวตัวน้อยคนหนึ่งของผมท่องจำยอห์น 3:15 และเธอพูดว่า “...เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศแต่มีชีวิตภายใน (Internal life)” โอ จงเต็มสมองน้อย ๆ ของพวกเขาด้วยข้อพระคัมภีร์และด้วยบทเพลงคริสเตียนและด้วยความจริงพื้นฐานเหล่านั้นแห่งพระคัมภีร์! และจงสอนพวกเขาให้อธิษฐาน

ผมจำได้ดีจริง ๆ เมื่อลูกสาวตัวน้อยคนหนึ่งของผมกำลังจุดประทัดอันเล็กจิ๋วหลายอัน ซึ่งอันหนึ่งระเบิดในมือของเธอ แน่ใจว่ามีความเจ็บปวดแต่ไม่มีความเสียหายร้ายแรง เธอวิ่งมาหาผมและพูดว่า “อธิษฐานสิคะ พ่อจ๋า อธิษฐานสิคะ!” และผมก็อธิษฐานและจากนั้นเธอก็พูดว่า “หายแล้วคะ ตอนนี้หายแล้ว”

ครั้งหนึ่งผมกำลังจะออกไปยังสำนักงานของผมและผมจะต้องพาเด็ก ๆ แวะไปส่งที่โรงเรียนในเช้าวันหนึ่งในฤดูหนาวที่เย็นจัด แต่รถของผมสตาร์ทไม่ติด ผมหยุดด้วยความสับสนงุนงง และลูกสาวตัวน้อยของผมซึ่งกำลังจะขึ้น ป. 1 พูดว่า “พ่อคะ หนูรู้แล้วว่าเราทำอะไรได้!”

ผมพูดว่า “จะลูก เราเรียกแท็กซี่หรือให้ช่างจากอู่มาและสตาร์ทรถได้นะ และเราก็จะไปทำงานและไปโรงเรียนสาย”

“ไม่ใช่ค่ะ” เธอพูด “หนูไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น”

“แล้วเราทำอะไรได้ล่ะลูกรัก” ผมถาม

“เราอธิษฐานได้ค่ะ!” เธอตอบ

และเมื่อถูกตำหนิในจิตใจ ผมก็อธิษฐาน และพอเริ่มสวดบทนมัสการก็ห่มุน และเราก็ออกฤทธิ์! โอ จงสอนเด็กเล็ก ๆ เกี่ยวกับพระคริสต์และพระคัมภีร์และบาปและความรอดและการอธิษฐาน!

เด็กเล็กขนาดไหนที่สามารถกลับใจใหม่

และวางใจพระคริสต์และรับความรอดได้?

พระเจ้าไม่มีวิธีแห่งความรอดที่แตกต่างสำหรับเด็กเล็ก ๆ หรือสำหรับเหล่าคนบาปที่ใจแข็งกระด้าง ฉะนั้นเด็กเล็กขนาดไหนที่สามารถสำนึกเกี่ยวกับบาปและความต้องการของตนและหันใจของตนจากบาปเพื่อเชื่อวางใจในพระคริสต์อย่างซื่อตรงได้? บางคนกำหนดอายุไว้ที่สิบสองปี แต่ไม่มีพื้นฐานตามพระคัมภีร์สำหรับการทำเช่นนั้น อันที่จริง พระคัมภีร์ไม่จำกัดอายุเลย ขอให้เรากล่าวว่าเมื่อเด็กคนนั้นรู้ตัวว่าตนเป็นคนบาปและว่าตนต้องการการยกโทษ เขาก็ควรถูกสอนให้พึ่งพาพระเยซูและวางใจพระองค์เพื่อรับการยกโทษและความรอด

ผมชอบอ่าน 1 ยอห์น 3:20 กับเด็กเล็ก ๆ บ่อย ๆ: “เพราะว่าถ้าใจของพวกเรากล่าวโทษพวกเรา พระเจ้าก็ทรงเป็นใหญ่กว่าใจของพวกเรา และทรงทราบทุกสิ่ง” ฉะนั้นผมขอกล่าวว่า: ถ้าจิตสำนึกของคุณบอกคุณว่าคุณเป็นคนบาปและคุณต้องการการยกโทษ ฉะนั้นแน่นอนว่าพระเจ้าทรงทราบว่า你是คนบาปเช่นกัน และพระองค์อยากยกโทษให้คุณ และผมก็บอกเด็กเล็ก ๆ อย่างชัดเจนเหมือนที่ผมบอกพวกผู้ใหญ่ ว่าพระคริสต์ได้ตายเพื่อรับโทษบาปของเรา ว่าพระองค์ทรงพร้อมที่จะยกโทษให้และช่วยให้รอดและเปลี่ยนแปลงใจของเรา และผมก็ช่วยให้เด็กเล็ก ๆ หลายพันคนหันมาพึ่งพระคริสต์และต่อมาแสดงให้เห็นหลักฐานมากมายว่าพวกเขาดีใจกับพระเจ้า ลูกสาวหกคนของผมได้รับความรอดทุกคนและประกาศตัวว่าเชื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าก่อนที่พวกเขาอายุได้หกขวบ บางคนในพวกเขาอายุห้าขวบด้วยซ้ำ แต่จำไว้ว่าพวกเขามีการอ่านพระคัมภีร์ในบ้านทุกวัน พวกเขาไปร่วมงานประชุมฟื้นฟูบ่อย ๆ และได้ยินคำเทศนาฟื้นฟู บทเพลงชนิดเดียวที่พวกเขาชอบร้องคือบทเพลงข่าวประเสริฐ พวกเขาถูกลงโทษแต่เนิ่น ๆ เมื่อทำผิดและถูกสอนในสารภาพบาปและหันเสียจากบาป ผมเชื่อว่าเด็กคนใดที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐ ที่ไม่เคยถูกฝึกวินัยให้สำนึกเกี่ยวกับบาป ที่ไม่ได้ทราบตั้งแต่ยังเล็กว่าพระคริสต์ได้ทรงตายเพื่อคนบาป อาจไม่ตระหนักถึงบาปทั้งหลายของตน และจึงเริ่มรู้จักผิดชอบชั่วดี เร็วเท่ากับเด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมและการสั่งสอนแบบคริสเตียนที่ดี เข้มงวด และให้ความรัก แต่แน่นอนว่าเด็กคนใดที่โตพอที่จะทราบว่าเขาทำบาปหรือทำผิด ก็โตพอที่จะทูลขอการยกโทษให้และที่จะเชื่อวางใจพระคริสต์เพื่อรับความรอด

ฉะนั้นนี่จึงเป็นพระบัญชาอันอ่อนหวานของพระเยซู: “จงยอมให้พวกเด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา และอย่าห้ามพวกเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นนั้น” พระบัญชาที่ตออันเดิมนี้ถูกให้ไว้ในมัทธิว 19:14 และนั่นก็ตามหลังคำตรัสที่คล้ายกันของพระเยซูในมัทธิว 18:3-6 ซึ่งกล่าวว่า:

“และตรัสว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจ และกลายเป็นเหมือนเด็กเล็ก ๆ พวกท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย เหตุฉนั้น ผู้ใดก็ตามที่จะถ่อมตัวลงเหมือนเด็กเล็กคน นี้ ผู้เดียวกันนั้นจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ และผู้ใดก็ตามที่จะรับเด็กเล็กเช่นนี้คนหนึ่ง ในนามของเรา ก็รับเรา แต่ผู้ใดก็ตามที่จะทำคนหนึ่งจากผู้เล็กน้อยเหล่านี้ซึ่งเชื่อในเราให้หลงผิด ซึ่งจะเอาหินไม่ก้อน

ใหญ่ผูกที่คอของผู้นั้น และผู้นั้นจะถูกถ่วงน้ำในที่ลึกแห่งทะเลก็จะดีกว่า”

ผมคิดว่าวิถีที่ถูกต้องนี้มิใช่ไว้สำหรับคนเหล่านั้นที่อยากขัดขวางเด็กเล็กคนหนึ่งไม่ให้มาถึงพระคริสต์-ไม่ว่าจะห้ามไม่ให้เขามาหรือขัดขวางเขาไม่ให้มา

ในกรณีของผมเอง ตอนที่ผมอายุเก้าขวบ ผมได้ยินคำเทศนาหนึ่งเรื่องบุตรน้อยหลงหายและผมได้เชื่อวางใจพระคริสต์และก้าวออกไปข้างหน้าเพื่อประกาศว่าเชื่อพระคริสต์ ไม่มีใครหีบพระคัมภีร์เพื่อแสดงให้ผมดูว่าผมจะทราบอย่างแน่นอนได้อย่างไรว่าผมได้รับความรอดแล้ว คุณพ่อของผม ซึ่งท่านเป็นผู้ที่ดำเนินตามทางพระเจ้า สงสัยว่าผมโตพอหรือไม่ที่จะเข้าใจและจึงไม่ได้ให้ความช่วยเหลือผมเลยแต่กลับปลุกความสงสัยหนึ่งในความคิดของผม มันเป็นช่วงสามปีที่น่าเศร้า ก่อนที่เมื่อได้อ่านพระคัมภีร์ด้วยตัวเอง ผมก็เริ่มมีความมั่นใจว่าผมได้รับชีวิตนิรันดร์แล้วทันทีที่ผมได้เชื่อวางใจพระคริสต์

โอ พ่อแม่ ครูอาจารย์ เหล่าคนงานคริสเตียนเอ๋ย จงแน่ใจว่าคุณหนุนใจเด็กเล็ก ๆ ให้ได้รับความรอด! อย่าคิดว่าคุณต้องเสนอแผนการแห่งความรอดใดที่แตกต่างให้แก่พวกเขา อย่าคิดว่าคุณต้องตัดทิ้งคำสอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับบาปและพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อบาปและการลงโทษในนรกที่รอคอยเหล่าคนบาปที่ปฏิเสธพระคริสต์ ข้าพประเทศิวยังคงเป็น “ฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่นำไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ” เหมือนเดิม และเด็กคนใดที่เห็นว่าตัวเองเป็นคนบาปที่หลงหายที่ต้องการการยกโทษก็สามารถหันมาพึ่งพระคริสต์และรับความรอดได้

จงหมายเหตุว่าทัศนคติของใจของผู้ใหญ่คนหนึ่งที่ยากมาถึงพระคริสต์ต้องเป็นเหมือนเด็ก (ข้อ 17) เด็กชินกับการรับประทานอาหารประจำวันของตนและการใส่ใจดูแลและการปกป้องและความรักในฐานะของขวัญพิริ ๆ ของพ่อแม่ของเขา เขายังไม่เริ่มกลายเป็นคนเยอหยิ่งและโอหังและมีความคิดอยากเป็นอิสระ และถ้าเขากำลังถูกเลี้ยงดูอย่างเหมาะสม เขาก็ทราบว่าบาปถูกตำหนิและถูกลงโทษและว่ามีความรักเมตตาสำหรับใจที่สำนึกผิด ฉะนั้นคนใดที่อยากได้รับความรอดต้องต้อนรับพระคริสต์เหมือนเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่ง

ทั่วอเมริกา ในการรับมือกับชุมนุมชนใหญ่โตทั้งหลาย ในหลายร้อยเมืองใหญ่ ผมได้พบว่ากว่าครึ่งของทุกคนเหล่านั้นที่อ้างว่าได้เชื่อวางใจพระคริสต์แล้วได้หันมาพึ่งพระองค์ก่อนที่พวกเขาอายุสิบห้าปี เราควรจดจำไว้ว่า “คนเหล่านั้นที่แสวงหาเราแต่เนิ่น ๆ ก็จะมาพบเรา” (สภษ. 8:17) และฉะนั้นเด็ก ๆ จึงควรถูกสอนว่า

“บัดนี้จงระลึกถึงพระผู้เนรมิตสร้างของเจ้าในวันเหล่านั้นแห่งวัยหนุ่มสาวของเจ้า ขณะที่วันชั่วร้ายเหล่านั้นยังไม่มาถึง...” (ปญจ. 12:1)

ข้อ 18-23:

18:18 และขุนนางคนหนึ่งถามพระองค์ โดยกล่าวว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก”
18:19 และพระเยซูตรัสแก่คนนั้นว่า “ท่านเรียกว่าเราว่าประเสริฐทำไมเล่า ไม่มีผู้ใดประเสริฐ

นอกจากพระองค์ผู้เดียว นั่นคือพระเจ้า
18:20 ท่านรู้จักพระบัญญัติทั้งหลายแล้วซึ่งว่า ‘อย่าเล่นชู้ อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ จงให้เกียรติแก่บิดาของเจ้าและมารดาของเจ้า’”

18:21 และคนนั้นกล่าวว่า “ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้
ถือรักษาไว้ทุกประการตั้งแต่วัยหนุ่มของข้าพเจ้า
มา”

ไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ และแจกจ่ายให้
คนยากจน และท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์
และจงมาและตามเราไป”

18:22 บัดนี้เมื่อพระเยซูทรงได้ยินสิ่งเหล่านี้
พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “แต่ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จง

18:23 และเมื่อเขาได้ยินสิ่งนี้ เขาก็เป็นทุกข์ยิ่งนัก
เพราะเขาเป็นคนมั่งมีมาก

ขุนนางหนุ่มผู้มั่งมี

บันทึกเหตุการณ์ตอนเดียวกันถูกให้ไว้ในมัทธิว 19:16-22 และในมาระโก 10:17-22 มาระโกกล่าว
เกี่ยวกับขุนนางหนุ่มผู้นี้ว่า “คนหนึ่งวิ่งมา และคุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขามีความ
กังวลและความเคารพยำเกรงอย่างมากต่อพระเยซู และในที่นี้เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใดเพื่อ
จะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก” แต่เจตยานั้นถูกแสดงให้เห็นชัดเจนมากกว่าในมัทธิว 19:16 เมื่อเขากล่าวว่า
“ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดเพื่อข้าพเจ้าจะมีชีวิตนิรันดร์” เขากำลังแสวงหาชีวิตนิ
รันดร์ผ่านทาง การถือบัญญัติเหล่านั้น-พระราชบัญญัตินั้น-โดยการทำสิ่งดี ๆ เขาเรียกพระเยซูว่า “ท่านอาจารย์
ผู้ประเสริฐ” หรือ “รับบี”

การเรียกพระเยซูว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ” หรือ “รับบี” หรือ “อาจารย์” ยังไม่พอ ถ้าพระเยซู
ทรงเป็นแค่รับบีคนหนึ่ง ครูคนหนึ่ง ผู้พยากรณ์คนหนึ่ง พระองค์ก็ไม่ใช่คนดี เพราะว่า “ไม่มีผู้ใดประเสริฐ
นอกจากพระองค์ผู้เดียว นั่นคือพระเจ้า” ถ้าพระเยซูไม่ใช่พระเจ้า พระองค์ก็ไม่ใช่ผู้ประเสริฐ คำดำหนินั้น
เหมาะสมแล้ว

พวกเขานิยามสมัยใหม่ที่ไม่เชื่อเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารีและความเป็นพระเจ้าจริง ๆ และ
การทรงสภาพอยู่ก่อนแล้วของพระคริสต์ก็เสแสร้งว่าชื่นชมพระเยซูเจ้ายิ่งนัก พวกเขาชอบโยนทิ้งสิทธิอำนาจ
ของพระคัมภีร์ แต่เกาะแน่นกับพระเยซูของคัมภีร์ที่พวกเขาอยู่ในหัว องค์ที่พวกเขาสร้างขึ้นเองเสียส่วนใหญ่
ไม่ใช่มนุษย์พระเจ้าองค์นั้น พระคริสต์นั้นของพระคัมภีร์ เขาไม่ใช่เพื่อนแท้ของพระคริสต์ซึ่งไม่เชื่อว่าพระองค์
ทรงเป็นสารพัดที่พระองค์ทรงกล่าวอ้างว่าเป็น-พระเจ้าในรูปร่างกายมนุษย์ คนที่เยาะเย้ยเกี่ยวกับการได้รับการ
ดลใจของพระคัมภีร์หรือเกี่ยวกับการประสูติจากหญิงพรหมจารีหรือเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายหรือ
เกี่ยวกับฤทธิ์เดชที่ทำการอัศจรรย์ของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก ก็ไม่ใช่เพื่อนแท้ของพระเยซูคริสต์ พระองค์ไม่
อยากได้คำสรรเสริญเยินยอ ไม่อยากได้การคำนับใด ๆ ที่น้อยกว่าที่พระองค์ทรงสมควรได้รับในฐานะองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

จงจดจำถ้อยคำที่ชัดเจนนั้นของพระเยซูที่ตรัสแก่พวกฟาริสีในยอห์น 8:23,24: “และพระองค์ตรัสกับ
พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านทั้งหลายเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของ
โลกนี้ เหตุฉะนั้นเราจึงได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายจะตายในบาปทั้งหลายของพวกท่าน เพราะว่า
ถ้าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านทั้งหลายก็จะตายในบาปทั้งหลายของพวกท่าน”

คำสรรพนาม *he* (ที่แปลเป็น “ผู้หนึ่ง”) ไม่มีอยู่ในต้นฉบับ พระเยซูทรงอ้างตัวว่าเป็น “เราเป็น” ผู้ซึ่ง
ได้ปรากฏแก่โมเสสในถิ่นทุรกันดารนั้น, พระเยโฮวาห์แห่งภาคพันธสัญญาเดิม, และคนเหล่านั้นที่ไม่ต้อนรับ

พระองค์ในฐานะนั้นก็ตายในบาปทั้งหลายของตน พระองค์ตรัส

ชายหนุ่มผู้นั้นแสวงหาชีวิตนิรันดร์บนพื้นฐานของอะไร? บนพื้นฐานแห่งความชอบธรรมของเขาเอง การที่เขาถือรักษาพระราชบัญญัติเอง ฉะนั้นเขาจึงต้องถูกวัดขนาดโดยบัญญัติสิบประการนั้น จงสังเกตคำบัญชาห้าข้อแรกที่พระเยซูทรงยกมาจากสิบข้อนั้น พระองค์ไม่ได้เตือนใจขุนนางหนุ่มผู้นี้ถึงคำบัญชาเหล่านั้นเกี่ยวกับพระเจ้า-ที่ต้องไม่มีพระอื่นนอกจากพระเยโฮวาห์, ที่ต้องไม่ก้มกราบรูปเคารพ, ที่ต้องไม่ออกพระนามพระเยโฮวาห์เล่น ๆ ในบางนัยสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่จับต้องไม่ได้ ไม่จำเป็นต้องถูกมองเห็นโดยมนุษย์ และเห็นได้ชัดว่าเป็นเรื่องของใจมากกว่า และคำบัญชาเรื่องวันสะบาโตก็ไม่ถูกกล่าวถึง อาจเป็นเพราะว่ามันเป็นคำบัญชาด้านพิธีการเดียวเท่านั้นจากสิบข้อนั้นและแค่สรุปย่อพระราชบัญญัติ ว่าคนที่ทำงานหนักและทำงานทั้งหมดของตนนานหกวันก็สมควรได้รับวันหยุดพักหนึ่งวัน และคนที่ได้กระทำสิ่งสารพัดที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ในชีวิตของตนก็สมควรได้ไปสวรรค์ ฉะนั้นวันสะบาโตจึงไม่ถูกกล่าวถึง แต่จากคำบัญชาหกข้อนั้นที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ของมนุษย์ มีข้อเดียวเท่านั้นที่ไม่ถูกกล่าวถึง-ความโลภ พระเยซูไม่ได้กล่าวถึงข้อนั้นในตอนแรกเพราะว่าพระองค์จะทรงใช้มันในบททดสอบเชิงปฏิบัติภายหลัง ความโลภ ซึ่งเป็นการนับถือรูปเคารพ เป็นบาปหนึ่งที่คอยเล่นงานชายหนุ่มผู้นี้

ไม่แน่เท่าที่เกี่ยวกับความเชื่อฟังจริง ๆ ในแบบผิวเผิน เขาไม่ได้เล่นซู้ แม้ว่าเขาอาจมีใจกำหนด เขาไม่ได้ฆ่าคน แม้ว่าเขาอาจเกลียดชัง เขาอาจไม่เคยลักขโมยแม้ว่าเขาจะมีใจโลภ เขาอาจนึกไม่ออกว่าเขาเคยเป็นพยานเท็จหรืออย่างน้อยเขาก็ไม่ได้ยอมรับมัน ในระดับหนึ่ง ตามมาตรฐานของเขาเอง เขาได้ให้เกียรติบิดาและมารดาของเขาและเขาก็พอใจกับตัวเองยิ่งนัก- “ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการตั้งแต่วัยหนุ่มของข้าพเจ้ามา” เขากล่าว และบัดนี้คือบททดสอบความเป็นกรดที่จะแสดงให้เห็นว่าชายผู้นี้ไม่ได้ถือรักษาพระบัญญัติเหล่านั้น: “แต่ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ และแจกจ่ายให้คนยากจน และท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ และจงมาและตามเราไป”

นั่นเยอะเกินไป ความชอบธรรมของเขาไม่ได้เปลี่ยนแปลงใจที่มักโลภของเขา และผมขอเตือนใจคุณว่าพระเยซูไม่ได้กำลังประทานแผนการแห่งความรอดอันหนึ่งในที่นี้ เขาไม่ได้รอดบางส่วนเพราะเขาไม่ได้เล่นซู้และเข้าใกล้ความรอดมากกว่าเพราะว่าเขาไม่ได้ฆ่าคน และพระเยซูไม่ได้หมายความว่าบัดนี้ความชอบธรรมของเขาจะสมบูรณ์แบบหากเขาขายทรัพย์สิ่งของของเขา ไม่ใช่ ไม่ใช่เลย! พระองค์กำลังตอบคำถามของชายหนุ่มผู้นี้เกี่ยวกับวิธีหนึ่งที่จะไปสวรรค์โดยการถือรักษาพระราชบัญญัติ และพระคริสต์ก็กำลังใช้พระราชบัญญัติในที่นี้ตามจุดประสงค์ของมัน-เพื่อเป็น “ครูของพวกเราเพื่อนำพวกเรามาถึงพระคริสต์” (กท. 3:24)

โอ เขาไม่ได้ถือรักษาพระบัญญัตินั้นเกี่ยวกับความโลภ และนั่นแสดงให้เห็นชัดเจนเช่นกันว่าเขาไม่ได้รักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจและความคิดและจิตของเขา ด้วยว่า “ความโลภ...เป็นการนับถือรูปเคารพ” (คส. 3:5) ไม่ใช่ เขาเป็นคนบาปคนหนึ่งเหมือนพวกเราทุกคนและเขาต้องมา ไม่ใช่แสวงหาสิ่งดีบางสิ่งที่ต้องกระทำเพื่อจะสมควรได้รับชีวิตนิรันดร์ แต่แสวงหาการยกโทษและความเมตตาที่ไม่ขึ้นกับคุณความดีสำหรับใจที่ผิดบาปและจิตวิญญาณที่หลงหายของเขา

มันจะดีกว่าไหมที่คริสเตียนคนหนึ่งจะ “ขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ และแจกจ่ายให้คนยากจน”?

ไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นนั้น ไม่เสมอไป แต่บางครั้งก็อาจใช่ เราควรรักเพื่อนบ้านของเราเหมือนรักตัวเอง นั่นเป็นความจริง แต่การทำงานหนักและเก็บออมไม่จำเป็นต้องถูกห้ามไว้ในพระคัมภีร์ แต่บ่อยครั้งถูกส่งเสริมเสียอีก ความมั่งมีเป็นอันตราย ตามที่ข้อพระคำต่อไปนี้แสดงให้เห็น แต่คำบัญชาของพระเยซูที่ตรัสแก่ชายหนุ่มผู้นั้น, “จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ และแจกจ่ายให้คนยากจน” กำลังแค่แสดงให้เห็นสภาพจิตใจของเขาเอง ว่าอะไรเป็นพระของเขาจริง ๆ ว่าอะไรเป็นรักแรกของเขา พระเจ้าไม่เคยบอกอับราฮัมหรือดาวิดหรือซาโลมอนหรือโยบหรือโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียให้ขายสิ่งสารพัดที่พวกเขามีและแจกจ่ายให้คนยากจน การถือครองทรัพย์สินส่วนตัวถูกส่งเสริมอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ ถึงแม้ว่าความกระวนกระวายใจเกี่ยวกับทรัพย์สินของหรือความปรารถนาอันไม่บังควรใด ๆ ที่จะเป็นคนมั่งมีไม่ได้ถูกส่งเสริม

มีหลักการหนึ่งอยู่ที่พระคัมภีร์ว่าเมื่อผู้ใดไม่ยอมได้ความจริง พระเจ้าก็ไม่ยึดเย็ดมันให้เขา พระองค์ตรัสเป็นคำอุปมาต่าง ๆ เพื่อที่ผู้คนที่ไม่มีใจที่จะมองเห็นความจริงก็จะไม่เข้าใจมัน ชุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนี้ได้ทูลว่า “โอ พระเยซูเจ้าข้า ข้าพระองค์เป็นคนบาปจริง ๆ ข้าพระองค์จะขอรับการยกโทษได้อย่างไร?” และพระเยซูไม่ได้บอกเขาเรื่องนั้น แต่กับแผนการแห่งความชอบธรรมที่เขาเสนอมาเอง พระเยซูทรงตอบเขาและทรงแสดงให้เห็นว่าเขาล้มเหลวเสียแล้วว่าเขาเป็นคนบาปคนหนึ่ง

ชายหนุ่มผู้นี้เสียใจมาก ไม่ได้เสียใจเพราะบาปทั้งหลายของตน แต่เสียใจที่มันเป็นทางหนึ่งที่ยากเหลือเกินในการไปสวรรค์ เขาคิดเช่นนั้น เขาไม่เต็มใจที่จะจ่ายราคานั้น

ข้อ 24-30:

18:24 และเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขาเป็นทุกขียิ่งนัก พระองค์ก็ตรัสว่า “คนทั้งหลายที่มั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้ายากจริงหนอ

18:25 เพราะว่าตัวอูฐจะลอดรูเข็มที่ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า”

18:26 และคนทั้งหลายที่ได้ยินสิ่งนั้นจึงกล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้”

18:27 และพระองค์ตรัสว่า “สิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ ก็เป็นไปได้สำหรับพระเจ้า”

18:28 แล้วเปโตรทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ตามพระองค์มา”

18:29 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีผู้ใดที่ได้สละบ้านหรือบิดามารดา หรือพี่น้อง หรือภรรยา หรือบุตรทั้งหลาย เพราะเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า

18:30 ซึ่งจะไม่ได้รับตอบแทนหลายเท่าในเวลานี้ และชีวิตนิรันดร์ในโลกที่จะมานั้น”

ความร่ำรวยขวางกั้นชาวประเสริฐจริง ๆ

พระเยซูตรัสว่า “คนทั้งหลายที่มั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้ายากจริงหนอ” แน่แน่นอนว่าคนมั่งมีบางคนได้กลับใจเชื่ออย่างแท้จริง แต่เห็นได้ชัดในที่นี้ว่าความมั่งมีอาจขวางกั้นและขวางกั้นหลายคนจริง ๆ ไม่ให้เข้าไปในอาณาจักรนั้น เราคิดว่าชุนนางหนุ่มผู้มั่งมีในบทนี้อาจรับความรอดไปแล้วหากเขาไม่หลงรักทรัพย์สินสมบัติของตนมากขนาดนั้น หากเขาเต็มใจมองเห็นความโลภของตนและมาในฐานะคนบาปเพื่อขอความเมตตา มันคงจะเป็นการอัศจรรย์หนึ่งอย่างเห็นได้ชัดที่อูฐตัวหนึ่งจะลอดรูเข็ม และแน่นอนว่ามันเป็นการอัศจรรย์หนึ่ง

จริง ๆ ที่ผู้ใดจะรับความรอด และบันทึกเหตุการณ์เดียวกันในมาระโก 10:24 ให้ถ้อยคำเพิ่มเติมเพื่ออธิบาย, “แต่พระเยซูทรงตอบอีกครั้ง และตรัสกับพวกเขาว่า “ลูกเอ๋ย คนทั้งหลายที่วางใจในทรัพย์สมบัติจะเข้าไป อาณาจักรของพระเจ้าก็ยากจริง ๆ” ฉะนั้นมันจึงไม่ใช่การถือครองทรัพย์สมบัติที่คอยขัดขวางคน ๆ หนึ่งไม่ให้มาถึงสวรรค์ แต่เป็นการวางใจในทรัพย์สมบัติเหล่านั้นต่างหาก

ดูเหมือนว่าทรัพย์สมบัติถูกใช้เป็นเครื่องตบตาอย่างหนึ่งของซาตานเพื่อปิดกั้นความคิดของผู้คนไม่ให้คิดเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ฝ่ายสวรรค์ คนที่อาศัยอยู่ในคฤหาสน์หลังหนึ่งตอนนี้ อาจไม่สนใจมากนักเกี่ยวกับคฤหาสน์หลังหนึ่งในสวรรค์ คนที่แต่งกายในผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียดตอนนี้ อาจมองไม่เห็นว่เสื้อคลุมสีขาวแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์ช่างแสนวิเศษเพียงใดสำหรับงานเลี้ยงสมรสในสวรรค์นั้น! คนที่เพราะความมั่งมีของตน ถูกนับว่าอยู่เหนือผู้คนที่ยากจนกว่ารอบตัวเขามากเหลือเกินและได้รับเกียรติเหนือคนเหล่านั้นตอนนี้ อาจพบว่ามันเป็นการหยามเกียรติของเขาจริง ๆ ที่จะมาในฐานะคนบาปที่ไม่คู่ควรและยากจนในฝ่ายวิญญาณ ฉะนั้นคนที่มั่งมีทรัพย์สมบัติมากมายก็อาจจะทำงานหนักมากและยอมสละทิ้งหลายสิ่งเพื่อจะได้ทรัพย์เหล่านั้นมา ทรัพย์สมบัติได้นำพาหลายสิ่งเหลือเกินมาให้เขาในชีวิตนี้จนเขาน่าจะวางใจในมาตรฐานเหล่านั้นแห่งความมั่งมีและเกียรติยศและความสุขฝ่ายโลก

ในเรื่องราวนี้เกี่ยวกับเศรษฐีผู้นั้นและลาซารัส ในลูกา 16 ชายผู้นั้นที่ไปนรกเป็นเศรษฐีคนหนึ่ง และชายผู้นั้นที่ไปสวรรค์เป็นขอทานคนหนึ่ง เศรษฐีผู้นั้นไม่ได้ไปนรกเพราะว่าเขาเป็นคนรวย แต่เขาอาจเย่อหยิ่งและจองหองและแทบไม่รู้สึกละเลยเกี่ยวกับความขัดสนของตน เพราะว่าเขากินดื่มอย่างหรูหราและแต่งกายในผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียด ขอทานผู้นั้นไม่ได้ไปสวรรค์เพราะว่าเขาเป็นขอทาน แต่ในความยากจนของเขา เขาอาจมองเห็นสิ่งที่เศรษฐีผู้นั้นมองไม่เห็น-ว่าสิ่งสารพัดของโลกช่างอนิจจังเสียจริง ๆ และการแนใจเกี่ยวกับทรัพย์สมบัติในดินแดนก็ยิ่งกว่าสักเพียงไร และผู้คนที่รับความรอดแล้วก็ได้รับคำเตือนบ่อย ๆ เกี่ยวกับการหลอกลวงของทรัพย์สมบัติ

ในคำอุปมาเรื่องผู้หว่านนั้น พระเยซูทรงอธิบายในลูกา 8:14: “และเมล็ดพืชซึ่งตกท่ามกลางต้นหนามทั้งหลายนั้นได้แก่คนเหล่านั้นซึ่งเมื่อพวกเขาได้ยินแล้ว ก็ออกไป และถูกรัดด้วยบรรดาความกังวล และทรัพย์สมบัติทั้งหลาย และบรรดาความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ และไม่นำผลใด ๆ ไปสู่ความสมบูรณ์” ฉะนั้นทรัพย์สมบัติ ตลอดจนการหมกมุ่นอยู่กับความห่วงพะวงอื่น ๆ หรือการสนใจในความเพลิดเพลินต่าง ๆ อาจชักนำคริสเตียนผู้นั้นไปเสียจากการเกิดผลฝ่ายวิญญาณหลังจากที่เขาเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าแล้ว

เปาโลได้รับการตลใจให้เตือนทิโมธีเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่มีความคิดเสื่อมทราม “โดยคิดเอาเองว่าการได้รับผลประโยชน์เป็นทางของพระเจ้า” เขาจะต้องถอนตัวไปจากคนเหล่านั้น “แต่ทางของพระเจ้าพร้อมกับความอึดใจก็เป็นกำไรมาก” (1 ทธ. 6:5,6) และเปาโลกล่าวต่อไปว่า:

“เพราะว่าพวกเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกนี้ฉันใด และแน่นอนพวกเราที่เอาอะไรออกไปไม่ได้ฉันนั้น และโดยที่มีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้พวกเราอึดใจด้วยของเหล่านั้นเถิด แต่คนทั้งหลายที่อยากจะร่ำรวยก็ตกอยู่ในการทดลองและกับดัก และในต้นหนหลายอย่างอันโหดเหี้ยมและเป็นอันตราย ซึ่งอุกมมนุษย์ทั้งหลายให้จมลงในการทำลายและความพินาศ ด้วยว่าการรักเงินนั้นเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วร้ายทั้งสิ้น ขณะที่บางคนโลก

สิ่งเหล่านี้ พวกเขาจึงได้หลงผิดไปจากความเชื่อนั้น และทิ่มแทงตัวพวกเขาเองให้หกล้มด้วยความเสียใจเป็นอันมาก” - 1 ทธ. 6:7-10

ใช่แล้ว และเปาโลลดต้นเพิ่มในบทเดียวกันนี้และกำชับ “คนเหล่านั้นที่มั่งมีฝ่ายโลกนี้ อย่าให้พวกเขาหัวสูง และอย่าให้วางใจในบรรดาทรัพย์อันิจจัง แต่ในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ประทานสิ่งสารพัดให้แก่พวกเราอย่างบริบูรณ์เพื่อผลิตผลิติน” (1 ทธ. 6:17) พวกเขาจะต้องมั่งมีในการดีทั้งหลายและการให้ สิ่งสมไว้ในสวรรค์ “เป็นรากอันดีเพื่อเวลาข้างหน้านั้น เพื่อพวกเขาจะยึดชีวิตนิรันดร์ไว้” (ข้อ 18,19)

คริสเตียนทั้งหลายได้รับการสั่งสอนเป็นพิเศษที่จะไม่ให้เกียรติแก่คนมั่งมีมากกว่าแก่คนต่ำต้อย และถูกเตือนสติว่า “พระเจ้าได้ทรงเลือกคนยากจนแห่งโลกนี้ให้เป็นคนมั่งมีในความเชื่อ และให้เป็นทายาททั้งหลายแห่งอาณาจักร ซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่คนเหล่านั้นที่รักพระองค์มิใช่หรือ แต่พวกท่านได้เหยียดหยามคนยากจน ไม่ใช่คนมั่งมีหรือ ที่กดขี่พวกท่านและลากพวกท่านไปต่อหน้าบรรดาบัลลังก์พิพากษา เขาเหล่านั้นหมิ่นประมาทพระนามอันน่าเคารพ ซึ่งโดยพระนามนั้นพวกท่านถูกเรียกมิใช่หรือ” (ยากอบ 2:5-7)

คริสเตียนทั้งหลายจะต้องได้รับเกียรติเพราะการเดินตามทางพระเจ้าของพวกเขา อุปนิสัยของพวกเขา การให้ของพวกเขา การรับใช้ของพวกเขา แต่ไม่ใช่เพราะความมั่งคั่งของพวกเขา

และขอให้เราจดจำไว้ว่าขณะที่มันยากที่คนรวยจะเข้าอาณาจักรนั้นเหมือนกับที่มันยากสำหรับอูฐตัวหนึ่งจะลอดรูเข็ม มันก็เป็นการอัศจรรย์แห่งพระคุณเช่นกันสำหรับผู้ใดที่จะรับความรอด เราไม่ประหลาดใจเลยที่ในการเชื่อมโยงนี้เหล่าสาวกตกตะลึง “กล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้” และพระเยซูทรงตอบพวกเขาว่า “สิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ ก็เป็นไปได้สำหรับพระเจ้า” (ลูกา 18:26,27)

คน ๆ หนึ่งไม่ไปสวรรค์เพราะว่าเขารวยหรือจนและมีแต่การแทรกแซงแบบอัศจรรย์ของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถนำเราไปสู่การกลับใจใหม่และการบังเกิดใหม่ได้

ในการเชื่อมโยงนี้เองที่เปโตรยกเรื่องการเสียสละมากมายที่พวกอัครทูตได้กระทำอย่างซื่อตรงเพื่อจะติดตามพระคริสต์ เปโตรกล่าวว่า “คุณเกิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ตามพระองค์มา” ในที่นี้มีความยินดีที่เขาได้สละทิ้งการหาเงินไว้ข้างหลังเขาไหม? ผมคิดเช่นนั้น บ่อยครั้งจริง ๆ ที่ตัวผู้เขียนเองต้องผินใจกล่าวว่า “ผมดีใจที่ผมไม่ได้กำลังทำงานเพื่อหาเลี้ยงชีพอีกต่อไปแล้ว แต่กำลังทำงานเพื่อพระเยซู ขอให้พระองค์ดูแลเรื่องการหาเลี้ยงชีพเถิด” แต่มีคำถามในหัวของเปโตรเช่นกันเกี่ยวกับบำเหน็จ เพราะว่าในบันทึกเหตุการณ์ตอนเดียวกันนั้นในมัทธิว 19:27 มีบันทึกที่ครบถ้วนมากกว่าเกี่ยวกับคำพูดของเปโตร: “คุณเกิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ตามพระองค์มา ฉะนั้นข้าพระองค์ทั้งหลายจึงจะได้อะไรบ้าง” และเนื่องจากข่าวประเสริฐของมัทธิวมักมีการสื่อเรื่องสมัยประทานมากกว่า มีการอ้างอิงถึงแผนการของพระเจ้าสำหรับชนชาติอิสราเอลมากกว่า และสื่อว่าพระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ของพวกยิวมากกว่า คำตอบนั้นจึงถูกให้อย่างละเอียดและโดยตรงมากกว่าแก่เปโตร: “และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกท่านซึ่งได้ตามเรามา ในการสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งในพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น พวกท่านจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่เช่นกัน โดยพิพากษาคนอิสราเอลสิบสองเผ่า” (มธ. 19:28) ในอาณาจักรนั้นของพระคริสต์ เมื่อพระองค์ประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและเมื่อชนชาติอิสราเอลใน

ฐานะประชาชาติหนึ่งมีชีวิตอีก “ในการสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่” อัครทูตสิบสองคนนั้นก็จะมีบัลลังก์สิบสอง
ที่และช่วยพิพากษาชนชาติอิสราเอล

แต่ตรงนี้ในลูกา ซึ่งแสดงภาพพระเยซูในฐานะบุตรของมนุษยชาติมากกว่าพร้อมกับข่าวประเสริฐหนึ่ง
ที่มีให้แก่คนทั้งโลก พระสัญญาที่นั่นจึงเหมาะรวมมากกว่าและรวมพวกเราทุกคนเข้าไว้ด้วย ทุกคนที่ได้กลับบ้าน
หรือพ่อแม่ หรือพี่น้อง หรือภรรยา หรือลูก ๆ เพราะเห็นแก่อาณาจักรนั้น “จะ...ได้รับตอบแทนหลายเท่าใน
เวลานี้” นอกเหนือจากชีวิตนิรันดร์ในโลกที่จะมานั้น บ้านที่เหตุการณ์ตอนเดียวกัน, มาระโก 10:30, ให้รายละเอียดมากกว่า: “แต่บัดนี้ในเวลาอันสั้นนั้นจะได้รับผลหนึ่งร้อยเท่า คือบ้านทั้งหลาย และพวกพี่ชายน้องชาย
และพวกพี่สาวน้องสาว และมารดา และบุตรทั้งหลาย และที่ดินต่าง ๆ พร้อมกับการชมเชยทั้งหลาย และใน
โลกที่จะมานั้นจะได้ชีวิตนิรันดร์”

ผู้เขียนเองเสียคุณแม่ไปก่อนเขาอายุหกขวบ แต่ในฐานะคนของพระเจ้า ที่เทศนาข่าวประเสริฐ ชนะ
จิตวิญญาณหลายดวง และแบกกางเขนนั้นเพื่อพระเยซูในระดับหนึ่ง หญิงมากมายที่ดำเนินตามทางพระเจ้าก็
เป็นเหมือนคุณแม่ท่านหนึ่งแก่ตัวผมและขอบคุณพระเจ้าที่หลายพันคนยอมทำเพื่อผมสิ่งที่พี่น้องชายหญิงคงจะ
กระทำ มันเป็นเรื่องที่อันแสนสุขจริง ๆ และผมไม่เคยนึกเสียใจเลย ที่เดินจากมาและทิ้งบ้านทำด้วยอิฐหลัง
นั้นเพราะเห็นแก่พระเยซู แต่บ้านก็รื้อหลังแล้วเปิดต้อนรับผมตอนนี้ราวกับเป็นบ้านของผมเอง และคนที่สละ
ทิ้งสิ่งสารพัดเพื่อพระเยซูก็จะทนทุกข์การข่มเหงเช่นเดียวกับมีสิ่งสารพัด บุคคลเช่นนั้นแหละจะพิสูจน์ตัวเองว่า
เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของพระเจ้า “โดยมีเกียรติยศและไร้เกียรติยศ โดยคำรายงานว่าชั่วและคำรายงานว่าดี
เหมือนเป็นคนหลอกลวง แต่ยังมีสัตย์จริง เหมือนเป็นคนที่ไม่มีความรู้จัก แต่ยังเป็นที่ยอมรับที่ดี เหมือนใกล้ตาย และ
ดุเดือด พวกเรายังมีชีวิตอยู่ เหมือนถูกตีสอน และไม่ถูกฆ่า เหมือนเศร้าโศก แต่มีความปิติยินดีอยู่เสมอ เหมือน
ยากจน แต่ทำให้คนเป็นอันมากมั่งมี เหมือนไม่มีอะไรเลย และยังถือครองสิ่งสารพัดอยู่” (2 คร. 6:8-10)

ฉะนั้นเอลียาห์ ซึ่งไม่มีสิ่งใดเลย จึงได้รับการเลี้ยงดูโดยหญิงม่ายชาวศาราเฟท (1 พงศ์กษัตริย์ 17:8-16)
เช่นนั้นแหละ “หญิงมั่งมี” ชาวชูเนมคนนั้นก็ให้สามีของนางสร้างห้องของผู้พยากรณ์คนหนึ่งให้เอลีซา พร้อม
กับที่นอนและโต๊ะและเก้าอี้และเชิงเทียนสำหรับเขาเอง เมื่อเขาผ่านมาทางนั้น เขาได้สละที่งั้ไรนาแห่งหนึ่งด้วย
ใจยินดีซึ่งมีขนาดใหญ่พอจนต้องใช้วัวสิบสองคู่ไถ (1 พงศ์กษัตริย์ 19:19-21) เพื่อที่จะเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของ
ศาสดาพยากรณ์เอลียาห์ แต่พระเจ้าทรงจัดหาบ้านหลายแห่งจริง ๆ ให้แก่ผู้ที่สละที่งั้บ้านหลังหนึ่งเพื่อพระเยซู

บำเหน็จบริบูรณ์ในอาณาจักรสวรรค์นั้นไม่ถูกพูดถึงตรงนี้อ่างละเอียด มันเพียงพอแล้วที่เราจะมีชีวิต
นิรันดร์ และสารพัดที่ความรักของพระเจ้าจะจัดหาให้

ข้อ 31-34:

18:31 แล้วพระองค์ทรงพาสิบสองคนมาหา
พระองค์ และตรัสกับพวกเขาว่า “ดูเถิด เราทั้ง
หลายขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และสิ่งสารพัดที่ได้ถูก
เขียนไว้โดยพวกศาสดาพยากรณ์เกี่ยวกับบุตร

มนุษย์นั้นจะสำเร็จ
18:32 ด้วยว่าบุตรมนุษย์นั้นจะถูกมอบไว้กับพวก
คนต่างชาติ และจะถูกเยาะเย้ย และถูกทำการ
อับยศต่าง ๆ และถูกถ่มน้ำลายรด

18:33 และพวกเขาจะเขี่ยนตีท่าน และประหาร เลย และถ้อยคำนี้ก็ถูกซ่อนไว้จากพวกเขา และ
ชีวิตท่านเสีย และวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่” พวกเขาไม่ทราบสิ่งเหล่านั้นซึ่งตรัสไว้
18:34 และพวกเขาไม่เข้าใจสิ่งใด ๆ ในสิ่งเหล่านั้น

พระเยซูทรงบอกล่วงหน้าเรื่องการสิ้นพระชนม์

และการคืนพระชนม์ของพระองค์

พระเยซูทรงทราบล่วงหน้าว่าพระองค์ทรงมาเพื่อจะตายบนกางเขนนั้น พระเยซูทรงทราบเมื่อไรว่า
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง? ตั้งแต่ยังเล็กอย่างแน่นอน เนื่องจากมันถูกเปิดเผยแล้วแก่เศคาริยาห์ แก่
เอลีซาเบธ มารีย์ สิเมโอน และอันนาผู้พยากรณ์หญิงนั้น (ลูกา 1) แก่โยเซฟ (มธ. 1:18-25) แก่พวกคนเลี้ยง
แกะบนไหล์เขา นั้น (ลูกา 2:8-20) แก่พวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออก (มธ. 2:1-12) ว่าพระเยซูทรงเป็นพระ
เมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้ นั้น เป็นเรื่องที่ไม่อาจคิดได้อย่างแน่นอนที่พระผู้ช่วยให้รอดเองจะไม่ทราบข้อเท็จ
จริงหลักนั้นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าและว่าพระองค์ทรงมาเพื่อจะเป็นพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ทรงทราบ
ว่าพระนามของพระองค์คือเยซู, พระผู้ช่วยให้รอด ตอนที่พระองค์อายุสิบสองปี พระองค์ทรงไปเยี่ยมพระวิหาร
ที่กรุงเยรูซาเล็มและทรงบอกมารดาที่เป็นทุกข์ใจของพระองค์ว่า “พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ฉันจะต้องกระทำ
พระราชกิจของพระบิดาของฉัน” (ลูกา 2:49)

ต้องรอจนกระทั่งพระองค์ทรงมีอายุ “ประมาณสามสิบปี” เมื่อพระเยซูทรงรับบัพติศมา และพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ทรงมาสถิตบนพระองค์ในการเจิมพิเศษสำหรับงานรับใช้ของพระองค์ ตามที่บอกไว้ในลูกา
3:21-23 ก่อนหน้านั้นพระองค์ไม่เคยเทศนาเลยสักครั้ง ไม่เคยขนะจิตวิญญาณเลยสักดวง ไม่เคยทำการ
อัศจรรย์เลย แต่การเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณ ซึ่งให้พวกเขามีฤทธิ์เดชสำหรับการเป็นพยานและการรับใช้ ไม่
ได้มาบนพวกเขาจนกระทั่งวันเพ็นเทคอสต์นั้น แม้ว่าพระเยซูทรงระบายนลมหายใจบนพวกเขาแล้วและพวกเขา
ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อจะสถิตอยู่ภายในแล้ว ในวันที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์นั้น (ยอห์น
20:19-21) และฉะนั้นเราจึงเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ไม่เคยขาดการติดต่อกับพระวิญญาณของพระเจ้าเลย ถ้า
ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ กระทั่งจากครรภ์มารดาของเขา” ผมก็คิดอย่าง
แน่นอนว่าเราอาจกล่าวได้ว่าพระเยซู ในการที่พระองค์ทรงสำนึกถึงการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าและทรงติดต่อ
กับพระเจ้าอย่างสมบูรณ์และกระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ทรงทราบพระราชกิจในการปลอมประโลมใจ
และการให้ความสว่างของพระวิญญาณตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์

ในลูกา 2:52 เราถูกบอกว่าพระองค์ “ทรงจำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา และในด้านความสูง และเป็นที่
โปรดปรานกับพระเจ้าและมนุษย์” นั้นอาจหมายความว่ารายละเอียดเกี่ยวกับชีวิตและงานรับใช้และการเสีย
สละของพระองค์เริ่มปรากฏชัดเจนต่อพระองค์มากขึ้นเรื่อย ๆ ผมไม่ทราบ เมื่อพระเยซูเจ้าทรงถอดวางเสื้อผ้า
แห่งความเป็นพระเจ้าในสวรรค์ ทรงทำให้พระองค์เองไม่มีชื่อเสียงใด ๆ ทรงถ่อมพระองค์ลง และทรงเชื่อฟัง
จนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาแห่งกางเขนนั้น ตามที่บอกไว้ในฟิลิปปี 2:5-8 เราไม่ทราบว่าสติปัญญา
ของพระเจ้ามากขนาดไหนที่พระองค์ทรงจงใจปิดกั้นออกไปจากความคิดของพระองค์ตอนที่พระองค์ประสูติ
เป็นทารก แต่แน่นอนว่าตลอดงานรับใช้ทั้งหมดของพระองค์พระเยซูทรงทราบว่าพระองค์ทรงมาเพื่อจะตาย

และพระองค์ทรงรีบเร่งไปสู่ปลายทางนั้นมาตั้งแต่ต้น

แต่การสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระองค์จะต้องเกิดขึ้น ตามที่มีเขียนไว้โดยพวกศาสนพยากรณ์สมัยภาคพันธสัญญาเดิม

พระเยซูทรงรู้พระคัมภีร์ และคำถามและคำตอบทั้งหลายของพระองค์ ตอนที่พระองค์อายุสิบสองปีในพระวิหาร ทำให้ทุกคนที่ได้ยินพระองค์อัศจรรย์ใจ (ลูกา 2:46,47) เราไม่ทราบว่ารายละเอียดมากมายขนาดไหนถูกเปิดเผยแก่พระเยซู นอกเหนือจากส่วนนั้นที่ลูกบอกล่วงหน้าในภาคพันธสัญญาเดิม เราทราบว่าพระองค์ทรงทราบทุกสิ่งที่พระองค์อยากทราบและพระองค์ทรงรักทุกสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าว

แน่นอนว่าพระองค์ทรงทราบปีที่พระองค์จะถูกตรึงกางเขน พระองค์ทรงทราบการสำเร็จจริงของ 483 ปีนั้นจนถึงการมาของพระเมสสิยาห์ในดาเนียล 9:25,26 ไม่ว่านั่นอ้างอิงถึงการประสูติของพระองค์หรือการตรึงกางเขนของพระองค์ พระองค์ก็ทรงทราบ พระองค์ทรงทราบวันนั้น เนื่องจากพระองค์ทรงทราบว่าพระองค์ทรงเป็นลูกแกะปีสกาวันนั้นและต้องถูกฆ่าในวันเตรียมวันนั้น (ยอห์น 19:14,31) พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์ต้อง “ถูกมอบไว้แก่พวกคนต่างชาติ” เพราะการตรึงกางเขนนั่นต้องเกี่ยวข้องกับ “บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก...และนักปกครองทั้งหลาย” ว่าพวกเขาจะ “ปรึกษากันและกัน ต่อสู้พระเยโฮวาห์และต่อสู้ผู้ถูกเจิมของพระองค์...” (สดด. 2:2) พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์ต้องถูกเขียนตีเพราะอิสยาห์ 50:6 กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นหลังของข้าพเจ้าให้แก่คนทั้งหลายที่โหดร้าย และหันแก้มของข้าพเจ้าให้แก่คนทั้งหลายที่ได้ตีจนเรื่อออก ข้าพเจ้าไม่ได้ซ่อนหน้าของข้าพเจ้าจากความอับอายและการถ่มน้ำลายรด” และดังนั้นพระองค์จึงทรงทราบว่าพระองค์จะต้อง “ถูกเยาะเย้ย และถูกทำการอัปยศต่าง ๆ และถูกถ่มน้ำลายรด” และอิสยาห์ 53:5 บอกล่วงหน้าไว้แล้วว่าพระองค์จะทรง “ได้รับบาดแผลเพราะบรรดาความละเมิดของพวกเรา ท่านได้รับความพอกพูนเพราะบรรดาความชั่วช้าของพวกเรา การตีสอนแห่งสันติสุขของพวกเราได้ตกอยู่บนท่าน และด้วยรอยเขียนทั้งหลายของท่าน พวกเราก็ได้รับการรักษาให้หาย”

แน่นอนว่าพระองค์ทรงทราบว่าพระองค์ต้องตายเพื่อรับโทษแทน: ความตายของสัตว์ทุกตัวที่ถูกฆ่าบูชา ก็บอกล่วงหน้าถึงความมรณาของพระองค์มิใช่หรือ? การถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชาในเชิงสัญลักษณ์โดยอับราฮัมเป็นภาพ ๆ หนึ่งของการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาที่แท้จริงมิใช่หรือ? และพระองค์ทรงทราบถึงความเจ็บปวดอันน่าเศร้าทั้งหมดที่ถูกบอกไว้ล่วงหน้าในเพลงสดุดีบทที่ยี่สิบสองและเสียงร้องนั้น “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียแล้ว” พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์จะต้อง “ถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด” (อสย. 53:12) และตายเคียงข้างโจรสองคนนั้น เพื่อที่พระองค์จะทรง “จัดหลุมศพของท่านไว้กับคนชั่ว และกับเศรษฐีในความตายของท่าน” นั่นคือ ถูกฝังในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์จะต้องเป็นขึ้นจากตาย เพราะมีเขียนไว้ว่า “เพราะฉะนั้นใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และสง่าราศีของข้าพเจ้าก็ปรีดา เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังด้วย เพราะพระองค์จะไม่ทรงละทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งพระองค์จะไม่ทรงยอมให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เห็นความเปื้อนเน่า” (สดด. 16:9,10)

โอ ใช่แล้ว และพระองค์ทรงทราบเกี่ยวกับพระสัญญาหลายประการเหล่านั้นที่ถูกทวนซ้ำว่าพระองค์

จะต้องเสด็จกลับมาในสง่าราศี ว่าพระองค์จะต้องครอบครองบนพระที่นั่งของดาวิด

อย่าให้ผู้ใดคิดว่าพระเยซูไม่ทรงทราบความทราบและความอับยศทั้งหมดนั้น ความเจ็บปวดและความอับอาย ที่รอคอยพระองค์ที่การตรึงกางเขนนั่น และอย่าให้ผู้ใดคิดว่าพระองค์ทรงฝันพระทัยไปที่กางเขนนั่น เพราะว่ามันเป็นจุดประสงค์ที่พระองค์เสด็จเข้ามาในโลก ทรงทราบความเจ็บปวดและต้นทุนทั้งหมดนั้น

พวกเขาไม่ได้เข้าใจสิ่งเหล่านี้ เมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ พวกเขาไม่ได้คาดหวังจริง ๆ ให้พระองค์เป็นขึ้นจากตาย ที่พวกเขาเริ่มเชื่อในที่สุดก็หมายความว่าพยานหลักฐานนั้นมีท่วมท้นจริง ๆ ซึ่งสนับสนุนการคืนพระชนม์ของพระองค์จนไม่มีผู้ใดปฏิเสธมันได้

ข้อ 35-43:

18:35 และต่อมาขณะที่พระองค์เสด็จมาใกล้เมืองเยรีโค มีคนตาบอดคนหนึ่งนั่งอยู่ริมหนทาง กำลังขอทาน

18:36 และเมื่อได้ยินประชาชนเดินผ่านมา เขาก็ถามว่าสิ่งนี้หมายความว่าอะไร

18:37 และพวกเขาบอกเขาว่า พระเยซูแห่งนาซาเรธกำลังเสด็จผ่านมา

18:38 และคนตาบอดนั้นจึงร้องออกมา โดยพูดว่า “พระเยซู พระองค์ผู้เป็นบุตรชายของดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด”

18:39 และคนทั้งหลายซึ่งเดินไปข้างหน้านั้นจึงห้ามเขาว่า เขาควรนิ่งเสีย แต่เขายังร้องขึ้นอีกว่า “พระองค์ผู้เป็นบุตรชายของดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด”

18:40 และพระเยซูประทับยืนอยู่ และสั่งให้พวกคนตาบอดนั้นมาหาพระองค์ และเมื่อเขามาใกล้แล้ว พระองค์ทรงถามเขา

18:41 โดยตรัสว่า “ท่านใครจะให้เราทำอะไรแก่ท่าน” และเขาพูดว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับการมองเห็นของข้าพระองค์”

18:42 และพระเยซูตรัสแก่เขาว่า “จงได้รับการมองเห็นของท่านเถิด ความเชื่อของท่านได้ทำให้ท่านรอดแล้ว”

18:43 และในทันใดนั้นเขาก็ได้รับการมองเห็นของเขา และตามพระองค์ไป โดยถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า และประชาชนทุกคน เมื่อพวกเขาได้เห็นสิ่งนั้น ก็ถวายคำสรรเสริญแด่พระเจ้า

บาร์ทิเมอัสคนตาบอดได้รับการมองเห็น

พระคำตอนที่บันทึกเหตุการณ์เดียวกันอยู่ในมัทธิว 20:29-34 และมาระโก 10:46-52 ข้อ 35 ตรงนี้กล่าวว่าการรักษาให้หายนี้เกิดขึ้นขณะที่พระเยซู “เสด็จมาใกล้เมืองเยรีโค” ในกรณีของบาร์ทิเมอัสผู้ตาบอดนั้น มาระโก 10:46 กล่าวไว้ว่า “และพระองค์กับพวกสาวกมายังเมืองเยรีโค และขณะที่พระองค์เสด็จออกจากเมืองเยรีโคกับพวกสาวกของพระองค์และประชาชนเป็นอันมาก คนตาบอดคนหนึ่ง ชื่อบาร์ทิเมอัส ซึ่งเป็นบุตรชายของทิเมอัส นั่งขอทานอยู่ที่ริมหนทาง” กรณีเหล่านี้คล้ายกันแต่พวกมันไม่จำเป็นต้องเป็นเหตุการณ์เดียวกัน เป็นไปได้อย่างมากว่าเนื่องจากชื่อเสียงของพระเยซูขจรขยายไปทั่วแล้วและฝูงชนหมู่ใหญ่ติดตามพระองค์ไปทุกแห่งหนที่พระองค์เสด็จไป และพระองค์ทรงรักษาคนตาบอดและคนเจ็บป่วยจำนวนมากให้หาย จนน่าจะมีคนตาบอดหลายคนอยู่ริมหนทางขณะที่พระองค์เสด็จเข้าเมืองเยรีโคและมีพวกคนตาบอดอยู่ริม

หนทางเช่นกันขณะที่พระองค์เสด็จออกมา และเป็นไปได้อย่างยิ่งเช่นกันว่าชื่อเสียงเกี่ยวกับการเสด็จเข้าเมืองนั้นของพระองค์และการรักษาให้หายเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำคงจะเลื่องลือไปทั่วทั้งเมืองนั้นในไม่ช้า

เราไม่ถูกบอกว่าการที่พระองค์ทรงใช้เวลาขนาดไหนในเมืองเยรีโค พระองค์อาจแหวะเพื่อรับประทานอาหารหรือเพื่อหยุดพักได้เริ่มงาหลังจากเดินเข้าเมืองเป็นระยะทางไกล ไม่มีความยุ่งยากเลยในการเชื่อว่าเหล่ามิตรสหายของบารทิเมอัสคนตาบอดนำข้าวต้มมาบอกเขาว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงรักษาชายตาบอดอีกคนให้หายแล้วขณะที่พระองค์เสด็จเข้าเมืองเยรีโค และจากนั้น เมื่อได้ยินเสียงอีกทีก็ เขาอาจคอยฟังมันอยู่ก็ได้ โดยคาดหวังการเสด็จผ่านมาทางนั้นของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และพระเยซูอาจทรงปฏิบัติตามสูตรเดียวกันกับบารทิเมอัสเหมือนที่พระองค์ทรงกระทำกับคนอื่น ๆ อีกมากมายเมื่อพระองค์ทรงถามว่า “เจ้าปรารถนาให้เราทำอะไรแก่เจ้า?” คำตอบที่ชัดเจนนั้นคงจะเหมือนกัน ฉะนั้นจึงไม่มีข้อผิดพลาดเลยในบันทึกเหตุการณ์ทั้งสองนั้นในลูกาหรือในมาระโก หากมีกรณีที่แตกต่างกันสองกรณี-กรณีหนึ่งขณะที่พระองค์เสด็จเข้าเมืองและอีกกรณีขณะที่พระองค์เสด็จออกไปจากเมืองเยรีโค

และพระคำตอนที่คล้ายกันในมัทธิว 20:29-34 บอกเราว่ามีคนตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมหนทางที่ร้องขอความเมตตาและได้รับการรักษาให้หาย มันคงจะสอดคล้องกันอย่างสมบูรณ์แบบกับแผนการของข้าพเจ้า ประเสริฐทั้งสี่เล่ม ซึ่งทุกเล่มได้รับการดูแลจากพระเจ้า เพราะว่าเล่มหนึ่งเล่าบางส่วนของเรื่องราวและอีกเล่มเล่าเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องราว ฉะนั้นจึงมีชายตาบอดอีกคนนอกเหนือจากบารทิเมอัส มีเหตุผลบางอย่างที่ทำให้บารทิเมอัสถูกเอ่ยชื่อเป็นพิเศษ

มีคนเหล่านั้นที่ขัดขวางชายตาบอดคนนั้น มีฝูงชนหมู่ใหญ่ที่ห้อมล้อมพระเยซู: พระองค์กำลังเทศนาแก่พวกเขา พวกเขาคิดว่าพระองค์คงไม่อยากให้ขอทานจน ๆ คนหนึ่งมาขัดจังหวะการสั่งสอนของพระองค์ แต่พระเยซูทรงให้พวกเขาไปหนุนใจเขาและพระองค์ทรงบัญชาให้นำชายตาบอดนั้นมาใกล้พระองค์ เขาทูลขอและได้รับการมองเห็นของตน “และในทันใดนั้นเขาก็ได้รับการมองเห็นของเขา และตามพระองค์ไป โดยถวายสง่าราศีแก่พระเจ้า” เราตีใจที่พระทัยของพระเยซูเจ้าถูกแสดงออกในมัทธิว 20:34: “ดังนั้นพระเยซูจึงมีพระทัยกรุณาต่อเขาทั้งสอง และทรงถูกต้องดวงตาของเขาทั้งสอง” พระเยซูเจ้าไม่ได้ทำการอัศจรรย์เหล่านี้เพื่อทำให้ผู้คนเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์นั้น เพราะความเมตตากรุณาอันล้ำลึกแห่งพระทัยของพระองค์ พระองค์จึงทรงช่วยผู้ที่เดือดร้อน และงานรับใช้ของพระองค์ถูกบอกไว้ล่วงหน้าในอิสยาห์ 61:1, “พระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้ที่ถ่อมใจ พระองค์ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย และการเปิดคุกออกให้แก่คนทั้งหลายที่ถูกจองจำ” และตามที่พระเยซูทรงตีความพระคำตอนนั้นในลูกา 4:18 มันรวมถึง “การได้รับการมองเห็นคืนมาแก่คนตาบอด”

ลูกา 19

ข้อ 1-10:

19:1 และพระเยซูเสด็จเข้าและทรงผ่านเข้าไปในเมืองเยรีโค

19:2 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อศักเคียส ผู้ซึ่งเป็นผู้นำในท่ามกลางพวกคนเก็บภาษี และเขาเป็นคนมั่งมี

19:3 และศักเคียสพยายามที่จะเห็นพระเยซูว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด แต่ไม่สามารถทำได้เพราะคนแน่น ด้วยเขาเป็นคนตัวเตี้ย

19:4 และเขาวิ่งไปข้างหน้า และปีนขึ้นต้นมะเดื่อเพื่อจะเห็นพระองค์ เพราะว่าพระองค์จะเสด็จผ่านมาทางนั้น

19:5 และเมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงสถานที่แห่งนั้น พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ และเห็นศักเคียส และตรัสแก่เขาว่า “ศักเคียสเอ๋ย จงรีบและลงมาเถิด เพราะว่าวันนี้เราจะต้องพักอยู่ที่บ้านของท่าน”

19:6 และเขาก็รีบและลงมา และต้อนรับพระองค์ด้วยความปีติยินดี

19:7 และเมื่อคนทั้งหลายเห็นสิ่งนั้นแล้ว พวกเขาทุกคนก็บ่น โดยกล่าวว่า “พระองค์ไปเป็นแขกกับชายคนหนึ่งที่เป็นคนบาป”

19:8 และศักเคียสยืน และทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ดูเถิด พระองค์เจ้าข้า ทรัพย์สิ่งของของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนยากจนครึ่งหนึ่ง และถ้าข้าพระองค์ได้เอาสิ่งใดจากผู้ใดโดยข้อกล่าวหาเท็จ ข้าพระองค์ยอมคืนให้เขาสี่เท่า”

19:9 และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “วันนี้ความรอดมาถึงครัวเรือนนี้แล้ว เพราะเขาเป็นบุตรชายคนหนึ่งของอับราฮัมด้วย

19:10 เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด”

ศักเคียสคนเก็บภาษีได้รับความรอด

พระเยซูเสด็จลงมาหุบเขาจอร์แดนและทรงผ่านเข้าเมืองเยรีโคแล้ว และบัดนี้จะเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มัทธิว 20:29 บอกเราว่า “และขณะที่พระองค์กับพวกสาวกออกไปจากเมืองเยรีโค ประชาชนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป และดูเถิด ชายตาบอดสองคนกำลังนั่งอยู่ริมหนทาง” รื่องเรียกพระเยซูและได้รับการรักษาให้หาย มาระโก 10:46 กล่าวว่า “...และพระองค์กับพวกสาวกมายังเมืองเยรีโค และขณะที่พระองค์เสด็จออกจากเมืองเยรีโคกับพวกสาวกของพระองค์และประชาชนเป็นอันมาก” และมันบอกเราว่าคนหนึ่งในชายตาบอดสองคนนั้นที่รับการรักษาให้หายคือบารทิเมอัส มันไม่น่าประหลาดใจเลยที่ใน “ประชาชนเป็นอันมากนั้น” ที่ติดตามพระเยซูไปเพื่อจะฟังพระองค์ตรัส เพื่อจะเห็นการมหัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระองค์ และเพื่อจะรับการรักษาให้หายจากความเจ็บป่วย มีชายตาบอดคนหนึ่งที่ได้รับการรักษาให้หาย “ขณะที่พระองค์เสด็จมาใกล้เมืองเยรีโค” (ลูกา 18:35) และชายตาบอดสองคนที่ร้องขอความช่วยเหลือในลักษณะเดียวกันขณะที่พระองค์เสด็จไปจากเมืองนั้น และในฝูงชนนี้ทั้งหมด (เราคิดว่ามีหลายพันคน) ในความตื่นเต้นใหญ่โตนั้น อย่างน้อยมีชายคนหนึ่งที่ยากรับความรอดและเขาเข้าไปถึงพระเยซูไม่ได้เพราะฝูงชนนั้น

ศักเคียสเป็น “คนตัวเตี้ย” เขาเป็น “ผู้นำในท่ามกลางพวกคนเก็บภาษี” น่าจะเห็นว่าการเก็บภาษีในแคว้นยูเดียทั้งหมด เขาเป็นคนมั่งมี เนื่องจากเขาน่าจะได้รับส่วนแบ่งจากภาษีทั้งหมดที่เรียกเก็บได้โดยคนเหล่า

นั่นที่เขาแต่งตั้ง

เนื่องจากเขาเป็นหัวหน้าของพวกคนเก็บภาษี เขาจึงน่าจะเคยได้ยินว่าพระเยซูทรงเรียกมัทธิวหรือเลวี คนเก็บภาษีผู้นั้นอย่างไร และการที่มัทธิวทำงานเก็บภาษีของตนเพื่อจะติดตามพระเยซู (ลูกา 5:27-29) และเขาน่าจะเคยได้ยินเกี่ยวกับงานเลี้ยงใหญ่ที่เลวีได้จัดเตรียมเพื่อคนเก็บภาษีคนอื่น ๆ และเพื่อนฝูงตอนที่พระเยซูเสด็จมากับพวกเขา

ศักเคียสมีความสนใจในเรื่องใด? เขาไม่ได้เสาะหาที่จะรับการรักษาให้หาย เขาไม่ได้เป็นอัมพาต เขาไม่ได้เป็นโรคเรื้อน และเขาไม่ได้ تابอด “ศักเคียสพยายามที่จะเห็นพระเยซูว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด” ดูเหมือนจะค่อนข้างแน่นอนว่าเขามีใจเชื่อมากพอสมควรแล้วว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้นั้น หากเป็นเช่นนั้น เขาก็ปรารถนาที่จะพบกับพระผู้ช่วยให้รอดและให้บาปทั้งหลายของเขาได้รับการยกโทษ

เขาถูกฟ้องใจใหม่เพราะคนเหล่านั้นที่เขาได้ทำผิดในการเก็บภาษี “โดยข้อกล่าวหาเท็จ” และเพราะเขาเป็นคนทรยศโดยการทำให้คนอื่น ๆ ยากจน ซึ่งอาจถูกบอกเป็นนัยในข้อ 8?

เราแน่ใจได้ว่าใจที่ซื่อตรงในการอยากเห็นพระเยซู อยากที่จะรู้จักพระองค์ ก็สามารถพบพระองค์ได้ มันเป็นส่วนหนึ่งของแผนการและพระสัญญาของพระเจ้าที่ว่า “จงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะทรงเข้าใกล้พวกท่าน” (ยก. 4:8) พระองค์ตรัสแก่ชนชาติอิสราเอลและพระองค์ตรัสแก่คนบาปที่สำนึกผิดทุกคนว่า “และพวกเจ้าจะแสวงหาเรา และพบเรา เมื่อพวกเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของพวกเจ้า” (ยรม. 29:13)

ผู้แสวงหาที่นั้นถูกเสาะหา

มันเป็นความบังเอิญอันแสนสุขใหม่ที่ชายคนนั้นผู้ซึ่งแสวงหาพระเยซูได้พบพระองค์อย่างง่ายดาย? พระเยซูเสด็จมาที่ต้นมะเดื่อที่นั่นและหยุดและทรงมองขึ้นไป โอ มันไม่ใช่แค่ที่ศักเคียสแสวงหาพระเยซูแต่พระเยซูทรงแสวงหาศักเคียสเช่นกัน พระองค์ทรงทราบชื่อของเขา ทรงทราบความหิวโหยแห่งใจของเขาและตรัสว่า “วันนี้เราจะต้องพักอยู่ที่บ้านของท่าน” เมื่อคนบาปคนใดแสวงหาพระผู้ช่วยให้รอด เขาก็พบว่าพระผู้ช่วยให้รอดทรงเสาะแสวงหาเขามาตลอดเช่นกัน ยอห์น 6:37 กล่าวว่า “สารพัดที่พระบิดาประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ขับไล่ออกไปเลย” พระเจ้าได้ประทานศักเคียสให้แก่พระเยซูแล้ว ฉะนั้นคนที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่พระเยซูแล้วจึงได้รับการต้อนรับอย่างมีความสุขเมื่อเขามา

เมื่อบุตรน้อยหลงหายนั้นกลับมาบ้าน บิดาก็เห็นเขาอยู่แต่ไกลและวิ่งไปพบเขา บิดาอาลัยหาบุตรนั้นก่อนที่เขา “สำนึกตัว” และกลับมา และคุณแน่ใจได้ว่าคนบาปที่น่าสงสารทุกคนที่ใจของเขาหันมาแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะพบองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแสวงหาเขาอยู่แล้ว

ศักเคียสไม่ต้องทำพิธีกรรมบางอย่างเพื่อจะรับความรอดเลย เขาไม่ได้อธิษฐานขอความรอด ในแบบภายนอก เท่าที่เราทราบ เขาแค่ “รีบและลงมา และต้อนรับพระองค์ด้วยความปีติยินดี” และใครก็ตามที่ต้อนรับพระเยซูอย่างซื่อสัตย์จากหัวใจก็ได้รับความรอด ยอห์น 1:12 กล่าวว่า “แต่ทุกคนที่ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ได้ประทานอำนาจแก่พวกเขาให้กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์” ดังนั้นเราจึงแน่ใจได้ว่าศักเคียสต้อนรับพระเยซูและเชื่อในพระองค์

และศักเคียสกลับใจใหม่ด้วย เราสามารถบอกได้ถึงการสำนึกผิดแห่งจิตใจของเขาเพราะเขาประกาศ

ด้วยใจกลัวว่า “ดูเถิด พระองค์เจ้าข้า ทรัพย์สิ่งของของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนยากจนครึ่งหนึ่ง และถ้าข้าพระองค์ได้อะไรสิ่งใดจากผู้ใดโดยขอกล่าวหาเท็จ ข้าพระองค์ยอมคืนให้เขาสี่เท่า” นั่นเป็นไปตามพระราชบัญญัติของโมเสสในอพยพ 22:1 ผมคิดว่าเขาไม่ได้หมายความว่านี่เคยเป็นวิถีปฏิบัติของเขาในอดีต ผมคิดว่าเขากำลังเริ่มต้นที่จะแก้ไขสิ่งที่เคยทำผิด และกำลังหันเสียจากบาป “และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “วันนี้ความรอดมาถึงครัวเรือนนี้แล้ว”

และพระเยซูตรัสว่า “เพราะเขาเป็นบุตรชายคนหนึ่งของอับราฮัมด้วย”

เขาเป็นบุตรคนหนึ่งของอับราฮัมอยู่ก่อนแล้วในฝ่ายเนื้อหนัง บัดนี้เมื่อรับการบังเกิดใหม่แล้วเขาก็เป็นบุตรฝ่ายวิญญาณของอับราฮัมด้วย กาลาเทีย 3:7 กล่าวว่า “เหตุฉะนั้นพวกท่านจงรู้เถิดว่า บรรดาคนที่อยู่ฝ่ายความเชื่อ คนเดียวกันนั้นเองเป็นบุตรทั้งหลายของอับราฮัม” และกาลาเทีย 3:29 กล่าวว่า “และถ้าท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านทั้งหลายก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม และเป็นทายาทตามพระสัญญา” และพระคัมภีร์กล่าวอีกว่า “เพราะว่าผู้นั้นมีได้เป็นยิวแท้ ซึ่งเป็นยิวแต่ภายนอก และการเข้าสู่หน้ดแท้ก็ไม่ใช่ การเข้าสู่หน้ดซึ่งอยู่ภายนอกในเนื้อหนัง แต่ผู้เป็นยิวแท้ ซึ่งเป็นยิวภายใน และการเข้าสู่หน้ดแท้ นั่นก็เป็นการเข้าสู่หน้ดของใจ ในจิตวิญญาณ และมีใช้ในตัวอักษร ผู้ซึ่งกายก่องของเขาไม่ได้มาจากมนุษย์ แต่จากพระเจ้า” (รม. 2:28,29)

ผมแน่ใจว่าข้อ 10 ไม่เพียงเป็นการให้ความมั่นใจแก่ศักดิ์เสถียรแต่ยังเป็นคำตอบไปถึงพวกธรรมจารย์ และพวกฟาริสีด้วยผู้ซึ่งบ่นบ่นยลือเกินกว่า “คนนี้ต้อนรับพวกคนบาปและกินด้วยกันกับพวกเขา” (ลูกา 15:2; ลูกา 5:30; มาระโก 2:16; มธ. 9:11) แต่ในแต่ละครณีพระเยซูทรงรับประกันพวกเขาว่าพระองค์ทรงมามิใช่เพื่อจะเรียกคนชอบธรรมแต่เรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่ ว่าพระองค์ประสงค์ความเมตตาและไม่ใช้เครื่องสัตว์บูชา (มธ. 9:13; มาระโก 2:17; ลูกา 5:31,32) และความจริงอันเปี่ยมสุขนี้ ที่ว่าพระเยซูทรงมาเพื่อจะช่วยคนบาปให้รอด ก็ถูกทวนซ้ำบ่อย ๆ ในมัทธิว 18:11 พระองค์ตรัสว่า “เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งได้หลงหายไปนั้นให้รอด” และใน 1 ทิโมธี 1:15 เราอ่านว่านี่เป็น “ถ้อยคำสัตย์เชื่อ... ว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อจะทรงช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด”

ข้อ 11-27:

19:11 และขณะที่เขาทั้งหลายได้ยื่นสิ่งเหล่านี้ พระองค์ทรงเสริมและตรัสคำอุปมาหนึ่ง เพราะพระองค์ทรงอยู่ในใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเพราะเขาทั้งหลายคิดว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน

19:12 เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า “เจ้านายองค์หนึ่งไปยังแผ่นดินไกล เพื่อจะรับอาณาจักรแห่งหนึ่งสำหรับตนเอง และจะกลับมา

19:13 และท่านจึงเรียกพวกผู้รับใช้ของท่านสิบคน มา และมอบเงินสิบมินาไว้แก่พวกเขา และกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘จงเอาไปค้าขายจนกว่าเราจะมา’
19:14 แต่พลเมืองของท่านเกลียดชังท่านผู้นั้น และส่งข่าวสารตามหลังท่านไป โดยกล่าวว่า ‘พวกเราไม่ยอมให้ชายผู้นี้ครอบครองเหนือพวกเรา’
19:15 และต่อมา เมื่อท่านกลับมา โดยได้รับอาณาจักรนั้นมาแล้ว ท่านจึงสั่งให้เรียกพวกผู้รับใช้

เหล่านี้มาหาท่าน ผู้ซึ่งท่านได้ให้เงินไว้นั้น เพื่อท่าน
จะได้ทราบว่าพวกเขาทุกคนได้ทำอะไรทำไรโดย
การค้าขาย

19:16 แล้วคนแรกมา โดยกล่าวว่า ‘ท่านเจ้าข้า
เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรสิบมินา’

19:17 และท่านกล่าวแก่เขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าผู้รับใช้
ที่ดี เพราะเจ้าได้สัจย์ซื่อในของเล็กน้อยมาก เจ้าจึง
มีสิทธิอำนาจครอบครองเหนือเมืองสิบเมืองเกิด’

19:18 และคนที่สองมา โดยกล่าวว่า ‘ท่านเจ้าข้า
เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรห้ามินา’

19:19 และท่านกล่าวแก่เขาเหมือนกันว่า ‘เจ้าจง
ครอบครองเหนือเมืองห้าเมืองเช่นกันเกิด’

19:20 และอีกคนหนึ่งมา โดยกล่าวว่า ‘ท่านเจ้าข้า
ดูเถิด นี่เงินมินาหนึ่งของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้เก็บไว้ใน
ผ้าผืนหนึ่ง

19:21 เพราะข้าพเจ้ากลัวท่าน ด้วยว่าท่านเป็นคน
เคร่งครัด ท่านเก็บผลที่ท่านมิได้ลงแรง และเกี่ยว
ผลที่ท่านมิได้หว่าน’

19:22 และท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า ‘เราจะปรับโทษ
เจ้าโดยคำจากปากของเจ้าเอง เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เจ้ารู้
อยู่แล้วว่าเราเป็นคนเคร่งครัด ซึ่งเก็บผลที่เรามิได้
ลงแรง และเกี่ยวผลที่เรามิได้หว่าน

19:23 ทำไมเจ้าจึงมิได้ฝากเงินของเราไว้ที่ธนาคาร
เล่า เพื่อเมื่อเรามาแล้ว เราจะได้รับเงินของเราเอง
พร้อมดอกเบีย’

19:24 และท่านกล่าวแก่คนเหล่านั้นที่ยืนอยู่ใกล้ว่า
‘จงเอาเงินมินาหนึ่งนั้นไปจากเขา และให้แก่คนที่มิ
มีเงินสิบมินา’

19:25 (และคนเหล่านั้นก็กล่าวแก่ท่านว่า ‘ท่าน
เจ้าข้า เรามีเงินสิบมินาแล้ว’)

19:26 ‘เพราะเรากล่าวแก่เจ้าทั้งหลายว่า จะให้แก่
ทุกคนซึ่งมีอยู่แล้ว และจากผู้ที่ไม่มี แม้แต่ซึ่งเขามี
อยู่นั้นก็จะถูกเอาไปจากเขา

19:27 แต่พวกศัตรูเหล่านั้นของเรา ซึ่งไม่ยอมให้
เราครอบครองเหนือพวกเขานั้น จงพามาที่นี่ และ
ฆ่าพวกเขาเสียต่อหน้าเรา’ ”

คำอุปมาเรื่องเงินมินา

จงหมายเหตุให้ดีถึงจุดประสงค์และฉากหลังของคำอุปมาเรื่องนี้ พระเยซูกำลังเสด็จเข้าใกล้กรุง
เยรูซาเล็ม บางคนคิดว่าพระองค์จะเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อยึดอาณาจักรฝ่ายโลกและสถาปนาชนชาติ
อิสราเอลขึ้นใหม่และประทับบนพระที่นั่งของดาวิด พวกเขาทราบว่าการกู้คืนอาณาจักรนั้นได้ถูกสัญญาไว้แก่
ดาวิดใน 2 ซามูเอล 7:10-17 และใน 1 พงศาวดาร 17:7-17 มันไม่ได้มีสัญญาไว้ว่าการสืบทอดเชื้อสายของดา
วิดจะมีอย่างต่อเนื่องแต่ว่าในอนาคตพระเจ้าจะทรงสถาปนาพระที่นั่งนั้นตลอดไป

อิสยาห์ 11 บอกล่วงหน้าว่าอาณาจักรเช่นนั้นจะถูกก่อตั้งโดย “หน่อแตกออกมาจากตอแห่งเจสซี
และจะมีกิ่งงอกออกมาจากรากทั้งหลายของเขา” (ข้อ 1) พระพรแห่งอาณาจักรนั้นถูกบอกไว้อย่างงดงามในอิส
ยาห์ บทที่ 35 เยเรมีย์ 23:1-8 บอกเล่าเกี่ยวกับการคืนสู่สภาพเดิมของอาณาจักรแสนวิเศษนั้นโดย “พระเยโฮ
วาห์เป็นความชอบธรรมของพวกเรา” หลายครั้งในเอเสเคียล บทที่ 34,36 และ 37 โดยเฉพาะบอกเล่าเกี่ยว
กับการคืนสู่สภาพเดิมนั้นและมีการอ้างอิงถึงมันตลอดทั่วภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมด

ทูตสวรรค์องค์นั้น ในการประกาศแก่มารีย์หญิงพรหมจารีนั้นว่าเธอจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง กล่าวว่า
“องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบ
ครองเหนือวงศ์วานของยาโคบเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่มีที่สิ้นสุดเลย” (ลูกา 1:32,33)

ฉะนั้นผู้คนเหล่านั้นจึงไม่ได้คิดผิดที่เชื่อว่าจะมีอาณาจักรหนึ่งของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกจริง ๆ และว่าพระเยซูจะทรงครอบครองจริง ๆ พวกเขาผิดที่คิด “ว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน” ฉะนั้นในลูกา 17:20,21 “เมื่อพระองค์ถูกเรียกร้องจากพวกฟาริสีว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะมาเมื่อไร พระองค์ทรงตอบพวกเขา และตรัสว่า “อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้” นั่นคือ มันจะไม่ใช้พัฒนาการทางการเมืองที่ผู้คนจะตามรอยและเห็นมันพัฒนาได้ พระองค์ตรัสว่า “อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย” นั่นคือ คน ๆ หนึ่งสามารถเข้าอาณาจักรของพระเจ้าในฝ่ายวิญญาณได้โดยการเชื่อวางใจในพระคริสต์ แต่ว่าการเผยให้ประจักษ์ต่อผู้คนและการสำเร็จครบถ้วนของอาณาจักรนั้นและวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อพระคริสต์ทรงครอบครองบนแผ่นดินโลกก็ต้องรอจนกว่าพระคริสต์เสด็จกลับมาในอนาคต

น่าสนใจตรงที่ว่าอัครทูตสิบสองคนนั้นกำลังคิดเช่นกันว่าพระคริสต์จะทรงกู้คืนชนชาติอิสราเอลตอนนี้ และก่อตั้งอาณาจักรของพระองค์ ฉะนั้นในกิจการ 1:6 “เมื่อพวกเขาได้ประชุมพร้อมกัน พวกเขาจึงทูลถามพระองค์ โดยทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ณ เวลานี้พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลหรือ” และพระองค์ทรงบอกพวกเขาตรง ๆ ที่นั่นว่า “ไม่ใช่ธุระของพวกท่านที่จะทราบเวลาหรือวาระทั้งหลาย ซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้ให้อยู่ในสิทธิอำนาจของพระองค์” พวกเขาจะต้องไม่เสาะหาที่จะทราบเวลาแห่งการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ซึ่งไม่มีผู้ใดทราบได้ แต่พวกเขาจะต้องเป็นห่วงมากที่สุดเกี่ยวกับการชนะจิตวิญญาณ: “แต่พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกท่าน และพวกท่านจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม และในแคว้นยูเดียทั้งหมด และในแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก” พระองค์ตรัส (กิจการ 1:7,8)

ตรงนี้ในข้อ 12 เป็นโครงร่างง่าย ๆ แห่งแผนการของพระเจ้าเกี่ยวกับอาณาจักรนั้น: “เจ้านายองค์หนึ่งไปยังแผ่นดินไกล เพื่อจะรับอาณาจักรแห่งหนึ่งสำหรับตนเอง และจะกลับมา” พระเยซูเสด็จไปสวรรค์แล้ว ที่นั่น ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา เมื่อครบกำหนด พระองค์จะทรงรับอาณาจักรนั้นและจะเสด็จกลับมา ฉะนั้นอาณาจักรนั้นในการเผยให้ประจักษ์ต่อสาธารณชนและการสำเร็จครบถ้วนของมันจึงต้องรอจนกว่าพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกด้วยพระองค์เองในพระกาย

เราทั้งหลายที่ตอนนี้มีชีวิตอยู่ในยุคภาคพันธสัญญาใหม่ก็เป็นเหมือนผู้รับใช้สิบคนนั้นที่คอยดูแลแทนเจ้านายองค์นั้น ผู้ทรงเป็นเจ้านายของเรา ขณะที่พระองค์เสด็จไปสวรรค์แล้ว โดยเราต้องดูแลจนกว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาเพื่อรับเราไปอยู่กับพระองค์เพื่อร่วมฮันนิมูนและงานเลี้ยงสมรสและบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์และจากนั้นพวกเราจะกลับมาเพื่อรับอาณาจักรนั้น

คำว่า “pound” เป็นคำแปลหนึ่งของคำกรีก มินา ซึ่งเท่ากับสิบสองออนซ์ครึ่ง และทองคำเยอะขนาดนั้นน่าจะมีมูลค่ามาก แต่ละคนต้องใช้เงินมินานั้นในการค้าขายและดูว่าเขาสามารถได้กำไรเยอะขนาดไหนมาให้นายของตน จากนั้นการคิดบัญชีเมื่อเจ้านายองค์นั้นกลับมา หลังจากได้รับอาณาจักรนั้นแล้ว ก็เป็นเหมือนบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์เมื่อคริสเตียนทั้งหลายต้องเผชิญหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์นั้นถูกแสดงภาพใน 1 โครินธ์ 3:11-15 แน่่อนว่านี่มีไว้สำหรับพวกคริสเตียนเท่านั้นผู้ซึ่งถูกก่อบนรากฐานนั้นแห่งพระเยซูคริสต์ และการงานของทุกคนจะถูกลองดูโดยไฟ ทองคำและเงินและเพชรพลอยจะคง

อยู่ ไม้ หน้ําแห่งและฟางจะถูกเผา “ถ้าการงานของผู้ใดจะถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดบำเหน็จ แต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนอย่างรอดจากไฟ”

2 โครินธ์ 5:10 บอกเราว่า “เพราะว่าพวกเราทุกคนต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับตามสิ่งทั้งหลายที่ถูกกระทำในร่างกายของตน ตามที่เขาได้กระทำแล้ว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือเลว” เปาโลทำงานหนักเพื่อที่จะ “เป็นที่พอพระทัยของพระองค์” (ข้อ 9) และเขารู้จัก “ความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ที่จะเกิดกับคริสเตียนทั้งหลายที่การงานของพวกเขาจะถูกเผาและที่จะรับในร่างกายของพวกเขาสิ่งซึ่งได้กระทำ ทั้งเลวและดี

บำเหน็จเหล่านั้น

ผู้รับใช้คนหนึ่งได้ใช้เงินที่เขาได้รับจนเขาได้กำไรสิบมินาและเจ้านายองค์นั้นที่ตอนนี้กลายเป็นกษัตริย์องค์หนึ่งแล้วตรัสว่า “เพราะเจ้าได้สัจย์ชื่อในของเล็กน้อยมาก เจ้าจึงมีสิทธิอำนาจครอบครองเหนือเมืองสิบเมืองเกิด” นั่นคือ การจัดการเงินบางส่วนของนายของเขาทุกวันไม่ได้ใหญ่โตเท่ากับอภิสิทธิ์อันนี้ของการได้ครอบครองเหนือสิบเมือง และเราคิดว่าสิบเมืองในที่นี้หมายความว่าตามนั้นจริง ๆ เมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อครอบครอง คริสเตียนทั้งหลายจะช่วยพระองค์ครอบครองบนแผ่นดินโลก เราถูกบอกว่าอัครทูตสิบสองคนนั้นจะนั่งบนบัลลังก์สิบสองที่พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองเผ่า (มธ. 19:28) และเปาโลเขียนถึงทิโมธีว่า “ถ้าพวกเราทนความทุกข์ยาก พวกเราก็จะครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย” (2 ทธ. 2:12)

เงินมินาของผู้รับใช้คนที่สองได้กำไรห้ามินาและเจ้านายองค์นั้น ซึ่งบัดนี้เป็นกษัตริย์แล้ว ตรัสว่า “เจ้าจงครอบครองเหนือเมืองห้าเมืองเช่นกันเกิด” ขอให้เรานั่นย้ำอีกทีว่าความเปี่ยมสุขชั่ววันรันดร์และความมีประโยชน์ของคริสเตียนคนหนึ่งในสวรรค์จะค่อนข้างขึ้นอยู่กับการใช้ของเขาบนโลกนี้ ความรอดเป็นของฟรี และทุกคนต้องรับความรอดเหมือนกันโดยพระโลหิตของพระคริสต์ โดยพระคุณและไม่พึงการประพฤติ แต่หลังจากที่พระองค์ทรงช่วยให้รอดแล้ว พระเจ้าจะประทานบำเหน็จแก่เราสำหรับงานรับใช้ของเราเช่นกัน

ผู้รับใช้คนที่สามนั้นรายงาน เขานำเงินมินานั้นกลับมา เขาได้ห่อเก็บมันไว้ในผ้าผืนหนึ่ง เขาไม่ได้เคารพเจ้านายองค์นั้นแต่เรียกเจ้านายองค์นั้นว่าเป็นคนเคร่งครัดและกล่าวหาเจ้านายว่าไม่ซื่อตรง เขามีใจที่มักกบฏ จากนั้นกษัตริย์จึงตรัสอย่างกรณูว่า “ทำไมเจ้าจึงมิได้ฝากเงินของเราไว้ที่ธนาคารเล่า เพื่อเมื่อเรามาแล้ว เราจะได้รับเงินของเราเองพร้อมดอกเบี้ย” ทุกคนมีสิทธิรับดอกเบี้ยจากเงินที่ถูกนำไปลงทุนมิใช่หรือ? และพระเจ้าทรงมีสิทธิรับผลกำไรบ้างจากสิ่งสารพัดที่พระองค์ได้ลงทุนในตัวเรา ผู้เป็นลูก ๆ ของพระองค์มิใช่หรือ? ฉะนั้นชายผู้นั้นจึงถูกริบเงินมินาที่ตนได้รับไปเสียและเราคิดว่า เขาน่าจะเป็นตัวแทนคริสเตียนผู้นั้นที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ที่เห็นการงานของตนถูกเผาหมดสิ้นและเขาได้รับความรอด “แต่เหมือนอย่างรอดจากไฟ”

พลเมืองของท่านเกลียดชังท่านผู้นั้น

เจ้านายองค์นี้มีเรือกสวนไร่และเหล่าผู้รับใช้ แต่พลเมืองของประเทศนั้น “เกลียดชังท่านผู้นั้น และส่งข่าวสารตามหลังท่านไป โดยกล่าวว่า ‘พวกเราไม่ยอมให้ชายผู้นี้ครอบครองเหนือพวกเรา’” (ข้อ 14) บัดนี้คำอุปมานี้ไม่ได้กล่าวถึงพวกคริสเตียนแต่กล่าวถึงพวกคนบาปที่ปฏิเสธพระคริสต์ และจุดจบที่สัญญาพวกเขาไว้

ก็เป็นเรื่องน่าเศร้า: “แต่พวกศัตรูเหล่านั้นของเรา ซึ่งไม่ยอมให้เราครอบครองเหนือพวกเขานั้น จงพามาที่นี่ และฆ่าพวกเขาเสียต่อหน้าเรา” (ข้อ 27)

นี่เป็นโครงร่างแผนพิเศษของการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในสง่าราศี หลังจากการรับขึ้นนั้น และของศึกอารมาเกโดนที่พระองค์ทรงทำลายเหล่ากองทัพของเหล่าศัตรูของพระองค์ และการพิพากษาพวกคนต่างชาติ ตามที่บอกไว้ล่วงหน้าในมัทธิว 25:31-46 และเหล่าคนบาปที่ปฏิเสธพระคริสต์ต้องไปนรก และคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกหลังจากพระคริสต์เสด็จกลับมาเห็นได้ชัดว่าจะถูกทำลายในทันที

ข้อ 28-40:

19:28 และเมื่อพระองค์ได้ตรัสอย่างนั้นแล้ว

พระองค์ก็เสด็จนำหน้าไป โดยขึ้นไปยังกรุง

เยรูซาเล็ม

19:29 และต่อมา เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้หมู่บ้าน

เบธฟายีและหมู่บ้านเบธานี ที่ภูเขาที่ถูกเรียกว่า

ภูเขามะกอกเทศ พระองค์ทรงส่งสาวกสองคนของ

พระองค์ไป

19:30 โดยตรัสว่า “พวกท่านจงเข้าไปในหมู่บ้านที่

อยู่ตรงหน้าพวกท่าน ซึ่งเมื่อพวกท่านเข้าไปแล้ว

พวกท่านจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่เคยมี

ใครขึ้นขี่เลย จงแก้มันและจูงมันมาที่นี่เถิด

19:31 และถ้าผู้ใดถามพวกท่านว่า ‘พวกท่านแก้

มันทำไมเล่า’ พวกท่านจงกล่าวแก่เขาอย่างนี้ว่า

‘เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการลูกลาตัวนี้’”

19:32 และสาวกทั้งสองคนที่ถูกส่งไปนั้นก็ไปตาม

ทางของพวกเขา และพบเหมือนกับที่พระองค์ตรัส

แก่พวกเขาแล้ว

19:33 และขณะที่พวกเขากำลังแก้ลูกลานั้น พวก

เจ้าของลูกลานั้นกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านแก้

ลูกลาตัวนี้ทำไม”

19:34 และเขาทั้งสองกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า

ทรงต้องการลูกลาตัวนี้”

19:35 และเขาทั้งสองจึงจูงลูกลาตัวนั้นมาถึงพระ

เยซู และพวกเขาเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลังลูกลา

และพวกเขาเชิญพระเยซูขึ้นทรงลูกลานั้น

19:36 และขณะที่พระองค์เสด็จไป เขาทั้งหลายก็

เอาเสื้อผ้าของตนปูตามหนทาง

19:37 และเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ คือบัดนี้ถึง

ช่วงที่ลงมาจากภูเขามะกอกเทศแล้ว ผู้ชนทั้งหมด

ที่เป็นพวกสาวกก็เริ่มมีความเปรมปรีดีและ

สรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง เพราะบรรดาการ

อิทธิฤทธิ์ที่พวกเขาได้เห็นนั้น

19:38 โดยกล่าวว่า “ขอให้พระมหากษัตริย์ผู้

เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับ

พระพร ขอให้สันติสุขในสวรรค์ และสง่าราศีใน

สูงสุด”

19:39 และบางคนในพวกฟาริสีจากท่ามกลาง

ประชาชนนั้น กล่าวแก่พระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า

จงห้ามพวกสาวกของท่าน”

19:40 และพระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวกเขา

ว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าคนเหล่านี้จะนั่ง

เสีย ก้อนหินเหล่านี้ก็คงส่งเสียงร้องทันที”

การเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัย

พระคำที่กล่าวถึงเหตุการณ์ตอนเดียวกันคือ มัทธิว 21:1-9; มาระโก 11:1-10; ยอห์น 12:12-19 ไม่
ต้องสงสัยเลยว่าพระเยซูทรงรู้ตัวดีและทรงจงใจวางแผนที่จะทำให้คำพยากรณ์ของเศคาริยาห์ 9:9 สำเร็จจริง

ที่กล่าวว่า “จงร่าเริงอย่างยิ่งเถิด โอ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงโห่ร้อง โอ ธิดาแห่งกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย ดุเถิด กษัตริย์ของเธอกำลังเสด็จมาหาเธอ พระองค์ทรงชอบธรรม และมีความรอด ทรงถ่อมพระองค์ลงและทรงลาตัวหนึ่ง กับลูกลาตัวหนึ่งซึ่งเป็นลูกของลาตัวหนึ่ง”

บัดนี้พระเยซูทรงมาถึงด้านทิศตะวันออกของภูเขามะกอกเทศแล้วซึ่งตรงข้ามกับกรุงเยรูซาเล็ม หมู่บ้านสองแห่งบนภูเขาภูเขานั้นคือ หมู่บ้านเบธานีและหมู่บ้านเบธฟายี ผมไม่คิดว่าพระเยซูทรงเตรียมการเรื่องนี้ล่วงหน้าแต่พร้อมกับการเปิดเผยแบบเหนือธรรมชาติของพระวิญญูณของพระเจ้า พระองค์ทรงทราบว่าจะมีลาตัวหนึ่งถูกผูกไว้และว่าเมื่อพวกเขาจะกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการลูกลาตัวนี้” เจ้าของมันก็จะยินยอมปลดลาตัวนั้นและลูกลาตัวนั้นให้ มัทธิว 21:2 กล่าวว่า “พวกท่านจะพบแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่ และลูกลาตัวหนึ่งอยู่กับมัน” พวกเขา นำลาตัวนั้นและลูกของมันมา มัทธิว 21:7 กล่าวว่า “และจงแม่ลาตัวนั้นกับลูกลามาร และเอาเสื้อผ้าของพวกเขาปูบนหลังพวกมัน และพวกเขาให้พระองค์ทรงนั่งบนลาตัวนั้น” พระเยซูทรงชี้สัตว์ทั้งสองตัวนั้นไหม? อย่างน้อยพระองค์ก็ชี้ลูกลาตัวนั้น ลูกลาตัวที่ไม่เคยถูกขี่มาก่อนเลย มันจึงถูกกล่าวถึงอย่างเจาะจงตรงนี้ในลูกา: “พวกเขาเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลังลูกลา และพวกเขาเชิญพระเยซูขึ้นทรงลูกลานั้น” (ข้อ 35) ผู้คนเริ่มรู้สึกว่พระเยซูกำลังทำให้คำพยากรณ์สำเร็จจริงและ “ผู้ชนทั้งหมดที่เป็นพวกสาวกก็เริ่มมีความเปรมปรีดิ์และสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง เพราะบรรดาการอิทธิฤทธิ์ที่พวกเขาได้เห็นนั้น โดยกล่าวว่า “ขอให้พระมหากษัตริย์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับพระพร” (ข้อ 37,38) และมารโก 11:8 กล่าวว่า “และคนเป็นอันมากเอาเสื้อผ้าของตนปูตามหนทาง และคนอื่น ๆ ก็ตัดกิ่งไม้ทั้งหลายจากพวกต้นไม้ และมาปูกิ่งไม้เหล่านั้นตามหนทาง” มัทธิว 21:8 กล่าวเช่นนั้นด้วย สมัยนี้พวกเขาไม่สามารถตัดกิ่งไม้จากต้นไม้เหล่านั้นได้แล้ว เพราะการสงครามหลายหนที่ทำลายมาเป็นร้อยปีทำให้เขตแดนรอบกรุงเยรูซาเล็มขาดแคลนต้นไม้แล้ว ยกเว้นต้นมะกอกโบราณแปดต้นนั้นในสวนเกทเสมนีและสวนมะกอกหลายแห่งที่อยู่ไกลออกไป นาน ๆ ทีจึงมีต้นไม้สักต้นรอบกรุงเยรูซาเล็มตอนนี้

พระเยซูทรงทราบว่าเจ้าของลานั้นจะส่งมันมา หลายพันคนรักพระเยซู หญิงที่ตีบางคน “ติดตามพระเยซูจากแคว้นกาลิลี โดยปรนนิบัติพระองค์ ในท่ามกลางพวกนั้นมีมารีย์ชาวมักดาลา และมารีย์มารดาของยากอบและโยเสส และมารดาของบุตรทั้งหลายของเศเบดี” (มธ. 27:55,56) หญิงที่ตามทางพระเจ้าเช่นนั้นบางคนไม่ต้องสงสัยเลย ได้ทำเสื้อตัวนั้น เสื้อผ้าชั้นในตัวนั้นที่ “ไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง” (ยอห์น 19:23) ซึ่งแสดงภาพความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบของพระคริสต์ ผมคิดว่าซีโมนชาวไซรินจะได้รับเกียรติเป็นนิตยในสง่าราศีเพราะว่าเขาได้รับอนุญาตให้แบกกางเขนนั่นของพระเยซู (มธ. 27:32) โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียได้เตรียมอุโมงค์ฝังศพนั้น และนิโคเดมัสได้จัดหาเครื่องหอมหนักร้อยปอนด์กับผ้าปูเนื้อละเอียดนั้น ขณะที่พวกเขาเตรียมพระศพของพระเยซูสำหรับการฝัง (ยอห์น 19:38-42) โอ ขอให้พระเยซูเจ้าทรงใช้มือของเรา เท้าของเรา เสียงของเรา อิทธิพลของเรา น้ำตาของเรา และความรักทั้งหมดแห่งดวงใจของเราและทรงใช้การสิ่งเหล่านั้น เพราะว่า เหมือนที่เป็นกับลาตัวนั้น “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการพวกมัน”

ความรักของคนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวพระองค์ทำให้พระผู้ช่วยให้รอดพอพระทัยยิ่งนัก บางคนปูเสื้อผ้าบนลาตัวนั้นเพื่อให้พระเยซูนั่งและคนอื่น ๆ “ตัดกิ่งไม้ทั้งหลายจากพวกต้นไม้ และมาปูกิ่งไม้เหล่านั้นตาม

หนทาง” (มธ. 21:8)

ยอห์น 12:13 บอกเราว่าประชาชนเหล่านั้น “ได้ถือใบทั้งหลายของบรรดาต้นอินทผลัม และออกไปเพื่อต้อนรับพระองค์ และร้องว่า “โฮสันนา ขอให้พระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงรับพระพร”” เป็นความจริงที่ว่าแม้แต่พวกสาวกก็ไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับการตรึงกางเขนที่จะมานั้น แต่มีจำนวนมากตั้งตาคอยพระเมสสิยาห์นั้น กษัตริย์องค์นั้น และหลายคนคงจำได้ถึงการสำเร็จจริงของเศคาริยาห์ 9:9 ในการเสด็จเข้ากรุงอย่างผู้มีชัยนี้ พวกเขาจึงตะโกนว่า “ขอให้พระมหากษัตริย์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับพระพร” (ข้อ 38) ผู้คนที่นั่นชื่นชมยินดีและสรรเสริญใหญ่โตจริง ๆ! พวกฟาริสีบางคนที่ไม่รักพระเยซูและไม่อยากยอมรับพระองค์ว่าเป็นบุตรของดาวิดและกษัตริย์ที่จะเสด็จมานั้น กล่าวว่า “อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามพวกสาวกของท่าน” โอ แต่มันเป็นวาระแห่งการสรรเสริญ และมันต้องเป็นเช่นนั้น และคำสรรเสริญต้องออกมา! “และพระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าคนเหล่านี้จะนิ่งเสีย ก้อนหินเหล่านี้ก็คงเสี่ยงร้องแทนที่”” มันเหมาะสมที่ประชาชนยอมรับพระองค์ว่าเป็นบุตรของดาวิด ซึ่งทำให้พระคัมภีร์ตอนนั้นสำเร็จจริงในที่นี้

น่าสนใจที่ต้องหมายเหตุว่าพระเจ้าทรงควบคุมบรรดาวัตถุที่ไม่มีชีวิตจิตใจเหล่านั้นด้วยรายละเอียดอันไร้ที่สิ้นสุดจริง ๆ- แผ่นดินโลก ทะเล อากาศ-เช่นเดียวกับพวกสัตว์เหล่านั้น ฉะนั้นศิลาจึงแยกออกเมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์ ฉะนั้นพายุและทะเลจึงสงบเมื่อพระองค์ตรัส ฉะนั้นปลาตัวหนึ่งจึงให้เหรียญอันหนึ่งสำหรับเสียภาษี ฉะนั้นไก่ผู้ตัวหนึ่งจึงขันตามคำสั่งของพระองค์เพื่อเตือนใจเปโตรเกี่ยวกับบาปของเขา พระเจ้าสามารถให้ปลาตัวหนึ่งกลืนโยนเข้าไปได้ และคายเขาออกมาด้วย พระองค์สามารถให้เถาละหุ่งอันหนึ่งปกคลุมเขา และหนอนตัวหนึ่งเพื่อกัดกินเถาละหุ่งนั้น พระเจ้าสามารถให้ฝูงต่อขับไล่ชาวคานาอันไปต่อหน้าชนชาติอิสราเอล พระองค์สามารถหยุดดวงอาทิตย์ในวิถีของมัน เพื่อยืดวันของโยชูวา และเราถูกบอกว่า “ดวงดาวทั้งหลายในวงโคจรของตนได้ต่อสู้กับสิเสรา” (ผวจ. 5:20)

และเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกในวันแสนยินดีนั้น “ต้นไม้ทั้งสิ้นแห่งท้องทุ่งจะดบมือของพวกมัน” (อสย. 55:12) เราทราบเวลาที่ภูเขาชื่นาย “ภูเขาทั้งหลายกระโดดเหมือนอย่างพวกแกะตัวผู้ และบรรดาเนินเขาเล็ก ๆ เหมือนอย่างพวกลูกแกะ” (สดด. 114:4) และในการครอบครองยุคพันปีของพระคริสต์ “แม้ว่าภูเขากับหิมะจะหากินด้วยกัน ลูก ๆ ของพวกมันก็จะนอนลงด้วยกัน และสิ่งโตจะกินฟางเหมือนอย่างวัวตัวผู้ และทารกินนมจะเล่นอยู่ที่ปากของงูเห่า และเด็กที่หย่านมจะวางมือของตนบนรังของงูทับทิม” และ “ทะเลทรายจะขึ้นบาน และเบ่งบานดุดอกกุหลาบ”

โอ โลกเก่าที่ถูกแข่งสาปและน่าสังเวชนี้ยังอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าเหมือนเดิม! พระองค์ผู้ทรงทราบการตกของนगरจอกทุกตัวทรงกุ่มธรรมชาติทั้งหมดไว้ในพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ของพระองค์ และพระเยซูคริสต์จะยังได้รับเกียรติในการทรงสร้างของพระองค์อยู่ เราไม่ประหลาดใจเลยที่เพลงสดุดี 103:22 กล่าวว่า “จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ในทุกสถานที่ที่พระองค์ทรงครอบครองอยู่”

จงสังเกตความตรงข้ามกันในการเสด็จเข้ากรุงอย่างผู้มีชัยนี้ เหมือนกับความตรงข้ามกันในคำอุปมาเรื่องเงินมินา เจ้านายคนหนึ่งจากไป เขามีผู้รับใช้สิบคน มีพลเมืองของประเทศนั้นที่เขาอยากปกครอง แต่พวก

เขาเกลียดชังเขา เขากลับมาพร้อมอำนาจ พร้อมกับอาณาจักรนั้นที่เป็นของเขา และเขาฆ่าเหล่าศัตรูของเขา และให้บำเหน็จเหล่าผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่ออย่างยิ่งใหญ่ ฉะนั้นในที่นี้พระเยซูเจ้าทรงชี้ลาตัวหนึ่งเข้ากรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์เสด็จเข้ากรุงโดยรู้ว่าในไม่ช้าพระองค์จะถูกเชียนตีและถูกตรึงกางเขน แต่พระองค์จะเสด็จมาอีกที่พร้อมกับสวมมงกุฎหลายอัน ชีมาชาวตัวหนึ่ง พร้อมกับเหล่ากองทัพแห่งสวรรค์ที่ติดตามพระองค์มา! (วว. 19:14) และคนกลุ่มนั้นที่โห่ร้องว่า “โฮซันนาแก่บุตรของดาวิด” ขณะที่พวกเขาเดินลงไหล่เขาเข้ากรุงนั้น ก็แสดงภาพอย่างเล็กน้อยเหลือเกินเวลานั้นเมื่อพระเยซูจะเสด็จกลับมาและ “ดูเถิด พระองค์เสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์...” (วว. 1:7) และเวลานั้นถูกบอกล่วงหน้าโดยเอโนค คนที่เจ็ดนับจากอาดัมและจากยูดาส เมื่อ “ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาพร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่นคน” (ยูดาส 14)

จงหมายเหตุคำสรรเสริญเหล่านั้นของประชาชน: “ขอให้พระมหากษัตริย์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับพระพร” ก่อนหน้านั้นเมื่อ “พระองค์เสด็จไปทั่วหลายนครและหลายหมู่บ้าน โดยสั่งสอนและเดินทางมุ่งหน้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” พระองค์ทรงคร่ำครวญเพราะกรุงเยรูซาเล็ม (ลูกา 13:34,35) และตรัสว่า “...เรากล่าวความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าทั้งหลายจะไม่เห็นเรา จนกว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อพวกเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับพระพร’” แน่แน่นอนว่านั่นมีความหมายสองชั้น กรุงเยรูซาเล็มจะไม่เห็นพระองค์อีกจนกระทั่งพระองค์ได้เสด็จเข้ากรุงอย่างผู้มีชัยตอนนั้นตามที่มิบอกล่าวล่วงหน้า แต่แน่นอนว่าพระองค์ทรงตั้งตาคอยการเสด็จเข้ากรุงอย่างผู้มีชัยอีกหนหนึ่ง ซึ่งมีบอกล่าวล่วงหน้าในเศคาริยาห์ 14:4-9 เมื่อหลังจากศึกการมาเกิดโดน พระเยซูจะทรงยืนบนภูเขามะกอกเทศอีกและก่อตั้งอาณาจักรของพระองค์พร้อมกับพระที่นั่งนั้นในกรุงเยรูซาเล็ม

ในข้อ 37 เราถูกบอกว่า “ฝูงชนทั้งหมดที่เป็นพวกสาวกก็เริ่มมีความเปรมปรีดีและสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง” นั่นเป็นการสำเร็จจริงของเศคาริยาห์ 9:9, “จงร่าเริงอย่างยิ่งเถิด โอ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงโห่ร้อง โอ ธิดาแห่งกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย ดูเถิด กษัตริย์ของเธอกำลังเสด็จมาหาเธอ พระองค์ทรงชอบธรรม และมีความรอด ทรงถ่อมพระองค์ลงและทรงลาตัวหนึ่ง กับลูกลาตัวหนึ่งซึ่งเป็นลูกของลาตัวหนึ่ง” พวกเขาจึงต้องชื่นชมยินดี!

พวกฟาริสีคัดค้าน ชาวประเสริฐของยอห์นบอกเราว่าระหว่างเหตุการณ์เหล่านั้นในลูกา 19 นั่นคือระหว่างการกลับใจเชื่อของศักเคียสที่เมืองเยรีโคและการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม เกิดเหตุการณ์เหล่านั้นของยอห์นบทที่ 11 และ 12, การทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายและมือเย็นที่หมู่บ้านเบธานีซึ่งเป็นที่ ๆ ลาซารัสนั่งรับประทานอาหารกับพระองค์และมารีย์ชโลมพระเยซูด้วยน้ำมันหอม และพวกฟาริสีคิดอุบายตอนนั้นเพื่อจะฆ่าพระเยซู ตามที่เราเห็นในยอห์น 11:47-57 พวกเขาอุ่นวยใจอย่างมากกับเสียงโห่ร้องอย่างนิยมชมชอบที่มีให้แก่พระเยซู และยอห์น 12:19 บอกเราว่า “ฉะนั้นพวกฟาริสีจึงกล่าวในท่ามกลางพวกเขาเองว่า ‘พวกท่านรับรู้ไหมว่า พวกท่านไม่ได้ทำอะไรให้ดีขึ้นมาเลย ดูเถิด โลกตามเขาไปแล้ว’”

แต่พวกฟาริสีไม่อาจยับยั้งเสียงสรรเสริญของประชาชนได้ คำสรรเสริญเหล่านั้นถูกพยากรณ์ไว้แล้วในพระคัมภีร์และพวกมันต้องออกมา แม้หากว่าก่อนหินเหล่านั้นต้องร้องออกมาเพื่อทำให้พระคัมภีร์สำเร็จจริง

ก็ตาม (ข้อ 40)!

ข้อ 41-44:

19:41 และเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ พระองค์ทอดพระเนตรดูกรุงนั้น และร้องไห้เรื่องกรุงนั้น	ศัตรูของเจ้าจะก่อเชิงเทินรอบเจ้า และล้อมเจ้าไว้รอบ และขังเจ้าไว้ทุกด้าน
19:42 โดยตรัสว่า “ถ้าเจ้า คือตัวเอง ได้รู้จักสิ่งทั้งหลายซึ่งเกี่ยวข้องกับสันติสุขของเจ้าอย่างน้อยที่สุดในวันของเจ้านี้ แต่เดี๋ยวนี้สิ่งเหล่านั้นได้ถูกซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว	19:44 และจะวางเจ้าลงให้ราบกับพื้นดิน และลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ภายในเจ้า และเขาทั้งหลายจะไม่ปล่อยให้ศิลาซ้อนทับกันไว้ในเจ้าเลย เพราะเจ้าไม่รู้จักเวลาแห่งการเยื่อมเยียนของเจ้า”
19:43 ด้วยว่าวันเหล่านั้นจะมาถึงเจ้า ที่บรรดา	

พระเยซูทรงร้องไห้เพราะกรุงเยรูซาเล็ม

พระคำตอนที่กล่าวถึงเหตุการณ์เดียวกันคือ มัทธิว 23:37-39 และตรงนั้นคำคร่ำครวญถูกให้ไว้ในถ้อยคำที่แตกต่าง อาจเป็นไปได้ว่าพระเยซูตรัสมากมายกว่าที่มีบันทึกไว้ในบันทึกเหตุการณ์ทั้งสองแห่ง ที่นั่นพระเยซูตรัสว่า:

“โอ เยรูซาเล็ม ๆ เจ้าผู้ที่ไม่บรรดาสาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างคนทั้งหลายซึ่งถูกส่งมายังพวกเจ้า เราใครจะรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้เนื่อง ๆ เหมือนแม่ไก่กกลูก ๆ ของมันให้อยู่ใต้ปีกของมัน และพวกเจ้าไม่ยอมเลย คุณเกิด ‘พระนิเวศน์ของพวกเจ้าก็ถูกละทิ้งให้รกร้างแก่พวกเจ้า’ ด้วยว่าเรากล่าวแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีกต่อไป จนกว่าพวกเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับพระพร’”

ที่นั่นพระองค์ตรัสว่า “พระนิเวศน์ของพวกเจ้าก็ถูกละทิ้งให้รกร้างแก่พวกเจ้า” นั่นคือ สง่าราศีเซคินาที่ไปจากพระวิหารแล้ว มันไม่ใช่พระนิเวศของพระเจ้าอีกต่อไปแล้ว และนี่เป็นการทวนซ้ำคำคร่ำครวญนั้นที่พระองค์ตรัสตอนที่พระองค์ยังกำลังเดินทางผ่านเข้าไปในเมืองใหญ่และเมืองเล็กทั้งหลาย โดยมุ่งหน้ามายังกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งมีบันทึกไว้ในลูกา 13:34,35 ฉะนั้นตรงนี้อีกที่พระองค์จึงตรัสว่า “พวกเจ้าจะไม่เห็นเราตั้งแต่นี้เป็นต้นไป จนกว่าพวกเจ้าจะกล่าวว่า ขอพระพรจงมีแด่พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” คราวนี้ในมัทธิว 23 แน่แน่นอนว่าพระองค์ต้องหมายถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์

เยรูซาเล็มพลาดโอกาสของตนไปแล้ว มันพลาด “สิ่งทั้งหลายซึ่งเกี่ยวข้องกับสันติสุขของเจ้า” ถ้าเยรูซาเล็ม พร้อมกับเหล่าผู้นำของมัน ยินดีต้อนรับพระผู้ช่วยให้รอด เราก็มียุทธผลที่จะเชื่อว่าการทำลายล้างอันน่ากลัวนั้นภายใต้ทิศในปี ค.ศ. 70 คงจะถูกหลีกเลี่ยงไปได้

จงสังเกตคำเตือนอันน่ากลัวนั้นในข้อ 43 พระเยซูทรงบอกล่วงหน้าถึงการล้อมกรุงเยรูซาเล็มโดยทิศแม่ทัพชาวโรม เมื่อกรุงนั้นจะถูกยึดและถูกทำลายจนสิ้นซากและชาวยิวกระจัดกระจายไป คำเตือนนั้นจะถูกทวนซ้ำในลูกา 21:20 แต่ตรงนั้นมันมีความหมายสองชั้นเกี่ยวกับการล้อมกรุงและการทำลายภายใต้ทิศและการทำลายล้างในอนาคตโดยเหล่ากองทัพของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้นในสมัยความทุกข์ลำบากนั้น พระเยซู

ทรงคิดถึงสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ที่น่าเสียใจ พระองค์จึงทรงร้องไห้

กรุงนั้นอาจได้รับการไ้ชีวิต ประชาชาติอิสราเอลจะหันมาฟังพระผู้ช่วยให้รอดก็ทำได้แต่พวกเขาก็ไม่ได้ทำ พวกเขาไม่ทราบว่าการปฏิเสศพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขาหมายถึงหายนะของกรุงนั้น สงคราม และการตกเป็นเชลย พวกเขาในอเมริกาที่ทุกข์ใจเพราะการรักโลกและบาปและการปฏิเสศพระคริสต์ ไม่ร้องไห้หนักพอ เพราะหายนะอันน่ากลัวนั้นที่จะมาอย่างแน่นอนเมื่อผู้คน ซึ่งได้รับความสว่างใหญ่ยิ่งและโอกาสมหาศาลแล้วยังคงปฏิเสศพระผู้ช่วยให้รอดต่อไปในความชั่วและการกบฏที่เพิ่มขึ้น

ฉะนั้นชนชาติยิวก่อนหน้านั้นไม่ยอมฟังพวกศาสดาพยากรณ์ และในที่สุดความพินาศและการตกเป็นเชลยจึงเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และพวกเขาถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลน เราเชื่อว่าโรมน่าจะฟังอัครทูตเปาโล และความพินาศนั้นก็อาจถูกเลื่อนออกไปได้เป็นเวลานาน

กรุงนี้ะเวห์ฟังศาสดาพยากรณ์โยนาห์และได้รับการไ้ชีวิต ประเทศอังกฤษ อย่างน้อยก็ส่วนใหญ่ ฟัง Wesley และ Whitefield และการฟื้นฟูครั้งใหญ่ และไม่ต้องประสบกับอนาธิปไตยและการครอบครองแห่งความน่าสะพรึงกลัวที่มาสู่ฝรั่งเศส ประเทศอังกฤษในตอนนั้นได้รับช่วงเวลาใหม่แห่งความเจริญรุ่งเรืองและพระพร

พระเยซูจึงทรงร้องไห้ พระองค์ทรงร้องไห้เช่นกันที่อุโมงค์ฝังศพของลาซารัสหนึ่งสัปดาห์ก่อนหน้านั้น (ยอห์น 11:35) ผมไม่ประหลาดใจเลย ผมไม่สงสัยเลยว่ามีน้ำตาอยู่ในพระทัยของพระคริสต์ตลอดหลายปีนั้น! ในความจริง พระเยซูทรงเป็น “พระเมษโปดก ผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลก” (ว. 13:8) คนบาปทั้งหลาย ที่ปฏิเสศพระผู้ช่วยให้รอดมานาน กระทั่งตอนนี้ก็ยัง “ตรึงพระบุตรของพระเจ้าเสียอีกสำหรับตนแล้ว และทำให้พระองค์ชายหน้าอย่างเปิดเผย” (ฮบ. 6:6) ผมคิดว่านี่เป็นหนึ่งในข้อลึกลับที่เปี่ยมสง่าราศีเหล่านี้ของการไ้โทษ-พระคริสต์ผู้ทรงไ้ชีวิตจำกัดองค์หนึ่ง ตลอดหลายศตวรรษไร่ที่สิ้นสุด ทรงทนทุกข์เพื่อคนบาปในจำนวนที่ไร้ขีดจำกัด และพระทัยที่แตกสลายของพระเจ้า ผู้ได้ประทานพระบุตรของพระองค์ ตามที่ถูกแสดงภาพในการตรึงกางเขนนั้น ก็แตกสลายมาตลอดหลายร้อยปีเพื่อมนุษย์ที่พระองค์ทรงอยากช่วยให้รอด และพระผู้ช่วยให้รอดได้ทรงทนทุกข์และทรงร้องไห้ในพระทัยของพระองค์เพราะคนบาปทั้งปวงมาตลอด ฉะนั้นอย่าคิดว่าหากชั่วโมงบนกางเขนนั้นเป็นการทนทุกข์ทั้งหมดของพระคริสต์หรือทำให้ความหมายทั้งหมดของการตรึงกางเขนนั้นสมบูรณ์ โอ พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงร้องไห้!

รำไห้ รำไห้เพราะกรุงนั้น

พระเยซูทรงยืนบนภูเขามะกอกเทศ

ทุกข์พระทัยเพราะการปฏิเสศพระองค์

และหายนะที่เข้าใกล้กรุงนั้นที่ทรงรักยิ่งนัก

หรือตามที่กวีอีกท่านหนึ่งกล่าวไว้:

พระบุตรของพระเจ้า น้ำตาไหล

และจะให้ข้าไม่รำไห้หรือ?

ขอให้ น้ำตาแห่งความทุกข์ใจสำนึกผิด

ไหลออกจากนัยน์ตาทุกดวงเกิด

หากเรามีใจเมตตากรุณาของพระคริสต์เพื่อฝูงชนที่เป็นเหมือนแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง เราซึ่งเหมือนเปาโลก็ คงจะ “ทำให้ส่วนที่ยังขาดอยู่ของบรรดาความเจ็บปวดรวดร้าวของพระคริสต์นั้นให้สำเร็จในเนื้อหนังของ ข้าพเจ้า เพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์ ซึ่งก็คือคริสตจักร” (คส. 1:24) เราต้องร้องไห้ด้วยใจที่แตกสลาย เพื่อคนบาปทั้งหลาย

โอ ขอให้เรารู้ซึ่งอ่านวันนี้ไม่พลาด เหมือนที่เยรูซาเล็มได้พลาด “เวลาแห่งการเยียมเยียนของเจ้า”

ข้อ 45-48:

19:45 และพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในพระวิหาร และ ทรงเริ่มขับไล่คนทั้งหลายที่ขายในพระวิหารนั้น และคนทั้งหลายที่ซื้อ

19:46 โดยตรัสแก่พวกเขาว่า “มีเขียนไว้แล้วว่า ‘นิเวศน์ของเราเป็นนิเวศน์แห่งการอธิษฐาน’ แต่ เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้นิเวศน์นั้นเป็น ‘ถ้ำของ พวกโจร’”

19:47 และพระองค์ทรงสั่งสอนทุกวันในพระวิหาร แต่พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมจารย์ และ พวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้หาโอกาสที่จะทำลาย พระองค์เสีย

19:48 และหาไม่พบว่าพวกเขาจะกระทำอะไรได้ เพราะว่าประชาชนทุกคนตั้งใจฟังพระองค์มาก

การชำระพระวิหารครั้งที่สอง

ในยอห์น 2:13-17 เราถูกบอกว่า เมื่อเริ่มต้นงานรับใช้ของพระองค์ พระเยซู

“ในพระวิหารทรงพบคนเหล่านั้นที่ขายบรรดาวัวตัวผู้ และพวกแกะ และนกเขาทั้งหลาย และบรรดา คนรับแลกเงินกำลังนั่งอยู่ และเมื่อพระองค์ทรงเอาเชือกเส้นเล็กหลายเส้นทำเป็นเส้น พระองค์ก็ทรงไล่บรรดา คนเหล่านั้นออกไปจากพระวิหาร และพวกแกะ และบรรดาวัวตัวผู้ และทรงเทเงินของบรรดาคนรับแลกเงิน ออก และคว่ำโต๊ะเหล่านั้น และตรัสแก่บรรดาคนที่ขายนกเขาทั้งหลายว่า “จงเอาสิ่งของเหล่านี้ไปเสียจากที่นี่ อย่าทำพระนิเวศน์ของพระบิดาเราให้เป็นเรือนแห่งการค้าขาย” และพวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่ามี เขียนไว้แล้วว่า ‘ความร้อนรนในเรื่องพระนิเวศน์ของพระองค์ได้ท่วมทับข้าพระองค์’”

การอ้างอิงนั้นคือไปยังเพลงสดุดี 69:9 และความร้อนรนนั้นพระคริสต์ยังทรงมีเพื่อพระวิหารในการ ชำระครั้งที่สองนั้น ในการชำระครั้งแรกนั้น พระองค์ทรงทำเส้ขึ้นมาอันหนึ่ง เราเชื่อว่าพระองค์ทรงใช้เส้ นั้น กับมนุษย์เช่นเดียวกับพวกแกะและวัว พระองค์ไม่ได้ขอร้องพวกเขาอย่างนุ่มนวลแต่ “ทรงเทเงินของบรรดาคน รับแลกเงินออก และคว่ำโต๊ะเหล่านั้น” โอ ความเดือดดาลอันบริสุทธิ์ของพระเยซู!

ในที่นี้พระองค์ทรงเข้ามาในพระวิหารและขับไล่คนเหล่านั้นที่ซื้อขายออกไป มันไม่ใช่แค่พวกเขา ขายสินค้า นั่นคือ วัวและแกะและนกเขาที่ใช้เป็นเครื่องสัตวบูชา และที่พวกเขาได้รับแลกเงินสำหรับใช้เป็นเงินใน พระวิหารตามที่กำหนดไว้ แต่พวกเขายังทำให้มันเป็น “ถ้ำของพวกโจร” โดยหากำไรจากการรับแลกเงินโดย กำหนดว่าไม่มีเงินใดใช้ได้นอกจากเหรียญประจำพระวิหารเท่านั้น เนื่องจากบางคนต้องเดินทางไกลมายัง เยรูซาเล็มเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ พวกเขาจึงต้องซื้อสิ่งใดก็ตามที่วางขายและที่ราคาใดก็ตาม ฉะนั้น

ความไม่ซื่อสัตย์และความโลภจึงปรากฏชัดเจนในพระวิหาร และพวกปุโรหิตและคนเลวี่เองก็มีส่วนในการนี้

ในมัทธิว 21:12,13 และในมาระโก 11:15-17 มีบันทึกเหตุการณ์เดียวกันกับอันนี้ และมัทธิวเล่าว่า “คนตาบอดกับคนง่อยมาหาพระองค์ในพระวิหาร และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาให้หาย” จากนั้นมีพวกเด็ก ๆ ในพระวิหารที่ยังร้องว่า “โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด” พระเยซูทรงชำระพระวิหารครั้งแรกไปแล้ว ตามที่บันทึกไว้ในยอห์น 2:13-17 พวกยิวไม่พอใจและเรียกร้องพยานหลักฐานใดที่พระองค์จะให้ได้สำหรับสิทธิอำนาจในเรื่องเหล่านี้ แต่บัดนี้ หลังจากผ่านไปสองหรือสามปี พวกเขาเกลียดชังพระองค์และอยากฆ่าพระองค์: “แต่พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้หาโอกาสที่จะทำลายพระองค์เสีย” พวกเขาทำตอนนี้เลยไม่ได้แต่พวกเขาจะหาทางทำให้ได้ในไม่ช้า พร้อมกับบುದาสที่ทรยศพระองค์เพื่อแลกกับเงิน

เราควรจดจำไว้ว่าพระวิหารไม่ได้ตรงกับอาคารที่ประชุมคริสตจักรทั้งหลายวันนี้ ในพระวิหารมีสง่าราศีเชคินาห์สถิตอยู่ในที่บริสุทธิ์ที่สุด ในพระวิหารเครื่องสัตวบูชาทุกอย่างต้องถูกนำมาและเป็นของที่ซึ่งพวกปุโรหิตที่ได้รับการเจิมตั้งทำพิธีการเหล่านั้นที่แสดงภาพความมรณาของพระผู้ช่วยให้รอด และศาสตพยากรณ์ผู้นั้นกล่าวได้ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่ในพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ จงให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นอยู่สงบต่อพระพักตร์พระองค์เถิด” (ฮบก. 2:20) แต่บัดนี้แม้ว่าพระนิเวศนั้นถูกทิ้งให้ร้างเปล่าแล้วโดยพระวิญญูญาณ มันก็ยังคงควรเป็นพระนิเวศแห่งการอธิษฐานอยู่เหมือนเดิม

บัดนี้ร่างกายของคริสเตียนแต่ละคนเป็นวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าของ และบัดนี้การรักเงินและการทำให้การค้ากำไรเป็นรูปเคารพอันหนึ่งและการใช้วิหารนี้ของพระเจ้าเพื่อการลักขโมยก็เป็นบาปอย่างหนึ่งเหมือนกับบาปของพวกยิวที่ขายและโกงในพระวิหาร และบัดนี้ “พวกท่านไม่ทราบหรือว่า พวกท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และว่าพระวิญญูณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน ถ้าผู้ใดทำให้วิหารของพระเจ้าเป็นมลทินพระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของพระเจ้าบริสุทธิ์ ซึ่งพวกท่านเป็นวิหารนั้น” (1 คร. 3:16,17)

ข้อ 47 บอกเราว่าพระองค์ทรงสั่งสอนทุกวันในพระวิหาร พระคำตอนอื่น ๆ เช่น มาระโก 11:12-20 บ่งบอกว่าในตอนเย็นพวกเขาเดินออกไปยังหมู่บ้านเบธานี ซึ่งน่าจะเป็นบ้านของมารีย์และมารธาและลาซารัสเพื่อค้างคืน และจากนั้นก็กลับมาถึงกรุงเยรูซาเล็มในตอนกลางวันเพื่อรับการสั่งสอนของพระองค์ แต่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์และเหล่าผู้นำมั่งมื่นที่จะเห็นพระเยซูถูกฆ่าตายให้ได้

ลูกา 20

ข้อ 1-8:

20:1 และต่อมาในวันหนึ่งนั้น ขณะที่พระองค์กำลังทรงสั่งสอนประชาชนในพระวิหาร และประกาศข่าวประเสริฐ พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ได้มาหาพระองค์ พร้อมกับพวกผู้อาวุโส

20:2 และพูดกับพระองค์ โดยกล่าวว่า “จงบอกพวกเราเถิด ท่านกระทำการนี้โดยสิทธิอำนาจอันใด หรือผู้หนึ่งเป็นผู้ที่ได้ให้สิทธิอำนาจนี้แก่ท่าน”

20:3 และพระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “เราจะถามพวกท่านสักข้อหนึ่งด้วย และจงตอบเราเถิด

20:4 บัพติศมาของยอห์นนั้นได้มาจากสวรรค์หรือเป็นของมนุษย์”

20:5 และพวกเขาจึงให้เหตุผลกับพวกเขาเอง โดยกล่าวว่า “ถ้าพวกเขาจะกล่าวว่า ‘มาจากสวรรค์’ เขาก็จะกล่าวว่า ‘แล้วทำไมพวกท่านจึงไม่ได้เชื่อยอห์นเล่า’

20:6 แต่ถ้าพวกเขาจะกล่าวว่า ‘เป็นของมนุษย์’ ประชาชนทุกคนก็จะเอาหินขว้างพวกเรา เพราะเขาทั้งหลายปักใจเชื่อว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง”

20:7 และพวกเขาตอบว่า พวกเขาไม่สามารถบอกได้ว่าบัพติศมานั้นมาจากไหน

20:8 และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เราจะไม่บอกพวกท่านเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอำนาจอันใด”

“โดยสิทธิอำนาจใดกันพระเยซู?”

พระคำตอนที่ตรงกันคือ มัทธิว 21:23-27 และมาระโก 11:27-33 มาระโกกล่าวว่า “ขณะที่พระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระวิหาร...” มัทธิวกว่าว่า “ขณะที่พระองค์กำลังสั่งสอนอยู่...” ตรงนี้ลูกากล่าวว่า “ขณะที่พระองค์กำลังทรงสั่งสอนประชาชนในพระวิหาร และประกาศข่าวประเสริฐ...” พระวิหารในที่นี้ไม่ได้หมายถึงแค่ที่บริสุทธิ์กับที่บริสุทธิ์ที่สุดเท่านั้น แต่รวมถึงลานและระเบียงรอบพระวิหารด้วยซึ่งเป็นที่ ๆ ประชาชนมารวมตัวกัน ที่ ๆ พวกเขาซื้อบรรดาเครื่องสัตวบูชาและแลกเงิน ที่ ๆ พวกเขาได้ยื่นการโต้แย้งต่าง ๆ และคำสั่งสอน โดยรวมตัวกันแบบไม่เป็นทางการรอบผู้พูดบางคน ในที่นี้พระเยซูทรงสั่งสอนและเทศนาแก่ฝูงชนที่ขวกไขว่ มันค่อนข้างเหมือนกับซูเปอร์มาร์เก็ต สถานที่รวมตัวแบบศูนย์กลาง แต่ไม่มีห้องประชุม ไม่มีธรรมาสน์หรือม้านั่งยาวเป็นแถว ๆ

จงหมายเหตุว่ามีการตกลงกันแบบจางใจ การสมคบคิดในหมู่เหล่าปุโรหิต พวกธรรมาจารย์และพวกผู้อาวุโส พวกเขาเกลียดพระเยซู พวกเขาอยากดักจับพระองค์ หรือทำให้พระองค์ผิดใจกับประชาชนหรือขัดแย้งกับเหล่าผู้มีอำนาจของโรม หรือเจอความผิดพลาดบางอย่างที่พวกเขาจะใช้กล่าวโทษพระองค์ได้ พวกเขาบอกว่า “ท่านกระทำการนี้โดยสิทธิอำนาจอันใด”

เอาละ ทำไมพระเยซูไม่บอกพวกเขาไปว่าพระองค์ทรงมีสิทธิอำนาจของพระบิดาของพระองค์ ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์นั้น พระเมษโปดกของพระเจ้าที่มีบอกล่วงหน้าไว้แล้ว แม้กระทั่งพระเจ้าผู้สร้างนั้น บุตรที่ทรงสัญญาไว้ของอับราฮัมและของดาวิดซึ่งผู้คนทั้งโลกจะได้รับการอวยพรผ่านทางพระองค์? คุณคิดว่าคำถามของพวกเขาเป็นคำถามที่ชื่อตรงหรือ?

พวกเขาที่มีพยานหลักฐานมากมายแล้วมิใช่หรือว่าผู้กระทำการอัศจรรย์นี้ทรงมาจากพระเจ้า? ผู้คนมากมายมีใจเชื่อแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดคนนั้น ไม่น่าจะสงสัยเลยว่าคำสอนเหล่านั้นในยอห์น บทที่ 8 และ 9 ได้เกิดขึ้นไปแล้ว พระองค์ตรัสแก่พวกเขาไปแล้วว่า “เราเป็นความสว่างของโลก” (ยอห์น 8:12) และพวกเขาได้กล่าวหาพระองค์ว่ามูสา พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้จักเรา และไม่รู้จักพระบิดาของเรา ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว พวกท่านก็ควรรู้จักพระบิดาของเราไปแล้วเช่นกัน” และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาไปแล้วว่า “ท่านทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านทั้งหลายเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้” (ยอห์น 8:23) พระองค์ตรัสแก่พวกเขาแล้วว่า “เมื่อท่านทั้งหลายได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นท่านทั้งหลายก็จะรู้ว่าเราเป็นผู้นั้น” -ตามตัวอักษรคือ “เราคือเราเป็นผู้นั้น” (ยอห์น 8:28) พระองค์ทรงบอกพวกเขาไปแล้วว่า “ก่อนอับราฮัมได้บังเกิดมานั้น เราก็คือเป็นผู้แล้ว” (ยอห์น 8:58) คำกล่าวอ้างเหล่านั้นของพระเยซูที่ว่าทรงเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดา ที่ว่าพระเจ้าได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งหมดไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์แล้ว ที่ว่าพระองค์ทรงเป็นความสว่างของโลก ไม่ได้ทำให้พวกเขาเยาะเย้ยเหล่านั้นมีใจเชื่อเลย คุณเห็นแล้วว่า ความไม่เชื่อของพวกเขา นั้นชั่วร้าย มันเป็นความไม่เชื่อแบบเจตนาและมุ่งมั่นของใจชั่วที่ตั้งตัวต่อสู้ความจริงนั้น เพราะว่าพวกเขารักบาปของตน มันเป็นความจริงเกี่ยวกับพวกเขา เหมือนที่พระเยซูตรัสไว้ในยอห์น 3:19-21:

“และนี่คือการปรับโทษนั้น คือว่าความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว และมนุษย์ได้รักความมืดแทนที่จะรักความสว่าง เพราะการกระทำทั้งหลายของพวกเขาชั่วร้าย เพราะทุกคนที่กระทำความชั่วร้ายก็เกลียดชังความสว่างนั้น และไม่มาถึงความสว่างนั้น เกรงว่าการกระทำทั้งหลายของตนจะถูกตำหนิ แต่ผู้ที่กระทำความจริงก็มาสู่ความสว่างนั้น เพื่อการกระทำทั้งหลายของตนจะปรากฏว่า การกระทำเหล่านั้นถูกกระทำในพระเจ้า”

ทำไมพระเยซูถึงต้องให้พยานหลักฐานเพิ่มเติมแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ยอมรับมันเล่า? มีคำสอนที่ชัดเจนทั่วพระคัมภีร์ว่าพระเจ้าไม่ทรงเปิดเผยพระองค์เองอย่างเต็มที่แก่คนเหล่านั้นที่ไปต่อในการปฏิเสธแบบจงใจ และดื้อรั้นและมีความมืดบอดแบบดื้อรั้น นั่นเป็นเหตุว่าทำไมพระเยซูถึงตรัสเป็นคำอุปมาอุปย ๑ ตามที่พระองค์เองทรงอธิบายอย่างระมัดระวัง (มธ. 13:10-15)

แต่นี่เป็นคำตอบหนึ่งที่เหมาะสมสำหรับใจชั่วของพวกเขา พระเยซูและยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็เหมือนกันอย่างมาก โดยยอห์นเป็นผู้เบิกทางของพระเยซู ข่าวสารหลักของเขาก็คือ “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ซึ่งรับบาปของโลกไปเสีย” และ “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” (นั่นคือในการที่กษัตริย์องค์นั้นเสด็จมาเอง) ทุกคนที่ฟังยอห์นก็ยอมฟังพระเยซูด้วยความเต็มใจ ทุกคนที่เชื่อวางใจในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ยอห์นประกาศ ก็เชื่อวางใจในพระเยซูและรักพระองค์ ฉะนั้นพระองค์จึงทรงถามพวกผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ว่า “บัพติศมาของยอห์นนั้นได้มาจากสวรรค์หรือเป็นของมนุษย์” นั่นไม่ได้หมายถึงแค่บัพติศมาของยอห์น แต่หมายถึงการที่เขาเทศนาเรื่องการกลับใจใหม่ คำประกาศของเขาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่จะมานั้น การฟื้นฟูที่เกิดขึ้นเพราะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมานั้น พวกเขาไม่กล้าตอบ-พวกเขา คงจะปรับโทษตัวเอง ถ้าข่าวสารและคำประกาศและการให้รับบัพติศมาของยอห์นเป็นมาจากสวรรค์ ทำไมพวกเขาถึงไม่เชื่อยอห์นเล่า? แต่พวกเขาไม่กล้ากล่าวว่ามันไม่ได้มาจากสวรรค์ ความเชื่อมั่นอันท่วมท้นของผู้

ชนก็คือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า

พวกเขาจะปฏิเสธข้อพิสูจน์ทุกประการที่พระเยซูประทานให้ และแม้ในตอนทีพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว พวกเขาก็จะตีสินบนพวกทหารให้พูดว่าใครสักคนขโมยศพของพระองค์ไป (มธ. 28:12-14)

ในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณ ความเฉลียวฉลาดก็ถูกควบคุมโดยใจนั้นและถูกบังตาโดยการจงใจปฏิเสธความจริงอย่างชั่วร้าย

ข้อ 9-18:

20:9 แล้วพระองค์เริ่มตรัสคำอุปมานี้ให้ประชาชนฟังว่า “ชายคนหนึ่งได้ปลูกสวนองุ่นแห่งหนึ่ง และให้พวกชาวสวนเช่าสวนนั้น และไปยังแผ่นดินไกลเป็นเวลานาน

20:10 และเมื่อถึงฤดูแล้ว เขาจึงส่งผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาพวกเช่าสวน เพื่อพวกเขาจะได้มอบผลแห่งสวนองุ่นนั้นแก่เขาบ้าง แต่พวกเช่าสวนนั้นได้ฆีเยนตีคนนั้น และได้ส่งเขาให้กลับไปมือเปล่า

20:11 และอีกครั้ง เขาก็ส่งผู้รับใช้อีกคนหนึ่งไป และพวกเช่าสวนได้ฆีเยนตีเขาด้วย และทำการอัปยศต่าง ๆ แก่เขา และได้ส่งเขาให้กลับไปมือเปล่า

20:12 และอีกครั้ง เขาก็ส่งคนที่สามไป และพวกเช่าสวนนั้นก็ทำให้เขาบาดเจ็บด้วย และผลักไล่เขาออกไป

20:13 แล้วเจ้าของสวนองุ่นจึงกล่าวว่า ‘เราจะทำอะไรรดี เราจะส่งบุตรชายที่รักของเราไป อาจเป็นได้ว่าพวกเขาจะเคารพบุตรนั้นเมื่อพวกเขาเห็นเขา’

20:14 แต่เมื่อพวกเขาสวนเห็นบุตรนั้น พวกเขาก็ให้เหตุผลในท่ามกลางพวกเขาเอง โดยกล่าวว่า ‘คนนี้แหละเป็นทายาท จงมาเถิด ให้พวกเราฆ่าเขาเสีย เพื่อมรดกนั้นจะเป็นของพวกเรา’

20:15 ดังนั้นพวกเขาจึงผลักบุตรคนนั้นออกไปนอกสวนองุ่น และฆ่าเขาเสีย เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนองุ่นจะทำอะไรกับคนเหล่านั้น

20:16 เขาจะมาและทำลายพวกเช่าสวนเหล่านี้เสีย และจะให้สวนองุ่นนั้นแก่คนอื่น” และเมื่อคนทั้งหลายได้ยินสิ่งนั้น พวกเขาก็กล่าวว่า “ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย”

20:17 และพระองค์ทรงฟังดูพวกเขา และตรัสว่า “แล้วพระวจนะซึ่งถูกเขียนไว้แล้วมีความหมายอะไร ซึ่งว่า ‘ศิลาซึ่งพวกช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ศิลาอันเดียวกันนั้นได้กลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว’

20:18 ผู้ใดก็ตามที่จะล้มทับศิลานั้น จะถูกทำให้แตกหักไป แต่ผู้ใดก็ตามที่จะถูกศิลานี้ตักทับ ศิลา นั้นจะบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง”

คำอุปมาเรื่องสวนองุ่น

พระคำตอนที่เหมือนกันคือมัทธิว 21:33-46 และมาระโก 12:1-12 ในที่นี้ชนชาติอิสราเอลถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนสวนองุ่นแห่งหนึ่ง สวนองุ่นของพระเจ้า ซึ่งถูกปล่อยให้เช่าหรือฝากไว้ใน การดูแลของพวกธรรมาจารย์ พวกฟาริสี และพวกบรูโรหิตใหญ่ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเยซูทรงหมายถึงสิ่งทีคนอื่น ๆ ก็คงถูกเตือนใจให้ระลึกถึงคำสอนในภาคพันธสัญญาเดิมที่ว่าชนชาติอิสราเอลเป็นสวนองุ่นของพระเยโฮวาห์เช่นในอิสยาห์ 5:1-7 การดูแลด้วยความรักของพระเจ้าที่มีต่อชนชาติของพระองค์และแผ่นดินของพวกเขา ความเจริญรุ่งเรือง

และความสุข ถูกเล่าขานให้ฟัง แต่แทนที่จะเกิดผลงุ่นงันดี มันกลับออกผลงุ่นงันป่า และด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงอนุญาตให้สวนองุ่นนั้นถูกเหยียบย่ำ

พระเจ้าทรงหมายความว่าพระองค์ทรงอนุญาตให้การพิพากษาตกแก่ผู้คนเหล่านั้นและการตกเป็นเชลยในบาบิโลน จงระลึกถึงอิสยาห์ 5:7: “เพราะว่าสวนองุ่นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาคือวงศ์วานแห่งอิสราเอล และผู้คนแห่งยูดาห์คือพืชที่น่ารื่นรมย์ของพระองค์” พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านี้ถูกนับว่าเป็นผู้เช่า ผู้ดูแลที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลแผ่นดินนั้นและประชาชนเหล่านั้น และพวกเขาควรมีผลมาถวายพระเจ้า ผลแห่งความชอบธรรมและคำสั่งสอนตามทางของพระเจ้า แต่พวกเขาก็ไม่มี พวกเขาไม่ถือว่าสวนองุ่นนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่เป็นเขตแดนของพวกเขาเอง เหมือนที่เหล่าผู้ครอบครองชาวโลกกระทำ คุณจึงไม่ต้องประหลาดใจเลยกับวิบัติแปรปรวนที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงประกาศให้ตกแก่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีในมัทธิว 23

ในข้อ 10 เราพบว่าผู้รับใช้นั้นถูกส่งไปยังพวกเขาสวนเพื่อเก็บค่าเช่าสำหรับผลเหล่านั้น นั่นหมายความว่าพวกเขาสามารถได้ถูกส่งไปยังชนชาติอิสราเอลเพื่ออ้อนวอนประชาชนเหล่านั้นให้รักและรับใช้พระเจ้าที่แท้จริง ถวายผลแห่งความเชื่อฟัง และการนมัสการและการสวามิภักดิ์แด่พระองค์ ศาสดาพยากรณ์คนแล้วคนเล่าถูกส่งไปและแต่ละคนถูกปฏิเสธ จากนั้นเจ้าของสวนส่งบุตรชายที่รักของตนไป นั่นหมายความว่าบัดนี้พระเจ้าทรงส่งพระคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดมาแล้ว พระเยซูทรงทราบว่าพวกเขาจะพูดว่า “จงมาเถิด ให้พวกเราฆ่าเขาเสีย เพื่อมรดกนั้นจะเป็นของพวกเรา” ฉะนั้นพระเยซูเจ้าจึงทรงเปิดเผยใจของคนชั่วเหล่านี้ พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาเกลียดชังพระองค์และอยากฆ่าพระองค์

ฉะนั้นจะเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขาสวนเหล่านี้? พวกเขาจะถูกทำลายและสวนองุ่นนั้นถูกมอบให้แก่ผู้อื่น นั่นหมายความว่าในปี ค.ศ. 70 ทิวทัศน์และกองทัพชาวโรมของเขาจะทำลายกรุงเยรูซาเล็มและประชาชนเหล่านั้นจะถูกกระจัดกระจายไปทั่วโลก ชาวประเสริฐจะถูกมอบให้แก่พวกคนต่างชาติ และพระเจ้าจะทรงให้มีเหล่าผู้นำฝ่ายวิญญาณคนอื่น ๆ แทนที่ลำดับชั้นปกครองของพวกเขา

ข้อความที่ยกมาในข้อ 17 มาจากเพลงสดุดี 118:22 พระคริสต์ทรงถูกแสดงภาพเป็นหินหรือศิลาก้อนหนึ่ง ศิลาก้อนใหญ่นั้นในถิ่นทุรกันดารซึ่งถูกตีและปล่อยน้ำออกมาให้ฝูงชนได้ดื่มกินแสดงภาพพระคริสต์ เพราะว่า 1 โครินธ์ 10:4 กล่าวว่าชนชาติอิสราเอล “ได้ดื่มจากศิลาด้วยจิตวิญญาณที่ติดตามพวกเขา และศิลานั้นคือพระคริสต์”

ตามการตีความความฝันของเนบูคัดเนสซาร์เกี่ยวกับหลายจักรวรรดิ “หิน (ก้อนนั้น) ถูกตัดออกโดยปราศจากมือ” ซึ่งจะหล่นใส่เท้าของรูปจำลองใหญ่นั้นและบดขยี้มันจนแหลกเป็นผุยผง จากนั้นหินนั้นจะเต็มทั้งพิภพ-ศิลานั้นจะต้องเป็นพระคริสต์ในอาณาจักรของพระองค์ (ดนล. 2:44,45) เราเชื่อว่าพระเยซูทรงมีภาพนั้นอยู่ในหัวเมื่อพระองค์ตรัสว่า “ผู้ใดก็ตามที่จะล้มทับศิลานั้น จะถูกทำให้แตกหักไป แต่ผู้ใดก็ตามที่จะถูกศิลานี้ตักทับ ศิลานั้นจะบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง”

คนเหล่านั้นที่โจมตีศิลานั้นจะถูกทำให้แตกหัก แต่ในวันพิพากษานั้นพระคริสต์จะทรงบดขยี้คนเหล่านั้นที่เกลียดชังพระองค์และปฏิเสธพระองค์จนแหลกเป็นผุยผง พระคริสต์ทรงเป็น “ศิลานอนมีชีวิตอยู่” ซึ่งแท้จริง

แล้วถูกปฏิเสธโดยมนุษย์ แต่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ และทรงล้ำค่า” (1 ปต. 2:4) พวกเราที่เป็นศิลาที่มีชีวิตอยู่หลายก้อนก็ถูกก่อบนรากฐานนั้น, “พระนิเวศน์ฝ่ายจิตวิญญาณ”

พระคริสต์ทรงเป็น “ศิลามุมเอก” ด้วย เช่นเดียวกับที่ทรงเป็น “ศิลามุมเอก” และ “เป็นก้อนหินแห่งการสะดุด และเป็นศิลาแห่งการขัดเคืองใจ” แก่เหล่าคนชั่ว (1 ปต. 2:4-8) พระคริสต์ ไม่ใช่เปโตร ไม่ใช่คำสารภาพบางอย่าง ทรงเป็นรากฐานของคริสตจักรนั้น “เพราะว่าผู้ใดจะวางรากฐานอื่นนอกจากรากฐานที่วางไว้แล้วไม่ได้ ซึ่งคือพระเยซูคริสต์” (1 คร. 3:11)

จงให้ทุกคนที่ถูกแต่งตั้งในตำแหน่งที่มีหน้าที่รับผิดชอบพิจารณาการพิพากษาอันน่ากลัวนั้นที่จะมาสู่คนทั้งหลายที่ใช้ตำแหน่งผู้นำฝ่ายวิญญาณอย่างผิด ๆ การพิพากษาที่น่ากลัวจริง ๆ ต้องมาสู่คนเหล่านั้นผู้บิดเบือนข่าวประเสริฐ บางคนสวมคราบแกะ “แต่ภายในพวกเขาเป็นสุนัขป่าที่ตะกละตะกลาม” พระเยซูตรัสไว้ในมัทธิว 7:15 คนไม่เชื่อบางคนสวมเสื้อคลุมของบิชอป พวกเขาอาจารย์สอนศาสนาในวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมหลายแห่งในความเป็นจริงแล้วมักเป็นศัตรูต่อพระคริสต์และพระคัมภีร์ เป็นพวกเขาส่วนที่ไม่ยอมให้ผลแห่งสวนองุ่นนั้นแก่เจ้าของและอยากฆ่าบุตรคนนั้น พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีชั่วที่ไม่ยอมเชื่อเรื่องความเป็นพระเจ้าและสิทธิอำนาจของพระเยซูคริสต์ ก็มีคนจำนวนมากในโลกทางศาสนาที่เดินตามรอยของพวกเขาและพวกเขาจะมาสู่การพิพากษาแบบเดียวกันภายใต้ความกริ้วโกรธของพระเจ้า

ข้อ 19 และที่ตามมาบอกเราว่าพวกบุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ “ดูออกว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานี้กระทบพวกเขา”

ข้อ 19-26:

20:19 และพวกบุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์
ในช่วงเวลานั้นเองหาโอกาสที่จะลงมือจับพระองค์
และพวกเขากลัวประชาชน เพราะพวกเขาดูออก
ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานี้กระทบพวกเขา
20:20 และพวกเขาเฝ้าดูพระองค์ และส่งพวก
สอดแนมไป ผู้ซึ่งควรจะทำตัวเองเป็นคนชอบ
ธรรม เพื่อพวกเขาจะจับผิดในบรรดาพระดำรัส
ของพระองค์ เพื่อพวกเขาจะมอบพระองค์ไว้ใน
อำนาจและสิทธิอำนาจของเจ้าเมือง
20:21 และคนเหล่านั้นถามพระองค์ โดยกล่าวว่า
“อาจารย์เจ้าข้า พวกเราทราบอยู่ว่า ท่านกล่าว
และสั่งสอนอย่างถูกต้อง และท่านไม่เลือกหน้าผู้ใด
แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าอย่างแท้จริง
20:22 เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่

ที่พวกเขาจะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์”
20:23 แต่พระองค์ทรงหยั่งรู้อบายของพวกเขา
และตรัสแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าทดลองเราทำไม
20:24 จงให้เราดูเงินตราเหรียญหนึ่งเกิด เงินตรา
เหรียญนี้มีรูปและคำจารึกของผู้ใด” พวกเขาตอบ
และกล่าวว่า “ของซีซาร์”
20:25 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เหตุฉะนั้น
สิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และ
สิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า”
20:26 และคนเหล่านั้นไม่สามารถจับผิดในบรรดา
พระดำรัสของพระองค์ต่อหน้าประชาชนได้ และ
พวกเขาก็อัศจรรย์ใจในพระดำรัสตอบของพระองค์
และนั่งอยู่

พวกยิวควรเสี้ยส่วยให้ซีซาร์ไหม?

บันทึกเหตุการณ์ตอนเดียวกันอยู่ในมัทธิว 22:15-22 และมาระโก 12:13-17

เราเห็นไปก่อนหน้านี้แล้วในลูกา 19:47 ว่า “พวกบุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้หาโอกาสที่จะทำลายพระองค์เสีย” พวกเขาคอยหาช่องทางที่จะทำให้พระองค์อับอายขายหน้า ที่จะทำให้พระองค์มีปัญหาเกี่ยวกับทางการของโรม หรือที่จะหันประชาชนให้ต่อสู้พระองค์ บัดนี้เมื่อพระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องสวนองุ่นอย่างชัดเจนโดยกล่าวหาพวกเขาว่าไม่สัตย์จริงต่อพระเจ้าและไม่ภักดีต่อสวนองุ่นนั้นที่พวกเขาดูแลรักษา พวกเขา “ในชั่วโมงนั้นเองหาโอกาสที่จะลงมือจับพระองค์” แต่พวกเขากลัวประชาชน

พวกผู้นำชั่วเหล่านี้ส่งพวกคนสอดแนมไปซึ่งแสรังทำตัวเป็นมิตรสหายของพระองค์ ด้วยถ้อยคำป้อยอพวกเขาเสแสร้งว่าชื่นชมพระเยซูเพราะความตรงไปตรงมาและความซื่อตรงของพระองค์เพื่อที่พระองค์จะทรงทำให้พระองค์เองติดกับอย่างเปิดเผย พวกเขาถามคำถามที่ว่า “เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ที่พวกเราจะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์”

ถ้าพระองค์ทรงอยู่ฝ่ายพวกคนเก็บภาษีของโรม พวกผู้นำเหล่านั้นก็คิดว่าเหล่าสามัญชนก็ควรจะหันมาต่อต้านพระเยซู พวกคนเก็บภาษีไม่เคยเป็นที่นิยมชมชอบเลย การเก็บภาษีในอิสราเอลในสมัยนั้นไม่เป็นที่นิยมชมชอบมากกว่าเพราะว่ามันถูกกระทำโดยจักรวรรดิโรม; พวกยิวเป็นชนชาติที่ถูกพิชิต ซึ่งให้การสนับสนุนเหล่าผู้พิชิตของพวกเขา มันยิ่งไม่เป็นที่นิยมเข้าไปใหญ่เพราะว่าพวกคนเก็บภาษีมักขูดรีดและไม่เป็นธรรม โดยเรียก ร้องมากเกินไปที่ยุติธรรม ถ้าพระเยซูทรงเห็นชอบกับการเก็บภาษี แน่แน่นอนว่าคนชั่วเหล่านี้คิด พวกสามัญชนที่รักพระเยซูก็คงหมางใจในพระองค์ และถ้าพระองค์ตรัสต่อต้านการเก็บภาษี ตามที่พวกเขาหวังไว้ “พวกเขาจะมอบพระองค์ไว้ในอำนาจและสิทธิอำนาจของเจ้าเมือง” (ข้อ 20)

พระเยซูทรงดูออกถึงเล่ห์เหลี่ยมของพวกเขา พระองค์ตรัสว่า “พวกเจ้าทดลองเราทำไม” พระองค์ตรัสต่อไปอีก เพราะมัทธิว 22:18 รายงานไว้ดังนี้: “แต่พระเยซูทรงรับรู้ถึงความชั่วของพวกเขา และตรัสว่า “พวกเจ้าทดลองเราทำไม พวกเจ้า พวกหน้าซื่อใจคด” แน่แน่นอนว่าพวกเขาเป็นพวกหน้าซื่อใจคด

พระเยซูทรงกล่าวโทษผู้คนว่าเป็นพวกหน้าซื่อใจคดบ่อยครั้งจริง ๆ! การให้ทานเพื่อให้มนุษย์เห็นก็เป็นการทำ “เหมือนอย่างพวกคนหน้าซื่อใจคดกระทำ” (มธ. 6:2) เมื่อพวกฟาริสีและคนอื่น ๆ ยืนอธิษฐานตามท้องถนนเพื่อให้คนเห็น พวกเขาก็ “เป็นเหมือนพวกคนหน้าซื่อใจคด” (ข้อ 5) เมื่อผู้คนอดอาหารเพื่อให้มนุษย์เห็น โดยแสดงสีหน้าเศร้าหมอง นั่นก็เป็น “เหมือนพวกคนหน้าซื่อใจคด” พระเยซูตรัส (ข้อ 16) คนหน้าซื่อใจคดตัดสินคนอื่นแต่มองไม่เห็นบาปทั้งหลายของตัวเอง พระเยซูตรัสในมัทธิว 7:5 และลูกา 7:42 นายธรรมศาลาคนหนึ่งให้หัวหรือลาภิน้ำและคัดค้านการที่ผู้หญิงคนหนึ่งถูกรักษาให้หายก็เป็น “เจ้า คนหน้าซื่อใจคด” (ลูกา 13:15) คนเหล่านั้นที่พูดภาษาของคนเคร่งศาสนาและไม่เข้ามาใกล้พระเจ้าด้วยหัวใจของตนก็เป็นพวกหน้าซื่อใจคด พระเยซูตรัส (มธ. 15:7) และพวกฟาริสีเป็นพวกหน้าซื่อใจคดในการเรียกร้องหมายสำคัญหรือการอัศจรรย์หนึ่งเพื่อพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์เมื่อมันปรากฏชัดอยู่แล้วแก่ฝูงชนเหล่านั้น (มธ. 16:3) พวกสาวกได้รับคำเตือนว่า “ท่านทั้งหลายจงระวังเชื้อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด” (ลูกา 12:1) และเจ็ดหนในมัทธิว 23 พระเยซูตรัสว่า “วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี

พวกหน้าชื่อใจคด!” ในศาสนา เห็นได้ชัดว่าการทดลองใหญ่นั้นคือ การทำให้ผู้คนประทับใจ การทำสิ่งต่าง ๆ ทางศาสนา “เพื่อให้มนุษย์เห็น” การเป็นคนหน้าชื่อใจคด

ความรักชาติและความเชื่อแบบคริสเตียนไปด้วยกัน

ใช่แล้ว คริสเตียนจะต้องกระทำดังนี้คือ “สิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า” เปาโลได้รับการตลใจให้เขียนข้อปฏิบัติอย่างละเอียดเช่นนั้นในโรม 13:1-7: “บรรดาผู้ที่มีอำนาจนั้นถูกแต่งตั้งขึ้นโดยพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ต่อต้านอำนาจนั้นก็ต่อต้านบัญญัติของพระเจ้า” ผู้ครอบครองนั้นเป็น “ผู้รับใช้ของพระเจ้าแก่ท่านสำหรับความดี” เขา “หาได้ถือดาบไว้ อย่างเปล่าประโยชน์ไม่ ด้วยว่าเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เป็นผู้แก้แค้นเพื่อลงพระพิโรธแก่ผู้ที่กระทำความชั่วร้าย” ผู้ครอบครองนั้นเป็น “ผู้รับใช้ของพระเจ้า” อย่างแท้จริงพอ ๆ กับนักเทศน์บนธรรมาสน์ ฝ่ายหนึ่งเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งในการปกครองและความเป็นระเบียบเรียบร้อย; อีกฝ่ายเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งแห่งข่าวประเสริฐ-แต่ทั้งคู่เป็นตัวแทนพระเจ้า ผู้ใดที่อยากเป็นคริสเตียนที่ดีก็ต้องเป็นผู้ที่รักชาติ

น่าสนใจตรงที่ว่าพระเยซูทรงเสนอการสวามิภักดิ์ต่อซีซาร์ซึ่งถูกเป็นตัวแทนโดยปีลาตผู้ว่าราชการ แม้ปีลาตซึ่งรู้ว่าพระองค์ไม่มีความผิด ก็เป็นผู้ที่จะปรับโทษพระเยซูให้ถึงตาย! น่าสนใจที่ว่าเมื่อเนโรเป็นจักรพรรดิที่โรมและจะเป็นคนเดียวกับที่จะสั่งตัดศีรษะเปาโล เปาโลก็จะกล่าวว่าเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และ “บรรดาผู้ที่มีอำนาจนั้นถูกแต่งตั้งขึ้นโดยพระเจ้า” ลูก ๆ ควรที่จะเชื่อฟังพ่อแม่ไม่ว่าพ่อแม่ทำถูกต้องเสมอหรือไม่ ภรรยาจะต้องนบถเชื่อฟังสามีของตน “ในทุกสิ่ง” (อฟ. 5:22-24) แม้หากว่าสามีเป็นคนไม่รอดก็ตาม (1 ปต. 3:1,2) เหล่าผู้รับใช้จะต้องเชื่อฟังต่อผู้เป็นนายของตน “ไม่ใช่เฉพาะต่อคนดีและสุภาพอ่อนโยนเท่านั้น แต่ต่อคนตลบตะแลงด้วย” (1 ปต. 2:18) พลเมืองทั้งหลายจะต้อง “ให้เกียรติยศแด่” และ “จงยอมจำนนตัวเองต่อบรรดากฎหมายของมนุษย์เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าจะต่อกษัตริย์ ในฐานะเป็นผู้มีอำนาจสูงสุด หรือต่อบรรดาเจ้าเมือง เหมือนอย่างคนเหล่านั้นที่ถูกส่งไปโดยผู้หนึ่ง เพื่อการลงโทษบรรดาคนทำสิ่งชั่วร้าย และเพื่อการยกย่องบรรดาคนที่กระทำดี” (1 ปต. 2:13,14)

น่าที่ที่เราไม่เคยได้ยินพระคริสต์เย้ยหยันหรือด่าว่าการปกครองของโรมเลย ไม่เลย กับปีลาตที่เป็นผู้ว่าราชการก็ไม่เคย พระเยซูเจ้าทรงถูกไต่สวนและถูกปรับโทษและผู้ว่าราชการนั้นทราบว่าจะทรงไร้ความผิด เปาโลตำหนิมหาปุโรหิตอย่างรุนแรงที่สั่งให้คนตบเขาซึ่งขัดแย้งต่อพระราชบัญญัติ แต่เขาพูดไปโดยไม่รู้ว่า เขากำลังพูดกับมหาปุโรหิต และกิจการ 23:4,5 บอกเราว่า “และคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ได้กล่าวว่า “เจ้าตำหนิมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ” แล้วเปาโลได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้มาก่อน พี่น้องทั้งหลาย ว่าเขาเป็นมหาปุโรหิต ด้วยมิเขียนไว้แล้วว่า ‘เจ้าอย่ากล่าวสิ่งที่ชั่วร้ายต่อผู้ปกครองแห่งประชากรของเจ้า’” เปาโลยอมรับว่า มันผิดที่จะพูดจากรุนแรงขนาดนั้นต่อมหาปุโรหิตแม้ในยามที่มหาปุโรหิตผู้หนึ่งทำผิดก็ตาม

จงหมายเหตุคำสอนที่ชัดเจนนั้นที่ว่ามันเป็นบาปอย่างหนึ่งที่จะ “พูดจาให้ร้ายต่อบรรดาผู้ที่มีบรรดาศักดิ์” ที่จะ “เหยียดหยามผู้ที่มีอำนาจ” ที่จะ “กล่าวประณาม” ต่อผู้เหล่าผู้ครอบครอง พวกผู้นำ (ยูดาส ข้อ 8 และ 9, และ 2 ปต. 2:10,11) คริสเตียนทั้งหลายมีสิทธิ์ที่จะแสดงออกถึงความคิดเห็นของตน ที่จะเห็นต่างจากคนอื่น ๆ ที่จะลงคะแนนเสียงเพื่อสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงในรัฐบาล แต่ความคิดเห็นของพวกเขา

เขาควรถูกแสดงออกด้วยความเคารพที่มีต่อคนเหล่านั้นที่เป็นเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าในรัฐบาล การใช้ภาษาแบบไม่ยับยั้ง การกล่าวหาและการใช้ถ้อยคำหยาบคายไม่เหมาะสมเลยกับคริสเตียนไม่ว่าจะแห่งหนใด และสิ่งเหล่านี้ถูกห้ามเป็นพิเศษในยามที่พูดถึงเหล่าผู้ครอบครอง คนที่ไม่ให้ความเคารพอย่างแท้จริงแก่รัฐบาลของเรา เช่นพวกถือลัทธิอนาธิปไตย คนที่กล่าวประณามเหล่าผู้ครอบครองและพูดให้ร้ายต่อผู้มีบรรดาศักดิ์ ก็ไม่ใช่คริสเตียนที่ดี ไม่ว่าเขาจะอ้างตัวว่าถือหลักคำสอนที่เป็นรากฐานขนาดไหนหรือว่าเขาดูเหมือนเป็นผู้ปกป้องแนวคิดอเมริกันนิยมอย่างร้อนรนสักเพียงใด

ข้อ 27-38:

20:27 แล้วบางคนในพวกสะดูสีมาหาพระองค์ ผู้ซึ่งปฏิเสธว่ามีการเป็นขึ้นมาจากความตายใด ๆ และพวกเขาถามพระองค์

20:28 โดยกล่าวว่า “อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนถึงพวกเราว่า ‘ถ้าพี่ชายของผู้ใดตาย ซึ่งมีภรรยา และเขาตายโดยไม่มีบุตร ให้น้องชายของเขารับภรรยาของพี่ชายนั้นไว้เป็นภรรยาของตน และสืบเชื้อสายให้แก่พี่ชายของตน’

20:29 ฉะนั้นมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน และพี่หัวปีได้รับหญิงคนหนึ่งมาเป็นภรรยา และตายโดยไม่มีบุตร

20:30 และคนที่สองจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา และเขาตายโดยไม่มีบุตร

20:31 และคนที่สามจึงรับหญิงนั้น และในทำนองเดียวกันทั้งเจ็ดคนก็เหมือนกัน และพวกเขาไม่มีบุตร และก็ตาย

20:32 ในที่สุดหญิงคนนั้นก็ตายด้วย

20:33 เหตุฉะนั้น ในการเป็นขึ้นมาจากความตาย หญิงคนนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น ด้วยว่าชายทั้งเจ็ดคนได้นางเป็นภรรยาแล้ว”

20:34 และพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “ลูก ๆ แห่งโลกนี้สมรสกัน และถูกยกให้เป็นสามีภรรยา

20:35 แต่เขาเหล่านั้นซึ่งจะถูกนับว่าสมควรที่จะได้รับโลกนั้น และการเป็นขึ้นมาจากความตาย ก็ไม่สมรสกัน และไม่ถูกยกให้เป็นสามีภรรยากัน

20:36 และพวกเขาไม่สามารถตายได้อีกต่อไปแล้ว เพราะพวกเขาเท่าเทียมกับพวกทูตสวรรค์ และเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า โดยเป็นลูกทั้งหลายแห่งการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น

20:37 บัดนี้ที่ว่าพวกคนที่ตายก็ถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่ แม้แต่โมเสสก็ยังได้สำแดงที่พุ่มไผ่นั้น เมื่อท่านเรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ‘เป็นพระเจ้าของอับราฮัม และเป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’

20:38 เพราะพระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ของคนที่มีชีวิต ด้วยว่าทุกคนมีชีวิตอยู่สำหรับพระองค์”

พระเยซูทรงตอบพวกสะดูสีเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย

บันทึกเหตุการณ์เดียวกันคือ มัทธิว 22:23-33 และมาระโก 12:18-27 และมีการใช้ถ้อยคำแตกต่างกันเล็กน้อย

พวกสะดูสีนำคำถามนี้มา ที่ผ่านมาพวกฟาริสีเป็นพวกที่คัดค้านพระเยซูบ่อยครั้งกว่า พวกเขาเป็นคณะศาสนาหนึ่งที่ยึดมั่นในจุดยืนหลักข้อเชื่อเดิมอยู่ไม่มากนักน้อยในแง่การประกาศตัว แต่ก็มีความคิดแบบโลก

และมีใจโลก พวกเขาถือรักษารูปแบบและพิธีการโดยปราศจากการเปลี่ยนแปลงในจิตใจ และฉะนั้นพวกเขาจึงเป็นนักศาสนาที่ไม่ได้กลับใจเชื่อ พวกเขาเชื่อว่าเป็นอีกคณะหนึ่ง-พวกยูนิทาเรียน, พวกสมัชชใหม่, พวกเสรีนิยมแห่งสมัชชุนั้นที่ “ปฏิเสธว่ามี การเป็นขึ้นมาจากความตายใด ๆ” (ข้อ 27) พวกเขาไม่เชื่อเรื่องทูตสวรรค์และวิญญาณ (กิจการ 23:8) แม้ว่าพวกเขาเชื่อและพวกพาร์ตีเป็นศัตรูคู่อาฆาตกัน พวกเขาก็ร่วมมือกันในความเกลียดชังของพวกเขาที่มีต่อพระเยซูคริสต์ ตอนที่เปาโลถูกจับกุมและถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดริน เขาก็ก่อให้เกิดความแตกแยกและความวุ่นวายในท่ามกลางพวกเขาโดยกล่าวว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นพาร์ตีคนหนึ่ง และเป็นบุตรชายของพาร์ตีคนหนึ่ง เรื่องความหวังและการเป็นขึ้นมาจากความตาย ข้าพเจ้าจึงถูกไต่สวน” (กิจการ 23:6) ความแตกแยกกันครั้งนั้นเป็นเหตุให้เปาโลได้รับการช่วยเหลือให้พ้นโดยนายทหารชาวโรมผู้นั้น

ในที่นี้พวกสะดูสีมาหาพระเยซู โดยหวังว่าจะลดทอนคำถามเรื่องการเป็นขึ้นจากตายให้กลายเป็นเรื่องเหลวไหล บัญญัติของโมเสสในพระราชบัญญัติ 25:5 กำหนดไว้ว่าเมื่อพี่น้องคนหนึ่งตาย พี่น้องของเขาที่อาศัยอยู่กับเขาจะต้องรับภรรยาของเขามาเพื่อให้กำเนิดเชื้อสาย บัดนี้พวกสะดูสี เพื่อให้มันเป็นเรื่องเหลวไหล ถึงขนาดให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นถึงหนที่เจ็ด เมื่อหญิงคนนั้นตายในที่สุด ในการเป็นขึ้นจากตายนางจะเป็นภรรยาของคนไหนในเจ็ดคนนั้น? ความผิดพลาดของพวกเขายู่ในการที่พวกเขาคิดว่าผู้คนเป็นเหมือนเดิมในสวรรค์แบบเดียวกับที่พวกเขาเป็นบนโลกนี้ พวกเขาหลงผิดโดยที่ไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า พระเยซูตรัส

คำตอบก็คือว่าจะไม่มีการสมรสในสวรรค์ คริสเตียนทั้งหลายจะมีร่างกายที่เป็นขึ้นจากตายและจะเป็นลูก ๆ ของพระเจ้าในร่างกายเช่นเดียวกับจิตวิญญาณ และเหมือนกับเหล่าทูตสวรรค์ พวกเขาจะไม่ตายเลย และเนื่องจากจะไม่มี ความตาย ไม่มีการลดลงของประชากร จึงไม่จำเป็นต้องมีการทวีคูณและการเติมเต็มแผ่นดินโลกอีก ไม่จำเป็นต้องมีการสืบพันธุ์; ฉะนั้นจะไม่มีการสมรสกัน ในสวรรค์

นั่นหมายความว่าในสวรรค์เราทุกคนจะเป็นสิ่งมีชีวิตที่ไร้เพศโดยเป็นชนิดเดียวกัน ถูกสร้างมาตามต้นแบบเดียวอย่างนั้นหรือ? ผมไม่คิดอย่างนั้น ผมเห็นว่าบุคลิกลักษณะของเราจะมีอยู่ต่อไปในสวรรค์แต่ถูกชำระให้บริสุทธิ์และถูกทำให้สมบูรณ์และเหมาะสมสำหรับสิ่งมีชีวิตนิรันดร์ที่ไร้บาป เราคิดว่าพวกผู้ชายจะมีบุคลิกลักษณะของผู้ชายและพวกผู้หญิงจะมีบุคลิกลักษณะของผู้หญิง มีเหตุผลหลายประการว่าทำไมผู้ชายและผู้หญิงทั้งหลายถึงถูกสร้างให้เติมเต็มซึ่งกันและกัน และมีความชื่นบานหลายประการของการร่วมสามัคคีธรรมกันระหว่างทั้งสองเพศที่ไม่เกี่ยวข้องกับการสมรสหรือความสัมพันธ์ทางเพศ

ผมจะไม่รู้จักและไม่มีการร่วมสามัคคีธรรมอันแสนชื่นใจกับภรรยาของผม หลังจากที่เป็นอย่างเดียวกันบนแผ่นดินโลกแล้วหรือ? ผมจะไม่รู้จักและรักคุณแม่สุดที่รักของผมในสวรรค์และรู้ว่าท่านเป็นคุณแม่ของผมหรือ? ลูกสาวทั้งหกคนของผมจะไม่เป็นลูกสาวสุดที่รักของผมต่อไปหรือ? พวกเขาจะถูกเปลี่ยนให้กลายเป็นสิ่งมีชีวิตแปลกประหลาดที่ผมไม่รู้จัก ซึ่งผมจะไม่เสียใจแห่งความรัก ไม่มีความหวังหาอาหาร ไม่มีความทรงจำอันแสนอ่อนหวานร่วมกับพวกเขาหรือ?

ในหลายหนทางที่แสนวิเศษ เกินความรู้ของมนุษย์ ความชื่นบานเหล่านั้น การคบหาสมาคมเหล่านั้น การร่วมสามัคคีธรรมเหล่านั้นในสวรรค์จะสมบูรณ์แบบและครบบริบูรณ์ท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่ไร้บาป

อับราฮัมในสวรรค์จะยังคงเป็น “อับราฮัมบิดาเจ้าข้า” แก่พวกยิว (ลูกา 16:22-24)

อัครทูตเปาโลได้รับการคล้อยใจให้เขียนว่า “บัดนี้เกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายซึ่งพวกท่านได้เขียนมาถึงข้าพเจ้านั้น เป็นการดีที่ผู้ชายจะไม่แตะต้องผู้หญิงเลย แต่อย่างไรก็ตาม เพื่อหลีกเลี่ยงการล่วงประเวณี จึงให้ผู้ชายทุกคนมีภรรยาของตนเอง และจงให้ผู้หญิงทุกคนมีสามีของตนเอง” (1 คร. 7:1,2) เมื่อไม่มีความจำเป็นและไม่มีการทดลอง ในสวรรค์เราจึงเชื่อว่าคริสเตียนทุกคนจะเห็นพ้องกับเปาโล มีอิสรภาพอย่างหนึ่งที่แสนวิเศษซึ่งปราศจากภาระเหล่านั้นและความห่วงพะวงทั้งหลายแห่งชีวิตสมรส เปาโลจึงกล่าวว่า:

“แต่ข้าพเจ้าอยากให้คุณทั้งหลายอยู่โดยปราศจากความกระวนกระวาย คนที่ยังไม่แต่งงานก็ใส่ใจในสิ่งทั้งหลายที่เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเขาจะเป็นที่พอพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไร แต่คนที่แต่งงานแล้วก็ใส่ใจในสิ่งทั้งหลายที่เป็นของโลกว่าเขาจะเป็นที่พอใจของภรรยาของตนอย่างไร มีความแตกต่างกันด้วยระหว่างภรรยาและสาวพรหมจารี หญิงที่ยังไม่แต่งงานก็ใส่ใจในสิ่งทั้งหลายที่เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อนางจะบริสุทธิ์ทั้งในร่างกายและในจิตวิญญาณ แต่หญิงที่แต่งงานแล้วก็ใส่ใจในสิ่งทั้งหลายที่เป็นของโลกนี้ว่านางจะเป็นที่พอใจสามีของตนอย่างไร และสิ่งนี้ข้าพเจ้ากล่าวเพื่อเป็นผลประโยชน์ของพวกท่านเอง มิใช่เพื่อข้าพเจ้าจะเอาบ่วงคล้องพวกท่าน แต่เพื่อสิ่งซึ่งเหมาะสม และเพื่อให้พวกท่านปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากสิ่งที่ทำให้ไขว้เขว แต่ถ้าชายคนใดคิดว่าตนประพฤติดต่อบรรดาพรหมจารีของตนอย่างไม่เหมาะสม และถ้าหญิงนั้นมีอายุผ่านวัยสาวของเธอแล้ว และเห็นว่าจำเป็น จงให้เขาทำสิ่งที่ตนประสงค์ เขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใด จงให้เขาทั้งสองแต่งงานกันเถิด แต่อย่างไรก็ตาม ชายคนใดที่ตั้งใจแน่วแน่ และเห็นว่าไม่มีความจำเป็น แต่มีอำนาจเหนือความประสงค์ของตนเอง และตั้งใจตั้งมั่นว่าเขาจะให้หญิงนั้นเป็นพรหมจารีต่อไป เขาก็กระทำดีแล้ว ดังนั้นผู้ใดที่มอบหญิงนั้นไว้ในการแต่งงานก็ทำดีอยู่ แต่ผู้ที่ไม่มอบหญิงนั้นไว้ในการแต่งงานก็ทำดีกว่า” - 1 คร. 7:32-38

เปาโลมีความสุขมากกว่าและพอใจกับการไม่แต่งงาน แม้ว่าเขามีการร่วมสามัคคีธรรมอันแสนวิเศษกับสตรีคริสเตียนหลายคนและชื่นชมยินดีในการรู้จักพวกนาง ตามที่เราเรียนรู้จากรายชื่อนั้นในโรม บทที่ 16 พระเยซูทรงได้รับความช่วยเหลือด้วยใจรักจากสตรีที่ดีหลายคนและทรงชื่นชมยินดีในความรักของพวกนาง ฉะนั้นไม่ต้องสงสัยเลยว่าในสวรรค์ ที่ไม่มีการทดลองและการร่วมเพศและภาระทั้งหลายของชีวิตสมรส ความชื่นใจและความดีงามทั้งสิ้นแห่งการร่วมสามัคคีธรรมจากหัวใจอันสมบูรณ์แบบจะเป็นส่วนนั้นของคริสเตียนทุกคนในที่ ๆ พวกเขาทั้งไม่แต่งงานและไม่ถูกยกให้สมรสกัน

ฉะนั้นข้อโต้แย้งของพวกฟาริสีจึงร่วงลงดิน แต่พระเยซูทรงหุบปากของพวกเขาโดยเตือนใจพวกเขาเกี่ยวกับคำตรัสที่โมเสสได้บันทึกไว้ในอพยพ 3:6 ที่พระเจ้าตรัสว่า “เราเป็นพระเจ้าของบิดาเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ” จงสังเกตว่าพระเยซูทรงยืนยันกรานในที่นี้เรื่องรูปปัจจุบันกาล-แม้กระทั่งเรื่องนั้นก็ได้รับการคล้อยใจในพระคำตอนนี้ ฉะนั้นพระเจ้าจึงยังทรงเป็นพระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบอยู่เหมือนเดิม นั่นหมายความว่าพวกเขายังมีตัวตนอยู่ พวกเขาไม่ได้ตายแต่ยังมีชีวิตอยู่ แม้ว่าร่างกายของพวกเขาอยู่ในหลุมศพก็ตาม

“เพราะพระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ของคนที่มีชีวิต ด้วยว่าทุกคนมีชีวิตอยู่สำหรับ

พระองค์” นั่นคือ คนเหล่านั้นที่จากไปก่อนแล้วยังมีชีวิตอยู่และคริสเตียนทั้งหลายอยู่กับพระเจ้าเหมือนที่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบอยู่

ข้อ 39-47:

20:39 แล้วบางคนในพวกธรรมาจารย์ตอบว่า “อาจารย์เจ้าข้า ท่านพูดดีแล้ว”	เป็นเจ้าของ แล้วพระองค์จะเป็นบุตรชายของดาวิดได้อย่างไร”
20:40 และหลังจากนั้นพวกเขาก็ไม่กล้าถามคำถามใด ๆ กับพระองค์อีกต่อไป	20:45 แล้วต่อหน้าประชาชนทุกคน พระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า
20:41 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “คนทั้งหลายกล่าวได้อย่างไรว่า พระคริสต์เป็นบุตรชายของดาวิด	20:46 “จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ซึ่งปรารถนาเดินไปมาในเสื้อคลุมยาว และรักบรรดากการค้ำในในตลาดทั้งหลาย และบรรดาที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลาทั้งหลาย และบรรดาที่เอนกายลงอันมีเกียรติในการเลี้ยงทั้งหลาย
20:42 และดาวิดเองได้กล่าวไว้ในหนังสือสดุดีว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า ท่านจงนั่งที่ขวามือของเรา	20:47 ผู้ซึ่งเหมือบบ้านของพวกหญิงม่าย และอธิษฐานเสียดียวเพื่อตกตา พวกเดียวกันนี้จะได้รับพระอาชญาที่มากยิ่งขึ้น”
20:43 จนกว่าเรากระทำให้บรรดาศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’	
20:44 ฉะนั้นดาวิดทรงเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้	

ทำไมดาวิดเรียกพระคริสต์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า”?

พวกธรรมาจารย์ประทับใจกับคำตอบที่พระเยซูทรงให้แก่พวกเขาเมื่อพระเยซูทรงพิสูจน์โดยพระคัมภีร์ว่าอับราฮัม อิสอัค และยาโคบยังมีชีวิตอยู่และอยู่กับพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม พวกธรรมาจารย์ นักเรียน และผู้คัดลอกพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมทุกคนทราบว่ามีพระเมสสิยาห์ (คำฮีบรู), พระคริสต์ (คำกรีก) นั่นคือ ผู้ถูกเจิม ทรงถูกสัญญาไว้ พระองค์ทรงเตือนใจพวกเขาเกี่ยวกับเพลงสดุดีบทที่สองที่ข้อ 2 พยากรณ์ไว้ว่า “บรรดาภคิตรีย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองทั้งหลายปรึกษากันและกัน ต่อสู้พระเยโฮวาห์และต่อสู้ผู้ถูกเจิมของพระองค์...” อิสยาห์ 61:1 พยากรณ์ไว้เช่นกันเกี่ยวกับผู้ถูกเจิมองค์นี้, พระเยซู, “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้ที่ถ่อมใจ...” พระเยซูทรงยกพระคำตอนนี้ในธรรมศาลาที่เมืองนาซาเร็ธ โดยตรัสว่ามันถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว (ลูกา 4:18)

คุณเห็นแล้วว่า ผู้คนเหล่านั้นกำลังตั้งคำถามของพระเมสสิยาห์นั้น, พระคริสต์นั้น เราเห็นเช่นนั้นจากยอห์น 1:41; ยอห์น 4:25-29; ยอห์น 6:69; ลูกา 2:26; ลูกา 3:15 คราวนี้พระเยซูทรงถามคำถามนี้: ถ้าพระคริสต์ผู้ทรงถูกสัญญาไว้ที่นั่นสืบเชื้อสายมาจากดาวิด แล้วดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าเหมือนที่เขาเรียกในเพลงสดุดี 110:1 ได้อย่างไร? แน่แน่นอนว่า คำตอบก็ต้องเป็นว่าพระเมสสิยาห์นั้น, ผู้ถูกเจิมนั้น, จริง ๆ แล้วทรงเป็นพระเจ้าในรูปกายมนุษย์ และพระเยซูไม่เพียงทรงเป็นบุตรของดาวิดแต่ทรงเป็นพระ

บุตรของพระเจ้า ประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง และพระเจ้าผู้สร้างของโลกผู้ทรงถ่อมพระองค์ลงและทรงกลายเป็นมนุษย์คนหนึ่ง ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงเป็นพระเมสสิยาห์หรือพระคริสต์นั้น (นั่นคือ ผู้ถูกเจิมของพระเจ้า) แต่พระองค์ยังทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า, องค์พระผู้เป็นเจ้าของดาวิดและของเราทุกคน และทรงเป็นพระเยซูคริสต์เจ้า และพระบุตรของพระเจ้า และพระเจ้าผู้สร้าง

จากนั้นพระเยซูทรงเตือนเหล่าสาวกอย่างจริงจังว่า “จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ซึ่งปรารถนาเดินไปมาในเสื้อคลุมยาว และรักบรรดาการค้ำบในตลาดทั้งหลาย และบรรดาที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลาทั้งหลาย และบรรดาที่เอนกายลงอันมีเกียรติในการเลี้ยงทั้งหลาย” พวกเขาไม่กลับใจเชื่อ พวกเขาเป็นคนโง่มาก พวกเขาเหมือบบ้านเรือนของหญิงม่าย แต่คำอธิษฐานยืดยาวของพวกเขามีไว้แค่เพื่อให้ผู้คนประทับใจ พระเยซูทรงเตือนเกี่ยวกับความหน้าซื่อใจคดของพวกเขาในมัทธิว 6:1-7 และ 16-18 การให้ทานหรือการกล่าวคำอธิษฐานต่าง ๆ หรือการอดอาหารหรือการทำไปตามพิธีการทางศาสนาอื่นใด “เพื่อให้มนุษย์เห็น” หรือเพื่อให้ผู้คนประทับใจ ก็เป็นความหน้าซื่อใจคดและถูกห้ามไว้ตรงนี้ โอ ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าโปรดตรัสแก่เราและทรงตำหนิความเย่อหยิ่งที่มาสู่ใจที่นำสังเวชของเราได้อย่างง่ายดายเหลือเกิน และขอให้เราแสวงหาในใจส่วนลึกที่สุดที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยและไม่ใช้เอาใจมนุษย์

ลูกา 21

ข้อ 1-4:

21:1 และพระองค์เงยพระพักตร์ และทอดพระเนตรเห็นคนมั่งมีทั้งหลายโยนเงินถวายเป็นถวายเข้าไปในตู้เก็บเงินถวาย

21:2 และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นหญิงม่ายยากจนคนหนึ่งโยนเหรียญทองแดงสองอันไว้ในนั้นด้วย

21:3 และพระองค์ตรัสว่า “เรากล่าวความจริงแก่

ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายยากจนคนนี้ได้โยนไว้ข้างในมากกว่าบรรดาคนเหล่านี้

21:4 เพราะว่าคนเหล่านี้ทุกคนได้โยนเงินจากทรัพย์เหลือเฟือของตนเข้าไปในบรรดาของถวายของพระเจ้า แต่นางจากความขัดสนของนางได้โยนสิ่งเล็ยงซีพทั้งหมดที่นางมีอยู่ไว้ในนั้น”

หญิงม่ายนั้นให้เหรียญทองแดงสองอัน

“พระเยซูได้ประทับนั่งตรงหน้าตู้เก็บเงินถวาย และทอดพระเนตรสังเกตว่าประชาชนโยนเงินเข้าไปในตู้นั้นอย่างไร” คือวิธีที่มาระโก 12:41 เล่าเรื่องนี้ พระองค์ทรงเฝ้ามองพวกคนมั่งมีโยนของถวายต่าง ๆ ของตนเข้าไปในตู้ และในที่นี้หญิงม่ายยากจนคนหนึ่งมาและนางใส่เหรียญทองแดงสองอันเข้าไป ซึ่งเป็นแค่เศษเสี้ยวหนึ่งของเงินเพนนีหนึ่ง แต่มันก็เป็น “สิ่งเล็ยงซีพทั้งหมดที่นางมีอยู่” นางถวายทั้งหมดที่นางมี

พระเยซูเจ้าทรงสนพระทัยใ้หมว่าผู้คนให้อย่างไร? โอ ใช่แล้ว พระองค์ทรงสน เพราะการให้เป็นตัววัดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับความทุ่มเทแห่งใจของเรา และ “พระเจ้าทรงรักผู้ให้ที่มีใจเราแรง” (2 คร. 9:7) คุณเห็นแล้วว่า การให้เป็นตัววัดความไว้วางใจ พระเจ้าทรงบอกพวกยิวในมาลาคีย์ 3:10-12:

“พวกเจ้าจงนำสิบชักหนึ่งทั้งสิ้นเข้ามาไว้ในคลัง เพื่อจะมีอาหารในนิเวศน์ของเรา และบัดนี้จงลองดูเราในเรื่องนี้ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เราจะไม่มีเปิดบรรดาช่องฟ้าแห่งสวรรค์ให้พวกเจ้า และเทพรับสั่งให้พวกเจ้า จงจะไม่มีที่ว่างพอที่จะรับพรนั้นหรือ และเราจะติเตียนผู้ที่กีดกันนั้นเพราะเห็นแก่พวกเจ้า และผู้เหล่านั้นจะไม่ทำลายผลทั้งหลายแห่งพื้นดินของพวกเจ้า และเถาองุ่นของพวกเจ้าจะไม่ทิ้งผลของเธอก่อนเวลาในทุ่งนา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัส และประชาชาติทั้งสิ้นจะเรียกพวกเจ้าว่า ผู้ที่ได้รับพระพร ด้วยว่าพวกเจ้าจะเป็นแผ่นดินที่น้ำชื่นชมยินดี พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัส”

บัดนี้พระวิหารที่ใช้ทำพิธีการที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกเลวีและระบบปุโรหิต จากไปแล้วและวิหารเดียวที่พระเจ้าทรงมีบนแผ่นดินโลกคือร่างกายมนุษย์ของคริสเตียนแต่ละคน แต่หลักการของพระเจ้ายังเหมือนเดิม ทุกสิ่งเป็นของพระเจ้า คนเหล่านั้นที่รักพระองค์และวางใจพระองค์ว่าจะทรงตอบแทน ตามที่พระองค์ตรัสไว้ ก็จะทำให้ พระเจ้าทรงสัญญาไว้ว่า “คนที่มีใจกว้างขวางจะถูกทำให้อิมหนา และคนที่รดน้ำ ตัวเขาเองจะได้รับการรดน้ำเช่นกัน” (สภษ. 11:25) พระเยซูตรัสว่า “จงให้ และพวกท่านจะได้รับเช่นกัน มนุษย์จะให้ไว้ในทรงออกของพวกท่านแบบเต็มทะนานยัดส้นแน่นพูนล้น ด้วยว่าพวกท่านตวงให้ด้วยทะนานอันใด พวกท่านก็จะได้ตวงกลับด้วยทะนานอันนั้น” (ลูกา 6:38) เปาโลได้รับการดลใจให้กล่าวอีกว่า “คนซึ่งหว่านอย่างเสียตาย ก็จะเกี่ยวเก็บอย่างเสียตายด้วย และคนที่หว่านอย่างบริบูรณ์ ก็จะเกี่ยวเก็บอย่างบริบูรณ์เช่นกัน” (2 คร. 9:6) ฉะนั้น การให้จึงเป็นตัวแทนความเชื่อและความรักและความเชื่อฟัง และมันทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัยจริง ๆ เมื่อใจ

นั้นวางใจพระองค์และรู้ว่าพระองค์จะทรงจัดทำให้เป็นการตอบแทน ฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงทำให้หญิง
ม่ายคนนี้มีชื่อเสียงโด่งดังแก่หลายล้านคนที่อ่านพระคัมภีร์เพราะว่านางให้ทั้งหมดที่นางมี-เหรียญทองแดงสอง
อัน!

ข้อ 5,6:

21:5 และขณะที่บางคนกล่าวถึงพระวิหารว่า พระ
วิหารได้ถูกตกแต่งไว้ด้วยศิลางามต่าง ๆ และเครื่อง
ถ้วยทั้งหลาย พระองค์ก็ตรัสว่า

21:6 “สำหรับสิ่งเหล่านี้ซึ่งท่านทั้งหลายเห็น วัน
เหล่านั้นจะมาซึ่งจะไม่มีศึลาก่อนใดที่ช้อนทับกัน
เหลืออยู่เลย ที่จะไม่ถูกขว้างลง”

คำสอนบนภูเขาเมกอกเทศ

ตรงนี้เริ่มต้นและขยายออกไปจนจบบทซึ่งถูกเรียกว่าคำสอนบนภูเขาเมกอกเทศเพราะว่ามัทธิว
24:1-3 บอกเราว่าพระเยซูทรงออกไปจากพระวิหารแล้วและเสด็จเข้าไปในภูเขาเมกอกเทศและประทานคำ
สอนนี้ มันขยายออกจนจบมัทธิว 24 และจนจบมาระโก 13 ในพระคำตอนที่บันทึกเหตุการณ์เดียวกัน เมื่อมอง
ดูพระวิหาร สาวกคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ขอคุณลักษณะของศิลาต่าง ๆ และอาคารทั้งหลาย
ซึ่งมีอยู่ที่นี่” และพระองค์ตรัสตอบสาวกคนนั้นว่า “ท่านเห็นอาคารใหญ่เหล่านี้หรือ จะไม่มีศึลาก่อนใดที่ช้อน
ทับกันเหลืออยู่ ที่จะไม่ถูกขว้างลง” (มาระโก 13:1,2) ฉะนั้นในที่นี้พระเยซูจึงทรงบอกล่วงหน้าตรง ๆ ถึงการ
ถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 เมื่อทิตัสแม่ทัพโรมนายหนึ่งจะยึดกรุงที่มักกบฏนั้นและทำลายมัน
และไม่แน่ว่ามันอาจมองล่วงหน้าไปยังการถูกทำลายหนที่สองของกรุงนั้นซึ่งจะเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 135 เมื่อ
เยรูซาเล็มจะถูกทำลายอีกจนราบเป็นหน้ากลองและพวกยิวทั้งปวงกระจัดกระจายไปยังลมทั้งสี่ทิศ

ข้อ 7:

21:7 และเขาทั้งหลายทูลถามพระองค์ โดยทูลว่า
“พระอาจารย์เจ้าข้า แต่สิ่งเหล่านี้จะบังเกิดขึ้น

เมื่อไร และอะไรจะเป็นหมายสำคัญเมื่อสิ่งเหล่านี้
จะต้องบังเกิดขึ้น”

การทำลายนี้จะเกิดขึ้นเมื่อไร?

คำถามนี้มีรายละเอียดมากกว่าถูกให้ไว้ในมัทธิว 24:3, “และขณะที่พระองค์ประทับนั่งบนภูเขา
เมกอกเทศ พวกสาวกมาเฝ้าพระองค์ส่วนตัว โดยทูลว่า “ขอโปรดบอกข้าพระองค์ทั้งหลายว่า สิ่งเหล่านี้จะ
บังเกิดขึ้นเมื่อไร และอะไรจะเป็นหมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์ และของการสิ้นสุดของโลกนี้”
พวกสาวกถามเกี่ยวกับสามสิ่งและอาจเชื่อมโยงสามสิ่งนั้นในความคิดของพวกเขา: 1. การทำลายกรุงเยรูซาเล็ม
จะเกิดขึ้นเมื่อไร เมื่อไม่มีหินสักก้อนของพระวิหารจะถูกเหลือไว้ให้ช้อนทับกัน? 2. อะไรจะเป็นการสำแดง
อัครธรรมนั้น, “หมายสำคัญ”, แห่งการเสด็จมาของพระคริสต์? 3. มันจะเป็นอันเดียวกันกับ “การสิ้นสุดของ
โลกนี้” ไหม นั่นคือ การสำเร็จครบถ้วนของยุคนี้?

พวกสาวก เช่นเดียวกับพวกยิวที่เฉลียวฉลาดคนอื่น ๆ เป็นกังวลเกี่ยวกับอนาคตที่มีพยากรณ์ไว้นั้น
ของกรุงเยรูซาเล็มและประชาชาติอิสราเอล และพวกเขาจะทูลถามหลังจากการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า

“พระองค์เจ้าข้า ณ เวลานี้พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลหรือ” (กิจการ 1:6) การทำลายกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 ไม่ได้ถูกเชื่อมโยงกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ซึ่งยังไม่มาถึง แต่พวกอัครทูตอาจคาดหวังมันอยู่ก็ได้ คำพยากรณ์เหล่านั้นของภาคพันธสัญญาเดิมในเศคาริยาห์ 14 บอกล่วงหน้าถึงการถูกทำลายอีกหนของกรุงเยรูซาเล็มโดยเหล่ากองทัพของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้นเมื่อถึง “วันของพระเยโฮวาห์” และการเสด็จกลับมาจริง ๆ ของพระคริสต์ เพื่อเอาชนะเหล่ากองทัพที่ถูกผีสิงของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น (ศคย. 14:1-7) และส่วนที่เหลือของบทนั้นเล่าเกี่ยวกับการครอบครองด้วยพระองค์เองของพระคริสต์ แต่การทำลายนั้น ซึ่งถูกกล่าวถึงในคำสอนบนภูเขาเมกอกเทศ จะต้องเกิดขึ้นภายในชั่วชีวิตของหลายคนเหล่านั้นที่อยู่ที่นี่

ข้อ 8-19:

21:8 และพระองค์ตรัสว่า “จงระวังให้ดีเพื่อพวกท่านจะไม่ถูกล่อลวงให้หลง ด้วยว่าหลายคนจะมาในนามของเรา โดยกล่าวว่า ‘ข้าคือพระคริสต์’ และว่า ‘เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว’ เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายอย่าตามพวกเขาไปเลย

21:9 แต่เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องบรรดาการสงครามและความสับสนวุ่นวายทั้งหลาย อย่าหวาดกลัวเลย ด้วยว่าสิ่งเหล่านี้จะต้องบังเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังจะไม่มาทันที”

21:10 แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “‘ประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ และราชอาณาจักรต่อราชอาณาจักร’

21:11 และบรรดาแผ่นดินไหวใหญ่จะเกิดขึ้นในสถานที่หลายแห่ง และจะเกิดบรรดาการกันดารอาหาร และโรคระบาดอย่างร้ายแรงทั้งหลาย และภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ อันน่ากลัว และจะมีหมายสำคัญใหญ่ ๆ จากฟ้าสวรรค์

21:12 แต่ก่อนสิ่งสารพัดเหล่านี้ พวกเขาจะลงไม้ลงมือกับพวกท่าน และจะข่มเหงพวกท่าน โดยมอบพวกท่านไว้แก่ธรรมศาลาทั้งหลาย และเข้าไปในคุกทั้งหลาย โดยถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าบรรดา

กษัตริย์และผู้ปกครองทั้งหลาย เพราะเห็นแก่นามของเรา

21:13 และมันจะกลายเป็นโอกาสที่พวกท่านจะได้เป็นพยาน

21:14 เหตุฉะนั้น จงตัดสินใจของพวกท่านเลย ว่า จะไม่ไตร่ตรองล่วงหน้าว่าพวกท่านจะตอบอะไรดี

21:15 ด้วยว่าเราจะให้ปากและสติปัญญาแก่พวกท่าน ซึ่งปฏิปักษ์ทั้งสิ้นของพวกท่านจะไม่สามารถปฏิเสธหรือต่อต้านได้

21:16 และท่านทั้งหลายจะถูกทรยศโดยทั้งบิดามารดา และพี่น้อง และพวกญาติ และมิตรสหายทั้งหลาย และพวกเขาจะเป็นเหตุให้บางคนในพวกท่านถูกประหารชีวิต

21:17 และพวกท่านจะถูกเกลียดชังโดยคนทั้งสิ้น เพราะเห็นแก่นามของเรา

21:18 แต่จะไม่มีผมสักเส้นเดียวแห่งศีรษะของพวกท่านพินาศเลย

21:19 ท่านทั้งหลายครอบครองจิตใจของพวกท่านไว้ด้วยความอดทนของพวกท่าน

เส้นทางของยุคนี้

พระคำตอนนี้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งพระคำตอนที่บันทึกเหตุการณ์เดียวกันในมัทธิว 24 และมาระโก 13 ถูกใช้แบบผิด ๆ บ่อยครั้ง ราวกับว่าพวกมันให้หมายสำคัญหลายประการที่แสดงให้เห็นว่าการเสด็จกลับมาของพระคริสต์สามารถถูกมองเห็นได้เมื่อไรว่าจะมาในทันที ดังนั้นสงครามใหญ่ทุกครั้งจึงถูกยกโดยบางคนว่าเป็นหมายสำคัญหนึ่งว่าการเสด็จมาของพระคริสต์จะตามมาในทันที แผ่นดินไหวและการกัณดารอาหารและโรคระบาดทั้งหลาย (ข้อ 11) ถูกยกให้เป็นพยานหลักฐานบางอย่างว่าพระเยซูต้องเสด็จมาในทันที

นั่นไม่ใช่เจตนาในที่นี้ ตามที่ถูกแสดงให้เห็นชัดเจน เราคิดว่า ในข้อ 9: “สิ่งเหล่านี้จะต้องบังเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังไม่มาทันที” หรือ “ที่สุดปลายยังไม่มาถึง” ตามที่ให้อำนาจในมัทธิว 24:6 พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าการเสด็จกลับมาของพระคริสต์เกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ นั่นคือ มันอาจเกิดขึ้นเมื่อไรก็ได้ แต่ไม่มีใครใดสามารถบอกล่วงหน้าได้ว่ามันจะเกิดขึ้นเมื่อไร ส่วนเรื่องทั้งหมดเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์ในฟ้าอากาศเพื่อมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ไปและการเสด็จกลับมาของแผ่นดินโลกในภายหลังของพระองค์เพื่อก่อตั้งอาณาจักรนั้นและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง, “เกี่ยวกับวันนั้นและโมงนั้น ไม่มีผู้ใดทราบ ไม่แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์แห่งสวรรค์ก็ไม่ทราบ นอกจากพระบิดาของเราองค์เดียว” (มธ. 24:36 และดูมาระโก 13:32,33) และพระเยซูตรัสแก่พวกเขาไปแล้วว่า “อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้” นั่นคือไม่มีใครสามารถเห็นมันเข้ามาใกล้ได้ (ลูกา 17:20) และพระเยซูทรงบอกสาวกเหล่านั้นในเวลาต่อมาในกิจการ 1:7 ว่า “ไม่ใช่ธุระของพวกท่านที่จะทราบเวลาหรือวาระทั้งหลาย ซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้ให้อยู่ในสิทธิอำนาจของพระองค์” นั่นหมายถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์และการกลับสู่สภาพเดิมของชนชาติอิสราเอล

พระเยซูตรัสแล้วว่า “ชั่วอายุที่ชั่วร้ายและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ” แต่คำว่า “หมายสำคัญ” หมายถึงการสำแดงแสนอัศจรรย์และไม่ได้ เหมือนที่บางคนอยากที่จะเชื่อ หมายถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ในประวัติศาสตร์และในธรรมชาติที่บ่งบอกว่าการเสด็จกลับมาของพระคริสต์มาใกล้แล้ว และคำถามนั้นในข้อ 7, “อะไรจะเป็นหมายสำคัญเมื่อสิ่งเหล่านี้จะต้องบังเกิดขึ้น” แต่หมายความว่า, อะไรจะเป็นการสำแดงแสนอัศจรรย์นั้น, การปรากฏที่แสนอัศจรรย์นั้น, “หมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์ และของการสิ้นสุดของโลกนี้?” ตามที่มัทธิว 24:3 กล่าวมัน จำไว้ว่า คำว่า “หมายสำคัญ” อยู่ในรูปเอกพจน์และไม่ได้หมายถึงพยานหลักฐานต่าง ๆ แบบเป็นชุดก่อนที่พระเยซูเสด็จมา แต่แค่หมายถึงการปรากฏหนเดียวนั้นที่น่าตื่นตาตื่นใจแบบอัศจรรย์ของพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สองเพื่อจะครอบครอง

มัทธิว 24:29,30 บอกเราว่า “หลังจากความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นเสร็จแล้ว ในทันใดนั้น...หมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในฟ้าสวรรค์...และเขาทั้งหลายจะเห็น ‘บุตรมนุษย์เสด็จมาในหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์’ ด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีอันยิ่งใหญ่” จะไม่มี “หมายสำคัญหลายประการ” ในความหมายของพยานหลักฐานทั้งหลายเลยว่าพระเยซูจะเสด็จมาภายในขอบเขตเวลาใดที่กำหนดไว้

ซ้ำแล้วซ้ำอีกในคำสอนบนภูเขาเมกอกเทศนี้พวกสาวกได้รับคำบัญชาให้เฝ้าระวัง (มธ. 24:42-44; มก. 13:32-37) เมื่อปฏิบัติตามคำสอนที่ชัดเจนเหล่านั้นของพระผู้ช่วยให้รอดให้เฝ้าระวัง เปาโลคาดหวังการเสด็จ

กลับมาของพระคริสต์ขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่ ตามที่เราเห็นใน 1 โครินธ์ 15:52 และใน 1 เธสะโลนิกา 4:16,17 และเมื่อปฏิบัติตามคำสอนนี้ เหล่าคริสเตียนชาวเธสะโลนิกา เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ทุกคน ได้รับความรอดแล้ว และถูกสอนให้ “รอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็นขึ้นมาจากความตาย คือพระเยซู ซึ่งได้ทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากพระพิโรธที่จะมานั้น” (1 ธส. 1:10)

ฉะนั้นเส้นทางของยุคนี้จึงเป็นธรรมดาที่จะมีจุดเด่นเหล่านี้: สงครามและความปั่นป่วน (ข้อ 9), แผ่นดินไหว, ความอดอยาก, โรคระบาด, อาจมีอุกกาบาต, ดาวตก, และบางครั้งก็สุริยุคราสหรือจันทรคราส (ข้อ 11) จะมีการข่มเหงพวกคริสเตียนเหมือนในสมัยของพวกอัครทูต เหมือนในพระศาสนจักรโรม, ศาสนา, และเหมือนที่เกิดขึ้นตอนนี้ในประเทศแถบละตินอเมริกาทั้งหลาย, ในจีนและรัสเซีย (ข้อ 12) และพระคริสต์จะทรงเป็นประเด็นหนึ่งที่น่าความแตกแยกมาในหลายครอบครัว, ในหลายนิกายและท่ามกลางมิตรสหาย (ข้อ 16,17) เหมือนที่พระเยซูตรัสไว้แล้วก่อนหน้านี้ “เรามีได้มาเพื่อที่จะส่งสันติภาพไป แต่ดาบเล่มหนึ่งต่างหาก ด้วยว่าเราได้มาเพื่อที่จะให้ลูกชายไม่ลงรอยกับบิดาของตน และลูกสาวไม่ลงรอยกับมารดาของตน และลูกสะใภ้ไม่ลงรอยกับแม่สามีของตน” (มธ. 10:34,35)

ในทั้งหมดนี้ คริสเตียนจะต้องจดจำไว้ว่าพระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาเราอย่างมหัศจรรย์ พระองค์จะประทานให้เราว่าต้องกล่าวอะไรในยามที่ถูกข่มเหง บางคนจะถูกฆ่าตาย คนอื่น ๆ ที่สัตย์จริงจะถูกเกลียดชัง แต่จะไม่มี การสูญเสียแบบถาวรชั่ววินวินันตร์เกิดกับผมสักเส้นแห่งศีรษะของเรา เพราะว่าการเป็นขึ้นขึ้นจากตายจะมาแน่นอน (ข้อ 18) แต่เราจะต้องวิ่งในการแข่งขันนี้ด้วยความอดทน (ข้อ 19; ฮบ. 10:35,36; ฮบ. 12:1,2)

ข้อ 20-24:

21:20 และเมื่อพวกท่านจะเห็นกรุงเยรูซาเล็มถูก ล้อมรอบไว้ด้วยกองทัพทั้งหลาย เมื่อนั้นจงรู้เถิด ว่าการทิ้งร้างของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว

21:21 แล้วจงให้คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในแคว้นยูเดีย หนีไปยังภูเขทั้งหลาย และจงให้คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในท่ามกลางกรุงออกไป และอย่าให้คนทั้งหลายที่อยู่บ้านนอกเข้ามาในกรุง

21:22 เพราะว่าวันเหล่านี้เป็นวันทั้งหลายแห่งการ แก่แก่ัน เพื่อสิ่งสารพัดซึ่งถูกเขียนไว้นั้นจะสำเร็จ จจริง

21:23 แต่วิถีแก่คนทั้งหลายที่มีเด็กในครรภ์ และ แก่คนทั้งหลายที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่ในวันเหล่านั้น เพราะว่า จะมีความทุกข์ร้อนใหญ่หลวงในแผ่นดิน และพระพิโรธบนประชาชนนี้

21:24 และเขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยคมดาบ และ จะถูกกวาดเอาไปเป็นเชลยในทุกประชาชาติ และ กรุงเยรูซาเล็มจะถูกพวกคนต่างชาติเหยียบย่ำ จนกว่าเวลาทั้งหลายแห่งพวกคนต่างชาตินั้นจะ ครบถ้วน

การทำลายกรุงเยรูซาเล็มถูกบอกไว้ล่วงหน้า

เห็นได้ชัดว่าพระเยซูทรงหมายถึงการทำลายกรุงเยรูซาเล็มและการกระจัดกระจายของพวกยิวทั้งปวง ซึ่งเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 70 เป็นหลัก อย่างไรก็ตาม ในคำสอนบนภูเขามะกอกเทศนั้นพระองค์ทรงมีการอ้างอิงที่ ชัดเจนถึงการทำลายกรุงเยรูซาเล็มในอนาคตตอนใกล้สิ้นสุดช่วงความทุกข์ลำบากนั้น ตามที่คัมภีร์เห็นจากมัทธิว

24:14 และที่ตามมา ในพระคัมภีร์ พระเจ้ามักให้เหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นซ้ำในความรุนแรงและฉับพลันพระคำตอนเดียวกันจึงอาจหมายถึงเหตุการณ์หนึ่งและยังแสดงภาพอีกเหตุการณ์ด้วย ฉะนั้นการทำลายกรุงเยรูซาเล็มภายใต้ที่ตัดสินจึงเป็นภาพเสี้ยวหนึ่งและอาจแสดงภาพสมัยความทุกข์ลำบากที่น่ากลัวนั้นเมื่อความน่าสะอิดสะเอียนแห่งการรกร้างว่างเปล่านั้นจะเกิดขึ้น เมื่อคนแห่งการบาปนั้นจะอ้างตัวเป็นพระเจ้าและเสาะหาที่จะฆ่าทุกคนที่ไม่ยอมรับเครื่องหมายของมันหรือปรนนิบัติมัน และกรุงเยรูซาเล็มจะถูกล้อมโดยกองทัพทั้งหลายและถูกทำลาย จากนั้นก็ได้รับการช่วยให้พ้นโดยการเสด็จมาด้วยพระองค์เองของพระคริสต์ ตามที่บอกไว้ในเศคาริยาห์ 14

แต่การอธิบายตรงนี้ก็เรียบง่ายกว่า กรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำลายในช่วงชีวิตของบางคนเหล่านี้ที่อยู่ที่นี่ อาจในช่วงสิบเจ็ดปีถึงยี่สิบเอ็ดปี หนังสือฮีบรู ซึ่งถูกเขียนขณะที่พระวิหารนั้นยังตั้งอยู่และขณะที่ยังมีการถวายเครื่องบูชาต่าง ๆ อยู่ (ฮบ. 13:10) กำลังเตรียมพวกยิวในทุกแห่งหนให้พร้อมสำหรับความพินาศของกรุงเยรูซาเล็ม และมันคือการถูกทำลายนี้เองที่ถูกแสดงภาพในลูกา 21:20-24 ซึ่งถูกบอกในฮีบรู 10:25, “โดยมิละทิ้งการร่วมประชุมด้วยกันของพวกเรา ตามแบบของบางคน แต่จงเตือนสติซึ่งกันและกัน และให้มากยิ่งขึ้นไปอีก เมื่อพวกท่านเห็นวันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว” ไม่มีใครสามารถมองเห็นการมาของวันแห่งพระคริสต์ว่าใกล้เข้ามาแล้วและนั่นไม่ใช่ความหมายตรงนี้ แต่เมื่อกรุงเยรูซาเล็มถูกล้อมด้วยกองทัพทั้งหลายและถูกยึดโดยที่ตัดสินผู้คนทั้งหลายก็จะต้อง “รู้เถิดว่าการทิ้งร้างของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว” (ข้อ 20) พวกเขาจะเห็นวันนั้นว่าใกล้เข้ามาแล้ว

“เพราะว่าวันเหล่านี้เป็นวันทั้งหลายแห่งการแก้แค้น” โอ การลงโทษอันน่ากลัวที่ตกแก่ประชาชาติหนึ่งที่ได้ร้องบอกปีลาตว่า “ให้โลหิตของเขาตกอยู่บนพวกเรา และบนบุตรทั้งหลายของพวกเราเถิด” (มธ . 27:25) พระเยซูทรงพยากรณ์แล้วถึงการพิพากษาอันน่ากลัวที่จะตกแก่เมืองเหล่านั้นที่ได้ยินพระองค์แล้วแต่ก็ปฏิเสธพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองโคราซิน, เมืองเบธไซดา, เมืองคาเปอร์นาอุม และพระองค์ตรัสไว้แล้วว่า “ในวันแห่งการพิพากษา โทษของแผ่นดินโสโดมจะเบาว่าโทษของเจ้า” (มธ. 11:20-24) ฉะนั้นการพิพากษาของพระเจ้าในที่นี้จึงตกแก่ประชาชาติอิสราเอลทั้งหมดเพราะการปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา

จงหมายเหตุการกระจัดกระจายไปทั่วโลกนั้นที่ถูกบอกล่วงหน้าในข้อ 24 พวกยิวจะกระจัดกระจายไปทั่วโลก และจงหมายเหตุคำพยากรณ์ที่เฉพาะเจาะจงในครั้งหลังของข้อ 24: “...และกรุงเยรูซาเล็มจะถูกพวกคนต่างชาติเหยียบย่ำ จนกว่าเวลาทั้งหลายแห่งพวกคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน” ขณะที่หนังสือเล่มนี้กำลังถูกเขียนอยู่ พวกยิวมีอำนาจควบคุมกรุงเยรูซาเล็มเท่านั้น แต่มันก็ถูกเข้าอาศัยอยู่โดยคนอาหรับเป็นหลักและเราคิดว่าจากพระคัมภีร์ตอนนี้อำนาจควบคุมของพวกยิวมีอยู่แค่ชั่วคราวและจำกัด แม้กระนั้นตามที่พระคำข้อนี้กล่าว ดูเหมือนว่าประชาชาติยิวที่เป็นอิสระไม่สามารถอ้างสิทธิ์โดยไม่มีใครโต้แย้งและไม่สามารถถือกรรมสิทธิ์ในกรุงเยรูซาเล็มนั้นได้ “จนกว่าเวลาทั้งหลายแห่งพวกคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน” นั่นคือ เมื่อเหล่าผู้ครอบครองที่เป็นคนต่างชาติพวกสุดท้ายจะถูกกำราบพร้อมกับความพินาศของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้นในสมัยความทุกข์ลำบากและเมื่อพระคริสต์เองจะเสด็จกลับมาและ “พระเจ้าแห่งสวรรค์ทรงสถาปนาอาณาจักรหนึ่ง” นั้น

คือ อาณาจักรแห่งพระคริสต์ของพวกยิวในปาเลสไตน์ แม้ว่ามันจะเป็นอาณาจักรหนึ่งของคนทั้งโลกก็ตาม (ดนล. 2:44,45) ถ้าเราเข้าใจข้อ 24 อย่างถูกต้อง ความเป็นเจ้าของและอำนาจควบคุมกรุงเยรูซาเล็มน่าจะถูกใส่ไว้ในมือของหลายประชาชาติและไม่ถูกทิ้งไว้ภายใต้การควบคุมของชนชาติอิสราเอลแบบถาวร

ข้อ 25-28:

21:25 และจะมีบรรดาหมายสำคัญในดวงอาทิตย์ และในดวงจันทร์ และในดวงดาวทั้งหลาย และบนแผ่นดินโลกจะมีความทุกข์ร้อนของประชาชาติต่างๆ พร้อมกับความมั่งงวย ทะเลและคลื่นทั้งหลายที่คำราม

21:26 ใจของคนทั้งหลายที่ทำให้พวกเขาหมดสิ้นเรี่ยวแรงเพราะความกลัว และเพราะสังหรณ์ถึงสิ่งเหล่านั้นซึ่งจะบังเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก ด้วยว่า

‘บรรดาสิ่งที่มีอำนาจที่อยู่ในฟ้าสวรรค์จะถูกเขย่าให้สะเทือน’

21:27 และเมื่อนั้นเขาทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆก้อนหนึ่ง ด้วยฤทธาานุภาพและสง่าราศีอันยิ่งใหญ่

21:28 และเมื่อสิ่งเหล่านี้เริ่มจะบังเกิดขึ้นนั้น แล้วจงมองขึ้น และเงยศีรษะของพวกท่านขึ้นเถิด ด้วยการไถ่ของพวกท่านใกล้เข้ามาแล้ว”

การเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในสง่าราศี

จงใส่ใจเป็นพิเศษต่อข้อเท็จจริงที่ว่า การรับขึ้นของพวกวิสุทธิชน, การเสด็จมาของพระคริสต์ในฟ้าอากาศเพื่อมารับคนของพระองค์ไป, ซึ่งถูกบอกไว้ล่วงหน้าใน 1 เธสะโลนิกา 4:14-18 และใน 1 โครินธ์ 15:51,52 ไม่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดทราบตารางเวลาของพระองค์: การรับขึ้นของพวกวิสุทธิชนเป็นเหตุการณ์หนึ่งที่ถูกเก็บไว้เป็นความลับจนกว่ามันเกิดขึ้นจริง ไม่มีผู้ใดทราบหรือสามารถทราบได้ว่านั่นจะเกิดขึ้นเมื่อไร และพระเยซูไม่บอกหรือให้เบาะแสใด ๆ ในที่นี้เลยว่ามันจะเกิดขึ้นเมื่อไร

ในข้อ 20 พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งถูกล้อมโดยกองทัพของทิตัส สามารถทราบได้ว่าการร้างเปล่านั้นใกล้เข้ามาแล้ว หลังจากสมัยความทุกข์ลำบากนั้น (ตามที่ มธ. 24:29 กล่าวชัดเจน) จะมีหมายสำคัญใหญ่โตหลายประการในดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดวงดาวต่าง ๆ และความปั่นป่วนอันน่ากลัวบนแผ่นดินโลก จากนั้นผู้คนจะเห็นพระคริสต์ในสง่าราศีของพระองค์เสด็จมาเพื่อสู้ศึกอารมาเกตดอนและสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลก พวกเขาจะเห็นพระองค์เสด็จมาในหมู่เมฆ ตามที่ถูกแสดงภาพในวิวรณ์ 19:11-16 และยูดาสข้อ 14 และในเศคาริยาห์ 14:3,4 จากนั้นพวกยิวและคนอื่น ๆ ที่กลับใจเชื่อในสมัยความทุกข์ลำบากนั้นจะเห็นสิ่งเหล่านี้เริ่มเกิดขึ้นจริงและพวกเขาจะแหงนตาขึ้น ด้วยว่าการไถ่ของพวกเขามาจากปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้นและจากความเดือดร้อนทั้งหลายแห่งความทุกข์ลำบากนั้นจะเข้ามาใกล้แล้ว!

ข้อ 29-33:

21:29 และพระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งแก่เขาทั้งหลายว่า “จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้มันทั้งสิ้นเถิด

21:30 เมื่อพวกมันแตกหน่อแล้วตอนนี้ ท่านทั้ง

หลายก็เห็นและทราบอยู่เองว่า บัดนี้ฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว

21:31 ดังนั้นพวกท่านก็เช่นกัน เมื่อพวกท่านเห็น

สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น พวกท่านจงทราบเถิดว่า	จริง
อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ใกล้แล้ว	21:33 ฟาสาวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่วงไป แต่
21:32 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คน	บรรดาค่าของเราจะไม่สูญหายไปเลย
ชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไป จนกว่าสิ่งสารพัดจะสำเร็จ	

คำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ

จงเปรียบเทียบพระคำตอนนี้กับมัทธิว 24:32,33; มาระโก 13:28,29 อย่าสับสนเวลานั้นที่ทรงเจตนาไว้ นี่คือ “หลังจากความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นเสร็จแล้ว ในทันใดนั้น” (มธ. 24:29) นี่คือหลังจากที่พวกเขาจะ “เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆก้อนหนึ่ง ด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีอันยิ่งใหญ่” (ลูกา 21:27) จำไว้ว่าความหวังใหญ่หลักของเหล่าผู้เชื่อยิวก็คือ อยากให้ชนชาติอิสราเอลกลับคืนสู่สภาพเดิมและนี่คือพระพรที่ถูกสัญญาไว้ในที่นี้ เมื่อพระเจ้าช่วยให้รอดทรงปรากฏ เมื่อนั้นตามมัทธิว 24:31 กล่าว “พระองค์จะทรงส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก และทูตสวรรค์เหล่านั้นจะรวบรวมบรรดาคนที่ทรงถูกเลือกสรรไว้แล้วของพระองค์จากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าสวรรค์ข้างหนึ่งจนถึงที่สุดฟ้าสวรรค์อีกข้างหนึ่งนั้น” และนำพวกเขากลับมายังปาเลสไตน์ นั่นคือการรวบรวมชนชาติอิสราเอลกลับมาซึ่งถูกบอกไว้ล่วงหน้าในอิสยาห์ 11:10-16, ในเยเรมีย์ 23:1-8, ในพระราชบัญญัติ 30:1-6, และในกิจการ 15:16

“คนชั่วอายุนี้” ในข้อ 32 คืออะไร ซึ่ง “จะไม่ล่วงลับไป จนกว่าสิ่งสารพัดจะสำเร็จจริง”? Dr.

Scotfield กล่าวเกี่ยวกับ “คนชั่วอายุนี้” ในพระคำตอนที่บันทึกเหตุการณ์เดียวกัน, มัทธิว 24:34:

คำกรีก เกเนอะอา มีความหมายหลักคือ “ชาติพันธุ์, ชนิด, ตระกูล, เลือดเนื้อเหล่ากอ, เผ่าพันธุ์” (พจนานุกรมทุกเล่มกล่าวเหมือนกัน) ที่ว่าคำนั้นถูกใช้ในความหมายนี้ตรงนี้ก็แน่นอนเพราะว่าไม่มี “สิ่งเหล่านี้” สักสิ่งเดียว นั่นคือ การประกาศไปทั่วโลกเรื่องอาณาจักรนั้น, ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง, การเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในสง่าราศีที่ปรากฏแก่ตา, และการรวบรวมผู้ที่ถูกเลือกสรรกลับมา, ได้เกิดขึ้นเมื่อกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายโดยฮิตัส ในปี ค.ศ. 70 เหตุฉะนั้นพระสัญญานี้ก็ถือว่าชั่วอายุนี้-ประชาชาตินี้ หรือ ครอบครัวของชนชาติอิสราเอล-จะถูกพิทักษ์รักษาไว้จนถึง “สิ่งเหล่านี้”; พระสัญญาหนึ่งที่ถูกทำให้สำเร็จจริงอย่างแสนมหัศจรรย์จนถึงทุกวันนี้

ข้อ 34-38:

21:34 และจงระวังตัวพวกท่านเองให้ดี เกรงว่าในเวลาใดใจของพวกท่านจะลั่นไปด้วยการตีหรือกินเกินขนาด และด้วยความมีนเมา และด้วยบรรดาความกังวลแห่งชีวิตนี้ และวันนั้นจึงมาถึงพวกท่าน โดยไม่ทันรู้ตัว	คนที่อาศัยอยู่บนพื้นแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
21:35 เพราะว่าดูจกกับดักอันหนึ่งวันนั้นจะมาถึงทุก	21:36 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่เสมอ เพื่อท่านทั้งหลายจะถูกนับว่าสมควรที่จะหนีพ้นสิ่งสารพัดเหล่านี้ที่จะบังเกิดมานั้น และเพื่อจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้”
	21:37 และในเวลากลางวันพระองค์ทรงสั่งสอนใน

พระวิหาร และในเวลากลางคืนพระองค์ก็เสด็จ
ออกไป และประทับในภูเขาที่ถูกเรียกว่า ภูเขา
มะกอกเทศ

21:38 และบรรดาประชาชนก็มาหาพระองค์แต่
เข้าตรู่ในพระวิหารเพื่อจะฟังพระองค์

เหล่าคริสเตียนต้อง “ระวังตัว” และ “เฝ้าระวัง” จนกว่าพระคริสต์เสด็จกลับมา

เหล่าคริสเตียนที่ต้อาจเกิดกระวนกระวายใจได้จริง ๆ โดยอยากให้พระคริสต์เสด็จกลับมาไว ๆ! ฉะนั้น
จึงมีแนวโน้มหนึ่ง, แนวโน้มที่ไม่ดี, ที่จะกำหนดวันที่ต่าง ๆ สำหรับการเสด็จมาของพระองค์ และความพยายาม
เหล่านี้ที่จะทำนายว่าพระคริสต์จะเสด็จมาเมื่อไรก็ลงเอยในความผิดหวัง ผันสลาย และความทุกข์ใจเสมอ คน
อื่น ๆ ก็รู้สึกว่าการเสด็จมาของพระคริสต์ช่างห่างไกลจริง ๆ จนมันไม่มีความหมายในเชิงปฏิบัติเลยสำหรับเรา
จนพวกเขามีแนวโน้มที่จะปล่อยตัวไปตามวิถีโลกที่อยู่รอบตัวพวกเขา โดยที่ใจของพวกเขา “ล้นไปด้วยการดื่ม
หรือกินเกินขนาด และด้วยความมั่นใจ และด้วยบรรดาความกังวลแห่งชีวิตนี้” และแน่นอนว่าวันของพระ
คริสต์จะมาถึงบางคนแบบไม่ทันรู้ตัว! แล้วเรื่องการข่มเหงเหล่านั้น ความทุกข์ยากเหล่านั้น สงครามเหล่านั้น ที่
ถูกบอกไว้ล่วงหน้าว่าเป็นเส้นทางของยุคนี้ล่ะ? เราจะต้องเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อจะถูกนับว่าสมควรที่จะ
หนีพ้นสิ่งเหล่านี้ทั้งปวงได้

กรุงเยรูซาเล็มในตอนนั้นแน่นขนัดไปด้วยฝูงชนที่มาร่วมงานเทศกาลปัสกาที่ใกล้เข้ามา ในช่วงกลาง
วันพระเยซูทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร ตอนกลางคืนพระองค์เสด็จออกไป “และประทับในภูเขาที่ถูกเรียกว่า
ภูเขามะกอกเทศ” จงเปรียบเทียบกับยอห์น 7:53 และยอห์น 8:1 โดยไม่ต้องสนเรื่องการแบ่งบท “และทุก
คนไปยังบ้านของตน พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ” นั่นหมายความว่าพระเยซูทรงนอนบนพื้นดิน น่าจะ
ในสวนเกทเสมนีหรือ ซึ่งเป็นที่ ๆ พระองค์ “เคยไปพบกันที่นั่นบ่อย ๆ กับพวกสาวกของพระองค์”? (ยอห์น
18:2) เราจำได้ว่าพระเยซูตรัสไว้แก่คนหนึ่งที่ยากจะเป็นสาวกว่า “บรรดาสุนัขจิ้งจอกมีโพรงทั้งหลาย และนก
เหล่านั้นแห่งฟ้าอากาศมีรังทั้งหลาย แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะของตน” (มธ. 8:20) ผมไม่สงสัยเลยว่า
พระองค์ทรงนอนบนพื้นดินบ่อย ๆ ในท่ามกลางบรรดาต้นมะกอกเทศ พระองค์ทรงหิว พระองค์จึงทรงหาทาง
เด็ดผลมะเดื่อหนึ่งจากต้นมะเดื่อที่ไร้ผล (มาระโก 11:13) ไม่แน่ว่าพระองค์ เหมือนพวกสาวก บางครั้งอาจถูกข้าว
สาลีออกจากเปลือก (corn ในที่นี้หมายถึงธัญพืชขนาดเล็ก ไม่ใช่ข้าวโพดแบบอินเดียนของเรา) และทรงกินมัน
เมื่อพระองค์ทรงหิว (ลูกา 6:1)

เหลือเวลาอีกไม่มากแล้วก่อนที่พระองค์จะทรงถูกจับกุมและถูกตรึงกางเขน ฉะนั้นพระเยซูจึงจะทรง
อยู่ในพระวิหารแต่เข้าตรู่และสั่งสอนประชาชน

ลูกา 22

ข้อ 1-6:

22:1 บัดนี้เทศกาลเลี้ยงขนมปังไร้เชื้อมาใกล้แล้ว
ซึ่งถูกเรียกว่า ปัสกา

22:2 และพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์หา
โอกาสว่า พวกเขาจะฆ่าพระองค์ได้อย่างไร เพราะ
พวกเขากลัวประชาชน

22:3 แล้วซาตานเข้าไปสิงในยูดาส ที่มีนามสกุลว่า
อิสคาริโอท โดยอยู่ในจำนวนสิบสองคนนั้น

22:4 และเขาไปตามทางของตน และปรึกษากับ
พวกปุโรหิตใหญ่และพวกนายทหารว่า เขาจะ
ทรยศพระองค์ให้พวกเขาได้อย่างไร

22:5 และพวกเขาก็ดีใจ และตกลงว่าจะให้เงินแก่
เขา

22:6 และยูดาสได้สัญญาไว้ และหาโอกาสที่จะ
ทรยศพระองค์ให้แก่พวกเขาเมื่อว่างประชาชน

ยูดาสตกลงกับพวกผู้นำยิวว่าจะทรยศพระเยซู

ดู มัทธิว 26:2, 14-16; มาระโก 14:1,2,10,11 ซึ่งเป็นบันทึกเหตุการณ์ตอนเดียวกัน ความเกลียดชังที่มีต่อพระเยซูโดยพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ได้เพิ่มพูนขึ้นจนกระทั่งพวกเขามีความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะฆ่าพระองค์เสีย พวกเขามีพยานหลักฐานมากมายแล้วว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับพระคริสต์และว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้แล้ว แต่พวกเขาก็ไม่ยอมใส่ใจ พวกเขาเห็นว่าพระองค์ทรงขับพวกเขาออกแต่พวกเขาก็กล่าวอย่างคนชั่วว่าพระองค์ทรงขับพวกเขาออกโดยอาศัยเบเอลเซบูบ พระเยซูทรงทราบความคิดทั้งหลายของพวกเขา (ลูกา 11:17 และมธ. 12:25) และทรงให้คำเตือนอันน่ากลัวนั้นแก่พวกเขาแล้วเกี่ยวกับบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้ (มธ. 12:31,32; มก. 3:29,30) และเราคิดว่าพวกเขาได้กระทำความบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้แล้ว

มันไม่ได้อยู่ในถ้อยคำที่พวกเขาพูดแต่อยู่ในความคิดทั้งหลายของพวกเขา พวกเขาถือว่าพระองค์ทรงขับพวกเขาออกโดยเบเอลเซบูบ เจ้าแห่งพวกผี แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่า พวกเขาทราบในใจของพวกเขา: “เขาต้องเป็นพระบุตรของพระเจ้าแน่นอน เหมือนที่เขาอ้างนั้น ฉันไม่สนหรอก ฉันยังเกลียดเขาอยู่ ฉันไม่ยอมปรนนิบัติเขาหรอก” ฉะนั้นหลังจากการได้รับความสว่างครั้งใหญ่และการฟ่องใจ พวกเขาทั้งหมดก็หันมาทูลพระวิญญูณของพระเจ้าในใจของตนและในความคิดทั้งหลายของตน; และนั่นคือบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้ นั่นหากพวกเขาได้กระทำความบาปนั้นไปแล้ว อย่างที่ดูเหมือนว่าแน่นอน ผมคิดว่าพวกเขาได้มาถึงสภาวะที่ได้รับความสว่างยิ่งใหญ่แล้ว, ได้ชิมพยานหลักฐานเหล่านั้นแห่งของประทานจากสวรรค์นั้นแล้ว พวกเขาได้รับของประทานนั้นแล้วและได้เห็นฤทธิ์เดชของพระวิญญูณบริสุทธิ์แล้ว ตามที่ฮีบรู 6:4 กล่าว และหลงไปจากการฟ่องใจทั้งหมด มันจึงเป็นไปได้แล้วที่พวกเขาจะกลับใจใหม่ ในส่วนของความชั่วอันน่ากลัวนั้นก่อนน้ำท่วมโลก องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสในปฐมกาล 6:3 ว่า “วิญญูณของเราจะไม่วิงวอนกับมนุษย์ตลอดไป” ฉะนั้นจึงถึงเวลาหนึ่งที่โนอาห์ไม่ต้องเทศนาอีกต่อไปแล้ว แต่การพิพากษาจะต้องมา เราคิดว่ามันเป็นเช่นนั้นด้วยกับฟาโรห์เมื่อเขาทำใจของตนให้แข็งกระด้างและพระเจ้าทรงทำใจของเขาให้แข็งกระด้างและทรงเร่งเขาให้พุ่งไปสู่ความตายของเขา บัดนี้คนชั่วเหล่านี้ ซึ่งใจแข็งกระด้างในบาป วางแผนว่าพวกเขาจะฆ่าพระเยซูโดยวิธีใดดี

เราคิดว่าพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์เหล่านี้เป็นผู้ที่จะ “เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์

แห่งอุทยานภาพ และเสด็จมาในหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์” ตามที่พระเยซูทรงเตือนพวกเขาในมัทธิว 26:64 ในเวลานั้นที่ถูกพยากรณ์ไว้ เมื่อเอ่ยพระนามของพระเยซู ทุกหัวเข่าจะคุกลงต่อพระคริสต์ในสวรรค์และแผ่นดินโลกและนรก! (ฟป. 2:10,11)

อาจเป็นไปได้ว่ายูดาสได้กระทำบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้มันแล้ว เขาได้รับความสว่างนั้นแล้วที่น้อยคนในโลกจะมีโอกาสได้รับ ยูดาสไม่เคยเชื่อวางใจในพระคริสต์เลย เพราะพระเยซูตรัสว่า “แต่มีบางคนในพวกท่านที่ไม่เชื่อ” เพราะพระเยซูทรงทราบตั้งแต่แรกว่ามีผู้ใดบ้างที่ไม่เชื่อ และผู้ใดที่จะทรยศพระองค์” และพระองค์ตรัสว่า “เราได้เลือกพวกท่านสิบสองคนแล้วมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย” พระองค์ตรัสถึงยูดาสอิสคาริโอท...” (ยอห์น 6:64, 70, 71) เขาได้เห็นการอัศจรรย์เหล่านั้นแล้ว เขาได้ยินคำสั่งสอนเหล่านั้นแล้ว เขาได้เห็นฝูงชนหมู่หนึ่งรับความรอดแล้ว มันเป็นไปได้เลยนอกจากว่าเขาได้รู้สึกถึงการฟ้องใจอันล้าลึกของพระวิญญาณของพระเจ้าแล้วและปฏิเสธมันเสีย เราอดคิดไม่ได้ว่าเขาได้กลายเป็นคนที่ใจแข็งกระด้างและแน่วแน่ในการกบฏของตนต่อพระวิญญาณจนเขาได้ดูถูกและผลักไสพระวิญญาณไปให้พ้นเสียแล้ว

มีพยากรณ์ไว้แล้วในเพลงสดุดี 41:9 ว่า “ใช่แล้ว เพื่อนสนิทของข้าพระองค์เอง ผู้ซึ่งข้าพระองค์เคยไว้วางใจ ผู้ซึ่งเคยรับประทานอาหารของข้าพระองค์นั้น ได้ยกสันเท่าของเขาต่อสู้ข้าพระองค์” และในยอห์น 13:18 พระเยซูทรงยกพระคำตอนนี้เกี่ยวกับยูดาส อิสคาริโอท นั้นไม่ได้หมายความว่ายูดาสถูกฝังใจให้ทรยศพระเยซู มันแค่หมายความว่าพระเจ้าทรงทราบล่วงหน้าว่ายูดาสจะทำเช่นนั้น การลิขิตล่วงหน้าเดียวที่พระเจ้าทรงกระทำมีพื้นฐานอยู่บนการทรงทราบล่วงหน้าของพระองค์ ตามที่เราถูกบอกอย่างชัดเจนในโรม 8:29 และใน 1 เปโตร 1:2 เรื่องราวของยูดาสช่างน่าเศร้าจริง ๆ แม้เขาเป็นเพื่อนร่วมทางที่สนิทสนมและถูกเลือกให้เป็นผู้ช่วยของพระเยซู ผู้ซึ่งปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอดอย่างไม่ลดละ และเริ่มเกลียดชังพระองค์และสุดท้ายก็ทรยศพระองค์แลกกับเงินสามสิบบเหรียญ

จงหมายเหตุข้อ 3: “แล้วชาตานเข้าไปสิงในยูดาส” พระเยซูตรัสไปแล้วเกี่ยวกับยูดาสว่าเขา “เป็นมารร้ายตนหนึ่ง” (ยอห์น 6:70) และบัดนี้ ในการโจมตีที่รุนแรงยิ่งขึ้น ชาตานเข้ามาบังการยูดาสและทำให้เขาลงมืออย่างแนบเนียนในการขายพระเยซู

ช่วงที่เปิดโอกาสในยูดาสโมโหและกบฏคือตอนที่มารีย์ชาวบ้านเบธานีชโลมพระเยซู ตามที่เล่าในมัทธิว 26:6-13; มาระโก 14:3-9 และยอห์น 12:1-8 ซึ่งเป็นตอนที่ยูดาสทักท้วงว่าน้ำมันหอมนั้นน่าจะเอาไปขายเพื่อจะได้เงินและเนื่องจากเขาเป็นทรยศของสิบสองคนนั้น เขาจึงถือยามนั้น เขาคงจะได้เงินบางส่วนของมัน เขาถูกพระผู้ช่วยให้รอดตำหนิ สวากคนอื่น ๆ อาจเห็นด้วยกับยูดาส แต่ยอห์น 12:4-6 บอกเราว่ายูดาสเป็นผู้ที่ทักท้วง “เพราะเขาเป็นขโมย และมียามนั้น และได้ถือสิ่งที่ถูกใส่ไว้ในยามนั้น” และบันทึกทั้งสองนั้นในมาระโก 14:10 และในมัทธิว 26:14,15 แสดงให้เห็นว่าทันทีหลังจากเหตุการณ์นี้ ยูดาสก็ไปหาพวกบุโรหิตใหญ่และขอราคาหนึ่งเพื่อจะส่งมอบพระเยซู ราคานั้นที่พวกบุโรหิตใหญ่ตกลงที่จะจ่ายให้ยูดาสคือ “เหรียญเงินสามสิบบเหรียญ” (มธ. 26:15) นี่เป็นการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์นั้นในเศคาริยาห์ 11:12 และ 13 มิใช่หรือ:

“แล้วข้าพเจ้าจึงพูดกับเขาว่า “ถ้าท่านเห็นควรก็ขอค่าจ้างแก่เรา ถ้าไม่เห็นควรก็ไม่ต้อง” แล้วเขาก็ซึ่ง

เงินสามสิบบเหรียญออกให้แก่ข้าพเจ้าเป็นค่าจ้าง และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงโยนมันให้แก่ช่างปั้นหม้อ คือราคาก่อนงามที่เราได้ถูกตีราคาโดยพวกเขา” และข้าพเจ้าจึงเอาเงินสามสิบบเหรียญนั้น และโยนพวกมันให้แก่ช่างปั้นหม้อในพระนิเวศน์ของพระเยโฮวาห์”

แต่ยูดาต้องการโอกาสที่จะนำพวกทหารของมหาปุโรหิตไปถึงตัวพระเยชูอย่างลับ ๆ ให้พ้นจากฝูงชน เขาจะพบโอกาสนั้นคืนนี้เมื่อพระเยชูเสด็จไปยังสวนเกทเสมนี

ข้อ 7-13:

22:7 แล้ววันแห่งเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อมาถึงแล้ว เมื่อลูกแกะสำหรับปีสากันนั้นต้องถูกฆ่าเสีย
22:8 และพระองค์ทรงส่งเปโตรและยอห์นไป โดยตรัสว่า “จงไปและจัดเตรียมปีสากาไว้ให้เราเพื่อพวกเราจะกิน”
22:9 และเขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า “พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมที่ไหน”
22:10 และพระองค์ตรัสแก่เขาทั้งสองว่า “ดูเถิด เมื่อท่านทั้งสองเข้าไปในกรุงแล้ว ชายคนหนึ่งที่กำลังทูนหมอน้ำมาจะพบพวกท่าน จงตามคนนั้น

เข้าไปในบ้านที่เขาเข้าไปนั้น
22:11 และพวกท่านจะกล่าวแก่เจ้าของบ้านนั้นว่า ‘พระอาจารย์ตรัสแก่ท่านว่า “ห้องรับรองแขกอยู่ที่ไหน ที่ซึ่งเราจะกินปีสากากับพวกสาวกของเรา นั้น”’
22:12 และเจ้าของบ้านจะชี้ให้พวกท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละ จงจัดเตรียมไว้เถิด”
22:13 และเขาทั้งสองจึงไป และพบเหมือนที่พระองค์ได้ตรัสแก่พวกเขา และพวกเขาได้จัดเตรียมปีสากาไว้พร้อม

การจัดเตรียมสำหรับเทศกาลปีสากา

เราเชื่อว่าการศึกษาแบบตั้งใจตรงนี้จะแสดงให้เห็นว่าพระเยชูไม่ได้รับประทานลูกแกะปีสากานั้น พระองค์เองทรงเป็นปีสากาของพระเจ้า การสำเร็จจริงของภาพเล็งที่เป็นคำพยากรณ์นั้น ฉะนั้นพระองค์จึงต้องตาย ณ เวลานั้นเมื่อลูกแกะปีสากาหลายตัวกำลังถูกฆ่า

ข้อ 7 กล่าวว่า “แล้ววันแห่งเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อมาถึงแล้ว เมื่อลูกแกะสำหรับปีสากันนั้นต้องถูกฆ่าเสีย” ในมัทธิว 26:17 ฉบับคิงเจมส์เสริมบางถ้อยคำเข้าไปอย่างเข้าใจผิดว่า: “บัดนี้ในวันแรกแห่งเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ...” แต่ในภาษากรีก เมื่อตัดทิ้งถ้อยคำเหล่านั้นที่ถูกเพิ่มเข้าไป ข้อนั้นก็อ่านตรงตัวว่า “บัดนี้วันแรกของขนมปังไร้เชื้อ พวกสาวกมาหาพระเยชู”

พระเยชูได้ประทานกฎหลายข้อที่เข้มงวดมาก ๆ เกี่ยวกับช่วงเทศกาลปีสากา ลูกแกะปีสากานั้นจะต้องถูกรับประทานพร้อมกับขนมปังไร้เชื้อ และพวกเขาจะต้องรับประทานแต่ขนมปังไร้เชื้อตลอดทั้งเจ็ดวันของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ อพยพ 12:15 กล่าวว่า “พวกเจ้าจงกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน คือวันแรกพวกเจ้าจงชำระบ้านของพวกเจ้าให้ปราศจากเชื้อ ด้วยว่าผู้ใดก็ตามที่กินขนมปังที่มีเชื้อตั้งแต่วันแรกจนถึงวันที่เจ็ด ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล” คำบัญชานั้นและบทลงโทษนั้นรุนแรงเสียจนเราเข้าใจว่าปกติแล้วพวกยิวมีแต่ขนมปังไร้เชื้อก่อนถึงเทศกาลปีสากานั้นเพราะว่าเทศกาลปีสากาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อต้องเริ่มต้นตอน

ตะวันตกและฉะนั้นขนมปังนั้นจึงต้องถูกเตรียมก่อนหน้านั้น

ถ้าเราเข้าใจข้อ 7 ว่าบัดนี้มันเป็นช่วงตะวันตกแล้ว และวันนั้นเมื่อพวกเขาจะอบขนมปังไร้เชื้อสำหรับเทศกาลนั้นและลูกแกะปัสกานั้นจะถูกฆ่า ในวันนี้ระหว่างตะวันตกตอนนี้กับตะวันตกในวันพรุ่งนี้ แล้วหลังจากตะวันตกวันพรุ่งนี้เทศกาลปัสกาที่จะถูกรับประทานพร้อมกับขนมปังไร้เชื้อ ฉะนั้นนี่จึงเป็น “วันเตรียม” ซึ่งเริ่มต้นตอนนี้อยู่ตะวันตก และมีการเตรียมการต่าง ๆ แบบเรียบง่ายสำหรับอาหารเรียบง่ายมื้อหนึ่งซึ่งน่าจะรวมถึงขนมปัง อาจมีน้ำองุ่นเปรี้ยวหรือน้ำส้มสายชู ซึ่งพระเยซูจะทรงจิมอาหารในนั้น และฉะนั้นในมัทธิว 26:20 เราจึงอ่านว่า “บัดนี้เมื่อมาถึงเวลาเย็น พระองค์เอนพระกายลงร่วมกับสิบสองคนนั้น”

คุณจะหมายเหตุว่าขณะที่ในภาคพันธสัญญาเดิมคำว่า “ปัสกา” หมายถึงอาหารมือนั้นโดยเฉพาะซึ่งมีลูกแกะตัวหนึ่งย่างด้วยไฟและถูกรับประทานพร้อมกับผักสด ตรงนี้ในภาคพันธสัญญาใหม่คำว่า “ปัสกา” เป็นคำเรียกแบบเหมารวมที่หมายถึงการเฉลิมฉลองนั้นทั้งหมด: เทศกาลนั้นที่รวมถึงวันต้นที่มีขนมปังไร้เชื้อก่อนถึงเทศกาลปัสกานั้นเองและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อนานเจ็ดวัน ฉะนั้นในข้อ 13 ที่พวกเขา “ได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม” พวกเขาจึงแค่จัดเตรียมสำหรับทั้งสัปดาห์นั้น นั่นคือ พวกเขาพร้อมแล้วในห้องชั้นบนนั้นและมีสิ่งใดก็ตามที่จำเป็นสำหรับมื้อแรก ๆ ของเทศกาลนั้น

เนื่องจากวัน ๆ หนึ่งเริ่มต้นตอนตะวันตก และพวกเขากำลังกินในตอนเย็น ลูกแกะปัสกานั้นจึงยังไม่ได้ถูกฆ่าและวันพรุ่งนี้ในตอนบ่าย ขณะที่พระเยซูทรงอยู่บนกางเขนนั้น มันก็จะเป็นวัน “เตรียมแห่งปัสกา” อยู่เหมือนเดิม ตามที่เราเห็นจากยอห์น 19:14,31

มันเป็นการจัดแจงไว้ก่อนใหม่ที่ชายผู้นั้นที่แบกหม้อน้ำจะปรากฏตัวเมื่อถึงเวลาหนึ่ง? ผมไม่คิดเช่นนั้น ผมไม่สงสัยเลยว่าพระคริสต์ ผู้ทรงทราบสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงอยากทราบ ทรงทราบเกี่ยวกับเรื่องนั้นและแค่บอกพวกเขาว่าพวกเขาจะเห็นชายแบบนั้นคนหนึ่งและให้ตามเขาไปจนถึงบ้านที่เหมาะสมนั้น และพวกเขาก็ทำตาม ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเจ้าของบ้านหลังนั้นรู้จักพระเยซูและเมื่อพวกเขาบอกว่า “พระอาจารย์ตรัสแก่ท่านว่า “ห้องรับรองแขกอยู่ที่ไหน ที่ซึ่งเราจะกินปัสกากับพวกเขาของเรานั้น”” เขาก็ยินดีที่จะจัดเตรียมห้องชั้นบนนั้นให้พระเยซู

ข้อ 14-20:

22:14 และเมื่อถึงเวลานั้น พระองค์ทรงเอนพระกายลง และอัครทูตสิบสองคนนั้นก็เอนกายลงพร้อมกับพระองค์	อาณาจักรของพระเจ้า”
22:15 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ด้วยความปรารถนาเราปรารถนาที่จะกินปัสกานี้กับพวกท่านก่อนเราจะทนทุกข์	22:17 และพระองค์ทรงหยิบถ้วย และทรงขอบพระคุณ และตรัสว่า “จงรับถ้วยนี้ไป และแบ่งถ้วยนี้ในท่ามกลางพวกท่าน
22:16 ด้วยว่าเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่กินปัสกาอีก จนกว่าปัสกานั้นจะสำเร็จใน	22:18 เพราะเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีน้ำองุ่นจากเถาองุ่นต่อไปอีก จนกว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมา”
	22:19 และพระองค์ทรงหยิบขนมปัง และทรง

ขอบพระคุณ และทรงหักมัน และส่งให้แก่พวกสาวก โดยตรัสว่า “นี่เป็นกายของเรา ซึ่งได้ให้สำหรับท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา”

22:20 ในทำนองเดียวกัน ทรงหยิบถ้วยเหมือนกัน หลังจากอาหารเย็น โดยตรัสว่า “ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่ในโลหิตของเรา ซึ่งหลั่งออกมาเพื่อท่านทั้งหลาย

มือเตรียมของเทศกาลนั้น:

ประทานพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

ลำดับของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในคืนแห่งอาหารค่ำมื้อสุดท้ายนี้ถูกให้โดย Dr. Scofield ใน Scofield Reference Bible ดังต่อไปนี้:

(1) องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและเหล่าสาวกประจำที่ของตอนที่โต๊ะ; (2) การโต้เถียงกันว่าผู้ใดจะเป็นใหญ่ที่สุด; (3) การล้างเท้า; (4) การระบุตัวยูดาว่าเป็นผู้ทรยศ; (5) ยูดาถอนตัวออกไป; (6) การตั้งพิธีระลึก; (7) คำตรัสของพระเยซูขณะยังอยู่ในห้องนั้น (มธ. 26:26-29; ลก. 22:35-38; ยน. 13:31-35; 14:1-31); (8) คำตรัสของพระเยซูระหว่างที่ห้องนั้นกับสวนนั้น (มธ. 26:31-35; มก. 14:26-31; ยน. 15, 16, 17); ดูเหมือนว่าคำอธิษฐานแบบมหาปุโรหิต (ยน. 17) น่าจะถูกเอ่ยหลังจากที่พวกเขาไปถึงสวนนั้นแล้ว; (9) ความปวดร้าวในสวน; (10) การทรยศและการจับกุม; (11) พระเยซูต่อหน้าคายาฟาส; การปฏิเสธของเปโตร

เช่นเคย คำว่า “ปัสกา” กำลังหมายถึงเทศกาลปัสกานั้นทั้งหมดและการเฉลิมฉลองขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งรวมถึงวันต้นนั้น นั่นคือ “วันแห่งการเตรียม” พวกเขาต้องกินอะไรตอนนั้น? เราทราบแต่เพียงว่าพวกเขามีขนมปังและ “ผลแห่งเถาองุ่น” พวกเขาไม่มีลูกแกะปัสกาเลยสักตัว ลูกแกะปัสกานั้นยังไม่ได้ถูกฆ่า พวกเขายังไม่มีเวลาปังลูกแกะนั้นเลย มันก็จะไม่เข้ากับคำพยากรณ์เหล่านั้น เนื่องจากการฆ่าลูกแกะปัสกาแสดงภาพการฆ่าพระเยซูผู้จะต้องตายพรุ่งนี้บ่ายบนกางเขนนั้น-พรุ่งนี้สำหรับเรา แต่สำหรับพวกเขาเป็นวันเดียวกันนั้นซึ่งเริ่มต้นไปแล้วเมื่อตะวันตก

พระเยซูทรงรักคนของพระองค์และทรงปรารถนาที่จะใช้เวลากับพวกเขา และความรักอันอ่อนโยนและการร่วมสามัคคีธรรมในที่นี้ก็ถูกเล่าในยอห์น 13 เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าของพวกสาวก เราถูกบอกตรงนั้นว่า “โดยได้ทรงรักพวกของพระองค์เองซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักพวกเขาจนถึงที่สุดปลาย” แม้ขณะที่สวนเกตเสมณี, การทรยศและการตรึงกางเขนนั้นเร่งรัดเข้ามาใกล้พระองค์แล้ว! พระเยซูจะทรงกินปลาอย่างและรวงผึ้งต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์อีกหลังจากพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว (ลูกา 24:42,43) พระองค์จะไม่ทรงกินจากเทศกาลปัสกาใหม่นี้ “จนกว่าปัสกานั้นจะสำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้า” (ข้อ 16) พระองค์จะไม่ดื่มจากผลแห่งเถาองุ่น “จนกว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมา” (ข้อ 18)

บัดนี้เมื่อมือค่านั้นสิ้นสุดลงแล้ว พระเยซูทรงตั้งพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า เกี่ยวกับเรื่องนี้เราขอแนะนำให้ท่านอ่านมัทธิว 26:26-29; มาระโก 14:22-25 และยอห์น 13 บัดนี้พระองค์ทรงหยิบขนมปังที่เหลือจากมือนั้นและทรงหักมันและยื่นให้แต่ละคน โดยตรัสว่า “นี่เป็นกายของเรา ซึ่งได้ให้สำหรับท่านทั้งหลาย จง

กระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา” เห็นได้ชัดว่านี่เป็นภาษาเชิงเปรียบเทียบเหมือนกับตอนที่พระองค์ตรัสใน ยอห์น 10:7 ว่า “เราเป็นประตูของแกะเหล่านั้น” และอีกทีในข้อ 9, “เราเป็นประตูนั้น” และเมื่อพระองค์ตรัส ว่า “เราเป็นทางนั้น” หรือถนนเส้นนั้น (ยอห์น 14:6) พระเยซูทรงนั่งต่อหน้าพวกเขาจริง ๆ ในพระกายของ พระองค์ ขนบปั้งนั้นจึงไม่ใช่พระกายของพระองค์แต่มันแสดงภาพพระกายของพระองค์ ในยอห์น 6:53 พระ เยซูตรัสว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านทั้งหลายไม่กินเนื้อหนังของบุตรมนุษย์ และไม่ดื่ม โลหิตของท่าน ท่านทั้งหลายก็ไม่มีชีวิตในตัวพวกท่านเลย” แต่เช่นเคย นั่นเป็นภาษาเชิงเปรียบเทียบและไม่ได้ หมายถึงพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย นั่นคือพิธีมหาสนิทนั้น เพราะว่าในบทเดียวกันนั้น, ข้อ 28 และ 29, กล่าวว่า “แล้วเขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า “พวกข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด เพื่อพวกข้าพเจ้าจะกระทำงาน ทั้งหลายของพระเจ้าได้” พระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “นี่แหละเป็นงานของพระเจ้า คือที่ท่านทั้งหลายเชื่อในท่านผู้ที่พระองค์ได้ทรงส่งมานั้น”

ฉะนั้นหนทางที่จะรับความรอดจึงเป็น “เชื่อในท่าน” (พระคริสต์) ไม่เลย พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็น เจ้าเป็นคำพยานหนึ่ง ไม่ใช่พิธีหนึ่งที่ช่วยให้รอด พระเยซูตรัสว่า “จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา” ความ รอดไม่อยู่ในพิธีกรรมและพิธีการทั้งหลายแต่อยู่ในการกลับใจใหม่และความเชื่อในใจนั้น

ข้อ 21-23:

22:21 แต่ดูเถิด มือของคนที่ทรยศเราก็ออยู่กับเรา	มนุษย์ถูกทรยศไว้”
บนโต๊ะ	22:23 และพวกเขาเริ่มสอบถามในท่ามกลางพวก
22:22 และบุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้ทรงดำริ	เขาเองว่า คนไหนในพวกเขาจะกระทำสิ่งนี้
ไว้แล้วจริง แต่วิถีแก่คนนั้น ซึ่งโดยคนนั้นบุตร	

“พระองค์เจ้าข้า ใ้ข้าพระองค์ไหม?”

พระคำตอนที่บันทึกเหตุการณ์เดียวกันคือ มัทธิว 26:21-25; มาระโก 14:18-21; และยอห์น 13:18-30 พระคำตอนเหล่านั้นให้รายละเอียดมากกว่า มีพระคำห้าข้อเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ในมัทธิว, ห้าข้อใน มาระโก, และสิบห้าข้อในยอห์น มัทธิวและมาระโกกล่าวว่าพวกสาวกทูลถามพระองค์ทีละคนว่า “ใ้ข้า พระองค์ไหม?” และยอห์นบอกเราว่าขณะที่เขา (สาวกผู้เป็นที่รักนั้น) อิงแอบพระทรงของพระเยซู เปโตรก็ ทำไม้ทำมือบอกเขาว่าเขาควรถามพระเยซูว่าเป็นผู้ใดที่จะทรยศพระองค์ และพระเยซูทรงตอบว่า “คนนั้นคือผู้ ที่เราจะเอาขึ้นอาหารยื่นให้ เมื่อเราริมขึ้นอาหารนั้นแล้ว” พระองค์ทรงยื่นอาหารขึ้นนั้นให้ยูดาส ยอห์นเล่าต่อ อีกว่า “และหลังจากทรงยื่นขึ้นอาหารนั้นแล้ว ซาตานก็เข้าสิงในเขา แล้วพระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “สิ่งที่ท่าน จะทำ จงทำเร็ว ๆ เถิด” พวกสาวกที่เหลือไม่เข้าใจและคิดว่ายูดาสถูกส่งไปซื้ออะไรบางอย่างสำหรับเทศกาล นั้น

ข้อ 22 บอกเราว่าพระเยซูทรงทราบว่ามิพยากรณ์ไว้แล้วอย่างชัดเจนว่าพระองค์จะต้องตายและถูก ทรยศตามที่มีพยากรณ์ไว้ในภาคพันธสัญญาเดิมและ “ตามที่ได้ทรงดำริไว้แล้ว” โดยพระเจ้า

ในคำอธิษฐานนั้นในกิจการ 4:27, 28 พวกคริสเตียนที่เยรูซาเล็มเตือนความจำว่าเฮโรด, ปอนทัอัส ปี

ลาต, พวกคนต่างชาติและประชาชนอิสราเอล “ได้ชุมนุมกันต่อสู้อาสาสึพระเยซูบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเจิมไว้แล้ว เพื่อที่จะกระทำสิ่งใดก็ตามที่พระหัตถ์ของพระองค์ และพระดำริของพระองค์ได้กำหนดไว้แต่ก่อนแล้วว่าจะให้กระทำ” และวิบัติใดเล่าจะตกแก่ยูดาสผู้ซึ่งพระเยซูทรงทราบว่าจะทรยศพระองค์! ทั้งมีทิวและยูดาสเสริมเข้ากับคำประกาศวิบัติที่จะตกแก่ยูดาส: “คงเป็นการดีสำหรับชายผู้นั้นหากเขาไม่ได้เกิดมาเลย”

นี่คือข้อพิสูจน์อันน่าทึ่งว่ายูดาสอิสคาริโอทจะอยู่ในนรกตลอดไป ไม่มีการกลับสู่สภาพเดิม ไม่มีการสิ้นสุดสำหรับการลงโทษเป็นนิตย์และลิขิตนิรันดร์นั้น ถ้ายูดาสจะต้องอยู่หนึ่งพันปี หรือหมื่นปี ในนรกและจากนั้นได้กลับคืนสู่สันติสุขและการร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้าและความชื่นบานแห่งสวรรค์ไปตลอดหลายล้านปี เหล่านั้นแห่งนิรันดร์กาล มันก็ยิ่งดีกว่าสำหรับเขาในการได้เกิดมา แต่วิบัติอันน่ากลัวนั้นที่ตกแก่คนบาปคนใดที่ไปนรกก็คือว่า ตลอดหลายพันปีเหล่านั้นแห่งนิรันดร์กาล เขาจะขอว่าตนไม่น่าจะเกิดมาเลย

ข้อ 24-30:

22:24	และมีการเถียงกันในท่ามกลางพวกเขาด้วย	ประทานอาหาร หรือผู้ที่รับใช้ ผู้ที่เอนกายลงรับ
	ว่า คนไหนในพวกเขาจะถูกนับว่าเป็นใหญ่ที่สุด	ประทานอาหารมิใช่หรือ แต่ว่าในท่ามกลางท่านทั้งหลายเราเป็นเหมือนผู้ที่รับใช้
22:25	และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “บรรดากษัตริย์ของพวกคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือพวกเขา และคนทั้งหลายที่ใช้อำนาจเหนือพวกเขา ถูกเรียกว่าผู้มีพระคุณทั้งหลาย	22:28 ท่านทั้งหลายเป็นคนเหล่านั้นซึ่งได้อยู่ต่อเนืองกับเราในบรรดาการทดลองของเรา
22:26	แต่พวกท่านจะไม่เป็นอย่างนั้น แต่ผู้ที่เป็นใหญ่ที่สุดในท่ามกลางพวกท่าน ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้มีอายุน้อยกว่า และผู้ที่เป็นเอกเป็นต้น ให้เป็นเหมือนคนที่รับใช้	22:29 และเรากำหนดอาณาจักรหนึ่งไว้ให้แก่ท่านทั้งหลาย เหมือนที่พระบิดาของเราได้ทรงกำหนดไว้ให้แก่เรา
22:27	ด้วยว่าใครเป็นใหญ่กว่า ผู้ที่เอนกายลงรับ	22:30 เพื่อท่านทั้งหลายจะกินและดื่มที่โต๊ะของเราในอาณาจักรของเรา และนั่งบนบรรดาบัลลังก์โดยพิพากษาคนอิสราเอลสิบสองเผ่า”

ความอิจฉาในหมู่พวกอัครทูต

ผู้ใดจะเป็นใหญ่ที่สุดในหมู่พวกอัครทูต? มันเป็นเรื่องยากที่สุดว่าสิบสองคนนั้น, ซึ่งทุกคนเป็นนักเทศน์, ทุกคนถูกลิขิตให้เป็นผู้นำและอาจารย์, ทุกคนได้รับการฝึกฝนเป็นพิเศษในงานนั้น, ที่ได้ติดต่อสัมพันธ์และรับการสั่งสอนแบบส่วนตัวจากพระเยซูประมาณสามปี, น่าจะมีการแข่งขันกันและความอิจฉากันบ้างเป็นธรรมดา มารดาของยากอบและยอห์นได้มาหาพระเยซูก่อนหน้านี้และทูลขอให้บุตรชายทั้งสองของตนได้อยู่เบื้องขวาและเบื้องซ้ายพระหัตถ์ของพระองค์ในอาณาจักรของพระองค์ (มธ. 20:20-24; มก. 10:36-41) ในข้อพระคำที่ตามมาเหล่านั้น, มีทิว 20:25-28 และในมาระโก 10:42-45, พระเยซูทรงบอกพวกเขาไปแล้วว่าที่อันมีเกียรติในอาณาจักรนั้นไม่อาจยกให้ได้เพียงแค่มาขอสมัคร แต่ต้องให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับ และพระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าคนที่จะเป็นใหญ่ที่สุดในคนทั้งปวงต้องเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง และคำถามนั้นปรากฏตรงนี้อีก

มันไม่น่าประหลาดใจเลย มีหลายสิ่งที่น่าจะทำให้พวกอัครทูตตั้งตาคอยอนาคตและอยากรู้ว่าพวกเขาจะได้ตำแหน่งใด การงานใด เกียรติยศใดเป็นธรรมดา และเปโตร ยากอบ ยอห์น และอันดรูว์เป็นอัครทูตพวกแรกที่ได้รับการทรงเรียกและพวกเขาถือว่าตนเป็นใหญ่อยู่บ้างมาตลอด เมื่อพวกอัครทูตถูกเอ่ยชื่อ เปโตรก็ถูกเอ่ยชื่อเป็นคนแรกและรายชื่อนั้นในมัทธิว 10:2-4 ขึ้นต้นว่า “บัดนี้ ชื่อต่าง ๆ ของพวกอัครทูตสิบสองคนมีดังนี้ คนแรกชื่อซีโมน ผู้ที่ถูกเรียกว่าเปโตร...” เปโตรเป็นผู้ที่ตอบว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์นั้น พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (มธ. 16:16) และได้รับการยกย่องอย่างมากเพราะพระเจ้าทรงเปิดเผยเรื่องนี้แก่เขาแล้ว เปโตรเป็นผู้ที่พระองค์ทรงสัญญาว่าเขาจะได้รับกุญแจเหล่านั้นแห่งอาณาจักรนั้น ซึ่งบางคนคิดว่าหมายความว่าเขาจะเป็นผู้แรกที่เทศนาที่พื้นเทศออสต์แก่พวกยิวและเป็นผู้แรกที่จะนำชาวประเสริฐไปถึงพวกคนต่างชาติ ในกิจการ 10 เปโตรเป็นผู้ที่ถามแทนอัครทูตทุกคนว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ตามพระองค์มา ฉะนั้นข้าพระองค์ทั้งหลายจึงจะได้อะไรบ้าง” และพระเยซูทรงสัญญาพวกเขาว่าพวกเขา “จะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่เช่นกัน โดยพิพากษาคนอิสราเอลสิบสองเผ่า” (มธ. 19:27,28)

เมื่อพระเยซูทรงเข้าไปในเรือนั้นเพื่อทำให้เด็กหญิงอายุสิบสองปีที่ยังมีชีวิตเป็นขึ้นอีก “พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่เปโตร และยากอบ และยอห์น และบิดากับมารดาของเด็กหญิงนั้น” (ลูกา 8:51) ไม่แน่ว่าพวกที่เหลืออาจอิจฉาหรือริษยาเล็กน้อย

เปโตร ยากอบ และยอห์นเป็นผู้ที่แยกไปต่างหากเพื่อจะอธิษฐานกับพระเยซู และพวกเขาอยู่กับพระองค์บนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น (มธ. 17:1; มก. 9:2; ลก. 9:28) สามคนนี้จะถูกขอร้องให้ไปไกลกว่าเดิมอีกเล็กน้อยและอธิษฐานกับพระเยซูในสวนเกทเสมี

ยอห์นเองได้รับความโปรดปรานเป็นพิเศษและเขาเรียกตัวเองว่า “สาวกคนหนึ่งซึ่งพระเยซูทรงรัก” และที่มือค้ำสุดท้ายนั้นเขากำลัง “เอนกายอยู่ที่พระทรวงของพระเยซู” (ยอห์น 13:23) และความใกล้ชิดเป็นพิเศษที่ยอห์นมีกับพระเยซูก็เป็นสังเกตเห็นได้เมื่อซีโมนเปโตรทำไม้ทำมือบอกยอห์น “เพื่อที่เขาคือผู้ใด” คนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด” ที่จะทรยศพระองค์

มีเหตุการณ์หลายตอนที่ฝังรากลึกในชีวิตของมนุษย์ทุกคน และมันไม่ใช่เรื่องแปลกที่คน ๆ หนึ่งจะอยากประสบความสำเร็จ จะอยากได้รับความโปรดปราน จะอยากสมควรได้รับและมีสิทธิอำนาจบางอย่าง ฉะนั้นในหมู่คนงานคริสเตียน เราทุกคนต้องระวังตัวให้ดีอยู่เสมอเกรงว่าเราจะเกิดความอิจฉาหรือริษยาคนอื่น เราสังเกตเห็นบ่อยครั้งมาก ๆ ว่ามันเป็นการยากที่ผู้ช่วยศิษยาภิบาลหรือผู้นำเพลงหรือเพื่อนร่วมงานจะยังคงรักดีต่อศิษยาภิบาลที่กำลังถูกวิพากษ์วิจารณ์และไม่แสวงหาความดีความชอบเข้าตัวโดยแลกกับศิษยาภิบาลผู้นั้นที่เทศนาเพื่อพระเจ้าอย่างเรียบง่ายตรงไปตรงมา

ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงเตือนใจสาวกเหล่านั้นในที่นี่ว่า “บรรดากษัตริย์ของพวกคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือพวกเขา และคนทั้งหลายที่ใช้อำนาจเหนือพวกเขา ถูกเรียกว่าผู้มีพระคุณทั้งหลาย แต่พวกท่านจะไม่เป็นอย่างนั้น แต่ผู้ที่เป็นใหญ่ที่สุดในท่ามกลางพวกท่าน ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้มีอายุน้อยกว่า และผู้ที่เป็นเอกเป็นต้น ให้เป็นเหมือนคนที่รับใช้” และพระองค์ทรงเตือนใจพวกเขาเกี่ยวกับแบบอย่างของพระองค์เอง และทรงอยู่ “ในท่ามกลางท่านทั้งหลายเราเป็นเหมือนผู้ที่รับใช้”

ลูกาไม่ได้เล่าเรื่องราวทั้งหมดนั้นแต่ ณ เวลาประมาณนี้จะมีประสบการณ์และบทเรียนอันอ่อนโยนนั่น เมื่อพระเยซูทรงล้างเท้าของพวกสาวก พระองค์ทรงถอดเสื้อชั้นนอกของพระองค์ออกวางไว้และทำงานนั้นของผู้รับใช้สามัญคนหนึ่งและตรัสว่า “เพราะว่าเราได้ให้แบบอย่างแก่พวกท่านแล้ว เพื่อพวกท่านจะได้ทำเหมือนที่ เราได้กระทำแก่พวกท่านแล้ว” (ยอห์น 13:15) แต่เราจะต้องปรนนิบัติผู้อื่น จะต้องช่วยผู้อื่นให้กลับตั้งตัวใหม่ เมื่อพวกเขาล้มในบาป จะต้องยกโทษให้ผู้อื่นเมื่อพวกเขาทำผิดต่อเรา และเราจะต้องช่วยเหลือคริสเตียนทั้งหลายที่จะให้เท้าฝ่ายวิญญาณของพวกเขาถูกล้างซ้ำแล้วซ้ำอีกโดยความเมตตาของคริสเตียนทั้งหลายที่รักพวกเขา เราทุกคนเดินอยู่ในโลกที่สกปรก

ตอนนี้อีกพระเยซูทรงทวนซ้ำพระสัญญาที่พระองค์ประทานให้แก่เปโตรในมัทธิว 19:27,28 และพระเยซูทรงบอกเรามากกว่าคนเหล่านั้นที่ทนทุกข์กับพระองค์ตอนนี้จะครอบครองกับพระองค์ในภายหลัง (2 ทธ. 2:12) และพวกอัครทูตจะนั่งบนที่นั่งสิบสองที่พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองเผ่า

ข้อ 31-34:

22:31 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ซีโมน ซีโมน เอ๋ย ดูเถิด ซาตานได้ปรารถนาที่จะได้พวกท่านไป เพื่อมันจะผัดผ่อนพวกท่านเหมือนข้าวสาลี

22:32 แต่เราได้อธิษฐานเพื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ขาดไป และเมื่อท่านหันกลับมาแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้งหลายของท่าน”

22:33 และเขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไปกับพระองค์ ทั้งเข้าคุก และถึงแก่ความตาย”

22:34 และพระองค์ตรัสว่า “เราบอกท่าน เปโตร เอ๋ย ว่าไถ่จะไม่ขึ้นวันนี้ ก่อนท่านจะปฏิเสธสาม ครั้งว่าท่านรู้จักเรา”

การปฏิเสธของเปโตรถูกบอกไว้ล่วงหน้า

มันเชื่อมโยงกับข้อพระคำก่อนหน้าเหล่านั้นแบบเจตนา ที่มีกล่าวถึงการปฏิเสธของเปโตร เปโตรต้องจดจำไว้ว่าเขาอ่อนแอและเปราะบางและแม้ว่าเขาได้รับเกียรติ เขานำความอัปยศใหญ่โตมาสู่การทรงเรียกนั้น พวกเราที่เหลือทุกคนต้องจดจำเรื่องนั้นไว้เช่นกัน

ซาตานได้เลือกเปโตรเป็นพิเศษสำหรับการทดลอง: “ซาตานได้ปรารถนาที่จะได้พวกท่านไป เพื่อมันจะผัดผ่อนพวกท่านเหมือนข้าวสาลี” เราทราบซาตานได้เลือกโยบเป็นพิเศษเช่นกันสำหรับการลงใจและการทดลอง ตอนแรกความมั่งคั่งของเขา จากนั้นลูก ๆ และเกียรติยศของเขาก็ถูกพรากไป และเมื่อเขายังรักและสรรเสริญพระเยโฮวาห์อยู่เหมือนเดิม ซาตานจึงขอและพระเจ้าให้มันมีสิทธิ์ทรมาณร่างกายของโยบด้วยความเจ็บป่วยและผีเต็มตัว มันเป็นสุขที่จะจดจำไว้ว่าแม้กระทั่งในการทดสอบนั้น ซาตานก็ไปได้ไกลเท่าที่พระเจ้าทรงอนุญาตมันโดยเฉพาะเท่านั้น ตอนแรกพระเจ้าตรัสแก่ซาตานว่า “ดูเถิด บรรดาสิ่งที่เขามีอยู่ก็อยู่ในอำนาจของเจ้า เพียงแต่อย่ายื่นมือของเจ้าแตะต้องตัวเขาเท่านั้น” (โยบ 1:12) และซาตานได้กล่าวหาพระเจ้าไปแล้วว่า “พระองค์มิได้ทรงกั้นรั้วรอบตัวเขา และรอบครัวเรือนของเขา และรอบทุกสิ่งที่เขามีอยู่เสียทุกด้านหรือ” (โยบ 1:10) จากนั้นซาตานคิดว่าถ้ามันสามารถแตะต้องร่างกายของโยบได้ เขาก็คงแข่งค่าพระเจ้า:

“และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า “ดูเถิด เขาอยู่ในมือของเจ้า แต่จงไว้ชีวิตของเขาเท่านั้น” (โยบ 2:6) กับ

ลูก ๆ ของพระเจ้า ซาตานสามารถไปได้ไกลเท่าที่พระเจ้าทรงอนุญาตเท่านั้น ฉะนั้นซาตานจึงได้ปรารถนาที่จะทดลองและฝัดร่อนเปโตร และพระเยซูก็ทรงอนุญาตมัน ไม่นานซาตานอาจรู้สึกว่ามันสามารถนำเปโตรไปสู่ความอับยศและความย่อยยับได้ และพระเจ้าผู้ทรงทราบสิ่งสารพัด อาจทรงทราบแล้วว่าจิตใจที่เยอหยิ่งและโอหังนั้นที่จะได้รับการยกชูอย่างยิ่งใหญ่สักวันหนึ่งต้องถูกทดสอบเพื่อความถ่อมใจของเขาเอง เหมือนกับที่เปาโลจะต้องการนามในเนื้อนั้น, “เกรงว่าข้าพเจ้าจะถูกยกชูจนเกินขนาด” เหมือนที่เขากล่าวใน 2 โครินธ์ 12:7

จงแน่ใจว่าคุณเข้าใจว่าเปโตรไม่ต้องทำบาปในตอนนั้น เขาไม่อาจหลีกเลี่ยงการทดลองนั้นได้แต่เขาอาจหลีกเลี่ยงการทำบาปได้ มีสัญญาไว้ว่า “ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถทนได้ แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบหนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้” (1 คร. 10:31) และพระเยซูทรงบอกเปโตรตรงนี้ถึงความจริงอันน่าเศร้านั้น ว่าก่อนไถ่ผู้ตัวนั้นขึ้นตอนรุ่งสาง (ตอนนี้พวกเขาอยู่ในตอนกลางคืน) เปโตรจะปฏิเสธพระองค์สามครั้ง

โอ แต่มีความสว่างอันน่ายินดีในท่ามกลางความมืดนี้ ความชื่นบานในท่ามกลางความเศร้าโศกนี้ พระเยซูตรัสว่า “แต่เราได้อธิษฐานเผื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ขาดไป และเมื่อท่านหันกลับมาแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้งหลายของท่าน” ถ้าซาตานคิดว่ามันสามารถเอาจิตวิญญาณของเปโตรไปได้ มันก็คิดผิดแล้ว พระเยซูทรงอธิษฐานเผื่อเขาแล้ว และคำอธิษฐานเหล่านั้นของพระเยซูก็ได้รับคำตอบเสมอ พระองค์ตรัสว่า “ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้โปรดฟังข้าพระองค์ และข้าพระองค์ทราบว่าคุณพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ” (ยอห์น 11:41,42)

ใช่แล้ว พระเยซูทรงอธิษฐานเผื่อทั้งสิบสองคนนั้น ในยอห์น 17:9 ในคำอธิษฐานแบบมหาปุโรหิตนั้น พระองค์ทรงทูลว่า “ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเขาทั้งหลาย ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์แล้ว เพราะว่าพวกเขาเป็นของพระองค์” และในยอห์น 17:20 พระเยซูเจ้าทรงอธิษฐานเผื่อพวกเราที่เหลือทุกคน: “และข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อคนเหล่านั้นซึ่งจะเชื่อในข้าพระองค์โดยทางถ้อยคำของพวกเขาด้วย” ฉะนั้น เหมือนกับที่ซาตานเอาตัวเปโตรไปไม่ได้ ซาตานก็เอาตัวลูกของพระเจ้าคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วไปไม่ได้เช่นกัน มันอาจนำเราให้ทำบาป เหมือนที่มันทำกับเปโตร หากเราไม่เฝ้าระวังและอธิษฐาน แต่พระคริสต์จะไม่มีวันสูญเสียคนของพระองค์เลยสักคนเดียวผู้ซึ่งถูกซื้อแล้วด้วยพระโลหิตของพระองค์ มันเป็นคำกล่าวอ้างที่น่าภาคภูมิใจที่พระเยซูทรงกล่าวได้ในคำอธิษฐานแบบมหาปุโรหิตนั้นเมื่อพระองค์ทรงขอร้องพระบิดาว่า “ขอพระองค์โปรดพิทักษ์รักษาคนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์แล้วโดยพระนามของพระองค์เอง” และจากนั้นทรงทูลว่า “ขณะที่ข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลก ข้าพระองค์ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์พิทักษ์รักษาไว้แล้ว และไม่มีผู้ใดในพวกเขาเสียไป ยกเว้นลูกของความพินาศ เพื่อข้อพระคัมภีร์นั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริง” (ยอห์น 17:11,12) ยูดาไม่เคยรับความรอดเลย เขาจึงเป็นผู้หลงหาย แต่คนเหล่านั้นที่กลับใจเชื่อแล้วก็ไม่หลงหายและไม่มีทางหลงหายได้ โอ เปโตรเอ๋ย ท่านจะ

ร้องไห้อย่างขมขื่นเพราะบาปทั้งหลายของท่าน แต่พระเยซูคริสต์จะเสด็จไปเสาะหาท่านและเรียกท่านกลับมา
สู่งานรับใช้อันเปี่ยมสุขของพระองค์

ข้อ 35-38:

22:35 และพระองค์ตรัสกับพวกสาวกว่า “เมื่อเรา
ได้ส่งท่านทั้งหลายออกไปโดยปราศจากกระเป๋า
และย่าม และบรรดารถของท่าน พวกท่านขัดสนสิ่ง
ใดบ้างหรือ” และเขาทั้งหลายทูลว่า “ไม่ได้ขาดสิ่ง
ใดเลย”

22:36 แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “แต่บัดนี้ ผู้
ที่มีกระเป๋า ให้ผู้นั้นเอามันไป และย่ามของเขาเช่น
กัน และผู้ที่ไม่มีดาบก็ให้เขาขายเสื้อผ้าของตน
และซื้อดาบเล่มหนึ่ง

22:37 ด้วยว่าเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า พระ
วจนะนี้ซึ่งถูกเขียนไว้แล้วนั้นยังต้องสำเร็จในเราว่า
‘และท่านได้ถูกนับเข้าในท่ามกลางบรรดาผู้
ละเมิด’ เพราะว่สิ่งทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับเรานั้น
มีจุดจบ”

22:38 และเขาทั้งหลายทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า
ดูเถิด นี่คือดาบสองเล่ม” และพระองค์ตรัสกับพวก
เขาว่า “ก็เพียงพอแล้ว”

พวกสาวกได้รับคำเตือน: ความลำบากรออยู่ข้างหน้า

น่าทึ่งจริง ๆ ที่ในช่วงโมฆะสุดท้ายเหล่านี้ก่อนที่พระเยซูเสด็จไปถูกตรึงที่กางเขนนั้น พระองค์ยังทรงรัก
และคิดถึงเหล่าสาวกของพระองค์อยู่ เหมือนที่ยอห์น 13:1 กล่าว ฉะนั้นบัดนี้พระองค์ต้องเตือนพวกเขาอีก
ก่อนหน้านั้นพระองค์ทรงส่งพวกเขาออกไปในการเดินทางแบบเร่งรีบช่วงสั้น ๆ ยังหลายคนและหลายเมืองที่
พระองค์เองจะเสด็จไป และพระองค์ทรงบอกพวกเขาไปแล้วว่า “อย่าเอาอะไรไปสำหรับการเดินทางของพวก
ท่าน ทั้งบรรดาไม้ตะบอง หรือย่าม หรืออาหาร หรือเงิน หรือมีเสื่อคลุมคนละสองตัว” (ลูกา 9:3) บัดนี้
พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่ากฎเหล่านี้สำหรับการเดินทางแบบเรียบง่ายและเร่งรีบนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับตลอด
ชีวิต พระเจ้าจะยังทรงเลี้ยงดูผู้นั้นอยู่เหมือนเดิม แต่มันไม่ผิดที่จะเตรียมเสื้อผ้าไปเปลี่ยน ไม่ผิดที่จะจัดหา
สำหรับความต้องการประจำวันต่าง ๆ ของเรา

และเช่นเคยพระองค์ต้องทำให้ความจริงที่แสนจริงจังก้นนั้นฝังแน่นบนใจของพวกเขาว่าพวกเขาจะเจอ
กับการต่อต้าน การข่มเหง การกล่าวหาที่เป็นเท็จ และบางครั้งก็ความตายของมรณะสักขี พระองค์จึงตรัสว่า
“ผู้ที่ไม่มีดาบก็ให้เขาขายเสื้อผ้าของตน และซื้อดาบเล่มหนึ่ง” เราตัดสินใจว่านั่นเป็นคำพูดเปรียบเทียบ เพราะ
เมื่อพวกสาวกทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด นี่คือดาบสองเล่ม” พระองค์ก็ทรงปล่อยให้เรื่องนั้นผ่านไป
พวกเขาเข้าใจความหมายของพระองค์ผิดไป แต่เมื่อเปโตรฟันหูของผู้รับใช้ของมหาปุโรหิตชาด พระเยซูก็ทรง
รักษาหูของเขาให้หายดีด้วยสัมผัสหนึ่งและตรัสแก่เปโตรว่า “จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสื่อ ด้วยว่าบรรดาผู้ที่ถือ
ดาบจะพิณาศพร้อมทั้งดาบ” (มธ. 26:52) พระองค์ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาควรหยิบดาบขึ้นมาปกป้อง
พระองค์ พระองค์จึงทรงอธิบายว่า “ท่านคิดว่า บัดนี้เราไม่สามารถอธิษฐานต่อพระบิดาของเรา และในบัด
เดี๋ยวนี้พระองค์จะประทานพวกทูตสวรรค์แก่เรามากกว่าสิบสองกองหรือ” (มธ. 26:53) โอ พระเยซูทรง
อยากให้เราทราบว่ามี ความลำบากและการข่มเหงรออยู่ข้างหน้าสำหรับคริสเตียนทั้งหลายที่ตามทางพระเจ้า

และขณะจิตวิญญาณ และพระองค์ทรงอยากให้เราเตรียมใจให้พร้อมไว้

ไม่มีการบ่งบอกเลยว่าอัครทูตคนใด เมื่อพวกเขาถูกจับกุมหรือถูกทุบตีหรือถูกขังคุกหรือถูกกล่าวหา เป็นความเท็จ แสดงออกถึงการต่อต้านในฝ่ายร่างกาย สเทเฟนไม่ได้สู้กลับเมื่อเขาถูกหินขว้างจนตาย และ เปาโลไม่ได้สู้กลับเช่นกันเมื่อเขาถูกหินขว้างที่เมืองลิสตรา

ดาบควรออยู่ในมือของรัฐบาล ตามที่โรม 13:1-7 สอนเราอย่างชัดเจน และพวกตำรวจหรือทหาร สามารถรับใช้พระเจ้าได้ขณะที่พวกเขาได้รับใช้รัฐบาลและประชาชนในการลงโทษอาชญากรรม และในการ ปกป้องประเทศชาติ ตามบทบัญญัติของโมเสส มันเหมาะสมอย่างสมบูรณ์ที่มนุษย์จะปกป้องทรัพย์สินของตน จากการลักขโมยและการย่องเบา และการปกป้องตัวเองไม่ใช่สิ่งผิด แต่มันเป็นคนละเรื่องเลยเมื่อผู้ใดถูกข่มเหง เพราะเห็นแก่พระเยซู เราต้องจดจำไว้เสมอว่ามนุษย์ต้อง “ไม่เป็นนักเลง... แต่เป็นคนอดทน ไม่เป็นคนชอบวิวาท” (1 ทธ. 3:3)

บัดนี้พระเยซูทรงทราบว่าพระองค์ต้องถูก “นับเข้าในท่ามกลางบรรดาผู้ละเมิด” ตามที่กล่าวไว้ในอิสยาห์ 53:12 พระองค์ต้องตายเมื่อถึงเวลาแห่งการฆ่าปีศาจ: เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว

ข้อ 39-46:

22:39 และพระองค์ทรงออกมา และเสด็จไป ตามที่พระองค์เคยทำ ไปยังภูเขามะกอกเทศ และพวกสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไปด้วย

22:40 และเมื่อพระองค์ทรงอยู่ที่สถานที่นั้นแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงอธิษฐานขอให้ท่านทั้งหลายไม่เข้าในการทดลอง”

22:41 และพระองค์ทรงปลีกตัวออกไปจากพวกเขาไกลประมาณขว้างหินตก และทรงคุกเข่าลงและอธิษฐาน

22:42 โดยทูลว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็นไปตามความประสงค์ของข้าพระองค์ แต่ให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จเถิด”

22:43 และทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาปรากฏแก่พระองค์จากสวรรค์ โดยช่วยชูกำลังพระองค์

22:44 และเมื่อพระองค์ทรงปวดร้าว พระองค์ยังทรงอธิษฐานหนักมากขึ้น และหยาดเหงื่อของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตหยดใหญ่ ๆ ร่วงลงสู่พื้นดิน

22:45 และเมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นจากการอธิษฐานแล้ว และเสด็จมาถึงพวกสาวกของพระองค์ พระองค์ทรงพบพวกเขาอนหลับอยู่ด้วยความเศร้าใจ

22:46 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายนอนหลับทำไม จงลุกขึ้นและอธิษฐาน เกรงว่าท่านทั้งหลายจะเข้าในการทดลอง”

พระเยซูในสวนเกทเสมนี

พระเยซู “เสด็จไปตามที่พระองค์เคยทำ” ไปยังภูเขามะกอกเทศ บันทึกเหตุการณ์เดียวกันในมัทธิว และลูกากล่าวว่า “ยังสถานที่แห่งหนึ่งที่เรียกว่าเกทเสมนี” สวนเกทเสมนี ซึ่งปัจจุบันอยู่บนเนินลาดของภูเขามะกอกเทศ ดูเหมือนจะเป็นส่วนหนึ่งของสวนเกทเสมนีเดิม มีต้นมะกอกเทศที่เก่าแก่มาก ๆ ถึงแปดต้นและค

ริสตั๊กหนึ่งถูกสร้างขึ้นรอบหินใหญ่ก้อนหนึ่งที่ยื่นออกมาจากพื้นดิน ซึ่งถูกเรียกว่า “the Rock of Agony” (“ศิลาแห่งความปวดร้าว”) อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ก็ไม่กล่าวอะไรเลยเกี่ยวกับพระเยซูที่คุกเข่าหรืออธิษฐานบนศิลาก้อนนั้น และนั่นก็เป็นเพียงประเพณีที่ไม่มีพระคัมภีร์รองรับ ในมัทธิว 26:36-41 และในมาระโก 14:32-38 เราถูกบอกว่าพระองค์ทรงพาเปโตร ยากอบและยอห์นไปกับพระองค์ไกลกว่าเดิมเล็กน้อยจากสถานที่ ๆ พวกสาวกที่เหลือนั่งอยู่ สี่คนนั้นทิ้งสาวกคนอื่น ๆ ไว้ และจากนั้นพระเยซูก็เสด็จไปไกลกว่าเดิมอีก มัทธิวกว่าว่าพระองค์ “ทรงเริ่มโศกเศร้าและหนักพระทัยยิ่งนัก แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “จิตใจของเราโศกเศร้ายิ่งนัก แทบจะตายได้เลย”

ในที่นี่เราเรียนรู้ว่าพระองค์ทรง “ปลีกตัวออกไปจากพวกเขาไกลประมาณขว้างหินตก” และทรงคุกเข่าลงและอธิษฐาน มาระโก 14:35 กล่าวว่าพระองค์ “ซบพระกายลงบนพื้นดิน และอธิษฐาน” อะไรเป็นคำอธิษฐานของพระองค์? “พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็นไปตามความประสงค์ของข้าพระองค์ แต่ให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จเถิด” (ข้อ 42) มาระโกกล่าวว่าพระองค์ทรงทวนซ้ำถ้อยคำเดิมในครั้งที่สอง และมัทธิวกว่าว่า “และพระองค์ทรงละพวกเขาไว้ และเสด็จไปอีก และอธิษฐานครั้งที่สาม โดยกล่าวบรรดาถ้อยคำเดิม” (ข้อ 44)

เราเชื่อว่าคำอธิษฐานนี้ของพระเยซูถูกเข้าใจผิดไปอย่างมาก แน่แน่นอนว่าพระองค์ไม่ได้กำลังอธิษฐานเพื่อที่จะพลาดการตรึงกางเขนนั่นไป พระองค์ทรงเข้ามาในโลกเพื่อจุดประสงค์นั้น พระองค์ทรงพยากรณ์ซ้ำแล้วซ้ำอีกและทรงตั้งตาคอยเหตุการณ์นั้น และทรงทราบภาคพันธสัญญาเดิม และพระองค์ทรงทราบแน่นอนว่ามนุษย์ไม่อาจรอดได้ยกเว้นตามที่พระคัมภีร์ถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษร ข้าพเจ้าประเสริฐที่ช่วยให้รอดนั้นก็คือว่า “พระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:3,4) ไม่ใช่เลย พระองค์ไม่ได้กำลังอธิษฐานเพื่อที่จะพลาดการตรึงกางเขนนั่น ตรงกันข้าม พระองค์กำลังอธิษฐานขอให้พระองค์ตายตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ เมื่อถึงเวลาและสถานที่อันเหมาะสมและไม่ใช่ที่นี่ในสวนแห่งนี้ซึ่งผิดเวลาและผิดสถานที่และผิดวิธี จิตใจของพระองค์ “โศกเศร้ายิ่งนัก แทบจะตายได้เลย” นั่นคือ พระองค์กำลังจะตายจริง ๆ แบบผิดเวลาและผิดสถานที่ ซาดานอยากฆ่าพระเยซูและขัดขวางข้าพเจ้าประเสริฐ และเมื่อพระเยซูตรัสว่า “แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็นไปตามความประสงค์ของข้าพระองค์ แต่ให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จเถิด” พระองค์ก็หมายความว่า “เราไม่ได้กำลังอธิษฐานขัดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า และตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์”

ช่วงเวลาแห่งการอธิษฐานนั้นถูกบันทึกไว้ในฮีบรู 5:7 ซึ่งพูดถึงพระเยซูและกล่าวว่า “ผู้ซึ่งในวันเวลาแห่งเนื้อหนังของพระองค์นั้น เมื่อพระองค์ได้ถวายบรรดาถ้อยคำอธิษฐานและการวิงวอน ด้วยทรงร้องไห้อันรุนแรงและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และได้ถูกสดับฟังเนื่องจากพระองค์ได้ยำเกรง” ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงอธิษฐานขอให้ได้รับการช่วยให้พ้นจากความตายคือนั้นในสวนแห่งนั้นและทรงถูกสดับฟัง พระองค์ควรสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่น ไม่ใช่ในสวนนั้น พระองค์ควรสิ้นพระชนม์บ่ายวันถัดไปเมื่อพวกลูกแกะปีศาจกำลังตาย และพระองค์ต้องทำให้ภาพเลื่องของคำพยากรณ์นั้นสำเร็จจริง

พระองค์ต้องถูกเยาะเย้ยบนกางเขนนั้น พระองค์ต้องถูกเขียนตีและถูกถ่มน้ำลายรด พระองค์จะต้องมีรอยแผลที่เกิดจากตะปูในพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์และถูกแทงด้วยหอกเล่มหนึ่ง พระองค์จะต้องร้องออกมาตามที่เขียนไว้ในเพลงสดุดี 22, “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียแล้ว” พระองค์จะต้องถูกแบ่งเสื้อผ้าของพระองค์ในหมู่พวกทหารและพวกเขาจะจับสลากเพื่อที่จะได้เสื้อชั้นในของพระองค์ ผู้คนจะล้อเลียนพระองค์บนกางเขนนั้น โดยกล่าวว่า “เขาได้วางใจในพระเยโฮวาห์ว่าพระองค์จะทรงช่วยเขาให้พ้น ขอให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้น โดยเห็นว่าพระองค์พอพระทัยในเขาแล้ว” (สดด. 22:8)

เราคิดว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่พระเยซูจะทรงคิดว่ามีหนทางอื่นใดที่จะช่วยคนบาปให้รอดและทำให้พระคัมภีร์สำเร็จจริงตามตัวอักษรได้ ไม่มีหลักฐานใดเลยที่พระเยซูเคยอธิษฐานขอต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า อันที่จริง พระเยซูทรงทูลชัดเจนว่า “พระบิดาเจ้าข้า...ข้าพระองค์ทราบแล้วว่าพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์เสมอ” พระเยซูไม่เคยอธิษฐานขอสิ่งใดที่อยู่นอกน้ำพระทัยของพระเจ้าเลย พระองค์ทรงได้รับคำตอบทุกครั้งเมื่อทรงอธิษฐาน พระองค์กับพระบิดาทรงเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างสมบูรณ์ในสิ่งที่ทั้งคู่ทรงอยากได้และทรงกระทำ ฉะนั้นในสวนเกทเสมนี พระเยซูซึ่งทรงถูกทรมานด้วยความทุกข์ เกือบจะตายอยู่แล้วและพระองค์ทรงอธิษฐานขอพลังและการช่วยให้พ้นและพระองค์ทรงได้รับการช่วยให้พ้นเพื่อที่พระองค์จะทรงไปต่อถึงวันพรุ่งนี้ได้และทำให้พระคัมภีร์สำเร็จจริงและตายเมื่อถึงเวลาและวิธีที่เหมาะสมนั้น

ในคำตอบที่มาสู่คำอธิษฐานของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ตายคืนนั้น ข้อ 43 บอกเราว่า “และทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาปรากฏแก่พระองค์จากสวรรค์ โดยช่วยชูกำลังพระองค์”

พระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกไปแล้วเมื่อพระองค์เสด็จไปอธิษฐานว่า “จงอธิษฐานขอให้ท่านทั้งหลายไม่เข้าในการทดลอง” (ข้อ 40) พระองค์กลับมาและ “ทรงพบพวกเขาอนอนหลับอยู่ด้วยความเศร้าใจ” มัทธิว 26:40 และ 41 บอกเราว่าพระองค์ตรัสแก่เปโตรโดยเฉพาะว่า “อะไรกัน ท่านทั้งหลายจะเฝ้าอยู่กับเราสักชั่วโมงหนึ่งไม่ได้หรือ จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อพวกท่านจะไม่เข้าในการทดลอง จิตวิญญาณพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง” ฉะนั้นถ้าเปโตรได้อธิษฐานอย่างที่เขาคควรกระทำ เขาก็คงไม่ล้มเข้าในการทดลองนั้นให้ปฏิเสธพระเยซู

คุณควรหมายเหตุความปวดร้าวนั้นของพระเยซูในข้อ 44, “หยาดเหงื่อของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตหยดใหญ่ ๆ ร่วงลงสู่พื้นดิน” เราเชื่อว่าความกดดันนั้น ความตึงเครียดนั้น ความเศร้าโศกนั้น ภาระแห่งบาปเหล่านั้นของคนทั้งโลก จวนจะฆ่าพระองค์อยู่แล้ว เส้นเลือดฝอยเหล่านั้นกำลังจะแตก ไม่นานพระโลหิตกำลังซึมออกมาผ่านทางต่อมเหงื่อของพระองค์ ผู้รู้ทางการแพทย์บางท่านคิดว่าน้ำที่ออกมาที่พระโลหิตนั้น เมื่อทหารคนนั้นแทงข้างของพระองค์ด้วยหอกเล่มหนึ่ง (ยอห์น 19:34) เป็นการบ่งบอกถึงแรงกดดันอันน่ากลัวเดียวกันนั้น และว่าพระเยซูทรงตายเพราะใจสลายจริง ๆ

ไม่ว่าจะยังไง ขอให้เราจดจำไว้ว่าการทนทุกข์เหล่านั้นของพระเยซูเพราะบาปของคนทั้งโลกไม่ได้เป็นเพียงการทนทุกข์บนกางเขนนั้นเท่านั้น แต่ความอับอายและความเจ็บปวด การไต่สวนอย่างไม่เป็นธรรม การเยาะเย้ย การถูกถอดเสื้อผ้าต่อหน้าผู้คน และการที่พระบิดาทรงหันพระพักตร์ของพระองค์ไปเสีย เป็นส่วน

หนึ่งของการทนทุกข์ที่ยาวนานเป็นยุคของพระเยซูในฐานะลูกแกะตัวหนึ่งที่ถูกล่ามตั้งแต่แรกสร้างโลก ความเจ็บปวดฝ่ายร่างกายแห่งกางเขนนั่นช่างแสนเลวร้าย แต่ความเจ็บปวดของหัวใจก็แย่งยิ่งกว่าสิ่งอื่นทั้งปวง พระเยซูที่ทรงรัก ทรงทนทุกข์ และทรงสิ้นพระชนม์เพื่อชดใช้บาปของผมและของคุณ!

ข้อ 47-53:

22:47 และขณะที่พระองค์ยังตรัสอยู่ ดุเถิด มีคนเป็นอันมาก และผู้ที่ถูกเรียกว่า ยูดาส คนหนึ่งในสิบสองคนนั้น นำหน้าพวกเขา และเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อจะจับพระองค์

22:48 แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ยูดาสเอ๋ย ท่านจะทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจับหรือ”

22:49 เมื่อคนทั้งหลายซึ่งอยู่รอบพระองค์เห็นว่า จะเกิดอะไรต่อไป พวกเขาจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกเราควรฟันด้วยดาบหรือ”

22:50 และคนหนึ่งในพวกเขา ได้ฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต และตัดหูข้างขวาของเขาขาด

22:51 และพระเยซูทรงตอบและตรัสว่า “ท่านทั้งหลายพอเสียทีเถอะ” และพระองค์ทรงแตะต้องใบหูของคนนั้น และรักษาเขาให้หาย

22:52 แล้วพระเยซูตรัสแก่พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกผู้อาวุโสซึ่งมายังพระองค์นั้นว่า “ท่านทั้งหลายออกมาเหมือนต่อสู้กับโจรหรือ พร้อมด้วยดาบหลายเล่มและไม่ตะบองหลายอัน

22:53 เมื่อเราได้อยู่กับท่านทั้งหลายในพระวิหารทุกวัน พวกท่านก็ไม่ได้ยื่นมือออกจับเรา แต่นี่เป็นเวลาของพวกท่าน และเป็นอำนาจแห่งความมืด”

ยูดาสและจับแห่งการทรยศนั้น

คุณควรอ่านมัทธิว 26:47-56; มาระโก 14:43-50 และยอห์น 18:3-11 ในที่นี้เช่นกัน ช่างเป็นความหน้าซื่อใจคดชั้นสุดยอดจริง ๆ เมื่อยูดาสทรยศพระเยซูด้วยจับ ๆ หนึ่ง! นั่นจะเป็นการให้สัญญาณสำหรับพวกทหารและฝูงชนที่มากับเขา “เราจะจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้ให้แน่นหนาเถิด” (มธ. 26:48) และตามที่มัทธิวเล่า พระเยซูตรัสแก่ยูดาสว่า “สหายเอ๋ย ท่านมาที่นี่ทำไม” (ข้อ 50) มันไม่แปลกหรือที่พระองค์ทรงเรียกยูดาสว่า “สหาย”? เมื่อเปโตร ด้วยความปวดร้าวใจเพราะความคิดที่ว่าพระเยซูจะตายบนกางเขนนั่น ทูลว่า “ให้สิ่งนี้อยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด พระองค์เจ้าข้า สิ่งนี้จะไม่เกิดขึ้นแก่พระองค์เลย” พระเยซูก็ทรงหันไปและตรัสแก่เปโตรว่า “เจ้าจงถอยไปข้างหลังเรา ซาดานเอ๋ย เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางแก่เรา...” (มธ. 16:22,23) ยูดาส คนบาปที่แย่มากและแสนชั่ว ถูกเรียกว่า “สหาย” เมื่อเขาช่วยให้พระเยซูไปต่อถึงกางเขนนั่นเพื่อช่วยคนบาปให้รอด; และเปโตร อัครทูตซึ่งเป็นที่รักยิ่ง เมื่อเขาอยากขัดขวางพระเยซูไม่ให้ไปที่กางเขนนั่น ถูกเรียกว่า “ซาดาน”!

เราจำได้ว่าพระเยซูทรงให้มีจิตใจไว้ในอิสยาห์ 50:6 ว่า “ข้าพเจ้าได้หันหลังของข้าพเจ้าให้แก่คนทั้งหลายที่โหดร้าย และหันแก้มของข้าพเจ้าให้แก่คนทั้งหลายที่ได้ตั้งคราออก ข้าพเจ้าไม่ได้ซ่อนหน้าของข้าพเจ้าจากความอับอายและการถ่มน้ำลายรด” เราจำได้ว่าต่อหน้าปีลาต พระเยซูไม่เอ่ยคำแก้ต่างสักคำในเมื่อพระองค์สามารถทำได้ เราจำได้ว่าพระเยซูจะเรียกทูตสวรรค์สิบสองกองมาช่วยพระองค์ให้พ้นก็ได้แต่พระองค์ก็ไม่ทำ พระองค์ตรัสไปแล้วว่า “เรามีบัปติศมาหนึ่งที่จะต้องรับ และเราถูกบีบคั้นจริง ๆ จนกว่ามันจะสำเร็จ

ลู่ลง” โอ พระเยซูทรงพุ่งตรงไปสู่การถูกตรึงกางเขนนั่นด้วยใจยินดี ด้วยความมุ่งมั่น เพื่อที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เพื่อที่จะซื้อความรอดให้คนบาปทั้งหลาย คนเหล่านั้นที่เดินหน้าไปพร้อมกับแผนการนั้น ซึ่งในส่วนของมนุษย์ดูเหมือนมาจากฝีมือมารซาตาน กลับถูกนับว่าเป็นมิตรสหาย; ผู้ใดที่อยากขัดขวางแผนการนั้น แม้ว่าพวกเขาเป็นมิตรสหายสุดที่รัก กลับถูกนับว่าเป็นเครื่องมือของซาตาน

แม้กระทั่งในคืนนี้พระองค์ก็ทรงรักพวกของพระองค์ ทรงล้างเท้าของพวกสาวก ทรงสั่งสอนพวกเขา อย่างนุ่มนวลเกี่ยวกับบาปเหล่านั้นแห่งสวรรค์ ผู้ทรงปลอบประโลมใจและผู้ทรงสอนที่จะเสด็จมานั้น นั่นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ และการเกิดผลที่พระองค์ทรงดำริไว้สำหรับพวกเขา (มีบันทึกไว้ในยอห์น บทที่ 14, 15 และ 16) ฉะนั้นแม้กระทั่งตอนนี้ ในเหตุการณ์อันน่าละอายนั้นแห่งการทรยศพระองค์ พระองค์ก็ยังทรงเจียดเวลาที่จะทำให้หูของผู้รับใช้ของมหาปุโรหิตนั้นกลับคืนดังเดิม ซึ่งถูกฟันขาดโดยดาบของเปโตร (ข้อ 50) มันเป็นหูข้างขวาของผู้รับใช้คนนั้น ไม่แน่ว่าเปโตรอาจถนัดซ้ายและขณะที่เขาเหวี่ยงดาบเพื่อจะฟันศีรษะของชายผู้นั้น เขาหลบและหูข้างนั้นจึงถูกฟันขาด! เราไม่ทราบเรื่องนั้น แต่พระคัมภีร์มีเหตุผลหนึ่งในการระบุเจาะจงว่า มันเป็นหูข้างขวาซึ่งพระเยซูทรงทำให้กลับคืนดังเดิม

และมันเป็นคำตำหนิอันอ่อนโยนที่พระเยซูทรงให้แก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกนายทหารรักษาพระวิหาร: เหตุใดพวกเขาถึงมาต่อสู้อัครทูตเหมือนมาสู้โจรคนหนึ่ง? พระองค์ไม่เคยขัดขืนพวกเขาเลย พระองค์ทรงอยู่ในพระวิหารทุกวัน พวกเขาจะจับกุมพระองค์เมื่อใดก็ได้ มันแสดงให้เห็นถึงความชั่วของพวกเขาที่พวกเขาต้องจับพระองค์ในสถานที่ลับตาผู้คนเกรงว่าฝูงชนจะยืนกรานให้ปล่อยตัวพระคริสต์ แต่พระเยซูตรัสว่า “นี่เป็นเวลาของพวกท่าน และเป็นอำนาจแห่งความมืด” พระเยซู ผู้ไม่ทรงมีบาปเลย ทรงถูกทำให้เป็นบาปเพื่อเราและพระองค์ต้องทนทุกข์ในฐานะคนบาปคนหนึ่ง และเหมือนกับที่เพลงสดุดีบทที่สองบอกไว้ล่วงหน้าแล้ว พวกกษัตริย์และผู้ครอบครองรวมหัวกันเพื่อจะประหารชีวิตพระเยซู

ข้อ 54-62:

22:54 แล้วพวกเขาก็จับพระองค์ และนำพระองค์ไป และพาพระองค์เข้าไปในบ้านของมหาปุโรหิต และเปโตรติดตามไปห่าง ๆ

22:55 และเมื่อพวกเขาก่อกองไฟที่กลางลานบ้าน และนั่งลงด้วยกันแล้ว เปโตรก็นั่งลงในท่ามกลางพวกเขา

22:56 แต่สาวใช้คนหนึ่งเห็นเปโตรขณะที่เขานั่งอยู่ข้างกองไฟนั้น และเพ่งดูเขา และกล่าวว่า “ชายคนนี้ได้อยู่กับผู้นั้นด้วย”

22:57 และเปโตรปฏิเสธพระองค์ โดยกล่าวว่า “แม่เอ๋ย ข้าไม่รู้จักคนนั้น”

22:58 และหลังจากนั้นไม่นาน อีกคนหนึ่งเห็นเปโตร และกล่าวว่า “เจ้าเป็นพวกเดียวกับคนเหล่านั้นด้วย” และเปโตรกล่าวว่า “พ่อเอ๋ย ข้าไม่ได้เป็น”

22:59 และอยู่มาประมาณอีกหนึ่งชั่วโมงมีอีกคนหนึ่งยืนยันแข็งแรง โดยกล่าวว่า “แท้จริงแล้ว คนนี้อยู่กับเขาด้วย เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี”

22:60 และเปโตรกล่าวว่า “พ่อเอ๋ย ข้าไม่รู้เจ้าพูดอะไร” และในทันใดนั้น ขณะที่เปโตรกำลังพูดอยู่ ไก่ก็ขัน

22:61 และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหันไป และทอด

พระเนตรดูเปโตร และเปโตรก็ระลึกถึงคำขององค์ ไม้ขึ้น ท่านจะปฏิเสธเราถึงสามครั้ง”
พระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ได้ตรัสไว้แก่เขาว่า “ก่อน 22:62 และเปโตรก็ออกไป และร้องไห้เป็นทุกขนัก

เปโตรปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของ

บันทึกเหตุการณ์เดียวกันคือ มัทธิว 26:57,69-75; มาระโก 14:53,54,66-72; และยอห์น 18:12,15-18,25-27

บันทึกในข่าวประเสริฐของยอห์นกล่าวว่า “พวกพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของพวกยิวจึงจับพระเยซู และมัดพระองค์ไว้ และพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาส ผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตในปีเดียวกันนั้น” (ยอห์น 18:12,13) และยอห์น 18:24 บอกเราว่า “บัดนี้อันนาสได้ส่งพระองค์ซึ่งถูกมัดอยู่ไปยังคายาฟาสผู้เป็นมหาปุโรหิต” ประเพณีกล่าวว่า “บ้านของมหาปุโรหิต” (ข้อ 54) , “คฤหาสน์ของมหาปุโรหิต” (มาระโก 14:54) ตั้งอยู่เหนือซากปรักหักพังเหล่านั้นซึ่งเป็นที่ ๆ ตอนนี Church of the Crowing Cock ถูกสร้างไว้บนเนินเขาที่เคยถูกเรียกว่าศิโยน ทางทิศใต้ของกรุงเยรูซาเล็มที่มีกำแพงล้อมในปัจจุบัน ในซากปรักหักพังเหล่านั้นได้ค้นพบลูกตุ้มขนาดต่าง ๆ และเครื่องตวงต่าง ๆ ของพระวิหาร และมีวงแหวนหลายวงถูกสลักในหินซึ่งเป็นที่ ๆ พวกนักโทษอาจถูกจองจำและเป็นที่ ๆ พวกเขาอาจถูกเชียนตี ฉะนั้นนี่จึงอาจเป็นสถานที่ที่พระเยซูทรงมา ตอนแรกคือต่อหน้าอันนาสผู้เป็นพ่อตา และจากนั้นก็ต่อหน้าคายาฟาสมหาปุโรหิตนั้น

ยอห์นบอกเราว่าเปโตรติดตามไปห่าง ๆ สาวกคนหนึ่ง ซึ่งน่าจะเป็นยอห์น เป็นที่รู้จักแก่คนเหล่านั้นที่บ้านของมหาปุโรหิตและจากนั้นเขาก็กลับมาและพาเปโตรเข้าไป เราเชื่อว่านี่อยู่บนชั้นล่าง ซึ่งเป็นที่ ๆ พวกคนใช้และพวกทหารของมหาปุโรหิตอยู่ เปโตรมาที่นั่นเพื่อผิงไฟ (ยอห์น 18:15-18)

หลายคนทำทนายเปโตร โดยกล่าวว่าเขาเป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซู เนื่องจากเห็นได้ชัดว่าพวกเขามีเจตนาที่จะฆ่าพระเยซู มันจึงเป็นเรื่องอันตรายในการเป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซู

ตอนแรก “ผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูก็กล่าวแก่เปโตรว่า “ท่านเป็นคนหนึ่งในพวกสาวกของชายคนนั้นด้วยไม่ใช่หรือ” เขากล่าวว่า “ข้าไม่เป็น” (ยอห์น 18:17) มัทธิว 26 บอกเราอีกว่า:

“บัดนี้เปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณคฤหาสน์นั้น และสาวใช้คนหนึ่งมาหาเขา โดยกล่าวว่า “เจ้าได้อยู่กับเยซูแห่งแคว้นกาลิลีด้วย” แต่เขาได้ปฏิเสธต่อหน้าพวกเขาทุกคน โดยกล่าวว่า “ข้าไม่รู้ว่าเจ้าพูดเรื่องอะไร” และเมื่อเขาได้ออกไปที่ระเบียง สาวใช้อีกคนหนึ่งเห็นเขา และกล่าวแก่คนทั้งหลายที่อยู่ที่นั่นว่า “คนนี้ได้อยู่กับเยซูแห่งนาซาเร็ธด้วย” และอีกครั้งเปโตรได้ปฏิเสธด้วยคำสาบานว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น” และหลังจากผ่านไปสักครู่หนึ่ง คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ นั้นก็มาหาเปโตร และกล่าวแก่เขาว่า “แน่นอนเจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นด้วย เพราะว่าสำเนียงของเจ้าก็สอดตัวเจ้าเอง” แล้วเขาก็เริ่มสบถและสาบาน โดยกล่าวว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น” และในทันใดนั้นไม้ก็ขึ้น และเปโตรระลึกถึงคำของพระเยซูซึ่งตรัสแก่เขาว่า “ก่อนไม้ขึ้น ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” และเขาก็ออกไปและร้องไห้อย่างขมขื่น” -- มธ. 26:69-75

คนหนึ่งในกลุ่มนั้นที่กล่าวหาเปโตรมากเป็นพิเศษคือ ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตซึ่งเป็นญาติสนิทคนหนึ่งของมัลคัส (ยอห์น 18:10) ผู้ซึ่งเปโตรฟันหูของเขาขาด (ยอห์น 18:26) และเราเชื่อว่ามีภารกิจอื่น ๆ

และหลายคนกล่าวหาเปโตร เปโตรได้ฝังไฟกับศัตรูเหล่านี้ของพระคริสต์ไปแล้ว (ข้อ 55) และอยู่ที่นั่นมากกว่าหนึ่งชั่วโมง (ข้อ 59) และเขาได้พูดคุยกับพวกเขาด้วย เพราะว่าพวกเขาจำเริญแบบชาวกาลิลีของเขาได้ซึ่งบ่งชี้ว่าเขาเป็นคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น เนื่องจากทุกคนมาจากแคว้นกาลิลี (มธ. 26:73; ลก. 22:59) หลังจากที่เปโตรปฏิเสธพระเยซูไปอย่างน้อยสามครั้งแล้ว ไก่ผู้ตัวนั้นก็ขัน-ซึ่งเป็นเครื่องเตือนใจถึงสิ่งที่พระเยซูทรงบอกล่วงหน้าไว้ (มาระโก 14:30,72)

ผมเคยให้การประมาณการต่อไปนี้เกี่ยวกับว่าบาปของเปโตรแยขนาดไหน

1. ตัวบาปนั้นเอง: เขาปฏิเสธพระคริสต์ เขาสบบถและสาบาน เขาเลิกงานรับใช้
2. เขาเป็นคริสเตียนที่ยอดเยี่ยมที่สุดและนักเทศน์คนสำคัญในโลก; คนแรกในพวกอัครทูต; ได้รับการแต่งตั้งให้ประกาศแก่พวกยิวก่อนและพวกต่างชาติ
3. กรณียของเขาเดินตามรายชื่ออันน่าเศร้าของคริสเตียนหลายคนที่ล้มในบาปอันเลวร้าย: โมนัส, แซมสัน, ดาวิด, ซาโลมอน และอีกมากมายวันนี้ ซึ่งพิสูจน์ถึงธรรมชาติอันตกต่ำของมนุษย์ และพญามารผู้หนึ่งที่มีตัวตนอยู่จริง

องค์ประกอบต่อไปนี้มีส่วนในการล้มในบาปของเปโตร

1. เขาถูกเลือกเป็นพิเศษสำหรับการฝึกสอนโดยชาตาน
2. เขาละเลยการอธิษฐานในสวนนั้น
3. เขานั่งกับฝูงชนที่มืด ได้รับไอร้อนจากการฝังไฟของพวกเขา
4. เปโตรมีธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังเดิมอยู่ เหมือนที่เราทุกคนมี และเขาน่าจะระวังตัวให้ดี

องค์ประกอบต่อไปนี้นำไปสู่การกลับคืนของเปโตรสู่การร่วมสามัคคีธรรมและการชำระให้สะอาด

1. พระเยซูทรงอธิษฐานเผื่อเขา เหมือนที่พระองค์ทรงอธิษฐานเผื่อทุกคนที่รับความรอด ชาตานเอาตัวเขาไปไม่ได้
2. เปโตรมีธรรมชาติใหม่ ที่บังเกิดใหม่แล้ว และการดำหนิในใจของเขาที่กล่าวโทษบาป ความปรารถนาที่จะรับการชำระให้สะอาด พระวิญญานของพระเจ้าไม่ยอมทิ้งเขาให้อยู่ลำพัง
3. องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงควบคุมไก่ผู้ตัวนั้นและทรงให้มันขันเพื่อเตือนใจเปโตร; และปลาเหล่านั้นที่แคว้นกาลิลี (ยอห์น บทที่ 21) เพื่อเรียกเปโตรให้กลับมาสู่การสำนึกผิดและรับการยกโทษ
4. พระเยซูทรงตามหาเขาด้วยพระองค์เอง ในยอห์น 21
5. พระสัญญาบางประการและการทรงเรียกของพระเจ้าที่ไม่อาจถูกทำลายได้: “เพราะว่าบรรดาของประทานและการทรงเรียกของพระเจ้านั้น ก็ปราศจากการเปลี่ยนพระทัย” (รม. 11:29) พระเยซูทรงสัญญาแล้วเกี่ยวกับผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วว่า “และเราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แก่เหล่านั้น และแก่เหล่านั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดถอนแก่เหล่านั้นไปจากมือของเราได้” (ยอห์น 10:28)

ข้อเท็จจริงที่ว่าเปโตรออกไปและร้องไห้อย่างขมขื่นก็บ่งบอกว่าเขามีใจที่รับความรอดแล้วและไม่อาจสุขใจในความบาปได้

ข้อ 63-71:

22:63 และพวกคนที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยพระองค์ และโบยตีพระองค์	เกิด” และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ถ้าเราบอกพวกท่าน พวกท่านก็จะไม่เชื่อ
22:64 และเมื่อพวกเขาเอาผ้าผูกปิดพระเนตรของพระองค์แล้ว พวกเขาก็ตีพระพักตร์พระองค์และถามพระองค์ โดยกล่าวว่า “จงพยากรณ์เถอะว่า ใครกันที่ตีบเจ้า”	22:68 และถ้าเราถามพวกท่านเช่นกัน พวกท่านก็จะไม่ตอบเรา และจะไม่ปล่อยให้เราไป
22:65 และพวกเขาพูดคำหมิ่นประมาทต่อพระองค์อีกหลายประการ	22:69 แต่ตั้งแต่นี้ไปบุตรมนุษย์จะนั่งข้างขวาพระหัตถ์แห่งฤทธานุภาพของพระเจ้า”
22:66 และทันทีที่เป็นรุ่งเช้าแล้ว พวกผู้อาวุโสของประชาชน กับพวกบรูโรทิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ได้มาด้วยกัน และพาพระองค์เข้าไปในสภาของพวกเขา โดยกล่าวว่า	22:70 แล้วพวกเขาทุกคนกล่าวว่า “แล้วท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้าหรือ” และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านกล่าวแล้วว่าเราเป็น”
22:67 “ท่านเป็นพระคริสต์หรือ จงบอกพวกเรา	22:71 และเขาทั้งหลายกล่าวว่า “พวกเราต้องการพยานอะไรอีกเล่า เพราะว่าพวกเราเองได้ยินจากปากของเขาเองแล้ว”

จากนั้นพระเยซูทรงถูกทุบตีต่อหน้าสภาซานเฮดริน

ความเกลียดชังของพวกบรูโรทิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์และพวกผู้อาวุโสที่มีต่อพระเยซูก็มากมายเสียจนพวกเขาเต็มใจตัดสินบนพยานแบบไหนก็ได้เพื่อให้พระองค์ถูกประหารชีวิต มัทธิว 26:59 กล่าวว่า “บัดนี้พวกบรูโรทิตใหญ่ และพวกผู้อาวุโส และบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานเท็จมาเบิกประกักราพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย” นั่นได้ข้อยุติเป็นนิตยว่าพวกเขาไม่ซื่อสัตย์ พวกเขาไม่จริงใจ พวกเขา รู้ตัวและจงใจต่อสู้อพระเจ้าเมื่อพวกเขาปฏิเสธพระเยซู ดังนั้นเราจึงไม่ต้องประหลาดใจเลยที่พวกเขายอมให้พวกคนใช้และพวกทหารล้อเลียนพระเยซูและตบตีพระองค์และปิดตาพระองค์ พวกเขาจะตบพระองค์ที่พระพักตร์และกล่าวว่า “จงพยากรณ์สิว่าใครตีบเจ้า?” แน่แน่นอนว่าการพยากรณ์หมายถึงการพูดในฤทธิเดชและสติปัญญาของพระเจ้า ถ้าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระองค์จะบอกไม่ได้หรือว่าใครตีพระองค์ แม้ทรงถูกปิดตา? ใช่แล้ว แต่พระเยซูไม่ได้ตั้งหน้าตั้งตาพิสูจน์พระองค์เองว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าแก่ประชาชนผู้ซึ่งไม่ยอมเชื่อและคงจะไม่เชื่อ การย่ำยีพระเยซูเช่นนี้ถูกบอกไว้แล้วในอิสยาห์ 50:6: “ข้าพเจ้าได้หันหลังของข้าพเจ้าให้แก่คนทั้งหลายที่โบยตี และหันแก้มของข้าพเจ้าให้แก่คนทั้งหลายที่ได้ตีงเคราออก ข้าพเจ้าไม่ได้ซ่อนหน้าของข้าพเจ้าจากความอับอายและการถ่มน้ำลายรด” และอิสยาห์ 52:14 ซึ่งพูดถึงพระคริสต์ ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ กล่าวว่า “ด้วยคนเป็นอันมากได้ตกตะลึงเพราะท่านฉินใด หน้าตาของท่านเสียโฉมมากกว่ามนุษย์คนใด และรูปร่างของท่านก็เสียโฉมมากกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์คนใด” พระพักตร์ของพระองค์ฟกช้ำและอาจโชกเลือดจนมันดูไม่เหมือนใบหน้าปกติของมนุษย์! โอ พระเยซูต้องแบกรับสิ่งใดก็ตามที่นำอับอายที่พวกเราคนบาปทุกคนในโลกสมควรได้รับ การหมิ่นประมาทและการเยาะเย้ยทุกรูปแบบจึงเกิดขึ้นต่อไปรอบตัวพระองค์ (ข้อ 65) พระเยซูไม่ได้นอนทั้งคืน มันเป็นตอนค่ำ หลังมืดแล้ว เมื่อพระเยซูกับพวกสาวกทานมื้อดั้นนั้นในห้อง

ชั้นบนนั้น จากนั้นพระองค์ทรงสละเวลาเพื่อประทานพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแก้มพวกเขา พร้อมกับข้อปฏิบัติหลายประการ พระองค์ทรงเล่าว่ายูดาสะทรงศพระองค์อย่างไร ว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์อย่างไร จากนั้นพระเยซูทรงล้างเท้าของพวกเขาและประทานบทเรียนเกี่ยวกับความถ่อมใจแก่พวกเขาและเกี่ยวกับการช่วยพี่น้องที่ผิดบาปให้กลับตั้งตัวใหม่ จากนั้นพระเยซูประทานคำสั่งสอนนั้นในบทที่สิบสี่ของยอห์น และ ณ เวลานั้นพระองค์ตรัสว่า “จงลุกขึ้น ให้พวกเราไปจากที่นี่กันเถิด” ขณะที่คนกลุ่มเล็ก ๆ นั้นค่อย ๆ เคลื่อนตัวไปท่ามกลางความมืด พระเยซูก็กำลังสั่งสอนพวกเขาสิ่งที่ถูกบันทึกไว้สำหรับเราในบทที่สิบสี่และบทที่สิบหกของยอห์น และอาจมีมากกว่านั้นอีก พวกเขาหยุดที่โหนดแห่งระหว่างทางขณะที่พระเยซูทรงอธิษฐานคำอธิษฐานแบบมหาปุโรหิตนั้น โดยทรงทูลขอเพื่อเราทุกคน (ยอห์น บทที่ 17)

พวกเขามาถึงสวนเกทเสมีนี่ (ยอห์น บทที่ 18) และที่นั่นมีช่วงเวลาที่ขยายออกนั้นขณะที่พระเยซูทรงอธิษฐานซ้ำแล้วซ้ำอีกและทรงเหน็ดเหนื่อยพระโลหิตและเกือบสิ้นพระชนม์ จากนั้นขณะที่พวกเขาถอน ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาและปลอบประโลมพระองค์และชูกำลังพระองค์

จากนั้นมีการจับกุมนั้น เมื่อถูกพาตัวไปอยู่ต่อหน้าอันนาส พ่อตาของมหาปุโรหิต จากนั้นก็ไปอยู่ต่อหน้าคายาฟาสมหาปุโรหิต-การไต่สวนนั้นดำเนินต่อไปสักช่วงเวลาหนึ่ง มากกว่าหนึ่งชั่วโมง พระคัมภีร์บ่งบอกบัตินี้ว่าจะใกล้รุ่งสาง จวนเช้าแล้ว พระเยซูอาจทรงถูกคุมขังในคุกใต้ดินหนึ่งถึงสามชั่วโมงซึ่งคุกเหล่านั้นถูกพบในซากปรักหักพังของคฤหาสน์เดมิเนียนของมหาปุโรหิต

บัดนี้ ทันทีที่เช้าแล้ว “พวกผู้อาวุโสของประชาชน กับพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมจารย์ได้มาด้วยกัน และพาพระองค์เข้าไปในสภาของพวกเขา” นี่เป็นการเรียกประชุมของสภาซานเฮดรินและพวกเขาถามพระองค์ตรงๆ ว่า “ท่านเป็นพระคริสต์หรือ” พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาจะไม่ยอมเชื่อพระองค์ พวกเขาแค่อยากได้ข้ออ้างบางอย่างเพื่อกล่าวหาพระองค์ว่าพุดหมิ่นประมาท

พวกเขามีข้อกล่าวหาหลักสองเรื่องเพื่อปรักปรำพระเยซู ยอห์น 5:18 บอกเราว่า “เหตุฉะนั้นพวกยิวยิ่งหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์เสีย เพราะพระองค์ไม่เพียงแต่ล่วงกฎแห่งวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้ตรัสว่า พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระองค์ด้วย อันเป็นการกระทำพระองค์เองให้เสมอกับพระเจ้า” ฉะนั้นบัดนี้ เมื่อยินกรานที่จะได้คำตอบหนึ่ง มหาปุโรหิตจึงบังคับพระองค์ให้ปฏิญาณ ตามที่เราอ่านในมัทธิว 26:63-66:

“แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ และมหาปุโรหิตจึงตอบและกล่าวแก่พระองค์ว่า “เราสั่งท่านให้ปฏิญาณโดยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ว่า ท่านจงบอกพวกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ท่านว่าถูกแล้ว แต่อย่างไรก็ตามเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ต่อจากนี้ ท่านทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์แห่งฤทธาณูภาพ และเสด็จมาในหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์” แล้วมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตน โดยกล่าวว่า “เขาได้พุดหมิ่นประมาทแล้ว พวกเราต้องการเหล่าพยานอะไรอีกเล่า ดูเถิด บัดนี้ท่านทั้งหลายก็ได้ยินคำหมิ่นประมาทของเขาแล้ว ท่านทั้งหลายคิดอะไร” คนทั้งปวงก็ตอบและกล่าวว่า “เขามีความผิดถึงตาย””

และเพื่อระบายความโกรธของพวกเขาและความเกลียดของพวกเขา พวกเขาจึงตีพระองค์และตบพระองค์และข่มขู่พระองค์

บัดนี้พวกเขาได้ตัดสินพระองค์ให้รับโทษประหารชีวิตแล้ว ถ้าพวกเขาสามารถชักจูงปีลาต ผู้ว่าราชการ
ของโรมให้ดำเนินการตามคำตัดสินของพวกเขาได้ พระเยซูก็จะตาย

ลูกา 23

ข้อ 1-12:

23:1 และบรรดาประชาชนจึงลุกขึ้น และพา
พระองค์ไปหาปีลาต

23:2 และพวกเขาเริ่มฟ้องพระองค์ โดยกล่าวว่า
“พวกเราได้พบคนนี้ปั่นป่วนประเทศชาติ และห้าม
มิให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ โดยกล่าวว่า ตัวเขาเองเป็น
พระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง”

23:3 และปีลาตถามพระองค์ โดยกล่าวว่า “ท่าน
เป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” และพระองค์ทรง
ตอบท่าน และตรัสว่า “ก็ท่านว่าแล้วนี่”

23:4 แล้วปีลาตจึงกล่าวแก่พวกบรูโรทิตใหญ่กับ
ประชาชนว่า “เราพบว่าไม่มีความผิดใด ๆ ในชาย
คนนี้”

23:5 และเขาทั้งหลายยิ่งดุเดือดมากขึ้น โดยกล่าว
ว่า “คนนี่ปลุกปั่นประชาชน โดยสั่งสอนตลอดทั่ว
แคว้นยูเดีย ตั้งแต่แคว้นกาลิลีจนถึงสถานที่แห่งนี้”

23:6 เมื่อปีลาตได้ยืมถึงแคว้นกาลิลี ท่านจึงถามว่า
คนนี้เป็นชาวกาลิลีหรือ

23:7 และทันทีที่ท่านทราบว่าคุณพระองค์ทรงอยู่ใน
ท้องที่ของเฮโรด ท่านจึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด ผู้

ซึ่งตัวท่านเองกำลังอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น
ด้วย

23:8 และเมื่อเฮโรดได้เห็นพระเยซู ท่านก็มีความ
ยินดีมาก ด้วยว่าท่านปรารถนาที่จะเห็นพระองค์
มานานแล้ว เพราะท่านได้ยืมถึงพระองค์หลาย
ประการ และท่านหวังว่าคงจะได้เห็นการอัศจรรย์
บ้างที่ถูกกระทำโดยพระองค์

23:9 แล้วท่านจึงตั้งคำถามกับพระองค์เป็นหลาย
ข้อ แต่พระองค์มิได้ตรัสตอบท่านประการใด

23:10 และพวกบรูโรทิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ก็
ยืนขึ้นและฟ้องพระองค์อย่างรุนแรง

23:11 และเฮโรดพร้อมกับพวกทหารของท่าน
กระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่นเหยียดหยาม และ
เยาะเย้ยพระองค์ และเอาเสื้อคลุมยาวที่งามยิ่ง
สวมให้พระองค์ และส่งพระองค์กลับไปหาปีลา
ตอีก

23:12 และในวันนั้นเองปีลาตกับเฮโรดกลายเป็น
เพื่อนกัน ด้วยว่าแต่ก่อนพวกท่านเป็นศัตรูกัน

พระเยซูต่อหน้าปีลาตและเฮโรด

บันทึกเหตุการณ์เดียวกันคือ มัทธิว 27:2,11-14; มารโก 15:1-5; ยอห์น 18:28-38

การกล่าวโทษพระเยซูต่อหน้าสภาซานเฮดรินคือประเด็นที่ว่าพระองค์ทรงตั้งตัวเป็นพระบุตรของ
พระเจ้าและจึงเทียบเท่ากับพระเจ้า และในความคิดของพวกเขานั้นก็หมายถึงการไม่ให้ความเคารพต่อ
ประเพณีต่าง ๆ ของพวกเขาและสิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาได้เพิ่มเข้ากับพระราชบัญญัติ รวมถึงการตีความของพวก
เขาเกี่ยวกับวันสะบาโตด้วย ในยอห์น 19:7 พวกเขา กล่าวว่า “พวกเรามีกฎหมาย และตามกฎหมายของพวก
เรานั้นเขาควรจะตาย เพราะว่าเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า” แต่ต่อหน้าปีลาตพวกเขาให้คำกล่าวหา
เท็จโดยกล่าวว่า “พวกเราได้พบคนนี้ปั่นป่วนประเทศชาติ และห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ โดยกล่าวว่า ตัวเขาเอง
เป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง” (ข้อ 2)

บัดนี้ในความจริงก็คือ พวกเขาได้พยายามอย่างหนักที่จะลอกให้พระเยซูตรัสสิ่งนั้นที่พระองค์ไม่ยอม
ตรัส ในคำตอบที่มีต่อคำถามเหล่านั้นของพวกเขาก็เกี่ยวกับส่วยที่เสียให้ซีซาร์ พระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้นสิ่ง

เหล่านั้นซึ่งเป็นของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า” (ลูกา 20:25) พวกเขาถือว่าพระเจ้าทรงอ้างตัวว่าเป็น “พระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง” เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเข้าใจและเข้าใจว่าพระองค์ทรงอ้างตัวว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเมสสิยาห์นั้นและการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์ และจึงทรงเป็นบุตรของดาวิด บุตรของอับราฮัม พระบุตรของพระเจ้า

เช่นเคย เกี่ยวกับเรื่องอาณาจักรนี้ที่พวกเขาได้พยายามอย่างจริงจังที่จะหลอกให้พระองค์แสดงจุดยืนของกบฏคนหนึ่งต่อต้านจักรวรรดิโรม โดยหวังว่าจะให้พวกโรมประหารชีวิตพระองค์

ลูกา 17:20,21 บอกเรา: “และเมื่อพระองค์ถูกเรียกร้องจากพวกฟาริสีว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะมาถึงเมื่อไร พระองค์ทรงตอบพวกเขา และตรัสว่า “อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้ และพวกเขาจะไม่กล่าวว่า ‘มาคู่นี้’ หรือ ‘ไปคูโนน’ เพราะคูเกิด อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย”

พระเยซูจะทรงยกกองทัพหนึ่งมาและตั้งหน้าเอาชนะพวกทหารโรมที่กำลังยึดครองปาเลสไตน์เพื่อโรมอย่างนั้นหรือ? พระองค์จะทรงก่อตั้งชนชาติอิสราเอลขึ้นใหม่ในฐานะประชาชาติหนึ่งที่มีเอกราชหรือ? พระองค์ทรงตอบพวกเขาว่า “อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้” พระองค์ตรัสว่า “อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย” นั่นคือ อย่างน้อยมันจะเป็นอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ เท่าที่เกี่ยวข้องกับสมัยปัจจุบัน ฉะนั้นพระเยซูจึงไม่ทรงเป็นภัยคุกคามต่อจักรวรรดิโรมเลย พวกเขากล่าวหาพระองค์เป็นความเท็จเมื่อพวกเขาว่าในข้อ 5 ว่า “คนนี้ปลุกปั่นประชาชน โดยสั่งสอนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย ตั้งแต่แคว้นกาลิลีจนถึงสถานที่แห่งนี้”

เกี่ยวกับเรื่องนี้ปีลาตได้ถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” พระเยซูทรงตอบว่า “อาณาจักรของเรามีได้เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเราเป็นของโลกนี้ เหล่าผู้รับใช้ของเราก็คงจะต่อสู้ เพื่อเราจะไม่ถูกมอบไว้แก่พวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักรของเรามีได้มาจากที่นี่” (ยอห์น 18:36) นั่นคือ อาณาจักรของพระเยซูไม่ได้เป็นของระเบียบโลกนี้ ระบบโลกปัจจุบันนี้ อาณาจักรของพระองค์จะมาก็ต่อเมื่อ “เวลาของพวกคนต่างชาติ” ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อก่อตั้งอาณาจักรของพระองค์และทำลายอาณาจักรทั้งปวงของโลก

ถึงกระนั้น ปีลาตเห็นความไม่จริงใจเกี่ยวกับเรื่องนี้และ “ทราบอยู่ว่า พวกเขาได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา” (มธ. 27:18) กระนั้นพวกยิวก็ยังเน้นประเด็นนี้ต่อไปอยู่: พระเยซูเป็นศัตรูคนหนึ่งของซีซาร์ พระองค์อาจเริ่มการปฏิวัติได้ “ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ไป ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์ ผู้ใดก็ตามที่ตั้งตัวเองเป็นกษัตริย์ก็กล่าวต่อสู้ซีซาร์” (ยอห์น 19:12)

แต่พวกยิวกล่าวว่าพระเยซู “ได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า” และ “เมื่อปีลาตได้ยินถ้อยคำนั้น ท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น” (ยอห์น 19:7,8)

แต่บัดนี้คำกล่าวอ้างที่ว่าพระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ของพวกยิวกลายเป็นเรื่องหลักและแม้แต่ปีลาตก็จะเรียกพระองค์ว่า “กษัตริย์ของพวกยิว” และข้อหาที่เขียนไว้เหนือศีรษะของพระองค์บนกางเขนนั้นก็จะเป็น “ผู้นี้เป็นกษัตริย์ของชนชาติยิว” (ข้อ 38)

ปีลาตหาทางหลีกเลี่ยงสภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกของตน

เขารู้ว่าพระเยซูทรงไม่มีความผิด ว่าข้อกล่าวหาเหล่านั้นเป็นความเท็จ ว่าพระองค์ทรงอ้างว่าเป็นและทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริง ๆ มีพยานหลักฐานที่น่าทึ่งนั้นด้วยว่าในความฝันหนึ่งภรรยาของเขาได้เรียนรู้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและฝากคนมาบอกปีลาตว่า “ท่านอย่ามีอะไรเกี่ยวข้องกับคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ดิฉันทุกข์ใจหลายประการในความฝันเพราะเหตุท่านผู้นั้น” (มธ. 27:19) จิตสำนึกของเขาและแม้กระทั่งความกลัวพระพิโรธของพระเจ้าของเขาสิ่งเขาไม่ให้อภัยชีวิตพระเยซู แต่เรื่องการลুকฮือของประชาชนล่ะ? แล้วเรื่องการระงับไม่ให้เกิดการจลาจลที่ใกล้จะเกิดแล้วล่ะ? เขาจะแก้ต่างให้ตัวเองต่อหน้าซีซาร์อย่างไรดีหากพวกเขากล่าวหาอย่างเป็นเท็จว่าเขากำลังเข้าข้างกษัตริย์อีกองค์หนึ่ง?

แต่นี้เป็นทางหนี่งที่เป็นไปได้! ประชาชนกล่าวว่า “คนนี่ปลุกปั่นประชาชน โดยสั่งสอนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย ตั้งแต่แคว้นกาลิลีจนถึงสถานที่แห่งนี้” จากนั้นปีลาตพบว่าพระองค์เป็นชาวแคว้นกาลิลี พระองค์ทรงอยู่ในเขตปกครองของกษัตริย์เฮโรด ในแคว้นกาลิลี ดังนั้นเขาจะส่งพระองค์ไปหาเฮโรดและเฮโรดก็จะรับความรับผิดชอบนั้นไป เขาจึงทำเช่นนั้น

เฮโรดอยากเห็นพระเยซูมานานแล้ว (ข้อ 8) เขาได้ตัดศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและเฮโรด “ได้ยินถึงชื่อเสียงของพระเยซู และกล่าวแก่พวกคนใช้ของท่านว่า “ผู้นี้แหละเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และเหตุฉะนั้นบรรดาการอิทธิฤทธิ์จึงได้แสดงพวกมันเองออกมาในตัวท่าน”” (มธ. 14:2) เฮโรดคนชั่วที่ได้ล่อลวงและแย่งภรรยาของน้องชายตนมา จากนั้นด้วยคำยุยงของนางได้ฆ่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเสีย ไม่สบายใจยิ่งนักกับคำเทศนาของยอห์น และถูกจิตสำนึกฟ้อง เขาจึงคิดว่าพระเยซูอาจเป็นยอห์นที่เป็นขึ้นจากตาย นี่เป็นโอกาสของเขาที่จะได้เห็นพระเยซูและสิ่งมหัศจรรย์บางอย่างที่เขาเคยได้ยินเกี่ยวกับพระองค์! บัดนี้กษัตริย์เฮโรดแห่งแคว้นกาลิลีกำลังมาเยี่ยมกรุงเยรูซาเล็ม ณ เวลานั้นพอดี (ข้อ 7) ปีลาตจึงส่งพระผู้ช่วยให้รอดลงไปอยู่ต่อหน้าเขา ตลอดจนพวกบุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ที่ไปด้วยเพื่อจะกล่าวหาพระเยซู แต่เมื่อเฮโรดซักถามพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำอีก พระเยซู “มิได้ตรัสตอบท่านประการใด” มันเป็นแบบนี้ในตอนแรกด้วยตอนที่พระองค์ทรงอยู่ต่อหน้าปีลาต (มธ. 27:12-14) อีกที หลังจากพระองค์ทรงถูกเขียนตามคำสั่งของปีลาต และถูกสวมมงกุฎหนาม “พระเยซูมิได้ให้คำตอบใด ๆ แก่ท่าน” (ยอห์น 19:9)

มีคำตอบมากมายที่พระเยซูสามารถให้ได้ โอ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระองค์จะคาดคั้นเรื่องนั้นต่อไปก็ได้ และพูดอย่างชัดเจนเหลือเกินก็ได้และทำให้เหล่าคนชั่วผู้ซึ่งกล่าวหาพระองค์สับสนก็ได้ จนพระองค์อาจได้รับการปล่อยตัวอย่างเลียงไม่ได้ แต่ทำไมพระองค์ถึงต้องทำแบบนั้นเล่า? พระองค์ทรงมาเพื่อที่จะตาย! หากพระองค์อยากได้รับการปล่อยตัว พระองค์จะทรงเรียกทูตสวรรค์สิบสองกองมาก็ได้ (มธ. 26:53) เมื่อพระองค์ทรงถูกจับกุม พระเยซูก็ทรงถามว่าหากพระองค์จะช่วยตัวเองให้รอดพ้น “พระคัมภีร์จะสำเร็จได้อย่างไรที่จะต้องเป็นอย่างนี้” (มธ. 26:54) ไม่ได้ พระเยซูกำลังรับโทษแทนคนบาปผู้มีความผิด หากพระองค์พิสูจน์ตัวเองว่าไร้ความผิด นั่นก็พิสูจน์ว่าคุณและผม, ตัวผู้อ่านและผู้เขียน และคนอื่น ๆ อีกหลายล้านคนของโลก เป็นผู้มีความผิดที่ต้องชดใช้บาปของเราเอง ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงยืนในที่ของคนบาปทั้งหลายและไม่ทรงแก้ต่างให้พระองค์เอง

แต่ปีลาตเป็นอิสระจากสภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกของตนไหม? ไม่เลย! หลังจากที่เฮโรดและพวกทหารของเขาได้ “กระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่นเหยียดหยาม และเยาะเย้ยพระองค์ และเอาเสื้อคลุมยาวที่งามยิ่งสวมให้พระองค์” เขาก็ “ส่งพระองค์กลับไปหาปีลาตอีก” (ข้อ 11) ปีลาตได้พระเยซูกลับมายู่ในมือของตนอีก!

ข้อ 13-26:

23:13 และปีลาต เมื่อท่านได้เรียกพวกปุโรหิตใหญ่ให้มาประชุมกันพร้อมกับพวกขุนนางและประชาชน

23:14 กล่าวแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายได้พาคมนี้นี้มาหาเรา ในฐานะเป็นคนหนึ่งที่ปั่นป่วนประชาชน และดูเถิด เรา หลังจากได้สืบสวนเขาต่อหน้าท่านทั้งหลายแล้ว พบว่าไม่มีความผิดใด ๆ ในชายคนนี้เกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่ท่านทั้งหลายฟ้องเขาเลย

23:15 ไม่มีเลย และเฮโรดก็ไม่เช่นกัน เพราะเราได้ส่งท่านทั้งหลายไปหาเฮโรดแล้ว และดูเถิด คนนี้ไม่ได้ทำผิดอะไรที่สมควรจะมีโทษถึงตาย

23:16 เหตุฉะนั้น เราจะเขียนตีเขา และปล่อยเขาไปเสีย”

23:17 (เพราะเป็นสิ่งจำเป็นที่ท่านต้องปล่อยคนหนึ่งให้เขาทั้งหลายในเทศกาลเลี้ยงนั้น)

23:18 และพวกเขาทุกคนร้องขึ้นพร้อมกัน โดยกล่าวว่า “ถ้าจัดคนนี้เสีย และจงปล่อยบารับบัสให้พวกเราเถิด”

23:19 (ผู้ซึ่งเพราะการปลุกกระดมอย่างหนึ่งที่ถูกระทำในกรุงนั้น และเพราะการฆาตกรรม จึงถูกโยนเข้าไปในคุก)

23:20 เหตุฉะนั้นปีลาต ซึ่งประสงค์ที่จะปล่อยตัวพระเยซู จึงกล่าวกับพวกเขาอีก

23:21 แต่พวกเขาร้องออกมา โดยกล่าวว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขน ตรึงเขาเสียที่กางเขน”

23:22 และปีลาตจึงกล่าวแก่พวกเขาเป็นครั้งที่สามว่า “ทำไม เขาได้ทำความชั่วร้ายประการใด เราไม่พบเหตุที่ต้องรับโทษถึงตายในตัวเขาเลย เหตุฉะนั้นเราจะเขียนตีเขา และจะปล่อยเขาไปเสีย”

23:23 และเขาทั้งหลายก็พร้อมใจกันร้องเสียงดังขอให้ตรึงพระองค์เสียที่กางเขน และเสียงทั้งหลายของพวกเขาและของพวกปุโรหิตใหญ่นั้นก็มีชัย

23:24 และปีลาตจึงตัดสินใจให้เป็นไปตามที่เขาทั้งหลายขอ

23:25 และท่านจึงปล่อยคนที่ถูกโยนเข้าไปในคุก เพราะการปลุกกระดมและการฆาตกรรมให้แก่พวกเขา ผู้ซึ่งพวกเขาปรารถนา แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้ตามความประสงค์ของพวกเขา

23:26 และขณะที่พวกเขาพาพระองค์ไปนั้น พวกเขาเกณฑ์คนหนึ่ง คือซีโมนชาวไซริน ที่กำลังออกมาจากบ้านนอก และพวกเขาเอากางเขนนั่นวางบนเขา เพื่อให้เขาแบกกางเขนนั่นตามพระเยซูไป

พระเยซูอยู่ต่อหน้าปีลาตอีก; บารับบัสได้รับ

การปล่อยตัว; พระเยซูถูกปรับโทษ

บันทึกเหตุการณ์เดียวกันคือ มัทธิว 27:15-26; มาระโก 15:6-15; ยอห์น 18:39,40

เช่นเคย ปีลาตพยายามโน้มน้าวพวกผู้นำยิวที่กริ้วโกรธเหล่านี้ ไม่มีหลักฐานเลยว่าพระเยซูได้ปลุกปั่น

ประชาชน (ข้อ 14) ปีลาตได้ตรวจสอบแล้วและกล่าวว่า “เรา...พบว่าไม่มีความผิดใด ๆ ในชายคนนี้เกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่ท่านทั้งหลายฟ้องเขาเลย ไม่มีเลย และเฮโรดก็ไม่เช่นกัน” ฉะนั้นปีลาตจึงเสนอแนะว่าเพื่อให้พวกเขาหายโมโห เขาจะเขียนพระเยซูผู้ไร้ความผิดและปล่อยพระองค์ไป (ข้อ 16)

ตรงนี้ปีลาตมองเห็นทางหนี่ที่เป็นไปได้อีกทางจากสภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกของตน มันเป็นช่วงเทศกาลปัสกา มันเป็นธรรมเนียมทุกปีที่ปีลาตจะให้ภัยและปล่อยตัวนักโทษคนหนึ่ง ฉะนั้นแม้หากว่าพระเยซูทรงถูกนับว่ามีความผิดจริง พระองค์ก็รับการอภัยโทษได้ตามธรรมเนียมที่ผู้คนยอมรับนั้น ฉะนั้นเขาจึงเสนอให้ผู้คนเลือกคนใดคนหนึ่งในสองคนนี้: มีบาร์บัส กบฏและฆาตกรคนหนึ่ง (ข้อ 19) ผู้ซึ่งไม่น่าจะมีเพื่อนมากนัก; หรือพวกเขาอาจเลือกพระเยซูก็ได้ แน่نونปีลาตคิดว่า พวกเขาคงจะเลือกปล่อยตัวพระเยซูแทนที่ฆาตกรชื่อดังคนนั้น! และไม่แน่ว่าพวกเขาคงจะขอให้ปล่อยตัวพระเยซูไปแล้ว “แต่พวกบุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสก็ยุยงประชาชนว่า พวกเขาควรขอให้ปล่อยบาร์บัส และให้ทำลายพระเยซูเสีย” (มธ. 27:20)

อารมณ์ผู้คนกำลังเดือดพล่าน! ข้อกล่าวหาเป็นเท็จเหล่านั้นทำให้คนมากมายสับสน ผู้คนที่ไม่ได้รับความรอดก็ถูกชักจูงไปสู่การใช้ความรุนแรงและการฆ่าได้อย่างง่ายดาย ฉะนั้น “นปีลาต ซึ่งประสงค์ที่จะปล่อยตัวพระเยซู จึงกล่าวกับพวกเขาอีก แต่พวกเขาร้องออกมา โดยกล่าวว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขน ตรึงเขาเสียที่กางเขน”” (ข้อ 20,21) และไม่ว่าเขาจะใช้ข้อโต้แย้งใด พวกเขาก็ไม่ยอมเปลี่ยนใจ พระเยซูต้องถูกตรึงกางเขน

แต่ปีลาตจะมีชีวิตอยู่ต่อไปพร้อมกับจิตสำนึกของตนได้อย่างไร? เขาจะให้คำตอบใดแก่ภรรยาที่ทุกข์ใจของเขาผู้ซึ่งได้รับคำเตือนในความฝันและส่งคนมาบอกแล้วไม่ให้ตรึงกางเขนพระเยซู? เขาจะบอกปิดความรับผิดชอบของตนและโยนความผิดนั้นไปให้ประชาชน ฉะนั้น “เมื่อปีลาตเห็นว่าท่านไม่สามารถเอาชนะอะไรได้เลย แต่จะเกิดวุ่นวายขึ้นต่างหาก ท่านก็เอาน้ำมา และล้างมือของท่านต่อหน้าประชาชน โดยกล่าวว่า “เราไม่มีความผิดเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคนนี้ เจ้าทั้งหลายจงรับธุระเอาเองเถิด” แล้วประชาชนทุกคนตอบ และกล่าวว่า “ให้โลหิตของเขาตกอยู่บนพวกเรา และบนบุตรทั้งหลายของพวกเราเถิด” (มธ. 27:24,25)

จากยอห์น 19:1-13 เราพบว่าแม้กระทั่งหลังจากที่ปีลาตสั่งเขียนพระเยซูด้วยแส้แมวเก้าหางของโรม และให้พวกทหารสวมมงกุฎหนามให้พระองค์และเอาเสื่อคลุมสีม่วงมาสวมให้พระองค์แล้ว ปีลาตก็นำตัวพระองค์ออกไปหาประชาชนและกล่าวว่า “จงดูชายผู้นี้สิ!” เช่นเคยปีลาตหาทางที่จะปล่อยตัวพระองค์ แต่เพราะคำยืนยันกรานของพวกผู้นำยิว “ปีลาตจึงมอบพระองค์ไว้กับพวกเขาเพื่อไปตรึงที่กางเขน” (ยอห์น 19:16) บาร์บัสฆาตกรนั้นจึงถูกปล่อยตัว และพระเยซู ซึ่งเป็นตัวแทนของบาร์บัสและคนบาปที่น่าสงสารทุกคนในโลก จึงถูกนำตัวไปตรึงกางเขน

ยอห์น 19:17 กล่าวเกี่ยวกับพระเยซูว่า “และพระองค์ซึ่งทรงแบกกางเขนของพระองค์ ก็เสด็จไปยังสถานที่แห่งหนึ่งที่ถูกเรียกว่า สถานที่แห่งกะโหลกศีรษะอันหนึ่ง ซึ่งในภาษาฮีบรูถูกเรียกว่า กลโกธา” แต่พระองค์ไม่ได้แบกกางเขนนั้นไปตลอดทาง พระเยซูซึ่งบอบช้ำและฉีกขาดด้วยบาปของคนทั้งโลกที่เกือบฆ่าพระองค์เสียแล้วเมื่อคืนในสวนเกทเสมีนี่ ทรงเหนื่อยหุดเป็นเลือด ทรงถูกกันไม่ให้ได้หลับได้นอนทั้งคืน ทรงถูกไต่สวนและถูกล้อเลียน จากนั้นพระองค์ทรงถูกทุบตีจนพระพักตร์ของพระองค์ดูไม่เหมือนใบหน้าของมนุษย์ (“...หน้าตาของท่านเสียโฉมมากกว่ามนุษย์คนใด และรูปร่างของท่านก็เสียโฉมมากกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์

คนใด” จนประชาชนเหล่านั้นตกตะลึง [อสย. 52:14]) พระองค์ทรงถูกเขียนด้วยเส้นแวงเก่าทางของโรม (ปลายเส้นมีขึ้นส่วนของตะกั่วหรือกระดูกติดอยู่ซึ่งจะบาดเข้าไปในเนื้อ) พร้อมกับการเขียนที่บางครั้งทำให้ผู้คนตาย) บัดนี้ประเพณีกล่าวว่าพระเยซูซึ่งอ่อนกำลังทรงหมดแรงภายใต้กางเขนนั้น ไม่ว่าจะยังง่ พวกทหารก็เกณฑ์ “คนหนึ่ง คือซีโมนชาวไซริน ที่กำลังออกมาจากบ้านนอก” ให้แบกกางเขนนั้น (ข้อ 26) ช่างเป็นเกียรติยศที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ แก่ซีโมนที่เขาได้แบกกางเขนของพระผู้ช่วยให้รอดและได้ทนทุกข์เช่นนั้นบ้างกับพระเยซู! อาจเป็นไปได้ว่าเขากลายเป็นคริสเตียนที่ผู้คนรู้จักดี เพราะว่ามีมาระโก 15:21 อธิบายว่าเขาเป็น “บิดาของอเล็กซานเดอร์ และรุฟัส” และชื่อเหล่านั้นคงจะมีความหมายต่อเหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่

ข้อ 27-38:

23:27 และคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป และในพวกผู้หญิง ซึ่งรำไห้และคร่ำครวญเพื่อพระองค์ด้วย

23:28 แต่พระเยซูซึ่งทรงหันพระพักตร์มาทางพวกเขา ตรัสว่า “ธิดาทั้งหลายแห่งกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้เพื่อเราเลย แต่จงร้องไห้เพื่อตัวพวกเจ้าเอง และเพื่อลูกทั้งหลายของพวกเจ้าเถิด

23:29 ด้วยว่า คุณเกิด วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเขาทั้งหลายจะกล่าวว่า ‘ผู้หญิงเหล่านั้นที่เป็นหมัน และครรภ์ทั้งหลายที่ไม่เคยคลอด และห้วงนมที่ไม่เคยให้ดูก็ได้รับพร’

23:30 เวลานั้นพวกเขาจะเริ่มกล่าวแก่ภูเขาทันท์ทั้งหลายว่า ‘จงล้มทับพวกเราเถิด’ และแก่เนินเขาทั้งหลายว่า ‘จงปกคลุมพวกเราไว้’

23:31 เพราะว่าคุณทำพวกเขาทำสิ่งเหล่านี้ในต้นไม้เขียวสด พวกเขาจะทำอะไรในต้นไม้แห้งเถา”

23:32 และมีอีกสองคนด้วย เป็นพวกผู้ร้าย ที่ถูกพาไปพร้อมกับพระองค์เพื่อจะถูกประหารเสีย

23:33 และเมื่อพวกเขามาถึงสถานที่แห่งนั้น ซึ่งถูกเรียกว่า กะโหลกศิระษะ ที่นั่นพวกเขาก็ตรึง

พระองค์ไว้ที่กางเขน และผู้ร้ายสองคนนั้น ช่างชาวพระหัตถ์คนหนึ่ง และช่างซ้ายอีกคนหนึ่ง

23:34 แล้วพระเยซูทูลว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษพวกเขา เพราะว่าพวกเขาไม่ทราบว่าคุณทำอะไร” และพวกเขาก็แบ่งปันเสื้อผ้าของพระองค์ และจับสลากกัน

23:35 และประชาชนก็ยืนมองดู และพวกขุนนางพร้อมกับประชาชนก็หัวเราะเยาะเย้ยพระองค์ด้วย โดยกล่าวว่า “เขาเคยช่วยคนอื่นให้รอดได้ จงให้เขาช่วยตัวเองให้รอดเถิด ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ ผู้ถูกเลือกสรรของพระเจ้า”

23:36 และพวกทหารก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย โดยเข้ามาถึงพระองค์ และเสนอน้ำองุ่นเปรี้ยวให้พระองค์

23:37 และกล่าวว่า “ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิว จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด”

23:38 และข้อมกล่าวหาแห่งการลงโทษถูกติดไว้เหนือพระองค์ มีคำเขียนไว้เป็นอักษรกรีก และลาติน และฮีบรูว่า “ผู้นี้เป็นกษัตริย์ของชนชาติยิว”

พระผู้ช่วยให้รอดทรงถูกตรึงกางเขน

เพราะสะท้อนใจกับความโหดร้ายทารุณและความชั่วในการปรับโทษคนดีคนหนึ่งให้ถึงแก่ความตาย สตรีที่ตามทางพระเจ้าบางคน และอาจมีคนอื่น ๆ ด้วย รำไห้และคร่ำครวญเพื่อพระเยซู จงหมายเหตุคำเตือน

ที่จริงจังนั้น พวกเขาควรรำไห้เพื่อตัวเอง เพื่อลูก ๆ ของพวกเขา เพื่อกรุงเยรูซาเล็ม เนื่องจากในไม่ช้ากรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำลาย ประชาชนอิสราเอลนี้ที่ไห้ร้องไห้ว่า “ไห้โลหิตของเขาตกอยู่บนพวกเรา และบนบุตรทั้งหลายของพวกเราเถิด” (มธ. 27:25) ในไม่ช้าจะเผชิญกับความทุกข์ลำบากอันน่ากลัวเมื่อกรุงเยรูซาเล็มถูกล้อมและถูกทำลาย เมื่อ (โจเฟซัสกล่าว) ยิวกว่าล้านคนถูกฆ่าตาย และต้นไม้ทั้งหมดในพื้นที่นั้นถูกโค่นลงเพื่อทำเป็นกางเขนสำหรับพวกยิว และพวกยิวถูกขายไปเป็นทาสจนกระทั่งตลาดค้าทาสเหล่านั้นของโลกกลับปรี พวกเขาครร้องไห้เพื่อลูก ๆ ของตัวเองดีกว่า หญิงทั้งหลายควรรีใจที่ตนไม่มีลูก พวกยิวจะร้องบอกภูเขาหลายลูกไห้ถล่มใส่ตนเพราะการข่มขืน การทรมาณ การฆ่า การทำให้หลุดจากข้อต่อที่จะมาสู่พวกเขาเพราะบาปทั้งหลายของพวกเขา พระเยซูน่าจะทรงเห็นล่วงหน้าเช่นกันถึงความมืดบอดฝ่ายวิญญาณอันน่ากลัวนั้นที่มาสู่พวกยิวแล้วตลอดหลายร้อยปีนับแต่นั้น ถ้าพวกเขายอมตริ้งกางเขนพระผู้ช่วยไห้รอดที่ยังอยู่ต่อหน้าพวกเขา พวกเขาจะไห้สิ่งใดเล่าเมื่อบันทึกเหตุการณ์นั้นเก่าและเป็นที่ยกเถียง และเป็นเรื่องของตำนานและรายงานเท็จและความผิดนั้นที่เหล่าผู้นำปฏิเสฐ เหมือนที่เป็นมาตลอดหลายร้อยปีแล้ว?

“พวกผู้ร้าย” อีกสองคน นั่นคือ พวกอาชญากร จะถูกตริ้งกางเขนกับพระองค์ โดยอยู่ข้างละคน (ข้อ 33) เพราะว่าพระเยซูจะต้องถูกนับกับพวกผู้ละเมิดและทรงทำหุ้มศพของพระองค์ร่วมกับคนชั่ว (อสย. 53:9,12) พวกทหารมีสิทธิได้เสื้อผ้าใดก็ตามที่จะถูกทิ้งไว้โดยพวกนักโทษ ฉะนั้น “พวกเขาก็แบ่งปันเสื้อผ้าของพระองค์ และจับสลากกัน” ซึ่งไห้เพลงสดุดี 22:18 สำเร็จจริง ยอห์น 19:23 และ 24 บอกเราว่าพระเยซูทรงมีเสื้อตัวในที่ไร้ตะเข็บ ถูกทอโดยไม่มีตะเข็บเลยตลอดทั้งตัว และว่าพวกเขาไม่ได้ฉีกมันขาดและไม่ได้แบ่งมันออกเป็นหลายส่วนแต่จับสลากว่าใครจะได้มันไป

โอ พระเยซูทรงถอดเสื้อไร้ตะเข็บตัวนั้นวางไว้ซึ่งแสดงภาพความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบของพระองค์ เพื่อที่ทหารคนหนึ่งชั่วและน่าสังเวชจะได้สวมมัน และใช้แล้ว เพื่อที่เราทุกคนจะได้สวมเสื้อคลุมสีขาวตัวนั้น แน่แน่นอนว่านั่นแสดงภาพความชอบธรรมของพระคริสต์ซึ่งถูกสวมไห้ผู้เชื่อ “เพราะพระองค์ไห้ทรงสวมข้าพเจ้าด้วยเสื้อผ้าทั้งหลายแห่งความรอด พระองค์ทรงคลุมข้าพเจ้าด้วยเสื้อคลุมยาวแห่งความชอบธรรม” (อสย. 61:10) นั่นแสดงภาพเสื้อสำหรับงานสมรสนั้นมิใช่หรือซึ่งกษัตริย์องค์นั้นทรงจัดไห้แขกเหรื่อของพระองค์ที่งานสมรสแห่งสวรรค์นั้น (มธ. 22:11,12)?

จงอ่านในเพลงสดุดี 22 อีก ถึงการเยาะเย้ยของฝูงชนนั้น: “บรรดาผู้ที่เห็นข้าพระองค์ก็หัวเราะเยาะเย้ยข้าพระองค์ พวกเขาบู้ยริมฝีปาก พวกเขาสั่นศีรษะ โดยกล่าวว่า “เขาได้วางใจในพระเยโฮวาห์ว่าพระองค์จะทรงช่วยเขาไห้พ้น ขอให้พระองค์ทรงช่วยเขาไห้พ้น โดยเห็นว่าพระองค์พอพระทัยในเขาแล้ว” (ข้อ 7,8) จงหมายเหตุการทนทุกข์ของพระผู้ช่วยไห้รอด: ถูกเทออกเหมือนน้ำ กระดูกหลุดจากข้อต่อ ใจละลายเหมือนขี้ผึ้ง เร็วแรงแห่งเหือด ลิ่นเกาะติดขากรรไกรของพระองค์ (ถูกแสดงภาพใน สดต. 22:14,15) พระผู้ช่วยไห้รอดอาจทรงหมดแรงและผอมแห้งแล้ว และบนกางเขนนั้นพระองค์ตรัสได้ว่า “ข้าพระองค์นับกระดูกทั้งสิ้นของข้าพระองค์ได้ พวกเขามองดูและจ้องมองข้าพระองค์” และการแทงพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ถูกบอกล่วงหน้าไว้ในเพลงสดุดี 22:16

พวกทหารล้อเลียนพระองค์ เสนอน้ำองุ่นเปรี้ยวไห้พระองค์ บางคนคิดว่าพวกเขาเจตนาที่จะไห้นี้เป็น

ยาระงับความเจ็บปวด ไม่ใช่เลย พวกเขา “เยาะเย้ยพระองค์” ยอห์น 19:28 บอกเราว่าพระเยซูทรงร้องออกมาว่า “เรากระหายน้ำ” นี่ต้องทำให้เพลงสดุดี 22:15 สำเร็จจริง, “กำลังของข้าพระองค์เหือดแห้งไปเหมือนอย่างเศษหม้อแตก และลิ้นของข้าพระองค์ก็เกาะติดที่ขากรรไกรของข้าพระองค์”

ข้อหาที่เขียนไว้เหนือกางเขนนั้นถูกเขียนเป็นภาษากรีก ภาษาละติน และภาษาฮีบรู-ภาษากรีก ซึ่งเป็นภาษาสากลของจักรวรรดินั้นและของผู้คนที่มิวัณธรรม; ภาษาละติน ซึ่งเป็นภาษาราชการในด้านกฎหมาย, จักรวรรดิโรมัน; ภาษาฮีบรู ซึ่งเป็นภาษาทางการของพวกยิวที่เล่าเรียนมา

บันทึกเหตุการณ์ทั้งสี่เกี่ยวกับชื่อเรียกเหนือกางเขนนั้นไม่ได้ขัดแย้งกันแต่แค่เสริมกันและกัน

มัทธิว 27:37, “ผู้นี้คือเยซู กษัตริย์ของชนชาติยิว”

มาระโก 15:26, “กษัตริย์ของชนชาติยิว”

ลูกา 23:38, “ผู้นี้เป็นกษัตริย์ของชนชาติยิว”

ยอห์น 19:19, “เยซูแห่งนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว”

เห็นได้ชัดว่าชื่อเรียกเต็ม ๆ นั้นคือ “นี่คือเยซูแห่งนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว” การใช้คำอาจแตกต่างกันเล็กน้อยในทั้งสามภาษาโดยไม่ส่งผลต่อความถูกต้องแบบเด็ดขาดของรายงานนั้นในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม

เวลาแห่งการตรึงกางเขนนั้นคือเมื่อไรและมันสิ้นสุดลงเมื่อไร? มาระโก 15:25 บอกเราว่า “และเป็นเวลาสามโมงเช้า และพวกเขาได้ตรึงพระองค์ที่กางเขน” ตามการคำนวณของพวกยิว สามโมงเช้าของวันก็คือประมาณ 9:00 น. ในตอนเช้า-เมื่อพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนอยู่สามชั่วโมงพร้อมกับฝูงชนที่เยาะเย้ยรอบตัวพระองค์ และลูกา 23:44 บอกเราว่า “และเวลานั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยง และบังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงเวลาบ่ายสามโมง” ฉะนั้นหลังจากสามชั่วโมงภายใต้ดวงอาทิตย์ที่ไร้ความปรานี มีอีกสามชั่วโมงของความมืดมืดดั่งเที่ยงคืน และมานของพระวิหารก็ฉีกขาดและพระเยซูทรงปล่อยพระวิญญาณขึ้นไป (ลูกา 23:45,46) ฉะนั้นเราจึงเชื่อว่าการตรึงกางเขนนั้นเริ่มต้นประมาณ 9:00 น. ในตอนเช้า และว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ประมาณ 3:00 น. ในตอนบ่าย สักช่วงหนึ่งหลังจากนั้น และก่อนตะวันตก พระศพของพระองค์ถูกนำลงมาจากกางเขนนั้น

ยอห์น ซึ่งเขียนหลังจากกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายไปนานแล้ว ใช้การคำนวณเวลาของพวกโรม ไม่ใช่ของพวกฮีบรู ฉะนั้นยอห์น 19:14 จึงบอกเราว่า “เวลาประมาณหกโมงเช้า” ก่อนการตรึงกางเขนนั้น

ข้อ 39-43:

23:39 และคนหนึ่งในพวกผู้ร้ายซึ่งถูกตรึงไว้ได้พูด
หยาบข้าต่อพระองค์ โดยกล่าวว่า “ถ้าเจ้าเป็นพระ
คริสต์ จงช่วยตัวเองกับพวกเราให้รอดเถิด”

23:40 แต่อีกคนหนึ่งตอบโดยห้ามปรามเขา โดย
กล่าวว่า “เจ้าก็ไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือ เมื่อเห็น
แล้วว่าเจ้าเป็นคนถูกปรับโทษเหมือนกัน

23:41 และพวกเราก็สมกับโทษนั้นจริง เพราะพวก
เราได้รับสมกับการกระทำของพวกเรา แต่ท่านผู้นี้
ไม่ได้กระทำความผิดประการใดเลย”

23:42 และคนนั้นทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า
ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมาใน
อาณาจักรของพระองค์”

23:43 และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “เรากล่าวความ

เกษม”

จริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุข

โจรที่สำนึกผิดรับความรอด

มีอาชญากรสองคนถูกตรึงพร้อมกับพระเยซูและทั้งคู่ต่างก็คิดว่าพระองค์ เมื่อฝูงชนนั้นกล่าวว่า “เขาได้วางใจในพระเจ้า จงให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดพ้นเดี๋ยวนี้เถิด ถ้าพระองค์จะยอมรับเขาไว้ เพราะเขาได้กล่าวว่า ‘เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า’” พวกโจรที่ถูกตรึงพร้อมกับพระองค์ก็ “กล่าวคำเดียวกันต่อพระองค์” (มธ. 27:43,44)

แต่ตลอดหลายชั่วโมงนั้นของการทนทุกข์และความอับอาย พระวิญญาณของพระเจ้าทรงทำงานในใจของโจรคนหนึ่ง เขาจำได้ใหม่ว่าในธรรมศาลาเขาเคยได้ยินพวกเรบีบอกเล่าเกี่ยวกับช่วงเวลาอันแสนวิเศษของอาณาจักรหนึ่งเมื่อนัยน์ตาของคนตาบอดจะถูกเปิด หูของคนหูหนวกจะไม่ถูกอุด และลิ้นของคนใบ้จะร้องเพลง และเมื่อความเศร้าโศกและการถอนหายใจจะปลาทไปเสีย (ลูกบอกลไว้ล่วงหน้าในอิสยาห์ 35)? ไม่ว่าจะอย่างไร พระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำการฟ่องใจอันลึกซึ้งมาสู่ชายผู้นี้ บัดนี้โจรคนหนึ่งตำหนิคนบาปอีกคนนั้นและทูลขอความเมตตาจากพระเยซู

เท่าที่เราทราบ นี่เป็นคนเดียวเท่านั้นที่กลับใจเชื่อในระหว่างหกชั่วโมงที่แสนเลวร้ายนั้นของการตรึงกางเขน ถ้ามีคนอื่นอีก พวกเขาก็ไม่ถูกบันทึกไว้ พระเจ้าทรงอยากให้อาสาสมัครนี้เป็นแบบอย่างสำหรับเราทุกคนที่เป็นคนบาปเหมือน ๆ กัน และวิธีที่คน ๆ หนึ่งรับความรอดก็เป็นวิธีที่เราทุกคนต้องรับความรอด

1. เขาสารภาพความผิดบาปและการถูกปรับโทษของตน: “และพวกเราก็อับกับโทษนั้นจริง เพราะพวกเราได้รับสมกับการกระทำของพวกเรา”

2. เขายอมรับความเป็นพระเจ้าที่ไร้บาปของพระคริสต์: “ท่านผู้นี้ไม่ได้กระทำความผิดประการใดเลย” ความบริสุทธิ์ที่ไร้บาปของพระเยซูบ่งบอกพระองค์ว่าเป็นพระเจ้า และขณะที่ฝูงชนนั้นต่างพากันกล่าวหาพระเยซูว่าอ้างตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า โจรผู้นั้นทราบในใจของตนว่ามันเป็นความจริง

3. โจรคนนั้นยอมจำนนต่อพระเยซูในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาไม่ได้ใช้ชื่อเรียกนั้นแบบไม่คิดอะไร เขาไม่ได้พูดเหมือนกับพูดกับเพื่อนอาชญากรคนหนึ่งแต่ด้วยการยอมจำนนจากหัวใจเขาถวายตัวแต่พระเยซู

4. เขาแคว่ร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า มันอาจจะเป็นคำอธิษฐานแบบคนโง่แต่มันก็เพียงพอแล้ว ถ้าพระเยซูทรงถือเอาคำอธิษฐานนั้นแบบตรงตัว พระองค์ก็อาจตรัสไปแล้วว่า “ใช่แล้ว เราจะกลับมาเพื่อก่อตั้งอาณาจักรหนึ่งบนแผ่นดินโลกในอีกสองพันหรือสามปีข้างหน้า เจ้าไปนรกก่อนตอนนี้และจากนั้นเมื่อเรากลับมาสู่อาณาจักรของเรา เราจะระลึกถึงเจ้า”

โอ แต่ไม่ต้องสนใจเรื่องการใช้คำหยาบ-นี่คือใจที่สำนึกผิดที่อยากรับพระเมตตา! ฉะนั้นโจรคนนี้จะร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และนั่นก็เพียงพอแล้วเพื่อจะได้รับความรอด โรม 10:12 และ 13 กล่าวว่า “ เหตุว่าไม่มีความแตกต่างกันระหว่างพวกยิวและพวกกรีก ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันซึ่งทรงอยู่เหนือทุกคนโปรดอย่างบริบูรณ์แก่ทุกคนที่ร้องทูลต่อพระองค์ เพราะว่า ‘ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’” เขาไม่ต้องร้องทูลอย่างเฉลียวฉลาด แต่เขาได้ร้องทูลอย่างจริงใจ และยอห์น 6:37 กล่าวว่า “ผู้

ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ขับไล่ออกไปเลย” และเขาจึงมาในใจของเขา ยกอบ 4:8 กล่าวว่า “จงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะทรงเข้าใกล้พวกท่าน” โอ อย่าลืมนั่นเป็นอันตราย: คนที่ขัดสนที่สุด ไม่รู้เรื่องราวที่สูงสุดในโลก สามารถเข้ามาใกล้พระเยซูได้ สามารถร้องทูลต่อพระองค์เพื่อรับความรอด ไว้วางใจพระองค์และในช่วงขณะเดียวกันก็ได้ข้อยุติเป็นนิรันดร์!

เมื่อคนหนึ่งไปหาหมอ เขาก็ไม่ต้องรู้ว่าเขาต้องทานยาอะไรบ้าง เขาแค่ต้องมาหาหมอถูกคนและหมอคนนั้นจะรับรองว่าเขาได้ทานยาถูกต้อง และคนบาปคนหนึ่งไม่ต้องรู้ศาสนาคริสต์ทั้งหมด-พระคริสต์ในฐานะผู้รับโทษแทนของเรา, การสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษของพระคริสต์, เครื่องสัตวบูชาทั้งหมดที่ถูกทำให้สำเร็จจริง, และคำพยากรณ์หลายเรื่องที่ถูกทำให้เป็นความจริงในพระเยซู ไม่เลย หากคนบาปที่สำนึกผิดคนใด ที่สารภาพความผิดบาปของตน มาหาพระเยซูเพื่อขอความเมตตา เขาก็ได้รับมัน! โจรคนนั้นร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาได้รับความรอด

หมายเหตุ: เขาไม่มีการงานที่ดีมายื่นเสนอ, “ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะอวดได้” (อฟ. 2:8,9) มัน “มีใช้โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทิตัส 3:5)

ชายผู้นี้ได้รับความรอด ได้รับการยกโทษ โดยปราศจากพิธีกรรมทางศาสนาใด ๆ ไม่มีพิธีบัพติศมา ไม่มีพิธีศีลมหาสนิท ไม่มีการเรียนหลักข้อเชื่อ ไม่มีการสารภาพต่อบาทหลวง เขาแค่หันใจของเขามาหาพระเยซูเพื่อขอความเมตตา และเขาได้รับมัน ฉะนั้นขอคุณพระเจ้าที่คนบาปที่ต่ำช้าที่สุดสามารถรับความรอดได้ทันที ถ้าเขามาหาพระเยซูในการกลับใจใหม่และความเชื่อ บัดนี้ในช่วงขณะเดียว ชายผู้นั้นที่ไม่สมควรมีชีวิตอยู่ต่อไปบนโลก ถูกทำให้เหมาะสมสำหรับสวรรค์! และวันนั้นพระเยซูทรงพาเขาไปด้วยสู่เมืองบรมสุขเกษม, สวรรค์

ช่างน่าชื่นใจจริง ๆ และมันบอกเป็นนัยด้วยว่าผู้ที่มาหาพระเยซูก็ได้รับมากเกินกว่าที่เขาคาดหมายไว้ หรือเข้าใจได้ในความรู้ที่มีขีดจำกัด อ่อนแอ และอ่อนด้อยของเขา

ข้อ 44-49:

23:44 และเวลานั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยง และบังเกิดความร้อนทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงเวลาบ่ายสามโมง

23:45 และดวงอาทิตย์ก็มืดไป และม่านในพระวิหารก็ถูกฉีกขาดตรงกลาง

23:46 และเมื่อพระเยซูทรงร้องด้วยเสียงดังแล้ว พระองค์ทูลว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝาก

จิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” และเมื่อทุกอย่างนั้นแล้ว พระองค์จึงทรงปล่อยพระวิญญาณจิตขึ้นไป

23:47 บัดนี้เมื่อนายร้อยผู้นั้นเห็นสิ่งซึ่งบังเกิดขึ้น เขาก็ถวายสง่าราศีแต่พระเจ้า โดยกล่าวว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคนชอบธรรม”

23:48 และบรรดาประชาชนที่มาชุมนุมกันเพื่อที่

จะดูเหตุการณ์นั้น เมื่อเห็นสิ่งต่าง ๆ ซึ่งถูกกระทำ
ได้ตืออกของตนและกลับไป

หญิงที่ได้ตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลี ก็ยืนอยู่
แต่ไกล โดยมองดูสิ่งเหล่านี้

23:49 และบรรดาคนที่รู้จักพระองค์ และพวกผู้

ความมรณาของพระเยซู

พระผู้สร้างแห่งจักรวาลนี้ทรงปล่อยพระวิญญาณของพระองค์ขึ้นไปและการพิพากษาอันยุติธรรมของพระเจ้าที่ตกมาบนเผ่าพันธุ์ชั่วของเหล่าคนบาปถูกทำให้สำเร็จจริงได้หรือ และพระเจ้าพระบิดาเองทรงหันพระพักตร์ของพระองค์ไปเสียชั่วคราวจากพระบุตรที่รักของพระองค์และปล่อยให้พระองค์ตายด้วยน้ำมือของเหล่าคนชั่ว โดยที่ธรรมชาติไม่คร่ำครวญให้พระผู้สร้างของมันได้หรือ? เราไม่ประหลาดใจเลยที่พอถึงเพียงวัน “บังเกิด ความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงเวลาบ่ายสามโมง” ดวงอาทิตย์หันหน้าของมันไปจากการทบทวนทุกข์เหล่านั้นของพระเยซูและทั้งพิภพสิ้นสะท้านในความปวดร้าวเมื่อพระคริสต์สิ้นพระชนม์ “ม่านแห่งพระวิหารก็ถูกฉีกออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง และมีแผ่นดินไหว และศิลาทั้งหลายก็แตกออกจากกัน และบรรดาอุโมงค์ฝังศพก็ถูกเปิดออก...” (มธ. 27:51,52) Dr. Bob Jones, Sr. กล่าวไว้ว่าศิลาเหล่านั้นมองไปที่การทบทวนทุกข์ของพระผู้สร้างของพวกมันและใจของพวกมันแตกสลาย! เราไม่ประหลาดใจที่พระเยซูตรัสไว้เมื่อเสด็จเข้ากรุงอย่างผู้มิชยว่าหากพวกสาวกหยุดสงสัยเรื่องว่า “โฮชันนาแก่ราชบุตรของดาวิด” ศิลาเหล่านั้นก็คงร้องออกมาแล้ว และเราทราบว่ามีเวลาหนึ่ง “เมื่อบรรดาดาวรุ่งร้องเพลงสรรเสริญพร้อมกัน และบุตรชายทั้งปวงของพระเจ้าให้ร้องด้วยความชื่นบาน” (โยบ 38:7) และเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกที่แสนยินดีนี้ “ทะเลทรายจะเปรมปรีดี และผลิดอกเหมือนอย่างดอกกุหลาบ มันจะออกดอกอุดม และเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานและการร้องเพลง” (อสย. 35:1,2) และ “ในถิ่นทุรกันดารน้ำทั้งหลายจะพลุ่งขึ้นมา และลำธารทั้งหลายในทะเลทราย” (อสย. 35:6) จากนั้นเราเรียนรู้ว่า “บรรดาภูเขาและเนินเขาทั้งหลายจะเปล่งเสียงร้องเพลงต่อหน้าพวกเจ้า และต้นไม้ทั้งสิ้นแห่งท้องทุ่งจะตบมือของพวกมัน” (อสย. 55:12) โอ ถ้าพระบัญชาที่ได้รับการดลใจนั้นคือ “จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ในทุกสถานที่ที่พระองค์ทรงครอบครองอยู่” (สดด. 103:22) มันก็เหมาะสมอย่างแน่นอนที่ธรรมชาติจะแสดงความเจ็บปวดและความทุกข์ใจของมันเมื่อพระผู้สร้างสิ้นพระชนม์!

ฉะนั้น “ม่านในพระวิหารก็ถูกฉีกขาดตรงกลาง” (ข้อ 45) และฮีบรู 10:19,20 กล่าวถึงม่านที่ฉีกขาดนั้นดังนี้: “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เพราะมีใจกล้าที่จะเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู โดยทางใหม่และมีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงอุทิศไว้สำหรับพวกเรา โดยผ่านทางม่านนั้น คือที่จะกล่าวว่า เนื้อหนังของพระองค์” โอ ทางเข้าสู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้านั้นถูกเปิดแล้ว! สิ่งกีดขวางทุกอย่างระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ถูกรื้อลงแล้ว! มันเป็นเรื่องจริงในตอนนั้น เพราะว่าในพระดำริและแผนการของพระเจ้า พระเยซูทรงเป็น “พระเมษโปดกที่ถูกฆ่าตั้งแต่การวางรากฐานของโลก” แต่บัดนี้มันถูกเผยให้ประจักษ์แก่คนทั้งโลกแล้ว

เชิญเดินเข้ามาเถิด คนบาปที่ทุกข์ใจและมีความผิดเอ๋ย มาสู่เบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าผ่านทางม่านที่ฉีกขาดนั้น นั่นคือ เนื้อหนังของพระองค์ เพราะเมื่อพระเยซูตาย คนบาปทุกคนก็นับได้ว่าหน้าบาปของตนถูกขุดใช้แล้วและโดยทางพระคริสต์ใคร ๆ ก็มาหาพระองค์ด้วยใจกล้าได้ พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น ความ

จริงนั้น และชีวิตนั้น ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” (ยอห์น 14:6)

จนถึงตอนนั้นที่กรุงเยรูซาเล็ม มีลานของพวกคนต่างชาติ: ประชาชนไม่กล้าเข้ามาใกล้พระวิหารมากกว่านั้น มีลานหนึ่งของคนเลวี: พวกเขาเข้าไปในที่บริสุทธิ์นั้นไม่ได้จนกว่าของประจำที่เหล่านี้ถูกคลุมเสียก่อน มหาบุโรหิตเท่านั้นสามารถเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดได้และเขาสามารถยกมูม ๆ หนึ่งของม่านนั้นขึ้นได้แค่ปีละครั้ง เข้าไปในห้องนั้นที่ไม่มีประตู และประพรมเลือดของลูกแกะแห่งการไถ่โทษบนพระที่นั่งกรุณา

โอ แต่บัดนี้ ขอบคุณพระเจ้า ที่กำแพงที่กั้นกลางนั้นถูกรื้อลงแล้วและ “ท่านทั้งหลายผู้ซึ่งเมื่อก่อนเคยอยู่ห่างไกลได้ถูกนำเข้ามาใกล้แล้วโดยพระโลหิตของพระคริสต์” ด้วยว่าพระเยซู “ได้ทรงกำจัดความเป็นศัตรูกันนั้นในเนื้อหนังของพระองค์ คือกฎแห่งพระบัญญัติทั้งหลาย” และบัดนี้เรา “จึงไม่ใช่บรรดาคนแปลกหน้าและคนต่างชาติอีกต่อไป แต่เป็นพลเมืองร่วมกับพวกวิสุทธิชน และเป็นของครอบครัวของพระเจ้า” (อฟ. 2:13-19) ในมัทธิว 27:51 พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอุทิศสำหรับบอกว่า “ม่านแห่งพระวิหารก็ถูกฉีกออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง” มันไม่ได้ถูกกระทำโดยมนุษย์แต่โดยนิ้วมือของพระเจ้า

ก่อนพระองค์สิ้นพระชนม์ พระเยซูทรงร้องออกมาด้วยเสียงอันดังว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” ประมาณบ่ายสามโมงพระเยซูทรงร้องออกมา ตามคำพยากรณ์นั้นของเพลงสดุดี 22:1 ว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียแล้ว” พระองค์ตรัสบนกางเขนนั้นในฐานะคนบาปที่หลงหายและนำสังเวชคนหนึ่งเพื่อเราทุกคนที่เหลือที่ไม่มีสิทธิ์เรียกพระเจ้าว่า “พระบิดา” จนกว่าหนี่งนั้นถูกชดใช้แล้ว แต่บัดนี้พระเยซูสามารถร้องออกมาได้ว่า “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:30) บัดนี้การทนทุกข์นั้นสิ้นสุดลงแล้ว การไถ่โทษนั้นเสร็จสิ้นแล้ว และพระองค์สามารถเข้าใกล้พระเจ้าได้อีกในฐานะพระบิดาของพระองค์และทรงฝากวิญญาณของพระองค์ไว้กับพระบิดา เพราะพระองค์จะต้องเป็นขึ้นอีกหลังจากสามวัน

นายร้อยผู้นั้น ซึ่งเป็นนายร้อยของกองทัพโรม ได้รับความรอดไหม? เราไม่ทราบ เขาเริ่มเชื่อว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคนชอบธรรม” ยิ่งกว่านั้น มัทธิว 27:54 ยกคำพูดเขาที่กล่าวว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า” เขาถวายเกียรติพระเจ้า และผมอยากรู้จริง ๆ ว่านั่นหมายความว่าในใจของเขาเขาเห็นพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดและไว้วางใจในพระองค์หรือไม่ ผมหวังว่าจะเป็นเช่นนั้น

มันเป็นกลุ่มคนที่น่าเศร้าที่อ้อยอิ่งอยู่รอบกางเขนนั้นหลังจากที่ร่างเหล่านั้นนิ่งไปแล้วและการทนทุกข์นั้นสิ้นสุดลงแล้ว แม้แต่คนชั่วที่สุดก็ยังคงต้องเศร้าใจ และหดหู่ พวกเขาคงรู้สึกผิด และ “บรรดาคนที่รู้จักพระองค์ และพวกผู้หญิงที่ได้ตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลี ก็ยืนอยู่แต่ไกล โดยมองดูสิ่งเหล่านี้” และพวกเขาคิดว่าเรื่องทั้งหมดนั้นจบแล้วและพระคริสต์ตายไปแล้วและจากไปแล้วและความหวังของพวกเขาตายไปพร้อมกับพระองค์แล้ว! เพราะว่าเท่าที่เราทราบ ไม่มีคนเหล่านี้สักคนคาดหวังจริง ๆ ว่าพระเยซูจะทรงเป็นขึ้นจากตาย เพราะใจของพวกเขายังไม่ได้เปิดรับความจริงนั้น

ข้อ 50-56:

23:50 และดูเถิด ชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็น

สมาชิกสภา และท่านเป็นคนดีและชอบธรรม

23:51 (ท่านผู้นี้เองมิได้เห็นด้วยในมิติและการกระทำของเขาทั้งหลาย) ท่านเป็นชาวบ้านอาริมาเธีย นครแห่งหนึ่งของพวกยิว ท่านเองคอยทำ อาณาจักรของพระเจ้าด้วย

23:52 ชายคนนี้เข้าไปหาปีลาต และขอพระศพ พระเยซู

23:53 และท่านนำพระศพลงมา และเอาผ้าป่าน พันหุ้มพระศพนั้นไว้ และวางพระศพไว้ในอุโมงค์ แห่งหนึ่ง ที่ถูกเจาะไว้ในศิลา ที่ยังไม่เคยวางศพผู้ใด เลย

23:54 และวันนั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสะบาโตก็เข้ามาใกล้เรื่อย ๆ

23:55 และพวกผู้หญิงด้วย ซึ่งมาพร้อมกับ พระองค์จากแคว้นกาลิลี ก็ตามไป และได้เห็น อุโมงค์นั้น และได้เห็นว่าพระศพของพระองค์ถูก วางไว้อย่างไร

23:56 และพวกนางก็กลับไป และจัดแจงบรรดา เครื่องหอมกับน้ำมันหอมทั้งหลาย และหยุดพักในวันสะบาโตตามพระบัญญัตินั้น

พระผู้ช่วยให้รอดทรงถูกฝังในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ

ชายแปลกหน้าสองคนบัดนี้รับหน้าที่ฝังพระศพของพระเยซู-นิโคเดมัสและโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย นิโคเดมัสเป็น “ชายคน (นั้น) ในพวกฟาริสีชื่อ นิโคเดมัส เป็นขุนนางของพวกยิว” ผู้ซึ่งมาหาพระเยซูตอนกลางคืน (ยอห์น บทที่ 3) เขาเป็น “ขุนนางของพวกยิว” เขาเป็น “อาจารย์ของคนอิสราเอล” (ยอห์น 3:10) เขาเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภาซานเฮดริน และในยอห์น 7:50,51 เราอ่านว่านิโคเดมัสพูดปกป้องพระเยซูต่อหน้า พวกฟาริสีคนอื่น ๆ: “นิโคเดมัสกล่าวแก่พวกเขาว่า (ผู้ที่ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้น โดยเป็นคนหนึ่งใน พวกเขา) “พระราชบัญญัติของพวกเราตัดสินคนใด ก่อนที่มันฟังเขา และทราบว่าเขาทำอะไรหรือ”” นิโคเดมัส ถูกกล่าวถึงแค่สามครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่-สามครั้งนั้นโดยยอห์น-และแต่ละครั้งเราถูกเตือนใจว่าเขาเป็น ชายผู้หนึ่งที่ “ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้น” ครั้งที่สามคือในยอห์น 19:39 ที่เราพบว่าเขาร่วมมือกับโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียเพื่อฝังพระศพของพระเยซู

แต่คนสำคัญในการฝังพระศพของพระเยซูคือโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย เขาเป็น “ที่ปรึกษา” และจึง อาจเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภาซานเฮดริน เขาเป็น “คนดีและชอบธรรม” ผู้ซึ่ง “คอยทำอาณาจักรของพระเจ้า” ยอห์น 19:38 บอกเราว่าเขาเป็น “สาวกคนหนึ่งของพระเยซู แต่อย่างลับ ๆ เพราะกลัวพวกยิว” เรา ไม่ทราบว่านิโคเดมัสรับความรอดหรือไม่หลังจากคำเทศนาสั้น ๆ ที่แสนวิเศษคืนนั้นกับพระเยซู แต่เราหวังเช่นนั้น เราทราบว่าเขาไม่เคยแสดงตัวต่อหน้าผู้คนอย่างชัดเจนก่อนหน้านั้นว่าอยู่ฝ่ายพระคริสต์ในฐานะคริสเตียน คนหนึ่ง

บัดนี้โยเซฟไปหาปีลาตและขอพระศพของพระเยซู มาระโก 15:43 กล่าวว่าเขา “เข้าไปหาปีลาตด้วยความกล้าหาญ และขอพระศพของพระเยซู” ปีลาตประหลาดใจที่พระคริสต์ตายเร็วขนาดนั้น แต่นายร้อยผู้นั้น ยืนยันเรื่องนี้และปีลาตมอบพระศพนั้นให้แก่โยเซฟ บัดนี้โยเซฟซื้อผ้าป่านเนื้อละเอียดมา (มาระโก 15:46) นิโคเดมัสมาและ “นำเครื่องหอมผสมด้วยมดยอบกับกฤษณา หนักประมาณสามสิบกกว่ากิโลกรัมมา แล้วพวกเขา นำพระศพของพระเยซูไป และพันพระศพนั้นในผ้าป่านพร้อมกับเครื่องหอมเหล่านั้น ตามธรรมเนียมฝังศพของ พวกยิว” (ยอห์น 19:39,40)

พวกเขาวางพระศพนั้นไว้ “ในอุโมงค์แห่งหนึ่ง ที่ถูกเจาะไว้ในศิลา ที่ยังไม่เคยวางศพผู้ใดเลย” (ข้อ 53) แต่มีบทวิ 27:60 บอกเราว่ามันเป็น “อุโมงค์ฝังศพใหม่ของตนเอง ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา” พวกเขาจึงวางพระศพของพระเยซูไว้ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ

เราคิดว่า Garden Tomb นั้นในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ใกล้เนินเขานั้น, “สถานที่แห่งกะโหลกศีรษะ” บนฝั่งเหนือของเยรูซาเล็ม, เป็นอุโมงค์ฝังศพของจริงและไม่ใช้ใน Church of the Holy Sepulchre ซึ่งถูกเลือกโดยพระนางเฮเลน่า มารดาของจักรพรรดิคอนสแตนติน และน่าสนใจที่อุโมงค์ซึ่งถูกจัดเตรียมไว้แล้วนั้นดูเหมือนจะสิ้นเกินไป เพราะว่าที่ส่วนเท่ามีการสกัดหินออกไปเพื่อเพิ่มความยาว เราตัดสินใจว่าพระกายของพระเยซูมีขนาดยาวกว่าร่างของโยเซฟ และเมื่อพวกเขาห่อพระศพนั้นด้วยผ้าป่านและเครื่องหอมเหล่านั้น พวกเขา ก็พบว่าจำเป็นต้องสกัดหินออกในอุโมงค์นั้นและทำให้มันยาวขึ้นสำหรับพระศพของพระเยซู และฉะนั้นโยเซฟ จึง “กลิ้งหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้ และจากไป” มีบทวิ 27:60 กล่าว

พวกบุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีขอให้ปลาตวางยามไว้ที่อุโมงค์นั้นเพื่อป้องกันไม่ให้พวกสาวกลักศพของพระองค์ไป

วันนั้นที่พระเยซูสิ้นพระชนม์เป็น “วันจัดเตรียม” (ข้อ 54) โดยถูกเรียกเช่นนั้นในยอห์น 19:14,31 เช่นกัน นั้นหมายความว่ามันเป็นวันฆ่าพวกลูกแกะปีสกา พวกเขากำลังเตรียมพร้อมสำหรับเทศกาลปีสกาซึ่งจะมาในวันใหม่ นั่นคือ วันใหม่วันนี้ซึ่งจะเริ่มต้นเมื่อตะวันตก พร้อมกับเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อประจำปีนานเจ็ดวัน ในที่นี้เราถูกบอกว่า “วันสะบาโตก็เข้ามาใกล้เรื่อย ๆ” (ข้อ 54) แต่นั่นไม่ใช่วันสะบาโตประจำสัปดาห์, วันเสาร์ วันสะบาโตที่เข้ามาใกล้ นั่นคือวันสะบาโตประจำปีที่เริ่มต้นเสมอเมื่อตะวันตก หลังจากที่ลูกแกะปีสกา นั้นถูกฆ่า ในวันที่สิบสี่ของเดือนนิसान (อพย. 12:18) และรวมถึงคืนนั้นและวันถัดไปด้วย, วันแรกของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ อพยพ 12:15,16 บอกเราเกี่ยวกับวันสะบาโตนี้ในวันแรกและวันที่เจ็ดของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อในถ้อยคำเหล่านี้:

“พวกเจ้าจงกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน คือวันแรกพวกเจ้าจงชำระบ้านของพวกเจ้าให้ปราศจากเชื้อ ด้วยว่าผู้ใดก็ตามที่กินขนมปังที่มีเชื้อตั้งแต่วันแรกจนถึงวันที่เจ็ด ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล และในวันแรกนั้นให้มีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ และในวันที่เจ็ดนั้นให้มีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์สำหรับพวกเจ้า อย่าให้มีการทำงานในลักษณะใดในวันเหล่านั้น เว้นแต่สิ่งซึ่งมนุษย์ทุกคนต้องกิน พวกเจ้าทำสิ่งนั้นได้เท่านั้น”

ฉะนั้นวันสะบาโตนั้นจึงไม่ใช่วันสะบาโตประจำสัปดาห์ตามปกติ แต่เป็นวันสะบาโตประจำปีของเทศกาลปีสกา, “เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันใหญ่” (ยอห์น 19:31) ดังนั้น ตามที่เราเข้าใจพระคัมภีร์ พระเยซูจึงถูกตรึงกางเขนวันพุธ พระองค์ทรงถูกฝังและอยู่ในอุโมงค์นั้นวันพฤหัสบดี, วันศุกร์และวันเสาร์ (วันนั้นที่เริ่มต้นเมื่อตะวันตกและสิ้นสุดเมื่อตะวันตก) จากนั้นสักเวลาหนึ่งคืนวันเสาร์พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายและทรงอยู่ในอุโมงค์นั้น ตามที่พระองค์ตรัสไว้อย่างเจาะจง “สามวันและสามคืน” (มธ. 12:40)

บัดนี้หญิงที่ตามทางพระเจ้าเหล่านั้นที่ติดตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีและปรนนิบัติพระองค์ (ดู มธ. 27:55,56) ฝ้าดูการฝังพระศพและ “จัดแจงบรรดาเครื่องหอมกับน้ำมันหอมทั้งหลาย และหยุดพักในวันสะบาโตตามพระบัญญัตินั้น” นั่นคือ ตามพระบัญญัตินั้นในอพยพ 12:16 ที่ว่า “อย่าให้มีการทำงานในลักษณะ

ได้ในวันเหล่านั้น เว้นแต่สิ่งซึ่งมนุษย์ทุกคนต้องกิน พวกเจ้าทำสิ่งนั้นได้เท่านั้น” และตามพระบัญญัติเกี่ยวกับวันสะบาโตประจำสัปดาห์เช่นกันซึ่งตามมาในวันเสาร์ วันต้นสัปดาห์ ซึ่งถูกกล่าวถึงในบทถัดไป จะเป็นวันสะบาโตประจำสัปดาห์ แต่วันสะบาโตประจำปีนั้นน่าจะมาในวันพฤหัสบดี

นอนต่อไปก่อนเกิด พระกายที่บอบช้ำของพระเยซูเจ้าเอ๋ย การเป็นขึ้นจากตายจะมาในอีกสามวัน!

ลูกา 24

ข้อ 1-12:

24:1 บัดนี้ในวันต้นสัปดาห์ เวลาเช้ามีด ผู้หญิงเหล่านั้นมาถึงอุโมงค์ โดยนำบรรดาเครื่องหอมซึ่งพวกนางได้จัดเตรียมไว้ และคนอื่นบางคนก็มาพร้อมกับพวกนาง

24:2 และพวกนางพบว่า ก้อนหินนั้นถูกกลิ้งออกไปจากอุโมงค์แล้ว

24:3 และพวกนางเข้าไป และมีได้พบพระศพของพระเยซูเจ้า

24:4 และต่อมา ขณะที่พวกนางกำลังพิศวงงงงวย ด้วยสิ่งนั้น ดูเถิด ชายสองคนยืนอยู่ใกล้พวกนางในเครื่องนุ่งห่มแพรวพราว

24:5 และขณะที่พวกนางกลัว และชบหน้าของตนลงถึงดิน ชายสองคนนั้นกล่าวกับพวกนางว่า “พวกท่านแสวงหาคนที่มีชีวิตในท่ามกลางพวกคนตายทำไมเล่า

24:6 พระองค์ไม่ทรงอยู่ที่นี้ แต่ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว จงระลึกถึงว่าพระองค์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายอย่างไรเมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี

24:7 โดยตรัสว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของพวกคนบาป และถูกตรึงที่กางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นมาใหม่’”

24:8 และพวกนางจึงระลึกถึงบรรดาพระคำรัสของพระองค์ได้

24:9 และกลับไปจากอุโมงค์ และบอกสิ่งสารพัดเหล่านี้แก่สิบเอ็ดคนนั้น และแก่บรรดาคนที่เหลืออยู่

24:10 คือมารีย์ชาวมัคดาลา และโยอันนา และมารีย์มารดาของยากอบ และผู้หญิงคนอื่น ๆ ที่อยู่ร่วมกับพวกนาง ซึ่งได้บอกสิ่งเหล่านี้แก่พวกอัครทูต

24:11 และบรรดาคำของพวกนาง พวกอัครทูตถือว่าเป็นนิทานที่ไร้สาระ และพวกอัครทูตไม่เชื่อพวกนาง

24:12 แล้วเปโตรลุกขึ้น และวิ่งไปถึงอุโมงค์ และเมื่อก้มลงเขาก็มองเห็นผ้าปูนอนเหล่านั้นวางอยู่ต่างหาก และกลับไป โดยคิดพิศวงในตัวเองถึงสิ่งซึ่งได้เป็นไปนั้น

การคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์

เรื่องราวนี้ถูกเล่าเช่นกันในมัทธิว 28:1-6; มาระโก 16:1-8; และยอห์น 20:1-17

บัดนี้มันเป็นวันต้นสัปดาห์แล้ว เราเข้าใจว่าพระเยซูทรงอยู่ในอุโมงค์ฝังศพวันพฤหัสบดี, วันศุกร์และวันเสาร์ นั่นคือ พร้อมกับ “วันสะบาโตใหญ่” นั่น, วันสะบาโตประจำปีนั้น, ซึ่งตรงกับวันพฤหัสบดี, และวันสะบาโตประจำสัปดาห์นั้นซึ่งตรงกับวันเสาร์ ตามที่ Dr. R. A. Torey กล่าว พระเยซูอาจอยู่ในอุโมงค์ฝังศพนั้นเกินเจ็ดสิบสองชั่วโมงก็ได้ แต่พระองค์ไม่มีทางอยู่ในอุโมงค์นั้นน้อยกว่าเจ็ดสิบสองชั่วโมงและทำให้คำพยากรณ์นั้นเรื่อง “สามวันและสามคืน” ของมัทธิว 12:40 สำเร็จจริงตามตัวอักษร

หญิงที่ตีเหล่านั้นได้ “จัดแจงบรรดาเครื่องหอมกับน้ำมันหอมทั้งหลาย” ซึ่งน่าจะเป็นวันศุกร์ พวกนางได้หยุดพักอีกในวันเสาร์, วันสะบาโต, และบัดนี้ในวันต้นสัปดาห์พวกนางมาเพื่อจะนำเครื่องหอมมาขโลมพระศพของพระเยซู พวกนางคิด เพื่อที่กลิ่นเหม็นของพระศพจะไม่เด่นชัดขนาดนั้น ไซ้แล้ว และเพื่อจะแสดงความรักของพวกนางที่มีต่อพระองค์อีก เห็นได้ชัดว่าพวกนางไม่ได้คาดหวังให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากตาย หญิงเหล่านั้นที่มาที่อุโมงค์ฝังศพ ซึ่งถูกกล่าวถึงในลูกา 23:55 ได้แก่ มารีย์ชาวมัคดาลา, และมารีย์มารดาของยากอบ, และ

สะโลม (มาระโก 16:1) หญิงเหล่านี้ “พิศวงงงงวย” และไม่เข้าใจเกี่ยวกับการคืนพระชนม์นั้น

เมื่อหญิงที่สี่เหล่านี้และหญิงคนอื่น ๆ ในคณะนั้นบอกเล่าสิ่งเหล่านี้แก่พวกอัครทูต “พวกอัครทูตถือว่าเป็นนิทานที่ไร้สาระ และพวกอัครทูตไม่เชื่อพวกนาง” สองคนนั้นบนถนนไปยังบ้านเอมมาอูส เพราะว่าพระเยซูทรงตายไปแล้ว คิดถึงพระองค์ว่าเป็น “ศาสดาพยากรณ์ ที่ประกอบด้วยฤทธิ์เดชในการกระทำและในคำตรัส” แต่พวกเขาไม่ได้กล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และพวกเขา กล่าวว่า “เราทั้งหลายได้วางใจ [รูปกาลอดีต] ว่าพระองค์นั่นเองคือผู้ซึ่งจะไถ่คนอิสราเอล” และต่อมา เมื่อพระเยซูทรงปรากฏแก่คนกลุ่มนั้นในเยรูซาเล็ม “เขาทั้งหลายหวาดกลัวและตกใจกลัว และคิดว่าพวกเขาได้เห็นผี” (ข้อ 37) และพวกเขา “ยังไม่เชื่อ เพราะความยินดี” (ข้อ 41)

อย่าให้ผู้ใดคิดว่าพวกสาวกยอมเชื่อง่าย ๆ เกี่ยวกับการคืนพระชนม์นั้น โธมัสไม่ยอมเชื่อจนกระทั่งอีกสัปดาห์ต่อมาเมื่อเขาเอานิ้วของตนแทงในรอยตะปูเหล่านั้นและเอามือของตนแทงในซี่ข้างที่มีรอยแผลนั้นเพื่อที่จะเห็นกับตาว่าพระเยซูทรงมีชีวิตอยู่จริง ๆ (ยอห์น 20:24,28) การคืนพระชนม์ของพระเยซูเป็นข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ที่ได้รับการพิสูจน์แล้วมากกว่าสิ่งอื่นใดทั้งสิ้นที่ถูกบันทึกไว้ นานสี่สิบวันพระองค์ทรงปรากฏแก่พวกสาวกของพระองค์ ทรงพูดคุยกับพวกเขา กินต่อหน้าพวกเขา เอาพระหัตถ์จับต้องพวกเขา เปาโลกล่าวเป็นพยานหลักฐานเกี่ยวกับการคืนพระชนม์นั้น:

“และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ถูกเห็นโดยเศฟาส จากนั้นโดยสิบสองคนนั้น หลังจากนั้น พระองค์ได้ถูกเห็นโดยพวกพี่น้องมากกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว หลังจากนั้น พระองค์ได้ถูกเห็นโดยยากอบ จากนั้นโดยอัครทูตทั้งหมด และในที่สุดพระองค์ได้ถูกเห็นโดยข้าพเจ้าด้วยเหมือนคนหนึ่งที่เคยคลอดก่อนกำหนด”- 1 คร. 15:4-8

เท่าที่เราบอกได้ ไม่มีสาวกเหล่านั้นสักคนคาดหวังว่าพระเยซูจะทรงเป็นขึ้นจากตาย โดยอาจยกเว้นมารีย์ชาวเบธานีผู้ซึ่งโซโลมพระองค์สำหรับการฝังศพของพระองค์ (มธ. 26:6-13; มก. 14:3-9; ยน. 12:1-8) ดูเหมือนว่านางสมควรได้รับการยกย่องเป็นพิเศษ ชื่อของนางจะเป็นที่ยกย่องในทีเดียวที่ใดก็ตามที่ข่าวประเสริฐถูกประกาศ พระเยซูตรัส Dr. Scofield กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้:

ไม่มีการบอกเป็นนัยเลยว่ามีภาระอันแย้งในยอห์น 12:3 การชโลมตามปกติเพื่อแสดงน้ำใจต้อนรับแขกและการให้เกียรติถูกกระทำแก่เท้า (ลก. 7:38) และศีรษะ (ลก. 7:46) แต่มารีย์ชาวเบธานี ผู้ซึ่งเป็นคนเดียวในพวกสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่เข้าใจคำประกาศซ้ำสามหนของพระองค์เกี่ยวกับความมรณาที่ใกล้เข้ามาของพระองค์และการคืนพระชนม์ ได้ลงทุนในการชโลมนั้นพร้อมกับความหมายที่ลึกซึ้งกว่าการจัดเตรียมพระศพของพระองค์สำหรับการฝังมารีย์ชาวเบธานีไม่ได้อยู่ในหมู่หญิงเหล่านั้นที่ไปที่อุโมงค์ฝังศพพร้อมกับความตั้งใจที่จะชโลมพระศพของพระเยซู

รายละเอียดเพิ่มเติมถูกให้ไว้ในมัทธิว 28: “ดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ เพราะว่าทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์ และมาและกลิ้งก้อนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์ และนั่งอยู่บนหินนั้น

ใบหน้าของทูตนั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ และเสื้อของทูตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ และเพราะเหตุกลัวทูตสวรรค์นั้น พวกยามที่เฝ้าอยู่ที่ตัวสั้น และกลายเป็นเหมือนคนตาย” (มธ. 28:2-4) มัทธิวเล่าเช่นกันว่าพวกทหารมาและ รายงานเรื่องนั้นต่อพวกปุโรหิตใหญ่และได้รับเงินก้อนโตและถูกสั่งให้เล่าว่าพวกสาวกมาตอนกลางคืนและลัก พระศพไป ความชั่วของพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์และพวกผู้อาวุโสปรากฏชัดเจน: พวกเขาจรรู้เป็นแน่ ว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พวกเขาจึงเกลียดชังพระองค์อยู่ พวกเขาไม่ยากให้คนอื่นทราบว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว และการคืนพระชนม์นั้นเป็นพยานหลักฐานหลักที่แสดงถึงความเป็นพระเจ้า ของพระองค์ซึ่งพระองค์เองทรงบอกไว้ล่วงหน้าแล้วในมัทธิว 12:40,41 โรม 1:4 กล่าวหาว่าพระเยซูทรง “ถูก ประกาศว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าด้วยฤทธานุภาพ ตามพระวิญญูณแห่งความบริสุทธิ์ โดยการเป็นขึ้นมา จากความตาย”

พวกทหารที่เฝ้าที่อุโมงค์ฝังศพของพระเยซูต้องให้การต่อพวกปุโรหิตใหญ่และสภาซานเฮดรินและ รายงานต่อพวกเขา หลังจากการคืนพระชนม์นั้น (มธ. 28:11-15) พวกปุโรหิตใหญ่เป็นคนสั่งจับกุมพวกอัครทูต และจำคุก จากนั้นก็ไต่สวนต่อหน้าสภาซานเฮดริน (กิจการ 4:1-22) มหาปุโรหิต ซึ่งทำหน้าที่แทนสภาซานเฮ ดริน มอบจดหมายหลายฉบับให้เขาโลแห่งทาร์ซัสนำไปยังธรรมศาลาเหล่านั้นที่เมืองดามัสกัสเพื่อที่เขาจะ สามารถจับกุมและนำคริสเตียนคนใดมาไต่สวนที่เยรูซาเล็ม (กิจการ 9:1,2)

เรื่องราวอันอ่อนโยนนั้นเกี่ยวกับความทุกข์โศกของมารีย์ชาวมักดาลาถูกเล่าในยอห์น บทที่ 20 เมื่อนางและมารีย์อีกคนนั้นเห็นอุโมงค์ฝังศพว่างเปล่าและนางวิ่งไปบอกเปโตรและยอห์น: “พวกเขาเอาองค์พระผู้ เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่ทราบว่าพวกเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน” มารีย์, เปโตรและ ยอห์นไปที่อุโมงค์นั้นและเห็นมันว่างเปล่า และผ่านนั้นที่ห่อศพของพระองค์ถูกวางไว้เป็นระเบียบ เมื่อพวกสาวก วิ่งจากไป มารีย์ก็ยังยืนอยู่ข้างอุโมงค์นั้นร้องไห้อยู่ และนางกล่าวแก่ทูตสวรรค์องค์นั้นว่านางกำลังร้องไห้ “เพราะพวกเขาได้เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าพวกเขาเอาพระองค์ไป ไว้ที่ไหน” และเมื่อนางหันกลับไป นางก็เห็นพระเยซูและคิดว่าพระองค์เป็นคนสวน นางจึงกล่าวว่า “นาย เจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไปจากที่นี่ ขอบอกดิฉันเถิดว่า ท่านเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับ พระองค์ไป” จากนั้นพระเยซูทรงเรียกชื่อของนางและนางรู้ว่าพระองค์!

ลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ ของการคืนพระชนม์

พวกชาวคริสต์ที่ถือแนวคิดเสรีนิยม และคนไม่เชื่ออื่น ๆ กล่าวอย่างคนโง่ว่ามีความย้อนแย้งแบบไม่มี ทางอธิบายได้ในบันทึกเหตุการณ์ของพระคัมภีร์เกี่ยวกับการคืนพระชนม์ แต่ทุกคนที่เชื่อตรงและมีใจเชื่อที่สละ เวลาศึกษาข้อพระคำเหล่านี้ก็ทราบว่ามันไม่เป็นความจริงเลย เนื่องจากพระเจ้าทรงวางแผนไว้แล้วที่จะมีข่าว ประเสริฐที่แตกต่างกันสี่เล่ม แต่ละเล่มมีสีสันและจุดประสงค์ที่แตกต่างกันเล็กน้อย พระองค์จึงทรงเจตนาให้ แต่ละเล่มบอกเล่าบางสิ่งที่ยกเล่มไม่ได้บอก ข่าวประเสริฐเล่มหนึ่งจะเล่าเกี่ยวกับชายเถื่อนสองคนในเมืองกา ดารา แต่ลูกาจะเล่าเฉพาะเกี่ยวกับคนเดียวนั้นที่มีฝีกองเข้าสิงซึ่งเป็นเหตุให้สุกรสองพันตัวพินาศ เล่มหนึ่งจะ เล่าเกี่ยวกับชายตาบอดสองคนที่อ่อนวอนขอการรักษาขณะที่พระเยซูเสด็จออกมาจากเมืองเยรีโคเป็นครั้ง สุดท้าย แต่ด้วยเหตุผลที่พิเศษหลายประการมาระโกจะเล่าเฉพาะเรื่องบารทิเมอัสคนตาบอด ลูกาจะเล่าเรื่อง

ราวเกี่ยวกับบุตรน้อยหลงหายในขณะที่คนอื่น ๆ ไม่เล่า มีทิวจะเล่าคำอุปมาเกี่ยวกับอาณาจักรสวรรค์บางเรื่องทีคนอื่น ๆ ไม่เล่า ลูกาจะเล่าคำอุปมาเรื่องเงินมินาและมีทิวจะเล่าคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ ซึ่งมีการประยุกต์ใช้คล้าย ๆ กัน แต่ในโอกาสที่แตกต่างกัน ข่าวประเสริฐแต่ละเล่มนั้นน่าชื่นใจและน่าอ่านในบันทึกเกี่ยวกับการคืนพระชนม์นั้น แต่ลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับการคืนพระชนม์ตามที่ Dr. Scofield ให้พวกมันไว้ใน Scofield Reference Bible มีดังต่อไปนี้:

ลำดับเหตุการณ์เหล่านั้น โดยรวมบันทึกทั้งสี่เข้าด้วยกัน มีดังต่อไปนี้: หญิงสามคน, มารีย์ชาวมักดาลา, และมารีย์มารดาของยากอบ, และสะโลเม, เริ่มไปที่อุโมงค์นั้น ตามมาด้วยหญิงคนอื่น ๆ ที่นำเครื่องหอมมา สามคนนั้นพบว่าหินก้อนนั้นถูกกลิ้งออกไปแล้ว และมารีย์ชาวมักดาลาไปบอกพวกสาวก (ลก. 23:55-24:9; ยน. 20:1,2) มารีย์ มารดาของยากอบและโยเสส เข้าไปใกล้อุโมงค์นั้นมากขึ้นและเห็นทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า (มธ. 28:2) นางกลับไปพบกับหญิงคนอื่น ๆ ที่ตามมาพร้อมกับเครื่องหอม ขณะเดียวกัน เปโตรและยอห์น ซึ่งได้รับคำเตือนจากมารีย์ชาวมักดาลา ก็มาถึง มองเข้าไป และจากไปเสีย (ยอห์น 20:3-10) มารีย์ชาวมักดาลาร้องไห้กลับไป เห็นทูตสวรรค์สององค์นั้นและเห็นพระเยซู (ยอห์น 20:11-18) และไปตามที่พระองค์ทรงส่งนางให้ไปบอกพวกสาวก ขณะเดียวกันมารีย์ (มารดาของยากอบและโยเสส) ได้พบกับหญิงเหล่านั้นที่มาพร้อมกับเครื่องหอม และเมื่อกลับไปกับพวกนาง พวกนางก็เห็นทูตสวรรค์สององค์นั้น (ลก. 24:4,5; มก. 16:6) พวกนางได้รับข่าวสารจากทูตสวรรค์เช่นกัน และขณะไปตามหาพวกสาวก พวกนางก็ได้พบกับพระเยซู (มธ. 28:8-10)

ข้อ 13-35:

24:13 และคูเกิด วันเดียวกันนั้นสองคนในพวกสาวกได้ไปยังหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ที่ถูกเรียกว่า เอมมาอูส ซึ่งอยู่ไกลจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณสิบเอ็ดกิโลเมตร
24:14 และเขาทั้งสองสนทนากันถึงสิ่งสารพัดเหล่านี้ซึ่งได้เป็นไปนั้น
24:15 และต่อมา ขณะที่พวกเขากำลังสนทนากันและให้เหตุผลกันอยู่ พระเยซูเองก็เสด็จเข้ามาใกล้และดำเนินไปกับพวกเขา
24:16 แต่ตาของเขาทั้งสองฟางไปเพื่อเขาทั้งสองจะไม่ว่าว่าเป็นพระองค์
24:17 และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งสองว่า “นี่มันคำพูดโต้ตอบอะไรกันที่พวกท่านกล่าวแก่กันและกัน

ขณะที่พวกท่านเดินไปและโศกเศร้า”
24:18 และคนหนึ่งในพวกเขา ผู้ซึ่งชื่อของเขาคือเคลโอปัส จึงตอบพระองค์ว่า “ท่านเป็นเพียงแต่คนต่างถิ่นในกรุงเยรูซาเล็มหรือ และไม่ได้ทราบถึงสิ่งทั้งหลายซึ่งเป็นไปที่กรุงนั้นในวันเหล่านี้”
24:19 และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งสองว่า “สิ่งอะไรบ้าง” และเขาทั้งสองจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “เกี่ยวกับพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ผู้ซึ่งเป็นศาสดาพยากรณ์ ที่ประกอบด้วยฤทธิ์เดชในการกระทำและในคำตรัสต่อพระพักตร์พระเจ้า และต่อหน้าบรรดาประชาชน
24:20 และที่พวกปุโรหิตใหญ่กับขุนนางทั้งหลายของพวกเรา ได้มอบพระองค์ไว้ให้ถูกปรับโทษถึง

ตาย และได้ตรึงพระองค์ที่กางเขน

24:21 แต่เราทั้งหลายได้วางใจว่าพระองค์นั้นเอง
คือผู้นั้นซึ่งจะไถ่คนอิสราเอล และนอกจากสิ่ง
สารพัดนี้ วันนี้เป็นวันที่สามแล้วตั้งแต่สิ่งเหล่านี้ได้
เกิดขึ้น

24:22 ใช่แล้ว และผู้หญิงบางคนในพวกเราได้
ทำให้พวกเราประหลาดใจด้วย ผู้ซึ่งได้ไปที่อุโมงค์
นั้นตอนเช้ามีด

24:23 และเมื่อพวกนางไม่พบพระศพของพระองค์
พวกนางก็มา โดยกล่าวว่า พวกนางได้เห็นนิมิตของ
พวกทูตสวรรค์ด้วย ซึ่งบอกว่าพระองค์ทรง
พระชนม์อยู่

24:24 และบางคนซึ่งอยู่กับพวกเราก็ไปถึงอุโมงค์
และได้พบว่ามันเป็นอย่างที่พวกผู้หญิงเหล่านั้นได้
บอก แต่พวกเขาไม่ได้เห็นพระองค์”

24:25 แล้วพระองค์ตรัสแก่คนทั้งสองนั้นว่า “โอ
พวกคนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่ง
พวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้”

24:26 จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์สิ่งเหล่านี้
และเข้าไปในสง่าราศีของพระองค์มิใช่หรือ”

24:27 และเริ่มต้นที่โมเสสและบรรดาศาสดา
พยากรณ์ พระองค์ทรงอธิบายให้เขาทั้งสองฟังใน
พระคัมภีร์ทุกข้อถึงสิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวกับพระองค์
เอง

24:28 และเขาทั้งสองมาใกล้หมู่บ้านที่เขาทั้งสอง

กำลังจะไปนั้น และพระองค์ทรงทำราวกับว่า

พระองค์จะดำเนินต่อไปอีก

24:29 แต่เขาทั้งสองบังคับพระองค์ โดยกล่าวว่า
“เชิญอยู่กับพวกเราเถิด เพราะว่าจวนเวลาเย็น
แล้ว และวันก็ล่วงไปมากแล้ว” และพระองค์เสด็จ
เข้าไปเพื่อพักอยู่กับเขาทั้งสอง

24:30 และต่อมา ขณะที่พระองค์ทรงเอนพระกาย
ลงเสวยอาหารกับเขาทั้งสอง พระองค์ทรงหยิบ
ขนมปัง และขอบพระคุณสำหรับขนมปังนั้น และ
หัก และส่งให้เขาทั้งสอง

24:31 และตาของเขาทั้งสองก็ถูกเปิดออก และเขา
ทั้งสองก็รู้จักพระองค์ และพระองค์ทรงหายวับไป
จากสายตาของเขาทั้งสอง

24:32 และเขาทั้งสองจึงพูดกันว่า “ใจของพวกเรา
เราร้อนภายในพวกเรา ขณะที่พระองค์ตรัสกับพวก
เราตามทาง และขณะที่พระองค์ทรงอธิบายพระ
คัมภีร์ให้พวกเราฟังมิใช่หรือ”

24:33 และเขาทั้งสองก็ลุกขึ้นในโมงนั้นเอง และ
กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพบสิบเอ็ดคนนั้น
ชุมนุมกัน และคนทั้งหลายที่อยู่พร้อมกับพวกเขา

24:34 โดยกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้น
มาแล้วจริง ๆ และได้ทรงปรากฏแก่ซีโมน”

24:35 และสองคนนั้นจึงเล่าสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นที่
กลางทาง และที่เขาทั้งสองได้รู้จักพระองค์โดยการ
หักขนมปังนั้น

พระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วปรากฏแก่สองคน

บนถนนไปบ้านเอมมาอูส

ดูเหมือนอวสานของโลกได้มาถึงพวกเขาแล้ว พระเยซูตายไปแล้ว! ความหวังพังทลายหมดแล้ว ด้วย
ความโศกเศร้า พวกเขาสองคนไปหมู่บ้านแห่งหนึ่งชื่อว่าเอมมาอูสวันนั้น หกสิบเฟอร์ลองคงจะเท่ากับสองไมล์
นิด ๆ พวกเขาเดินไปเรื่อย ๆ อย่างเศร้าใจ โดยยกเหตุผลและสงสัย จากนั้นพระเยซูทรงปรากฏโดยเดินเคียง
ข้างไปกับพวกเขา “แต่ตาของเขาทั้งสองฟางไปเพื่อเขาทั้งสองจะไม่รู้ว่าเป็นพระองค์” ความโศกเศร้าของพวกเขา
เขาปรากฏชัดเจน เพราะเหตุใด?

เคลือบปีศาจเหมือนจะตกตะลึงที่จะมีใครถามเช่นนั้น! ทุกคนในโลกควรจะเศร้าใจมิใช่หรือที่พระเยซูตายไปแล้ว? แต่พระเยซูทรงยื่นกรานให้พวกเขาอธิบาย ไข่ม้วนแล้ว พระเยซูทรงเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้ประกอบด้วยฤทธิ์เดช แต่บัดนี้พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนแล้ว พวกเขาได้เชื่อวางใจว่าพระองค์จะทรงเป็นผู้ไถ่โทษ แต่บัดนี้พระองค์ทรงตายเสียแล้วและอยู่ในอุโมงค์ฝังศพมาสามวันแล้ว โอ ไข่ม้วนแล้ว หญิงบางคนมาและกล่าวว่าศพของพระองค์ไม่อยู่แล้ว พวกนางได้เห็นนิมิตหนึ่งที่มีพวกทูตสวรรค์ซึ่งกล่าวว่าพระองค์ยังมีชีวิตอยู่-แต่ท่านก็รู้ว่าพวกผู้หญิงเป็นยังไง! ไข่ม้วนแล้ว พวกเราพบแล้วว่าอุโมงค์นั้นว่างเปล่า ตามที่ผู้หญิงเหล่านั้นกล่าว แต่พวกเราไม่เห็นพระเยซู

จากนั้นสิ่งที่วิเศษที่สุดก็มา: พระเยซูทรงตำหนิพวกเขาอย่างเจ็บแสบ พวกเขาเป็น “พวกคนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” พวกเขาน่าจะคาดหวังให้พระเยซูทนทุกข์สิ่งเหล่านี้และจากนั้นก็ทรงเป็นขึ้นจากตายในสง่าราศีของพระองค์สิ! ฉะนั้นเริ่มต้นด้วยหนังสือห้าเล่มแรกนั้น ซึ่งเป็นงานเขียนของโมเสส และศาสดาพยากรณ์ทุกคนในภาคพันธสัญญาเดิม “พระองค์ทรงอธิบายให้เขาทั้งสองฟังในพระคัมภีร์ทุกข้อถึงสิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวกับพระองค์เอง”

พวกเขายังไม่รู้ยุดิว่านั่นคือพระเยซู แต่บุคคลที่แสนวิเศษผู้นี้ได้ทำให้เกิดความเชื่อในใจของพวกเขาแล้ว ฉะนั้นพระเยซูจึงมีชีวิตอยู่! และผู้นำสารที่แสนดีคนนี้-แน่นอนว่าเขาน่าจะแฉะและรับประทุษร้ายกับพวกเขาเมื่อพระองค์นั่งลงเพื่อจะรับประทุษร้ายและขณะที่พระองค์ทรงหิบบนมปังและอวยพรมันและหักมันและยื่นให้พวกเขา พวกเขาเห็นในทันทีว่าผู้นี้คือพระเยซู พระผู้ช่วยให้รอดองค์เดิมนั้น!

โอ ใจของพวกเขาอ่อนผ่าวจริง ๆ อยู่ภายในพวกเขาขณะที่พระองค์ทรงสนทนาและเปิดพระคัมภีร์ให้พวกเขา (ข้อ 32) ไข่ม้วนแล้ว นั่นเป็นที่ ๆ จะพบการปลอบประโลมใจในความเศร้าโศก, ความสว่างในความมืด, การให้ข้อมูลแก่ผู้ที่ไม่รู้เรื่องราว-ในพระคัมภีร์ ใจที่อ่อนผ่าวนั้นถูกพบเมื่อพระวิญญาณอันเปี่ยมสุขของพระเจ้าทรงทำให้พระคัมภีร์เป็นของจริงสำหรับเรา! ไม่งั้นก็แล้วตอนนี่สำหรับภารกิจของพวกเขาลงไปยังบ้านเอมมาอูส- “เขาทั้งสองก็ลุกขึ้นในโมงนั้นเอง และกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพบสิบเอ็ดคนนั้นชุมนุมกัน และคนทั้งหลายที่อยู่พร้อมกับพวกเขา” (ข้อ 33) และพวกเขาพบว่าคนอื่น ๆ ที่นั่นก็ได้รับการรับประทุษร้ายเช่นกัน: “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริง ๆ และได้ทรงปรากฏแก่ซีโมน”

“พวกคนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อ บรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้”

พระเยซูตรัสเช่นนั้น เราถูกเตือนใจว่า “คนโง่ได้พูดในใจของตนว่า “ไม่มีพระเจ้า”” (สดด. 14:1; 53:1) ฉะนั้นมีแต่คนโง่เท่านั้นที่เชื่อช้าในการเชื่อพระคัมภีร์เช่นกัน พยานหลักฐานเหล่านั้นที่สนับสนุนความถูกต้องแม่นยำเหนือธรรมชาติและสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ก็เด่นชัดเหลือเกินแก่ใจทุกดวงที่แสวงหาจนมิแต่จิตใจที่วิปลาสเท่านั้น ความตั้งใจแน่วแน่แบบคนชั่วเท่านั้นที่จะดำเนินต่อไปในความบาป จะขัดขวางผู้คนไม่ให้รู้ว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าและว่ามันเป็นความจริง และดังนั้นพระเยซูจึงตรัสได้ในยอห์น 7:17 ว่า “ถ้าผู้ใดตั้งใจกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ [หรือเลือกที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์] ผู้นั้นก็จะทราบถึงหลักคำสอนนั้นว่า หลักคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเรากล่าวตามใจของเราเอง” คนเหล่านั้นที่

เข้ามาใกล้พระเจ้านั้นพบว่าพระเจ้าทรงเข้ามาใกล้พวกเขาและทรงทำให้ความจริงนั้นปรากฏชัดเจน คนเหล่านั้นที่ทำบาปและเกลียดชังความสว่างนั้น ก็ไม่มาถึงความสว่างนั้น (ยอห์น 3:19-21) ผู้ใดที่มีใจเชื่อตรงและเปิดรับที่ตั้งหน้าค้ำใจให้เจอเพื่อตัวเองว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าหรือไม่และพระคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้าหรือไม่ จะได้พบอย่างแน่นอนว่าทั้งคู่เป็นทุกอย่างที่ทั้งคู่กล่าวอ้างว่าเป็น พระเจ้าจะไม่ปล่อยทิ้งใจที่แสวงหาให้อยู่ในความมืด แต่ใจที่วิปลาสนและซื่อก็ไม่มีสิทธิ์มาขอความสว่างจากพระเจ้า

มารีย์และหญิงบางคนเหล่านั้นเริ่มเชื่อทูตสวรรค์เหล่านั้นแล้วที่เตือนใจพวกนางเกี่ยวกับคำตรัสของพระเยซูที่ว่าพระองค์จะทรงถูกตรึงกางเขนและเป็นขึ้นอีก (ข้อ 6 และ 7) และบัดนี้้อัครทูตคนอื่น ๆ ก็มีใจคาดหวังและดีใจ พยานหลักฐานเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ: พระเยซูทรงมีชีวิตขึ้นอีก!

ข้อ 36-45:

24:36 และขณะที่เขาทั้งสองกำลังพูดอย่างนั้น พระเยซูเองทรงยืนอยู่ในท่ามกลางพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลายเถิด”

24:37 แต่เขาทั้งหลายหวาดกลัวและตกใจกลัว และคิดว่าพวกเขาได้เห็นผี

24:38 และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายวุ่นวายใจทำไม และทำไมบรรดาความคิดลึกลับบังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า

24:39 จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราและดูเถิด เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกทั้งหลาย เหมือนพวกท่านเห็นเรามีอยู่นั้น”

24:40 และเมื่อพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์ของพระองค์และพระบาทของพระองค์ให้พวกเขาเห็น

24:41 และขณะที่เขาทั้งหลายยังไม่เชื่อ เพราะ

ความยินดีและกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านมีอาหารที่นี้บ้างไหม”

24:42 และพวกเขาก็เอาปลาข้างขึ้นหนึ่งมาถวายพระองค์ ก็บรวงผึ้งขึ้นหนึ่ง

24:43 และพระองค์ทรงรับอาหารนั้นมา และเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย

24:44 และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “นี่เป็นบรรดาถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวไว้แก่ท่านทั้งหลาย ขณะที่เรายังอยู่กับท่านทั้งหลายว่า สิ่งสารพัดจะต้องสำเร็จ ซึ่งถูกเขียนไว้ในพระราชาบัญญัติของโมเสส และในพวกศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดี เกี่ยวกับเรานั้น”

24:45 แล้วพระองค์ทรงบันดาลให้ความเข้าใจของพวกเขาถูกเปิดออก เพื่อพวกเขาจะได้เข้าใจพระคัมภีร์

พระเยซูเจ้าทรงปรากฏแก่สาวกสิบคน

พระคำตอนนี้สอดคล้องกับมัทธิว 28:16,17; มาระโก 16:14; ยอห์น 20:19-23 ในยอห์นเราถูกบอก ว่าพระเยซูทรงแสดงพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ให้เหล่าสาวกดูและจากนั้นก็ประทานพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ขึ้น โดยตรัสว่า “พระบิดาของเราทรงส่งเรามาแล้วฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” และเมื่อพระองค์ได้ตรัสสิ่งนี้แล้ว พระองค์ทรงระบายลมหายใจออกบนพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” (ยอห์น 20:21,22)

ตรงนั้นเท่านั้นในลูกามีเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับว่าพระองค์ทรงรับประทานต่อหน้าพวกเขาและทรงให้ความมั่นใจแก่ใจที่สงสัยของพวกเขา: นี่คือน้ำพระยาของผู้ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว พร้อมกับพระกายที่มีเนื้อหนังและโลหิต

มันดูแปลกใหม่ที่มีมันยากเหลือเกินที่พวกสาวกจะเชื่อ? เมื่อพระเยซูทรงปรากฏ พวกเขาก็ “หวาดกลัวและตกใจกลัว” และคิดว่าพระองค์เป็นผี แต่พระองค์ทรงให้พวกเขาดูรอยแผลในพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ พระองค์ทรงให้พวกเขาเอามือจับต้องพระองค์และรู้สึกเนื้อหนังและกระดูกของพระองค์ เพราะว่าพระเยซูตรัสในที่นี้ว่าพวกเขาสามารถรู้สึกถึงเนื้อหนังและกระดูกของพระองค์ได้แต่ไม่ได้ตรัสถึงโลหิต บางคนจึงคิดว่าร่างกายที่เป็นขึ้นจากตายของเราจะไม่มีโลหิต จริงที่ว่า 1 โครินธ์ 15:50 กล่าวว่า “เนื้อและเลือดจะรับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกไม่ได้” แต่พระคำข้อนั้นกล่าวต่อไปว่า “และสิ่งซึ่งเปื่อยเน่าจะรับสิ่งซึ่งไม่เปื่อยเน่าเป็นมรดกก็ไม่ได้”

ฉะนั้นขอให้เรากล่าวว่าคนเราไม่เข้าในอาณาจักรของพระเจ้าโดยการรับมรดกประจำตระกูลฝ่ายโลกนั้นไม่ได้หมายความว่าเนื้อหนังไม่สามารถเข้าในอาณาจักรนั้นได้หรือว่าโลหิตไม่สามารถเข้าในอาณาจักรนั้นได้ในร่างกายที่เป็นขึ้นมาอีก แต่มันไม่ใช่โดยเชื้อสายของมนุษย์ฝ่ายเนื้อหนังและเปื่อยเน่าได้ที่ผู้คนได้รับสวรรค์เป็นมรดก เป็นความจริงที่ว่าเมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ พระโลหิตของพระเยซูได้ถูกเทออกเมื่อหอกนั้นถูกแทงเข้าซี่ข้างของพระองค์ แต่มันเป็นความจริงเช่นกันว่า “ท่านได้เทจิตวิญญาณของท่านออกจนถึงความมรณา” (อสย. 53:12) แต่จิตวิญญาณของพระองค์ก็กลับมาแล้ว เนื่องจากพระเยซูทรงรับประทานอาหารที่จับต้องได้จริง ๆ จึงมีเหตุผลทุกประการที่จะเชื่อว่ากระบวนการย่อยอาหารฝ่ายร่างกายยังมีอยู่ต่อไปและว่าพระกายนั้นที่มีเนื้อหนังและกระดูก ก็มีโลหิตเพื่อสานต่อกระบวนการตามธรรมชาติเหล่านี้เช่นกัน

บางคนคิดว่ายอห์น 20:19 ซึ่งเล่าว่าพระเยซูทรงเข้ามาในห้องนั้นที่พวกสาวกรวมตัวกันอยู่ “เมื่อประตูเหล่านั้นปิดอยู่” หมายความว่าพระกายของพระเยซูเป็นกายแบบผีและเป็นวิญญาณ จับต้องไม่ได้จริง ๆ พวกเขาเข้าใจผิด เป็นความจริงที่ว่าพระเยซูผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วสามารถผ่านทะลุประตูได้โดยไม่ต้องเปิดมันหากพระองค์ประสงค์ แต่พระเยซูจะทรงทำแบบนั้นเมื่อไรก็ได้มิใช่หรือ? พระองค์ผู้ทรงเดินบนน้ำ พระองค์ผู้ทรงฝ่าฝูงชนที่อยากฆ่าพระองค์ไปได้ในลูกา 4:29,30 โดยที่ไม่มีใครสังเกตเห็นและไม่ถูกจับ-พระองค์จะทรงผ่านทะลุประตูบานหนึ่งไม่ได้หรือหากพระองค์ประสงค์? หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ พระกายของพระเยซูเป็นกายที่มีเนื้อหนังและกระดูก พร้อมกับกระบวนการต่าง ๆ ตามปกติ มันเป็นร่างกายที่กินได้และย่อยอาหารได้ ร่างกายที่คนเราจับต้องได้ เราเชื่อว่าเมื่อพระเจ้าทรงสร้างอาดัมในสวนเอเดน (และพระองค์ทรงสร้างเขาอย่างสมบูรณ์แบบและตามแบบที่เขาควรเป็น) เราไม่เห็นเหตุผลใดเลยที่ว่าทำไมร่างกายที่ได้รับสง่าราศีและเป็นขึ้นใหม่นั้นจะถูกทำให้ติดดั้งเดิมเหมือนร่างกายของอาดัมและมีชีวิตอยู่ตลอดไปไม่ได้ แบบที่อาดัมคงจะมีชีวิตเช่นนั้นไปแล้วหากเขาไม่ได้ทำบาป ในกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ ต้นไม้แห่งชีวิตจะมีผลสืบสองชนิด ผลชนิดหนึ่งสำหรับแต่ละเดือน และใบเหล่านั้นจะมีไว้สำหรับรักษาบรรดาประชาชาติให้หาย (วว. 22:2) จะมีของเหลวในร่างกายของคริสเตียนทั้งหลายที่เป็นขึ้นใหม่ เหมือนในพระกายของพระเยซู เพราะพระเยซูตรัสว่า “เพราะเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีดื่มน้ำอุ่นจากเถาอุ่นต่อไปอีก จนกว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะ

มา” (ลูคา 22:18)

“แล้วพระองค์ทรงบันดาลให้ความเข้าใจของพวกเขาถูกเปิดออก เพื่อพวกเขาจะได้เข้าใจพระคัมภีร์”
โอ ขอให้พระองค์มีแก่คนเหล่านั้นที่หันมาหาพระวามะของพระเจ้า! และอภิสิทธิ์แสนเปี่ยมสุขของคริสเตียนก็
คือว่า “ผู้ปลอบประโลมใจนั้น ซึ่งเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงส่งมาในนามของเรา พระองค์
นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายสิ่งสารพัด และจะนำสิ่งสารพัดมาสู่ความทรงจำของท่านทั้งหลาย คือสิ่งใดก็ตามที่
เราได้กล่าวไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว” (ยอห์น 14:26)

ข้อ 46-49:

24:46 และตรัสแก่พวกเขาว่า “มีเขียนไว้อย่างนั้น
และดังนั้นพระคริสต์จึงต้องทนทุกข์ และเป็นขึ้นมา
จากความตายในวันที่สาม
24:47 และว่าการกลับใจเสียใหม่ และการทรงยก
บาปทั้งหลาย ต้องถูกประกาศในพระนามของ
พระองค์ทั่วทุกประเทศ เริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม

24:48 และท่านทั้งหลายเป็นเหล่าพยานของสิ่ง
เหล่านี้
24:49 และดูเถิด เราจะส่งพระสัญญาแห่งพระ
บิดาของเรามาเหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลาย
จงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าท่านทั้งหลาย
จะประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน”

พระบัญชาที่ยิ่งใหญ่

พระบัญชาที่ยิ่งใหญ่นั้น ซึ่งพระเยซูประทานให้แก่พวกสาวกหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ ถูก
ทวนซ้ำให้เราทำหน ตามที่เราเข้าใจมัน-ใน มัทธิว 28:19,20; มาระโก 16:15,16; ยอห์น 20:21-23 (พร้อมกับ
ถ้อยคำที่แตกต่างกันเล็กน้อย); ตรงนี้ในลูคา 24:46-49; และในกิจการ 1:8 อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนเป็นไปได้ว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้าอาจกล่าวถึงพระบัญชาที่ยิ่งใหญ่นั้นในถ้อยคำที่แตกต่างกันหรืออาจถึงห้าสิบหนในช่วงสี่
สิบวันนั้นที่พระองค์ทรงปรากฏแก่ผู้คนหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์

ขอให้เราหมายเหตุอย่างสุดความสามารถของเราวาระเหล่านั้นและสถานที่เหล่านั้นที่พระเยซูตรัส
ข้อความเหล่านี้เกี่ยวกับพระบัญชาที่ยิ่งใหญ่นั้น

1. ตรงนี้ในลูคา มันคือในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเป็นที ๆ สิบเอ็ดคนนั้นรวมตัวกัน (ข้อ 33) วันเดียวกันนั้นที่
ทรงคืนพระชนม์ (ข้อ 13)
2. ในมัทธิว 28:16 มันคือในภูเขาภูเขาหนึ่งในแคว้นกาลิลีซึ่งเป็นที ๆ พระเยซูทรงนัดพวกเขาไว้
3. ในมาระโก 16:14 มันคือตอนที่พระเยซู “ทรงปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคนขณะที่พวกเขาเอนกายลง
รับประทานอยู่” เราเชื่อว่าเป็นวันเดียวกับที่ทรงคืนพระชนม์และในห้องชั้นบนนั้น อย่างไรก็ตาม การใช้ถ้อยคำ
ก็แตกต่างกัน ฉะนั้นพระองค์อาจประทานพระบัญชานี้ตอนอื่นหรือเวลาอื่นในการประชุมเดียวกันนั้น แต่ข้อ 19
พูดราวกับว่าทันทีหลังจากเหตุการณ์นี้ พระองค์ก็ทรงถูกรับขึ้นสู่สวรรค์
4. ในยอห์นมันเป็น “วันเดียวกันนั้นเวลาค่ำ ซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์” (ยอห์น 20:19)
5. ในกิจการ มันคือเมื่อสิ้นสุดสี่สิบวันนั้น (ข้อ 3) และออกไปบนภูเขาเมกอกเทศก่อนการถูกรับขึ้นสู่
สวรรค์พอดี (ดู กิจการ 1:8 และ 9)

จงหมายเหตุขอบเขตอันกว้างใหญ่ของพระบัญชาที่ยิ่งใหญ่นั้น การกลับใจใหม่และการยกบาปจะต้องถูกประกาศในท่ามกลางประชาชาติทั้งปวง เริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม และต้องถูกกระทำในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 47) มัทธิว 28:19,20 กล่าวชัดเจนเช่นกันว่าบรรดาผู้เชื่อจะต้องรับบัพติศมาและจากนั้นพวกเขาต้องถูกสอนทันทีให้ถือรักษาคำบัญชาเดียวกันเหล่านั้นที่ให้นำข่าวประเสริฐออกไปถึงมนุษย์ทุกคน ฉะนั้นมันจึงเป็นวงเวียนที่ไม่สิ้นสุด-จากพระคริสต์ลงมาจนถึงคริสเตียนคนสุดท้าย-ที่จะนำข่าวประเสริฐไปถึงคนบาปคนสุดท้ายในโลก ทุกคนที่รับความรอดแล้วควรที่จะรับบัพติศมา ทุกคนที่รับบัพติศมาแล้วควรที่จะถูกสอน “ให้ถือรักษาสิ่งสารพัดใดก็ตามที่เราได้สั่งพวกท่านไว้” พระเยซูตรัส นั่นคือ ให้ถือรักษาคำบัญชาเดียวกันนั้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่พวกอัครทูตแล้ว

พระบัญชาที่ยิ่งใหญ่นั้นถูกประทานให้แก่ผู้ใด? มันถูกประทานให้แก่คริสเตียนทุกคนโดยตรง ในยอห์น 17:18 พระเยซูตรัสเกี่ยวกับเหล่าสาวกว่า “พระองค์ทรงส่งข้าพระองค์เข้ามาในโลกแล้วฉันใด ข้าพระองค์ก็ส่งพวกเขาเข้าไปในโลกแล้วฉันนั้น” แต่ในข้อ 20 ที่ตามมาพระองค์ตรัสว่า “และข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นคนเดียว แต่เพื่อคนเหล่านั้นซึ่งจะเชื่อในข้าพระองค์โดยทางถ้อยคำของพวกเขาด้วย” พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อเราทุกคนวันนี้เหมือนกับที่พระองค์ได้กระทำเพื่อพวกอัครทูต และเราถูกส่งไปเหมือนกับที่พวกเขาถูกส่งไป ฉะนั้นวิวรณ์ 22:17 จึงเชิญชวนผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนาให้มา และกล่าวว่า “ให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า ‘เชิญมาเถิด’”

พระบัญชาที่ยิ่งใหญ่นั้นถูกประทานให้แก่คนทั้งหลาย

ไม่ใช่แก่องค์กรทั้งหลาย

บางคนชอบกล่าวว่าพระบัญชาที่ยิ่งใหญ่นั้นถูกประทานให้แบบเป็นทางการแก่คริสตจักรและมันจึงไม่ใช่หน้าที่รับผิดชอบแบบรายตัวของคริสเตียนทั้งหลายที่จะชนะจิตวิญญาณ แต่พวกเขาคิดผิด คริสตจักรทั้งหลายไม่ชนะจิตวิญญาณ: คริสเตียนเป็นรายตัวต่างหากที่กระทำ และโปรดหมายเหตุว่าไม่เคยมีสักครั้งเมื่อพระเยซูประทานพระบัญชาที่ยิ่งใหญ่นั้น พระองค์ทรงกล่าวถึงคริสตจักรในฐานะกายหนึ่ง และผู้คนเหล่านั้นก็ไม่ได้รวมตัวกันในฐานะคริสตจักรหนึ่งด้วย

ในมัทธิว 28:16 มันคือ “สาวกสิบเอ็ดคนนั้น” ที่ได้รับพระบัญชาที่ยิ่งใหญ่นั้น ในมาระโก 16:14 มันคือ “แก่สาวกสิบเอ็ดคนขณะที่พวกเขาเอนกายลงรับประทานอยู่” ในลูกา 24:33 มันคือ “สิบเอ็ดคนนั้นชุมนุมกัน และคนทั้งหลายที่อยู่พร้อมกับพวกเขา” ที่พระเยซูประทานพระบัญชาที่ยิ่งใหญ่นั้นให้ ในยอห์น 20:19 มันคือ “...ในที่ซึ่งพวกสาวกชุมนุมกันอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว” ที่พระเยซูประทานพระบัญชานั้น ในกิจการ 1:2 มันคือ “แก่พวกอัครทูต ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้แล้วนั้น” ที่พระองค์ประทานพระบัญชานั้นที่เป็นพระบัญชาที่ยิ่งใหญ่นั้น และหลังจากพระบัญชานั้น เมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ เหล่าทูตสวรรค์ก็กล่าวแก่อัครทูตเหล่านั้นว่า “พวกท่าน ชาวกาลิลีเอ๋ย...” (กิจการ 1:11) ในความหมายที่ว่าคริสตจักรท้องถิ่นใดก็ตามประกอบด้วยคริสเตียนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว-ในความหมายนั้น เป้าหมายของคริสตจักรนั้นและของศิษยาภิบาลนั้นควรจะเป็นการชนะจิตวิญญาณ แต่จิตวิญญาณทั้งหลายถูกชนะเป็นรายตัวโดยผู้คนเป็นรายตัว

นั่นถูกกล่าวชัดเจนเช่นกันในมาระโก 16:15 เพราะว่าพวกเขาได้รับคำบัญชาว่า “ท่านทั้งหลายจงออก

ไปทั่วโลก และประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน” ไม่ใช่แค่ที่ประชุมคริสตจักรทุกแห่งแต่แก่มนุษย์ทุกคน ผู้คนทั้งหลายจะต้องนำข่าวประเสริฐไปถึงผู้คนที่ทั้งหลาย และแม้ในยามที่คน ๆ หนึ่งจะต้องประกาศแก่ฝูงชน หมูหนึ่ง ทุกคนที่รับความรอดก็ต้องได้รับการดูแลเป็นการส่วนตัวและต้องรับความรอดเป็นรายตัว ฉะนั้นพระบัญชาที่ยิ่งใหญ่นั้นจึงเป็นคำบัญชาที่ชัดเจนของพระเจ้าสำหรับคริสเตียนทุกคนที่จะช่วยผู้คนที่รับความรอด

จงหมายเหตุเช่นกันว่าพระบัญชาที่ยิ่งใหญ่นั้นเริ่มต้นที่บ้าน มันเป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงอยากให้ข่าวประเสริฐถูกประกาศ “ท่ามกลางประชาชาติทั้งปวง” แต่พระองค์ทรงอยากให้สาวกเหล่านี้เริ่มต้น “ที่กรุงเยรูซาเล็ม” และสำหรับคุณ พระองค์ทรงอยากให้คุณเริ่มต้นในบ้านของคุณ เมืองของคุณ พื้นที่ของคุณ ชายถูกผีสิงชาวกาตาราคานั้นที่พระเยซูทรงขับผีออกจากตัวเขาแล้วเป็นที่รังเกียจของผู้คนที่ขอเลือกฝูงสุกรของตนมากกว่าการรักษาชายผู้นำสงสารคนนี้ที่ถูกผีสิงให้หาย ฉะนั้นเขาจึงอ้อนวอนพระเยซู “ขอให้เขาได้อยู่กับพระองค์ แต่พระเยซูทรงส่งเขาออกไป โดยตรัสว่า “จงกลับไปบ้านของท่าน และแจ้งถึงบรรดาสิ่งอันยิ่งใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่ท่าน” และคนนั้นก็ไปตามทางของเขา และประกาศตลอดทั่วทั้งนครถึงบรรดาสิ่งอันยิ่งใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่เขา” (ลูกา 8:38,39) ฉะนั้น สำหรับคริสเตียนทุกคน มันควรที่จะเป็น “แต่สำหรับข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้านั้น พวกข้าพเจ้าจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์” เหมือนที่โยชูวากล่าวในโยชูวา 24:15 สำหรับนายคูกผู้หนึ่ง มันคือ “จงเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ ทั้งครัวเรือนของท่าน” นั่นคือ คนเหล่านั้นในบ้านของเขาจะต้องเชื่อและรับความรอดเช่นกัน และนายคูกผู้หนึ่งก็เข้าใจมันเช่นนั้น (กิจการ 16:31)

ในกรุงเยรูซาเล็ม หลายพันคนได้รับความรอดก่อนบทที่สิบสามของหนังสือกิจการ เมื่อมิชชันนารีที่ไปประกาศต่างแดนพวกแรกได้รับการแต่งตั้งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และเปาโลและบารนาบัสถูกส่งออกไป แม้กระนั้น พวกเขาไปที่บ้านของบารนาบัสบนเกาะไซปรัสก่อน! ไม่มีกลุ่มคริสเตียนและไม่มีคริสเตียนทั้งหลายที่กำลังทำให้พระบัญชาที่ยิ่งใหญ่นี้สำเร็จจริง หากพวกเขาไม่เริ่มต้นงานชนะจิตวิญญาณของตนในท่ามกลางครอบครัว ญาติพี่น้อง เพื่อนบ้าน และเพื่อนร่วมงานของตน เห็นได้ชัดว่าโอกาสที่ดีที่สุดสำหรับการชนะจิตวิญญาณก็คือในพื้นที่ของคนที่คน ๆ นั้นเป็นที่รู้จัก ซึ่งเป็นที่ ๆ เขาสามารถติดต่อสัมพันธ์เป็นการส่วนตัวได้กับคนบาปทั้งหลายที่รู้จักเขา

และ โอ ขอให้เราอย่าลืมเป็นอันขาดว่าเราต้องรอคอยเพื่อจะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และ “ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” หากเราอยากกระทำตามพระบัญชาที่ยิ่งใหญ่นั้น

ข้อ 49 ให้ข้อยุติความหมายของเพ็นเทคอสต์: พวกอัครทูตและคนอื่น ๆ ฝากคอยจนกระทั่งพวกเขา “ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” เพื่อที่จะเป็นพยานและชนะจิตวิญญาณ และสิ่งที่ผู้คนเหล่านั้นต้องการ-ฤทธิ์เดชของพระเจ้า-ก็เป็นสิ่งที่เราทุกคนต้องการพอดีและเป็นสิ่งที่เราสามารถมีได้บนเงื่อนไขเดียวกันเหล่านั้น หากเราฝากคอยและแสวงหาฤทธิ์เดชของพระเจ้าเพื่อที่จะเชื่อฟังพระเยซูคริสต์และนำข่าวประเสริฐออกไป เราก็สามารถมีฤทธิ์เดชนั้นได้

ข้อ 50-53:

24:50 และพระองค์ทรงพาพวกเขาออกไปไกลถึง

หมู่บ้านเบธานี และพระองค์ทรงยกพระหัตถ์ของ

พระองค์ขึ้น และทรงอวยพรพวกเขา

24:51 และต่อมา ขณะที่พระองค์ทรงอวยพรพวกเขา

เขาอยู่นั้น พระองค์ทรงถูกแยกไปจากพวกเขา

และทรงถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์

24:52 และเขาทั้งหลายนมัสการพระองค์ และ

กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มด้วยความยินดีเป็นอันมาก

24:53 และอยู่ในพระวิหารอย่างต่อเนื่อง โดย

สรรเสริญและเทิดทูนพระเจ้า เอเมน

พระคริสต์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์

พระเยซูทรงปรากฏในท่ามกลางพวกเขาไปสี่สิบวันแล้ว เท่าที่เราทราบ พระองค์ไม่ถูกพบเห็นโดยพวกคนที่ไม่รอดหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ บัดนี้ ต่อหน้าผู้คนและอย่างเป็นทางการ พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ เมื่อลูกาเขียนหนังสือกิจการ เขาก็ได้รับการดลใจที่จะให้สรุปย่อสั้น ๆ เกี่ยวกับบันทึกเหตุการณ์นี้ ตรงนั้นเขาเล่าเกี่ยวกับชายสองคน เห็นได้ชัดว่าเป็นพวกทูตสวรรค์ ที่สัญญาว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาอีกทีในลักษณะเดียวกัน (กิจการ 1:11)

และบัดนี้ เนื่องจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ถูกพรรณนาอย่างใกล้ชิดหลังจากพระบัญชาที่ยิ่งใหญ่นั้น ซึ่งประทานไว้ในพระคำข้อก่อนหน้า มันจึงอาจหมายความว่าพระเยซูประทานพระบัญชาที่ยิ่งใหญ่นั้นบ่อยครั้งในช่วงสี่สิบวันนั้นและนี่คือถ้อยคำที่ตรัสในคราวเดียวโดยเฉพาะ ไม่ว่าจะมันเป็นวันเดียวกันกับที่ทรงคืนพระชนม์หรือวันที่เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ หรือสักตอนหนึ่งระหว่างนั้น

พระเยซูทรงจากไปแล้ว แต่ขอขอบคุณพระเจ้า พระองค์จะเสด็จกลับมาอีก!